„Citiți această carte și toată lumea obișnuită va dispărea."
Stephen King

JUSTIN CRONIN

TRANSFORMAREA

vol. 2

NAUTILUS

JUSTIN CRONIN s-a născut în New England în 1968. A studiat la Harvard University. A ţinut cursuri de scriere creativă la Universitatea La Salle din Philadelphia până în 2003 şi a predat literatură engleză la Rice University. Primul său roman, *Mary and O'Neil* (2001), a câştigat PEN/Hemingway Award şi Premiul Stephen Crane. Romanul *Transformarea (The Passage),* publicat în 2010, s-a bucurat de un real succes în rândul cititorilor şi a devenit repede bestseller *New York Times.* Seria omonimă a continuat cu *The Twelve* (2012) şi *The City of Mirrors* (2016), în pregătire la Editura Nemira.

JUSTIN CRONIN
TRANSFORMAREA
VOL. 2

Original: *THE PASSAGE* (2010)
Traducere din limba engleză: ŞTEFAN GHIDOVEANU, CRISTINA GHIDOVEANU, ANDREEA FLORESCU
Editura: NEMIRA
2017

CUPRINS

PARTEA A V-A FATA DE NICĂIERI

„Ţie, cel care nu-şi aduce aminte
Să faci trecerea către lumea de dincolo,
Îţi spun că vei vorbi din nou: tot ce
Se întoarce din uitare se-ntoarce
Să-şi găsească vocea."
LOUISE GLÜCK, *Irisul sălbatic*

24

Jurnalul pazei
Vara anului 92

Ziua 51: Niciun semn.
Ziua 52: Niciun semn.
Ziua 53: Niciun semn.
Ziua 54: Niciun semn.
Ziua 55: Niciun semn.
Ziua 56: Niciun semn.
Ziua 57: Peter Jaxon postat la PT 1 (M: Theo Jaxon). Niciun semn.
Ziua 58: Niciun semn.
Ziua 59: Niciun semn.
Ziua 60: Niciun semn.
În această perioadă: 0 contacte. Niciun suflet ucis sau răpit. Post de căpitan secund eliberat (T. Jaxon, decedat) oferit lui Sanjay Patal.

Prezentat respectuos Administraţiei,
S.C. Ramirez, prim căpitan

Începutul celei de-a opta dimineţi: ochii lui Peter se deschiseră brusc la auzul turmei care venea pe cărare.

Îşi aminti că se gândise, la puţină vreme după miezul nopţii: *Numai câteva minute. Să stau jos numai câteva minute, să-mi adun puterile.* Dar în clipa în care-şi îngăduia să se aşeze, proptindu-şi spatele de meterez, şi-şi rezema capul ostenit de braţele încrucişate, somnul îl lua numaidecât.

— Bun, eşti treaz!

Lish se uita de sus la el. Peter se frecă la ochi şi se ridică, acceptând fără să comenteze bidonul cu apă pe care i-l întindea ea. Îşi simţea membrele greoaie şi lente, ca şi cum oasele i-ar fi fost înlocuite cu tuburi cu lichid clipocitor. Luă o înghiţitură de apă călduţă şi privi peste meterez. Dincolo de linia focului, o ceaţă slabă se înălţa încet de pe dealuri.

— Cât timp am dormit?

Alicia îşi îndreptă umerii.

— Las-o baltă! Ai stat treaz şapte nopţi la rând. Aşa cum stau lucrurile, n-aveai ce căuta aici afară. Oricine spune altceva n-are decât să-mi spună în faţă.

Sună Clopotul de Dimineaţă. Peter şi Alicia priviră în tăcere cum porţile începură să se retragă în locaşurile lor. Turma, agitată şi gata de drum, se revărsă în afara zidurilor.

— Du-te acasă şi culcă-te, îl sfătui Alicia, în timp ce echipele de exploatare forestieră se pregăteau să plece. Poţi să-ţi faci mai târziu griji în legătură cu Piatra.

— Am de gând să-l aştept.

Tânăra îşi fixă ochii pe chipul lui.

— Peter… Au trecut şapte nopţi. Du-te acasă!

Fură întrerupţi de sunetul paşilor celor care urcau scara. Hollis Wilson se căţără pe metereze şi se uită la cei doi, încruntat.

— Te retragi, Peter?

— Postul e al tău, replică Alicia. Noi am terminat aici.

— Am zis că rămân.

Începea schimbul de zi. Încă doi Paznici urcară pe scară, Gar Phillips şi Vivian Chou. Gar îi povestea, iar Vivian râdea la vorbele lui, dar când îi văzură pe cei trei stând acolo, tăcură şi porniră grăbiţi de-a lungul meterezului.

— Ascultă, vorbi Hollis, dacă vrei să preiei tura mea, n-am nimic împotrivă. Dar sunt ofiţerul de serviciu, aşa că o să trebuiască să-i spun lui Soo.

— Nu, nu vrea! răspunse Alicia. Vorbesc serios, Peter. Nu e o rugăminte. Hollis n-o s-o zică, dar eu da. Du-te-acasă!

Imboldul de a protesta se înteţi înăuntrul lui. Dar în timp ce deschidea gura să vorbească, fu izbit de o răbufnire de durere care-l paraliză, silindu-l să capituleze. Alicia avea dreptate. Se terminase; Theo nu mai era. Ar fi trebuit să se simtă uşurat, dar nu simţea decât epuizare — o sfârşeală în oase care mergea atât de adânc, încât se simţea de parcă ar fi urmat s-o târască după el pentru tot restul vieţii, ca pe un lanţ. Avu nevoie de toată puterea doar ca să-şi ridice arbaleta de pe jos.

— Îmi pare rău de fratele tău, Peter, continuă Hollis. Cred că pot spune asta acum, când au trecut şapte nopţi.

— Mulţumesc, Hollis.

— Bănuiesc că asta te face membru al Gospodăriei, nu?

Peter nu se prea gândise la asta. Presupunea că da. Verişoarele lui, Dana şi Leigh, erau amândouă mai în vârstă decât el, dar Dana renunţase să profite de ocazie când tatăl lui Peter îşi dăduse demisia, şi se îndoia că Leigh ar fi fost interesată de slujba asta, acum, cu un

bebeluş de care trebuia să aibă grijă în Refugiu.

— Aşa cred.

— Păi, hm, felicitări!

Hollis ridică stângaci din umeri.

— Sună caraghios, dar ştii ce vreau să spun.

Nu spusese nimănui despre fată, nici măcar Aliciei, care s-ar fi putut chiar să-l creadă.

Distanţa de la acoperişul mallului până la sol fusese mai mică decât crezuse Peter. Nu reuşise să detecteze, aşa cum o făcuse Alicia de dedesubt, cât de sus se îngrămădise nisipul la baza clădirii — o dună înaltă, abruptă, care absorbise impactul căderii când se rostogolise pe ea cu capul înainte. Strângând încă toporul în mână, se urcase în spinarea lui Omega, la spatele Aliciei; abia când se văzură scăpaţi dincolo de Banning şi putură să tragă concluzia rezonabilă că nu-i urmărea nimeni, cei doi se minunară cum o scoseseră la capăt şi de ce nici caii nu erau morţi.

Alicia şi Caleb fugiseră din atrium prin bucătăria restaurantului. Aceasta era legată printr-un şir de holuri de o platformă de încărcare. Uşile mari ale halei erau înţepenite de rugină, dar una dintre ele era întredeschisă, atât cât să lase să treacă o rază subţire de lumină. Folosind o bucată de ţeavă pe post de pârghie, cei doi reuşiseră s-o deschidă cu forţa, suficient cât să se strecoare prin ea. Se rostogoliseră în lumina soarelui şi se treziseră în partea dinspre sud a mallului. Atunci zăriseră doi dintre cai, păscând fără să le pese de ce se afla în jur, într-un desiş de ierburi înalte. Aliciei nu-i venise să creadă că aveau un asemenea noroc. Ea şi Caleb făceau un tur în jurul clădirii când tânăra auzise trapa trântindu-se şi-l văzuse pe Peter pe marginea acoperişului.

— De ce n-aţi plecat pur şi simplu când aţi văzut caii? o întrebă Peter.

Se opriseră să adape animalele pe drumul centralei electrice, nu departe de locul unde văzuse viralul în copaci, în urmă cu şase zile. Aveau numai conţinutul bidoanelor, dar după ce fiecare băuse câte puţin, turnaseră ce mai rămăsese în căuşul palmelor şi lăsaseră caii să lingă. Cotul însângerat al lui Peter era înfăşurat într-un bandaj tăiat din jachetă; rana nu era adâncă, dar avea probabil nevoie de cusături.

— Nu stau să mă gândesc prea mult la lucrurile astea, Peter.

Vocea Aliciei era tăioasă; se întrebase dacă o jignise.

— Părea să fie cel mai bun lucru de făcut, şi chiar a fost.

Atunci i-ar fi putut spune despre fată. Şi totuşi şovăise, simţind că momentul trecuse. O fată singură şi ceea ce făcuse sub carusel, acoperindu-l cu propriul ei trup, privirea schimbată între ei, sărutul pe obraz şi uşa care se trântise brusc. Poate că, în febra momentului, îşi

închipuise doar toate astea. Le spusese că găsise o casă a scărilor. Punct.

Se întorseseră şi dăduseră peste o mare zarvă; trecuseră patru zile de când trebuiau să se întoarcă şi era cât pe ce să fie declaraţi morţi. La vestea întoarcerii lor, se adunase o mulţime la poartă. Leigh chiar leşinase înainte să apuce cineva să-i explice că Arlo nu murise, că rămăsese la Centrală. Peter n-avusese inima să se ducă s-o caute pe Mausami în Refugiu ca să-i ducă vestea despre Theo. În orice caz, cineva avea să-i spună. Michael era acolo, la fel şi Sara; ea fusese cea care-i spălase şi-i cususe cotul în timp ce stătea pe o piatră, tresărind de durere şi simţindu-se dezamăgit că amorţeala ca într-o transă provocată de pierderea fratelui său nu se aplica şi la coaserea pielii cu un ac. Îl pansase cu un bandaj potrivit, îl îmbrăţişase repede şi izbucnise în lacrimi. Apoi, pe măsură ce se lăsa întunericul, mulţimea se împrăştiase, făcându-i loc să treacă, şi, când începu să sune Al Doilea Clopot, Peter urcase pe metereze, să-şi aştepte fratele ca să-i ofere Îndurarea.

O lăsă pe Alicia la picioarele scării, promiţând că o să plece acasă să se culce. Dar acasă era ultimul loc în care voia să se ducă. Numai câţiva dintre bărbaţii necăsătoriţi mai foloseau cazărmile; locul acela era murdar şi duhnea la fel de rău ca în centrala electrică. Acolo avea să fie locuinţa lui Peter de acum înainte. Avea nevoie de câteva lucruri din casă, asta era tot.

Soarele dimineţii îi încălzea deja umerii când ajunse la casă, o cabană cu cinci camere, cu faţada spre Poiana din Răsărit. Era singurul cămin pe care-l cunoscuse vreodată Peter de când ieşise din Refugiu; după moartea mamei lor, el şi cu Theo nu făcuseră mare lucru aici în afară de a dormi. Cu siguranţă nu făcuseră mare lucru ca să păstreze curăţenia. Pe Peter îl irita tot timpul harababura — vase îngrămădite în chiuvetă, haine pe podea, toate suprafeţele lipicioase de murdărie — şi totuşi nu reuşise niciodată să facă ceva în privinţa asta. Mama lor fusese cât se poate de ordonată şi întreţinuse bine casa — podelele spălate şi covoarele bătute, şemineul măturat de cenuşă, bucătăria fără resturi. Erau două dormitoare la parter, în care dormeau el şi cu Theo, şi unul, în care părinţii lui se cuibăreau sub streşini, la etaj. Peter se duse în camera lui şi îndesă într-un rucsac îmbrăcăminte pentru câteva zile; avea să se uite prin lucrurile lui Theo mai târziu, ca să se hotărască ce să păstreze pentru el înainte de a căra restul la Magazie, unde hainele şi încălţămintea fratelui său aveau să fie triate şi depozitate, aşteptând redistribuirea în rândurile Coloniei la Alocare. Theo se ocupase de această corvoadă după moartea mamei lor, ştiind că Peter nu putea; într-o zi de iarnă, aproape un an mai târziu, Peter văzuse o femeie — Gloria Patal — purtând o eşarfă pe

care o recunoscuse. Gloria se afla la galantarele Pieţei, aranjând nişte borcane cu miere. Eşarfa, cu capătul ei cu franjuri, era neîndoielnic a mamei lui. Peter fusese atât de tulburat încât ţâşnise afară, ca şi cum ar fi fugit de la scena unui delict în care era implicat.

Termină de împachetat şi intră în încăperea principală a casei, o combinaţie de bucătărie şi cameră de locuit, sub bârne rămase la vedere. Soba nu mai fusese aprinsă de câteva luni; grămada de lemne din spatele casei era probabil deja cuib de şoareci. Fiecare suprafaţă din cameră era acoperită cu un strat lipicios de praf. Ca şi cum n-ar mai fi locuit nimeni aici. Ei, îşi zise el, bănuiesc că nu mai locuieşte.

Un ultim impuls îl duse la etaj, în dormitorul părinţilor. Sertarele măsuţei de toaletă erau goale, salteaua veche, fără aşternuturi, rafturile pustii, în afară de un filigran de pânze de păianjen care se legănară în aerul mişcător când deschise uşa. Mica noptieră pe care mama lui ţinea un pahar cu apă şi ochelarii — singurul lucru de-al ei pe care lui Peter i-ar fi plăcut să-l păstreze, dar nu fusese posibil; o pereche bună de ochelari valora o întreagă cotă-parte — era presărată cu pete fantomatice. Nimeni nu mai deschisese ferestrele de luni întregi; aerul din încăpere era închis şi alterat, încă un lucru pe care Peter îl compromisese cu neglijenţa sa. Acesta era adevărul: avea sentimentul că nu le acordase atenţia cuvenită şi că-i dezamăgise pe toţi.

Îşi scoase rucsacul în arşiţa crescândă a dimineţii. De peste tot în jurul lui veneau zgomotele activităţii: tropotul şi nechezatul cailor din grajduri, muzica răsunătoare a unui baros din atelierul de fierărie, strigătele schimbului de zi de la Zid şi, când ajunse în Oraşul Vechi, râsetele cristaline ale copiilor care se jucau în curtea Refugiului. Pauza de dimineaţă, când, pentru o oră plină de veselie, Profesoara îi lăsa pe toţi să alerge liber, ca şoriceii; Peter îşi aminti de o zi de iarnă, însorită şi rece, şi de un joc de ştafetă în care smulsese băţul, cu o uşurinţă miraculoasă, din mâinile unui băiat mult mai mare şi mai solid — în amintirea lui era unul dintre fraţii Wilson — şi reuşise să-l păstreze până când Profesoara, bătând din palme şi fluturându-şi mâinile înmănuşate, îi chemase pe toţi înăuntru. Răceala tăioasă a aerului în plămâni şi înfăţişarea aridă, cafenie a lumii pe timp de iarnă; aburul transpiraţiei înălţându-i-se pe frunte şi pura euforie fizică în timp ce îi fenta pe atacatorii săi şi-şi croia drum printre mâinile care încercau să-l apuce. Cât de viu se simţise! Peter îşi scormoni amintirile în căutarea fratelui său — cu siguranţă că Theo se aflase printre Micuţi în acea dimineaţă de iarnă, făcuse parte din ceata care galopa —, dar nu reuşi să-i detecteze prezenţa. Locul unde-ar fi trebuit să fie fratele lui eră gol.

Ajunse apoi la arenele de antrenament. Trei gropi săpate în pământ, lungi de douăzeci de metri, cu pereţi înalţi de lut meniţi să oprească

inevitabilele proiectile şi săgeţi rătăcite, lamele aruncate groaznic de prost. La capătul cel mai apropiat al tranşeei din mijloc, cinci noi recruţi stăteau în poziţie de drepţi. Trei fete şi doi băieţi, cu vârste cuprinse între nouă şi treisprezece ani; în atitudinile rigide şi chipurile încordate, Peter citea aceeaşi seriozitate lipsită de efort pe care o simţise el când venise în arene, o dorinţă copleşitoare de a dovedi de ce este în stare. Theo era înaintea lui cu trei clase; îşi amintea dimineaţa în care fratele lui fusese ales ca Ştafetă, zâmbetul plin de mândrie când se întorsese şi-şi făcuse drum către Zid pentru prima oară. Gloria se răsfrângea asupra lui, dar Peter o simţise şi el. Curând avea să urmeze şi el.

În această dimineaţă, instructorul era verişoara lui Peter, Dana, fiica unchiului Willem. Era cu opt ani mai mare decât Peter şi se retrăsese de la conducerea arenelor după naşterea primei sale fete, Ellie. Cea mai mică, Kat, era încă în Refugiu, dar Ellie ieşise cu un an în urmă şi era unul dintre recruţi, clasa întâi, înaltă pentru vârsta ei şi subţire ca mama ei, cu părul lung şi negru împletit într-o coadă de Paznic.

Dana, stând în faţa grupului, îi examina cu o expresie împietrită, ca şi cum ar fi ales un berbec pentru sacrificiu. Totul făcea parte din ritual.

— Ce avem? întrebă ea grupul.

Răspunseră într-un glas:

— O singură lovitură!

— De unde vin?

Mai tare de data asta:

— Vin de deasupra!

Dana făcu o pauză, legănându-se pe călcâie, şi-l zări pe Peter. Îi trimise un surâs trist înainte de a reveni cu atenţia asupra protejaţilor săi, cu faţa încruntată, din ce în ce mai aspră.

— Ei bine, asta a fost groaznic. Tocmai v-aţi ales cu trei ture în plus înainte de masă. Acum, vreau două şiruri, arcurile sus!

— Ce părere ai?

Sanjay Patal; Peter căzuse atât de adânc pe gânduri încât nu-l auzise când se apropiase. Sanjay stătea lângă el, cu mâinile încrucişate la piept şi privirea îndreptată către arene.

— O să înveţe.

Dedesubtul lor, recruţii îşi începuseră exerciţiile de dimineaţă. Unul dintre cei mai tineri, băieţelul Darrell, trase greşit, îngropându-şi săgeata în gardul din spatele ţintei, cu o bufnitură.

Ceilalţi începură să râdă.

— Îmi pare rău pentru fratele tău.

Sanjay se întoarse spre el, distrăgând atenţia lui Peter de la arene. Era un om fragil din punct de vedere fizic, deşi dădea impresia de soliditate. Îşi păstra faţa bărbierită şi părul, înspicat cu cenuşiu, tuns

scurt. Avea dinţi mici şi albi şi ochi profunzi, umbriţi de sprâncene groase, ca de lână.

— Theo a fost un om bun, n-ar fi trebuit să se întâmple una ca asta.

Peter nu răspunse. Ce mai era de zis?

— M-am gândit la ce mi-ai spus, continuă Sanjay. Ca să fiu sincer, nu totul are sens pe de-a-ntregul. Chestia asta cu Zander. Şi ce făceai la bibliotecă.

Peter simţi fiorul scurt al minciunii sale. Se înţeleseseră cu toţii să susţină povestea originară şi să nu spună nimănui despre arme, cel puţin deocamdată. Dar asta se dovedise o sarcină mult mai complicată decât anticipase Peter. Fără arme, povestea lor era plină de fisuri — ce făceau pe acoperişul centralei electrice, cum îl salvaseră pe Caleb, moartea lui Zander, prezenţa lor în bibliotecă.

— V-am spus totul, replică Peter. Zander trebuie să fi fost muşcat cumva. Ne-am gândit că s-ar putea să se fi întâmplat la bibliotecă, aşa că ne-am dus să verificăm.

— Dar de ce şi-ar fi asumat Theo un asemenea risc? Sau a fost ideea Aliciei?

— Ce te face să crezi asta?

Sanjay făcu o pauză şi îşi drese glasul:

— Ştiu că e prietena ta, Peter, şi nu mă îndoiesc de talentele ei. Dar e nesăbuită. Întotdeauna grăbită să înceapă vânătoarea.

— N-a fost vina ei. N-a fost a nimănui. Doar ghinion. Am luat hotărârea în grup.

Sanjay se mai opri o dată, aruncând o privire meditativă asupra arenelor. Peter nu scoase nicio vorbă, sperând ca tăcerea să atragă după ea sfârşitul conversaţiei.

— Totuşi, mi se pare greu de înţeles. Neobişnuit pentru fratele tău să-şi asume un risc ca ăsta. Presupun că n-o să aflăm niciodată.

Sanjay clătină preocupat din cap şi se întoarse din nou cu faţa spre Peter, cu chipul îmblânzit.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să te interoghez aşa. Sunt convins că eşti obosit. Dar atâta vreme cât te am aici, mai e ceva despre care trebuie să discutăm. E vorba despre Gospodărie şi despre locul fratelui tău rămas vacant.

Numai gândul îl istovi brusc pe Peter. Dar el trebuia să îndeplinească această îndatorire.

— Anunţă-mă ce vrei să fac.

— Ăsta-i lucrul despre care voiam să vorbesc cu tine, Peter. Tatăl tău a greşit, cred eu, lăsându-şi locul fratelui tău. Locul lui aparţinea de drept Danei. Ea era, şi este, cea mai în vârstă din familia Jaxon.

— Dar a refuzat!

— Adevărat. Dar, fie vorba-ntre noi, o să-ţi spun că nu ne-am simţit întotdeauna… în largul nostru cu felul în care au ieşit lucrurile. Tatăl

ei, după cum îţi aminteşti, abia fusese ucis. Mulţi dintre noi cred că ea ar fi fost încântată să preia postul dacă tatăl tău n-ar fi făcut presiuni asupra ei ca să se dea la o parte.

Ce tot vorbea Sanjay? Că slujba era a Danei?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Theo nu mi-a zis niciodată niciun cuvânt despre asta.

— Păi, mă îndoiesc că ţi-ar fi zis.

Sanjay lăsă să treacă o clipă de tăcere.

— Tatăl tău şi cu mine n-am fost întotdeauna de aceeaşi părere. Sunt convins că ştii. M-am opus Curselor Lungi de la început. Dar tatăl tău n-a putut să renunţe niciodată complet la ideea asta, nici chiar după ce a pierdut atâţia oameni. Intenţia lui a fost ca fratele tău să reia Cursele. De aceea l-a vrut pe Theo în Gospodărie.

Recruţii se mutaseră afară din arene, alergând pe potecă să-şi înceapă turele în jurul perimetrului. Ce spusese Theo în noaptea aceea, în camera de control? Că Sanjay era bun la ceea ce făcea? Toate astea îl îndemnau pe Peter, în acel moment, să ţină cu dinţii de o însărcinare pe care, cu câteva minute în urmă, ar fi cedat-o primei persoane care i-ar fi căzut sub ochi.

— Nu ştiu, Sanjay.

— Nici nu trebuie să ştii, Peter. Gospodăria s-a reunit. Ne-am înţeles cu toţii. Locul îi aparţine de drept Danei.

— Şi ea îl vrea?

— Când i-am explicat totul, da.

Sanjay puse o mână pe umărul lui Peter — un gest menit să fie consolator, presupuse Peter, deşi nu era absolut deloc.

— Te rog, nu mi-o lua în nume de rău. Nu e ceva care să se răsfrângă asupra ta. Eram dispuşi să trecem cu vederea această neregulă, pentru că toată lumea îl preţuia atât de mult pe Theo.

Chiar şi aşa, gândi Peter, apele se închiseseră peste fratele lui. Cămăşile lui Theo erau încă împăturite în sertare, cizmele de rezervă încă băgate sub pat. Şi totuşi parcă nu existase niciodată.

Sanjay ridică privirea dincolo de arene.

— Ei! Uite-o pe Soo!

Peter se întoarse s-o vadă pe Soo Ramirez păşind către ei dinspre poartă; alături de ea se afla Jimmy Molyneau. O femeie înaltă, cu părul de culoarea nisipului, abia trecută de patruzeci de ani, Soo avansase la gradul de Prim Căpitan după moartea lui Willem — o femeie extrem de competentă, cu un temperament care putea lua foc într-o clipă, provocând răbufniri care-l făceau până şi pe cel mai călit Paznic să se dea înapoi de frică.

— Peter, te căutam. Ia-ţi câteva zile libere de la Zid, dacă vrei. Anunţă-mă când ai de gând să faci gravura; mi-ar plăcea să spun câteva cuvinte.

— Tocmai mă gândeam la acelaşi lucru! exclamă Sanjay. Anunţă-ne. Şi, neapărat, ia-ţi câteva zile. Nu-i nicio grabă.

Sosirea lui Soo exact în clipa asta nu era o întâmplare, îşi dădu seama Peter; era manipulat.

— Bine, reuşi să rostească Peter. Cred c-o să-mi iau.

— Chiar îmi plăcea fratele tău, interveni Jimmy, crezând, evident, că prezenţa lui cerea un comentariu oarecare. Şi lui Karen.

— Mulţumesc. Aud asta peste tot.

Remarca ieşi pe un ton prea amar; Peter o regretă imediat, văzând expresia feţei lui Jimmy, pe care ieşea în evidenţă nasul acvilin. Jimmy fusese şi el prietenul lui Theo — un căpitan secund, la fel cum fusese Theo — şi ştia ce înseamnă să pierzi un frate. Connor Molyneau fusese ucis cu cinci ani în urmă într-o vânătoare de fumuri, menită să alunge o ceată de pe Câmpia Înaltă. După Soo, Jimmy era cel mai în vârstă dintre ofiţeri, în jur de treizeci şi cinci de ani, cu nevastă şi două fete; ar fi putut să demisioneze cu ani în urmă, fără să fie luat în nume de rău despre el, dar alesese să rămână. Uneori Karen, soţia lui, îi aducea mâncare caldă la Zid, un gest care-l jena şi care provoca un şir nesfârşit de glume din partea Paznicilor, chiar dacă-şi dădeau seama cu toţii că lui îi plăcea.

— Iartă-mă, Jimmy!

Acesta ridică din umeri.

— Nu-i bai! Am trecut prin asta, crede-mă.

— O spune pentru că e adevărat, Peter. Fratele tău era o persoană foarte importantă pentru noi toţi.

Cu această ultimă declaraţie, Sanjay înălţă ceremonios bărbia în direcţia lui Soo.

— Doamnă căpitan, ai un minut?

Soo încuviinţă din cap, cu ochii încă aţintiţi asupra lui Peter.

— Vorbesc serios! zise ea, şi-l atinse din nou, apucându-l de braţ chiar deasupra cotului. Ia-ţi cât timp ai nevoie.

Peter aşteptă câteva minute ca să crească distanţa dintre el şi cei trei. Se simţea neobişnuit de agitat, vioi, dar fără ţintă. Ceea ce se petrecuse erau doar vorbe, nimic, până la urmă, care să-l surprindă chiar atât de mult: previzibilele condoleanţe stângace pe care le cunoştea atât de bine şi apoi vestea că nu trebuia, de fapt, să facă parte din Gospodărie — ceva care ar fi trebuit să fie bine-venit, pentru că de la început nu voise să aibă nimic de-a face cu îndatoririle zilnice ale personalului aflat la conducere. Şi totuşi, Peter îşi dădu seama de dedesubturile discuţiei. Avea impresia limpede de a fi manevrat de toată lumea care ştia ceva ce el nu ştia.

Săltându-şi rucsacul pe un umăr — era practic gol, de ce şi-ar bate capul? —, se hotărî să nu se ducă direct la cazărmi şi o porni pe

potecă în direcţia opusă.

Piatra Nopţii Întunecoase se afla la celălalt capăt al pieţei: un bolovan de granit în formă de pară, de două ori mai înalt decât un om, de culoare alb-cenuşie cu pete mici ca nişte nestemate de cuarţit roz, în suprafaţa căruia erau gravate numele celor dispăruţi şi ale morţilor. De aceea venise. O sută şaizeci şi două de nume; îi luase două luni să le graveze pe toate. Două familii întregi dintre cei purtând numele Levine şi Darrell. Întregul clan Boyes, nouă cu totul. O mulţime de Greenberg, Patal, Chou, Molyneau, Strauss, Fisher şi doi Donadio — părinţii lui Lish, John şi Angel. Primii Jaxon numiţi pe piatră erau Daria şi Taylor Jaxon, bunicii lui Peter, care muriseră în dărâmăturile propriei case, dedesubtul zidului nordic. Era uşor pentru Peter să se gândească la ei ca fiind bătrâni, din moment ce erau morţi de cincisprezece ani, cu întreaga lor viaţă restrânsă la o perioadă dinainte de amintirile din timpul vieţii lui, o zonă a existenţei la care Peter se gândea pur şi simplu ca la „pe vremuri". De fapt, Taylor nu avusese mult peste patruzeci de ani, iar Daria, a doua soţie a lui Taylor, doar treizeci şi şase la vremea cutremurului.

Piatra fusese menită la început pentru victimele Nopţii Întunecoase, dar de atunci a părut firesc să se păstreze acest obicei, să se consemneze morţii şi dispăruţii. Numele lui Zander, observă Peter, fusese deja înscris. Nu rămăsese singur: apărea sub al tatălui său, al surorii şi al femeii cu care, îşi aminti Peter, fusese însurat Zander cu ani în urmă. Părea atât de neobişnuit pentru Zander chiar să şi stea de vorbă cu cineva, cu atât mai puţin să se însoare, încât Peter uitase de tot de ea. Femeia, al cărei nume era Janelle, murise la naşterea copilului lor, la doar câteva luni după Noaptea Întunecoasă. Copilul nu fusese încă botezat, aşa că nu era nimic de scris, iar scurta lui şedere pe pământ trecuse neconsemnată.

— Dacă vrei, pot inscripţiona eu numele lui Theo.

Peter se răsuci şi-l găsi pe Caleb stând în spatele lui, cu nişte bascheţi galben-aprins în picioare. Erau mult prea mari pentru el, dând impresia unei labe cu membrane între degete, ca picioarele în formă de lopeţi ale unei raţe. Uitându-se la ei, Peter simţi un ghimpe de vinovăţie. Bascheţii uriaşi, ridicoli, ai lui Caleb erau o dovadă — singura dovadă, de fapt — a întregului episod nefericit de la mall. Dar Peter ştia cumva şi că Theo ar fi aruncat o privire la pantofii lui Caleb şi ar fi râs. S-ar fi prins de glumă înainte ca Peter să-şi fi dat măcar seama că *era* o glumă.

— Tu ai scris numele lui Zander?

Caleb ridică din umeri.

— Mă descurc destul de bine cu dalta. Şi nu era nimeni altcineva prin preajmă care să se ocupe de asta, bănuiesc. Ar fi trebuit să încerce să-şi facă mai mulţi prieteni.

Băiatul se întrerupse, uitându-se peste umărul lui Peter. Pentru o clipă, ochii lui chiar părură să se înceţoşeze.

— E un lucru bun că l-ai împuşcat, aşa cum ai făcut-o. Zander îi ura serios pe virali. Credea că ar fi cel mai rău lucru din lume să fie înhăţat. Mă bucur că n-a apucat să se numere printre ei pentru multă vreme.

Peter se hotărî atunci. N-avea să scrie numele lui Theo în Piatră şi nimeni altcineva n-o va face. Nu până când nu era sigur.

— Unde mai dormi zilele astea? îl întrebă Caleb.

— În cazărmi. Unde altundeva?

Peter ridică un umăr să arate rucsacul.

— Te deranjează dacă vin cu tine?

— Cum vrei tu.

Abia mai târziu, după ce Peter îşi despachetase lucrurile şi se întinsese în sfârşit pe salteaua ponosită, prea moale, îşi dădu seama ce căutaseră ochii lui Caleb peste umărul lui Peter, pe Piatră. Nu numele lui Zander ci, deasupra lui, un grup de trei: Richard şi Marilyn Jones şi, sub ele, Nancy Jones, sora mai mare a lui Caleb. Tatăl lui, şurubar, fusese omorât căzând de pe un stâlp electric în primele ore frenetice ale Nopţii Întunecoase; mama şi sora lui muriseră în Refugiu, zdrobite de prăbuşirea acoperişului. Caleb avea doar câteva săptămâni.

Atunci îşi dădu seama de ce-l luase Alicia pe acoperişul centralei electrice. N-avea nimic de-a face cu stelele. Caleb Jones era un orfan al Nopţii Întunecoase, la fel ca ea. N-avea pe nimeni să-l sprijine în afară de ea.

Îl luase pe Peter pe acoperiş ca să-l aştepte pe Caleb Jones.

25

Michael Fisher, Prim Inginer pentru Lumină şi Energie, stătea în Far, ascultând o fantomă.

Aşa-l numea Michael, semnalul-fantomă. Apărând din negura zgomotului către vârful spectrului detectabil — unde n-ar fi trebuit să se afle nimic, din câte ştia el. Un fragment dintr-un fragment, prezent şi absent. Manualul operatorului radio pe care-l găsise în şopron punea frecvenţa pe lista celor nefolosite.

— Ţi-aş fi putut spune asta, zise Elton.

Îl auziseră a treia zi după întoarcerea grupului de aprovizionare. Lui Michael încă nu-i venea să creadă că Theo nu mai era. Alicia îl asigurase că nu era vina lui, placa de bază n-avea nimic de-a face cu moartea lui Theo, dar Michael tot se simţea responsabil, ca parte a unui lanţ de evenimente care duseseră la pierderea prietenului său. Cât despre placa de bază, partea cea mai rea era că Michael uitase practic cu totul de ea. În ziua de după ce Theo şi ceilalţi plecaseră la Centrală, Michael desfăcuse cu succes un vechi regulator de flux

electric şi luase din el tot ce avea nevoie. Nu era un Pion, dar avea destulă putere suplimentară de procesare ca să culeagă orice semnal de la capătul de sus al spectrului.

Şi chiar dacă n-ar fi făcut asta, ce mai însemna încă un procesor? Nimic pentru care să merite să moară Theo.

Dar semnalul ăsta: 1,432 MHz. Slab ca o şoaptă, dar *spunea* ceva. Îl sâcâia, semnificaţia lui părea mereu să-i fugă din faţa ochilor de câte ori se uita la el. Era digital, o secvenţă care se repeta, apărea şi dispărea în mod misterios, sau aşa părea, până când îşi dăduse seama — bine, Elton îşi dăduse seama — că venea la fiecare nouăzeci de minute, după care transmitea pentru exact 242 de secunde, apoi tăcea din nou.

Ar fi trebuit să priceapă de unul singur. Chiar n-avea nicio scuză.

Şi devenea tot mai puternic. Ceas după ceas, cu fiecare ciclu, deşi mai mult noaptea. De parcă chestia aia afurisită ar fi mers drept în sus pe munte. Încetă să se mai uite după orice altceva; nu făcea decât să stea la panou şi număra minutele, aşteptând să se întoarcă semnalul.

Nu era nimic natural, nu cu un ciclu de nouăzeci de minute. Nu era un satelit. Nu era nimic de la acumulatoare. Nu era o grămadă de alte lucruri. Însă Michael nu ştia ce *era*.

Elton avea şi el toane. Elton nu-i-grozav-să-fii-orb cu care ajunsese să se obişnuiască Michael după atâţia ani în Far — *acel* Elton era de negăsit. În locul lui apăruse acest ţâfnos plin de mătreaţă, care abia mormăia un „salut". Când venea, îşi punea căştile pe urechi, ascultând semnalul, îşi ţuguia buzele şi clătina din cap şi spunea poate o vorbă sau două despre nevoia de a dormi mai mult decât apuca s-o facă. Abia se deranja să aprindă luminile la Al Doilea Clopot; Michael ar fi putut lăsa să se adune destul gaz ca să-i arunce pe toţi în aer până la lună şi avea senzaţia că Elton n-ar fi scos nicio vorbuliţă în privinţa asta.

I-ar fi prins bine şi o baie. La naiba, amândurora le-ar fi prins bine!

Ce era? Moartea lui Theo? De la întoarcerea grupului de aprovizionare, asupra întregii Colonii se lăsase o tăcere neliniştitoare. Povestea cu Zander n-avea niciun sens pentru nimeni. Să-l ţină pe Caleb pe pilon în felul ăsta. Sanjay şi ceilalţi încercaseră să păstreze tăcerea, dar bârfa se răspândeşte repede. Oamenii spuneau că ştiuseră întotdeauna că era ceva în neregulă cu tipul ăsta, că toate lunile acelea pe munte avuseseră un efect asupra creierului său. Că nu fusese zdravăn de când cu moartea nevestei şi a copilului.

Şi apoi afacerea aceea ciudată cu Sanjay. Michael nu ştia ce naiba să înţeleagă din ea. Cu două nopţi în urmă, stătea în faţa panoului de comandă când uşa se deschisese brusc şi în cadrul ei apăruse Sanjay, cu ochii măriţi de uimire pe chipul care părea să spună: *Aha!* Asta e, gândise Michael, cu căştile încă prinse pe cap — infracţiunea lui nu

putea fi mai evidentă de-atât — sunt un om mort acum! Sanjay a aflat cumva despre radio; am să fiu dat afară cu siguranţă.

Apoi se petrecuse ceva curios. Sanjay nu spusese nimic. Stătuse doar în uşă, uitându-se la Michael, şi, pe măsură ce treceau secundele de tăcere, Michael îşi dăduse seama că expresia de pe chipul bărbatului nu era tocmai ceea ce crezuse la prima privire; nu indignarea justificată de delictele descoperite noaptea, ci o consternare aproape animală, o uimire totală fără obiect. Sanjay purta pijamale; era cu picioarele goale. Sanjay nu ştia unde e; era somnambul. O mulţime de oameni erau, în unele momente părea că jumătate de Colonie era pe picioare, umblând de colo până colo. Avea ceva de-a face cu luminile, cu faptul că nu era niciodată destul de întuneric ca să se simtă cu adevărat confortabil. Michael o păţise şi el de câteva ori, trezindu-se o dată în bucătărie, în timp ce-şi mânjea faţa cu miere dintr-un borcan. Dar Sanjay? Sanjay Patal, Capul Gospodăriei? Nu prea părea genul.

Mintea lui Michael lucra cu repeziciune. Şmecheria era să-l scoată pe Sanjay din Far fără să-l trezească. Michael urzea tot felul de strategii pentru asta — şi-ar fi dorit să aibă nişte miere să-i ofere — când Sanjay se încruntase brusc, înclinase capul într-o parte de parcă ar fi urmărit un sunet îndepărtat şi-şi târâse picioarele, ţeapăn, pe lângă el.

— Sanjay? Ce faci?

Bărbatul se oprise în faţa panoului electric. Mâna lui dreaptă, care îi atârna moale într-o parte, tresărise puţin.

— Nu… ştiu.

— Nu e, îndrăznise Michael, nu ştiu, vreun alt loc unde-ar trebui să fii?

Sanjay nu răspunsese. Ridicase mâna şi-o ţinuse în dreptul feţei, întorcând-o încet în timp ce se uita la ea cu aceeaşi buimăceală mută, ca şi cum nu prea reuşea să se decidă cui îi aparţinea.

— Bab… cock?

Afară se auziseră alţi paşi; brusc, Gloria intrase în încăpere. Şi ea era îmbrăcată de noapte. Părul, pe care-l lega în timpul zilei, era lăsat până la jumătatea spatelui. Părea că i se tăiase puţin răsuflarea, pentru că se vedea că alergase de la casa lor ca să-l prindă din urmă. Nu-l luase în seamă pe Michael, care se simţea acum nu atât îngrijorat, cât stânjenit, ca un martor întâmplător la o dramă intimă de familie, şi se dusese drept spre soţul ei, apucându-l cu hotărâre de cot.

— Sanjay, hai în pat!

— Asta-i mâna mea, nu-i aşa?

— Da, răspunsese ea cu nerăbdare, e mâna ta.

Încă ţinându-şi soţul de cot, aruncase o privire către Michael şi pronunţase pe muteşte cuvântul „somnambul”.

— Sigur, sigur e a mea.

Gloria oftase din greu.
— Sanjay, hai acum! Ajunge!
O sclipire de luciditate apăruse pe chipul bărbatului. Se întorsese să se uite prin cameră şi ochii i se opriseră asupra lui Michael.
— Michael… Salut…
Căştile dispăruseră, ascunse sub masă.
— Salut, Sanjay!
— Se pare că am… făcut o plimbare…
Michael îşi înăbuşise un hohot de râs; deşi, se întrebase el, ce căutase Sanjay la panoul electric?
— Gloria a fost atât de drăguţă încât să vină după mine să mă ia acasă. Aşa că acolo mă duc acum.
— Bine!
— Mulţumesc, Michael. Îmi pare rău că te-am deranjat de la treburile tale importante.
— Nicio problemă!
Şi cu asta, Gloria Patal îşi scosese soţul din încăpere, ducându-l, probabil, înapoi în pat, ca să termine orice-ar fi fost ceea ce începuse în somnul lui agitat, cu vise.
Acum, ce să înţeleagă din asta? Când Michael îi povestise lui Elton a doua zi dimineaţă, el nu răspunsese decât:
— Bănuiesc că au început să-l ajungă şi pe el toate astea, la fel ca pe noi toţi.
Iar când Michael întrebase:
— Care toate astea? Ce vrei să spui cu *astea?*
Elton nu spusese absolut nimic; păruse să nu aibă niciun răspuns.
Gândeşte, gândeşte, gândeşte — Sara avea dreptate; petrecea prea mult timp cu capul îndesat în groapa cu griji. Semnalul era între cicluri; avea de aşteptat încă patruzeci de minute ca să-l asculte iar. În lipsă de altceva care să-i ţină mintea ocupată, făcu să apară pe ecran programele de monitorizare a transformatoarelor, sperând să primească veşti bune şi negăsindu-le. Clopotul de două ori în plus, bell plus two, un vânt puternic care bătuse toată ziua prin trecătoare şi celulele acumulatorului erau *deja* sub 50%.
Îl lăsă pe Elton în baracă şi se duse să facă o plimbare, să-şi limpezească mintea. Semnalul: 1,432 MHz. Însemna ceva, dar ce? Exista partea evidentă, şi anume că cifrele erau primele numere întregi pozitive într-un tipar repetitiv: 1432143214321432 şi aşa mai departe, 1 închizând secvenţa, care se relua cu 4. Interesant, şi probabil doar o coincidenţă, dar asta era chestia cu semnalul-fantomă: nimic legat de el nu *părea* o coincidenţă.
Ajunse la Locul cu Soare, unde se învârteau deseori oameni până târziu în noapte. Clipi din cauza luminii. O siluetă singuratică stătea la baza Pietrei, cu părul revărsat peste braţele încrucişate, sprijinite pe

genunchi. Mausami.

Michael îşi drese glasul ca s-o avertizeze de sosirea lui. Dar când se apropie, ea aruncă în direcţia lui doar o privire de curiozitate trecătoare. Era limpede ce voia să spună: era singură şi voia să rămână astfel. Dar Michael stătuse în baracă ore întregi — Elton nu conta prea mult — vânând fantome în întuneric, şi era mai mult decât dispus să rişte o mică respingere în schimbul chiar şi a câtorva fărâme de companie a cuiva.

— Salutare!

Stătea în picioare, dominând-o cu silueta lui.

— Ai ceva-mpotrivă dacă mă aşez aici?

Ea ridică atunci chipul. Michael îi văzu obrajii brăzdaţi de lacrimi.

— Îmi pare rău, vorbi el. Pot să plec.

Dar femeia clătină din cap.

— Nu-i nimic. Stai dacă vrei.

Asta şi făcu. Era incomod, pentru că singurul fel de a sta cum trebuie era să ia loc alături de ea, cu umerii practic atingându-se, cu spatele proptit de Piatră, la fel ca al ei. Începea să creadă că până la urmă nu fusese o idee atât de bună, în special când tăcerea se prelungi. Îşi dădu seama că, prin faptul că se aşezase, acceptase în mod tacit să întrebe ce-o supăra şi chiar, poate, să găsească vorbele potrivite pentru a o consola. Ştia că sarcina le putea face pe femei să aibă toane, nu că n-ar fi avut toane din capul locului, purtarea lor în orice clipă fiind la fel de schimbătoare precum cele patru vânturi. Pe Sara o înţelegea în cea mai mare parte a timpului, dar asta numai pentru că era sora lui şi era obişnuit cu ea.

— Am auzit veştile. Felicitări!

Mausami se şterse la ochi cu vârfurile degetelor. Îi curgea nasul, dar Michael n-avea nicio cârpă să-i ofere.

— Mulţumesc.

— Galen ştie că eşti aici?

Ea râse cu tristeţe.

— Nu, Galen nu ştie.

De unde Michael deduse că ceea ce-o necăjea nu era câtuşi de puţin doar o toană. Venise la Piatră pentru Theo; lacrimile erau pentru el.

— Eu doar…

Însă nu reuşea să-şi găsească vorbele.

— Nu ştiu.

Ridică din umeri.

— Îmi pare rău. Era şi prietenul meu.

Mausami făcu atunci ceva care-l surprinse. Puse mâna peste a lui, îngemănându-şi degetele cu ale lui acolo unde stăteau, pe genunchi.

— Mulţumesc, Michael! Oamenii nu te iau destul în serios, aşa cred. A fost exact ceea ce trebuia spus.

Pentru un timp, stătură fără să scoată un cuvânt. Mausami nu-şi retrase mâna, ci o lăsă pe loc. Era ciudat — abia în acest moment Michael simţi cu adevărat lipsa lui Theo. Era trist, dar nu numai atât. Se simţea singur. Ar fi vrut să spună ceva, să-şi exprime sentimentele în cuvinte. Dar, înainte să apuce, la celălalt capăt al pieţei apărură încă două siluete. Cei doi veneau către ei cu paşi mari. Galen şi, în spatele lui, Sanjay.

— Ascultă, zise Mausami, sfatul meu este să nu laşi nimic din rahaturile lui Lish să te atingă. Doar că aşa face ea lucrurile. O să se dea ea pe brazdă.

Lish? De ce vorbea despre Lish? Dar n-avu timp să se gândească la asta; Galen şi Sanjay îl priveau deja de sus. Galen asuda şi respira cu greutate, ca şi cum ar fi făcut ture de alergare în jurul zidurilor. Cât despre Sanjay, nici vorbă de somnambulul năuc din urmă cu două nopţi. În locul lui se afla o figură încruntată, debordând de o pură siguranţă de sine paternală.

— Ce-i în capul tău?

Ochii lui Galen se îngustau mânioşi, ca şi cum ar fi încercat să se focalizeze asupra imaginii ei.

— N-ar trebui să fii afară din Refugiu, Maus. Chiar *n-ar trebui!*

— N-am nimic, Gale.

Îl alungă cu o fluturare de mână.

— Du-te-acasă!

Sanjay îşi făcu loc cu umerii, astfel încât stătea deasupra celor doi, o prezenţă autoritară, scăldată în lumină. Pielea părea să radieze dezamăgire paternă. Aruncă o singură privire către Michael, trecându-i cu vederea prezenţa cu o încruntare scurtă a sprâncenelor sale generoase — distrugând, cu acest unic gest, orice speranţă pe care-ar mai fi avut-o Michael pentru o acceptare cu inima uşoară a evenimentelor din acea noapte.

— Mausami. Am avut răbdare cu tine, dar s-a terminat. Nu înţeleg de ce trebuie să fii atât de dificilă în privinţa asta. Ştii unde-ar trebui să fii.

— Stau chiar aici, cu Michael. Oricine crede altceva o să trebuiască să discute cu el.

Michael simţi că i se strânge stomacul.

— Ascultă…

— Nu te băga, Circuit! se răsti Galen. Şi, că veni vorba, ce crezi că faci aici cu nevastă-mea?

— Ce fac?

— Da. A fost ideea ta?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Galen! oftă Mausami. Ştii cum sună asta? Nu, n-a fost ideea lui Michael.

Michael îşi dădu seama că toată lumea se uita acum la el. Faptul că

ajunsese în centrul acestei scene, când nu dorise altceva decât puţină companie şi aer curat, părea cea mai crudă farsă a sorţii. Expresia de pe chipul lui Galen era una de pură umilire arzătoare; Michael reflectă dacă omul era, de fapt, capabil să-i facă realmente vreun rău. Exista ceva oarecum ineficace în felul în care se purta, atenţia părea mereu să-i întârzie cu un pas în urma evenimentelor din jurul lui, dar Michael nu se lăsa amăgit: Galen avea aproape cincisprezece kilograme în plus faţă de el. Pe deasupra, şi mai important în acea situaţie, Galen considera în acest moment că-şi apără onoarea. Cunoştinţele lui Michael despre luptele dintre bărbaţi se limitau la câteva încăierări din copilărie în Refugiu, fără motive prea serioase, dar schimbase destui pumni ca să ştie că prindea bine să ai tragere de inimă pentru asta. Ceea ce Michael cu siguranţă n-avea. Dacă Galen chiar ar reuşi să-i dea o lovitură, s-ar termina repede totul.

— Ascultă, Galen, începu el din nou, făceam doar o plimbare…

Dar Mausami nu-l lăsă să termine.

— E-n ordine, Michael. El ştie că te plimbai.

Întoarse faţa să se uite la el; avea ochii umflaţi şi obosiţi de plâns.

— Avem cu toţii treburi de făcut, nu-i aşa?

Îl luă de mână şi i-o strânse, ca pentru a pecetlui o înţelegere între ei.

— După cum se pare, a mea e să fac ce mi se spune şi să nu provoc greutăţi. Aşa că deocamdată asta o să fac.

Galen întinse mâna s-o ajute să se ridice, dar Mausami nu-l băgă în seamă şi se ridică singură. Încă încruntat, Sanjay se dăduse înapoi, cu mâinile în şolduri.

— Nu văd de ce trebuie să fie atât de greu, Maus, vorbi Galen.

Dar Mausami se purtă de parcă nu l-ar fi auzit, întorcându-se cu spatele la cei doi bărbaţi şi cu faţa la Michael, încă aşezat cu spatele rezemat de Piatră. În privirea scurtă schimbată între ei, Michael simţea înjosirea capitulării, ruşinea de a se supune ordinelor.

— Mulţumesc pentru că mi-ai ţinut companie, Michael.

Îi zâmbi cu tristeţe.

— A fost drăguţ ce-ai zis.

Sara, la Infirmerie, aştepta ca Gabe Curtis să-şi dea ultima suflare.

Abia se întorsese din cursă când Mar apăruse la uşa ei. Se întâmpla, spusese Mar. Gabe gemea, se zbătea, se lupta să respire. Sandy nu ştia ce să facă. Putea să vină ea? Pentru Gabe?

Sara îşi luase trusa medicală şi o urmase pe Mar la Infirmerie. Când trecuse dincolo de perdea, în salon, primul lucru pe care-l văzuse fusese Jacob, aplecat cu stângăcie peste patul în care zăcea tatăl lui, ţinându-i la buze o cană cu ceai. Gabe se sufoca şi tuşea cu sânge. Sara se dusese repede alături de el şi luase cu blândeţe ceaiul din mâna lui

Jacob; îl rostogolise pe Gabe pe o parte — bietul om nu mai cântărea aproape nimic, numai piele şi os — şi întinsese mâna liberă către cărucior să ia o tăviţă de metal, pe care i-o îndesă sub bărbie. Încă două icnete seci: sângele, observase Sara, era de un roşu intens şi presărat cu mici cocoloaşe negre de ţesut mort.

Cealaltă Sandy ieşi din cotlonul umbrit din spatele uşii.

— Îmi pare rău, Sara, vorbi ea, cu mâinile tremurând agitate. Tocmai a început să tuşească aşa şi-am crezut că poate ceaiul…

— L-ai lăsat pe Jacob să facă asta singur? Ce te-a apucat?

— Ce se-ntâmplă cu el? întrebă Jacob pe ton plângăreţ.

Stătea lângă pat, cu chipul copleşit de tulburare şi de neputinţă.

— Tatăl tău e foarte bolnav, Jacob, îi răspunse Sara. Nimeni nu e supărat pe tine. Ai făcut ce trebuia când l-ai ajutat.

Jacob începuse să se scarpine, înfigând unghiile de la mâna dreaptă în carnea julită a antebraţului.

— O să fac tot ce pot să am grijă de el, Jacob. Îţi dau cuvântul meu.

Gabe avea hemoragie internă, Sara îşi dădea seama. Tumoarea făcuse să se rupă ceva. Îşi plimbă mâna peste abdomenul lui şi simţi umflătura caldă a sângelui adunat. Băgă mâna în trusă după un stetoscop, şi-l puse la urechi, trase deoparte tricoul şi-l ascultă la plămâni. Un clipocit umed, ca apa agitată într-un bidon. Era aproape şi totuşi ar fi putut dura ore întregi. Ridică ochii către Mar, care dădu din cap. Sara înţelese ce voise să spună Mar cu faptul că ea era favorita lui Gabe şi ce-i cerea acum să facă.

— Sandy, du-l pe Jacob afară!

— Ce vrei să fac cu el?

Pe toţi zburătorii, ce-avea femeia asta?

— Orice.

Sara îşi îngădui o răsuflare, ca să-şi calmeze nervii: nu era momentul să se înfurie.

— Jacob, aş vrea să te duci cu Sandy acum. Poţi face asta pentru mine?

Nu văzu nicio înţelegere reală în ochii lui — numai teamă şi obiceiul îndelungat de a se supune deciziilor pe care le luau alţii pentru el. Avea să plece, Sara ştia, dacă i se cerea.

Băiatul dădu şovăitor din cap.

— Bine… cred…

— Mulţumesc, Jacob.

Sandy îl conduse afară din salon; Sara auzi cum se deschide şi se închide uşa din faţă. Mar, aşezată pe cealaltă parte a patului, îl ţinea de mână pe soţul ei.

— Sara… ai ceva?

Nu era ceva care să se discute vreodată deschis. Ierburile se păstrau toate la subsol în vechiul congelator, depozitate în borcane

îngrămădite pe rafturi de metal. Sara se scuză, coborî scările şi le luă pe cele de care avea nevoie — degeţel sau degetariţă obişnuită, ca să încetinească respiraţia; seminţele mici şi negre ale plantei pe care o numeau trompeta-îngerului, ca să stimuleze inima; rădăcină amară, cafenie de cucută rasă, ca să adoarmă luciditatea — şi le puse pe masă. Le măcină într-un praf fin, maroniu, le turnă pe o foaie de hârtie şi, înclinând-o pe aceasta deasupra unei căni, lăsă amestecul să curgă în ea. Puse totul deoparte, şterse masa şi urcă scările.

În încăperea exterioară, puse apă la fiert; ibricul era deja cald şi băutura fu gata curând. Avea o nuanţă slab verzuie, ca algele, cu un miros amărui, de pământ. O duse în salon.

— Cred că asta o să ajute.

Mar dădu din cap, luând cana din mâna Sarei. O parte din înţelegerea lor în curs de desfăşurare era ca Sara să furnizeze doar mijloacele; nu putea face restul.

Mar se uită înăuntrul cănii.

— Cât de mult?

— Tot, dacă poţi.

Sara se aşeză la capul patului ca să-l ridice pe Gabe de umeri; Mar îi duse cana le gură, cerându-i soţului ei să bea. Acesta ţinea încă ochii închişi; nu părea câtuşi de puţin conştient de prezenţa lor. Sara îşi făcea griji că n-o să fie în stare să se descurce, că aşteptaseră prea mult. Apoi însă luă cu greutate o primă înghiţitură din cană, apoi încă una, sorbind puţin câte puţin, ca o pasăre care bea dintr-o băltoacă. După ce termină ceaiul, Sara îl lăsă încet înapoi pe pernă.

— Cât durează?

Mar nu se uita la ea.

— Nu prea mult. E rapid.

— Şi tu o să stai până la sfârşit?

Sara dădu din cap.

— Jacob nu trebuie să afle niciodată, se uită Mar la ea cu o privire rugătoare. N-ar înţelege.

— Promit! răspunse Sara.

Şi apoi, doar ele două, aşteptară.

Peter visa despre fată. Erau sub carusel, în închisoarea aceea prăfuită, cu tavanul jos, iar fata era pe spatele lui, respiraţia ei cu iz de miere îi sufla în ceafă. *Cine eşti?* — gândea el, dar îşi simţea vorbele prizoniere în gură, îngrămădite înăuntru ca o bucată de stofă. Îi era sete, atât de sete… Ar fi vrut să se răsucească, s-o vadă la faţă, dar nu se putea mişca, iar peste el nu mai era fata, era un viral, dinţii îi pătrundeau în carnea gâtului şi el încerca să ţipe, dar nu ieşea niciun sunet şi se îndrepta către moarte, o parte a lui gândea: Ce c*iudat, n-am mai murit niciodată până acum… Aşadar,* aşa e…

Se trezi cu o tresărire, cu inima bătând cu putere; visul se risipi imediat, lăsând în urma lui o impresie neclară, dar pătrunzătoare de panică, semănând cu ecoul unui ţipăt. Rămase întins fără să se mişte, recăpătându-şi simţul locului şi timpului în care se afla. Întinse gâtul ca să se uite pe fereastră peste pat şi văzu cum străluceau luminile. Avea gura uscată ca iasca, limba umflată şi parcă aţoasă; visase că-i era sete pentru că-i era. Bâjbâi după bidon pe podea, alături de pat, îl duse la buze şi bău.

Caleb dormea în patul de lângă el. Peter numără încă patru oameni în cameră, movile care sforăiau în întuneric. Cu toţii intraseră fără ca el să se trezească măcar o dată. De câtă vreme dormea astfel?

Acum, în timp ce zăcea în întuneric, simţi primele semne de agitaţie, un murmur surd de nelinişte fizică părând să se fi stabilit permanent în pieptul lui de la întoarcerea pe munte. Ar fi fost de la sine înţeles să se prezinte la datorie pe metereze. Dar Soo îi spusese limpede că nu-l voia de Pază înainte de a trece câteva zile.

Se hotărî să se ducă s-o vadă pe Mătuşica. Nu-i spusese încă despre Theo. Probabil că ştia, dar tot voia ca ea să audă veştile de la el, chiar dacă informaţia se repeta.

Câteodată era posibil să uite complet de ea, în căsuţa ei din luminiş. *A, Mătuşica,* spuneau oamenii când venea vorba de numele ei, ca şi când tocmai şi-ar fi adus aminte de existenţa ei. Şi adevărul este că bătrâna se descurca surprinzător de bine fără prea mult ajutor. Peter sau Theo tăiau lemne pentru ea sau făceau mici reparaţii la casă, iar Sara se mai întâmpla s-o ajute la Magazie. Avea însă puţine nevoi, câtă vreme putea îngriji o parcelă mare cu legume şi ierburi pe terenul însorit din spatele casei, practic fără ajutorul nimănui. În afară de grădinărit, pe care-l făcea aşezată pe un scaun, îşi petrecea cea mai mare parte a zilelor în casă, printre hârtii şi amintiri, cu mintea rătăcind în trecut. Purta trei perechi diferite de ochelari pe o încâlceală de şnururi în jurul gâtului, schimbându-i între ei pentru fiecare treabă de care se ocupa şi, cu excepţia iernii, mergea desculţă peste tot. Din câte se ştia, Mătuşica avea aproape o sută de ani. Se măritase, sau aşa se zicea, nu doar o dată, ci de două ori, dar pentru că nu avusese niciodată propriii ei copii, durata vieţii sale părea o minune a naturii fără niciun scop, ca un cal care poate să numere bătând din copită. Nimeni nu prea reuşea să-şi dea seama cum supravieţuise Nopţii Întunecoase; casa ei scăpase din cutremur cu foarte puţine stricăciuni, iar dimineaţă o descoperiseră stând în bucătărie, bând o ceaşcă din celebrul ei ceai oribil, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. „Poate că pur şi simplu nu vor sângele meu bătrân”, atât spusese.

Aerul nopţii se răcorise; ferestrele de la căsuţa Mătuşicăi luceau slab în timp ce Peter se apropia. Femeia pretindea că nu doarme niciodată,

că ziua şi noaptea erau totuna pentru ea şi, de fapt, Peter nu-şi aducea aminte de vreo dată când să n-o găsească trează şi lucrând. Bătu la uşă şi o întredeschise doar puţin.

— Mătuşico? Sunt Peter.

De undeva dinăuntru auzi un foşnet de hârtie şi scrâşnetul unui scaun pe podeaua veche de lemn.

— Peter, intră, intră!

Păşi în cameră. Singura lumină venea printr-un luminator din bucătărie, care nu era decât o baracă dărăpănată lipită de spatele casei. Spaţiul era extrem de înghesuit, dar ordonat, aranjamentul mobilei şi al altor obiecte — cărţi în teancuri impunătoare, borcane cu pietre şi monede vechi, tot felul de fleacuri pe care nici măcar nu le putea identifica — păreau nu doar chibzuite, dar şi deţinând rânduiala intrinsecă datorată poziţiei lor neschimbate vreme de decenii, ca arborii dintr-o pădure. În cadrul uşii care ducea la bucătărie apăru bătrâna, făcându-i semn să intre.

— Ai sosit la ţanc. Tocmai am făcut un ceai.

Întotdeauna, Mătuşica „tocmai făcuse un ceai”. Îl prepara dintr-un amestec de plante mărunţite, dintre care pe unele le creştea, iar pe altele le culegea doar de pe marginea cărărilor. Era cunoscută pentru că, atunci când se plimba pe afară, se apleca încet, adânc, până la pământ să culeagă vreo buruiană fără nume, apoi o arunca direct în gură. Dar băutul ceaiului Mătuşicăi era pur şi simplu preţul pe care-l plăteai pentru compania ei.

— Mulţumesc, zise Peter. Mi-ar face plăcere să beau puţin.

Bătrâna îşi făcea de lucru cu paharele, alegând perechea potrivită. Le găsi şi le trase în dreptul feţei ofilite, cafenii ca nucile — capul ei avea un aspect uşor micşorat, ca şi cum reducerea fizică tipică pentru vârsta avansată începuse de sus în jos şi-l fixă cu privirea, afişându-şi zâmbetul ştirb, ca şi cum atunci, şi numai atunci, se convinsese că el era cel care credea ea că este. Era îmbrăcată, ca întotdeauna, cu un veşmânt larg, cu decolteu rotund, din ţesături matlasate, bucăţi tăiate dintr-o grămadă de alte rochii de-a lungul anilor. Ce-i mai rămăsese din păr forma o încâlceală vaporoasă de fire albe care, în loc să-i crească din cap, păreau să plutească în jurul lui, iar obrajii erau stropiţi de pete care nu erau nici pistrui, nici aluniţe, ci undeva între ele.

— Atunci vino la bucătărie.

Îi urmă paşii târşâiţi, desculţi, care înaintau pe holul îngust către partea din spate a casei. Spaţiul era mic, îngrămădit în preajma unei mese de stejar care abia dacă lăsa destul loc de manevră, apăsător din cauza căldurii aragazului şi a aburului care se înălţa dintr-un ceainic ponosit aşezat pe el. Peter îşi simţea porii deschizându-se din cauza transpiraţiei. În timp ce Mătuşica îşi vedea de turnat, Peter făcu să

alunece în sus canatul singurei ferestre din încăpere, lăsând o adiere să se strecoare înăuntru, şi luă un scaun. Mătuşica aduse ceainicul la masă, unde-l puse pe un suport de fier, cu trei picioare; la chiuvetă clăti două căni pe care le aduse la masă.

— Şi cu ce ocazie pe la mine, Peter?

— Mă tem că am nişte veşti. Despre Theo.

Dar bătrâna flutură mâna în semn de respingere.

— Of! spuse ea. Ştiu deja.

Mătuşica se aşeză în faţa lui, îndreptându-şi rochia pe umerii ciolănoşi în timp ce-şi întindea picioarele, şi turnă ceaiul în căni printr-o strecurătoare. Avea o culoare gălbuie, ca urina, şi lăsa în strecurătoare bucăţele mici, neliniştitor de biologice, de substanţă verde şi maronie, ca nişte insecte strivite.

— Cum s-a întâmplat?

Peter oftă.

— E o poveste lungă…

— Timpul pentru poveşti e tot ce mai am, Peter. Câtă vreme vrei să le spui, am urechi de auzit. Dă-i drumul, ceaiul e gata. N-are niciun rost să-l laşi să se răcească.

Peter sorbi din lichidul fierbinte. Avea un gust vag de ţărână şi lăsa în urmă un gust atât de amar, încât nici nu părea comestibil. Reuşi să înghită, din respect. Pe masă, lângă cotul lui, se afla caietul ei, cel în care scria mereu. Caietul ei de amintiri, aşa îl numea; un volum gros, cusut de mână, învelit în piele de miel, cu paginile acoperite cu literele mici, ca de tipar, scrise cu o pană de cioară şi cerneală făcută în casă. Îşi făcea singură şi hârtia, fierbând rumeguş până devenea pastă, pe care o întindea în foi pe pătrate de plasă de pus la geam. Peter ştia că Mătuşica lucra din greu când vedea pagini din acest material întărindu-se pe o sfoară în spatele casei.

— Cum merge scrisul, Mătuşico?

— Nu se termină niciodată.

Afişă un surâs pe chipul ridat.

— Sunt atâtea de aşternut pe hârtie, iar eu n-am altceva în afară de timp la dispoziţie. Cum s-au întâmplat toate astea. Lumea dinainte. Trenul care m-a adus aici, în foc. Terrence şi Mazie şi toţi ceilalţi. Totul, scriu aşa cum îmi vin amintirile. Îmi închipui că dacă nu e nimeni altcineva s-o facă în afară de o bătrânică, atunci asta-i ceea ce capătă. Într-o zi, cineva o să vrea să afle ce s-a întâmplat aici, în locul ăsta.

— Aşa crezi?

— Peter, aşa *ştiu.* Sorbi, plescăind din buzele palide, şi se încruntă simţind aroma.

— Cred că are nevoie de mai multă păpădie decât am pus în el. Aţinti din nou privirea asupra lui Peter, făcând ochii mici prin

ochelari.
— Dar nu asta ai întrebat, nu-i aşa? Ce tot scriu aici, aşa-i?
Astfel era mintea ei: se întorcea pe propriile-i urme, făcea legături stranii, se cufunda în trecut. Vorbea deseori despre Terrence, care călătorise cu ea în tren. Uneori părea să-i fie frate, alteori văr. Erau şi alţii. Mazie Chou. Un băiat pe nume Vincent Gum, o fată Sharise. Lucy şi Rex Fisher. Dar aceste rătăciri prin timp puteau fi întrerupte, în orice moment, de intervale de luciditate uimitoare.
— Ai scris despre Theo?
— Theo?
— Fratele meu.
Ochii Mătuşicăi se abătură o clipă.
— Mi-a zis că se duce la Centrală. Când se întoarce?
Aşadar, nu ştia. Sau poate că uitase, pur şi simplu, cu noutăţile care se amestecau în mintea ei cu alte istorii asemănătoare.
— Nu cred că se mai întoarce, răspunse Peter. Asta am venit să-ţi spun. Îmi pare rău.
— Ei, nu-i cazul să-ţi pară rău acum, comentă ea. Lucrurile pe care nu le ştii ar umple o carte. Asta-i o glumă, nu? O carte. Vezi-ţi de treabă. Bea-ţi ceaiul.
Peter se hotărî să nu insiste. La ce i-ar fi folosit bătrânei să audă încă o dată despre moartea cuiva? Mai luă o înghiţitură din lichidul amar. La drept vorbind, avea un gust şi mai rău. Simţi un mic acces de greaţă.
— Asta-i coaja de mesteacăn. Pentru digestie.
— E bun, serios.
— Nu, nu e. Dar îşi face bine treaba. Te curăţă ca o tornadă albă.
Peter îşi aminti atunci de celelalte noutăţi.
— Am vrut să-ţi zic, Mătuşico… Am văzut stelele.
Auzind asta, bătrâna se lumină la faţă.
— Ei, aşa mai vii de-acasă!
Îi atinse repede dosul palmei cu vârful degetului uscăţiv.
— Avem şi ceva bun despre care să vorbim. Spune-mi, cum ţi se par?
Gândurile lui se întoarseră în momentul acela de pe acoperiş, în care stătea întins pe beton lângă Lish. Stelele erau atât de dese deasupra lor, încât avea impresia că le putea mătura cu mâna. Părea ceva petrecut de mult, ultimele minute ale unei vieţi pe care o lăsase în urmă.
— E greu de spus în cuvinte, Mătuşico. N-am ştiut niciodată.
— Păi, e ceva, nu?
Ochii ei, aţintiţi către peretele dinapoia lui, păreau să sclipească, aprinşi parcă de lumina amintită a stelelor.
— Nu le-am mai văzut de când eram mică. Tatăl tău avea obiceiul

să vină exact ca tine acum şi să-mi vorbească despre ele. Le-am văzut, Mătuşico, spunea el, iar eu îi răspundeam: Ce mai fac, Demo? Cum mai arată stelele acelea ale mele? Şi stăteam amândoi la un taifas plăcut despre ele, chiar aşa cum facem noi acum.

Bău ceaiul şi puse cana înapoi pe masă.

— De ce arăţi atât de surprins?

— Aşa făcea?

El se încruntă repede, încercând s-o dreagă; dar ochi ei, încă luminaţi de o strălucire interioară, păreau să râdă de el.

— De ce, îţi închipuiai că nu ar face asta?

— Nu ştiu, îngăimă Peter.

Şi era adevărat: nu ştia. Dar când Peter încercă să-şi imagineze scena — tatăl lui, marele Demetrius Jaxon, bând ceai cu Mătuşica în bucătăria ei supraîncălzită, vorbind despre Cursele Lungi — cumva, nu reuşea.

— Cred că nu mi-am dat seama niciodată că i-a spus altcuiva.

Ea râse încetişor.

— O, tatăl tău şi cu mine *vorbeam.* Despre o mulţime de lucruri. Despre *stele.*

Era atât de năucitor… Mai mult decât năucitor; era ca şi cum, în intervalul de numai câteva zile — din noaptea în care viralul fusese omorât în plase de către Arlo Wilson — vreun principiu fundamental despre lume se schimbase, numai că nimeni nu-i spusese lui Peter care-ar fi această schimbare.

— Ţi-a povestit vreodată… despre un Peregrin, Mătuşico?

Bătrâna îşi supse obrajii.

— Un Peregrin, zici? Nu, nu-mi aduc aminte nimic despre asta. Theo a văzut un Peregrin?

Peter se auzi oftând.

— Nu Theo. Tata.

Dar ea renunţase să mai asculte; ochii, îndreptaţi spre peretele din spatele lui, erau iar pierduţi în depărtare.

— Ei, Terrence cred că mi-a zis ceva despre un Peregrin. Terrence şi Lucy. Întotdeauna a fost atât de mititică… Terrence era cel care-o făcea să se oprească din plâns, ştii. Reuşea întotdeauna.

N-avea nicio şansă. Odată ce Mătuşica o lua razna în felul ăsta, puteau să treacă ore, chiar zile înainte să se întoarcă în prezent. Aproape că o invidia pentru această putere pe care o avea.

— Ei, ce voiai să mă întrebi?

— Fleacuri, Mătuşico. Pot să aştepte.

Femeia ridică din umerii osoşi.

— Dacă zici tu…

Trecu un moment de tăcere. Apoi:

— Spune-mi ceva. Crezi în Dumnezeu Atotputernicul, Peter?

Întrebarea îl luă prin surprindere. Deşi vorbea deseori de Dumnezeu, nu-l întrebase niciodată ce credea. Şi era adevărat că atunci când se uitase la stele de pe acoperişul Centralei, simţise ceva — o prezenţă dincolo de ele, în imensitatea lor nesfârşită. Ca şi cum stelele l-ar fi privit *pe el.* Însă clipa şi sentimentul pe care i-l dăduse se îndepărtaseră încet. Ar fi fost plăcut să creadă în aşa ceva, dar până la urmă chiar nu putea.

— Nu prea, recunoscu el şi auzi melancolia din propria-i voce. Cred că-i doar un cuvânt pe care-l folosesc oamenii.

— Ei, asta-i păcat! *Păcat!* Pentru că Dumnezeul de care ştiu eu… nu ne-ar da nicio şansă.

Mătuşica luă o ultimă înghiţitură, plescăind din buze.

— Mai gândeşte-te la asta un pic şi apoi spune-mi despre Theo şi despre unde s-a dus.

Discuţia păru să se încheie aici; Peter se ridică să plece. Se înclină s-o sărute pe creştetul capului.

— Mulţumesc pentru ceai, Mătuşico.

— Cu plăcere. Întoarce-te şi dă-mi răspunsul când îl afli şi tu. O să vorbim atunci despre Theo. O să stăm de vorbă pe-ndelete. Şi, Peter…

Tânărul se întoarse în cadrul uşii.

— Doar ca să ştii. Vine.

Peter fu luat prin surprindere.

— Cine vine, Mătuşico?

Ea se încruntă cu un aer profesoral.

— Ştii tu cine. Ai ştiut de când Dumnezeu ţi-a trimis visul.

Pentru o clipă, Peter nu scoase nicio vorbă, stând în uşă.

— Asta-i tot ce zic acum.

Bătrâna flutură din mână, ca şi cum ar fi alungat o muscă.

— Du-te, şi vino înapoi când eşti pregătit.

— Nu scrie toată noaptea, Mătuşico, izbuti el să rostească, încearcă să dormi un pic.

Un surâs încreţi chipul bătrânei.

— Am toată veşnicia pentru asta.

Peter se strecură afară, păşind în adierea răcoroasă a nopţii care-i mângâia faţa, răcind transpiraţia adunată sub pulover în bucătăria supraîncălzită. Stomacul încă i se învolbura sub vraja ceaiului. Rămase pe loc o clipă, clipind din cauza luminii. Era ciudat ce spusese Mătuşica. Dar nu putea cu niciun chip să ştie despre fată. Cu felul în care funcţiona mintea bătrânei, poveşti peste poveşti, trecutul şi prezentul amestecate la un loc, s-ar fi putut referi la oricine. Ar fi putut vorbi despre cineva care murise cu ani în urmă.

Exact în acel moment Peter auzi strigătele venind dinspre Poarta Principală şi iadul se dezlănţui.

Începuse cu Colonelul. Toată lumea reuşise să constate atâta lucru în primele câteva ore.

Nimeni nu-şi amintea să-l fi văzut pe Colonel de zile întregi, nici la prisacă, nici la grajduri sau pe metereze, unde se ducea câteodată noaptea. Cu siguranţă, Peter nu-l văzuse în cele şapte nopţi în care stătuse acolo, dar nu socotise ciudată această absenţă; Colonelul sosea şi pleca urmându-şi propriile lui planuri misterioase; uneori nu se arăta la faţă zile în şir.

Ceea ce ştia lumea, şi asta fusese relatat mai întâi de Hollis, dar confirmat şi de alţii, era că, la puţină vreme după miezul nopţii, Colonelul apăruse pe metereze, în apropiere de Platforma de Tragere Numărul Trei. Fusese o noapte liniştită, fără semne; luna apusese, terenul plat de dincolo de ziduri era scăldat în lumina reflectoarelor. Numai câţiva oameni îl observaseră cum stătea acolo şi nimeni nu se gândise în mod special la asta. Hei, uite-l pe Colonel, îşi spuseseră poate. Moşul nu se prea lăsa convins să se dea deoparte. Păcat că în noaptea aceea nu era nimic de făcut.

Zăbovise câteva minute, pipăindu-şi colierul de dinţi şi plimbându-şi privirea peste câmpul gol. Hollis presupunea că venise să stea de vorbă cu Alicia, dar nu ştia unde se afla ea şi, în orice caz, Colonelul nu făcuse niciun gest s-o caute. Nu era înarmat şi nu vorbise cu nimeni. Când Hollis se uitase din nou, dispăruse. O ştafetă, Kip Darrell, afirmase mai târziu că-l văzuse coborând scara şi luând-o pe cărare către ţarcuri.

Următoarea dată când îl zărise cineva, alerga pe câmp.

— Semn! striga una dintre ştafete. Avem semn!

Hollis îl văzuse, *îi* văzu. La marginea câmpului, o ceată de trei, săltând în bătaia luminii.

Colonelul fugea drept spre ei.

Plonjaseră asupra lui la iuţeală, înghiţindu-l ca un val, îl muşcaseră, mârâiseră, în timp ce pe meterezul de sus douăsprezece arcuri încordate dăduseră drumul săgeţilor, deşi distanţa era prea mare; doar cele mai norocoase lovituri ar fi reuşit să facă ceva.

Îl priviseră pe Colonel cum moare.

Apoi văzuseră fata. Era la marginea câmpului, o siluetă singuratică apărând din întuneric. La început, zisese Hollis, crezuseră cu toţii că era încă un viral şi toată lumea era agitată şi gata să tragă în orice ce mişca. În timp ce traversa câmpul către Poarta Principală, pe sub o grindină de săgeţi, una o nimerise în umăr, cu un sunet de carne sfâşiată pe care Hollis chiar o *auzise,* făcând-o să se învârtă ca un titirez. Şi totuşi, continuase să se apropie.

— Nu ştiu, recunoscuse Hollis mai târziu. S-ar putea să fiu eu cel care-a tras în ea.

În acel moment, Alicia apăruse în scenă, ţipând la toţi în timp ce alerga pe metereze, strigându-le să nu mai tragă: „E o persoană, *o fiinţă umană, la naiba!* Şi apucaţi de frânghii, *apucaţi de nenorocitele de frânghii acum!*" O clipă de confuzie; Soo nu se zărea nicăieri, iar ordinul de a trece dincolo de Zid nu putea veni decât de la ea. După cât se pare, toate astea nu o făcuseră cu niciun chip pe Alicia să se oprească. Înainte ca oricine să mai poată rosti vreo vorbă, sări pe meterez, strângând frânghia în mână, şi păşi dincolo.

Fusese, după cum spunea Hollis, cel mai afurisit lucru asupra cărora îi căzuseră vreodată ochii.

Coborâse în grabă, legănându-se în josul faţadei Zidului, cu picioarele abia atingând suprafaţa, parcă plutind. Funia zbârnâia pe blocul de pe creasta Zidului în timp ce trei perechi de mâini încercau febril să pună frâna înainte ca ea să lovească pământul. Când mecanismul se propti cu un scrâşnet de metal îndoit, Alicia ateriză, se rostogoli ghemuită în praf şi se puse pe picioare deja alergând. Viralii erau la douăzeci de metri depărtare, încă îngrămădiţi în jurul trupului Colonelului; la auzul zgomotului produs de căderea Aliciei, tresăriră la unison, răsucindu-se şi mârâind, adulmecând aerul.

Sânge proaspăt.

Fata ajunsese la baza Zidului, o siluetă întunecată făcută ghem, lipită de el. Avea o umflătură licăritoare în mijlocul spatelui — rucsacul, acum ţintuit de corp de săgeata înfiptă în umăr. Totul lucea din cauza umezelii sângelui. Alicia o înhăţă ca pe un sac, o aruncă pe umeri şi o luă la fugă cât o ţineau picioarele. Funia era inutilă acum, uitată în urmă. Singura ei şansă era poarta.

Toată lumea îngheţase. Orice altceva ai fi făcut, nu deschideai poarta. Pentru nimeni, nici măcar pentru Alicia.

În acest moment, Peter ajunsese la terenul de lansare, alergând de pe prispa Mătuşicăi către locul de unde venea zarva. Caleb sosea şi el în fugă dinspre barăci, ajungând la Poarta Principală chiar înaintea lui. Peter nu ştia ce se petrecea pe partea cealaltă, doar că Hollis ţipa de pe meterez.

— E Lish!

— Ce?

— Lish! striga Hollis. E afară!

Caleb urcase primul la camera scripeţilor. Acest fapt avea să fie folosit mai târziu ca să-l implice, în timp ce-l absolvise pe Peter de vină pentru ceea ce urma să se întâmple. Până când Alicia ajunsese la poartă, se deschisese doar atât cât să se strecoare înăuntru cu fata. Dacă ar fi reuşit să închidă atunci porţile, probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic altceva. Dar Caleb scosese piedica. Greutăţile cădeau, prinzând viteză pe măsură ce alunecau de-a lungul lanţurilor; deschiderea porţilor era acum impusă de simplul fapt al gravitaţiei.

Peter apucase roata. În spatele şi deasupra lui auzise strigătele, salva de săgeţi eliberate din arbalete, paşii răsunători ai Paznicilor coborând în fugă scările către terenul de lansare. Apăruseră mai multe mâini care apucară de roată — Ben Chou, Ian Patal şi Dale Levine. Cu încetineală chinuitoare, începuse să se rotească în direcţie opusă.

Dar era prea târziu. Dintre cei trei virali, numai unul reuşise să treacă pe poartă. Dar era de-ajuns.

Se îndreptase direct către Refugiu.

Hollis fusese primul care urma să ajungă la clădire, chiar când viralul sărise pe acoperiş. Urcase pe muchia acoperişului ca o piatră care saltă pe suprafaţa apei, şi-şi dăduse drumul în curtea interioară. Când dărâmase uşa din faţă ca să intre, Hollis auzise înăuntru un zăngănit de sticlă spartă.

Ajunsese în Camera Mare în acelaşi timp cu Mausami, amândoi sosind pe holuri diferite prin laturi opuse ale încăperii. Mausami nu era înarmată; Hollis avea arbaleta. Îi întâmpinase o tăcere neaşteptată. Hollis era pregătit pentru ţipete şi haos, pentru copii fugind peste tot. Dar aproape toţi erau încă în pat, cu ochii măriţi de groază, neînţelegând nimic. Câţiva reuşiseră să se târască sub paturi; când Hollis trecuse pragul, detectase o vânzoleală dinspre rândul cel mai apropiat când una dintre cele trei J, June, Jane sau Juliet, se rostogolise de pe pat şi se băgase dedesubt. Singura lumină din încăpere venea prin fereastra deschisă, cu jaluzeaua ruptă şi atârnată de un colţ, încă vibrând.

Viralul stătea aplecat deasupra leagănului Dorei.

— Hei! strigase Mausami.

Fluturase mâinile deasupra capului.

— Hei, uită-te-ncoace!

Unde era Leigh? Unde era Profesoara? Viralul îşi întorsese faţa în direcţia vocii lui Mausami. Clipise din ochi, înclinând capul într-o parte, pe gâtul lung. De undeva din zona curbei încordate a gâtului se auzise un clipocit.

— Aici! răcnise Hollis, urmând exemplul lui Mausami şi dând din mâini ca să atragă atenţia creaturii. Da, uită-te la mine!

Viralul se răsucise spre el, privindu-l drept în faţă. La baza gâtului îi licărea ceva, un soi de bijuterie. Dar nu era momentul să-şi pună întrebări în legătură cu asta; Hollis stătea în unghiul potrivit, o bună ocazie. Atunci intrase în încăpere Leigh. Dormise în birou şi nu auzise nimic. Când Leigh izbucnise într-un ţipăt, Hollis aţintise arbaleta şi trăsese.

O lovitură bună, curată, de-a dreptul în punctul sensibil; îi simţise precizia, perfecţiunea, în clipa în care săgeata ţâşnise din mecanism. Iar în fracţiunea de secundă a zborului săgeţii, pe o distanţă mai

scurtă de cinci metri, îşi dăduse seama. Cheia sclipitoare de pe şnur; privirea de recunoştinţă plină de jale din ochii viralului. Gândul apăru în mintea lui Hollis complet alcătuit, un singur cuvânt care ajunse pe buzele lui în aceeaşi clipă în care săgeata — milostiva, cumplita, imposibil de întors din drum săgeată — izbi ţinta în mijlocul pieptului viralului.

— Arlo…

Hollis tocmai îşi omorâse fratele.

Sara — deşi nu-şi amintea asta şi n-avea să-şi amintească niciodată — aflase prima oară despre Peregrin într-un vis; un vis zăpăcitor şi neplăcut în care era din nou fetiţă. Făcea prăjituri de mălai. Bucătăria în care lucra — stătea pe un scaun, frământând aluatul cleios într-o copaie din lemn — era atât bucătăria casei unde locuia, cât şi bucătăria din Refugiu, şi ningea; o ninsoare liniştită care nu venea din cer, pentru că nu era niciun cer, ci părea să apară din văzduh chiar în faţa ei. O zăpadă stranie; nu ningea aproape niciodată şi cu siguranţă nu în interior, din câte-şi amintea Sara, dar avea lucruri mai importante pentru care să-şi facă griji. Era ziua eliberării; Profesoara urma să vină curând după ea, dar, fără prăjitura de mălai, nu avea ce să mănânce în lumea de afară; în lumea de afară, îi explicase Profesoara, era singurul lucru pe care-l mâncau oamenii.

Apoi apărea un bărbat. Era Gabe Curtis. Stătea la masa din bucătărie în faţa unei farfurii goale.

— E gata? o întreba pe Sara şi apoi, întorcându-se către fetiţa aşezată lângă el, zicea:

— Mi-au plăcut întotdeauna prăjiturile de mălai.

Sara se întreba, cu o îngrijorare tulbure, cine era fetiţa asta — încerca să se uite la ea, dar cumva nu reuşea s-o vadă; oriunde s-ar fi uitat Sara după ea, era exact locul din care fetiţa tocmai plecase — şi încet, iar apoi dintr-odată, ajunsese la mintea ei faptul că se afla acum într-un loc nou. Era în camera unde o adusese Profesoara, locul dezvăluirii, şi părinţii ei erau acolo, aşteptând; stăteau la uşă.

— Du-te cu ei, Sara! spunea Gabe. E timpul să pleci. Fugi şi nu te opri din fugă!

— Dar aţi murit, zicea Sara, şi când se uita la părinţii ei, vedea că acolo unde-ar fi trebuit să se afle chipurile, erau porţiuni goale, ca şi cum le-ar fi văzut printr-un curent de apă; ceva nu era în regulă cu gâturile lor. Se auzi un ciocănit, însă nu era nicio cameră, şi sunetul unei voci care o chema pe nume.

— Aţi murit cu toţii.

Apoi se trezi. Adormise pe un scaun lângă şemineul rece. Uşa era aceea care o trezise; era cineva afară, îi striga numele. Unde era Michael? Cât era ceasul?

— Sara! Deschide!

Caleb Jones? Deschise uşa chiar când el întindea mâna să bată iar, lăsându-l cu pumnul în aer.

— Avem nevoie de o infirmieră.

Băiatul respira cu greutate.

— Cineva a fost rănit cu arbaleta.

Se trezi instantaneu şi întinse mâna după trusa de pe masa de lângă uşă.

— Cine?

— Lish a adus-o înăuntru.

— Lish? Lish a fost rănită?

Caleb clătină din cap, încă încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Nu ea. Fata.

— Care fată?

Tânărul avea ochii măriţi de uimire.

— E o Peregrină, Sara.

Până să ajungă la Infirmerie, cerul de dincolo de lumini începuse să pălească. Nu era nimeni acolo, ceea ce i se păru cam ciudat. Din ceea ce-i zisese Caleb, se aşteptase la o mulţime de oameni. Urcă scările şi se repezi în salon.

Pe cel mai apropiat pat era întinsă o fată.

Stătea cu faţa în sus, cu săgeata încă înfiptă în umăr; o formă întunecată era fixată cu vârful săgeţii de spatele ei. Alicia era aplecată deasupra, cu puloverul stropit cu sânge.

— Sara, fă ceva! ceru Alicia.

Sara înaintă repede şi-i controlă căile respiratorii. Fata ţinea ochii închişi. Avea respiraţia accelerată, dar slabă, pielea rece şi lipicioasă la atingere. Sara îi pipăi gâtul în căutarea pulsului; inima îi bătea ca a unei păsări.

— E în stare de şoc. Ajută-mă s-o întorc.

Săgeata intrase în umărul stâng al fetei, chiar sub curba concavă a claviculei. Alicia băgă mâinile sub umerii fetei în timp ce Caleb o luă de picioare şi împreună o mutară pe o parte. Sara luă o foarfecă şi se aşeză în spatele ei să taie rucsacul îmbibat de sânge, apoi tricoul subţire, crestându-l la gât şi sfâşiind restul, ca să scoată la iveală silueta subţire de început de adolescenţă — mugurii mici, rotunjiţi ai sânilor şi pielea palidă. Vârful zimţat al săgeţii ieşea printr-o rană stelată, chiar deasupra omoplatului.

— Trebuie să tai asta. O să am nevoie de ceva mai mare decât foarfeca.

Caleb dădu din cap şi ieşi în fugă din cameră. În timp ce trecea de perdea, Soo Ramirez se repezi înăuntru. Părul lung i se despletise; avea chipul mânjit de pământ. Se opri brusc la picioarele patului.

— Afurisită să fiu! Nu-i decât un copil!

— Unde naiba e Cealaltă Sandy? vru să ştie Sara.
Femeia părea uluită.
— De unde Dumnezeu a apărut?
— Soo, sunt singură aici! Unde-i *Sandy?*
Soo ridică ochii, concentrându-se asupra Sarei.
— E… în Refugiu, cred.
Zgomot de paşi şi glasuri, zarvă mare dincolo de ziduri; camera începu să se umple de gură-cască.
— Soo, dă oamenii ăştia afară!
Sara ridică vocea către perdea.
— Afară, toată lumea! Vreau clădirea asta goală acum!
Soo dădu din cap şi ţâşni afară. Sara îi luă din nou pulsul fetei. Pielea părea să fi căpătat un aspect uşor marmorat, ca un cer de iarnă în pragul ninsorii. Câţi ani avea? Paisprezece? Ce făcea o fată de paisprezece ani în întuneric?
Se întoarse către Alicia.
— Tu ai adus-o înăuntru?
Alicia aprobă din cap.
— Ţi-a zis ceva? Era singură?
— Doamne, Sara…
Ochii ei păreau să rătăcească.
— Nu ştiu. Da, cred că era singură.
— Sângele ăla e al tău sau al ei?
Alicia coborî ochii către pieptul puloverului, părând să observe sângele pentru prima oară.
— Al ei, cred.
Se auzi şi mai multă agitaţie din afara încăperii şi glasul lui Caleb strigând:
— Vin la voi!
Se năpusti pe lângă perdea, fluturând un cleşte greu pentru tăiat tablă şi-l aruncă în mâinile Sarei.
O vechitură unsuroasă, dar avea să meargă. Sara turnă spirt pe lamele cleştelui şi apoi pe mâini şi se şterse cu o cârpă. Cu fata încă întinsă pe o parte, folosi cleştele ca să taie săgeata şi mai turnă alcool peste tot. Apoi îl trimise pe Caleb să se spele pe mâini, la fel ca ea, în timp ce ea luă un scul de lână de pe raft, din care tăie o bucată lungă şi o rulă, transformând-o în compresă.
— Bascheţel, când trag de săgeată, vreau să ţii ăsta lipit de toată rana. Nu fi prea delicat, apasă tare. O să cos pe partea cealaltă, să văd dacă pot să încetinesc sângerarea.
El dădu din cap, nesigur. Era implicat până peste cap, Sara ştia, dar adevărul era că aşa erau cu toţii. Depindea de abundenţa sângerării, de cât de rău era vătămată în interior, dacă fata supravieţuia în următoarele câteva ore sau nu. O rostogoliră la loc pe spate. În timp

ce Caleb şi Alicia o ţineau strâns de umeri, Sara apucă săgeata şi începu să tragă. Simţea, prin vergeaua de metal a săgeţii, cartilajul fibros al ţesutului distrus, trosnetul osului fracturat. Cu niciun chip nu putea fi delicată; cel mai bine era s-o facă repede. Cu o smucitură puternică, săgeata ieşi, cu un jet de sânge.

— Pe toţi zburătorii, ea e!

Sara întoarse capul şi-l zări pe Peter în cadrul uşii. Cum adică *ea e?* Ca şi cum ar fi cunoscut-o, ca şi cum ar fi ştiut cine e fata? Sigur însă că era imposibil.

— Întoarceţi-o pe o parte! Peter, ajută-i!

Sara se duse în spatele fetei, cu un ac şi un mosor de aţă, şi se apucă să coasă rana. Acum era sânge peste tot, adunat în băltoace pe saltea, picurând pe podea.

— Sara, ce trebuie să fac?

Compresa lui Caleb era deja năclăită.

— Doar ţine apăsat.

Scoase acul prin pielea fetei şi strânse o sutură.

— Am nevoie de mai multă lumină aici, aude cineva?

Trei suturi, patru, cinci, fiecare lipind una de alta marginile rănii. Dar nu folosea la nimic, ştia. Săgeata trebuie să fi crestat artera subclaviculară. De acolo venea tot sângele. Fata avea să moară în câteva minute. Paisprezece ani, se gândi Sara. De unde vii?

— Cred că se opreşte, vorbi Caleb.

Sara închidea ultima sutură.

— Nu se poate. Ţine apăsat.

— Nu, serios. Uită-te şi tu.

Rotiră fata la loc pe spate şi Sara trase deoparte compresa îmbibată. Era adevărat; sângerarea încetinise. Rana de la intrare arăta chiar mai mică, roz şi încreţită pe margini. Chipul fetei era calm şi liniştit, ca şi cum ar fi dormit. Sara duse degetele la gâtul fetei; o bătaie puternică, regulată îi întâmpină degetele. Ce naiba…?

— Peter, ţine felinarul ăla aici!

Peter purtă felinarul pe deasupra chipului fetei; Sara dădu la o parte cu grijă pleoapa ochiului stâng — un glob întunecat, umed, cu pupila contractată, lăsând să se vadă irisul striat, de culoarea pământului ud. Dar ceva era altfel; era ceva acolo.

— Adu-l mai aproape.

Când Peter mişcă felinarul, inundând ochiul cu lumină, simţi. O senzaţie ca o cădere, ca şi cum i s-ar fi deschis pământul sub picioare — mai rău decât agonia, mai rău decât moartea. O beznă îngrozitoare pretutindeni în jur, iar ea cădea, cădea în ea pentru vecie.

— Sara, ce e?

Stătea în picioare, se dădea înapoi. Inima îi palpita în piept, mâinile tremurau ca frunzele în vânt. Cu toţii se uitau la ea; încercă să

vorbească, dar nu ieşi niciun cuvânt. Ce văzuse? Dar nu era ceva ce văzuse, era ceva ce *simţise.* Sara se gândi la cuvânt: singur. Singur! Aşa era ea, aşa erau toţi. Aşa fuseseră părinţii ei, cu sufletele căzând pe vecie în beznă. Erau singuri!

Îşi dădu seama că intraseră şi alţii în salon. Sanjay şi, lângă el, Soo Ramirez. Încă doi Paznici şovăiau în spatele lor. Cu toţii aşteptau ca ea să spună ceva; le simţea arşiţa ochilor aţintiţi asupra ei.

Sanjay făcu un pas în faţă:

— O să trăiască?

Trase aer în piept să se calmeze.

— Nu ştiu.

Îşi simţea vocea firavă în gât.

— E o rană urâtă, Sanjay. A pierdut mult sânge.

Sanjay o privi o clipă pe fată. Părea să se hotărască ce să creadă despre ea, cum să explice prezenţa ei imposibilă. Apoi se întoarse spre Caleb, care stătea lângă pat cu compresa însângerată în mâini. Atmosfera părea să se înăsprească; bărbaţii de la uşă înaintară, cu mâinile pe arme.

— Vino cu noi, Caleb!

Cei doi bărbaţi — Jimmy Molyneau şi Ben Chou — apucară tânărul de braţe; acesta fu prea surprins ca să reziste.

— Sanjay, ce faci? întrebă Alicia. Soo, despre ce naiba e vorba?

Sanjay fu cel care răspunse:

— Caleb e arestat.

— Arestat? scânci băiatul. De ce mă arestaţi?

— Caleb a deschis poarta. Cunoaşte legea la fel de bine ca oricine. Jimmy, scoate-l de-aici.

Jimmy şi Ben începură să-l tragă în direcţia perdelei pe tânărul care se zbătea.

— Lish! strigă el.

Alicia le tăie repede calea, aşezându-se în faţa uşii.

— Soo, spune-le! vorbi ea. Eu am fost. Eu am fost cea care a trecut dincolo. Dacă vreţi să arestaţi pe cineva, arestaţi-mă pe mine.

Alături de Sanjay, Soo nu scotea nicio vorbă.

— Soo?

Dar femeia clătină din cap.

— Nu pot, Lish.

— Cum adică nu poţi?

— Pentru că nu depinde de ea, rosti Sanjay. Profesoara a murit. Caleb e arestat pentru crimă.

27

Până pe la jumătatea dimineţii, toată lumea din Colonie cunoştea istoria nopţii precedente sau măcar o versiune a ei. O Peregrină

apăruse în afara zidurilor; Caleb deschisese poarta şi lăsase să intre un viral. Peregrina, o tânără, era la Infirmerie, pe moarte, lovită de o săgeată din arbaleta unui Paznic. Colonelul murise, în aparenţă o sinucidere — cum ajunsese dincolo de Zid nu ştia nimeni —, la fel şi Arlo, ucis în Refugiu de fratele lui.

Dar cel mai rău dintre toate era moartea Profesoarei.

O găsiseră sub fereastra din Camera Mare; Hollis nu o văzuse din cauza şirului de paturi, atunci goale. Probabil că Profesoara auzise viralul coborând de pe acoperiş şi încercase să-l oprească. Avea un cuţit în mână.

Fuseseră multe Profesoare, desigur. Dar în adevăratul sens al cuvântului, fusese una singură. Fiecare femeie care prelua slujba în cursul anilor devenea acea persoană. Profesoara care murise în noaptea aceea era, de fapt, o Darrell — April Darrell. Era femeia pe care Peter şi-o amintea râzând la întrebările lui despre ocean, deşi fusese mai tânără atunci, nu cu mult mai în vârstă decât era el acum, şi drăguţă şi palidă, ca o soră mai mare ţinută în casă de vreo boală fizică; era femeia pe care Sara şi-o aducea aminte din dimineaţa eliberării ei, care o îndruma printr-o serie de întrebări, ca o scară ducând jos, într-un subsol întunecos în care se afla teribilul adevăr, apoi o punea în braţele mamei ei, ca să plângă pentru lume şi pentru ce era aceasta. Era o slujbă grea să fii Profesoară, cu toţii ştiau, o slujbă ingrată, să trăieşti încuiată cu Micuţii, aproape lipsită de tovărăşia adulţilor, în afară de femeile însărcinate sau care alăptau, fără preocupări în afară de ocrotirea propriilor bebeluşi; era adevărat şi că, întrucât Profesoara era aceea care-ţi spunea — care le spunea tuturor —, ea suporta resentimentul colectiv al acestei traume. În afară de Prima Noapte, când putea să-şi facă o scurtă apariţie la Locul cu Soare, Profesoara abia dacă ieşea din Refugiu, iar atunci când o făcea părea să se mişte într-un înveliş invizibil de trădare. Lui Peter îi părea rău pentru ea, dar era la fel de adevărat că abia dacă reuşea să se hotărască să-i privească ochii.

Gospodăria, care se adunase la prima oră a dimineţii, declarase stare de urgenţă civilă. Fură trimise ştafete din casă în casă, ca să transmită vestea. Până când aveau să ştie mai mult, toate activităţile de dincolo de Zid aveau să fie suspendate; ceata urma să rămână în interior, la fel şi toate echipele MG; poarta avea să rămână închisă. Caleb fusese închis la arest. Deocamdată, toată lumea fu de acord, cu atâtea suflete pierdute, cu atâta spaimă şi confuzie care cuprinsese Colonia, să nu ducă la îndeplinire nicio sentinţă.

Şi mai era şi problema fetei.

În primele ore ale dimineţii, Sanjay îi dusese pe membrii Gospodăriei la Infirmerie ca s-o examineze. Rana din umăr era vizibil serioasă; încă nu-şi recăpătase cunoştinţa. N-avea niciun semn de

infecţie virală, dar mai era şi faptul că înfăţişarea ei era complet inexplicabilă. De ce n-o atacaseră viralii? Cum supravieţuise, singură de tot în întuneric? Sanjay ordonase ca toţi cei care intraseră în contact să fie dezbrăcaţi şi spălaţi, iar hainele arse. Rucsacul şi hainele fetei ajunseră tot pe foc. Fata fusese plasată în carantină strictă; nimeni în afară de Sara nu avea permisiunea să intre în Infirmerie până când nu aflau mai multe.

Ancheta avu loc într-o veche sală de clasă din Refugiu — aceeaşi încăpere, îşi dădu seama Peter, în care îl dusese Profesoara în ziua eliberării sale. O anchetă; acesta era termenul pe care-l folosise Sanjay, un cuvânt pe care Peter nu-l mai auzise niciodată. Lui Peter i se părea un nume pretenţios pentru a căuta pe cineva pe care să dea vina. Sanjay le dăduse instrucţiuni celor patru — Peter, Alicia, Hollis şi Soo — să nu vorbească între ei până când fiecare avea să fie interogat pe rând. Aşteptară afară, pe hol, înghesuiţi în bănci de şcoală prea mici, împinse într-un şir lipit de perete, cu un singur Paznic — nepotul lui Sanjay, Ian — care aştepta împreună cu ei. În jurul lor, clădirea era straniu de tăcută; toţi Micuţii fuseseră mutaţi la etaj, în timp ce Camera Mare era dezinfectată. Cine ştie ce aveau ei să priceapă din evenimentele nopţii — ce avea să le spună Sandy Chou, care preluase slujba de Profesoară. Probabil că avea să le spună că visaseră pur şi simplu totul; cu cei mai mici, era foarte posibil să meargă. Cât despre cei mai mari, Peter n-avea nici cea mai mică idee. Poate că vor trebui eliberaţi mai devreme.

Soo fu chemată prima şi ieşi enervată din încăpere puţin mai târziu. Hollis fu apoi chemat înăuntru. Întinzându-şi picioarele lungi pe sub bancă, părea complet golit de energie, ca şi cum o parte esenţială a lui îi fusese smulsă. Ian ţinea uşa deschisă, ţintuind grupul cu o privire nerăbdătoare, de avertisment. În prag, Hollis se opri şi se întoarse să se uite la ei toţi, rostind primele vorbe pronunţate de oricare dintre ei în ultima oră.

— Vreau doar să ştiu că n-a fost degeaba.

Aşteptară. Prin uşa clasei, Peter auzea murmurul glasurilor. Peter ar fi vrut să-l întrebe pe Ian dacă ştia ceva, dar expresia de pe chipul bărbatului îl preveni să nu încerce. Ian avea vârsta lui Theo, făcea parte dintr-un grup care apăruse cam în acelaşi timp; el şi cu soţia lui, Hannah, aveau o fetiţă, Kira, în Refugiu. Aşadar, se gândi Peter, asta explica privirea lui Ian: era privirea unui părinte, a unui tată.

Hollis ieşi, uitându-se scurt în ochii lui Peter şi dând uşor din cap către el înainte să se retragă pe hol. Peter porni să se ridice, dar Ian zise:

— Nu tu, Jaxon. Urmează Lish.

Jaxon? De când îi zicea indiferent cine Jaxon — în special cineva din Pază? Şi de ce suna dintr-odată altfel în gura lui Ian?

— Nu-i nimic, replică Lish şi se ridică în picioare, frântă de oboseală.

N-o mai văzuse niciodată atât de zdrobită.

— Nu vreau decât să termin odată cu asta.

Apoi dispăru, lăsându-i singuri pe Peter şi pe Ian, care îşi aţintise stângaci privirea asupra pătratului de perete de deasupra capului lui Peter.

— Chiar n-a fost vina ei, Ian. N-a fost a nimănui.

Chipul lui Ian se înăspri, dar el nu scoase nicio vorbă.

— Dac-ai fi fost acolo, poate că ai fi făcut acelaşi lucru.

— Uite, păstrează asta pentru Sanjay. Eu n-ar trebui să vorbesc cu tine.

Până să apară Lish, Peter reuşi chiar să aţipească. Lish ieşi din cameră cu o privire mută pe care el o cunoştea: O *să te caut eu.*

Peter o simţi în clipa în care păşi în cameră. Indiferent ce urma să se întâmple, fusese deja hotărât. Apariţia lui, indiferent ce-ar fi avut de spus ca să se justifice, n-avea să conteze prea mult. Lui Soo i se ceruse să se retragă de la dezbateri, rămânând să participe numai cinci membri ai Gospodăriei: Sanjay, aşezat în centrul unei mese lungi, şi, de o parte şi de alta a lui, Bătrânul Chou, Jimmy Molyneau, Walter Fisher şi verişoara lui Peter, Dana, care ocupa locul familiei Jaxon. Observă numărul fără soţ; absenţa lui Soo împiedica în mod eficient orice fel de impas. Un pupitru gol fusese aşezat cu faţa către masă. Încordarea din încăpere era aproape palpabilă; nu vorbea nimeni. Numai Bătrânul Chou părea dornic să-l privească pe Peter în ochi; toţi ceilalţi se uitau în altă parte, chiar şi Dana. Prăbuşit în scaun, Walter Fisher abia dacă părea să-şi dea seama unde se afla şi nici că-i păsa. Hainele îi erau neobişnuit de murdare şi de şifonate; Peter chiar îi simţea duhoarea.

— Ia loc, Peter, zise Sanjay.

— Aş prefera să rămân în picioare, dacă se poate.

Simţi mica satisfacţie a sfidării, un punct marcat. Dar Sanjay nu reacţionă.

— Presupun că trebuie să încheiem odată.

Îşi drese glasul înainte să continue:

— Deşi există o oarecare confuzie asupra acestui subiect, părerea generală a Gospodăriei, întemeiată în mare parte pe ceea ce ne-a spus Caleb, este aceea că nu eşti răspunzător pentru deschiderea porţii, că acest lucru a fost făcut numai de el. Este aceasta şi versiunea ta?

— Versiunea mea?

— Da, Peter, replică Sanjay.

Oftă cu nerăbdare nedisimulată.

— Versiunea ta asupra evenimentelor. Ce crezi tu că s-a petrecut.

— Nu *cred* nimic. Ce v-a zis Bascheţel?

Bătrânul Chou se aplecă peste masă, un gest autoritar. Avea un chip blând, ridat şi ochi umezi, care-i dădeau o înfăţişare de onestitate absolută. Fusese Capul Gospodăriei mulţi ani, înainte să-i cedeze funcţia tatălui lui Theo, o istorie care-i conferea încă o autoritate considerabilă dacă-şi dădea osteneala s-o folosească. În cea mai mare parte, n-o folosea; după ce prima lui nevastă fusese ucisă în Noaptea Întunecoasă, îşi luase o a doua, mult mai tânără, iar acum îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la prisacă, printre iubitele lui albine.

— Peter, nimeni n-are nicio îndoială: Caleb credea că face ceea ce trebuie. Nu intenţia este problema aici. Ai deschis poarta sau nu?

— Ce-o să faceţi cu el?

— Asta nu s-a hotărât. Te rog, răspunde la întrebare.

Peter încercă să se uite în ochii Danei, dar nu reuşi; aceasta privea încă spre masă.

— Aş fi deschis-o, dac-aş fi ajuns acolo primul.

Sanjay se ridică indignat în scaun.

— Vezi? Asta ziceam.

Dar Bătrânul Chou nu dădu nicio atenţie întreruperii, rămânând cu ochii fixaţi asupra lui Peter.

— Aşadar, am dreptate să înţeleg că răspunsul este nu? *Ai fi deschis-o*, dar de fapt n-ai deschis-o.

Îşi împreună mâinile pe masă.

— Stai să te gândeşti o clipă, dacă ai nevoie.

Lui Peter i se părea că Bătrânul Chou încerca să-l protejeze. Dar dacă povestea acum ce se întâmplase, ar fi aruncat toată vina asupra lui Caleb, care făcuse pur şi simplu ceea ce ar fi făcut el însuşi dacă ar fi ajuns primul la camera scripeţilor.

— Nimeni nu se îndoieşte de loialitatea ta faţă de prieteni, continuă Bătrânul Chou. Nu mă aştept la nimic altceva din partea ta. Dar loialitatea cea mai mare trebuie să fie faţă de siguranţa tuturor. O să te întreb din nou. L-ai ajutat pe Caleb să deschidă poarta? Sau ai încercat, de fapt, s-o închizi, când ai văzut ce se întâmpla?

Peter avea senzaţia că stătea pe marginea unui abis uriaş; orice-ar fi spus mai departe, era decisiv. Dar adevărul era tot ce-avea. Clătină din cap.

— Nu.

— Nu ce?

Inspiră îndelung.

— Nu, n-am deschis poarta.

Bătrânul Chou se destinse vizibil.

— Mulţumesc, Peter.

Privirea i se roti pe deasupra grupului.

— Dacă nimeni n-are altceva…

— Stai! interveni Sanjay.

Peter simţi încordarea crescând în aer; chiar şi Walter păru să devină brusc atent. Acum e-acum! gândi Peter.

— Toţi cei de-aici cunosc prietenia ta cu Alicia, vorbi Sanjay. Are încredere în tine. Ar fi corect să spunem asta?

Peter dădu din cap cu prudenţă.

— Aşa cred.

— Ţi-a sugerat în vreun fel că ar cunoaşte-o pe fată? Că ar mai fi văzut-o, poate?

Un nod îi strânse stomacul.

— Ce te face să crezi asta?

Sanjay aruncă o privire către ceilalţi înainte să revină cu ochii către partea din faţă a camerei.

— Vezi tu, e o problemă de coincidenţă. Voi trei aţi fost ultimii care v-aţi întors de la centrala electrică. Iar povestea pe care o spuneţi, mai întâi despre Zander şi apoi despre Theo... ei, trebuie să recunoşti că e destul de ciudată.

Furia pe care şi-o stăpânea Peter răbufni:

— Crezi că am *plănuit* aşa ceva? Mi-am pierdut fratele acolo! Am avut noroc că ne-am întors vii!

În cameră se lăsase din nou tăcerea. Până şi Dana se uita la Peter cu suspiciune sinceră.

— Aşadar, în mod oficial, continuă Sanjay, spui că n-o cunoşti pe Peregrină, n-ai mai văzut-o niciodată până acum.

Dintr-odată nu mai era vorba despre Alicia. Întrebarea era despre el.

— N-am nici cea mai mică idee cine e, răspunse.

Sanjay aţinti ochii asupra lui Peter pentru ceea ce păru un moment nefiresc de lung. Apoi dădu din cap.

— Mulţumesc, Peter. Apreciem sinceritatea ta. Eşti liber să pleci.

Pur şi simplu se terminase.

— Asta-i tot?

Sanjay îşi făcea deja de lucru cu hârtiile din faţa lui. Ridică privirea, încruntat, surprins parcă să-l găsească pe Peter încă în cameră.

— Da. Deocamdată.

— N-o să-mi... faceţi nimic?

Sanjay ridică din umeri; mintea lui deja trecuse la altceva.

— Ce-ai vrea să facem?

Peter simţea o dezamăgire neaşteptată. Stând afară cu Alicia şi Hollis, percepuse o legătură, o miză comună în ceea ce privea rezultatul. Orice avea să se întâmple avea să li se întâmple tuturor. Acum fuseseră separaţi.

— Dacă s-a întâmplat aşa cum zici, tu n-ai nicio vină. Caleb e vinovat. Soo a spus, iar Jimmy e de acord, că stresul de a lua locul fratelui tău ar trebui luat în considerare ca un factor aici. Mai ia-ţi câteva zile înainte să te întorci pe metereze. După aceea, mai vedem.

— Cum rămâne cu ceilalţi?
Sanjay şovăi.
— Presupun că n-am niciun motiv să nu-ţi spun, din moment ce cu toţii o să afle destul de curând. Soo Ramirez şi-a dat demisia din funcţia de Prim Căpitan, pe care Gospodăria a fost de acord, cu reticenţă, s-o accepte. Dar nu se afla pe poziţii când s-a petrecut atacul şi împărtăşeşte o parte din vină. Jimmy va deţine funcţia de Prim Căpitan. Cât despre Hollis, e înlăturat de la Zid provizoriu. Se poate întoarce când e gata.
— Şi Lish?
— Aliciei i s-a ordonat să se retragă din Pază. Este redistribuită la Muncă Grea.
Dintre toate câte se întâmplaseră, asta era de fapt cel mai greu pentru el de acceptat. Alicia ca şurubăreasă; pur şi simplu, era peste puterile lui Peter să-şi închipuie aşa ceva.
— Glumeşti!
Sanjay ridică din sprâncenele generoase, cu aerul că vrea să-l corecteze.
— Nu, Peter. Te asigur, nu glumesc.
Peter schimbă o privire scurtă cu Dana: *Ştiai ceva despre asta?* Ochii ei răspunseră că ştia.
— Acum, dacă asta-i tot… adăugă Sanjay.
Peter porni către uşă. Dar când ajunse în prag, îl cuprinse brusc îndoiala. Se întoarse încă o dată cu faţa la ceilalţi.
— Cum rămâne cu centrala electrică?
Sanjay dădu drumul unui oftat istovit.
— Ce-i cu ea, Peter?
— Dacă Arlo a murit, n-ar trebui să trimitem pe cineva acolo?
Prima impresie a lui Peter, dacă lua în considerare expresia surprinsă de pe chipurile tuturor, fu aceea că devenise cumva implicat în ultima clipă. Apoi însă înţelese: nu se gândiseră la asta.
— N-aţi trimis pe cineva acolo în zori?
Sanjay se răsuci către Jimmy, care ridică nervos din umeri, evident prins pe picior greşit.
— E prea târziu acum, răspunse el încetişor. N-au cum să ajungă înainte de căderea întunericului. Va trebui să aşteptăm până mâine.
— Pe toţi zburătorii, Jimmy!
— Uite, mi-a scăpat, bine? S-au întâmplat prea multe. Şi încă s-ar putea ca Finn şi Rey să fie teferi.
Sanjay păru să-şi ia o clipă doar ca să respire, să se calmeze. Dar Peter îşi dădea seama că era furios.
— Mulţumesc, Peter. O să ne sfătuim în privinţa asta.
Nu mai era nimic de spus; Peter ieşi din încăpere pe hol. Ian era exact acolo unde-l lăsase, rezemat de perete cu braţele încrucişate la

piept.

— Bănuiesc c-ai auzit despre Lish, nu?

— Am auzit.

Ian ridică din umeri; asprimea îl părăsise.

— Uite, ştiu că-i prietenă cu tine. Dar nu poţi să zici că nu şi-a făcut-o cu mâna ei. Să treacă dincolo în felul ăsta.

— Cum e cu fata?

Ian tresări, cu un fulger de mânie în ochi.

— Pe toţi zburătorii, ce-i cu ea? Am un *copil,* Peter. Ce-mi pasă de-o Peregrină?

Peter nu răspunse. Din câte-şi dădea seama, Ian avea toate motivele să fie furios.

— Ai dreptate, zise el în cele din urmă. A fost o prostie.

Dar chipul lui Ian se îmblânzi.

— Uite, continuă el. Oamenii sunt supăraţi, asta-i tot. Îmi pare rău că m-am înfuriat. Nimeni nu crede că-i vina ta.

Dar era, îşi zise Peter. Era.

Răspunsul îi apăruse în minte lui Michael imediat după răsărit: 1,432 MHz — *desigur.*

Lungimea de undă era oficial nealocată, pentru că în realitate fusese alocată… Armatei. Un semnal digital cu rază mică de acţiune, repetat la fiecare nouăzeci de minute, căutându-şi serverul.

Şi de-a lungul întregii nopţi, semnalul devenise tot mai puternic. Practic, era chiar în pragul uşii.

Codificarea era partea uşoară. Şmecheria era să găsească replica de confirmare, emiţând acel unic răspuns care să permită transmiţătorului semnalului, oriunde şi orice-ar fi fost, să se conecteze la server. Odată ce făcea asta, restul era doar o problemă de încărcare a datelor.

Aşadar, ce căuta semnalul? Care era răspunsul digital la întrebarea pe care-o punea la fiecare nouăzeci de minute?

Ceva ce zisese Elton, chiar înainte să se ducă la culcare: *Cineva ne cheamă.*

Atunci îşi dăduse seama.

Ştia exact ce-i trebuia. Farul era plin de tot felul de nimicuri, depozitate în cutii pe rafturi; exista cel puţin un radio portabil militar de care ştia el. Aveau câţiva acumulatori vechi cu litiu care mai puteau rezista la o încărcare — nu mai mult de câteva minute, dar n-avea nevoie de mai mult. Lucră repede, cu un ochi la ceas, aşteptând să treacă următorul interval de nouăzeci de minute ca să prindă semnalul. Simţi vag că afară avea loc un soi de zarvă, dar cine ştie ce era. Putea să conecteze radioul la computer, să prindă semnalul pe măsură ce sosea, să-i capteze semnătura de identificare şi să

programeze radioul din panou.

Elton dormea, sforăind pe patul lui desfundat în partea din spate a Farului. Pe toţi zburătorii, dacă bătrânul nu făcea repede o baie, nu ştia ce-o să facă. Tot locul puţea a ciorapi murdari.

Până să termine, era aproape miezul zilei. Cât timp lucrase, abia ridicându-se de pe scaun? După toată chestia cu Mausami, fusese prea agitat ca să doarmă şi se întorsese la baracă; asta fusese poate acum vreo zece ore. Îşi simţea fundul ca şi cum ar fi stat aşezat cel puţin atâta timp. Chiar trebuia să facă pipi.

Ieşi din baracă, prea repede, nepregătit pentru explozia de lumină care-i inundă ochii.

— Michael!

Jacob Curtis, băiatul lui Gabe. Michael îl văzu alergând de-a lungul potecii cu paşi apăsaţi, dând din mâini. Michael trase aer în piept, ca să se pregătească. Nu era tocmai vina băiatului, dar ar fi putut fi o încercare grea să stea de vorbă cu Jacob. Înainte ca Gabe să se îmbolnăvească, îl aducea uneori pe Jacob pe la Far şi-l întreba pe Michael dacă poate găsi ceva de făcut pentru băiat, ca să se facă şi el util. Michael făcuse tot ce-i stătea în putinţă, nu prea erau multe lucruri pe care Jacob să le înţeleagă. Putea pierde zile întregi doar ca să-i explice sarcinile cele mai simple.

Băiatul se opri în faţa lui Michael, lăsându-şi mâinile pe genunchi şi încercând să-şi recapete suflul. În ciuda înălţimii, mişcările lui aveau o dezordine copilărească, membrele nu păreau niciodată să se sincronizeze cu totul.

— Michael, rosti el cu răsuflarea tăiată, Michael…

— Încet, Jacob! Mai încet…

Băiatul flutura o mână în dreptul feţei, ca pentru a pompa mai mult oxigen în plămâni. Michael nu-şi dădea seama dacă era supărat sau doar emoţionat.

— Vreau s-o văd… pe Sara, rosti el cu răsuflarea tăiată.

Michael îi răspunse că nu era acolo.

— Ai încercat acasă la ea?

— Nu-i nici acolo!

Jacob ridică privirea. Avea ochii foarte mari.

— Am *văzut-o*, Michael.

— Credeam c-ai zis că n-ai găsit-o.

— Nu pe *ea*. Pe *cealaltă!*. Dormeam şi am văzut-o!

Jacob nu vorbea întotdeauna foarte logic, dar Michael nu-l văzuse niciodată astfel. Avea pe chip o expresie de panică totală.

— S-a întâmplat ceva cu tatăl tău, Jacob? E bine?

Faţa umedă a băiatului se încruntă.

— Ah… A murit.

— Gabe a *murit?*

Tonul lui Jacob era tulburător de plat; parcă i-ar fi spus cum era vremea.
— A murit şi n-o să se mai trezească.
— Pe toţi zburătorii, Jacob! Îmi pare rău!
Atunci o zări Michael pe Mar venind în grabă pe potecă. Simţi un val de uşurare.
— Jacob, unde-ai fost?
Femeia se opri în faţa lor.
— De cate ori trebuie să-ţi spun? N-ai voie să fugi aşa, *n-ai voie!*
Băiatul se dădu înapoi, cu braţele lungi biciuind aerul.
— Trebuie s-o găsesc pe Sara!
— *Jacob!*
Vocea ei păru să aibă asupra lui efectul unei lovituri de săgeată: încremeni pe loc, deşi chipul îi era încă animat de o groază stranie, de neînţeles. Rămase cu gura deschisă şi respira iute. Mar înaintă spre el cu prudenţă, ca şi cum s-ar fi apropiat de un animal mare, imprevizibil.
— Jacob, uită-te la mine!
— Mamă…
— Acum taci! Gata cu vorba! Uită-te la mine!
Se întinse către faţa băiatului, cuprinzându-i obrajii cu palmele şi căutându-i ochii.
— Am văzut-o, mamă!
— Ştiu. Dar a fost doar un vis, Jacob, asta-i tot. Nu-ţi aduci aminte? Ne-am dus înapoi la casă şi te-am pus în pat şi dormeai.
— Dormeam?
— Da, dragul meu, dormeai. N-a fost nimic, doar un vis.
Jacob respira mai uşor, corpul i se liniştea sub atingerea mamei.
— Vreau să te duci acasă şi să mă aştepţi acolo. N-o mai căuta pe Sara. Poţi să faci asta, de dragul meu?
— Dar, mamă…
— Niciun dar, Jacob. Poţi face cum te rog eu?
Şovăitor, Jacob dădu din cap.
— Aşa, fii băiat bun.
Mar făcu un pas înapoi, dându-i drumul.
— Drept acasă, acum!
Băiatul se uită o dată la Michael, o privire rapidă, furişă, şi se îndepărtă în fugă.
În sfârşit, Mar se întoarse către Michael.
— Merge întotdeauna când e aşa, zise ea ridicând obosită din umeri. E singurul lucru care merge.
— Am auzit despre Gabe, îngăimă el. Îmi pare rău.
Ochii lui Mar arătau ca şi cum ar fi plâns atât de mult încât nu-i mai rămăsese nicio lacrimă.

— Mulţumesc, Michael. Cred că Jacob voia s-o vadă pe Sara pentru că a fost acolo la final. A fost o prietenă bună. Pentru noi toţi.

Mar făcu o pauză, un aer de suferinţă îi străbătu chipul. Dar clătină din cap, ca pentru a alunga gândul.

— Dacă poţi să-i duci un mesaj, spune-i că ne gândim cu toţii la ea. Nu cred că am avut ocazia să-i mulţumim cum se cuvine. O să faci asta?

— Sunt sigur că-i undeva pe-aici. Ai căutat la Infirmerie?

— Sigur că-i la Infirmerie. A fost primul loc unde s-a dus Jacob.

— Nu înţeleg. Dacă Sara e la Infirmerie, de ce n-a găsit-o?

Mar îl privi cu un aer ciudat.

— Din cauza carantinei, bineînţeles.

— Carantină?

Lui Mar îi căzu faţa.

— Michael, unde-ai fost?

28

Alicia nu-l găsi, până la urmă, ci se întâmplă tocmai invers. Peter ştia exact unde s-o găsească.

Stătea într-o geană de umbră lângă căsuţa Colonelului, cu spatele proptit de o grămadă de lemne, cu genunchii strânşi la piept. La sunetul apropierii lui Peter, ridică privirea şi se şterse la ochi cu dosul palmei.

— Of, la naiba, la naiba! zise ea.

Peter se aşeză pe jos alături de ea.

— E-n ordine.

Alicia oftă cu amărăciune.

— Nu, nu e. Dacă spui cuiva că m-ai văzut aşa, o să *bag cuţitul* în tine, Peter!

Rămaseră tăcuţi o vreme. Era o zi înnorată; aerul părea colorat într-o lumină palidă şi fumurie, purtând un miros puternic, înţepător — detaşamentul mortuar, care ardea cadavrele în afara Zidului.

— Ştii, m-am întrebat întotdeauna, vorbi Peter. De ce-i ziceam Colonelul?

— Pentru că ăsta era numele lui. N-avea altul.

— De ce crezi că s-a dus acolo? Nu părea genul. Ştii tu, să se lase dus în felul ăsta.

Dar Alicia nu răspunse. Relaţia ei cu Colonelul era ceva despre care vorbea rareori şi niciodată cu amănunte. Era o zonă a vieţii ei, poate singura zonă, pe care o ţinea departe de privirea lui Peter. Şi totuşi, prezenţa acestei zone era ceva de care fusese întotdeauna conştient. Nu credea că Alicia se gândea la Colonel ca la un tată — Peter nu detectase nicio urmă a acelui fel de căldură între ei. Cu rarele prilejuri când venea vorba despre numele lui sau când apărea noaptea pe

metereze, Peter simţea cum o cuprinde o asprime, o răceală distantă. Nu era nimic deschis, şi probabil că era singurul care observase. Dar orice-ar fi însemnat Colonelul pentru ea, legătura dintre ei era un fapt; înţelegea că lacrimile ei erau pentru el.

— Îţi vine să crezi? continuă Alicia pe un ton jalnic. M-au dat afară!

— O să-i treacă lui Sanjay. Nu-i prost. E o greşeală — o să-şi dea seama.

Dar Alicia abia dacă părea să asculte.

— Nu, Sanjay are dreptate. N-ar fi trebuit să trec niciodată dincolo de Zid în felul ăsta. Mi-am pierdut capul de tot când am văzut-o afară pe fată.

Clătină deznădăjduită din cap.

— Nu că mai contează acum. Ai văzut rana.

Fata, gândi Peter. Nu aflase niciodată nimic despre ea. Cine era? Cum supravieţuise? Erau şi alţii ca ea? Cum scăpase de virali? Acum însă se părea c-o să moară, luând răspunsurile cu ea.

— Trebuia să încerci. Eu cred c-ai făcut ce trebuia. La fel şi Caleb.

— Ştii, Sanjay chiar se gândeşte să-l execute? Să-l execute pe Baschețel, pentru numele lui Dumnezeu!

Să fii executat era cea mai rea soartă pe care şi-o putea închipui.

— Nu e drept!

— Vorbesc serios, Peter. Te asigur, discută despre asta chiar acum!

— Ceilalţi n-o să accepte niciodată aşa ceva!

— De când au ei cu adevărat vreun cuvânt de spus, indiferent despre ce? Ai fost în camera aia. Oamenilor le e *frică.* Trebuie să dea vina pe cineva pentru moartea Profesoarei. Caleb e absolut singur. E uşor.

Peter trase aer în piept şi-l ţinu o clipă acolo.

— Uite, îl cunosc pe Sanjay. Poate fi destul de plin de el, dar nu cred că-i chiar aşa. Şi tuturor le place de Caleb.

— Tuturor le plăcea de Arlo. Tuturor le plăcea de fratele tău. Nu înseamnă că povestea n-o să se termine prost.

— Începi să vorbeşti ca Theo.

— Poate.

Avea privirea aţintită drept în faţă, clipind în lumină.

— Nu ştiu decât un singur lucru: Caleb m-a salvat noaptea trecută. Dacă Sanjay crede c-o să-l execute, o să aibă de-a face cu mine.

— Lish…

Făcu o pauză.

— Fii atentă! Gândeşte-te la ce spui!

— M-am gândit. Nu-l execută nimeni.

— Ştii că sunt de partea ta.

— S-ar putea să nu fie o idee bună.

În jurul lor, Colonia era straniu de tăcută, cu toţii erau încă

paralizaţi de evenimentele din primele ore ale dimineţii. Peter se întrebă dacă era tăcerea de după sau de dinainte de un eveniment major. Dacă era tăcerea căutării vinovăţiei, Alicia nu se înşela; oamenii erau înspăimântaţi.

— În legătură cu fata… spuse Peter. Ar trebui să-ţi zic ceva.

Arestul era o fostă baie publică din parcarea de camioane de la marginea de răsărit a oraşului. Pe măsură ce se apropiau, Peter şi Alicia auzeau voci tot mai intense plutind în aer. Grăbiră pasul prin labirintul de caroserii înclinate — cele mai multe fuseseră de mult golite de piese — şi ajunseră la intrare, unde găsiră o mică mulţime, vreo zece-cincisprezece bărbaţi şi femei adunaţi strâns în jurul unui singur Paznic, Dale Levine.

— Ce naiba se petrece aici? şopti Peter.

Chipul Aliciei devenise sumbru.

— A început! răspunse ea. Asta-i!

Dale nu era un bărbat mărunt, dar în clipa aceea aşa părea, înfruntând mulţimea, arăta ca un animal încolţit. Era un pic tare de urechi şi avea obiceiul să întoarcă uşor capul la dreapta ca să îndrepte urechea spre cine vorbea cu el, ceea ce-i dădea un aer puţin distrat. Acum însă nu părea distrat.

— Îmi pare rău, Sam, zicea Dale. Nu ştiu nimic altceva decât ce ştii şi tu.

Persoana căreia i se adresa era Sam Chou, nepotul Bătrânului Chou — un om complet lipsit de pretenţii pe care Peter îl auzise vorbind numai de câteva ori în viaţă. Nevasta lui era Cealaltă Sandy; aveau împreună cinci copii, dintre care trei în Refugiu. Când Peter şi Alicia ajunseră la marginea grupului, el îşi dădu seama ce vedea: aceştia erau părinţi. La fel ca Ian, toţi cei care stăteau în afara arestului aveau un copil sau mai mulţi. Patrick şi Emily Phillips, Hodd şi Lisa Greenberg, Grace Molyneaux, Belle Ramirez şi Hannah Fisher Patal.

— Băiatul ăla a deschis poarta!

— Şi ce vrei să fac eu? Întreabă-l pe unchiul tău dacă vrei să afli mai mult.

Sam îşi îndreptă glasul către ferestrele înalte ale arestului.

— Mă auzi, Caleb Jones? Ştim cu toţii ce-ai făcut!

— Haide, Sam. Lasă-l în pace pe bietul băiat.

Un alt bărbat păşi în faţă: Milo Darrell. Ca şi fratele lui, Finn, Milo era şurubar, cu construcţia solidă şi comportamentul taciturn al unui şurubar: înalt, cu umerii lăsaţi, o barbă stufoasă şi păr vâlvoi care-i cădea încâlcit în ochi. În spatele lui, părând mică pe lângă înălţimea lui, se afla soţia lui, Penny.

— Ai şi tu un copil, Dale, zise Milo. Cum poţi să stai aşa?

Una dintre cele trei J, îşi dădu seama Peter. Mica Jane Levine.

Chipul lui Dale, văzu Peter, se albise puţin.
— Crezi că nu ştiu?
Orice urmă de autoritate care-l separa de gloată se evapora.
— Şi nu stau doar aşa. Lasă Gospodăria să se ocupe de asta.
— *Ar trebui executat!*
Vocea, aparţinând unei femei, se înălţase din mijlocul mulţimii. Era Belle Ramirez, nevasta lui Rey. Fetiţa lor era Jane. Peter văzu că femeii îi tremurau mâinile; părea gata să izbucnească în plâns. Sam se apropie de ea şi-i puse mâna pe după umeri.
— Vezi, Dale? Vezi ce-a făcut băiatul ăla?
În această clipă Alicia îşi croi drum cu forţa prin mulţime. Fără să se uite la Belle sau la nimeni altcineva, păşi spre Dale, care se uita fix la Belle cea copleşită cu o expresie de neajutorare totală.
— Dale, dă-mi arbaleta!
— Lish, nu pot. Aşa a zis Jimmy.
— Nu-mi pasă. Dă-mi-o!
Nu mai aşteptă, i-o smulse. Se întoarse cu faţa la toţi ceilalţi, ţinând arbaleta neglijent într-o parte — o poziţie intenţionat neameninţătoare, dar Alicia era Alicia. Faptul că stătea acolo însemna ceva.
— Voi toţi, ştiu că sunteţi supăraţi şi, dacă e să mă întrebaţi pe mine, aveţi tot dreptul să fiţi. Dar Caleb Jones e unul dintre noi, la fel de mult ca oricare dintre voi.
— Ţi-e uşor să vorbeşti.
Milo stătea acum alături de Sam şi de Belle.
— Tu erai cea de afară!
Un murmur de încuviinţare se răspândi prin gloată. Alicia îl fixă pe bărbat cu răceală, lăsând să treacă momentul.
— Ai dreptate aici, Milo. Dacă nu era Bascheţel, aş fi moartă. Aşa că, dacă vă gândiţi poate să-i faceţi ceva, eu în locul vostru m-aş gândi mult şi bine.
— Ce-o să faci? surâse Sam cu dispreţ. O să ne străpungi pe toţi cu arbaleta aceea?
— Nu.
Alicia se încruntă, dar nu cu prea multă seriozitate.
— Numai pe tine, Sam. Mă gândeam să-l împung pe Milo cu lama.
Se auzi un râs nervos din partea câtorva dintre bărbaţi, dar se stinse la fel de repede. Milo făcuse un pas înapoi. Peter, încă pe margine, observă că mâna îi coborâse pe lamă. Totul părea să depindă de ceea ce urma să se întâmple.
— Cred că e o cacealma, zise Sam, cu ochii urmărind strâns chipul Aliciei.
— Aşa? Pesemne că nu mă cunoşti atât de bine.
— Gospodăria o să-l execute. Stai să vezi!

— Poate că ai dreptate. Dar niciunul dintre noi nu e în măsură să hotărască. Aici nu se întâmplă nimic în afară de faptul că supăraţi o mulţime de lume fără niciun motiv. N-o să vă las.

Mulţimea tăcuse brusc. Peter le simţea nesiguranţa; avântul se risipise. În afară de Sam şi poate de Milo, mânia lor nu avea nicio greutate. Le era pur şi simplu frică.

— Are dreptate, Sam, spuse Milo. Să plecăm de-aici.

Ochii lui Sam, arzând de furie justiţiară, erau încă fixaţi asupra Aliciei. Arbaleta încă nu se mişcase de la subraţul ei, dar nu era nevoie. Peter, între cei doi bărbaţi, avea încă mâna pe cuţit. Toţi ceilalţi se dăduseră deoparte.

— Sam, vorbi Dale, regăsindu-şi glasul, *te rog,* du-te acasă!

Milo întinse mâna spre Sam, cu intenţia să-l ia de cot. Dar Sam îşi smuci braţul. Părea zăpăcit, ca şi cum atingerea mâinii lui Milo îl smulsese dintr-o transă.

— Bine, bine. Vin.

Abia după ce cei doi bărbaţi dispărură în labirintul de camioane, Peter îşi îngădui să dea drumul aerului pe care descoperise că-l ţinea încă în piept. Doar cu o zi înainte, nu şi-ar fi închipuit că era posibil aşa ceva, că frica putea transforma aceşti oameni — oameni pe care-i cunoştea, care-şi făceau treaba, îşi vedeau de viaţă şi-şi vizitau copiii în Refugiu — într-o gloată furioasă. Iar Sam Chou… nu-l văzuse niciodată atât de furios. Nu-l văzuse furios deloc.

— Ce naiba, Dale? întrebă Alicia. Când a început?

— Aproape imediat după ce l-au mutat pe Caleb aici.

Acum, că erau singuri, întreaga amploare a ceea ce se petrecuse, sau era să se petreacă, se putea citi pe chipul lui Dale. Arăta ca un om care căzuse de la mare înălţime, doar ca să descopere că era, printr-un miracol, neatins.

— Pe toţi zburătorii, credeam c-o să trebuiască să-i las să intre. Trebuia să auziţi ce ziceau înainte să veniţi!

Dinăuntrul arestului se auzi glasul lui Caleb.

— Lish? Tu eşti?

Alicia îndreptă vocea către ferestre.

— Nu te lăsa, Bascheţel!

Întoarse din nou ochii spre Dale.

— Du-te şi mai adu nişte Paznici. Nu ştiu ce-a fost în capul lui Jimmy, dar ai nevoie de cel puţin trei aici. Peter şi cu mine putem sta de pază până te întorci.

— Lish, ştii că nu te pot lăsa aici. Sanjay o să mă facă harcea-parcea. Nici măcar nu mai faci parte din Pază.

— Poate că nu, dar Peter face. Şi de când ai început tu să primeşti ordine de la Sanjay?

— Din dimineaţa asta.

Îi privi nedumerit.
— Aşa a zis Jimmy. Sanjay a declarat… cum îi zice? O situaţie de urgenţă.
— Ştim totul. Asta nu înseamnă că Sanjay dă ordinele.
— Mai bine i-aţi spune lui Jimmy. El aşa pare să creadă. La fel şi Galen.
— Galen? Ce-are-a face Galen aici?
— N-ai auzit?
Dale mută repede privirea de la unul la altul.
— Bănuiesc că n-aţi avut de unde. Galen e căpitan secund acum.
— Galen *Strauss?*
Dale ridică din umeri.
— N-are niciun sens nici pentru mine. Jimmy ne-a adunat pur şi simplu pe toţi şi ne-a zis că Galen îţi ia ţie locul şi că Ian îl ia pe-al lui Theo.
— Dar locul lui Jimmy? Dacă a fost avansat prim căpitan, cine-i ia locul de secund?
— Ben Chou.
Ben şi Ian; era logic. Amândoi erau pe listă ca secunzi. Dar Galen?
— Dă-mi cheia! ceru Alicia. Du-te să mai aduci doi Paznici. Fără căpitani. Găseşte-o pe Soo dacă poţi şi spune-i ce ţi-am zis eu.
— Nu ştiu cine rămâne…
— Vorbesc serios, Dale, insistă Alicia. Du-te!
Deschiseră arestul şi intrară. Camera era goală, o cutie de beton fără nimic deosebit. Cabine vechi de toalete, golite de mult de instalaţii, se întindeau de-a lungul unui perete; pe peretele opus se afla un şir de ţevi şi deasupra lor o oglindă lungă, înceţoşată de crăpături fine.
Caleb stătea pe podea, sub ferestre. Îi lăsaseră o carafă cu apă şi o găleată, dar asta era tot. Lish rezemă arbaleta de una dintre cabine şi se ghemui în faţa lui.
— Au plecat?
Alicia dădu din cap. Peter vedea cât de speriat era băiatul. Arăta ca şi cum ar fi plâns.
— Am încurcat-o rău de tot, Lish. Sanjay o să mă execute sigur!
— Asta n-o să se întâmple. Îţi promit!
Caleb se şterse la nas cu dosul mâinii. Avea faţa şi mâinile murdare, unghiile pline de mizerie.
— Ce poţi să faci?
— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta.
Scoase un cuţit de la brâu.
— Ştii să foloseşti ăsta?
— Pe toţi zburătorii, Lish! Ce să fac cu un cuţit?
— Pentru orice eventualitate. Ştii?
— Pot să retez un pic. Nu-s prea bun.

I-l împinse în mână.

— Ascunde-l.

— Lish, interveni Peter încetişor. Crezi că-i o idee atât de bună?

— Nu-l las neînarmat.

Aţinti din nou ochii asupra lui Caleb.

— Nu te lăsa şi fii gata! Dacă se întâmplă ceva şi ai ocazia să fugi, nu şovăi. Fugi în draci către colţul retezat. O să găseşti adăpost acolo, te găsesc eu.

— De ce acolo?

Auziră voci afară.

— Mi-ar lua prea mult timp să explic. E clar?

Dale păşi înapoi în încăpere, cu un singur Paznic în urma lui, Sunny Greenberg. Avea doar şaisprezece ani, o ştafetă. Nu petrecuse nici măcar un sezon pe Ziduri.

— Lish, nu glumesc! zise Dale. Trebuie să pleci de-aici!

— Linişteşte-te. Plecăm.

Dar când Alicia se ridică în picioare şi o văzu pe Sunny în cadrul uşii, se opri. Ochii îi fulgerară de mânie.

— Asta-i tot ce-ai putut să faci? O ştafetă?

— Toţi ceilalţi sunt pe Zid.

Cu douăsprezece ore în urmă, îşi dădu seama Peter, Alicia ar fi putut aduce pe oricine-ar fi vrut, un detaşament întreg. Acum trebuia să cerşească rămăşiţe.

— Ce-i cu Soo? insistă Alicia. Ai văzut-o?

— Nu ştiu unde-i. Probabil tot acolo sus.

Ochii lui Dale se mutară brusc spre Peter.

— Vrei s-o scoţi de-aici?

Sunny, care până acum nu scosese nicio vorbă, înaintă în cameră.

— Dale, ce faci? Credeam că Jimmy a ordonat să vină încă un Paznic. De ce primeşti comenzi de la *ea?*

— Lish dădea doar o mână de ajutor.

— Dale, nu e căpitan. Nici măcar nu e în *Pază!*

Fata luă act de prezenţa Aliciei cu o ridicare scurtă din umeri, uşor jenată.

— Nu vreau să te jignesc, Lish.

— Nu-i nimic.

Alicia făcu semn către arbaleta pe care-o ţinea fata la şold.

— Spune-mi ceva. Eşti bună de ceva cu chestia aia?

O ridicare din umeri cu falsă modestie.

— Cel mai mare punctaj în clasa mea.

— Păi, sper că-i adevărat. Pentru că mi se pare că tocmai ai fost promovată.

Alicia se întoarse din nou spre Caleb.

— O să te descurci aici?

Băiatul dădu din cap.
— Aminteşte-ţi doar ce ţi-am spus. N-o să fiu prea departe.
Şi cu asta, Alicia se uită pentru ultima oară la Dale şi Sunny, folosindu-şi ochii ca să le transmită mesajul — *Nu faceţi nicio greşeală, e o problemă personală!* — şi-l conduse pe Peter afară din arest.

29

Sanjay Patal, Capul Gospodăriei, ar fi putut spune că totul începuse cu ani în urmă. Începuse cu visele.
Nu despre fată; el nu visase niciodată despre ea, era sigur de asta. Sau aproape sigur. Această Fată de Nicăieri — aşa-i spuneau toţi, chiar şi Bătrânul Chou; fraza devenise numele ei în decursul unei singure dimineţi — sosise în mijlocul lor complet alcătuită, ca o apariţie născută din beznă sub forma unei fiinţe în carne şi oase. Absoluta ei imposibilitate era dezminţită de faptul existenţei sale. Căută prin minte, dar n-o găsi nicăieri, nici în partea pe care o ştia ca fiind el însuşi, Sanjay Patal, nici în cealaltă: partea lui secretă, din vis.
Pentru că sentimentul dăinuise în el atât cât îşi amintea Sanjay. Sentimentul că era ceva ca o cu totul altă persoană, un suflet separat care locuia înăuntrul sufletului său. Un suflet cu un nume şi o voce care cânta în interiorul lui: *Fii al meu, singurul. Îţi aparţin şi tu-mi aparţii şi împreună suntem mai mult decât suma, decât suma părţilor noastre.*
De când era Micuţ în Refugiu, îi apăruse visul. Un vis despre o lume de mult dispărută şi despre o voce care cânta înăuntrul lui. În felul lui, era un vis ca oricare altul, făcut din sunet, lumină şi senzaţii. Un vis despre o femeie grasă în bucătărie, care respira fum. Femeia îndesa mâncare în peştera largă, tremurătoare a gurii, vorbea la telefon, un obiect bizar cu un loc în care să vorbeşti şi altul să asculţi. Cumva, ştia ce era lucrul acela, că era un telefon, şi în acest fel ajunsese Sanjay să înţeleagă că ceea ce avea el nu era doar un vis. Era o viziune. O viziune a Vremii Dinainte. Iar vocea dinăuntrul lui îşi cânta numele misterios: *Sunt Babcock.*
Eu sunt Babcock. Noi suntem Babcock.
Babcock. Babcock. Babcock.
Se gândise pe atunci la Babcock ca la un fel de prieten imaginar — nu foarte diferit, de fapt, de un joc de-a ce-ar fi dacă, deşi jocul nu se termina. Babcock era mereu cu el, în Camera Mare, în curte, lua masa cu el şi se urca noaptea în patul lui. Evenimentele visului nu i se păruseră diferite de alte vise pe care le avea, soiul de lucruri obişnuite, aiurite şi copilăreşti, cum ar fi că făcea baie sau se juca pe cauciucuri sau se uita la o veveriţă cum mănâncă alune. Uneori visa lucrurile astea, alteori visa despre o femeie grasă din Vremea Dinainte şi nu exista nicio potrivire sau niciun motiv pentru asta.
Îşi amintea de o zi, cu mult timp în urmă, când stătea în cerc în

Camera Mare, şi Profesoara spusese: *Hai să stăm de vorbă despre ce înseamnă să fii prieten.* Copiii tocmai mâncaseră de prânz; era copleşit de senzaţia caldă, tihnită de a fi mâncat. Ceilalţi Micuţi râdeau şi se prosteau, dar nu şi el, el nu era aşa, el făcea ce i se spunea, şi apoi Profesoara bătuse din palme ca să-i facă să tacă şi, pentru că fusese atât de cuminte, se întorsese spre el, cu chipul purtând expresia cuiva pe cale să ofere un dar, minunatul dar al atenţiei sale, şi întrebase: *Spune-ne, Micuţule Sanjay, cine sunt prietenii tăi?*

— Babcock, răspunsese el.

Nu se amestecase niciun gând; cuvântul ieşise pur şi simplu, din proprie iniţiativă. Îşi dăduse brusc seama de amploarea greşelii sale, rostind acest nume secret. În aer, păru să pălească, să se micşoreze odată cu scoaterea lui la iveală. Profesoara se încruntase nesigură; cuvântul nu însemna nimic pentru ea. Babcock? repetase ea. Îl auzise bine? Iar Sanjay înţelesese că nu toată lumea ştia cine e, sigur că nu ştiau, de ce crezuse că ştiau? Babcock era ceva special şi intim, numai al lui, iar faptul că-i spusese numele în felul ăsta, fără să se gândească, dorind doar să mulţumească şi să fie cuminte, fusese o greşeală. Mai mult decât o greşeală; o profanare. A rosti numele însemna să-i răpească tot ceea ce-l făcea special. *Cine-i Babcock, Micuţule Sanjay?* În tăcerea înfiorătoare care urmase — copiii se opriseră cu toţii din vorbit, atenţia lor se mutase instantaneu la acest cuvânt străin — auzise pe cineva chicotind; în amintirea lui era Demo Jaxon, pe care-l ura încă de pe atunci — şi apoi altul şi altul, sunetele ridicolului săltând în jurul cercului de copii aşezaţi ca nişte scântei în jurul unui foc. Demo Jaxon; sigur că trebuia să fie el. Sanjay era şi el din Primele Familii, dar, după felul în care se purtase Demo, cu surâsul lui insinuant şi felul natural de a se face plăcut, era ca şi cum ar fi existat o a doua categorie, Primii dintre Primii, iar el, Demo Jaxon, era singurul din aceasta.

Dar cel mai dureros dintre toţi fusese cu Raj. Micuţul Raj, mai mic cu doi ani decât Sanjay — care ar fi trebuit să-l respecte, care ar fi trebuit să-şi ţină gura —, se alăturase şi el râsetelor. Stătea cu picioarele încrucişate în stânga lui Sanjay — dacă Sanjay ar fi fost la ora şase, iar Demo la amiază, Raj era undeva la mijlocul dimineţii — şi, în timp ce Sanjay privea îngrozit, fratele lui îi aruncase lui Demo o scurtă privire întrebătoare, căutându-i aprobarea. *Vezi?* spuneau ochii lui Raj. *Vezi cum pot şi eu să râd de Sanjay?* Profesoara bătea iar din palme, încercând să readucă ordinea; Sanjay ştia că dacă nu făcea repede ceva, n-o să scape niciodată de asta. Refrenul lor strident avea să-i răsune în urechi, la mese şi după stingere şi în curte, când Profesoara avea să se îndepărteze. *Babcock! Babcock! Babcock!* Ca un cuvânt din baie sau mai rău. *Sanjay are un Babcock mititel!*

Ştia ce trebuie să spună.

— Iertaţi-mă, doamnă Profesoară. Am vrut să zic Demo. Demo e prietenul meu.

Îi arătase zâmbetul lui cel mai sincer băieţelului din faţa lui, cu ciuful lui de păr negru — părul Jaxon —, cu dinţi ca nişte perle şi ochi neastâmpăraţi, hoinari. Dacă Raj putea s-o facă, putea şi el.

— Demo Jaxon e prietenul meu cel mai bun dintre toţi.

Ciudat să-şi amintească de ziua aceea acum, după atâţia ani. Demo Jaxon dispărut fără urmă, la fel şi Willem şi Raj; jumătate din copiii care stătuseră în cerc în după-amiaza aceea erau morţi sau înhăţaţi. Noaptea întunecoasă avea să-i ia pe cei mai mulţi; ceilalţi aveau să-şi găsească propria lor cale de a dispărea, fiecare la timpul lui. Un soi de ciugulit lent, de erodare; asta făcea viaţa, aşa simţea. Trecuseră atâţia ani — chiar trecerea timpului era un fel de minune — şi Babcock făcuse parte din tot. Ca un glas din interior, îmboldindu-l tăcut, fiindu-i prieten când alţii nu puteau, deşi fără să vorbească mereu în cuvinte. Babcock era o senzaţie pe care-o avea despre lume. Din acea zi în Refugiu, nu mai vorbise niciodată despre Babcock.

Şi era adevărat că, de-a lungul timpului, senzaţia de Babcock şi visele deveniseră cu totul altceva. Nu femeia grasă din Vremea Dinainte, deşi se mai întâmpla din când în când (şi, acum că se gândea la asta, ce *făcea* Sanjay la Far în noaptea aceea stranie? Nu-şi mai aducea aminte). Nu trecutul, ci viitorul şi locul lui, locul lui Sanjay, în noua lui desfăşurare. Era pe cale să se întâmple ceva, ceva mare. Nu prea ştia ce. Colonia nu putea să dureze pe vecie, Demo avusese dreptate în privinţa asta, la fel şi Joe Fisher; într-o zi, luminile aveau să se stingă. Supravieţuiseră mult mai mult decât era de aşteptat. Armata dispăruse, era moartă, nu se mai întorcea niciodată; câţiva încă se agăţau de idee, dar nu Sanjay Patal. Orice-ar fi venit, nu era Armata.

Ştia totul despre armele de foc, desigur. Armele care nu erau tocmai un secret. Nu Raj îi spusese; Sanjay ar fi trebuit să se aştepte, dar tot însemnase o dezamăgire să afle că Raj îl preferase pe Demo înaintea lui. Însă Raj îi zisese lui Mimi, care-i zisese Gloriei — palavragioaica bârfitoare de nevastă a lui Raj nu era în stare să ţină un secret mai mult de cinci secunde; la urma urmei, era o Ramirez — care, într-o dimineaţă la micul dejun, în primele zile de după ce Demo Jaxon dispăruse, strecurându-se afară pe poartă când nu se uita nimeni, fără nici măcar o lamă la brâu, lăsase să-i scape, apoi răbufnise de-a dreptul, zicând: nu sunt sigură că ar trebui să ştii.

Douăsprezece lăzi, îi zisese Gloria, cu glasul coborât confidenţial şi chipul radiind de sinceritatea unui elev dornic să placă. Jos la Centrală, în spatele unui perete mobil. Arme noi, lucitoare, arme de foc de la *Armată,* dintr-un buncăr pe care-l găsiseră Demo, Raj şi ceilalţi. Era important? Gloria voia să ştie. Făcuse ceea ce trebuia când

îi zisese? Neliniştea ei era prefăcută; glasul spunea una, dar ochii îi spuneau adevărul. Ştia şi ea ce însemnau armele de foc. Da, răspunsese el dând calm din cap. Da, cred că făcuse. Cred că cel mai bine-ar fi să păstrăm asta pentru noi. Mulţumesc, Gloria, pentru că m-ai anunţat.

Sanjay nu-şi făcea nicio iluzie că era singurul. În dimineaţa aceea se dusese drept la Mimi, explicându-i în termeni foarte limpezi că nu trebuia să spună nimănui altcuiva. Dar un asemenea secret era cu siguranţă imposibil de ţinut. Zander trebuia să ştie; Centrala era domeniul lui. Probabil şi Bătrânul Chou, din moment ce Demo îi zicea totul. Sanjay nu credea că Soo, Jimmy sau Dana, fata lui Willem, ştiau. Sanjay sondase terenul, fără să detecteze nimic. Dar existau cu siguranţă ceilalţi — Theo Jaxon, de exemplu — şi cui spuseseră ei? Cui îi şoptiseră ei, în secret, ca Gloria în dimineaţa aceea la micul dejun, „Am un secret pe care ar trebui să-l ştii"? Aşa că nu se punea problema dacă armele vor ieşi la iveală, ci numai când şi în ce împrejurări şi — o lecţie pe care o învăţase în dimineaţa aceea în Refugiu — cine era prieten cu cine.

De aceea Sanjay o voise pe Mausami afară din Pază, departe de Theo Jaxon.

Din ziua în care se născuse, Sanjay ştiuse despre ea: era raţiunea pentru orice. Adevărat, existaseră momente, chiar şi recent, în care Sanjay se surprinsese dorindu-şi un fiu, simţind că asta ar fi oferit o deplinătate de care altfel viaţa lui ducea lipsă. Dar Gloria nu era pur şi simplu capabilă; obişnuitele sarcini pierdute şi alarmele false, iar sângerarea dispăruse treptat. Mausami se născuse după o sarcină ce păruse încă un dezastru în devenire — Gloria avusese hemoragie aproape tot timpul — şi un travaliu chinuitor de două zile care i se păruse lui Sanjay, forţat să asculte gemetele ei disperate din camera exterioară a Infirmeriei, ca o nenorocire la care nimeni n-ar fi putut rezista.

Şi totuşi Gloria triumfase. Prudence Jaxon, dintre toţi, fusese cea care i-o adusese lui Sanjay pe fiica lui, acolo unde stătea, cu capul în mâini, cu mintea golită de orele de aşteptare şi de sunetele groaznice din salon. Până atunci se lăsase deja pradă ideii că bebeluşul va muri, şi Gloria la fel, lăsându-l singur; nu mai înţelegea nimic când primise bocceluţa înfăşată, crezând pentru o clipă că ceea ce-i înmânase Prudence era copilul lui mort. *E fată,* spunea Prudence, o *fetiţă sănătoasă.* Chiar şi atunci avusese nevoie de o clipă de răgaz ca ideea să se înrădăcineze, ca Sanjay să facă legătura dintre aceste cuvinte şi straniul lucru nou pe care-l ţinea în braţe. *Ai o fiică, Sanjay!* Şi când trăsese scutecele deoparte şi-i văzuse faţa, atât de surprinzătoare în umanitatea ei, gura micuţă, coroana de păr întunecat şi ochii blajini, bombaţi, ştiuse că ceea ce simţea, pentru prima şi singura dată în

viaţă, era dragoste.

Şi apoi aproape c-o pierduse. O ironie amară, ca ea să simtă ceva pentru Theo Jaxon, fiul atât de asemănător cu tatăl; Mausami făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să ascundă acest lucru de el, la fel şi Gloria, ca să-l protejeze. Dar Sanjay vedea ce se petrece. Aşa că pentru el fusese o adevărată salvare, chiar când se aştepta să audă că se hotărâse să se cupleze cu Theo, atunci când Gloria îi dăduse vestea. Până la urmă era Galen Strauss! Nu că Galen era cel pe care l-ar fi ales pentru fiica lui — departe de asta. Ar fi preferat pe cineva mai solid, ca Hollis Wilson sau Ben Chou. Dar Galen nu era Theo Jaxon, asta era important; nu era un Jaxon şi era evident pentru toată lumea că o iubea pe Mausami. Dacă această dragoste avea, în miezul ei, un element de slăbiciune, chiar de disperare, asta Sanjay putea să accepte ca parte din tranzacţie.

Toate acestea îi umblau prin minte când stătea în Infirmerie în miezul zilei, uitându-se la fată. Această Fată de Nicăieri. Ca şi cum toate şuviţele vieţii lui Sanjay, Mausami, Babcock şi Gloria, armele şi tot restul erau împletite în persoana ei imposibilă, în misterul pe care-l întruchipa.

Părea să doarmă. Sau ceva *asemănător* cu somnul. Sanjay o exilase pe Sara în camera exterioară, împreună cu Jimmy; Ben şi Galen păzeau uşa pe dinafară. Nu prea putea spune de ce făcuse asta, dar ceva din el voia să examineze fata de unul singur. Rana era vizibil serioasă; tot ce-i spusese Sara îl făcea pe Sanjay să creadă că n-avea să supravieţuiască. Şi totuşi, aşa cum stătea întinsă în faţa lui, cu ochii închişi şi cu trupul nemişcat, fără nicio urmă de luptă sau de durere pe faţă sau în ridicarea şi coborârea blândă a respiraţiei, Sanjay nu putea alunga impresia că era mai rezistentă decât arăta. Lovită de arbaleta unui Paznic; o asemenea rană ar fi omorât un bărbat în toată firea, cu atât mai mult o fată de vârsta ei; cât o fi avut? Şaisprezece? Treisprezece? Era mai mică sau mai mare? Sara făcuse tot ce se putea s-o spele şi-i pusese ceva de îmbrăcat, o cămaşă de noapte de bumbac descheiată în faţă, din ţesătura nu tocmai imaculată, decolorată până la un gri rece de prea mulţi ani de spălat. Se ţinea de corp numai cu mâneca dreaptă; stânga atârna, neliniştitor de goală, conţinând parcă un membru invizibil. Cămaşa fusese lăsată deschisă, lăsând la vedere bandajul gros, pufos, care-i cuprindea pieptul şi un umăr subţire, ridicat până la baza gâtului alb, palid. N-avea corpul unei femei, şoldurile şi pieptul erau la fel de înguste ca ale unui băiat; picioarele, acolo unde apăreau de sub tivul destrămat al cămăşii, aveau un luciu tineresc şi genunchi colţuroşi de adolescent. Era surprinzător, pe asemenea genunchi, să nu vezi o cicatrice sau două, dovezi ale vreunei mici peripeţii copilăreşti — o cădere dintr-un leagăn, un joc violent

prin curte.

Şi pielea, gândi Sanjay, privindu-i genunchii, apoi braţele şi la sfârşit faţa, lăsându-şi ochii să călătorească în sus ca să o cuprindă în întregime încă o dată. Nu albă, nu palidă; niciunul dintre cele două cuvinte nu părea să-i prindă strălucirea domoală. Ca şi cum luminozitatea tonului nu era o absenţă a culorii, ci ceva care exista în sine. Luminozitate, hotărî Sanjay; asta era pielea ei, luminozitate. De fapt însă, vedea un pic de culoare acolo unde o atinsese soarele, pe mâini, pe braţe şi pe faţă, lăsând un roi de pistrui decoloraţi pe obraji şi pe nas. Îi dădea aproape un sentiment de tandreţe paternă, înrădăcinat în amintiri: Mausami, pe când era doar o fetiţă, avusese pistrui la fel.

Hainele şi rucsacul fetei ajunseseră în foc, dar nu înainte ca Gospodăria, cu mănuşi groase, să fi examinat conţinutul sărăcăcios, îmbibat de sânge. Sanjay nu ştia la ce se aşteptase, dar nu la ceea ce găsise. Rucsacul propriu-zis era de pânză verde obişnuită, poate militară, dar cine putea spune? Câteva obiecte, fuseseră cu toţii de acord, păreau cu adevărat folositoare — un briceag, un desfăcător de conserve, un ghem de sfoară solidă —, dar cele mai multe păreau întâmplătoare, semnificaţia lor colectivă imposibil de aflat. O piatră de o surprinzătoare rotunjime netezită; o bucată de os albit de soare; un colier cu un medalion gol; o carte cu misteriosul titlu *Poveste de Crăciun de Charles Dickens — Ediţie ilustrată.* Săgeata trecuse drept prin ea, străpungând-o ca pe o ţintă; paginile erau umflate de sângele fetei. Bătrânul Chou îşi aduse aminte că, în Vremea Dinainte, Crăciunul era un fel de adunare, ca Prima Noapte. Dar nimeni nu ştia cu-adevărat.

Asta însemna că numai fata rămânea să-şi spună povestea. Această Fată de Nicăieri, închisă în clopotul ei de tăcere. Semnificaţia apariţiei ei era evidentă: acolo, afară, cineva era încă în viaţă. Un fapt care, aşa cum îl considera Sanjay, ar fi trebuit să fie o veste bună, un motiv de sărbătoare de-a dreptul, şi care totuşi, în orele de la sosirea ei, nu stârnise decât o tăcere plină de nelinişte. Nici măcar o dată nu auzi pe cineva să spună: *Nu suntem singuri. Asta înseamnă. Până la urmă, lumea nu e un loc mort.*

Din cauza Profesoarei, credea el. Şi doar faptul că Profesoara era moartă; era din cauza a ceea ce-ţi spunea Profesoara în ziua în care ieşeai din Refugiu. Era un lucru obişnuit ca oamenii, privind în urmă, să râdă de asta când spuneau povestea eliberării. *Nu-mi vine să cred ce tărăboi am făcut!* spuneau cu toţii. *Ar fi trebuit să vezi ce-am mai plâns!* Ca şi cum n-ar fi vorbit despre propriile lor persoane din copilărie, creaturi nevinovate menite să fie privite cu înţelegere şi compasiune, ci de cu totul alte fiinţe, văzute ca îndepărtate şi uşor ridicole. Şi era adevărat: odată ce aflai că lumea era un loc bântuit de moarte, copilul care fuseseşi nu mai părea deloc să fii tu. Să vadă suferinţa în ochii lui

Mausami în ziua în care ieşise fusese una dintre cele mai rele experienţe din viaţa lui Sanjay. Unii nu reuşeau să treacă niciodată peste asta — aceştia erau cei care se pierdeau —, dar cei mai mulţi găseau o cale de a merge mai departe. Găseai o cale să laşi speranţa deoparte, s-o închizi undeva şi s-o pui pe vreun raft, şi să-ţi vezi de îndatoririle obişnuite ale vieţii. Aşa cum făcuseră Sanjay şi Gloria şi chiar Mausami; cu toţii.

Acum însă exista fata asta. Totul în legătură cu ea contrazicea flagrant faptele. Pentru că o persoană — un copil fără apărare — care se materializa din întuneric era la fel de fundamental răvăşitor ca o ninsoare în miezul verii. Sanjay văzuse asta în ochii celorlalţi: Bătrânul Chou, Walter Fisher, Soo, Jimmy şi restul; absolut toţi. Era *greşit*; n-avea niciun *sens*. Speranţa era ceva care provoca durere, şi asta era fata. Un soi dureros de speranţă.

Îşi drese glasul — de când stătea acolo, uitându-se la ea? — şi vorbi.

— Trezeşte-te!

Nicio reacţie. Şi totuşi crezu că percepe, dincolo de pleoape, un tremur involuntar de luciditate. Vorbi din nou, mai tare de data asta:

— Dacă mă auzi, trezeşte-te acum.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de o mişcare în spatele lui. Sara intrase pe după perdea, cu Jimmy târându-şi picioarele după ea.

— Te rog, Sanjay! Las-o să se odihnească.

— Femeia asta e prizonieră, Sara. Trebuie să ştim câteva lucruri.

— Nu e prizonieră, e *pacientă.*

O privi din nou pe fată.

— Nu arată pe moarte.

— Nu ştiu dacă e sau nu. E un miracol că mai trăieşte, cu tot sângele pe care l-a pierdut. Acum vrei să pleci, te rog? E o minune că reuşesc să păstrez locul ăsta curat, cu voi toţi care tropăiţi pe-aici.

Sanjay vedea cât de istovită era Sara; avea părul asudat şi zbârlit, ochii înceţoşaţi de epuizare. Fusese o noapte lungă pentru toţi şi dusese la o zi încă şi mai lungă. Şi totuşi, chipul ei emana autoritate; aici ea făcea regulile.

— Şi o să ne anunţi dacă se trezeşte?

— Da, ţi-am zis.

Sanjay se întoarse spre Jimmy, care stătea lângă perdea.

— Bine! Hai să mergem!

Dar bărbatul nu dădu niciun răspuns. Se uita la fată — de fapt, se holba.

— Jimmy?

Jimmy îşi luă ochii de la ea.

— Ce-ai zis?

— Am zis să mergem. S-o lăsăm pe Sara să-şi facă treaba.

Jimmy clătină nesigur din cap.

— Scuză-mă. Bănuiesc că mintea mea a hoinărit pentru o clipă.

— Ar trebui să tragi un pui de somn, îl sfătui Sara. Şi tu, Sanjay.

Ieşiră pe verandă, unde Ben şi Galen stăteau de pază, transpirând în arşiţă. Mai devreme, se adunase o mulţime, oameni dornici s-o zărească pe Peregrină măcar o clipă, dar Ben şi Galen reuşiseră să-i facă pe toţi să plece. Era trecut de miezul zilei; numai câţiva se învârteau prin preajmă. Pe partea cealaltă a drumului, Sanjay văzu o echipă MG cu măşti şi bocanci grei şi cu găleţi în mâini, care se îndreptau spre Refugiu, să spele din nou Camera Mare.

— Nu ştiu ce e, vorbi Jimmy. Dar ceva la fata asta... I-ai văzut ochii?

Sanjay tresări.

— Avea ochii închişi, Jimmy.

Jimmy privea pieziş către podeaua verandei, ca şi cum ar fi pierdut ceva ce nu reuşea să găsească.

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că *erau* închişi, rosti el. Aşa că de ce mi s-a părut că se uita la mine?

Sanjay tăcu. Întrebarea n-avea niciun sens. Şi totuşi, ceva în vorbele lui Jimmy atinse un punct nevralgic. Privind-o pe fată, avusese senzaţia distinctă că era observat.

Se uită la ceilalţi doi bărbaţi.

— Ştie vreunul dintre voi despre ce vorbeşte Jimmy?

Ben ridică din umeri.

— Habar n-am. Poate are ceva cu tine, Jimmy.

Jimmy se răsuci brusc. Faţa, lucioasă de transpiraţie, chiar arăta panică.

— Vrei să fii serios? Du-te-acolo şi vezi ce vreau să spun. E straniu, îţi zic.

Ben făcu repede semn din ochi către Galen, care ridică neputincios din umeri.

— Pe toţi zburătorii, exclamă Ben, a fost doar o glumă! Pentru ce te enervezi atât?

— N-a fost nostim, pe toţi dracii! Şi de ce rânjeşti, Galen?

— Eu? N-am zis nimic!

Sanjay simţi cum îl copleşeşte iritarea.

— Voi trei, ajunge! Jimmy, nu intră nimeni aici. S-a înţeles?

Jimmy dădu din cap ca un copil dojenit.

— Sigur. Cum zici tu.

— Vorbesc serios. Nu-mi pasă cine încearcă.

Sanjay aţinti ochii asupra chipului lui Jimmy, ţinându-i pe loc o clipă în plus. Bărbatul nu era Soo Ramirez, era evident; nu era nici Alicia. Sanjay se întrebă dacă nu cumva, până la urmă, de aceea îl alesese pentru slujbă.

— Ce vrei să facem cu Bascheţel? întrebă Jimmy. Adică, n-o să-l

executăm cu adevărat, nu-i aşa?

Băiatul, se gândi Sanjay istovit. Ultimul lucru la care voia să se gândească, dintr-odată, era Caleb Jones. Caleb dăduse primelor ore ale crizei felul de limpezime care se impunea; oamenii aveau nevoie de ceva asupra căruia să-şi concentreze furia. Dar la lumina zilei, execuţia băiatului începuse să pară pur şi simplu o cruzime, un gest fără rost pe care toţi l-ar fi regretat mai târziu. Iar băiatul avea curaj veritabil. Când se citeau acuzaţiile, stătuse în faţa Gospodăriei şi îşi asumase toată vina fără şovăire. Uneori găseşti curajul în locurile cele mai ciudate, iar Sanjay îl văzuse la şurubarul numit Caleb Jones.

— Doar ţine-l sub pază.

— Ce facem cu Sam Chou?

— Ce-i cu el?

Jimmy ezită.

— Umblă vorbe, Sanjay. Sam, Milo şi alţi câţiva. Despre execuţia lui.

— Unde-ai auzit?

— Nu eu. Galen.

— Asta am *auzit,* îndrăzni Galen. De fapt, Kip mi-a spus. Era acasă la ai lui şi i-a auzit pe câţiva dintre ei vorbind.

Kip era ştafetă, băiatul cel mai mare al lui Milo.

— Ei, ce-a zis?

Galen ridică nesigur din umeri, ca pentru a se distanţa de propria lui istorisire.

— Că Sam spune că dacă noi nu-l executăm, o face el.

Ar fi trebuit să prevadă asta, se gândi Sanjay. Era ultimul lucru care-i mai trebuia, oameni care să ia situaţia în propriile mâini. Dar Sam Chou — părea complet neobişnuit pentru el, cel mai blând om pe care-l cunoscuse Sanjay vreodată, să răbufnească aşa, cu capsa pusă. Sam conducea serele, întotdeauna le condusese un Chou; se spunea că făcea caz de brazdele cu fasole, morcovi şi lăptuci de parcă ar fi fost animalele lui favorite. Bănuia că toţi Micuţii aceia aveau ceva de-a face cu asta. De câte ori se întorcea Sanjay cu spatele, se părea, Sam radia strălucirea aceea sărbătorească, iar Cealaltă Sandy era din nou însărcinată.

— Ben, e vărul tău. Ai auzit ceva despre asta?

— Când să aud? Am fost aici toată dimineaţa.

Sanjay le ceru să dubleze paza la arest şi porni pe alee. Chiar era îngrozitor de linişte, îşi zise el. Nici măcar păsările nu cântau. Îl făcea să se gândească iar la cum o privise pe fată, la senzaţia pe care o avusese de a fi văzut. Ca şi cum, dincolo de faţa ei cufundată într-un somn dulce — şi era ceva *dulce* în asta, gândi, o dulceaţă ca de bebeluş; îi amintea de Mausami când era doar o Micuţă şi se căţăra în patul din Camera Mare, aşteptând ca Sanjay să se aplece deasupra ei s-

o sărute de noapte bună — ca şi cum mintea ei, a fetei, dincolo de pleoape, de acel văl de carne moale, îl căuta în cameră. Jimmy nu se înşela; era ceva cu ea. Ceva cu ochii ei.

— Sanjay?

Îşi dădu seama că gândurile îi rătăceau, ducându-l cu ele într-un curent. Se învârti şi-l găsi pe Jimmy pe treapta cea mai de sus, cu ochii mici şi trupul aplecat în faţă, aşteptând, cu vorbele vreunei declaraţii nerostite împotmolite pe buze.

— Ei?

Sanjay îşi simţi brusc gura uscată.

— Ce e?

Bărbatul deschise gura să vorbească, dar nu ieşi niciun cuvânt; efortul păru să se risipească.

— Nu-i nimic, vorbi Jimmy în cele din urmă, ocolindu-i privirea. Sara are dreptate. Chiar mi-ar prinde bine un pic de somn.

30

Avea să vină o vreme, mulţi ani mai târziu, când Peter îşi va aminti evenimentele din jurul sosirii fetei ca pe un şir de mişcări de dans: trupuri care se întâlneau şi se despărţeau, aruncate pentru perioade scurte pe orbite mai largi, numai pentru a fi atrase la loc sub influenţa unei forţe necunoscute, o forţă la fel de calmă şi de inevitabilă ca şi gravitaţia.

Când ajunsese la Infirmerie în noaptea dinainte şi o văzuse pe fată — atâta sânge, sânge peste tot, Sara încercând cu frenezie să închidă rana şi Caleb cu compresa îmbibată în mâini — nu simţise oroare sau surprindere, ci un val de pură recunoaştere. Iat-o pe fata de la carusel; iat-o pe fata de pe hol şi din ciocnirea nebunească din întuneric; iat-o pe fata cu sărutul şi cu uşa care se închidea.

Sărutul. În orele lungi de pe metereze, când participase la Îndurarea pentru Theo, mintea lui Peter se întorsese la el, de nenumărate ori, la misterul privind însemnătatea lui, ce fel de sărut fusese. Nu un sărut ca al Sarei, în noaptea aceea, sub lumini; nu sărutul unei prietene sau, la drept vorbind, sărutul cast al unui copil, deşi fusese ceva copilăresc în el: graba furişă şi rapiditatea stânjenită, felul în care se sfârşise aproape înainte să înceapă şi în care fata se întorsese brusc, păşind înapoi pe hol înainte ca el să apuce să scoată vreun cuvânt, şi îi încuiase uşa în nas. Fusese toate astea la un loc şi niciuna dintre ele şi abia când ajunsese la Infirmerie şi-o văzuse întinsă acolo înţelesese ce era: o promisiune. O promisiune la fel de limpede ca vorbele, din partea unei fete care nu avea vorbe. Un sărut care spunea: O *să te găsesc.*

Acum, ascuns în spatele unui desiş de ienuperi de la baza peretelui Refugiului, Alicia şi Peter îl priviră pe Sanjay cum pleacă. Jimmy

plecă şi el o clipă mai târziu — avea ceva ciudat în mişcări, se gândi Peter, o moleşeală lipsită de direcţie, ca şi când n-ar fi ştiut prea bine unde să se ducă sau cum să-şi umple timpul —, lăsându-i pe Ben şi pe Galen de pază în umbra verandei.

Alicia clătină din cap.

— Nu cred c-o să reuşim să-i convingem să ne lase să trecem pe lângă ei.

— Hai încoace, zise el.

O duse pe după colţ, în spatele clădirii, pe o alee protejată dintre Infirmerie şi sere. Uşa şi ferestrele din spate ale clădirii erau toate astupate cu cărămizi, dar în spatele unei grămezi de cutii goale se afla o uşă de metal. Înăuntru, un vechi tobogan de aprovizionare ducea la subsol; uneori, noaptea, când mama lui lucra singură, iar el era încă destul de mic ca să se distreze cu un asemenea lucru, îl lăsa să vină aici şi să se dea pe tobogan.

Deschise uşa de metal.

— Intră.

Îi auzi corpul lovindu-se de laturile tubului, apoi vocea de dedesubt:

— În ordine!

Apucându-se de marginile uşii, intră, trăgând uşa în jos, deasupra capului — îl învălui brusc întunericul; asta făcuse parte din senzaţia palpitantă, îşi aduse el aminte, să se dea pe tobogan în întuneric — şi-şi dădu drumul.

O coborâre rapidă, zgomotoasă; ateriză în picioare. Încăperea era aşa cum îşi amintea, plină de lăzi şi de alte provizii; în dreapta, vechea cămară frigorifică cu peretele ei plin cu borcane, iar în centru, masa lată, cu balanţa, uneltele şi lumânările ei topite. Alicia stătea la baza scărilor care duceau la camera din faţă a Infirmeriei, cu capul înălţat în puţul de lumină care venea de sus. Treptele ieşeau, în partea lor de sus, într-un loc perfect vizibil de pe verandă. Partea cea mai grea avea să fie să treacă de ferestre.

Peter urcă primul. Aproape de capăt, aruncă o privire afară, pe deasupra ultimei trepte. Unghiul nu era bun, era prea jos, dar auzea sunetul înăbuşit al vocilor celor doi bărbaţi; erau cu spatele. Se întoarse către Alicia, arătându-i prin semne ce intenţii avea; după care se ridică repede şi porni pe furiş să traverseze camera, apoi pe hol până în salon.

Fata era trează şi se ridicase în capul oaselor. Acesta fu primul lucru pe care-l văzu. Hainele însângerate dispăruseră, înlocuite de o cămaşă subţire care lăsa la vedere fâşia albă a bandajului. Sara, aşezată la marginea patului îngust, stătea cu spatele; ţinea încheietura mâinii fetei între degete.

Ochii fetei se deschiseră brusc şi-i întâlniră pe ai lui. Urmă o dezlănţuire de mişcări pline de panică: fata îşi smulse mâna şi se trase

la capul patului, în timp ce Sara, simţindu-i prezenţa în spatele ei, sări în picioare şi se răsuci cu faţa la el.

— Pe toţi zburătorii, Peter!

Întregul trup al femeii părea încordat; vorbea într-o şoaptă răguşită.

— Cum naiba ai intrat?

— Prin pivniţă.

Glasul venea din spatele lui: Alicia. Fata se făcuse ghem, cu genunchii strânşi defensiv la piept ca pentru a forma o baricadă şi cu pânza largă a cămăşii trasă peste picioare, pe care le ţinea cu mâinile.

— Ce s-a întâmplat? Umărul ăla era făcut zdrenţe acum câteva ore!

Abia atunci poziţia Sarei deveni mai relaxată. Dădu drumul unui oftat ostenit şi se lăsă să cadă pe unul dintre paturile alăturate.

— Aş putea la fel de bine să-ţi spun. Din câte pot să văd, e perfect în regulă. Rana e practic vindecată.

— Cum e posibil?

Sara clătină din cap.

— Nu pot să explic. Nu cred totuşi că vrea să afle toată lumea. Sanjay tocmai a fost aici cu Jimmy. Oricine vine pe-aici, ea se preface că doarme.

Ridică din umeri.

— Poate-o să stea de vorbă cu tine. Eu nu pot scoate nicio vorbă de la ea.

Peter auzi acest schimb de replici ca de la mare distanţă; părea să aibă loc în altă încăpere a clădirii. Înaintase către pat. Fata îl privea fix, cu prudenţă, pe deasupra genunchilor, cu ochii umbriţi de părul încâlcit; avea senzaţia că se mişcă în prezenţa unui animal nărăvaş. Se aşeză pe marginea patului, cu faţa la ea.

— Peter…

Era vocea Sarei.

— Ce… faci?

— M-ai urmărit. Nu-i aşa?

O încuviinţare din cap, aproape imperceptibilă. *Da, te-am urmărit.*

Peter înălţă capul. Sara stătea la picioarele patului, uitându-se la el.

— Ea m-a salvat, explică Peter. La mall, când au atacat viralii. M-a apărat.

Îndreptă din nou ochii către fată.

— Aşa e, nu? M-ai apărat. I-ai alungat.

Da. I-am alungat.

— O *cunoşti?* întrebă Sara.

Tânărul şovăi, făcând un efort să-şi ordoneze povestea în minte.

— Eram sub un carusel. Theo dispăruse deja. Veneau fumurile, am crezut că s-a sfârşit totul. Apoi ea… s-a urcat peste mine.

— S-a urcat peste tine.

El dădu din cap.

— Da, pe spatele meu. Ca şi cum ar fi fost scutul meu. Ştiu că nu povestesc cum trebuie, dar aşa s-a întâmplat. Apoi, nu ştiu cum, fumurile nu mai erau. M-a dus printr-un coridor şi mi-a arătat scările care duceau pe acoperiş. Aşa am scăpat.

Pentru o clipă, Sara nu zise nimic.

— Ştiu că sună bizar.

— Peter, de ce n-ai spus nimănui?

El ridică din umeri, încurcat. N-avea nimic de zis în apărarea lui sau, cel puţin, nimic bun.

— Ar fi trebuit să spun. Nici măcar nu eram sigur că toate astea chiar s-au întâmplat. Şi odată ce am tăinuit asta, a devenit tot mai greu s-o spun.

— Dacă află Sanjay?

Fata înălţase puţin faţa peste baricada genunchilor; părea să-l studieze, analizându-i chipul cu o privire întunecată şi cunoscătoare. Senzaţia de sălbăticiune era încă prezentă, o nervozitate animalică în felul în care se mişca şi se purta. Dar în cele câteva minute de când intraseră în salon, se petrecuse o schimbare, o scădere perceptibilă a fricii.

— N-o să afle, replică Peter.

— O, Doamne! se auzi o voce în spatele lor. E adevărat!

Se întoarseră cu toţii şi-l zăriră pe Michael stând în faţa perdelei.

— Circuit, cum ai intrat? şuieră Alicia. Şi nu ridica vocea!

— La fel ca şi voi. V-am văzut pe alee.

Michael înaintă precaut către pat, cu ochii aţintiţi asupra fetei. Strângea ceva în mână.

— Serios, cine e?

— Nu ştim, răspunse Sara. O Peregrină.

Pentru o clipă, Michael tăcu, păstrând o expresie indescifrabilă. Şi totuşi, Peter îi detecta activitatea minţii, calculele rapide. Părea, dintr-odată, să observe obiectul pe care-l ţinea în mână.

— Rahat! *Rahat!* Este exact cum a spus Elton.

— Despre ce vorbeşti?

— Semnalul. Semnalul-fantomă. Le făcu semn din mână să tacă. Nu, ia staţi puţin… aşteptaţi. Nu-mi vine să *cred.* E *t*oată lumea gata? Chipul i se lumină cu un zâmbet triumfător. Ascultaţi aici.

Deodată, dispozitivul începu să bâzâie.

— Circuit, începu Alicia, ce naiba e asta?

El ridică obiectul ca să-l vadă cu toţii. Era un telefon mobil.

— Asta voiam să vă spun, zise Michael. Fata aia, Peregrina, ne *sună.*

Transmiţătorul trebuia să fie asupra ei, pe undeva, le explică Michael. N-ar fi putut să le descrie exact cum arată. Destul de mare cât să aibă o sursă proprie de alimentare, dar mai mult de atât nu ştia să le zică.

Rucsacul ei, cu tot ce avusese în el, fusese pus pe foc. Acest lucru însemna că sursa semnalului venea de undeva de la fată. Sara stătea lângă ea pe o margine de pat şi îi explică ce voia să facă, rugând-o pe Amy să stea liniştită. Începând de la tălpi, Sarah îşi plimbă mâinile de-a lungul corpului fetei, pipăind cu blândeţe fiecare centimetru, examinându-i picioarele, braţele, mâinile şi gâtul; după ce termină, se ridică şi se duse în spatele ei, la capul patului, şi începu să-şi treacă uşor degetele prin claia de păr încâlcit. Fata îndură toate acestea cu o supunere tacită, ridicându-şi braţele ori picioarele atunci când îi cerea Sara, ochii rătăcindu-i prin salon cu o curiozitate neutră, ca şi cum nu ştia încă ce să creadă despre toate astea.

— Dacă e aici, e bine ascuns. Sara făcu o pauză ca să-şi dea o şuviţă de păr de pe faţă. Michael, eşti sigur?

— Da, sunt sigur. Înseamnă că e înăuntru atunci.

— Înăuntrul *corpului?*

— Ar trebui să fie aproape de suprafaţă. Probabil chiar sub piele. Uită-te după vreo cicatrice.

Sara cumpăni ideea.

— Ei bine, n-am de gând s-o fac cu alţii de faţă. Peter, Michael, întorceţi-vă cu spatele. Lish, vino aici. S-ar putea să am nevoie de tine.

Peter se folosi de ocazie ca să se ducă până la perdea şi să tragă cu ochiul după ea. Ben şi Galen erau încă afară, nişte siluete neclare ce stăteau cu spatele la ferestre. Se întreba oare cât timp mai aveau la dispoziţie. Fără îndoială, cineva avea să vină încoace, Sanjay, Bătrânul Chou sau Jimmy.

— În regulă, vă puteţi uita acum.

Fata stătea pe marginea patului, cu capul plecat înainte.

— Michael a avut dreptate. N-a trebuit să caut prea mult. Sara ridică claia de păr a fetei şi le arătă: o linie albă şi vizibilă, chiar la baza cefei, nu mai lungă de câţiva centimetri. Deasupra ei se vedea limpede umflătura provocată de un corp străin.

— Îi poţi simţi marginile. Sara apăsă cu degetele ca să le arate. Doar în cazul în care nu e ceva mai mult de atât, eu zic că ar trebui să iasă uşor.

— O să doară? întrebă Peter.

Sara încuviinţă din cap.

— Dar n-o să dureze mult. După câte a îndurat noaptea trecută, o să fie o nimica toată. Ca şi cum ai scoate o aşchie mare.

Peter se aşeză pe pat şi se adresă fetei:

— Sara trebuie să-ţi scoată ceva de sub piele. Un fel de transmiţător. E în regulă?

O licărire de teamă se strecură pe chipul fetei. După care aceasta încuviinţă.

— Să fii atentă, îi mai spuse Peter.

Sara se duse la dulapul cu materiale, de unde se întoarse cu un lighean, cu un bisturiu şi cu o sticlă de spirt. Umezi o cârpă şi curăţă zona. Apoi, poziţionându-se din nou în spatele fetei, îi dădu la o parte părul şi luă în mână bisturiul din lighean.

— O să te usture.

Urmări cu lama linia cicatricei dintr-o singură mişcare a bisturiului. Dacă fata simţise vreo durere, n-o arătă în niciun fel. O singură picătură de sânge se ivi din rană, prelingându-se de-a lungul gâtului fetei şi dispărând pe sub cămaşa de noapte. Sara tamponă rana cu cârpa şi îi potrivi capul deasupra ligheanului.

— Cineva să-mi dea penseta aia. Nu atinge capătul!

Alicia fu cea care îndeplini ordinul. Sara băgă capetele pensetei înăuntrul despicăturii făcute în piele, care arăta ca o jachetă descheiată, ţinând cârpa pătată de sânge sub ea. Peter era atât de concentrat, încât putea să simtă — chiar să simtă cu vârful degetelor — clipa în care capetele pensetei prinseră obiectul. Trăgând uşor, Sara reuşi să-l scoată, o umbră neagră ieşită la lumină, şi îl puse pe cârpă. Îl ridică în aşa fel încât să-l poată vedea şi Michael.

— Asta căutai?

La adăpostul cârpei se odihnea o plăcuţă mică, dreptunghiular, făcută dintr-un metal lucios. Din capete îi ieşeau nişte fire scurte, ca nişte peri, care îl mărgineau de jur împrejur. Lui Peter îi părea un soi de păianjen turtit.

— Ăsta e transmiţătorul? întrebă Alicia.

Michael îşi încreţi sprâncenele într-o încruntătură.

— Nu sunt sigur, mărturisi el.

Michael curăţă obiectul cu o cârpă curată şi îl ţinu în lumină.

— Ei bine, e un fel de transmiţător. Probabil că pentru asta sunt firele.

— Şi ce căuta înăuntrul ei? întrebă Alicia. Cine ar fi putut să facă aşa ceva?

— Poate că ar trebui s-o întrebăm pe *ea* ce este, spuse Michael.

Dar când îi întinse obiectul ca să-l vadă şi ea, aşezat pe cârpa pătată de sânge, răspunsul fetei fu o privire plină de uimire. Existenţa obiectului în gâtul ei era la fel de misterioasă cum era şi pentru ei.

— Crezi că Armata i l-a pus acolo? întrebă Peter.

— Tot ce-i posibil, răspunse Michael. Transmitea pe frecvenţa militară.

— Dar nu poţi fi sigur de asta doar uitându-te la el.

— Peter, nici măcar nu ştiu ce anume transmitea. Din câte ştiu, ar fi putut recita şi alfabetul.

Alicia se încruntă.

— De ce ar recita alfabetul?

Michael lăsă întrebarea fără răspuns. Apoi se uită din nou la Peter:

— Asta e tot ce-ţi pot spune momentan. Dacă vrei să afli mai multe, va trebui să-l deschid.

— Atunci, deschide-l! spuse Peter.

31

Sanjay Patal plecase de la Infirmerie cu gând să-l găsească pe Bătrânul Chou. Erau decizii care trebuiau luate, lucruri care trebuiau discutate. Sam şi Milo, pentru început — o complicaţie pe care Sanjay nu o plănuise —, şi ce să facă în privinţa lui Caleb şi a fetei.

Fata. Era ceva în privirea ei.

Însă, pe când se îndepărta de Infirmerie în aerul amiezii, o greutate neaşteptată îl copleşi. Se gândi că nu era nimic neobişnuit — fusese treaz jumătate din noapte, iar apoi, la ce hal de dimineaţă avusese, cu atâtea de făcut, de spus, chestiuni în privinţa cărora să se îngrijoreze şi altele de luat în considerare. Oamenii glumeau deseori pe seama Gospodăriei, spuneau că nu e o slujbă adevărată, precum cea de la Pază, de la Munca Grea sau de la Agricultură — Theo Jaxon fusese cel care o poreclise „comitetul instalatorilor", o glumă crudă care rămăsese încă —, dar asta doar pentru că nu ştiau nici pe jumătate responsabilităţile implicate. Te copleşeau; era o povară pe care o duceai, dar pe care nu puteai niciodată s-o laşi jos. Sanjay avea patruzeci şi cinci de ani, ceea ce însemna că nu mai era tânăr, însă, pe când înainta pe poteca cu prundiş, se simţea mult mai bătrân.

La această oră a zilei, Bătrânul Chou trebuia să fie la prisacă — ce conta că porţile erau închise; albinelor nici că le-ar păsa de asta. Însă gândul la drumul lung pe care îl avea de făcut până acolo, prin arşiţa după-amiezii, şi la posibilitatea să întâlnească pe cineva cu care ar fi trebuit să stea de vorbă îi provocă lui Sanjay o sfârşeală neaşteptată, de parcă creierul i-ar fi fost acoperit de o pâclă cenuşie. Atunci se decise: trebuia să-şi odihnească picioarele. Bătrânul Chou avea să-l aştepte. Şi aproape înainte să-şi dea seama, Sanjay se trezi că porneşte agale prin luminişul umbrit spre casa lui, că intră apoi pe uşă (ascultă mai întâi să vadă dacă nu cumva Gloria era undeva prin casă, însă nu auzi nimic), urcă treptele scârţâitoare de la etaj, cu ungherele lor înţesate de pânze de păianjen, şi se întinse în pat. Era obosit, atât de obosit. Cine ştia cât trecuse de când îşi îngăduise ultima oară să tragă un pui de somn în mijlocul zilei.

Adormi înainte să apuce să sfârşească măcar întrebarea.

Se trezi ceva mai târziu cu un gust amar în gură şi cu urechile arzând. Îşi simţea trupul ca şi când i-ar fi fost smuls din somn; mintea îi era perfect limpede. Pe toţi zburătorii, cum mai dormise! Rămase întins fără să se mişte, savurând senzaţia, contopindu-se cu ea. Îşi dădu seama că aude voci venind de jos, a Gloriei şi încă una mai gravă, de bărbat; se gândi că era Jimmy, Ian sau poate Galen, dar, pe

când rămase acolo să asculte, îşi dădu seama că trecuse şi mai mult timp, iar vocile se pierduseră. Ce bine era să zaci pur şi simplu acolo. Bine şi puţin ciudat, căci, de fapt, i se părea că ar fi trebuit să se scoale de mult; se făcuse noapte, putea vedea pe fereastră albeaţa cerului de vară pătându-se de rozul asfinţitului, şi mai avea o grămadă de lucruri de făcut. Jimmy o să vrea să ştie despre centrala electrică şi de cine avea s-o oprească de dimineaţă (cu toate că Sanjay nu putea, momentan, să-şi aducă precis aminte de ce trebuia să se ia această decizie), plus că mai era chestiunea cu băiatul, Caleb, căruia toţi îi spuneau Bascheţel, din nu ştiu ce motive, probabil avea de-a face cu pantofii lui. Şi multe alte asemenea lucruri. Dar cu cât rămânea mai mult întins în pat, cu atât grijile astea păreau mai îndepărtate şi mai neclare, ca şi cum ar fi fost ale altcuiva.

— Sanjay?

Gloria se afla în pragul uşii. Prezenţa ei îl tulbură mai puţin decât o făcea vocea ei: o voce lipsită de trup, care-i striga numele în întuneric.

— De ce eşti în pat?

Nu ştiu, se gândi el. Cât de ciudat, nu ştiu de ce mă aflu în patul ăsta.

— E târziu, Sanjay. Te caută lumea.

— Am… aţipit.

— Ai aţipit?

— Da, Gloria. Am aţipit. Am tras un pui de somn.

Soţia se aplecă deasupra lui, chipul ei rotund plutind fără trup în marea cenuşie a câmpului lui vizual.

— De ce ţii aşa pătura?

— Aşa cum? Cum o ţin?

— Nu ştiu. Uită-te singur.

Efortul, închipuit dinainte, părea imens, o strădanie pe care nu voia s-o depună. Şi totuşi, reuşi s-o facă, aplecându-şi puţin capul în faţă, departe de perna îmbibată cu sudoare, ca să-şi privească trupul. Se părea că, în timpul somnului, trăsese pătura de pe pat şi o răsucise ca pe o frânghie, pe care acum o ţinea în jurul taliei, strângând-o bine în mâini.

— Sanjay, ce e cu tine? De ce vorbeşti aşa?

Chipul ei era încă deasupra lui şi totuşi nu se putea concentra asupra lui, nu reuşea să-l vadă pe deplin.

— Sunt bine. Eram doar obosit.

— Dar acum nu mai eşti obosit.

— Nu, nu cred că mai sunt. Dar probabil am să mai dorm puţin.

— Jimmy a trecut pe aici. Vrea să ştie cum rămâne cu centrala electrică.

Centrala electrică. Ce era cu centrala electrică?

— Ce să-i spun dacă se întoarce?

Atunci îşi aminti. Cineva trebuia să se ducă până la centrală s-o păzească de orice ar fi putut să se întâmple acolo.

— Galen, spuse el.

— Galen? Ce-i cu Galen?

Însă întrebarea ei ajunse doar vag la urechile lui. Închise din nou ochii, imaginea chipului Gloriei schimbându-se chiar în faţa lui, înlocuită fiind de un altul: de chipul, atât de mic, al unei fete. Privirea ei. Era ceva în privirea ei.

— Ce-i cu Galen, Sanjay?

— I-ar prinde bine, nu crezi? auzi o voce spunând, căci o parte din el era încă acolo, în cameră, în vreme ce o altă parte, cea care visa, nu. Spune-i să-l trimită pe Galen.

32

Orele trecură şi veni noaptea.

Încă nu primiseră nicio veste de la Michael. După ce trei dintre ei se strecuraseră afară din Infirmerie, prin spate, grupul se separase: Michael se dusese la Far, Alicia şi Peter la Parcarea de Rulote, ca să-l supravegheze pe Caleb dintr-o fierătanie goală, în cazul în care Sam şi Milo s-ar fi întors. Sara rămăsese înăuntru cu fata. Pentru moment, nu aveau altceva de făcut decât să aştepte.

Rulota în care se ascunseseră era la două rânduri depărtare de Arest, suficient de departe cât să treacă neobservaţi şi totuşi să aibă vedere asupra uşii. Se zvonea că rulotele fuseseră abandonate de Constructori, care le folosiseră pentru a găzdui muncitorii care înălţaseră zidurile şi puseseră luminile; din câte ştia Peter, nimeni altcineva nu mai locuise acolo. Mare parte din caroserie fusese îndepărtată ca să se poată ajunge la ţevi şi cabluri, iar toate instalaţiile şi dispozitivele fuseseră scoase afară, făcute bucăţi şi împrăştiate care încotro. Era un loc liber în spate, unde o saltea stătuse cândva pe o platformă, separată de o uşă mobilă, pe rotile, iar acolo, înghesuiţi în perete, îşi făcuseră culcuş doi căţeluşi. La celălalt capăt se afla o măsuţă şi două bănci puse una în faţa celeilalte. Erau acoperite de huse roase din vinil, prin găurile din material ieşind bucăţele de burete ce se fărâmiţau de tot la atingere.

Alicia adusese un pachet de cărţi ca să treacă timpul mai uşor. Între două ture, se foia neliniştită pe banchetă, privind afară pe fereastra dinspre Arest. Dale şi Sunny plecaseră, fiind înlocuiţi de Gar Phillips şi Hollis Wilson, care, evident, hotărâse în cele din urmă să nu iasă din schimb. După-amiază târziu, îşi făcuse apariţia şi Kip Darrell, aducând o tavă cu mâncare. Altminteri, niciunul dintre ei nu ar fi dat ochii cu nimeni.

Peter juca o mână nouă. Alicia se îndepărtă de la fereastră, îşi luă cărţile de pe masă şi le aruncă o privire rapidă, încruntându-se.

— Pe toţi zburătorii! De ce-mi serveşti mizeria asta?

Îşi sortă cărţile, Peter făcu şi el acelaşi lucru şi deschise partida cu un valet de cupă. Peter completă suita şi ieşi la atac cu un opt de pică.

— E rândul tău.

El nu mai avea nicio carte de pică, aşa că trase din pachet. Alicia privea din nou pe fereastră.

— Vrei să încetezi? făcu el. Îmi dai o stare de nervi.

Alicia nu spuse nimic. Peter trebui să mai tragă de patru ori până când să-şi întregească formaţia; era fără speranţă, căci avea mâinile pline de cărţi. Dădu un doiar şi urmări cum Alicia juca doiarul de cupă, potrivindu-şi suita, şi dădu jos patru cărţi la rând, aruncând în joc o regină, ca să-l întoarcă la pică.

Trase din nou. Ea mai avea cărţi de pică, îşi închipuia el, dar nu avea ce face. Îl închisese complet. El jucă un şase şi urmări cum ea trage mai multe cărţi, schimbând pe un nouă de caro şi scăpând de restul cărţilor din mână.

— De fiecare dată faci aşa, spuse ea, pe când întorcea cărţile. Îţi joci mai întâi cea mai slabă formaţie.

Peter rămăsese cu privirea aţintită la propria mână, de parcă i-ar mai fi rămas vreo carte pe care s-o joace.

— Nu mi-am dat seama de asta.

— De fiecare dată.

Mai erau doar câteva secunde până la Primul Clopot. Ce ciudat o să fie, se gândi Peter, să nu-şi mai petreacă noaptea pe metereze.

— Ce-ai să faci dacă se întoarce Sam? întrebă Peter.

— Chiar nu ştiu. O să încerc să vorbesc cu el, probabil.

— Şi dacă n-ai să poţi?

Ea ridică din umeri şi se încruntă:

— Atunci am să mă descurc eu cumva. Auziră Primul Clopot.

— Auzi, nu trebuie să faci asta, spuse Alicia.

El ar fi vrut să-i răspundă: Nici tu. Dar ştia că nu era aşa.

— Ai încredere în mine, continuă Alicia, n-o să se întâmple nimic după al Doilea Clopot. După noaptea trecută, probabil că toată lumea s-a baricadat în casă. Ar trebui să vezi ce face Sara. Şi Circuit. Vezi dacă a găsit ceva.

— Ce crezi că e fata?

Alicia ridică din umeri.

— Din câte văd eu, e doar o copilă speriată. Totuşi, asta nu lămureşte ce e cu chestia aia din gâtul ei şi cum a reuşit să supravieţuiască acolo. Poate o să-i dăm noi de capăt. Hai să vedem mai întâi cu ce vine Michael.

— Dar mă crezi, despre ce ţi-am povestit că a făcut la mall?

— Normal că te cred, Peter. Alicia se încruntă la el. De ce nu te-aş crede?

— E o poveste destul de nebunească.

— Dacă tu spui că asta s-a întâmplat, înseamnă că asta s-a întâmplat. Nu m-am îndoit niciodată de tine înainte şi n-am de gând să încep acum. Preţ de o clipă, îl cercetă îndeaproape. Dar nu despre asta era întrebarea, nu-i aşa?

El rămase tăcut o clipă.

— Când te uiţi la ea, ce vezi?

— Nu ştiu, Peter. Ce ar trebui să văd?

Al Doilea Clopot începu să bată. Alicia încă îl studia, aşteptându-i răspunsul. Însă el nu avea cuvinte ca să descrie ce simţea, cel puţin, nu unele în care să se încreadă.

O străfulgerare răzbătu de afară: luminile fuseseră aprinse. Peter îşi trase picioarele de sub masă şi se ridică.

— Chiar ai fi tras azi în Sam cu arbaleta? o întrebă el.

Alicia îl privea acum de jos, lumina venindu-i din spate, cu faţa ascunsă în umbră.

— Sincer? Chiar nu ştiu. Poate că da. Sunt sigură că mi-ar fi părut rău dacă aş fi făcut-o.

El aşteptă fără să spună nimic. Pe podea se afla rucsacul Aliciei — mâncare, apă şi un sac de dormit, arbaleta alături.

— Dă-i bătaie! îl îndemnă ea, făcând semn cu capul către uşă. Du-te!

— Eşti sigură că o să fii bine?

— Peter, spuse ea şi râse, când nu am fost?

La Far, Michael Fisher se confrunta cu o sumedenie de probleme. Dar cea mai rea dintre toate era mirosul.

Devenise ceva înfiorător. O putoare acră, de transpiraţie, de corp nespălat şi de şosete purtate îndelung. O miasmă ca de brânză şi ceapă mucegăite. Aerul era atât de rânced, încât Michael abia se mai putea concentra.

— Pe toţi zburătorii, Elton, pleacă odată de aici! Împuţi tot locul.

Bătrânul stătea ca de obicei lângă panou, la dreapta lui Michael, cu braţele lăsate greoi pe mânerele scaunului său cu rotile, cu faţa întoarsă uşor într-o parte şi cu privirea în depărtare. După ce porniseră Centrala pentru noapte — verde de sus până jos; Centrala, indiferent de ce se întâmplase acolo, încă trimitea curent în susul muntelui — Michael îşi reluase lucrul la transmiţător, care acum zăcea bucăţi pe masă, imaginile lor bombându-se prin lupa pliabilă pe care o luase din baracă. Aşteptase cu nerăbdare vizita lui Sanjay, ca să-l întrebe de baterii; era gata în orice clipă să ascundă totul într-un sertar. Dar singura vizită oficială pe care o primise fusese din partea lui Jimmy, după-amiaza târziu. Jimmy nu arăta deloc înfierbântat, mai degrabă îmbujorat şi nu era în apele lui, ca şi cum s-ar fi

îmbolnăvit de ceva, şi întrebă timid de acumulatori, de parcă ar fi uitat totul despre ei şi era prea stânjenit acum să mai aducă vorba. Nu înaintase mai mult de un metru de uşă, cu toate că mirosul ar fi ţinut pe oricine la distanţă, o barieră de duhoare omenească, şi păru să nu fi băgat de seamă lupa, pe care ar fi observat-o oricine cu jumătate de creier, nici uşiţa deschisă a panoului, cu cablurile lui colorate şi circuitele expuse, ori ciocanul de lipit care era lângă el, pe masă.

— Vorbesc serios, Elton! Dacă vrei să dormi, du-te să dormi în spate.

Bătrânul se dezmetici tresărind, degetele lui încleştându-se pe braţele scaunului. Îşi întoarse chipul rigid, nevăzător, către Michael.

— Corect. Scuze.

Îşi frecă faţa cu mâna.

— L-ai lipit?

— Acum am de gând. Serios, Elton! Nu eşti *singur* aici. Când ai făcut baie ultima oară?

Bătrânul nu răspunse. Dacă stăteai să te gândeşti, nici el nu arăta prea bine, nu că standardele lui Elton ar fi fost atât de înalte. Transpirat, epuizat şi oarecum cu mintea în *altă* parte. În vreme ce Michael îl urmărea cu privirea, Elton întinse încet o mână către tăblia mesei, bâjbâind până când dădu peste căşti, pe care însă nu le luă de acolo.

— Te simţi bine?

— Hmmm?

— Spun doar că nu arăţi deloc bine, asta e tot.

— Am aprins luminile?

— Acum o oră. Cât de adânc ai dormit?

Elton îşi umezi buzele cu limba grea. Pe toţi zburătorii, avea ceva între dinţi?

— Poate că ai dreptate. Poate că mai bine mă duc să mă întind puţin.

Bătrânul se ridică greoi în picioare şi porni târşâit de-a lungul coridorului îngust care ducea de la zona de lucru înapoi la colibă. Michael auzi scârţâitul arcurilor pe când trupul său masiv luă colţul.

Ei bine, cel puţin nu mai era în cameră.

Michael se concentră din nou asupra lucrului dinaintea lui. De la bun început avusese dreptate în privinţa obiectului din ceafa fetei. Transmiţătorul era conectat la un cip de memorie, dar unul cum nu mai văzuse până atunci, mult mai mic şi fără porturi vizibile, cu excepţia a două ţintişoare aurii. Una dintre ele era legată la transmiţător, cealaltă, la pânza întreţesută de fire conductoare. Prin urmare, fie firele erau o serie de antene, iar transmiţătorul funcţiona independent de cip, lucru care părea puţin probabil, fie acele fire erau ele însele un soi de senzori, sursa datelor înregistrate de cip.

Singura modalitate prin care putea să se asigure de acest lucru era să citească datele de pe cip. Iar singura modalitate prin care putea face acest lucru era să-l lipească de placa de bază a serverului principal.

Era riscant. Michael voia să lipească o componentă străină de însuşi panoul de control. Poate că sistemul nu avea s-o recunoască. Poate că sistemul avea să se prăbuşească şi toate luminile să se stingă. Poate că cel mai înţelept ar fi să aştepte până dimineaţă. Dar de-acum acţiona doar după pornirea de moment, mintea rămânându-i fixată asupra problemei întocmai ca o veveriţă ce strânge în dinţi o alună; n-ar mai fi putut aştepta nici dacă ar fi vrut.

Va trebui mai întâi să deconecteze de la reţea serverul principal. Asta însemna să decupleze dispozitivele de control astfel încât să meargă pe acumulatori. Puteai face asta, dar nu pentru multă vreme; fără sistemul care să monitorizeze curentul, orice fluctuaţie ar fi putut să declanşeze întrerupătorul automat. Aşadar, odată serverul principal deconectat de la reţea, trebuia să se mişte repede.

Trase aer adânc în piept şi porni meniul sistemului.

Închideţi?

Apăsă pe **„Da”.**

Hard drive-ul începu să ruleze. Michael sări de pe scaun şi traversă în goană încăperea până la panoul cu întrerupătoare.

Niciunul dintre acestea nu se mişcase.

Se întoarse degrabă la lucru, decuplând placa de bază, aşezând-o pe masă, sub lupă, luând într-o mână ciocanul de lipit şi sârma de fludor în cealaltă. O atinse de vârful ciocanului de lipit — un fuior de fum ridicându-se în aer — şi urmări cu privirea cum o singură picătură căzu pe canalul deschis al plăcii de bază.

Drept la ţintă.

Luă cipul cu o pensetă; avea la dispoziţie doar o singură încercare. Apucându-se de încheietura mâinii drepte ca să nu-i tremure, coborî uşor contactele expuse ale cipului înspre sudura topită, ţinându-l în loc vreo zece secunde, până când mărgeaua de aliaj lichid se răci şi se întări în jurul lui.

Abia atunci îşi îngădui să răsufle. Strecură placa înapoi în panou, o fixă bine şi reporni serverul central.

În minutul nesfârşit care urmă cât timp sistemul se reconectă la reţea, hard drive-ul clincăni şi vâjâi, iar Michael închise ochii, spunându-şi întruna: *Te rog!*

Şi gata. Când deschise ochii, văzu scris în directorul sistemului: DRIVE NECUNOSCUT. Selectă imaginea şi urmări fereastra deschizându-se. Două partiţii: A şi B. Prima era micuţă de tot, de doar câţiva kilobiţi. Dar nu şi B.

B era uriaşă.

Conţinea două fişiere, egale ca dimensiuni; una era probabil o copie de rezervă a celuilalt. Două fişiere identice de o asemenea dimensiune uriaşă îl năuceau pur şi simplu. Cipul ăsta... era ca şi cum ar fi avut întreaga lume înscrisă înăuntrul lui. Persoana care îl făcuse şi îl introdusese în gâtul fetei nu semăna cu nimeni cunoscut de el; părea să aparţină altei lumi. Se întrebă dacă ar fi trebuit să se ducă după Elton, să-l întrebe ce părere avea. Însă sforăiturile care răzbăteau din spatele colibei îi spuneau că şi-ar fi irosit energia de pomană.

Michael deschise fişierul, lucru pe care îl făcu numaidecât, aproape pe ascuns, cu o mână acoperindu-şi ochii, care priveau furiş printre degete.

33

O lovitură norocoasă: apropiindu-se de Infirmerie, Peter văzu un singur Paznic stând de pază. Se îndreptă direct către scări.

— Seara bună, Dale!

Arbaleta lui Dale îi atârna neglijent într-o parte. Oftă exasperat, aplecându-şi uşor capul, ca să întoarcă spre Peter urechea cea bună:

— Ştii că nu te pot lăsa să intri.

Peter îşi lungi gâtul ca să arunce o privire prin ferestrele din faţă, aflate în spatele lui Dale. O lampă era aprinsă pe birou.

— Sara e acasă?

— A plecat nu de mult. Zicea că se duce după ceva de mâncare.

Peter rămase pe poziţii, fără să mai adauge nimic. Era un joc al aşteptării, o ştia prea bine. Putea vedea nehotărârea strecurându-se pe chipul lui Dale. În cele din urmă, acesta pufni în semn de renunţare şi se dădu la o parte.

— Pe toţi zburătorii! Să te mişti repede.

Peter intră pe uşă şi se întoarse în salon. Fata stătea ghemuită pe pat, cu genunchii aduşi la piept, cu faţa întoarsă. Nu schiţă niciun gest cum că l-ar fi auzit intrând. Peter se gândi că poate adormise.

Trase un scaun lângă pat şi se aşeză, sprijinindu-şi bărbia în mâini. Sub claia de păr, îi putea vedea cicatricea de pe ceafă, de unde Sara scosese transmiţătorul — o linie abia vizibilă, aproape complet vindecată.

Chiar atunci fata se mişcă, de parcă i-ar fi citit gândurile, şi se întoarse cu faţa spre el. Albeaţa ochilor ei era umedă şi imaculată, strălucind în lumina lămpii care răzbătea prin perdea.

— Salut! îi spuse el, cu vocea gâtuită. Cum te simţi?

Ea îşi ţinea mâinile strânse laolaltă, îngropate până la încheieturile-i subţiri în căuşul dintre genunchi. Felul în care era poziţionat corpul o făcea să pară şi mai mică decât era.

— Am venit să-ţi mulţumesc pentru că m-ai salvat.

Umerii i se crispară uşor pe sub cămaşă. *Cu plăcere.*

Cât de ciudat era să comunice astfel — ciudat pentru că *nu* era chiar atât de ciudat. Nu auzise niciodată glasul fetei şi totuşi nu simţea acest lucru ca pe o lipsă. Era ceva liniştitor, ca şi cum ea ar fi lăsat deoparte zgomotul cuvintelor.

— Presupun că nu ai chef să vorbeşti, îndrăzni Peter. Poate ai vrea să-mi spui cum te cheamă? Am putea începe cu asta, dacă vrei.

Fata nu scoase o vorbă, nu făcu nicio mişcare. *De ce ţi-aş spune numele meu?*

— Bine, e în regulă, continuă Peter. Nu mă supăr. Putem să stăm aici, pur şi simplu.

Lucru pe care îl şi făcu; rămase alături de ea, în întuneric. După o vreme, chipul fetei se destinse. Mai trecură câteva minute şi, fără să mai ia seama de prezenţa lui, închise din nou ochii.

Pe când Peter aştepta în tăcere, fu cuprins de o sfârşeală neaşteptată şi, odată cu ea, îi răsări în minte şi o amintire; amintirea unei nopţi îndepărtate, când venise la Infirmerie şi îşi văzuse mama veghind asupra unuia dintre pacienţii ei — întocmai cum făcea el acum. Nu-şi putea aminti cine era persoana aceea sau dacă amintirea cu pricina era, de fapt, suprapunerea mai multora. Putea să fie vorba de o singură noapte sau de mai multe. Dar în noaptea de care îşi amintea păşise dincolo de perdea şi o găsise pe mama lui stând pe un scaun lângă unul dintre paturi, cu capul plecat într-o parte, şi ştiu că ea adormise. Persoana din pat era un copil, o siluetă mică ascunsă în întuneric; singura lumină provenea de la o lumânare pusă pe o tavă lângă pat. Înaintă, fără să scoată o vorbă; nu mai era nimeni în salon. Mama lui se mişca, întorcându-şi chipul către el. Era tânără şi sănătoasă, iar el se bucura mult de tot s-o revadă.

Ai grijă de fratele tău, Theo!

— Mamă, sunt eu, Peter.

El nu e puternic ca tine.

Fu trezit de nişte voci de afară şi de zăngănitul unei uşi deschise. Sara păşi hotărât în salon, legănând în mână lanterna de colo până colo.

— Peter? E totul în ordine?

El clipi în lumina orbitoare. Îi luă o clipă să-şi dea seama unde se află. Nu dormise decât un minut şi totuşi i se părea că trecuse mai mult. Amintirea şi visul născut din aceasta deja se pierduseră.

— Eu doar… Nu ştiu.

Pentru ce-şi cerea scuze?

— Cred că trebuie să fi aţipit.

Sara îşi făcea de lucru cu lanterna, mutând o tavă pe roţi până la marginea patului, unde fata se ridicase în capul oaselor, alertată şi cu o expresie vigilentă pe chip.

— Cum l-ai convins pe Dale să te lase să intri?

— Ei, Dale e de treabă.

Sara se aşeză pe patul fetei şi-şi deschise trusa, lăsând să se vadă ce adusese: lipie, un măr şi o bucăţică de brânză.

— Ţi-e foame?

Fata mâncă repede, dându-şi gata porţia din câteva îmbucături iuţi: mai întâi pâinea, apoi brânza, pe care o mirosi bănuitoare înainte s-o guste, iar la urmă mărul, pe care-l ronţăi până la cotor. După ce termină, se şterse la gură cu dosul mâinii, întinzându-şi pe obraz zeama fructului.

— Ei bine, bănuiesc că asta spune tot, declară Sara. Nu ai cele mai alese maniere la masă, dar pofta ta de mâncare e normală. Vreau să-ţi verific pansamentul, bine?

Sara îi descheie cămaşa de noapte, dându-i-o la o parte atât cât să i se vadă umărul bandajat şi lăsând restul corpului acoperit. Cu o foarfecă tăie numaidecât fâşia de pânză. În locul unde pătrunsese săgeata, sfâşiind pielea şi muşchiul, până la os, nu mai rămăsese decât o adâncitură mică şi rozalie. Lui Peter îi aducea aminte de pielea de bebeluş, de acea prospeţime catifelată a lor.

— Toţi pacienţii mei se vindecă atât de repede. Presupun că nu are rost să-ţi mai las copcile. Întoarce-te ca să-ţi văd şi spatele.

Fata făcu întocmai, răsucindu-se pe pat; Sara luă o pensetă şi începu să scoată suturile din rana pe unde ieşise săgeata, punându-le, una câte una, într-un lighenuş de metal.

— Mai ştie cineva despre asta? întrebă Peter.

— Despre cât de repede se vindecă? Nu cred.

— Deci n-a mai venit nimeni s-o vadă de azi după-amiază.

Sara scoase şi ultima copcă.

— Doar Jimmy.

Îi trase fetei cămaşa înapoi pe umăr.

— Gata, totul e în regulă.

— Jimmy? Ce voia?

— Nu ştiu, presupun că Sanjay l-a trimis. Sara se răsuci pe pat ca să-l privească în ochi pe Peter. De fapt, a fost destul de ciudat. Nu l-am auzit intrând, doar am ridicat privirea şi l-am văzut acolo, stând în uşă şi având o privire…

— Privire?

— Nu ştiu cum altfel s-o descriu. I-am zis că fata nu spusese încă nimic, după care a plecat. Dar asta a fost cu ore în urmă.

Peter se simţi deodată tulburat. Ce voia Sara să spună? Ce anume văzuse Jimmy?

Sara luă din nou penseta.

— În regulă, e rândul tău acum.

Peter era să întrebe: rândul lui la ce? Dar apoi îşi aminti: cotul lui. Bandajul devenise de mult o cârpă murdară. Bănuia că rana i se

vindecase de-acum; nu se mai uitase la ea de zile bune.

Se aşeză pe unul dintre paturile goale. Sara luă un loc lângă el şi îi desfăcu bandajul, eliberând mirosul acru al pielii neaerisite.

— Măcar te-ai obosit să menţii chestia asta cât de cât curată?

— Cred că am uitat.

Îi luă braţul şi se apropie de el cu penseta. Peter era conştient de privirea fetei, care nu-i scăpa din ochi.

— Vreo veste de la Michael?

Simţi o împunsătură dureroasă pe când ea îi scoase prima sutură.

— Ah, mai uşor!

— M-ar ajuta să stai nemişcat.

Sara îşi aşeză mai bine braţul, fără să se uite la el, şi îşi văzu în continuare de treabă.

— Am trecut pe la Far în drum spre casă. Încă lucrează. Îl ajută şi Elton.

— Elton? E el atât de deştept?

— Nu-ţi face griji, putem avea încredere în el.

Îşi ridică degrabă ochii, aruncându-i o privire îngrijorată.

— Ciudat, cum am început deodată să vorbim despre asta. Despre cine poate avea încredere în cine, zise ea şi îl bătu uşor pe braţ. Mişcă-l puţin!

Strângându-şi mâna pumn, îşi îndoi braţul înainte şi înapoi.

— Ca nou!

Sara se duse la pompă să cureţe instrumentele. Se întoarse cu faţa la el, ştergându-şi mâinile cu o cârpă.

— Serios, Peter. Câteodată îmi fac griji pentru tine.

El îşi dădu seama că încă îşi ţinea braţul departe de corp. Îl lăsă stânjenit pe lângă el.

— Sunt bine.

Ea ridică neîncrezătoare din sprâncene, însă nu spuse nimic. În noaptea aceea, cu toată muzica, Arlo, chitara lui şi toată lumea bând alcool, simţise că-l cuprinde ceva, o senzaţie de singurătate, neaşteptată şi aproape fizică, urmată apoi, după ce o sărutase, de împunsătura sfredelitoare a vinei. Nu era vorba că nu o plăcea ori că ea nu şi-ar fi arătat destul de făţiş interesul. Alicia avea dreptate, când îi vorbise pe acoperişul centralei electrice. Sara era alegerea evidentă pentru el. Însă nu putea să găsească în el voinţa de a simţi ce nu simţea. Era o parte în el care pur şi simplu nu se considera suficient de vie încât s-o merite, să-i ofere pe cât îi oferea ea.

— Cât mai stai pe aici, i se adresă Sara, mă duc să-l verific pe Bascheţel. Să mă asigur că îşi aduce aminte cineva să-l hrănească şi pe el.

— Ce se aude?

— Am stat înăuntru toată ziua. Probabil că tu ştii mai multe decât

mine. Cum Peter nu răspunse, Sara ridică din umeri: Mă aştept ca oamenii să se fi împărţit pe tabere. Mulţi o să fie furioşi din cauza a ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută. Cel mai bine ar fi să lăsăm să treacă o vreme.

— Sanjay ar trebui să se gândească de două ori înainte să-i facă ceva. Lish n-ar fi niciodată de acord.

Sara păru să se încordeze. Ridică trusa de pe podea şi şi-o agăţă înapoi pe umăr, fără să se uite la el.

— Dar ce-am spus?

Ea se mulţumi să scuture din cap.

— Las-o baltă, Peter! Lish nu e problema mea.

După care plecă, perdeaua mişcându-se în urma ei. Ei bine, se gândi Peter, ce să priceapă din asta? Era adevărat că Alicia şi Sara nu puteau fi mai diferite, totuşi trebuiau să se înţeleagă. Poate era doar faptul că Sara o învinuia pe Alicia pentru moartea Profesoarei, care o afectase pe Sara mai mult decât pe oricine. Era chiar evident acum, dacă se gândea la asta. Peter nu ştia de ce nu-i trecuse mai devreme prin minte.

Fata se uită din nou la el. Ridică întrebătoare din sprâncene: *Ce s-a întâmplat?*

— E doar supărată, atâta tot, răspunse el. Îngrijorată.

Gândul îi reveni: cât de ciudat era totul. Era ca şi cum ea ar fi putut să audă cuvintele din capul lui. Oricine care l-ar fi văzut vorbind astfel ar fi crezut că-şi pierduse minţile.

Dar atunci fata făcu ceva la care el nu se aşteptase câtuşi de puţin. Deşteptată din cine ştie ce motiv, se ridică din pat şi se duse la chiuvetă. Acţionă pompa, apăsând-o zdravăn de trei ori, şi umplu un lighean cu apă, pe care-l cără înapoi înspre patul unde stătea Peter. Îl puse jos la picioarele lui pe podeaua plină de praf, luă o cârpă din cărucior şi se aşeză lângă el, aplecându-se din talie ca să înmoaie cârpa în apă. După care îi luă braţul cu o mână şi începu să tamponeze cu cârpa umedă locul unde până atunci fuseseră copcile.

Îi simţea răsuflarea atingându-i pielea umedă. Desfăcuse cârpa cu mâna liberă ca să acopere o suprafaţă mai mare. Mişcările ei erau acum mult mai sigure, nu doar o atingere lină, îl freca uşor, curăţând mizeria şi pielea moartă. Un gest de bunătate obişnuit, spălatul rănii, şi totuşi complet surprinzător: era plin de senzaţii, de amintiri. Păreau că toate simţurile lui se concentrau acum asupra acestui gest, atingerea cârpei pe braţ, răsuflarea fetei pe pielea lui, precum moliile în jurul unei flăcări. De parcă ar fi fost din nou doar un băieţel, un băieţel care, căzând, se zgâriase la cot şi dăduse fuga înăuntru, ca ea să-i cureţe rana.

Îi e dor de tine.

Fiecare nerv din corpul lui păru să tresalte. Fata îi ţinea braţul într-o

strânsoare fermă, nemişcată. Fără cuvinte, fără cuvinte rostite. Cuvintele erau în mintea lui. Ea îi ţinea strâns braţul; chipurile lor erau la câţiva centimetri depărtare.

— Ce-ai...?

Ei îi e dor de tine îi e dor de tine îi e dor de tine.

Sări în picioare, împleticindu-se înapoi. Inima îi bătea nebuneşte în piept ca un animal prins în cuşcă. Se izbise cu toată puterea de un dulap de sticlă, vărsând conţinutul rafturilor din spatele lui. Cineva intrase pe după perdea, o siluetă pe care o observă cu colţul ochiului. Preţ de o clipă, mintea reuşi să i se limpezească. Dale Levine.

— Ce naiba se petrece aici?

Peter înghiţi în gol, încercând să găsească un răspuns. Dale stătea lângă perdea, cu o expresie de nedumerire pe chip, emoţiile lui nereuşind să priceapă nimic din scena ce se desfăşura dinaintea lui. Îşi întoarse faţa spre fată, care rămăsese aşezată pe pat, cu lighenaşul la picioare, apoi se uită din nou la Peter.

— S-a trezit? Credeam că era pe *moarte.*

Peter îşi găsi în cele din urmă glasul.

— Nu trebuie... să mai spui nimănui.

— Pe toţi zburătorii, Peter! Jimmy ştie despre asta?

— Vorbesc serios!

Ştiu atunci că, dacă nu părăsea numaidecât încăperea, avea să intre în pământ.

— Nu spune nimănui!

Apoi se întoarse, trecând iute pe lângă Dale, practic dărâmându-l de-a binelea; dădu perdeaua la o parte şi ieşi pe uşă, coborând împleticit scările ce dădeau în curtea scăldată de lumina farurilor, în minte învârtindu-i-se încă şirul cuvintelor ei — *Ei îi e dor de tine îi e dor de tine* — vederea înceţoşându-i-se din pricina lacrimilor care i se adunau în ochi.

34

Pentru Mausami Patal, noaptea începu în Refugiu.

Stătea singură în Camera Mare, încercând să se concentreze la tricotat. Pătuţurile şi leagănele fuseseră toate duse de acolo; copiii fuseseră culcaţi la etaj. Geamul spart era baricadat cu scânduri, cioburile măturate, iar încăperea şi toate suprafeţele din ea curăţate temeinic cu spirt. Mirosul avea să persiste zile în şir.

Dar nu era alt loc în care şi-ar fi dorit să fie. Damful alcoolului era atât de puternic, încât o usturau ochii. Bietul Arlo! se gândi Maus. Şi bietul Hollis, nevoit să-şi ucidă fratele, cu toate că avusese noroc s-o facă. Nu voia să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă şi-ar fi ratat ţinta. Şi fireşte că Arlo nu mai era Arlo pe care îl ştia, la fel cum Theo, dacă mai era încă în viaţă, nu mai era Theo. Virusul punea stăpânire

pe suflet, pe ființa pe care o iubeai.

Scaunul pe care stătea era un balansoar vechi pe care îl găsise într-o debara. Pusese lângă el o măsuţă; pe ea se afla o lampă, care-i dădea suficientă lumină cât să poată tricota. Leigh o învăţase ochiurile de bază, care păruseră uşoare la început, numai că se pierduse undeva pe drum. Acum, ochiurile nu mai ieşeau egale, ba chiar deloc, iar degetul mare de la mâna stângă, atunci când încerca să petreacă firul în jurul andrelei, după cum îi arătase Leigh, o tot încurca. Şi iat-o stând acolo, o femeie care putea să încarce o arbaletă în mai puţin de o secundă, să trimită în aer o jumătate de duzină de săgeţi în mai puţin de cinci, să înjunghie mortal o ţintă de la şase metri, din alergare, într-o zi proastă; şi totuşi, să tricoteze o pereche de botoşei de copil părea total peste puterile ei. Era atât de distrată, încât ghemul de lână din poala ei se rostogolise de două ori de-a lungul podelei, iar până când îl înfăşurase înapoi, uitase unde rămăsese şi trebuise să o ia de la început.

O parte din ea pur şi simplu nu putea să accepte faptul că Theo nu mai era. Plănuise să-i dea de veste despre copil în timpul Cursei, în prima lor noapte la Centrală. Cu labirintul ei de încăperi, ziduri groase şi uşi care se închideau ermetic, era uşor să găsească o ocazie de a rămâne singuri. Lucru care, dacă recunoştea sincer, era însuşi motivul pentru care se crease această situaţie.

Devenise perechea lui Galen: oare de ce o făcuse? Crud pe de-o parte, căci el nu era un om rău; şi nu era câtuşi de puţin de vină pentru faptul că nu-l iubea sau că nici măcar nu-l plăcea prea mult, cel puţin, nu în ultima vreme. O mascaradă. Asta fusese. Ca să-l trezească pe Theo din melancolia lui. Iar când îi spusese în noaptea aceea la Zid „Poate că ar trebui să mă mărit cu Galen Strauss” şi Theo îi răspunsese „În regulă, dacă asta îţi doreşti, eu nu vreau decât să fii fericită”, gluma se îngroşase, devenise ceva ce *trebuia* să facă cu orice preţ, ca să-i dovedească că se înşela. Că se înşela în privinţa ei, în privinţa lui însuşi, în privinţa a tot şi a toate. Trebuia să *încerci*. Trebuia să *acţionezi*. Trebuia să te descurci cu ce aveai. O dovadă de încăpăţânare, asta fusese, să se mărite cu Galen Strauss, şi totul pentru Theo Jaxon.

Un timp, mare parte din vară şi începutul toamnei, încercase să facă lucrurile să meargă în căsnicia lor. Sperase că avea să reuşească dacă-şi canaliza emoţiile potrivite, iar pentru o vreme chiar izbutise, căci simplul fapt al existenţei ei părea să-l facă atât de fericit pe Galen. Erau amândoi Paznici, prin urmare nu era ca şi cum se vedeau prea mult şi nici nu aveau un program stabil; în realitate, se dovedise că era destul de uşor să-l evite, fiindcă de cele mai multe ori el era în tura de zi, o remarcă subtilă, dar evidentă, a faptului că era ultimul în grad şi că, având problemele pe care le avea la ochi, nu vedea prea

bine pe întuneric. Câteodată, când se uita la ea, cum o făcea el, pieziş, se întreba dacă era oare într-adevăr fata pe care o iubea. Poate că ce vedea el era o alta, o femeie închipuită de mintea lui.

Găsise o cale să nu-l lase aproape niciodată în preajmă.

Aproape: fiindcă n-aveai cum să nu te culci cu soţul tău. „E blând cu tine?” o întrebase mama ei. „E bun? Îi pasă de ce se întâmplă cu tine? Atât vreau să ştiu.” Însă Galen era mult prea fericit ca să fie blând. *Nu-mi vine să cred!* spuneau faţa şi corpul lui. *Nu-mi vine să cred că eşti a mea!* Şi nu era; în vreme ce Galen gâfâia şi pufăia deasupra ei în beznă, Mausami era la kilometri depărtare. Cu cât el se străduia mai mult să-i fie soţ, cu atât ea se simţea mai puţin soţia lui, asta până când — şi aici era partea urâtă, parte în care i se părea că ar fi nedreaptă — se trezise că-l displace de-a dreptul. Până la prima zăpadă, se surprinsese închipuindu-şi că închidea ochii şi că-l făcea pur şi simplu să dispară de pe faţa pământului. Lucru care nu făcea decât să-l ambiţioneze şi mai mult pe Galen, iar pe ea să-l placă şi mai puţin.

Cum de nu-şi dădea seama că nu era al lui copilul? Cum de nu făcea bărbatul ăsta un calcul atât de simplu?

E adevărat că şi ea măsluise datele. În dimineaţa când o surprinsese vomându-şi micul dejun în grămada de îngrăşământ, îi spusese că îi întârziase ciclul trei luni, când de fapt erau doar două. Trei şi copilul devenea al lui Galen; două, şi nu mai era al lui. Galen venise la ea doar o singură dată în luna când rămăsese însărcinată; îl refuzase dintr-un oarecare motiv, nu-şi mai amintea ce anume. Nu, Mausami ştia prea bine când şi cu cine. Fusese la Centrală când se întâmplase; Theo era acolo. De asemenea Alicia şi Dale Levine. Toţi patru stătuseră până seara târziu jucând cărţi în camera de control, apoi Alicia şi Dale se duseseră la culcare, iar ea se trezise că rămâne singură cu Theo, pentru prima oară de la nunta ei. Începuse să plângă, uimită de cât de mult îşi dorise acest lucru şi, văzând torentul de lacrimi vărsat, Theo o luase în braţe s-o liniştească; era exact ce voise ea, ca amândoi să admită cât de rău le părea; după, totul dură doar vreo treizeci de secunde. Nu avuseseră niciodată o şansă.

Abia dacă îl mai văzuse de atunci. Porniseră înapoi spre casă a doua zi de dimineaţă, iar viaţa îşi reluase cursul normal — cu toate că nu era deloc normal, nici pe departe. Era acum un om cu un secret. Zăcea înăuntrul ei ca o piatră caldă, o fericire intimă şi strălucitoare. Până şi Galen păru să observe schimbarea, spunându-i pe când mergeau de-a lungul Zidului că se bucura s-o vadă mai binedispusă. Că e bine s-o vadă zâmbind. (Reacţia ei, complet absurdă şi deloc indicată, fusese o dorinţă prietenească de a-i mărturisi, de a-i da vestea cea bună.) Nu ştia ce avea să se întâmple; nu se gândise câtuşi de puţin la asta. Când ciclul încetase să-i mai vină, abia dacă se îngrijorase. Nu era ca şi cum

îi venea regulat; dintotdeauna fusese aşa, îi venea când avea chef. Nu se putea gândi decât la următorul schimb la Centrală, când avea să facă din nou dragoste cu Theo Jaxon. Îl vedea pe metereze, fireşte, şi la adunarea de seară, dar nu era acelaşi lucru, nu era nici momentul, nici locul potrivit să se atingă ori măcar să vorbească. Trebuia să aştepte. Dar chiar şi acest aspect, aşteptarea, curgerea chinuitoare a zilelor — data când trebuia să plece din nou la Centrală era afişată pe lista de serviciu, în văzul tuturor — făcea parte din fericirea ei, încețoşarea dragostei.

După care, ciclul îi mai întârzie o lună, iar Galen o prinse vomitând în grămada de îngrăşământ.

Normal că rămăsese însărcinată. De ce nu anticipase acest lucru? Cum de eventualitatea aceasta scăpase atenţiei ei? Fiindcă singurul lucru pe care Theo Jaxon nu şi-l dorea era un copil. Poate dacă circumstanţele ar fi fost potrivite, i-ar fi putut schimba părerea. Dar nu şi în acest caz.

Apoi o izbise realizarea, simplă şi clară: un copil. Urma să aibă un copil. Copilul ei, copilul lui Theo, copilul lor. Un copil nu era doar o idee, aşa cum era dragostea. Un copil era un fapt împlinit. Era o fiinţă cu minte şi spirit şi puteai avea orice sentiment în privinţa lui, însă copilului nu i-ar fi păsat. Doar prin simplul fapt că exista te făcea să crezi într-un viitor: viitorul în care el avea să meargă de-a buşilea, să facă primii paşi, să trăiască. Un copil era o fărâmă de timp; era o promisiune făcută, pe care lumea ţi-o făcea la rândul ei. Un copil era argumentul cel mai vechi pentru a-ţi continua existenţa.

Poate că lucrul de care Theo Jaxon avea cel mai mult nevoie era un copil.

Asta i-ar fi spus Mausami pe când se aflau la centrală, în cămăruţa împânzită cu rafturi care era acum a lor. Îşi derulase în minte scena într-o sumedenie de chipuri, unele bune, altele nu aşa bune, cel mai rău dintre toate fiind acela când îşi pierduse cumpătul şi nu spusese. (Al doilea cel mai rău: Theo ghicise, pe ea o părăsea curajul şi îi spunea că era al lui Galen.) Ce sperase ea era să vadă o lumină în ochii lui. Lumina aceea se stinsese acum multă vreme. Un copil? ar fi spus. Copilul nostru? Ce o să facem? O să facem ce fac oamenii de obicei, i-ar fi răspuns, iar atunci el ar fi cuprins-o din nou în braţe, iar acolo, în acel adăpost, ar fi ştiut că totul avea să fie bine, că împreună s-ar fi întors să-l înfrunte pe Galen — să-i înfrunte pe toţi — împreună.

Dar acum nimic din toate astea nu se va mai întâmpla. Povestea pe care şi-o spusese în sinea ei nu era nimic mai mult decât o poveste.

Auzi paşi răzbătând de pe holul din spatele ei. Un mers apăsat, târşâit, pe care îl recunoştea. Ce trebuia să facă pentru a avea o clipă de linişte? Însă nu era vina lui, îşi aminti încă o dată; Galen nu avea *nicio* vină.

— Ce faci aici, Maus? Te-am căutat peste tot.

O domina cu statura lui. Ea ridică din umeri, cu ochii tot la botoşeii strâmbi pe care-i lucra.

— N-ar trebui să fii aici.

— A fost curăţat, Galen.

— Vreau să spun că n-ar trebui să fii aici de una singură.

Mausami nu răspunse. Ce *făcea,* de fapt, aici? Cu doar o zi în urmă simţise că locul ăsta o sufoca într-atât, încât, dacă mai stătea puţin, şi-ar fi pierdut minţile. Oare ce-o făcuse să creadă că poate vreodată să înveţe să tricoteze?

— E în regulă, Galen. Mă simt perfect unde sunt.

Se întreba dacă nu vina era cea care o făcea să-l chinuie atât. Dar se îndoia. Semăna mai degrabă cu un soi de furie — furie din pricina slăbiciunii lui, furie pentru faptul că o iubea, deşi era limpede că nu făcuse nimic ca să-i merite iubirea, furie pentru că ea era cea care trebuia să-l privească în ochi după ce copilul avea să se nască — un copil care, având în vedere cât de ironică putea fi viaţa, avea să arate întocmai ca Theo Jaxon — şi să-i explice adevărul.

— Ei bine, începu el şi se opri ca să-şi dreagă glasul. Plec mâine-dimineaţă. Am venit doar să te anunţ.

Lăsă jos andrelele ca să se uite la el. El o privea pieziş în lumina slabă, care-i dădea chipului său o înfăţişare boţită, băieţească.

— Cum adică pleci?

— Jimmy vrea să stau de pază la Centrală. Cum Arlo nu mai e, nu ştim ce se petrece acolo.

— Pe toţi zburătorii, Galen! De ce te trimite pe tine?

— Crezi că nu mă pot descurca?

— N-am spus asta, Gale. Se trezi că scoate un oftat. Mă întrebam doar de ce tu, atâta tot. N-ai mai fost acolo înainte.

— Cineva trebuie să meargă. Poate crede că sunt omul cel mai potrivit pentru treaba asta.

Ea se strădui din răsputeri să se arate binevoitoare.

— Să ai grijă, bine? Să fii cu ochii în patru.

— O spui de parcă îţi şi pasă.

Musami nu ştiu cum să răspundă. Brusc, se simţi obosită.

— Fireşte că-mi pasă, Gale.

— Pentru că dacă nu ţi-ar păsa, ai putea foarte bine s-o recunoşti.

Spune-i, se gândi ea. *De ce nu-i poate spune pur şi simplu?*

— Du-te, e în regulă! zise ea şi îşi reluă tricotatul. O să fiu aici când o să te întorci. Du-te la Centrală.

— Chiar mă crezi atât de prost?

Galen stătea cu mâinile pe lângă corp şi o fixa cu privirea. Una dintre mâini, cea dreaptă, aproape de pumnal, tresări uşor, involuntar.

— N-am spus… asta.

— Ei bine, nu sunt.

Preţ de o clipă, se aşternu liniştea. Apoi îşi duse mâna la curea, petrecând-o după mânerul cuţitului.

— Gale? întrebă ea cu blândeţe. Ce faci?

Întrebarea păru să-l dezmeticească.

— Adică?

— Felul în care te holbezi la mine. Şi ce faci cu mâna.

El îşi coborî privirea ca să vadă. Din gâtlej se auzi un scurt „hmm".

— Nu ştiu, spuse el, încruntându-se, cred că m-ai încuiat aici.

— Nu te caută pe metereze? N-ar trebui să fii acolo?

Era ceva de-a dreptul ciudat în expresia lui, se gândi ea, ca şi cum nu ar fi văzut-o cu adevărat.

— Mai bine aş pleca, spuse el.

Şi totuşi nu schiţă nicio mişcare, nici nu-şi lăsă mâna în jos.

— Deci ne vedem peste câteva zile, spuse Mausami.

— Ce vrei să spui?

— Pentru că pleci la Centrală, Galen. Nu asta ai spus?

O sclipire de recunoaştere îi apăru pe chip.

— Da, mă duc acolo mâine.

— Aşadar să ai grijă de tine, bine? Vorbesc serios! Să fii numai ochi!

— Corect! Numai ochi!

Ascultă cum paşii lui se îndepărtau pe hol, zgomotul lor amuţind brusc după ce uşa de la Camera Mare se închise în urma lui. Abia atunci îşi dădu Mausami seama că scosese una dintre andrele şi că o strângea în pumn. Aruncă o privire prin încăpere, care i se păru dintr-odată prea mare, un loc abandonat, golit de paturi şi de legănuşe. Toţi Micuţii plecaseră.

Atunci simţi ceva, un fior rece care o străbătu din interior: ceva era pe cale să se întâmple.

PARTEA A VI-A NOAPTEA CUŢITELOR ŞI A STELELOR

„Fugar precum o umbră, scurt ca visul,
Asemenea unui fulger care-n beznă
Dezvăluie şi cerul, şi pământul,
Dar pân'să strigi: «Priveşte!», s-a şi stins
Şi l-a-nghiţit pe veci gâtlejul nopţii:
Tot ce luceşte e sortit pieirii."

SHAKESPEARE, *Visul unei nopţi de vară,* în româneşte de Dan Grigorescu

35

Timp de nouăzeci şi doi de ani, opt luni şi douăzeci şi şase de zile, de când a urcat pe munte ultimul autobuz, sufletele din Prima Colonie au trăit astfel:

Sub lumini.

Sub Legea Unică.

Conform obiceiului.

Conform instinctului.

De la o zi la alta.

Doar unii cu alţii şi cu aceia pe care i-au făcut să le ţină companie.

Sub protecţia Pazei.

Sub autoritatea Gospodăriei.

Fără Armată.

Fără amintiri.

Fără lume.

Fără stele.

Pentru Mătuşica, singură în casa ei din poiană, noaptea — Noaptea Cuţitelor şi a Stelelor — începuse la fel ca multe altele de dinaintea ei: stătea aşezată la masă în bucătăria ei înceţoşată de aburi, scriind în jurnal. În după-amiaza aceea dăduse jos de pe sârmă un teanc de foi, uscate la soare — întotdeauna i se păruseră ca nişte pătrate ce absorb lumina soarelui — şi îşi petrecuse restul zilei pregătindu-le: tăindu-le marginile pe tocător, desfăcând legătura şi copertele din piele de miel tăbăcită, dezlegând cu grijă aţele care ţineau paginile la un loc, luând acul şi adăugându-le pe cele noi. Era o muncă migăloasă, satisfăcătoare ca toate lucrurile care necesită timp şi concentrare, iar până când termină, luminile începeau să se aprindă.

Amuzant cum credea lumea că nu avea decât un singur jurnal.

Volumul în care îşi scria acum memoriile era al douăzeci şi şaptelea. Părea că, de fiecare dată când deschidea un sertar, aranja nişte căni în dulap sau mătura pe sub pat, dădea peste unul. Presupunea că acesta era şi motivul pentru care le punea aşa, pe ici, pe colo, şi nu aranjate

frumos pe vreun raft unde să le poţi vedea. De fiecare dată când găsea câte unul, era ca şi cum se întâlnea pe neaşteptate cu un vechi prieten.

Majoritatea spuneau aceleaşi poveşti. Poveşti pe care şi le amintea despre lume, despre cum fusese. Din când în când, mai ieşea câte ceva la suprafaţă, o amintire pe care uitase c-o avea, ca televizorul, de exemplu, ori ca emisiunile prosteşti pe care obişnuia să le urmărească (strălucirea lui albastru-verzuie şi vocea tatălui ei: „Ida, stinge prostia aia, nu ştii că-ţi spală creierul?"); alteori rămânea dusă pe gânduri, văzând o frunză strălucind în bătaia soarelui ori simţind un anumit miros adus de adierea vântului, iar sentimentul o pătrundea, înviind fantomele trecutului. O zi de toamnă în parc, o fântână împroşcând apă, felul în care lumina după-amiezii părea să se reflecte în picăturile ei, ca o păpădie uriaşă şi strălucitoare; prietena ei, Sharise, fata de la colţul străzii, stând lângă ea pe o treaptă ca să-i arate dintele căzut, ţinând ciotul însângerat în palmă, ca să-l vadă Mătuşica. *(Nu există nicio Zână Măseluţă, ştiu, dar îmi aduce de fiecare dată câte un dolar.)* Mama ei împăturind rufele în bucătărie, purtând rochia ei de vară preferată, verde-pal, mirosul emanat de prosoape pe când le scutura şi le împăturea la piept. Când i se întâmpla asta, Mătuşica ştia că urmează o noapte numai bună de scris, trecând de la o amintire la alta, de parcă mintea ei ar fi traversat un hol mărginit de uşi, ţinând-o ocupată până când soarele dimineţii răsărea la ferestre.

Dar nu şi în seara asta, se gândi Mătuşica, în vreme ce înmuia vârful peniţei în călimara cu cerneală şi netezea pagina cu palma. În seara asta nu voia să scrie despre lucruri vechi. Ci despre Peter. Se aşteptase să vină direct aici băiatul ăsta cu stele înăuntrul lui.

Îşi aducea aminte de lucruri într-o ordine aleatorie. Presupunea că era din cauză că trăise atât de mult, că ea însăşi era precum o carte, o carte alcătuită din ani. Îşi aminti de noaptea când Prudence Jaxon apăruse la uşa ei. Femeia era bolnavă de cancer, într-un stadiu destul de avansat, cu mult înainte de vreme. Stătea acolo în uşa Mătuşicii cu o cutie pe care o strângea la piept, atât de firavă şi de subţire, încât ar fi putut s-o ia vântul. Mătuşica văzuse de multe ori la viaţa ei grozăvia asta din oase şi nu puteai niciodată să ajuţi cu nimic decât să asculţi şi să faci ce-ţi cerea persoana respectivă. Şi asta făcuse şi Mătuşica pentru Prudence Jaxon în acea noapte. Luase cutia şi o păstrase în siguranţă. Nu trecuse nicio lună şi Prudence Jaxon se prăpădise.

Trebuie să ajungă acolo pe puterile lui. Acestea fuseseră cuvintele pe care Prudence i le spusese Mătuşicii, cuvinte pline de adevăr, căci era rostul tuturor lucrurilor. Le obţineai atunci când le venea momentul, aşa cum prinzi un tren. Câteodată era uşor, nu trebuia decât să urci în el, compartimentele aveau scaune capitonate şi confortabile, pline de oameni care îţi zâmbeau în tăcere, conductorul îţi composta biletul şi îţi ciufulea părul cu mâna lui mare, spunându-ţi: „Ce drăguţă eşti, eşti

cea mai drăguţă fetiţă, o domnişoară norocoasă care ia trenul cel mare să se plimbe cu tăticu'", în vreme ce tu te afundai în moliciunea de vis a scaunului, sorbeai bere de ghimbir dintr-o cutie şi urmăreai cum lumea pluteşte într-o tăcere magică pe la fereastra ta, clădirile înalte ale oraşului în lumina limpede de toamnă, apoi spatele caselor, cu rufele fluturând în vânt, o barieră unde un băieţel cu bicicleta îţi făcea cu mâna, după care păduri şi câmpuri pe care păştea câte o vacă solitară.

Peter, se gândi ea, nu despre tren voia să scrie, ci despre Peter. (Dar încotro mergeau ei atunci? se întrebă Mătuşica. Încotro luaseră ei trenul, ea împreună cu tăticul ei, Monroe Jaxon? Fuseseră în vizită la bunica şi la verişorii ei, îşi aminti Mătuşica, într-un loc numit *Însud)*. Peter şi trenul. Pentru că uneori era uşor, iar alteori, dimpotrivă, foarte greu; lucrurile din viaţa ta năvăleau peste tine, iar tu nu puteai decât se te prinzi de ceva şi să te ţii bine. Vechea ta viaţă lua sfârşit când trenul te ducea la un altul, iar următorul lucru pe care ţi-l aminteai era că te aflai în praf, cu elicoptere şi soldaţi peste tot în jur, iar tu trebuia să-ţi aminteşti oamenii din poza găsită în buzunarul de la pantaloni, cea pe care mama ta, pe care nu aveai s-o mai vezi niciodată câte zile mai aveai de trăit, ţi-o strecurase acolo când te îmbrăţişase în prag.

Până când Mătuşica auzi bătaia în uşă, plasa deschizându-se şi trântindu-se înapoi în urma persoanei care îşi anunţase venirea, întrebând dacă poate să intre, aproape că se oprise din plânsul ei prostesc. Îşi jurase că nu avea să mai facă aşa niciodată. Ida, îşi spunea în sinea ei, nu mai plânge din pricina unor lucruri asupra cărora n-ai nicio putere. Dar iat-o aici, deşi trecuse atâta amar de ani, şi tot nu-şi putea reţine lacrimile de fiecare dată când se gândea la mama ei, îndesându-i acea poză în buzunar, ştiind că, până când avea s-o găsească Ida, ei vor fi fost morţi.

— Mătuşică?

Se aşteptase să fie Peter, care să vină s-o întrebe despre fată, dar nu era el. Nu recunoscu acel chip, plutind dinaintea vederii ei înceţoşate. Un chip îngust, turtit, de parcă şi l-ar fi prins la uşă.

— Sunt Jimmy, Mătuşică. Jimmy Molyneau.

Jimmy Molyneau? Asta nu suna bine. Jimmy Molyneau nu murise?

— Mătuşică, plângi.

— Ba cum să plâng? Mi-a intrat ceva în ochi, atâta tot.

El se aşeză pe scaunul din faţa ei. Acum că-şi găsise perechea potrivită de ochelari agăţată de şnurul de la gâtul ei, văzu că era, într-adevăr, Molyneau. Nasul acela era nasul unui Molyneau.

— Ce doreşti? Ai venit din cauza Peregrinei?

— Ai aflat de ea, Mătuşică?

— Ştafeta a trecut pe aici de dimineaţă. Mi-a spus că au găsit o fată.

Nu era sigură ce anume voia de fapt. Era ceva trist la el, părea de-a dreptul deznădăjduit. În mod normal, Mătuşica ar fi fost mai mult decât bucuroasă de tovărăşie, dar, pe măsură ce liniştea se prelungea, acest bărbat ciudat, abătut, de care îşi amintea doar vag şi care stătea în faţa ei cu privirea aceea de câine năpăstuit, începu să-şi piardă răbdarea. Oamenii nu veneau doar să se afle-n treabă.

— Nici nu ştiu de ce am venit. Cred că trebuia să-ţi spun ceva. Oftă adânc, frecându-şi faţa cu mâna. Ştii, chiar ar trebui să mă întorc înapoi pe Zid.

— Dacă spui tu.

— Mda, păi, nu acolo ar trebui să fie Primul Căpitan? Pe Zid? Nu se uita la ea, se uita la mâinile lui. Scutură din cap într-o manieră care spunea mai degrabă că pe Zid era ultimul lucru din lume unde îşi dorea să fie. E ceva, nu? Eu, Prim Căpitan?

Mătuşica nu răspunse. Indiferent de ce ar fi avut bărbatul ăsta în minte, nu avea nicio legătură cu ea. Erau dăţi când nu puteai repara ce era stricat cu ajutorul cuvintelor, iar acum era una dintre ele.

— Crezi că aş putea primi o ceaşcă de ceai, Mătuşică?

— Dacă vrei, îţi fac.

— Dacă nu e prea mare deranjul.

Era, dar părea că nu se putea altfel. Se ridică şi puse pe foc un ibric. În tot acest timp, bărbatul acela, Jimmy Molyneau, stătea tăcut la masă, privindu-şi mâinile. Când apa începu să fiarbă în ibric, turnă conţinutul printr-o sită în două ceşti, după care puse ibricul la loc.

— Ai grijă, e fierbinte!

Sorbi cu băgare de seamă. Părea să-şi fi pierdut cheful de vorbă. Ceea ce ei, la urma urmelor, îi convenea de minune. Oamenii veneau la ea tot timpul ca să discute despre problemele lor, chestiuni personale, probabil gândind că, fiind singură şi neavând pe nimeni, nu avea nici cui să spună mai departe. De obicei erau femei, care veneau să vorbească despre soţii lor, dar nu întotdeauna. Poate că acest Jimmy Molyneau avea probleme cu soţia lui.

— Ştii ce zice lumea de ceaiul tău, Mătuşică? Se încruntă cu ochii în ceaşcă, de parcă s-ar fi aşteptat ca răspunsul pe care-l căuta să plutească acolo.

— Ce mai spun acum?

— Că e motivul pentru care ai avut o viaţă atât de lungă.

Trecură mai multe minute, o tăcere apăsătoare strivindu-i sub greutatea ei. În cele din urmă, luă o ultimă sorbitură din ceaşca de ceai, se strâmbă la gustul lui, după care o puse înapoi pe masă.

— Mulţumesc, Mătuşică. Se ridică istovit în picioare. Cred că mai bine aş pleca. Mi-a părut bine să vorbesc cu dumneata.

— Nicio problemă.

Se opri în dreptul uşii, sprijinit cu mâna pe cadrul ei.

— Sunt Jimmy, spuse el. Jimmy Molyneau.
— Ştiu cine eşti.
— Pentru orice eventualitate, spuse el. În caz că întreabă cineva.

Evenimentele care începuseră cu vizita lui Jimmy la casa Mătuşicii erau destinate să fie ţinute minte greşit, începând cu numele. Noaptea Cuţitelor şi a Stelelor însemna, de fapt, trei nopţi separate, cu câte două zile între ele. Dar aşa cum se întâmplă cu astfel de evenimente — acelea menite să fie repovestite nu numai după ce s-au petrecut, ci şi peste ani —, timpul părea să se comprime; era o eroare recurentă a memoriei să impună unor asemenea întâmplări coerenţa unei naraţiuni concentrate, începând cu atribuirea unui interval anume de timp. Acel sezon. Acel an. În Noaptea Cuţitelor şi a Stelelor.

Eroarea se compunea din faptul că evenimentele din noaptea celei de-a şaizeci şi cincea veri, de unde aveau să rezulte apoi şi celelalte, se desfăşurară într-o serie de secţiuni discrete, ale căror cronologii se suprapuneau, niciuna dintre ele nefiind pe deplin conştientă de existenţa celeilalte. Peste tot se întâmpla câte ceva. De exemplu: Bătrânul Chou se ridică din patul pe care îl împărţise cu tânăra lui soţie, Constance, stârnit de misteriosul imbold de a se duce până la Magazie; în partea cealaltă a Coloniei, Walter Fisher se gândea la exact acelaşi lucru. În realitate însă era prea beat ca să se poată da jos din pat, legatul şireturilor având să-i întârzie cu douăzeci şi patru de ore vizita la Magazie şi descoperirea a ceea ce se afla acolo. Ce aveau aceşti doi bărbaţi în comun era faptul că amândoi o văzuseră pe fată, pe Fata de Nicăieri, atunci când Gospodăria făcuse o vizită la Infirmerie, la prima oră a dimineţii; dar la fel de adevărat era că nu toată lumea care o întâlnea pentru prima oară avea parte de această reacţie. Dana Curtis, spre exemplu, nu fusese câtuşi de puţin afectată, după cum nu fusese nici Michael Fisher. Fata nu era o sursă, ci un canal, o cale prin care o senzaţie anume — sentimentul sufletelor pierdute — putea să pătrundă în minţile celor mai susceptibile persoane, dar mai erau şi alţii, ca Alicia, care nu aveau să fie deloc afectaţi. Acest lucru nu era adevărat în ceea ce-i privea pe Sara Fisher şi Peter Jaxon, care experimentaseră propriile lor versiuni ale puterii fetei. Dar, în fiecare dintre aceste cazuri, întâlnirile luaseră o formă benignă, însă la fel de tulburătoare: un moment de comuniune cu spiritul celor dragi.

Mai întâi, Căpitanul Jimmy Molyneau, pândind în umbra casei de la marginea poienii, încă nu-şi făcuse apariţia pe metereze, lucru care stârnise o deosebită confuzie în rândul Paznicilor, care duse la nominalizarea făcută în pripă a nepotului lui Sanjay, Ian, ca Prim Căpitan *pro tem* — după care încercase să se decidă dacă să meargă sau nu la Far, să ucidă pe oricine ar fi găsit acolo şi să stingă luminile.

Deşi pornirea de a duce la îndeplinire o faptă atât de gravă îi dăduse ghes toată ziua, abia când privise în ceaşca de ceai din bucătăria înceţoşată de aburi a Mătuşicii ideea prinsese contur în mintea lui, iar dacă cineva s-ar fi nimerit să treacă pe lângă el şi să-l întrebe ce face, n-ar fi ştiut ce să răspundă. N-ar fi putut să-şi explice dorinţa aceea, care părea să izvorască din străfundurile lui şi totodată să fie străină de el. În casă dormeau fiicele lui, Alice şi Avery, şi soţia lui, Karen. De-a lungul căsniciei lui, care durase ani buni, fuseseră dăţi când Jimmy nu o iubise pe Karen cum ar fi trebuit (era îndrăgostit în secret de Soo Ramirez), însă el nu se îndoise o clipă de dragostea pe care i-o purta ea, o dragoste care părea nesfârşită şi trainică şi care-şi găsise întruchiparea fizică în cele două fete, care arătau exact ca ea. Alice avea unsprezece ani, Avery, nouă. În prezenţa ochilor lor blânzi, a chipurilor fragede, în formă de inimă, şi a dispoziţiei lor uşor melancolice — amândouă izbucneau în lacrimi la cea mai mică provocare —, Jimmy simţise întotdeauna forţa reconfortantă a continuumului istoriei şi, când sentimentele înnegurate îl copleşeau, aşa cum se întâmpla uneori, un val de întunecime care părea că vine din interior şi-l îneacă, numai gândul la fiicele lui reuşea să-l scoată din depresie.

Şi totuşi, cu cât stătea mai mult acolo, pândind în umbră, cu atât pornirea de a stinge luminile i se părea că n-avea nicio legătură şi, prin urmare, era imposibil de atins, cu familia lui care dormea. Se simţea ciudat pe dinăuntru, foarte ciudat, ca şi cum viziunea i se năruia. Se depărtă de casă, iar când ajunse în dreptul Zidului ştia deja ce avea să facă. Pe când urca scara care ducea la Platforma de Tragere Nr. Nouă, simţi o uşurare covârşitoare, la fel de liniştitoare ca o baie. Platforma de Tragere Nr. Nouă era cunoscută ca fiind un post indezirabil, din cauza localizării ei deasupra Decupajului, o deviaţie de la forma Zidului menită să adăpostească magistrala electrică principală şi care nu era vizibilă de pe niciuna dintre platformele adiacente. Era postul cel mai rău, cel mai singuratic şi tocmai aici ştia Jimmy că avea s-o găsească pe Soo Ramirez în acea seară.

Deşi emoţiile ei nu se concretizaseră în ceva precis cu excepţia unei temeri fără nume, şi Soo fusese neliniştită toată noaptea. Aceste sentimente însă, care cumva nu erau ce trebuie, erau alungate de alte incriminări mai personale: şirul dezamăgirilor de a se retrage din funcţia de Prim Căpitan. După cum descoperise Soo în orele ce urmară anchetei, acesta nu era un eveniment cu totul nedorit — responsabilităţile începuseră să-şi spună cuvântul — şi tot s-ar fi retras la un moment dat. Dar să fie astfel concediată nu era nici pe departe ce şi-ar fi dorit. Se dusese direct acasă şi stătuse în bucătărie, plângând două ore bune. Patruzeci şi trei de ani, nicio perspectivă, în afara

nopţilor petrecute pe metereze şi obişnuita masă luată în compania lui Cort, ale cărui intenţii erau bune, dar care nu mai avea ce să-i spună de acum o mie de ani; Paza era tot ce avea. Cort era plecat la grajduri, ca întotdeauna, iar preţ de o clipă sau două îşi dori ca el să fi fost acasă, deşi oricum era ca şi cum n-ar fi fost, de vreme ce mai mult ca sigur ar fi stat acolo cu expresia lui neajutorată pe chip, fără să se clintească din loc ca să-i ofere alinare, astfel de gesturi fiind dincolo de puterea lui de exprimare. (Trei bebeluşi morţi înăuntrul ei — trei! — şi nici atunci nu ştiuse ce să-i spună. Însă asta se petrecuse cu ani în urmă.)

Nu avea pe cine să arunce vina decât pe ea însăşi. Iar asta era partea cea mai rea. Cărţile acelea stupide! Soo dăduse peste ele la Împărţeală, pe când scotocise absentă prin tomberoanele în care Walter ţinea lucrurile pe care nu le voia nimeni. Totul era din vina cărţilor acelea stupide! Fiindcă de îndată ce deschisese coperta celei dintâi şi se aşezase pe podea să citească, strângându-şi picioarele sub ea întocmai ca un Micuţ care stătea în cerc, se simţi absorbită înăuntrul ei, ca apa într-un canal de scurgere. („- Vai, dar este chiar domnul Talbot Carver în persoană! exclamă Charlene DeFleur, coborând scările în rochia ei de bal lungă şi foşnitoare, făcând ochii mari de spaimă la vederea bărbatului înalt, cu umeri laţi, ce stătea în hol, cu pantalonii de vânătoare prăfuiţi, materialul mulându-se pe silueta lui virilă. — Ce-oi fi având în minte, să vii aici în vreme ce tata e plecat?”, *Frumoasa balului* de Jordana Mixon, The Passionate Press, Irvington, New York, 2014). Pe coperta 4 era şi poza autoarei: o femeie zâmbitoare, cu părul negru în valuri, rezemată de nişte perne brodate. Avea gâtul şi braţele dezgolite; pe vârful capului purta o pălărie ciudată, plată — o pălărie care nu era nici măcar suficient de mare cât s-o apere de ploaie.

Când Walter Fisher îşi făcuse apariţia lângă tomberon, Soo citise până la capitolul trei; sunetul vocii lui i se păru atât de intruziv, atât de străin experienţei cuvintelor pe pagină, încât sări în sus de-a dreptul. „E totul în regulă?” o întrebase Walter, ridicându-şi sprâncenele curios. „Pari destul de captivată. Dat fiindcă e vorba de tine”, continuase Walter, „îţi las toată cutia la o optime.” Soo ar fi trebuit să negocieze, aşa trebuia procedat cu Walter Fisher, preţul pe care ţi-l cerea nu era niciodată preţul adevărat; însă în inima ei deja le cumpărase. Bine, se învoise ea, ridicând cutia de pe podea. Ne-am înţeles.

Iubita locotenentului, Fiica Sudului, Mireasa ostatică, În sfârşit o doamnă[1]*:* nicicând nu mai dăduse Soo ceva gata atât de repede, cum i se întâmplase cu aceste cărţi. De fiecare dată când Soo îşi închipuia cum era în Vremea Dinainte, gândul era sinonim cu maşinării — automobile, motoare, televizoare, cuptoare şi alte lucruri din metal şi

fire cum văzuse în Banning şi ale căror funcţie nu o cunoştea. Mai presupunea şi că lumea fusese plină de oameni, de tot felul de oameni, care-şi vedeau zilnic de treburile lor. Dar cum aceşti oameni nu mai erau, iar în urma lor nu mai rămăseseră decât maşinăriile distruse, nu se putea gândi la altceva decât la acele maşinării. Şi totuşi, lumea pe care o descoperise între copertele acelor cărţi nu părea să fie foarte diferită de a ei. Oamenii călăreau, îşi încălzeau casele cu lemne şi îşi luminau camerele cu lumânări, iar această asemănare materială o surprinsese, deschizându-i totodată mintea pentru poveşti, care erau poveşti fericite despre dragoste. Conţineau şi scene de sex, mult sex, şi nu era deloc ca sexul pe care îl făceau ea şi Cort. Era sălbatic şi pasional, iar uneori se trezea că arde de nerăbdare să întoarcă pagina ca să ajungă la una dintre acele scene, cu toate că n-o făcea; voia s-o savureze.

N-ar fi trebuit să aducă o carte pe Zid în noaptea aceea, în noaptea când fata îşi făcuse apariţia. Aceasta fusese marea ei greşeală. Nu asta fusese intenţia lui Soo, nu chiar; cărase cartea în traistă toată ziua, sperând să prindă un minut liber, şi uitase că o avea la ea. Ei bine, poate că nu uitase, nu de tot, dar cu siguranţă nu fusese intenţia lui Soo, după cum se desfăşuraseră lucrurile, să decidă să facă o vizită scurtă la Arsenal — unde singură, în linişte, cu nimeni prin preajmă care s-o vadă, scosese cartea şi începuse să citească. Cartea pe care o adusese era *Frumoasa balului* (o terminase, dar o luase de la capăt), şi întâlnindu-se cu primele pasaje pentru a doua oară — impetuoasa Charlene coborând scările ca să-l găsească în prag pe Talbot Carver, rivalul tatălui ei, pe care îl iubea şi îl ura deopotrivă — Soo se pomeni de îndată retrăind plăcerile primei descoperiri, un sentiment amplificat de cunoaşterea faptului că Charlene şi Talbot, după un lung joc de du-te-vino, aveau în cele din urmă să se găsească unul pe celălalt. Asta era partea cea mai bună la poveştile din cărţi: întotdeauna se terminau cu bine.

Iată la ce se gândea Soo când, douăzeci şi patru de ore mai târziu, retrogradată din funcţia de Prim Căpitan, *Frumoasa balului* aflându-se încă la fundul traistei (de ce nu reuşea să lase afurisenia de carte acasă?), auzi paşi urcând, iar, când se întoarse, îl văzu pe Jimmy Molyneau coborând de pe scară şi păşind pe Platforma de Tragere Nr. Nouă. Fireşte că era Jimmy. Probabil venise să caşte ochii sau să-şi ceară scuze sau o combinaţie stânjenitoare între cele două. Cu toate că nu era el cine ştie ce vorbăreţ, se gândi Soo cu amărăciune, căci nu apăruse la Primul Clopot.

— Jimmy? făcu ea. Unde naiba ai fost?

Noaptea era populată de vise. În case şi barăci, în Refugiu şi la Infirmerie, visele colindau sufletele adormite ale Primei Colonii,

oprindu-se pe ici, pe colo, asemenea spiritelor ce plutesc în zbor.

Unii, ca Sanjay Patel, aveau un vis secret, unul ce durase toată viaţa. Uneori erau conştienţi de acest vis, alteori nu; visul era precum un râu subteran, care curgea necontenit şi care putea în răstimpuri să se ridice la suprafaţă, inundând cu prezenţa lui câteva ore ale zilei, ca şi cum aceia ar fi trăit în două lumi în acelaşi timp. Unii visau o femeie în bucătăria ei, scoţând abur pe nări. Alţii, precum Colonelul, visau o fată, singură în întuneric. Unele dintre aceste vise deveneau coşmaruri — ce nu putea Sanjay să-şi amintească, ce nu-şi amintise niciodată, era partea aceea a visului în care apărea cuţitul —, iar alteori visul nu părea câtuşi de puţin un vis; era mai real decât însăşi realitatea, îl făcea pe visător să se rătăcească fără speranţă în noapte.

De unde veneau? Din ce erau făcute? Erau vise sau ceva mai mult — indicii ale unei realităţi ascunse, un plan nevăzut al existenţei care se dezvăluia doar pe timpul nopţii? De ce se simţeau ca nişte amintiri, şi nu doar amintiri, ci amintirile *altcuiva?* Şi de ce, în această noapte anume, părea că întreaga populaţie din Prima Colonie alunecase în lumea visătorului?

În Refugiu, una dintre cele trei J, Micuţa Jane Ramirez, fiica Bellei şi a lui Rey Ramirez — acelaşi Rey Ramirez care, trezindu-se deodată înfricoşător de singur la centrala electrică şi tulburat de porniri negre pe care nu le putea nici înfrâna, nici exprima, se prăjea chiar în acel moment pe gardul electric —, visa la urs. Jane doar ce împlinise patru anişori. Urşii pe care îi ştia ea erau cei din cărţi şi din poveştile spuse de Profesoară — creaturi mari şi blânde ale pădurii, din ale căror chipuri ascuţite şi blajine izvora buna înţelepciune animală —, ceea ce era valabil şi despre ursul din visul ei, cel puţin la început, Jane nu văzuse niciodată un urs adevărat, însă văzuse un viral. Ea era una dintre Micuţii din Refugiu care îl văzuseră cu ochii lor pe viralul Arlo Wilson. Se ridicase din pătuţ, care se afla pe ultimul rând, cel mai departe de uşă — îi era sete şi pornise cu gândul să-i ceară Profesoarei un pahar cu apă — când viralul dăduse buzna pe fereastră, sfărâmând sticlă, metal şi lemn şi prăbuşindu-se practic peste ea. La început crezuse că era un bărbat, pentru că arăta ca un bărbat, având constituţia şi înfăţişarea unui bărbat. Doar că acesta nu purta haine şi era ceva diferit la el, în special la ochi şi la gură, dar şi la felul cum strălucea. Se uita la ea cu o expresie tristă — tristeţea lui aducea sugestiv cu cea a unui urs —, iar Jane tocmai voia să-l întrebe ce voia şi de ce strălucea, când auzi un ţipăt din spatele ei şi, întorcându-se, o văzu pe Profesoară gonind spre ei. Trecu pe lângă ea ca o furtună, cu lama pe care de obicei o ţinea ascunsă în teacă prinsă sub fusta ei înfoiată scoasă acum la înaintare, iar cealaltă mână o avea ridicată deasupra capului ca s-o năpustească asupra lui ca un ciocan. Jane nu văzu ce urmă — se aruncase la podea şi începu să se depărteze de-a

bușilea —, însă auzi un țipăt înăbușit, un trosnet și ceva bufnind. Acestea fură urmate de și mai multe țipete — „Aici!” striga cineva, „uitați-vă aici!” —, apoi și mai multe țipete și strigăte, o îmbulzeală generală de oameni mari, de mame și tați intrând și ieșind, iar următorul lucru pe care și-l amintea Jane era că fusese trasă afară de sub pătuțul ei și zorită alături de ceilalți Micuți în sus pe scări de o femeie care plângea. (Abia mai târziu își dădu seama că femeia era de fapt mama ei.)

Nimeni nu-i explicase aceste evenimente confuze, dar nici Jane nu povestise nimănui ce văzuse. Profesoara nu era pe nicăieri; unii dintre Micuți — Fanny Chou, Bowow Greenberg și Bart Fisher — șușoteau cum că ar fi murit. Dar Jane nu credea asta. A muri însemna să te întinzi și să dormi pe vecie, iar femeia la al cărui salt fusese martoră nu părea câtuși de puțin obosită. Dimpotrivă chiar: la acel moment, Profesoara păruse extraordinar de puternică și de plină de viață, animată de o grație și de o forță pe care Jane nu le trăise nicicând — lucru care până și acum, o noapte mai târziu, o entuziasma și o făcea să se rușineze deopotrivă. Viața ei era o existență compactă alcătuită dintr-o serie de mișcări compacte, un loc al ordinii, al siguranței și al unei rutine liniștite. Mai erau ocazionalele ciorovăieli și sentimente rănite sau zile când Profesoara părea întoarsă din zori și până seara, dar, în general, lumea pe care o știa Jane era scăldată într-o cumpătare esențială. Profesoara era izvorul acestui sentiment; radia din persoana ei într-o îmbujorare de căldură maternă, la fel cum razele soarelui încălzeau aerul și pământul; însă acum, în lumina uluitoarelor evenimente de noaptea trecută, Jane simți că descoperise ceva secret la acea femeie care, dintr-o pornire atât de altruistă, avea grijă de ei toți.

Atunci își dădu seama Jane că ceea ce văzuse ea era dragoste. Nu putea fi nimic mai puțin decât forța dragostei cea care o înălțase pe Profesoară în aer, în brațele strălucitorului bărbat-urs, a cărui lumină radia maiestuos. Era un prinț-urs care venise s-o ia cu el la castelul lui din pădure. Deci poate că acolo era acum Profesoara și acesta era motivul pentru care toți Micuții fuseseră urcați la etaj: ca s-o aștepte. Când avea să se întoarcă la ei, dezvăluindu-și identitatea de drept ca regină a pădurii, ei ar fi fost duși înapoi la parter, în Camera Mare, ca s-o întâmpine și să țină în cinstea ei o petrecere grandioasă.

Acestea erau poveștile pe care și le spunea Jane înainte să adoarmă într-o încăpere cu alți cincisprezece Micuți somnoroși, care își visau cu toții visele lor felurite. În visul lui Jane, care începuse ca o rescriere a evenimentelor de noaptea trecută, ea sărea în patul ei din Camera Mare, când îl văzuse pe urs intrând. De data aceasta nu intrase pe fereastră, ci pe ușă, care părea mică și îndepărtată, iar el arăta diferit de noaptea trecută, gras și blănos precum urșii din cărți, venind agale

spre ea, pe toate cele patru labe, cu mersul lui înţelept şi prietenos. Când ajunse în dreptul pătuţului lui Jane, se propti pe labele din spate şi se ridică uşor-uşor în picioare, dezvăluind covoraşul pufos al pântecelui său mare şi neted, capul lui uriaş de urs, ochii mari şi umezi şi labele ca nişte lopeţi. Era un lucru minunat de văzut, straniu, dar neaşteptat, aşa cum Jane din prezent crezuse mereu că avea să vină, iar inimioara ei de copil de patru ani fu cuprinsă de un val de admiraţie pentru această nobilă şi măreaţă fiinţă. O clipă, el rămase aşa, cercetând-o cu o expresie gânditoare, după care i se adresă lui Jane, care îşi reluase ţopăitul ei fericit, pe un ton grav, bărbătesc, specific locului său de baştină: „Bună, Micuţă Jane! Sunt Domnul Urs. Am venit să te mănânc."

Acest lucru i se păru amuzant — Jane simţi un gâdilat în stomac, care însemna că era pe cale să izbucnească în râs —, însă ursul nu avu nicio reacţie, iar pe măsură ce clipa se prelungea, îşi dădu seama şi de alte aspecte de care dispunea persoana lui, unele tulburătoare: ghearele lui, care ieşeau din labele ce păreau înmănuşate; gura lui căscată şi puternică; ochii, care nu mai păreau câtuşi de puţin prietenoşi ori înţelepţi, ci deveniseră negri de o intenţie ascunsă. Unde erau ceilalţi Micuţi? De ce era Jane singură în Camera Mare? Numai că nu era singură; şi Profesoara apărea în vis acum, stând lângă pătuţul ei. Arăta la fel ca întotdeauna, deşi era ceva schimbat la trăsăturile feţei ei, ca şi cum ar fi purtat o mască dintr-un material străveziu. „Haide, Jane!" îi dădu ghes Profesoara. I-a mâncat deja pe ceilalţi Micuţi. Fii cuminte şi opreşte-te din sărit, ca să te poată mânca domnul Urs. *Nu-vreau,* răspunse Jane, fără să se oprească din sărit, căci nu voia să fie mâncată — o cerere care părea mai degrabă stupidă decât înfricoşătoare, dar chiar şi aşa. *Nu-vreau.* „Vorbesc serios!" o avertiză Profesoara, ridicând glasul. „Îţi spun cu vorba bună, Micuţă Jane. O să număr până la trei." *Nu-vreau,* repetă Jane, începând să ţopăie sfidător cu şi mai mult avânt. *Nu-vreau.* „Înţelegi acum?" spuse Profesoara, întorcându-se către urs, care continua să stea drept şi să păzească la capul patului. „Înţelegi acum?" Îşi ridică braţele albe într-un gest exasperat. „Înţelegi acum? Asta trebuie să îndur eu toată ziua. E suficient ca să facă pe oricine să-şi piardă minţile. În regulă, Jane", spuse ea. „Dacă aşa vrei să fie. Să nu zici că nu te-am avertizat."

Acesta fu momentul când visul luă o ultimă şi sinistră întorsătură către regatul coşmarurilor. Profesoara o apucă pe Jane de încheieturi, silind-o să se aşeze pe pat. De aproape, Jane observă că o parte din gâtul Profesoarei lipseşte, ca o îmbucătură muşcată dintr-un măr, şi că de acolo atârnau chestii ca nişte fire, un mănunchi de fâşii şi tuburi, umede, lucitoare şi scârboase. Abia atunci înţelese Jane că ceilalţi Micuţi fuseseră într-adevăr mâncaţi, întocmai cum spusese Profesoara; cu toţii fuseseră mâncaţi de Domnul Urs, muşcătură cu muşcătură,

deşi acum nu mai era Domnul Urs, ci bărbatul care strălucea. *Nu vreau asta!* ţipă Jane. *Nu vreau asta!*

Însă nu avea puterea să opună rezistenţă, aşa că urmări cu groază neajutorată cum mai întâi laba piciorului, apoi glezna, apoi piciorul tot îi este înghiţit de o gură cavernoasă şi întunecată.

Visele ne vorbesc de o mulţime de nelinişti, influenţe, gusturi. Erau pe atât de multe vise, pe câţi visători. Gloria Patal visă un roi nesfârşit de albine, care-i acopereau trupul. O parte din ea înţelegea că acele albine erau simbolice; fiecare albină care se târa pe carnea ei reprezenta o grijă a cărei povară o ducea în viaţă. Griji micuţe ca, de exemplu, dacă o să plouă sau nu în ziua când plănuise să lucreze în grădină sau dacă Mimi, văduva lui Raj, singura ei prietenă adevărată, se supărase sau nu pe ea atunci când nu se dusese s-o viziteze; dar şi griji mai mari. Griji în legătură cu Sanjay şi Mausami. Griji ca durerea din şale şi tusea care o trezea deseori în timpul nopţii erau semnele a ceva mai rău. Inclusă în această panoplie a temerilor era şi grija dragostei pe care o simţise pentru fiecare sarcină pe care o pierduse, iar nodul groazei care se strângea înăuntrul ei în fiecare noapte la Clopotul de Seară, precum şi grija mult mai generalizată că ea — ca ei toţi — ar putea foarte bine să fie deja morţi, având în vedere şansele pe care le aveau. Fiindcă nu aveai cum să nu te gândeşti; îţi dăduseşi silinţa să mergi mai departe (asta îi spusese Gloria fiicei ei când îi anunţase intenţia de a se căsători cu Galen, regretându-l pe Theo Jaxon: trebuia să mergi mai departe), însă faptele rămâneau fapte: într-o bună zi, acele lumini se vor stinge. Aşa că poate cea mai mare grijă dintre toate era că, într-o bună zi, îţi vei da seama că toate grijile din viaţa ta nu însemnau decât un singur lucru: dorinţa de a nu te mai îngrijora.

Asta erau şi albinele, griji, mari sau mici, iar în vis mişunau pe tot trupul ei, pe braţe, picioare, faţă şi ochi, chiar şi în urechi. Decorul visului coincidea cu ultimul moment în care Gloria fusese trează; încercase fără succes să-şi trezească soţul şi, evitând întrebările lui Jimmy, Ian, Ben şi alţii care veniseră să-i ceară sfatul — trebuia hotărâtă soarta lui Caleb — Gloria, în ciuda mai bunelor ei instincte, aţipise la masa din bucătărie, cu capul dat pe spate, cu gura larg deschisă, un sforăit uşor ieşind din adâncul sinusurilor ei. Toate acestea erau perfect adevărate în vis — sforăitul era de fapt bâzâitul albinelor —, singurul element suplimentar fiind roiul care, din motive care nu erau pe deplin clare, pătrunsese în bucătărie într-o formaţiune compactă şi o învăluise, întocmai ca o pătură uriaşă şi tremurătoare. Era evident acum că aşa procedau de obicei albinele; de ce nu se gândise să-şi ia măsurile necesare împotriva acestei eventualităţi? Gloria putea simţi râcâitul gâdilicios al piciorușelor lor pe pielea ei,

fluturarea bâzâitoare a aripilor lor. Dacă se mişca, ştia, fie şi numai dacă respira, le-ar fi provocat să-şi asmuţă furioase asupra ei înţepăturile lor letale. Rămase în această condiţie de stază chinuitoare — era un vis despre nemişcare —, iar când auzi sunetul paşilor lui Sanjay coborând scările şi îi simţi prezenţa în cameră, urmată de plecarea lui fără niciun cuvânt şi de trântitul uşii după ce ieşi din casă, mintea Gloriei se aprinse cu un ţipăt surd, care o trezi, ştergându-i totodată amintirea a ceea ce se petrecuse: se trezise uitând nu doar de albine, ci şi de Sanjay.

În celălalt capăt al Coloniei, întins pe pat în aburul propriului miros, bărbatul cu numele de Elton, de-o viaţă visător al zborurilor erotice şi splendid înflorite, visa un vis frumos. Visul acesta — visul cu fânul — era preferatul lui Elton, pentru că era adevărat, inspirat din viaţa de zi cu zi. Deşi Michael nu-l credea — şi, pe bună dreptate, până şi Elton trebuia s-o recunoască, de ce l-ar fi crezut? — fusese o perioadă, acum mulţi alţi, când Elton, pe atunci având vreo douăzeci de ani, se bucurase de favorurile unei femei necunoscute care-l alesese, sau cel puţin aşa părea, pentru că orbirea lui îi garanta şi tăcerea. Dacă nu ştia cine anume era femeia aceasta, iar ea nu-i vorbise niciodată, nu putea să spună nimic, ceea ce însemna că trebuia să fie căsătorită. Poate că îşi dorea un copil cu un bărbat care nu putea să i-l ofere sau poate pur şi simplu îşi dorise altceva de la viaţă. (În clipele când îşi plângea de milă, Elton se întreba dacă nu o făcuse ca urmare a unei provocări.) Însă chiar nu conta; se bucura de aceste vizite, care întotdeauna aveau loc noaptea. Uneori, se trezea pur şi simplu în timpul experienţei, în senzaţiile ei distincte, ca şi cum realitatea ieşise la iveală dintr-un vis, în care urma să se şi întoarcă, alimentând nopţile pustii ce aveau să vină; cu alte ocazii, femeia venea la el, îl lua de mână în tăcere şi îl ducea în altă parte. Acestea erau împrejurările visului cu fânul, care se desfăşura în hambar, înconjuraţi de nechezatul cailor şi de mirosul dulce al ierbii cosite, proaspăt adusă de pe câmp. Femeia nu vorbea; singurele sunete pe care le scotea erau sunetele dragostei; şi totul se termina mult prea repede, cu un tremur final de extaz şi şuviţe de păr mângâindu-i obrajii pe când femeia i se dăruia cu totul, ridicându-se apoi şi plecând fără un cuvânt. Întotdeauna visa aceste evenimente după cum se întâmplaseră, în toate detaliile lor tactile, până la momentul în care, zăcând singur pe podeaua hambarului, dorindu-şi s-o fi putut vedea pe femeie ori măcar s-o audă rostindu-şi numele, îşi simţea buzele sărate şi ştia că plânge.

Dar nu şi în seara asta. În seara asta, spre final, ea îşi apleacă faţa spre el şi îi şopti la ureche:

— E cineva la Far, Elton.

La Infirmerie, Sara Fisher nu visa, însă fata părea s-o facă. Stând pe

un pat gol, simţindu-se intens, aproape dureros, de trează, Sara urmărea cum ochii fetei se zbăteau pe sub pleoape, de parcă ar fi scanat cu repeziciune un teren nevăzut. Sara îl convinsese pe Dale să-şi ţină gura, promiţând că va spune ea însăşi Gospodăriei de dimineaţă; căci acum fata avea nevoie de somn. De parcă i-ar fi venit în sprijinul acestei afirmaţii, fata făcuse întocmai, cuibărindu-se pe pat în poziţia ei de autoapărare, în vreme ce Sara o veghea, întrebându-se ce anume fusese chestia din ceafa ei, ce avea să descopere Michael şi de ce, din câte credea Sara privind-o, fata visa zăpadă.

Mai erau şi alţii, destul de puţini, ce-i drept, care nici ei nu dormeau. Noaptea era animată de suflete treze. Galen Strauss era unul dintre ele: stând de pază la postul lui de pe zidul nordic — Platforma de Tragere Nr. Zece — şi privind chiorâş revărsarea strălucitoare a luminilor. Galen îşi spunea, pentru a o suta oară pe ziua aceea, că nu era chiar un prost. Nevoia de a spune acest lucru — se surprinsese chiar mormăind cuvintele în barbă — însemna, fireşte, că era. Până şi el ştia acest lucru. Că era un prost. Era un prost fiindcă crezuse că o poate face pe Mausami să-l iubească la fel de mult cât o iubea el; era un prost fiindcă se căsătorise cu cineva despre care ştia că era îndrăgostită de Theo Jaxon; era un prost fiindcă, atunci când îi spusese de copil, perorând minciuna ei stupidă în privinţa vârstei sarcinii, el îşi înghiţise mândria şi afişase un zâmbet idiot, răspunzând simplu: „Un copil! Uau! Ce zici de asta?”

Ştia foarte bine al cui era afurisitul de copil. Unul dintre şurubari, Finn Darrell, îi spusese lui Galen despre noaptea aceea de la Centrală. Finn se trezise ca să urineze şi, auzind zgomote venind dintr-o magazie, se dusese să verifice. Uşa era închisă, îi povestise Finn, însă nu era nevoie s-o deschizi ca să afli ce se petrecea dincolo de ea. Finn era genul de persoană căruia îi făcea puţin cam prea multă plăcere să-ţi dea veştile pe care credea că ai nevoie să le auzi; după cum povestea, Galen bănuia că stătuse cu urechea lipită de uşă mai mult decât ar fi trebuit. „Măiculiţă!” exclamase Finn. „Întotdeauna face atâta zgomot?”

Să-l ia naiba pe Finn Darrell! Să-l ia naiba pe Theo Jaxon!

Şi totuşi, preţ de o speranţă de moment, lui Galen îi surâsese ideea că poate un copil ar îndrepta lucrurile între ei. O idee stupidă, însă tot îi trecuse prin minte. Dar, fireşte, copilul i-ar face să se certe şi mai mult. Dacă Theo s-ar fi întors din cursa de pe munte, probabil că i-ar fi spus chiar atunci; Galen aproape că-şi imagina scena. Ne pare rău, Galen. Ar fi trebuit să-ţi spunem. Doar că… s-a întâmplat. Umilitor, dar cel puţin i-ar fi pus punct până acum. La cum stăteau lucrurile între el şi Maus, minciuna asta avea să persiste o veşnicie. Probabil că ar fi sfârşit prin a se urî unul pe celălalt, asta dacă nu o făceau deja.

Se gândea la toate aceste lucruri, dar îi era şi groază de dimineaţa

ce avea să vină, când trebuia să plece la Centrală. Ordinul venise de la Ian, cu toate că Galen bănuia că nu fusese ideea lui, ci că venise de la altcineva — probabil de la Jimmy sau poate de la Sanjay. Putea să ia o ştafetă cu el, însă asta era tot; nu se puteau lipsi de mai multe mâini. „Izolează-te acolo şi aşteaptă următorul schimb”, îi spusese Ian. „Trei zile cel mult. În regulă, Galen? Te descurci?” Şi fireşte că răspunsese că se descurcă, nicio problemă. Ba chiar se simţise puţin flatat. Dar, pe măsură ce orele treceau, se trezi că regretă grabnicul lui consimţământ. Nu mai mersese pe munte decât de câteva ori şi fusese groaznic — toate clădirile acelea pustii şi slăbănogii prăjindu-se în maşinile lor —, dar nu asta era partea cea mai rea, nu chiar. Problema era că lui Galen îi era frică. De-acum îi era frică în permanenţă, din ce în ce mai frică pe măsură ce zilele se scurgeau şi lumea din jurul lui continua să se dizolve lent, pe nesimţite. Oamenii nu *ştiau* prea bine cât de prost vedea, nici măcar Maus. Ştiau ceva, dar nu *ştiau* cu adevărat, nu în totalitate, iar pe zi ce trecea părea să devină din ce în ce mai rău. La cum stăteau lucrurile, câmpul lui vizual se micşorase la mai puţin de doi metri; totul dincolo de acest punct se pierdea iute într-un vid înceţoşat, devenind nişte forme tremurătoare, nişte culori fără contur, nişte aureole de lumină. Încercase o mulţime de ochelari de la Magazie, însă nimic nu părea să-l ajute; de pe urma problemelor lui nu se alegea decât cu dureri de cap, care uneori se simţeau ca nişte împunsături de cuţit direct prin tâmplă, aşa că încetase de mult să mai încerce. Se pricepea destul de bine să identifice vocile şi în general putea să-şi îndrepte faţa în direcţia potrivită, însă pierdea o mulţime de lucruri şi ştia că acest lucru îl face să pară încet la minte şi tâmpit, numai că nu era. Doar orbea.

Şi iată-l acum aici, Căpitan Secund al Pazei, cu ordin să se ducă dis-de-dimineaţă să asigure paza la Centrală. O Cursă care, având în vedere ce se întâmplase cu Zander şi Arlo, lui Galen Strauss i se părea sinucidere curată. Sperase să fi avut ocazia să schimbe două vorbe cu Jimmy despre asta, poate să-l lămurească mai bine, dar, până acum, tipul nu se arătase.

Şi, dacă stai să te gândeşti, unde *era* Jimmy? Soo era pe-acolo pe undeva, la fel şi Dana Curtis; cu Arlo şi Theo trecuţi în nefiinţă şi cu Alicia concediată, Dana ieşise din arene ca să păzească Zidul ca toţi ceilalţi. Galen se înţelegea bine cu Dana, iar faptul că acum ea făcea parte din Gospodărie, se gândi el, ar putea avea trecere la Jimmy. Poate că ei doi ar trebui să stea de vorbă despre toată treaba asta cu dusul la Centrală. Soo era la Nouă, Dana la Opt. Dacă se grăbea, Galen s-ar fi putut întoarce la postul său în doar câteva minute. Şi, de fapt, ce era sunetul ăla care se auzea — nişte voci prin apropiere, cu toate că sunetele se propagau cu uşurinţă noaptea — nu era oare Soo Ramirez? Şi cealaltă voce nu era a lui Jimmy? Dacă Galen ar fi adus-o

de partea lui pe Dana, poate că n-ar fi fost nevoie decât de câteva cuvinte potrivite ca să-l facă pe Jimmy să priceapă. Poate ar convinge-o pe Soo ori pe Dana să spună: Ei bine, sigur, aş putea merge eu la centrală, nu văd de ce să meargă Galen?

În doar câteva minute, se gândi Galen şi, luându-şi arbaleta, o porni de-a lungul meterezelor.

În acelaşi timp, ascunşi în vechea rulotă FEMA, Peter şi Alicia jucau cărţi. Având doar lumina reflectoarelor ca să vadă, jocul era de o calitate neclară, însă niciunuia nu-i mai păsa cine avea să câştige, asta dacă le păsase vreodată. Peter încerca să decidă ce anume să-i spună Aliciei cu privire la cele întâmplate la Infirmerie, de vocea pe care o auzise în minte, însă, cu fiecare minut care trecea, devenea din ce în ce mai greu să se închipuie făcând asta, cum putea să se justifice. Auzise *cuvinte* în *minte.* Mama lui *îi ducea dorul.* „Trebuie că visez”, îşi spuse în sinea lui, iar când Alicia îi întrerupse şirul gândurilor, întorcându-şi nerăbdătoare cărţile, el se mulţumi să clatine din cap. „Nu am nimic”, îi spuse el. „Dă jos.”

Tot treaz la acea oră, jumătate-plus-unu pe diagrama Pazei, era Sam Chou. Sam nu tânjea după altceva cu excepţia confortului propriului pat şi după braţele drăgăstoase ale soţiei cuprinzându-l. Dar cu Sandy plecată la Refugiu — se oferise voluntar pe luna aprilie până când avea să se găsească un doritor — ieşise din ritmul lui obişnuit, petrecându-şi acum vremea cu ochii în tavan. Pe deasupra, mai era şi tulburat de un sentiment care, pe măsură ce ziua se prefăcea în noapte, îl recunoscuse ca fiind ruşine. Treaba ciudată din Arest: nu şi-o putea lămuri cu niciun chip. În vâltoarea momentului, crezuse sincer că trebuia făcut ceva. Însă în orele care urmară şi după vizita la Refugiu alături de copiii săi — cărora s-ar fi părut că experienţa nu le stricase — Sam descoperise că sentimentele lui în privinţa chestiunii ăsteia cu Caleb se temperaseră considerabil. Caleb era, la urma urmelor, doar un copil, iar Sam putea vedea acum că înlăturarea băiatului nu avea să rezolve mare lucru. Se simţea puţin vinovat pentru că o manipulase pe Bella în felul acela — cu Rey plecat la Centrală, femeia probabil că înnebunise de îngrijorare — şi cu toate că nu era pierdută dragostea dintre el şi Alicia, care era prea îngâmfată, Sam trebuia să recunoască faptul că, având în vedere circumstanţele, cu Milo tot împingându-l de la spate, era un lucru bun că ea se dusese acolo. Cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi dus. Când Sam vorbise mai târziu cu Milo, continuând subiectul discuţiilor din acea zi, majoritatea referindu-se la ideea că, dacă Gospodăria nu lua nicio măsură, ei aveau să-şi asume răspunderea şi să-i facă felul bietului băiat, sugeraseră că poate ar fi mai bine să regândească situaţia, să vadă cum aveau să arate lucrurile după o noapte de somn, Milo

răspunsese cu o privire de făţişă uşurare. „În regulă, sigur”, spuse Milo Darrell. „Poate că ai dreptate. Haide să vedem cum o să ne simţim de dimineaţă.”

Aşadar, Sam se simţea cam prost din pricina întregii chestiuni, prost şi puţin derutat, căci nu-i stătea în fire să se enerveze atât de rău. Nu-i stătea câtuşi de puţin în fire. Preţ de o clipă, acolo, în afara Arestului, chiar o crezuse: cineva trebuia să plătească. Nu părea să conteze că era vorba doar de un puşti fără apărare, care probabil crezuse că un superior de pe metereze îi spusese să deschidă poarta. Dar, de fapt, lucrul cel mai uimitor era că, în tot acest timp, Sam nu se gândise prea mult sau chiar deloc la fată, Peregrina, care era însuşi motivul pentru care se întâmplaseră toate acestea. Urmărind cu privirea cum lumina reflectoarelor dansează pe streşinile de deasupra lui, Sam se întrebă de ce trebuia să fie aşa. „Dumnezeule mare!” gândi el. „După toţi aceşti ani, un Peregrin. Şi nu doar un Peregrin — o tânără fată.” Sam nu era unul dintre acei oameni care credeau că Armata avea să mai vină — ar trebui să fii de-a dreptul prost să crezi asta după atâta amar de ani —, dar o fată, asta trebuia să însemne ceva. Însemna că până la urmă acolo supravieţuise cineva. Poate chiar mai *mulţi* cineva. Când Sam se gândise la acest lucru, se simţi în mod straniu… deranjat de idee. Nu putea spune exact de ce, numai că simpla prezenţă a fetei ăsteia, Fata de Nicăieri, părea o piesă care nu se potrivea. Şi dacă toţi acei cineva aveau să apară din senin? Dacă ea era începutul unui întreg val de Peregrini care căutau adăpost la lumină? Nu era nici destulă hrană, nici suficient combustibil cât să se descurce. Fireşte, în primele zile ale Coloniei, probabil că ar fi părut de-a dreptul crud să alungi nişte Peregrini. Dar nu era oare situaţia puţin diferită acum? Nu trecuseră atâţia ani? Nu ajunseseră lucrurile să se stabilizeze oarecum? Adevărul era că lui Sam Chou îi plăcea viaţa pe care o avea. Nu era unul dintre cei care îşi făceau griji, care se frământau, care perpetuau o gândire negativă. Ştia câţiva care făceau asta — Milo era unul dintre ei — şi nu vedea rostul. Se puteau întâmpla lucruri îngrozitoare, desigur, dar nu era valabil întotdeauna şi, între timp, se bucura de patul lui, de casa lui, de soţia şi copii lui, aveau ce să mănânce şi ce să îmbrace, luminile îi protejau, nu era oare suficient? Cu cât se gândea Sam mai mult la asta, cu atât i se părea că nu în privinţa lui Caleb trebuia făcut ceva, ci în privinţa fetei. Deci poate că de dimineaţă asta avea să-i spună lui Milo. Ceva trebuia făcut în privinţa Fetei de Nicăieri.

Tot treaz era şi Michael Fisher. În general, Michael vedea somnul ca pe o pierdere de vreme. Era doar încă un caz în care corpul îşi impunea cerinţele lui iraţionale asupra minţii, iar visele lui, când se obosea să şi le aducă aminte, păreau să fie versiuni uşor retuşate ale stării de trezie — pline de circuite, de întrerupătoare şi de relee, o mie

de probleme de rezolvat, iar el se trezea mai puţin refăcut decât dacă ar fi fost brusc propulsat în timp, fără nicio realizare vizibilă de pe urma acelor ore pierdute.

Însă nu era cazul şi în această seară. Acum Michael Fisher era mai treaz decât fusese în toată viaţa lui. Conţinutul cipului, odată vărsat în serverul central — un flux veritabil de date — nu era altceva decât o rescriere a lumii. Înţelegerea acestui lucru fusese cea care îl inspirase pe Michael să-şi asume riscul, acela de a ridica o antenă pe vârful Zidului. Pornise de pe acoperişul Farului, conectând o bobină cu douăzeci de metri de cablu de cupru neizolat, de trei milimetri grosime, de antenă pe care o înfundaseră pe coş, cu luni în urmă. Încă două bobine şi ajunsese la baza Zidului. Doar de atât cupru se putea lipsi. Pentru restul hotărâse să folosească un cablu izolat de înaltă tensiune, pe care trebuia să-l dezizoleze cu mâna. Şmecheria era cum să se urce în vârful Zidului fără să fie văzut de Paznici. După ce scoase alte două bobine din baracă, rămase cu mâinile în buzunar, la adăpostul umbrei făcute de una dintre traversele de sprijin, cântărindu-şi opţiunile. Cea mai apropiată scară, la douăzeci de metri în stânga lui, ducea drept la Platforma Nr. Nouă; nu putea cu niciun chip să se urce pe ea neobservat. Mai era o a doua scară, situată undeva la mijloc între Platforma Nr. Opt şi Platforma Nr. Şapte, care ar fi fost ideală — cu excepţia curierilor, care o foloseau uneori drept scurtătură între Şapte şi Zece, era foarte puţin circulată —, însă nu avea suficient cablu să ajungă atât de departe.

Asta însemna că nu avea decât o singură opţiune. Să ducă o bobină până la scara cea mai îndepărtată, să meargă de-a lungul meterezelor până când ar fi ajuns la decupaj, să fixeze acolo capătul cablului, să arunce bobina la nivelul următor şi să coboare, reconectând al doilea fir la primul. Toate astea fără să-l vadă nimeni.

Michael îngenunche pe pământ, îşi scoase cleştii de tăiat sârmă din vechiul lui rucsac de pânză pe care îl folosea drept geantă de scule, şi se apucă de lucru, depanând cablul de pe bobină şi dându-i învelişul de plastic la o parte. În acelaşi timp, ciulea urechile la zgomotul paşilor de deasupra lui, care l-ar fi anunţat de trecerea ştafetelor. Până când dezizolă cablul şi îl înfăşură înapoi pe bobină, le auzise pe ştafete trecând de două ori; era destul de sigur că avea la dispoziţie câteva minute până să vină următoarea. Punând totul înapoi în rucsac, dădu fuga la scară, trase adânc aer în piept şi începu să urce.

Înălţimile fuseseră dintotdeauna o problemă pentru Michael — nu-i plăcea nici să se cocoaţe pe un scaun — un lucru pe care, în vâltoarea hotărârii sale, uitase să-l ia în calcul, iar până când ajunse la capătul scării, un urcuş de douăzeci de metri care părea de zece ori mai mult, începuse să se îndoiască de ingeniozitatea întregului său plan. Inima îi bătea nebuneşte din pricina panicii; picioarele şi mâinile parcă erau

din gelatină. Coborârea pe metereze, un grilaj deschis, suspendat deasupra unui hău, avea să-i solicite fiecare fărâmă din voinţa de care dispunea. Ochii începuseră să-l usture de la sudoare pe când păşi pe ultima treaptă, târându-se cu burta pe grilaj. Sub strălucirea orbitoare a luminilor şi neavând obişnuitele puncte de referinţă ale pământului şi ale cerului după care să se călăuzească, totul părea mai mare şi mai aproape, stăpânit de o accentuată însufleţire. Dar măcar nu-l văzuse nimeni. Îşi ridică faţa cu băgare de seamă: la o sută de metri în stânga, Platforma Nr. Opt părea să fie pustie, niciun Paznic la post. De ce era astfel Michael nu ştia, însă îl luă ca pe un semn încurajator. Dacă se mişca repede, putea să se întoarcă la Far înainte să afle cineva.

Începu să meargă de-a lungul meterezelor, iar până când se puse pe poziţie, începu să se simtă mai bine — mult mai bine. Frica dăduse înapoi, înlocuită de un revigorat sentiment al posibilităţii. Avea să reuşească. Platforma Nr. Opt era tot pustie; indiferent de cine ar fi trebuit să fie la post acolo, probabil că avea să o ia pe coajă, însă lipsa lui îi oferea lui Michael deschiderea de care avea nevoie. Îngenunche pe meterez şi trase cablul de pe bobina din rucsac. Construite dintr-un aliaj de aluminiu, meterezele aveau să fie un conductor numai bun, adăugând cablului atrăgătoarele ei proprietăţi electromagnetice; în esenţă, Michael transforma întregul perimetru într-o antenă uriaşă. Se folosi de o cheie ca să slăbească unul dintre şuruburile ce prindeau platforma de cadrul meterezelor, strecură firul dezizolat prin gaură şi strânse la loc şurubul. Apoi aruncă bobina la nivelul următor, aşteptând să audă bufnitura uşoară din urma impactului.

„Amy”, se gândi el. „Cine ar fi crezut că Fata de Nicăieri ar fi avut un nume ca Amy?”

Ce nu ştia Michael era că Platforma de Tragere Nr. Opt era pustie fiindcă Paznicul de serviciu, Dana Curtis, Primă Familie şi membră a Gospodăriei, zăcea deja moartă la baza Zidului. Jimmy o omorâse imediat după ce o omorâse şi pe Soo Ramirez. Pe care, sincer, nu intenţionase să o omoare, nu voise decât să-i spună ceva. Adio? Îmi pare rău? Te-am iubit mereu? Dar un lucru dusese la un altul în maniera stranie şi de neevitat a acelei nopţi, Noaptea Cuţitelor şi a Stelelor, iar acum pieriseră toţi trei.

Galen Strauss, apropiindu-se din direcţia opusă, fusese martor la aceste evenimente prin capătul mai gros al telescopului: o pată îndepărtată de culori şi mişcare, cu mult în afara câmpului său vizual. Dacă în acea noapte ar fi fost oricine altcineva pe Platforma Nr. Zece, cineva a cărui vedere era mai ageră, cineva care nu urma să orbească din cauza glaucomului, aşa cum avea să i se întâmple lui Galen, poate că s-ar fi conturat o imagine mai clară a evenimentelor. Cât despre cele petrecute pe Platforma de Tragere Nr. Nouă, acestea nu aveau să

fie cunoscute niciodată decât celor care luaseră parte la ele; şi nici măcar ei nu le înţelegeau.

Iată ce se întâmplase:

Paznica Soo Ramirez, cu gândul încă prins în vâltoarea *Frumoasei balului,* dar în special la scena pe timp de furtună ce se desfăşura într-o trăsură în mişcare şi care era descrisă atât de viu, încât putea practic să şi-o amintească cuvânt cu cuvânt („Pe când cerurile se deschideau, Talbot o cuprinse pe Charlotte în braţele lui puternice, cu gura lui lipită de a ei cu o forţă năvălitoare, degetele găsindu-i prin mătase curba sânului ei, străbătută de valuri de dorinţă…”), se întoarse ca să-l vadă pe Jimmy urcându-se pe platformă; iar prima ei impresie, ce străpunse printre sentimentele ei de contradictorie neplăcere (o deranja faptul că fusese întreruptă; el întârziase), fu aceea că se întâmplă ceva rău. *Nu pare în apele lui,* gândi ea. *Ăsta nu e Jimmy pe care îl ştiu.* O clipă, el rămase în loc, corpul lui aplecat într-un mod ciudat, mijindu-şi buimac ochii în lumină; arăta ca un bărbat care venise să facă un anunţ, dar care îşi uitase replicile. Soo bănuia cam care putea fi nerostita declaraţie — avea senzaţia că, de la un timp, Jimmy îi vedea pe ei doi mai mult decât prieteni —, iar dacă circumstanţele ar fi fost diferite, posibil să fi primit cu bucurie ce avea de zis. Dar nu şi acum. Nu în seara asta, pe Platforma de Tragere Nr. Nouă.

— Ochii ei, spuse el încetişor; părea să vorbească cu el însuşi. Cel puţin am crezut că erau ochii ei.

Soo făcu un pas înspre el. El îşi întoarse faţa, ca şi cum nu se încumeta să o privească.

— Jimmy? Ai cui ochi?

Însă el nu-i răspunse. Îşi duse o mână la tivul jerseului, întocmai ca un băieţel care se joacă nervos cu haina lui.

— Simţi şi tu, Soo?

— Jimmy, despre ce vorbeşti?

El începuse să clipească. Lacrimi mari, ca nişte mărgăritare, i se prelingeau pe obraji.

— Cu toţii sunt al naibii de trişti.

Se întâmpla ceva cu el, Soo o ştia, ceva rău. Cu o mişcare bruscă, îşi trase jerseul peste cap şi îl azvârli la marginea platformei. Pieptul îi lucea de la transpiraţie, care sclipea în lumină.

— E de la hainele astea, mârâi el. Nu *suport* hainele astea.

Ea îşi lăsase arbaleta sprijinită de întăritura meterezului. Se întoarse s-o ia, însă aşteptase prea mult, Jimmy o prinse de la spate, mâinile lui strecurându-se pe sub braţele ei, cuprinzându-i ceafa, şi cu o mişcare scurtă de răsucire, ceva de la baza gâtului ei se frânse; şi uite aşa, corpul ei dispăru, corpul ei se pierdu în neant, corpul ei nu mai era. Încercase să ţipe, însă nu-i ieşise niciun sunet; prin faţa ochilor i se

perindau pete de lumină, ca nişte cioburi argintii. („O, Talbot! gemu Charlene pe când acesta se dezlănţuia deasupra ei, bărbăţia lui, o dulce invazie pe care ea nu o mai putea tăgădui. O, Talbot, da, să punem capăt acestui joc absurd…”) Era conştientă că altcineva venea acum spre ea; auzea zgomot de paşi pe platforma unde zăcea neajutorată; apoi şuierul unei săgeţi trase de arbaletă şi un plânset abia şoptit, înăbuşit. Era în aer acum, Jimmy o ridica; avea s-o arunce peste Zid. Îşi dori să fi trăit o viaţă diferită, dar nici pe cea pe care o avea nu voia s-o părăsească încă, apoi simţi cum se prăbuşeşte. Jos, jos, tot mai jos.

Era încă în viaţă când lovi pământul. Timpul încetinise, dădu înapoi, apoi începu din nou să curgă. Reflectoarele îi băteau în ochi; în gură simţea gustul sângelui. Deasupra ei, îl văzu pe Jimmy stând pe marginea platformei, dezbrăcat şi lucitor, după care dispăru şi el.

Iar în ultima clipă, înainte ca toate gândurile s-o părăsească, auzi vocea curierului Kip Darrell strigând de sus, de pe o platformă:

— Un semn, avem un semn! Măiculiţă, sunt peste tot!

Cuvintele însă fură rostite în întuneric. Luminile se stinseseră toate.

36

Întâlnirea avu loc la prânz, sub un cer mustind a ploaie care se încăpăţâna să nu înceapă. Toate sufletele se adunaseră în Locul cu Soare, unde o masă lungă fusese adusă din Refugiu. Aşezaţi în faţa adunării erau doar doi bărbaţi: Walter Fisher şi Ian Patel. Walter arăta la fel de neîngrijit ca de obicei, o epavă de păr slinos, ochi urduroşi şi haine pătate, pe care probabil le purtase tot sezonul; faptul că acum acţiona drept Cap al Gospodăriei, sau a ce mai rămăsese din ea, era, gândi Peter, unul dintre cel mai puţin promiţătoare aspecte ale zilei.

Ian arăta mult mai bine, dar până şi el, după evenimentele de noaptea trecută, părea şovăitor şi nesigur, venindu-i greu până şi să convoace întâlnirea. Lui Peter nu-i era prea clar care era rolul lui — se afla acolo pentru că era un Patal sau în calitate de Prim Căpitan? —, însă aceasta părea o preocupare minoră, mult prea tehnică să-şi bată capul cu ea. Pentru moment, Ian era la conducere.

Stând la margine lângă Alicia, Peter scana cu privirea mulţimea. Mătuşica nu era pe nicăieri, însă acest lucru nu-l surprinse. Trecuseră mulţi ani de când luase parte la vreo întâlnire a Gospodăriei. Tot printre cei absenţi se număra şi Michael, care se întorsese la Far, şi Sara, care era încă la Infirmerie; o văzu pe Gloria, printre primele rânduri, dar nu şi pe Sanjay, care, împreună cu Bătrânul Chou, erau sursa multor discuţii din jurul lui cu privire la unde anume se aflau aceştia, un zumzet de îngrijorare din partea oamenilor care pur şi simplu nu aveau nicio idee ce li se întâmplase. Şi îngrijorare era ceea ce auzea, cel puţin până acum. Panica încă nu se instalase, însă Peter

credea că aceasta era doar o chestiune de timp; noaptea avea să vină din nou.

Celelalte chipuri pe care le văzuse şi pe care şi-ar fi dorit să nu le vadă, aparţineau acelora care pierduseră pe cineva, un soţ, un copil, un părinte, de pe urma atacului. Din acest grup făceau parte Cort Ramirez şi Russell Curtis, soţul Danei, care stătea în picioare, împreună cu fiicele lui, Ellie şi Kat, cu toţii arătând lipsiţi de orice emoţie, amorţiţi; Karen Molyneau cu cele două fete ale ei, Alice şi Avery, cu chipurile înecate de durere; Milo şi Penny Darrell, al căror fiu, Kip, ştafetă, avea doar cincisprezece ani, cea mai tânără victimă; Hodd şi Lisa Greenberg, părinţii lui Sunny; Addy Phillips şi Tracey Strauss, care arătau de parcă îmbătrâniseră cu zece ani peste noapte, toată vitalitatea scurgându-se din ei; Constance Chou, soţia Bătrânului Chou, care o strângea cu putere lângă ea pe fiica lor, Darla — de parcă s-ar fi temut că şi ea i-ar putea fi luată. Trupului acesta îndurerat al supravieţuitorilor — căci păreau toţi ca unul, pierderea legându-i laolaltă şi, în acelaşi timp, separându-i de ceilalţi, ca o forţă magnetică ce atrăgea şi respingea deopotrivă — păru Ian că se adresează atunci când mulţimea tăcu suficient de mult cât să permită întrunirii să înceapă.

Ian deschise cuvântarea cu o desfăşurare a faptelor, pe care Peter deja le cunoştea măcar în parte. La scurt timp după miezul nopţii, din motive de neexplicat, luminile se stinseseră. Acest lucru se petrecuse în aparenţă din cauza unei suprasolicitări electrice, care acţionase întrerupătorul principal. Singura persoană din Far la momentul incidentului fusese Elton, care dormea în spate; inginerul de serviciu, Michael Fisher, ieşise pentru scurt timp ca să reseteze manual unul dintre ventilatoarele acumulatorilor, lăsând panoul nesupravegheat. De acest lucru, asigură Ian mulţimea, Michael nu se făcea vinovat; să părăsească Farul ca să asigure ventilarea acumulatorilor era un lucru cât se poate de potrivit; iar Michael nu ar fi avut cum să prevadă suprasolicitarea care acţionase întrerupătorul. Una peste alta, luminile nu au fost stinse mai mult de trei minute — atât cât îi trebuise lui Michael să se întoarcă în fugă la Far şi să reseteze sistemul —, însă în acel scurt interval, Zidul fusese atacat. Ultimul raport vorbeşte despre o ceată uriaşă îndreptându-se spre linia de tragere. Până când s-a restabilit curentul, trei suflete au fost luate: Jimmy Molyneau, Soo Ramirez şi Dana Jaxon. Toţi trei au fost găsiţi la baza Zidului, trupurile lor indicând că ar fi fost târâte.

Acesta fusese primul val al atacului. Era limpede că Ian făcea eforturi să-şi menţină calmul pe când povestea ce se întâmplase în continuare. Deşi la început ceata păru să se împrăştie, o a doua ceată, mai mică, de trei, se apropiase dinspre sud, luând cu asalt Zidul din dreptul Platformei Nr. Şase — aceeaşi platformă unde, cu şaisprezece

zile înainte — femela uriaşă cu acea coamă distinctivă de păr roşu fusese ucisă de Arlo Wilson. Crăpătura din Zid care-i uşurase ascensiunea fusese de mult reparată, astfel că cei trei nu au avut pe unde să se caţere; însă, aparent, nu aceasta le era intenţia. De acum Paznicii se dezorganizaseră, îndreptându-se cu toţii către Platforma Nr. Şase; sub o ploaie de săgeţi, cei trei virali au încercat, din nou şi din nou, să urce; în acest timp, pe Platforma Nr. Nouă unde nu era nimeni la post, o a treia ceată — posibil o parte din cea de-a doua, care se înjumătăţise, sau poate o ceată cu totul nouă — a reuşit să-şi croiască drum până la Zid.

Au mers drept de-a lungul meterezelor.

S-a produs o încăierare. Nu există cuvânt mai bun. Încă trei Paznici au fost ucişi înainte ca ceata să fie învinsă: Gar Phillips, Aidan Strauss şi Kip Darrell, ştafeta care raportase cel dintâi ceata care se formase la linia de tragere. Un al patrulea, Sunny Greenberg, care-şi abandonase postul ca să se alăture luptei, nu a mai fost găsită, prin urmare presupusă moartă. Tot printre victime — aici Ian făcu o pauză, afişând o expresie foarte îndurerată — se numără şi Bătrânul Chou. Constance se trezise în primele ore ale dimineţii ca să constate că plecase. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci. Pare deci probabil, deşi nu avem nicio dovadă care să ne indice acest lucru, că a părăsit casa în puterea nopţii ca să meargă la Zid, unde a fost răpus alături de ceilalţi. Niciun viral nu a fost ucis.

Asta-i tot, încheie Ian. Asta e tot ce ştim.

Ceva se întâmplă, se gândi Peter; mulţimea simţea şi ea acelaşi lucru. Nimeni nu mai fusese martorul unui astfel de atac, de o asemenea calitate tactică. Cea mai apropiată comparaţie era însăşi Noaptea Întunecoasă, dar nici măcar atunci viralii nu dăduseră dovadă de un atac organizat. Când luminile se stinseseră, Peter şi Alicia plecaseră în fugă din parcul cu rulote către Zid, ca să lupte cot la cot cu ceilalţi, însă Ian le ordonase să se ducă amândoi la Refugiu care, cu toată învălmăşeala, fusese lăsat nepăzit. Prin urmare, ce văzuseră şi auziseră fusese diminuat de distanţă şi agravat deopotrivă. Ar fi trebuit să fie acolo, o ştia. Ar fi trebuit să fie la Zid.

O voce străpunse murmurul mulţimii:

— Ce s-a întâmplat cu Centrala?

Cel care vorbise era Milo Darrell. O ţinea aproape de el pe soţia lui, Penny.

— Din câte ştim, este securizată, Milo, răspunse Ian. Michael spune că încă circulă curentul.

— Dar ai spus că a fost o suprasolicitare! Cineva ar trebui să se ducă acolo şi să verifice. Şi unde naiba e Sanjay?

Ian şovăi.

— Ajungeam şi la partea asta, Milo. Sanjay s-a îmbolnăvit. Pentru

moment, Walter va îndeplini rolul Capului.
— Walter? Cred că glumeşti!
Walter păru să revină la realitate, îndreptându-se în scaunul lui ca să-şi ridice chipul somnoros către mulţime:
— Ia stai o afurisită de clipă…
Însă Milo i-o reteză:
— Walter e un beţiv, spuse el, ridicând glasul, devenind mai îndrăzneţ. Un beţiv şi un escroc. O ştie toată lumea. Cine e, de fapt, la conducere, Ian? Tu eşti? Pentru că, din câte văd eu, nu e nimeni. Eu zic să deschideţi Arsenalul şi să-i lăsaţi să ia arme pe toţi cei care vor să apere Zidul. Şi să trimitem pe cineva la Centrală chiar acum.
Un murmur de deşteptare străbătu mulţimea. Ce încerca Milo să facă? Să stârnească o revoltă? Se uită la Alicia; aceasta îl privea intens pe Milo, corpul ei fiind într-o poziţie de alertă, cu mâinile strânse pe lângă corp. Toată numai ochi şi urechi.
— Îmi pare rău pentru băiatul tău, spuse Ian, dar ăsta nu e momentul să faci pe viteazul. Lasă Paza să se ocupe de asta.
Însă Milo nu-l luă în seamă. Îşi trecu privirea prin mulţime.
— L-aţi auzit. Ian a spus că erau organizaţi. Ei bine, poate că ar trebui să ne organizăm şi noi. Dacă Paza nu are de gând să facă ceva, eu zic să facem noi.
— Pe toţi zburătorii, Milo! Calmează-te! Oamenii sunt speriaţi, nu eşti deloc de ajutor.
Era Sam Chou cel care, făcând un pas în faţă, luă cuvântul:
— Şi au şi motive să le fie frică. Caleb a dat drumul înăuntru fetei ăleia, iar acum unsprezece oameni sunt morţi! Ea e motivul pentru care au venit aici!
— Nu ştim asta, Sam.
— O ştiu *eu*. Şi o ştiu şi ceilalţi. Caleb şi fata aia, atunci a pornit totul. Eu zic să terminăm odată şi cu ei.
Peter auzi atunci cum, de pretutindeni, se ridicau voci care spuneau: *fata, fata. Are dreptate. Fata e de vină.*
— Şi ce ai vrea să facem în această privinţă?
— Ce vreau eu să *faceţi?* repetă Sam. Ce-ar fi trebuit să fi făcut deja. Trebuie eliminaţi. Se întoarse cu faţa la mulţime: Ascultaţi-mă cu toţii! Paza n-are de gând s-o spună, dar o spun eu. Arbaletele n-au să ne protejeze, nu împotriva chestiei ăsteia. Eu zic să-i eliminăm numaidecât!
Şi cu aceste vorbe, din mulţime începu să răsune o voce, apoi încă una, şi încă una, până se formă un cor:
— *La moarte! La moarte! La moarte!*
Era, se gândi Peter, ca şi cum o viaţă întreagă de griji îşi găsise acum izbăvirea. În faţă, Ian îşi flutura mâinile, urlând să se facă linişte. Scena părea pe punctul de a fi cuprinsă de violenţă, de a

săvârşi o faptă îngrozitoare. Nimic nu putea s-o oprească; iluzia ordinii fusese spulberată.

Îşi dădu atunci seama: trebuia s-o scoată pe fată de acolo. Şi pe Caleb, al cărui destin era acum legat de al ei. Dar unde puteau să se ducă? În ce loc s-ar fi aflat în siguranţă?

Se întoarse spre Alicia, însă aceasta nu mai era.

Apoi o zări. Îşi croise drum prin masa fremătătoare a mulţimii. Cu un salt agil, se urcase pe o masă şi se întoarse cu faţa către oameni.

— Ascultaţi-mă cu toţii! strigă ea.

Peter simţi cum mulţimea din jurul lui se încordează. O groază nouă îl cuprinse. Lish, se gândi el, ce ai de gând?

— E vina mea. Nu pe fată o vreţi, ci pe mine. *Eu* sunt cea care a incendiat biblioteca. Asta a pornit totul. Era un cuib şi i-a condus drept aici. Dacă aveţi de gând să eliminaţi pe cineva, eu ar trebui să fiu aceea. Eu sunt motivul pentru care acei oameni sunt morţi.

Milo Darrell fu cel care făcu prima mişcare, năpustindu-se spre masă. Nu era limpede dacă voia să ajungă la Alicia, la Ian sau chiar la Walter; însă cu această provocare fu dezlănţuit un val de forţă violentă al mulţimii care se împingea înainte, o masă vag coordonată şi propulsată de ea însăşi. Masa fu răsturnată; Peter o văzu pe Alicia căzând pe spate, înghiţită de mulţime. Oamenii ţipau, zbierau. Cei cu copii păreau să vrea să dea înapoi, în vreme ce alţii voiau să vină cât mai în faţă. Peter nu se gândea decât cum să facă să ajungă la Alicia. Dar pe când se căznea să înainteze, fu şi el prins în încleştarea trupurilor. Îşi simţi picioarele împleticindu-i-se sub el — călcase pe cineva —, iar pe când se împiedica înainte, văzu cine era persoana: Jacob Curtis. Băiatul căzuse în genunchi şi îşi ţinea mâinile deasupra capului, încercând să se protejeze ca să nu fie zdrobit sub tălpi. Se ciocniră scoţând fiecare câte un mormăit, Peter rostogolindu-se pe spatele lat al băiatului; se căzni să se ridice, apoi ţâşni din nou înainte, croindu-şi drum printre zecile de braţe şi picioare, propulsându-se asemenea unui înotător într-o mare de oameni, dând trupurile la o parte. Ceva îl izbi atunci — o lovitură în ceafă care se simţi ca un pumn — şi, cu privirea în flăcări, se întoarse pe călcâie, pumnul lui făcând contact direct cu chipul bărbos, cu sprâncene stufoase al celui pe care abia mai târziu îl recunoscu ca fiind Hodd Greenberg, tatăl lui Sunny. Ajunsese de-acum în faţa mulţimii; Alicia era la pământ, abia vizibilă în mulţimea care o înconjura. La fel ca Jacob, îşi acoperise şi ea capul cu braţele, făcându-se ghem, pe măsură ce o furtună nemiloasă de mâini şi picioare se năpustea asupra ei.

Nici nu era loc de îndoială. Peter îşi scoase cuţitul.

Ce se întâmplă în continuare Peter nu avea să afle nicicând. Din direcţia porţii venea un al doilea val de siluete: Paznicii. Ben şi Galen, cu arbaletele ridicate. Dale Levine, Vivian Chou, Hollis Wilson şi

ceilalţi. Cu armele scoase, formară iute o linie de apărare între masă şi mulţime, simpla lor prezenţă deja punându-i pe toţi pe fugă.

— Duceţi-vă la casele voastre! strigă Ian.

Părul îi era îmbibat de sânge, care i se prelingea pe tâmple şi pe dinăuntrul hainei. Obrajii îi erau roşii de furie; făcea spume la gură. Ameninţă mulţimea cu arbaleta, ca şi cum nu era hotărât asupra cui să tragă primul.

— Gospodăria e suspendată! Astfel declar legea marţială! Intră numaidecât în vigoare interdicţia de a ieşi din casă!

Totul păru să se cufunde într-o tăcere tensionată. Mulţimea din jurul Aliciei se împrăştie, lăsând-o expusă. Pe când Peter se aruncă în genunchi lângă ea, aceasta îşi întoarse spre el faţa murdară de noroi, cu ochii ieşindu-i din orbite.

Mimă spre el cu buzele un singur cuvânt:

— Pleacă!

El se ridică şi dădu înapoi, topindu-se în gloată — unii stăteau în picioare, alţii la pământ, câţiva care căzuseră erau acum ajutaţi să se ridice. Toată lumea era murdară de ţărână; Peter îşi dădu seama că avea gura plină. Walter Fisher stătea lângă masa răsturnată, cu capul prins în mâini. Sam şi Milo nu erau pe nicăieri; întocmai ca Peter, dispăruseră în mulţime.

Doi Paznici, Galen şi Hollis, făcură un pas în faţă şi o ridicară pe Alicia; nu opuse rezistenţă pe când Ian îi lua armele. Peter îşi dădea seama că era rănită, dar cât de rău nu putea şti; corpul ei părea flasc şi ţeapăn în acelaşi timp, de parcă ar fi ţinut durerea în frâu. Pe obraz avea o dâră de sânge şi încă una pe cot. Coada împletită i se desfăcuse; jerseul avea o mânecă sfâşiată, care se mai ţinea doar în câteva aţe. Ian şi Galen o ţineau acum, câte unul de fiecare parte, ca pe un prizonier. Abia atunci înţelese şi Peter: atrăgând furia mulţimii asupra ei, o abătuse de la fată şi câştigase nişte timp. Fie şi numai ca să ţină sub control gloata, Ian trebuia acum s-o bage la arest. *Fii pregătit*! îi spuseseră ochii ei.

— Alicia Donadio, începu Ian, destul de tare cât să audă toată lumea, eşti arestată. Eşti acuzată de trădare.

— Termin-o pe scârbă chiar acum! ţipă cineva.

— Linişte! Însă vocea lui Ian era slabă, tremurătoare. Am vorbit serios. Duceţi-vă la casele voastre, *acum!* Porţile vor rămâne închise până la noi dispoziţii. Oricine va fi văzut pe afară va fi arestat de Paznici. Se va trage asupra oricui poartă armă. Să nu credeţi că nu o voi face.

Iar în vreme ce Peter privea neajutorat la o lume care îi devenise complet străină, aflat printre oameni pe care simţea că nu-i mai cunoaşte, Paznicii o luară cu ei pe Alicia.

În refugiu, Mausami Patal, după ce petrecuse o noapte zbuciumată şi o dimineaţă şi mai zbuciumată printre Micuţi, în sala de clasă de la etajul doi — veştile despre evenimentele îngrozitoare ale nopţii ajungând la ea prin Cealaltă Sandy, al cărei soţ, Sam, intrase de tură în zori —, luase o decizie.

Ideea îi venise tăcută şi pe neaşteptate; nici măcar nu conştientizase că o gândeşte. Însă se trezise cu impresia de neconfundat că înăuntrul ei ceva se schimbase. Decizia ieşi la iveală simplu, aproape aritmetic. Urma să aibă un copil. Copilul era al lui Theo Jaxon. Pentru că acesta era copilul lui Theo Jaxon, Theo nu avea cum să fie mort.

Mausami avea să-l găsească şi să-i spună despre copil.

Urma să plece chiar înainte de Clopotul de Dimineaţă, odată cu schimbarea turei. Asta i-ar fi oferit atât acoperirea de care avea nevoie, cât şi lumina zilei ca să reuşească să coboare de pe munte; de acolo, ar fi putut să-şi dea seama încotro s-o apuce. Cel mai bun loc pe unde să iasă ar fi prin decupaj, cu unghiurile lui strânse de vizibilitate. Când Cealaltă Sandy şi restul s-ar fi dus la culcare, ea s-ar fi furişat până la Magazie şi s-ar fi echipat pentru călătorie: o funie zdravănă ca să coboare pe Zid, mâncare şi apă, o arbaletă şi un cuţit, o pereche de bocanci solizi, un schimb de haine şi un rucsac în care să le ducă pe toate. Cu interdicţia de a ieşi din casă în vigoare, nimeni nu avea să fie pe afară. Avea să-şi croiască drum până la decupaj, mergând pe la umbră, şi să aştepte până la ivirea zorilor.

Pe măsură ce planul înflorea în mintea ei, prinzând formă şi detaliu, Mausami începu să-şi dea seama ce anume făcea de fapt: îşi punea la cale propria moarte. În realitate, făcea acest lucru de zile bune. Încă de când se întorsese echipa de reaprovizionare, ea dăduse dovadă de toate indiciile unei minţi tulburate: nesocotind interdicţia, fugind ca un nebun scăpat de la azil, punând pe toată lumea pe jar, îngrijorată pentru siguranţa ei. Nu ar fi putut construi un caz mai solid nici dacă ar fi încercat. Până şi scena lacrimogenă de la Poarta Principală, când Lish o făcuse să-şi dea demisia, avea să joace un rol când, în retrospectivă, oamenii s-ar fi adunat ca să-i explice soarta. Cum de n-am văzut ce urma? s-ar fi întrebat cu toţii, clătinând cu tristeţe din cap. Ea ne-a dat toate semnele. Pentru că, de dimineaţă, când Cealaltă Sandy se va trezi ca să descopere că patul lui Mausami era gol, aşteptând poate câteva ore înainte să raporteze în cele din urmă acest lucru ciudat, iar ceilalţi să pornească numaidecât în căutarea ei, frânghia de peste decupaj ar fi fost descoperită. O frânghie care n-ar fi însemnat decât un singur lucru: o frânghie către nimic şi nicăieri. Oamenii n-ar fi avut ce altă concluzie să tragă. Ea, Paznica Mausami Patal, soţia lui Galen Strauss, fiica lui Sanjay şi a Gloriei Patal, Primă Familie, însărcinată şi speriată, alesese să lase totul în urmă.

Totuşi, ziua cu pricina sosise. Şi iat-o aici, împletind botoşei în Refugiu — aproape că nu înaintase deloc cu lucrul — ascultând-o pe Cealaltă Sandy pălăvrăgind fără întrerupere, ţinându-i ocupaţi pe Micuţi cu jocuri, poveşti şi cântece, veştile despre moartea lui Mausami fiind încă un fapt întârziat — se simţea întocmai ca o săgeată care, odată lansată din arc, nu trebuia decât să-şi străpungă ţinta ca să-şi dezvăluie înţelesul direcţiei sale. Se simţea ca o nălucă. Se simţea de parcă deja nu mai exista. Se gândi să-şi viziteze părinţii pentru ultima oară, dar ce-ar fi fost de zis? Cum putea să le spună adio fără s-o rostească? Trebuia să-l ia în considerare şi pe Galen, însă după noaptea trecută nu mai voia să dea ochii cu el în viaţa ei. Până la urmă nu se dusese la Centrală, aşa îi spusese Cealaltă Sandy, gândindu-se că îi dădea nişte veşti bune. Galen se numărase printre Paznicii care o arestaseră pe Alicia. Mausami se întreba dacă Galen avea să fie prima persoană pe care ar fi anunţat-o, sau a doua sau a treia. I-ar părea rău? Ar plânge? Şi-ar închipui-o coborând Zidul şi s-ar simţi uşurat?

Mâinile ei se opriră din tricotat. Se întrebă dacă nu o luase într-adevăr razna. Probabil că da. Însă nu-i păsa.

Se scuză faţă de Cealaltă Sandy, care o expedie distrată cu un gest din mână — eliberase un loc pentru Micuţi ca să se aşeze în cerc şi încercă să-i liniştească, să-şi înceapă lecţia din acea zi —, şi păşi în hol, închizând uşa şi potolind vocile copiilor în urma ei. O tăcere explozivă care aproape că se simţea ca un zgomot; rămase o clipă în coridorul amuţit. Într-un astfel de moment, era aproape posibil să-ţi închipui că lumea nu era lumea pe care o ştiai. Că era o altă lume, una în care viralii nu existau, aşa cum nu existau pentru Micuţi, care trăiau într-un vis din trecut. Probabil şi motivul pentru care fusese construit Refugiul: ca încă să existe un astfel de loc. Înaintă de-a lungul holului, sandalele ei lipăind pe linoleumul crăpat, trecu de uşile claselor goale şi coborî scările. Mirosul de spirt era încă pregnant în Camera Mare, suficient cât să-ţi facă ochii să lăcrimeze, şi totuşi, pe când Mausami se aşeză cu lucrul, ştiu că avea să rămână acolo tot restul zilei. Avea să stea acolo în linişte, tricotând botoşi de bebeluş, ca să-i poată lua cu ea.

38

Dacă i s-ar fi cerut să numească cel mai urât moment al vieţii lui, Michael Fisher nu ar fi ezitat să dea răspunsul: când se stinseseră luminile.

Michael doar ce desfăşurase bobina de-a lungul meterezelor când se întâmplă: fu cufundat într-o beznă totală, atât de intensă în nimicnicia ei tridimensională, încât preţ de o secundă, care-i făcu inima să-i stea în loc, se întrebă dacă nu cumva căzuse şi el odată cu bobina şi nu

băgase de seamă că acela era întunericul morţii. Apoi auzi vocea lui Kip Darrell — „Un semn, avem un semn! Măiculiţă, sunt peste tot!” —, iar informaţia îi transmise creierului nu numai că era în viaţă, dar că, de fapt, se stinseseră luminile.

Se stinseseră luminile!

Faptul că reuşise să-şi croiască drum înapoi pe metereze şi să coboare scara la o viteză aproape mortală, într-un întuneric deplin, era, acum când privea în urmă, ceva absolut de necrezut. Ultimii metri îi sărise, cu traista bălăngănindu-se, cu genunchii îndoiţi ca să absoarbă şocul impactului, şi o luă la fugă către Far. Elton! ţipase, pe când lua curba, păşi pe prispă şi dădu buzna pe uşă. Elton, trezeşte-te! Se aştepta să găsească sistemul căzut, dar înţepeni când ajunse în dreptul panoului, Elton venind greoi din camera cealaltă ca un cal mare şi orb, şi văzu monitorul CRT pâlpâind, cu toate indicatoarele verzi.

De ce naiba se stinseseră atunci luminile?

Traversă, împleticindu-se, camera până la cutie, iar acolo văzu care era problema. Întrerupătorul principal era deschis. Nu trebuia decât să-l închidă şi luminile s-ar fi aprins pe loc.

Michael îi trimisese raportul lui Ian la primele ore ale dimineţii. Povestea cu suprasolicitarea era cea mai bună la care se putuse gândi, ca să-l facă pe Ian să iasă din Far. Şi presupunea că o suprasolicitare justifica situaţia numai bine, ar fi fost înscrisă în sistem şi nu era nimic în fişier. Problema ar fi putut fi un scurt pe undeva, dar dacă ăsta ar fi fost adevărul, întrerupătorul nu ar fi ţinut; circuitul ar fi cedat din nou în momentul când el acţionase întrerupătorul. Îşi petrecuse toată dimineaţa verificând fiecare conexiune, ventilând şi reventilând porturile, încărcând condensatorii. Pur şi simplu nu era nimic în neregulă.

— A fost cineva aici? îl întrebase pe Elton. Ai auzit ceva?

Însă Elton se mulţumi să clatine din cap.

— Dormeam, Michael. Dormeam tun în spate. N-am auzit nimic până n-ai venit tu ţipând.

Trecuse de prânz când reuşi în sfârşit să-şi adune minţile ca să se întoarcă la lucrul la radio. Cu tot tărăboiul, aproape că uitase de el, dar pe când ieşea de la far în căutarea bobinei pe care o aruncase noaptea trecută şi pe care o găsi neatinsă în ţărână, cablul cel lung arcuindu-se până în vârful Zidului, fu din nou convins de importanţa lui. Legă cablul de filamentul de cupru pe care îl lăsase acolo, se întoarse la Far, scoase carnetul de însemnări de pe raft ca să verifice frecvenţa şi îşi puse căştile pe urechi.

Două ore mai târziu, impulsionat de adrenalină, cu părul şi jerseul îmbibate de sudoare, îl găsi pe Peter la barăci. Peter stătea pe un pat, răsucind un cuţit în jurul degetului arătător. Nu mai era nimeni în

încăpere; când îl auzi pe Michael intrând, Peter îşi ridică privirea fără prea mare curiozitate. *Arată ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor,* gândi Michael. Ca şi cum ar vrea să folosească acel cuţit pe cineva, dar nu se poate decide pe cine anume. Şi, dacă stau să mă gândesc, se întrebă Michael, unde e toată lumea? Nu era al naibii de linişte pe aici? Lui nu-i spusese nimeni nimic.

— Ce e? întrebă Peter, reluându-şi jocul melancolic cu cuţitul. Indiferent ce-ai avea de spus, sper să fie de bine.

— Dumnezeule mare! făcu Michael. Se căznea să dea glas cuvintelor. Trebuie să auzi asta.

— Michael, ai idee ce se întâmplă pe aici? Ce trebuie să aud?

— Amy, răspunse el. Trebuie s-o auzi pe Amy.

39

La Far, Michael îşi ocupă locul la bancul său de lucru. Dispozitivul pe care îl scoseseră din ceafa fetei zăcea acum dezmembrat pe o bucată de piele lângă monitorul cu tub catodic.

— Sursa puterii, continuă Michael, asta e interesant. *Foarte* interesant.

Cu ajutorul unei pensete, ridică o capsulă mică de metal din interiorul transmiţătorului.

— O baterie, dar una cum n-ai mai văzut niciodată. Având în vedere de când funcţionează, aş zice că merge cu energie nucleară.

Peter tresări.

— Dar nu e periculos?

— Se pare că pentru ea n-a fost. Şi a stat înăuntrul ei mult timp.

— Cât de mult?

Peter se uită la prietenul lui, al cărui chip strălucea de entuziasm. Până acum, nu-i dăduse lui Peter decât nişte răspunsuri vagi la întrebările lui.

— Vrei să spui cam un an?

Michael zâmbi misterios.

— Nu ştii nici pe jumătate. Aşteaptă numai o clipă.

Îi îndreptă atenţia lui Peter înapoi la obiectul de pe masă, ajutându-se de pensetă ca să identifice componentele.

— Deci, ai un transmiţător, o baterie şi… restul. Prima oară am crezut că era un cip de memorie, dar era prea mic ca să se potrivească în vreun port din serverul principal, aşa că a trebuit să îl sudez mai bine.

Cu o serie de mişcări scurte la tastatură, Michael deschise pe ecran o pagină plină cu informaţii.

— Informaţiile din cip sunt divizate în două partiţii, una mult mai mică decât cealaltă. Te uiţi acum la prima partiţie.

Peter văzu un singur rând de text, litere şi cifre trecute laolaltă.

— Nu prea pot să le citesc, recunoscu el.
— Asta pentru că spaţiile, din nu ştiu ce motiv, au fost înlăturate. Ba unele au fost chiar mutate. Bănuiesc că e doar o secţiune mai proastă a cipului. Poate s-a întâmplat ceva cu el când l-am sudat la serverul principal. În orice caz, arată ca şi cum o bună parte din informaţiile de aici s-au pierdut. Dar ce a rămas aici ne spune destule.
Michael deschise o a doua pagină. Aceleaşi date, din ce văzu Peter, însă cifrele şi literele erau reorganizate.

AMY FNF
SUB 13
ASSTO NOAH USAMRIID SWD
S: F G: 22,72 K

— Amy FNF. Peter îşi ridică privirea din ecran. Amy?
Michael încuviinţă din cap.
— Asta e fata noastră. Nu ştiu sigur ce înseamnă FNF, dar mă gândesc că vine de la „fără nume de familie”. Ajung imediat şi la partea din mijloc, dar ultimul rând e destul de clar. Sex: feminin. Greutate: 22,72 kilograme. Asta e cam cât ar avea un copil de cinci sau şase ani. Deci mă gândesc că pe atunci i-a fost implantat transmiţătorul.
Nimic din toate astea nu-i era clar lui Peter, însă Michael vorbea cu atâta siguranţă, încât nu putea decât să-şi creadă prietenul pe cuvânt.
— Deci a stat în ea cât, zece ani?
— Ei bine, spuse Michael, încă zâmbind, nu chiar. Nu mi-o lua înainte, am o grămadă de lucruri să-ţi arăt. Mai bine mă laşi să-ţi explic. Acum, asta e tot ce-am putut să scot din prima partiţie, şi nu e mult, dar nu e nici pe departe cel mai interesant lucru. A doua partiţie este o adevărată mină de aur. Are aproape şaisprezece terabiţi. Asta însemna şaisprezece *trilioane* de byţi de informaţie.
Apăsă încă o tastă. Coloane dense de numere începură să se afişeze pe ecran.
— E ceva, nu-i aşa? La început am crezut că e un soi de cod, dar de fapt nu e. Totul este chiar aici, totul funcţionează exact ca în prima partiţie. Michael făcu ceva ca să îngheţe iureşul coloanelor pe ecran şi arătă cu degetul pe sticlă. Cheia constă în numărul ăsta, din primul şir, care se repetă de-a lungul coloanei.
Peter miji ochii la ecran.
— Nouă sute optzeci şi şase?
— Pe aproape. Nouăzeci şi opt *virgulă* şase. Îţi zice ceva?
Peter clătină din cap.
— Nu chiar, nu.
— Nouăzeci şi opt virgulă şase este temperatura normală a corpului

omenesc, după vechea scară Fahrenheit. Acum uită-te la restul şirului. Şaptezeci şi doi este probabil pulsul. Aici ai frecvenţa respiratorie şi tensiunea arterială. Bănuiesc că restul are de-a face cu activitatea cerebrală, pulmonară şi altele asemenea. Probabil că Sara le-ar înţelege mai bine decât mine. Dar lucrul cel mai important este că sunt organizate în grupuri separate. E destul de evident dacă te uiţi la prima cifră şi observi unde se repetă secvenţa. Mă gândesc că e un fel de monitorizare corporală, menită să transmită datele la un server principal. Bănuiala mea este că a fost un soi de pacient.

— Un pacient? Ca într-o infirmerie? Peter se încruntă. Nimeni n-ar putea face asta.

— Nimeni n-ar putea face asta *acum*. Iar aici vine partea interesantă. Una peste alta, sunt cinci sute cincizeci şi cinci de mii patru sute şaizeci de astfel de grupuri pe cip. Transmiţătorul a fost setat să-şi schimbe ciclul la fiecare nouă minute. Restul ţine doar de aritmetică. Şaisprezece cicluri pe zi, trei sute şaizeci şi cinci de zile pe an.

Peter se simţea de parcă ar fi încercat să ia o gură de apă dintr-un furtun de mare presiune.

— Îmi pare rău, Michael. M-ai pierdut.

Michael se întoarse cu faţa spre el.

— Îţi spuneam că chestia aia din gâtul ei i-a luat temperatura la fiecare jumătate de oră timp de aproape nouăzeci şi trei de ani. Nouăzeci şi trei de ani, patru luni şi douăzeci şi una de zile, ca să fiu mai precis. Amy FNF are o sută de ani.

Până când mintea reuşi să se concentreze din nou asupra chipului lui Michael, Peter îşi dădu seama că se prăbuşise pe un scaun.

— Dar asta e imposibil.

Michael ridică din umeri.

— Bine, e imposibil. Dar altfel nu-mi pot explica. Îţi aminteşti prima partiţie? Cuvântul acela, USAMRIID? L-am recunoscut din prima. Vine de la Institutul de Cercetări Medicale al Armatei Statelor Unite pentru Boli Infecţioase. Sunt tone de lucruri cu inscripţia asta peste tot prin baracă. Documente despre epidemie, o grămadă de materiale tehnice. Se întoarse în scaun şi îndreptă atenţia lui Peter asupra ecranului. Vezi asta? Şirul ăsta lung de cifre din primul rând? Asta e semnătura digitală a serverului principal.

— Ce anume?

— Gândeşte-te la ea ca la o adresă, numele sistemului pe care îl caută transmiţătorul ăsta micuţ. Poate ţi se pare de neînţeles, dar, dacă priveşti mai atent, numerele astea chiar îţi spun mai mult. Chestia asta trebuie să fi avut un fel de dispozitiv de localizare încorporat, probabil conectat la un satelit. Tehnologie militară veche. Deci ce vezi tu acum sunt, de fapt, coordonate într-o reţea, nimic

complicat. Doar longitudine şi latitudine. Treizeci şi şapte de grade, cincizeci şi şase de minute nord cu o sută şapte grade şi patruzeci şi nouă de minute vest. Deci, dacă mergem pe hartă…

Michael goli din nou ecranul, butonând repede la tastatură. O nouă imagine le apăru în faţa ochilor. Lui Peter îi trebui o clipă să priceapă că imaginea dinaintea lui era o hartă a Americii de Nord.

— Introducem coordonatele şi…

O reţea de linii negre apăru deasupra hărţii, împărţind-o în pătrate. Cu un gest bombastic, Michael îşi ridică degetele de pe tastatură şi apăsă „Enter”. Un punct strălucitor şi galben apăru pe ecran.

— … şi iată: sud-vestul statului Colorado. Un oraş pe nume Telluride.

Numele nu-i spunea nimic lui Peter.

— Şi?

— *Colorado,* Peter. Inima ZCC-ului.

— Ce înseamnă ZCC?

Michael oftă cu nerăbdare.

— Chiar trebuie să-ţi mai împrospătezi cunoştinţele de istorie. Zona Centrală de Carantină. Locul de unde a *pornit* epidemia. Primii virali provin toţi din Colorado.

Peter se simţea ca şi cum era tras din faţa unui cal în fugă.

— Te rog, ia-o mai încet. Îmi spui că şi ea provine de acolo?

Michael încuviinţă din cap.

— În principal, da. Transmiţătorul are rază scurtă de acţiune, deci trebuia să fie la câţiva kilometri distanţă când i l-au inserat. Adevărata întrebare este de ce.

— Pe toţi zburătorii! O spui de parcă aş şti eu răspunsul.

Prietenul lui făcu o pauză, cercetându-i chipul.

— Sunt curios de un lucru: te-ai întrebat vreodată ce sunt viralii? Nu doar ce *fac,* Peter. Dar ce anume *sunt.*

— Nişte fiinţe fără suflet?

Michael încuviinţă din cap.

— Corect, aşa spune toată lumea. Dar dacă e mai mult de atât? Fata asta, Amy, nu este un viral. Cu toţii am fi morţi dacă ar fi fost. Dar ai văzut cât de repede se vindecă, plus că a supravieţuit acolo. Ai spus-o chiar tu, te-a protejat. Şi cum explici faptul că are aproape o sută de ani, dar nu arată nici cu o zi mai bătrână de paisprezece? Armata i-a făcut ceva. Nu ştiu ce anume, dar i-au făcut. Transmiţătorul ăsta emitea pe o frecvenţă militară. Poate că era infectată şi i-au făcut ceva ca să revină la normal. Făcu iarăşi pauză, fixându-l pe Peter cu privirea. Poate că ea e leacul.

— Asta e… o concluzie cam forţată.

— Nu sunt sigur. Michael se ridică din scaun ca să ia o carte din raftul de deasupra bancului de lucru. M-am uitat prin vechiul caiet cu

însemnări ca să văd dacă am înregistrat vreodată un semnal cu aceste coordonate. A fost doar o presimţire. Dar am avut dreptate. Acum opt ani, am prins un semnal care transmitea exact aceleaşi coordonate. Frecvenţă militară intermitentă, în vechiul cod Morse. Dar uite ce scrie aici.

Michael deschise caietul la pagina însemnată. I-l puse în poală lui Peter, arătând cu degetul la cuvintele scrise acolo.

Dacă ai găsit-o, adu-o aici.

— Şi asta e şmecheria, continuă Michael. Încă transmite. De-asta mi-a luat atât. A trebuit să duc cablul până sus pe Zid ca să prind un semnal decent.

Peter îşi ridică privirea din pagină. Michael încă îl fixa cu aceeaşi intensitate.

— Ce face?

— *Transmite.* Aceleaşi cuvinte: *Dacă ai găsit-o, adu-o aici.*

Peter simţi un fel de ameţeală care-i cuprindea creierul.

— Cum se poate să transmită încă?

— Pentru că *acolo* e cineva, Peter. Nu înţelegi? Zâmbi triumfător. Nouăzeci şi trei de ani. Asta înseamnă anul zero, începutul epidemiei. Asta încerc să-ţi spun. Acum nouăzeci şi trei de ani, în primăvara anului zero, în Telluride, Colorado, cineva a pus un transmiţător pe bază de energie nucleară în ceafa unei fete de şase ani. O fată care e încă în viaţă şi care stă în carantină, de parcă doar ce a ieşit din Vremea Dinainte. Iar timp de nouăzeci şi trei de ani, acel cineva care a făcut asta a continuat s-o ceară înapoi.

40

Era aproape miezul nopţii, nimeni prin jur, toată lumea, cu excepţia Paznicilor, fiind înăuntru din cauza interdicţiei. Totul părea cufundat în linişte de-a lungul Zidului. În timpul orelor care urmară, Peter încercase din răsputeri să priceapă situaţia. Nu se prezentase la datorie şi nimeni nu venise după el, deşi probabil că nu s-ar fi gândit să-l caute la Far sau în remorca FEMA, de unde stătuse cu ochii pe Arest. Odată cu venirea nopţii, Paza fiind grav împuţinată, Ian nu trimisese decât o gardă acolo, pe Galen Strauss. Însă Peter se îndoia că Sam sau ceilalţi vor încerca ceva înainte de răsărit. Până atunci, avea să fie plecat de mult.

Infirmeria era sub pază şi mai mare — doi Paznici, unul în faţă şi celălalt în spate. Dale fusese mutat sus pe Zid, aşa că Peter nu avea cum să intre, însă Sara era încă liberă să vină şi să plece când voia. Se ascunsese în tufişurile de la baza curţii interioare a Zidului şi o aştepta să-şi facă apariţia. Trecu mult timp până când uşa se deschise şi ea păşi pe prispă. Vorbi puţin cu Paznicul de serviciu, Ben Chou, înainte să coboare treptele şi să-şi croiască drum de-a lungul aleii, ca să se

îndrepte în cele din urmă spre casă şi să mănânce ceva. Peter o urmări discret de la distanţă, până când fu sigur că ieşiseră din câmpul vizual, după care o abordă scurt:

— Vino cu mine acum! spuse el.

O conduse la Far, unde Michael şi Elton îi aşteptau. Trecând prin aceleaşi explicaţii pe care i le dăduse şi lui Peter, Michael îi spuse surorii lui ce ştia. Când ajunse la partea despre semnal îi arătă cuvintele din caietul cu însemnări, pe care Sara îl luă în mâini şi-l examină.

— Bine!

Michael se încruntă:

— Cum adică bine?

— Michael, nu e ca şi cum mă îndoiesc de tine. Te cunosc de prea mult timp. Dar ce se presupune că am face cu informaţia asta? Colorado este, la cât, o mie de kilometri de aici?

— Cam la vreo şase sute, spuse Michael. Mai mult sau mai puţin.

— Deci cum se presupune că ajungem acolo?

Michael făcu o pauză. Îşi mută privirea de la sora lui la Elton, care încuviinţă din cap.

— Problema adevărată este ce se întâmplă dacă nu ajungem.

Şi atunci le spuse Michael despre acumulatori.

Peter absorbi această nouă informaţie cu o detaşare ciudată, o senzaţie de iminenţă. Fireşte că acumulatorii erau pe ducă; acumulatorii fuseseră pe ducă în tot timpul ăsta. O simţea din tot ce se întâmplase; o simţea în adâncul lui, de parcă ar fi ştiut-o dintotdeauna. Întocmai ca fata. Fata asta, Amy, Fata de Nicăieri. Faptul că venise când acumulatorii erau pe ducă era mai mult decât o coincidenţă. Nu-i mai rămăsese decât să acţioneze în baza acestei înţelegeri.

Îşi dădu seama că nimeni nu mai scosese un cuvânt de ceva vreme.

— Cine mai ştie despre asta? îl întrebă pe Michael.

— Doar noi, şovăi acesta. Şi fratele tău.

— I-ai spus lui Theo?

Michael încuviinţă din cap.

— Mereu mi-am dorit să n-o fi făcut. El a fost cel care mi-a zis să nu mai spun nimănui. Şi n-am făcut-o, până acum.

Fireşte, se gândi Peter. *Fireşte că Theo ştia.*

— Mă gândesc că n-a vrut ca oamenii să se sperie, explică Michael. De vreme ce tot nu putem face nimic.

— Dar tu crezi că ar fi ceva.

Michael făcu o pauză şi-şi frecă ochii cu vârful degetelor. Peter vedea cum orele lungi de nesomn îl ajungeau din urmă. Niciunul dintre ei nu dormise deloc.

— Ştii ce aş face, Peter. Semnalul este probabil automat. Dar dacă

Armata e încă acolo, nu văd cum putem sta cu mâinile în sân. Dacă a făcut ce-ai zis că a făcut la mall, posibil să ne poată proteja.

Peter se întoarse către Sara. După tot ce le spusese Michael, fu mirat s-o vadă atât de calmă, chipul ei netrădând nici cea mai mică emoţie. Doar era o soră medicală; Peter cunoştea acea detaşare.

— Sara? N-ai spus nimic.

— Ce-ai vrea să spun?

— Ai fost cu ea tot timpul ăsta. Ce crezi că este?

Sara oftă abătută.

— Ştiu doar ce nu este. Nu este un viral, evident. Dar nu este nicio fiinţă umană obişnuită. Nu la felul cum se vindecă.

— Este vreun motiv pentru care nu poate vorbi?

— Nimic din ce-am putut găsi eu. Dacă e atât de bătrână pe cât zice Michael, poate că a uitat pur şi simplu cum se face.

— Şi n-a venit nimeni s-o vadă?

— N-a venit nimeni de ieri. Şovăi. Am impresia că tuturor le este cam… frică de ea.

— Ţie îţi e?

Sara se încruntă.

— De ce mi-ar fi frică de ea, Peter?

Însă nu ştia să-i răspundă. Întrebarea i se păru ciudată chiar în timp ce o rostea.

Sara se ridică în picioare.

— Ei bine, ar trebui să mă întorc. Ben va începe să intre la bănuieli. Puse o mână pe umărul lui Michael. Încearcă să te odihneşti puţin. Şi tu, Elton. Arătaţi amândoi ca naiba.

Aproape că ajunsese în dreptul uşii, când se întoarse, îndreptându-şi atenţia din nou spre Peter.

— Nu vorbeşti serios, nu? Când spui că vrei să mergi în Colorado?

Întrebarea părea prea simplă. Şi totuşi, tot ceea ce discutaseră ducea la această concluzie. Peter se simţea ca atunci când, în faţa bibliotecii, Theo îl întrebase: *Tu cum votezi?*

— Pentru că, dacă vorbeşti serios, continuă Sara, la cum merg lucrurile momentan, eu n-aş aştepta prea mult s-o scot de aici.

După care se strecură afară din Far.

În absenţa Sarei, o tăcere şi mai adâncă se lăsă în încăpere. Peter ştia că ea avea dreptate. Şi totuşi, mintea lui nu reuşea să cuprindă în totalitate ce discutaseră, nu reuşea să se concentreze. Fata, Amy, şi vocea din capul lui, care îi spuneau că mama lui îi ducea dorul; acumulatorii care erau pe ducă, lucru despre care Theo ştia deja; mesajul de la radioul lui Michael, ca o transmisiune care depăşise nu numai limitele spaţiului, dar şi ale timpului însuşi, vorbindu-le din trecut. Totul era dintr-o singură piesă, şi totuşi forma ei rămânea indefinită, de parcă cine ştie ce informaţie crucială lipsea încă din

conceptul final.

Peter se trezi că-l fixează cu privirea pe Elton. Bătrânul nu scosese un cuvânt; Peter se gândi că poate adormise.

— Elton?

— Hmm?

— Eşti cam tăcut.

— N-am nimic de spus, replică el, ochii lui goi rătăcind prin încăpere. Ştii cu cine trebuie să vorbeşti. Voi, băieţii din familia Jaxon, sunteţi toţi la fel. Nu trebuie să ţi-o spun eu.

Peter se ridică în picioare.

— Unde te duci? îl întrebă Michael.

— Să obţin răspunsul, zise el.

Sanjay Patal nu putea să doarmă. Stătea întins în pat şi nici măcar nu putea să închidă ochii.

Fata aceea. Fata de Nicăieri. Se strecurase cumva în el, în mintea lui. Fata era acolo, cu Babcock şi cu Cei Mulţi — care Cei Mulţi? se întrebă el; de ce se gândea la Cei Mulţi? — ca şi cum era altcineva acum, cineva nou şi străin chiar şi lui însuşi. Voia… ce? Puţină tihnă. Puţină ordine. Ca să pună capăt senzaţiei că nimic nu era ce părea a fi, că lumea nu era lumea pe care o ştia. Ce spusese Jimmy de ochii fetei? Însă ochii ei erau închişi, văzuse asta cât se poate de limpede; ochii ei erau închişi şi nu se deschiseseră o dată. Ochii aceia erau înăuntrul lui, de parcă el ar fi văzut totul din două perspective deodată, dinăuntru şi dinafară, Sanjay şi non-Sanjay, şi ce vedea era o frânghie.

De ce se gândea la o frânghie?

Îşi pusese în minte să dea de Bătrânul Chou. De asta plecase din casă în toiul nopţii, lăsând-o pe Gloria adormită în bucătărie. Nevoia de a-l găsi pe Bătrânul Chou fusese forţa care-l făcuse să se dea jos din pat, să coboare scările şi să iasă pe uşă. Sanjay îşi amintea luminile. De cum păşise în curte, îi inundaseră ochii ca o bombă, strălucirea lor explodându-i în retină, umplându-i mintea de o durere care nu era tocmai o durere, ci mai degrabă o amintire dureroasă, care-i alungase orice gând despre Bătrânul Chou, despre Magazie ori despre ce avea de gând să facă acolo. Ce urmase păru să se desfăşoare mai degrabă într-o stare lipsită de voinţă. Imaginile din amintirea lui erau cât se poate de incoerente, ca un pachet de cărţi de joc împrăştiate pe podea. Gloria fusese cea care venise după el, găsindu-l ascuns în tufişurile de lângă casa lor, scâncind ca un copil. „Sanjay”, îi spusese ea, „ce-ai făcut? Ce-ai făcut? Ce-ai făcut?” Nu putu să-i răspundă — în acel moment, nu avea nici cea mai vagă idee —, însă putea să-şi dea seama de pe faţa şi din vocea ei că era vorba de ceva oribil, de neimaginat, ca şi cum ar fi putut să omoare pe cineva, şi o lăsă să-l conducă înapoi în casă şi în pat. Abia când răsărise soarele îşi aminti ce făcuse.

O luase razna.

Astfel trecuse ziua. Numai dacă rămânea treaz — şi nu doar treaz, ci complet nemişcat, făcând apel la toată puterea voinţei lui ca să îndure — credea el că ar fi putut să restabilească într-o oarecare măsură coerenţa minţii lui tulburate şi să evite repetarea evenimentelor de noaptea trecută. Aceasta era noua lui grijă. La scurt timp după ivirea zorilor şi apoi mai târziu, după lăsarea întunericului, fusese o învălmăşeală de voci la parter (a lui Ian, a lui Ben şi a Gloriei; se întrebă ce se întâmplase cu Jimmy). Însă şi acestea se sfârşiră în cele din urmă. Se simţea într-un fel de balon izolat, toate lucrurile petrecându-se undeva în depărtare, unde el nu putea ajunge. În răstimpuri, devenea conştient de prezenţa Gloriei în cameră, chipul ei îngrijorat plutind deasupra lui, punându-i întrebări la care el nu putea răspunde. *Să le spun de arme, Sanjay? Să le spun? Nu ştiu ce să fac, nu ştiu ce să fac. De ce nu vorbeşti cu mine, Sanjay?* Şi totuşi, el nu era în stare să zică nimic. Până şi vorbitul ar fi destrămat vraja.

Acum plecaseră. Gloria plecase, Mausami plecase, toată lumea plecase. Mausami a lui. Imaginea ei o avea acum în minte, nu femeia matură care devenise, ci bebeluşul care fusese, ghemotocul cald şi viu pe care Prudence Jaxon i-l pusese în braţe. Pe măsură ce această imagine se estompa, Sanjay închizând în sfârşit ochii, auzi o voce, vocea lui Babcock, răsunând din beznă.

Sanjay, fii tu Numărul Unu al meu!

Era acum în bucătărie. Bucătăria Vremii Dinainte. O parte din el spunea: Ţi-ai închis ochii, Sanjay. Orice ai face, nu trebuie să-ţi închizi ochii. Dar era prea târziu, era din nou în vis, în visul cu femeia, telefonul şi glasul ei zglobiu, învăluită în fum, apoi văzu cuţitul; cuţitul era în mâna lui. Un cuţit mare, cu mâner greu, pe care avea să-l folosească la tăiatul cuvintelor, al cuvintelor acelora hohotitoare, din gâtul ei. Iar atunci auzi vocea răsunând din beznă.

Adu-i la mine, Sanjay! Adu-mi unul, apoi încă unul! Adu-mi-i ca să te las să trăieşti, într-un fel sau altul!

Ea stătea la masă, privindu-l cu faţa ei mare şi umflată de frică, fumul ieşind de pe buzele ei în vălătuci mici şi cenuşii. „Ce faci cu cuţitul ăla? Ar trebui să mă sperie?”

Fă-o! Omoar-o! Omoar-o şi fii liber!

Se repezi spre ea şi coborî cuţitul cu toată puterea.

Dar ceva nu era în regulă. Cuţitul se oprise, strălucirea lui orbitoare îngheţând la jumătatea drumului. O forţă pătrunsese în vis şi îl apucase de mână; putea să-i simtă strânsoarea. Femeia râdea. El se zbătea şi trăgea, căznindu-se să coboare cuţitul, însă era zadarnic. Fumul se revărsa din gura femeii, care continua să râdă de el şi să râdă şi să râdă…

Se trezi tresărind. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Toţi nervii din

corpul lui păreau să-i zvâcnească deodată: Inima! Inima!

— Sanjay?

Gloria intră în cameră, ducând o lanternă.

— Sanjay, ce s-a întâmplat?

— Adu-l pe Jimmy!

Chipul ei, supărător de aproape de al lui, era schimonosit de frică.

— E mort, Sanjay. Nu-ţi aminteşti? Jimmy e mort!

El azvârli păturile la o parte, ridicându-se acum în mijlocul patului, străbătut de o forţă sălbatică. Lumea asta, cu lucrurile ei mărunte. Patul ăsta, şifonierul ăsta, femeia asta pe nume Gloria, soţia lui. Ce făcea? Unde avusese de gând să se ducă? De ce chemase după Jimmy? Dar Jimmy era mort. Jimmy era mort, Bătrânul Chou era mort, Walter Fisher, Soo Ramirez, Colonelul, Theo Jaxon, Gloria, Mausami, chiar şi el — cu toţii erau morţi! Pentru că lumea nu era lumea pe care o ştiau ei, asta era chestia, ăsta era oribilul adevăr pe care îl descoperise. Era o lume a visului, un val de lumină, sunet şi materie în spatele căruia se ascundea lumea adevărată. Peregrini într-un vis al morţii, asta erau ei, iar visătorul era fata aceea, Fata de Nicăieri. Lumea era un vis şi visul era al ei!

— Gloria, o rugă el răguşit, ajută-mă!

O lanternă era încă aprinsă în bucătăria Mătuşicii, împrăştiind pe podea o sumedenie de dreptunghiuri de lumină galbenă. Peter ciocăni mai întâi la uşă, apoi intră în tăcere.

Peter o găsi pe bătrână stând la masa din bucătărie. Nu scria şi nici nu-şi bea ceaiul. Când el intră, Mătuşica înălţă capul spre el, ducând automat mâna la învălmăşeala de ochelari pe care îi ţinea atârnaţi pe după gât. Găsi perechea potrivită şi şi-o puse la ochi.

— Peter, mă gândeam eu c-o să te văd.

El se aşeză în faţa ei.

— Cum de ai ştiut de ea, Mătuşică?

— De cine?

— Ştii de cine, Mătuşică. Te rog.

Ea flutură din mână.

— De Peregrină, vrei să spui? Cineva trebuie să fi trecut pe aici şi să-mi fi spus. Bărbatul acela, Molyneau, cred că el a fost.

— Vorbesc de acum două nopţi. Ai spus ceva. Mi-ai spus că o să vină. Că ştiu cine e.

— Am spus eu asta?

— Da, Mătuşică, ai spus.

Bătrâna se încruntă.

— Nu-mi închipui ce-o fi fost în mintea mea. Acu' două nopţi, ai spus?

Se auzi scoţând un oftat.

— Mătuşică…

Ea îi făcu semn să tacă.

— În regulă, nu te porni acum. Mă distram şi eu puţin. N-am mai făcut asta de atâta timp şi nu m-am putut abţine. La cum arăţi…

Se uită la el fără să clipească.

— Deci, spune-mi. Înainte să-mi dau cu părerea. Ce crezi că e fata asta?

— Amy.

— Nu ştiu cum o cheamă. Dacă vrei să-i spui Amy, n-ai decât.

— Nu ştiu, Mătuşică.

Ea căscă deodată ochii.

— Fireşte că nu ştii!

Chicoti ca pentru sine, izbucnind apoi într-un acces de tuse. Peter se ridică s-o ajute, însă ea îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Stai jos! îngăimă ea răguşit. Mă cam lasă vocea, atâta tot.

Îi trebui o clipă să-şi revină şi să-şi dreagă glasul cu un hârâit umed.

— Asta trebuie să afli tu. Toată lumea are ceva de aflat în viaţă, iar asta îţi revine ţie.

— Michael spune că are o sută de ani.

Bătrâna încuviinţă din cap.

— Mai bine ai fi cu băgare de seamă atunci. O femeie *mai în vârstă.* Ai grijă ca Amy asta să nu facă prea mult pe şefa cu tine.

Nu ajungea nicăieri. Să-i vorbească Mătuşicii fusese dintotdeauna o provocare, dar nu o mai văzuse nicicând aşa, atât de ciudat de veselă. Ba chiar îi oferise şi nişte ceai.

— Mătuşică, ai spus altceva noaptea trecută, stărui el. Ceva despre şansă. O şansă.

— Posibil să fi spus. Pare ceva ce aş spune eu.

— Şi este într-adevăr?

Ea strânse din buzele-i palide.

— Aş zice că depinde.

— Depinde de ce?

— De tine!

Înainte ca Peter să poată răspunde, femeia continuă:

— Ei, haide, nu face faţa asta lungă. Să te simţi pierdut face parte din experienţă.

Se sprijini de masă şi se ridică anevoie în picioare.

— Ia vino încoace. Am ceva să-ţi arăt. Poate te ajută să te hotărăşti.

O urmă de-a lungul holului până în dormitor. Întocmai ca restul casei, camera era aglomerată, dar curată, totul fiind pus la locul lui. Lipit de perete era un pat vechi cu baldachin, salteaua atârnând într-un fel care-i spunea că umplutura era din paie răsfirate; lângă el era un scaun din lemn pe care se afla o lanternă. Văzu că dulapul, singura piesă de mobilier din încăpere în afară de pat, era decorat cu o

colecţie de obiecte aparent aleatorii: o sticlă veche pe care erau trecute cuvintele Coca-Cola, scrise cu litere şterse, într-un stil elaborat; o cutie de metal care, atunci când o ridicai, scotea nişte sunete ce te duceau cu gândul la ace cu gămălie; maxilarul unui animal micuţ; o piramidă din pietre plate, netede.

— Alea sunt lucrurile care îmi alungă grijile.

Acum că stăteau împreună în camera aglomerată, Peter deveni conştient de cât era mătuşica de mică; creştetul ei alb abia dacă îi ajungea la umăr.

— Aşa le numea mama. Ţine-ţi lucrurile care-ţi alungă grijile aproape, spunea ea mereu. Arătă cu un deget cocârjat spre comodă. Nu-mi amintesc de unde le am pe majoritatea, în afară de poză, fireşte. Poza am adus-o cu mine în tren.

Fotografia era aşezată în mijloc. Peter o ridică din locul ei şi o aplecă spre fereastră, ca s-o vadă în lumină. Fotografia era prea mică pentru rama ei, care era pătată şi ciupită; Peter presupunea că rama venise mai târziu. Două siluete stăteau pe nişte trepte care duceau către uşa unei case de cărămidă, bărbatul în spatele femeii, cu braţele petrecute după talia ei, în vreme ce ea se sprijinea de el. Erau îmbrăcaţi cu geci groase; Peter putea vedea o umbră de zăpadă pe trotuarul din spatele lor. Tonurile se estompaseră de-a lungul anilor, astfel încât totul era de un gălbui şters, însă îşi putea da seama că amândoi aveau pielea închisă la culoare, ca a Mătuşicăi, cu părul specific familiei Jaxon, al femeii tuns aproape la fel de scurt ca al bărbatului. Purta un fular lung în jurul gâtului şi zâmbea direct spre aparat; bărbatul avea privirea întoarsă, cu o expresie care lui Peter îi părea pe trei sferturi un râset — un râset încremenit pentru eternitate de aparat. Era o imagine tulburătoare, plină de speranţă şi promisiuni, iar Peter simţi, din privirea întoarsă a bărbatului şi din zâmbetul femeii, dar şi din felul în care el o petrecea cu braţele, că cei doi împărtăşeau un secret; apoi, pe măsură ce mai multe detalii ieşeau în evidenţă — felul în care se unduia corpul ei şi grosimea acestuia, pe sub haină —, îşi dădu seama şi care era secretul. Fotografia nu înfăţişa două persoane, ci trei; femeia era însărcinată.

— Monroe şi Anita, spuse Mătuşica. Aşa îi chema. Asta e casa lor, strada West Laveer, numărul 2121.

Peter atinse sticla în locul unde era burta femeii.

— Aici eşti dumneata, nu?

— Fireşte că eu sunt. Cine credeai?

Peter puse la loc fotografia pe comodă. Şi-ar fi dorit să fi avut şi el aşa ceva, care să-i amintească de părinţii lui. Cu Theo era diferit; încă putea să vadă chipul fratelui său şi să-i audă vocea, iar când se gândea acum la Theo, imaginea care îi venea în minte era de când fuseseră împreună la Centrală, în ziua de dinaintea plecării. Ochii obosiţi,

îngrijoraţi ai lui Theo pe când stătea pe patul lui Peter şi îi examina glezna, apoi, când îşi ridica privirea şi zâmbetul lui provocator. „Umflătura s-a dus. Crezi că poţi călări?” Însă Peter ştia că, în timp, chiar şi după câteva luni, amintirea aceasta avea să se estompeze, la fel ca toate celelalte — la fel ca acele culori din fotografia Mătuşicăi. Mai întâi avea să uite vocea lui Theo, apoi imaginea însăşi, detaliile ei dizolvându-se într-o pâclă din care nu avea să mai rămână în cele din urmă decât un spaţiu gol acolo unde, cândva, fusese fratele lui.

— Acum, ştiu că e pe undeva pe aici, spuse Mătuşica.

Se lăsase în genunchi, dând la o parte cuvertura patului şi căutând sub ea. Cu un mormăit, întinse mâna sub pat, de unde scoase o cutie, pe care o trase de-a lungul podelei.

— Ajută-mă să mă ridic, Peter.

El o prinse de un cot şi o sprijini să revină pe picioare, după care luă cutia de pe podea. O cutie obişnuită de pantofi, cu un capac prins pe o latură şi cu o aripioară care să-l fixeze bine.

— Haide, dă-i bătaie!

Mătuşica se aşeză pe marginea patului, bălăngănindu-şi picioarele desculţe ca un Micuţ, abia atingând podeaua.

— Deschide-o!

El făcu după cum i se spuse. Cutia era plină cu hârtii împăturite — îşi dăduse deja seama de asta. Dar nu erau nişte simple hârtii, văzu el. Ci hărţi.

Cutia era plină cu hărţi.

Cu mare grijă, scoase una din cutie. Suprafaţa ei devenise netedă de atâta folosinţă, atât de zdrenţuită pe margini, încât se temea să nu i se sfărâme toată în mâini. În partea de sus erau trecute cuvintele: CLUBUL AUTOMOBILIŞTILOR DIN AMERICA, LOS ANGELES BASIN ŞI SOUTHERN CALIFORNIA.

— Au aparţinut tatălui meu. Sunt cele pe care le-a folosit în Cursele Lungi.

Le scoase cu atenţie şi pe celelalte, punându-le pe comodă. PĂDUREA NAŢIONALĂ SAN BERNARDINO. HARTA STRĂZILOR DIN LAS VEGAS. SOUTHERN NEVADA ŞI ÎMPREJURIMILE. LONG BEACH, SAN PEDRO ŞI PORTUL DIN LOS ANGELES. REGIUNEA DEŞERTICĂ DIN CALIFORNIA, REZERVAŢIA NATURALĂ MOJAVE. În partea de jos, marginile ei împăturite îndesate în pereţii cutiei, scria: AGENŢIA FEDERALĂ PENTRU GESTIONAREA SITUAŢIILOR DE URGENŢĂ, HARTA ZONEI CENTRALE DE CARANTINĂ.

— Nu înţeleg, făcu el. De unde le ai?

— Mama ta mi le-a adus. Înainte să moară.

Mătuşica îl urmărea de pe pat, cu mâinile în poală.

— Femeia aia te cunoştea mai bine decât te cunoşti tu însuţi. „Dă-i-le când o să fie pregătit”, mi-a spus.

O tristeţe bine cunoscută îl învălui.

— Îmi pare rău, Mătuşică, spuse el după o clipă. Ai făcut o greşeală. Probabil se referea la Theo.

Însă ea scutură din cap.

— Nu, Peter.

Îi dărui un zâmbet ştirb; norul ei vaporos de păr, luminat din spate de razele ce se strecurau înăuntru pe fereastră, părea să-i strălucească de jur împrejurul feţei — o aură de păr şi lumină.

— Vorbea de tine. Mi-a spus să ţi le dau ţie.

Peter avea să gândească mai târziu: cât de ciudat a fost totul. Cum, stând în dormitorul cufundat în linişte al Mătuşicăi, printre lucrurile ei din trecut, simţise că timpul se deschide dinaintea lui, întocmai ca paginile unei cărţi. Se gândi la mama lui în ultimele ore de viaţă — la mâinile ei şi la căldura intimă a dormitorului unde Peter o îngrijise; la lupta ei neaşteptată pentru aer şi la ultimele cuvinte rostite pe un ton implorator. *Ai grijă de fratele tău, Theo! El nu e puternic ca tine.* Intenţiile ei păruseră atât de clare. Şi totuşi, pe când Peter scotoci după acest moment, amintirea începu să se modifice, cuvintele mamei lui căpătând o formă şi o intonaţie nouă şi, odată cu acestea, un înţeles cu totul diferit.

Ai grijă de fratele tău Theo.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de un ciocănit violent în uşă.

— Mătuşică, aştepţi pe cineva?

Bătrâna se încruntă.

— La ora asta?

Peter se întoarse degrabă la hărţile din cutie şi le strecură pe toate sub pat. Abia când ajunse la uşă şi îl văzu pe Michael stând dincolo de plasă, se întrebă de ce anume făcuse asta. Michael păşi în încăpere, aruncându-i o privire bătrânei din spatele lui Peter, care stătea cu mâinile încrucişate într-un chip dezaprobator.

— Salutare, Mătuşică! spuse el cu răsuflarea tăiată.

— Salutare şi ţie, băiat nepoliticos! Vii şi-mi baţi la uşă în toiul nopţii, mă aştept să mă întrebi măcar ce mai fac.

— Îmi pare rău.

Obrajii i se înroşiseră de ruşine.

— Cum te simţi în seara asta, Mătuşică?

Ea aprobă din cap.

— Aş zice că destul de bine.

Michael îşi îndreptă atenţia înapoi către Peter, coborându-şi vocea pe un ton confidenţial: Pot să vorbesc cu tine? Afară?

Peter ieşi afară pe prispă în spatele lui Michael, la timp ca să-l vadă pe Dale Levine făcându-şi apariţia din umbră.

— Spune-i şi lui ce mi-ai spus şi mie, spuse Michael.

— Dale? Ce s-a întâmplat?

— Ascultă, începu bărbatul, privind neliniştit în jur, probabil că n-ar trebui să spun asta, plus că trebuie să mă întorc la Zid. Dar dacă plănuieşti să-i scoţi de aici pe Alicia şi pe Caleb, eu aş face-o de cum se va lumina de ziuă. Te pot ajuta să ieşi pe poartă.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Fu Michael cel care răspunse:

— Armele, Peter. Vor să aducă armele.

41

La Infirmerie, Sara Fisher, Prima Asistentă, aştepta împreună cu fata.

„Amy", se gândi Sara. „Numele ei era Amy. Fata asta imposibilă, fata asta în vârstă de o sută de ani, se numea Amy. Tu eşti asta?" o întrebase ea. „Aşa te cheamă? Tu eşti Amy?"

Da, răspunseseră ochii ei. Posibil chiar să fi şi zâmbit. Cât timp să fi trecut de când nu-şi mai auzise numele rostit? *Eu sunt. Eu sunt Amy.*

Sara îşi dorea să fi avut nişte haine pentru fată, în locul cămăşii de noapte. Nu părea potrivit pentru o fată care avea un nume să nu aibă nimic de îmbrăcat, nici măcar o pereche de pantofi. Sara ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să se întoarcă la Infirmerie. Fata era mai scundă decât ea, mai uşoară şi cu şolduri mai înguste, dar Sara avea nişte pantaloni în care îi plăcea să alerge, strâmţi în talie şi pe fund, care i-ar fi venit numai bine fetei dacă şi i-ar fi strâns bine. Mai avea nevoie de o baie şi de o tunsoare.

Sara nu puse la îndoială nimic din ce-i spusese Michael. Michael era Michael, toată lumea ştia asta, ceea ce însemna că era mult prea deştept — prea deştept pentru binele lui. Nu se înşelase nici măcar o dată. Dar va veni o vreme, presupunea Sara, când se va întâmpla şi acest lucru — nimeni n-avea cum să aibă dreptate tot timpul — şi se întrebă ce se va întâmpla cu fratele ei în aceea zi. Efortul necontenit pe care-l depunea ca să aibă mereu dreptate, ca să rezolve el totul, avea pe neaşteptate să se năruie dinăuntrul lui. O făcea pe Sara să se gândească la un joc pe care îl jucaseră pe când erau Micuţi: construirea unui turn din piese pe care trebuia apoi să le scoţi, începând cu nivelurile de jos, una câte una, fără ca turnul să se dărâme; dar, când cădea, totul se petrecea iute şi pe neaşteptate. Se întrebă dacă acelaşi lucru nu-l aştepta şi pe Michael, dacă vreo parte din el avea să mai rămână în picioare. Atunci va avea nevoie de ea, aşa cum avusese şi în dimineaţa din baracă, atunci când îşi găsiseră părinţii — ziua când Sara îl dezamăgise.

Sara vorbise serios când îi spusese lui Peter că nu îi e frică de fată. La început, îi fusese. Dar, pe măsură ce orele şi zilele se scurseseră, încuiate cum erau amândouă acolo, începuse să simtă ceva nou. În prezenţa grijulie şi misterioasă a fetei — tăcută şi nemişcată, şi totuşi

altfel — începuse să simtă o oarecare siguranţă, o speranţă chiar. Senzaţia că nu era singură, ba ceva mai mult: că lumea ei nu era singură. Era ca şi cum se trezeau cu toţii după o noapte lungă de coşmaruri şi reveneau la viaţă.

Zorii aveau să vină curând. Atacul de noaptea trecută evident că nu se repetase; altfel Sara ar fi auzit cu siguranţă ţipetele. Era ca şi cum noaptea îşi ţinea răsuflarea de pe urmă, aşteptând să vadă ce urmează. Fiindcă ce nu-i spusese Sara lui Peter, ce nu spusese de fapt nimănui, era ceea ce se petrecuse la Infirmerie cu doar câteva momente înainte ca toate luminile să se stingă. Fata se ridicase brusc în capul oaselor. Sara, extenuată, doar ce se întinsese să doarmă; fu trezită de un zgomot care, îşi dăduse seama, venea de la fată. Un geamăt slab, o singură notă fără sfârşit, care-i răsuna din fundul gâtului. „Ce e?" o întrebase Sara, ducându-se degrabă la ea. „Ce s-a întâmplat? Eşti rănită, te-a rănit cineva?" Însă fata nu-i dăduse niciun răspuns. Ochii îi erau larg deschişi şi, cu toate acestea, părea să n-o vadă deloc pe Sara. Tânăra simţise că se petrecea ceva afară — încăperea era straniu de întunecată, răzbăteau ţipete dinspre Zid, se auzea o zarvă, voci care strigau şi picioare care alergau — dar, deşi părea important, un lucru demn de atenţia ei, Sara nu-şi putea lua ochii de la fată; indiferent ce se petrecea afară se petrecea şi aici, în privirea goală a fetei, în încordarea de pe chipul şi din gâtul ei, în melodia tristă pe care o cânta de undeva înăuntrul ei. Lucrurile continuară să se desfăşoare astfel preţ de cine ştie câte minute — două minute şi cincizeci şi şase de secunde, potrivit lui Michael, deşi păruse o eternitate — după care se sfârşi, la fel de repede şi pe neaşteptate cum începuse; fata amuţi. Se întinse înapoi pe pat, trăgându-şi genunchii la piept, şi asta fusese tot.

Sara, stând la biroul din cealaltă cameră, rememora toate acestea, întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să-i fi spus şi lui Peter, când atenţia îi fu distrasă de nişte voci ce veneau de pe prispă. Îşi ridică ochii spre fereastră. Ben încă stătea în dreptul balustradei, cu spatele — Sara îi adusese un scaun — şi cu capătul arbaletei vizibil acolo unde îi ieşea din poală; cel cu care vorbea, oricine ar fi fost, era în faţa lui, ascuns privirii Sarei. *Ce faci aici?* îl auzi pe Ben spunând, în voce strecurându-i-se un ton de avertisment. Nu ştii că e interzis să ieşi din casă?

Pe când Sara se ridica în picioare ca să vadă cu cine anume vorbea Ben, îl văzu pe acesta ridicându-se şi trăgându-şi arbaleta.

Peter şi Michael traversau parcul cu rulote, ţâşnind de la o umbră la alta: ajunseră astfel la Arest, adăpostiţi la umbra copacilor.

Nicio gardă.

Peter împinse uşor uşa, care se deschise larg. Păşind înăuntru, văzu o siluetă sprijinită de peretele din capătul opus, cu mâinile şi

picioarele legate, tocmai când Alicia, mişcându-se la stânga lui, îşi lăsă în jos arbaleta pe care o aţintise asupra lui.

— Unde naiba ai fost? îl întrebă ea.

Caleb stătea chiar în spatele ei, cu cuţitul în mână.

— Poveste lungă. Ţi-o spun pe drum.

Arătă către silueta de pe podea, pe care acum îl recunoscu ca fiind Galen Strauss.

— Văd că te-ai hotărât să începi fără mine. Ce i-ai făcut?

— N-o să-şi amintească nimic când îşi va reveni.

— Ian ştie despre arme, spuse Michael.

Alicia încuviinţă din cap.

— M-am gândit eu.

Peter le explică planul. Mai întâi la Infirmerie, s-o ia pe Sara şi pe fată, apoi la grajduri, ca să ia caii. Chiar înainte de Primul Clopot, Dale, de pe Zid, avea să dea semnalul. În toată învălmăşeala, probabil că vor reuşi să se strecoare afară pe poartă, tocmai când va răsări soarele, şi să-şi croiască drum spre centrala electrică. De acolo, aveau să decidă mai departe ce să facă.

— Ştiţi, cred că l-am judecat greşit pe Dale, spuse Alicia. Are mai multă vlagă în el decât am crezut. Se uită la Michael: Şi tu la fel, Circuit. Nu mi-aş fi închipuit că eşti genul care să dea buzna în arest.

Cei patru ieşiră. Zorii se apropiau cu repeziciune. Peter considera că mai aveau la dispoziţie doar câteva minute. Se îndreptară iute şi în tăcere către Infirmerie, ocolind până la Zidul de vest al Refugiului, ca să rămână la adăpost şi să aibă o vedere bună asupra clădirii.

Pe prispă nu era nimeni; uşa era deschisă. Prin fereastra din faţă răzbătea pâlpâirea unei lămpi. Auziră un ţipăt.

Sara.

Peter intră primul. Cealaltă încăpere era goală. Totul era la locul lui, cu excepţia scaunului de la birou, care zăcea căzut într-o parte. Dinspre salon se auzi un geamăt. Pe când ceilalţi intrau în urma lui, el traversă în fugă holul şi smulse perdeaua.

Amy stătea ghemuită la peretele din capătul opus, cu braţele deasupra capului, de parcă ar fi vrut să se apere de o lovitură. Sara era în genunchi, cu faţa acoperită de sânge.

Încăperea era plină de cadavre.

Ceilalţi dădură buzna după el. Michael se duse degrabă lângă sora lui.

— Sara!

Ea încercă să vorbească, despărţindu-şi buzele însângerate, însă nu ieşi niciun sunet. Peter se aruncă în genunchi lângă Amy. Nu părea să fie rănită, dar tresări la atingerea lui, îndepărtându-se şi mai mult şi fluturându-şi braţele ca să se protejeze.

— E în regulă, îi spuse el, e în regulă.

Însă nu era în regulă. Ce se întâmplase aici? Cine îi omorâse pe oamenii aceştia? Se măcelăriseră oare între ei?

— E Ben Chou, spuse Alicia.

Îngenunchease lângă unul dintre cadavre.

— Iar aceştia doi sunt Milo şi Sam. Celălalt e Jacob Curtis.

Ben fusese răpus cu un cuţit. Milo, cu faţa într-o băltoacă de sânge, fusese ucis în urma unei lovituri la cap; Sam părea să-şi fi găsit sfârşitul în acelaşi mod, craniul fiindu-i spintecat într-o parte.

Jacob zăcea la picioarele patului lui Amy, săgeata din arbaleta lui Ben străpungându-i gâtul. O şuviţă de sânge încă îi bolborosea pe buze; ochii îi erau deschişi, cu o expresie de uimire întipărită pe chip. În mâna întinsă ţinea un drug de fier, mânjit cu sânge şi creier, bucăţile albe amestecându-se cu roşul şi atârnând de suprafaţa lui.

— Dumnezeule mare! izbucni Caleb. Dumnezeule mare, sunt morţi cu toţii!

Totul la această scenă căpătase o însufleţire odioasă. Cadavrele de pe podea, balta de sânge. Jacob cu drugul în mână. Michael o ajută pe Sara să se ridice în picioare. Amy stătea încă ghemuită la perete.

— Sam şi Milo au fost, îngăimă Sara.

Michael îşi ajută sora să se aşeze pe unul dintre paturi. Vorbea împleticit, printre buzele crăpate şi umflate, dinţii aliniaţi într-un şir stacojiu. Ben şi cu mine am încercat să-i oprim. Totul a fost… nu ştiu. Sam mă lovea. Apoi a mai venit altcineva.

— Era Jacob? întrebă Peter. Zace mort aici, Sara.

— Nu ştiu, nu ştiu!

Alicia îl apucă pe Peter de cot.

— Nu contează ce s-a întâmplat, îl zori ea. Oricum n-o să ne creadă nimeni. Trebuie să plecăm, *acum*.

Nu putea risca să rateze ieşirea pe poartă; Alicia le explică ce anume trebuia să facă fiecare. Lucrul important era să nu fie văzuţi de pe Zid. Peter şi Caleb aveau să se ducă la Magazie, după frânghii, rucsacuri şi pantofi pentru Amy; Alicia îi va conduce pe restul la locul de întâlnire.

Se furişară afară din Infirmerie şi se răspândiră fiecare în drumul lui. Uşa principală de la Magazie era larg deschisă, cu lacătul atârnând în belciugul lui — un detaliu ciudat, de care însă nu aveau vreme să se îngrijoreze acum. Caleb şi Peter păşiră în interiorul slab luminat, cu şirul lui lung de tomberoane. Acolo îl găsiră pe Bătrânul Chou şi, lângă el, pe Walter Fisher. Atârnau de căpriori, umăr lângă umăr, cu frânghiile strânse în jurul gâtului, cu picioarele goale suspendate deasupra unor lăzi cu cărţi. Pielea lor căpătase o nuanţă cenuşie; limbile celor doi bărbaţi le atârnau afară din gură. Era evident că se folosiseră de lăzi pe post de scară, aşezându-le una peste alta, iar apoi, odată fixate funiile, le dăduseră la o parte cu piciorul. O clipă, Peter şi

Caleb rămaseră în loc, uitându-se la cei doi bărbaţi, la imaginea de necrezut pe care o înfăţişau.

— Să fiu… al naibii! spuse Caleb.

Alicia avea dreptate, Peter o ştia prea bine. Trebuiau să plece acum. Indiferent ce se întâmpla era ceva de amploare şi oribil, o forţă care avea să-i mături pe toţi.

Luară proviziile şi ieşiră. Atunci îşi aminti Peter de hărţi.

— Ia-o înainte, îi spuse lui Caleb. Vă prind eu din urmă.

— Dar cred că ei sunt deja acolo.

— Du-te! Vă găsesc eu!

Băiatul o luă la goană. Ajuns la casa Mătuşicăi, Peter nu se mai obosi să bată la uşă; intră direct şi o ţinu drept spre dormitor. Mătuşica dormea. Rămase o clipă în prag, urmărind-o cum respiră. Hărţile erau în acelaşi loc în care le lăsase, sub pat. Se aplecă să le scoată de acolo şi le strecură în cutia din rucsacul lui.

— Peter?

Înţepeni. Ochii Mătuşicăi erau încă închişi. Îşi ţinea mâinile nemişcate pe lângă corp.

— M-am întins să mă odihnesc şi eu oleacă.

— Mătuşică…

— Nu e timp de rămas-bun, intonă bătrâna. Du-te, Peter! E vremea ta acum!

Până când ajunse la decupaj, fuioare trandafirii începuseră deja să apară la est. Toată lumea era acolo. Alicia se căţără pe şine, curăţându-se de praf.

— E toată lumea gata?

Un zgomot de paşi se auzi din spatele lor: Peter se răsuci pe călcâie, scoţându-şi cuţitul. Zări apoi, apărând de sub arboret, silueta lui Mausami Patal. Pe un umăr purta o arbaletă; în spate avea un rucsac.

— V-am urmărit de la Magazie. Mai bine ne-am grăbi.

— Maus… începu Alicia.

— Nu te obosi, Lish. Vin cu voi.

Mausami îl fixă pe Peter cu privirea.

— Spune-mi un lucru, îi zise ea. Crezi că fratele tău e mort?

El simţi de parcă aşteptase ca şi altcineva să-i pună întrebarea asta.

— Nu.

— Nici eu.

Ea îşi duse mâna la burtă, un gest involuntar. Îşi dădu seama de înţelesul gestului într-o asemenea deplinătate, încât îl simţi ca pe ceva mai degrabă amintit decât abia descoperit, de parcă ar fi ştiut în tot acest timp.

— N-am avut ocazia să-i spun, zise Mausami. Şi încă vreau acest lucru.

Peter se întoarse către Alicia, care îi studia exasperată pe cei doi.

— Vine şi ea.

— Peter, asta nu e o idee bună. Gândeşte-te numai unde mergem.

— Mausami face parte din familie acum. Nici nu se mai discută.

Preţ de o clipă, Alicia nu spuse nimic; părea să fi rămas fără cuvinte.

— S-o ia naiba! izbucni ea în cele din urmă. N-avem timp să ne certăm.

Alicia mergea prima, deschizând calea. Urmată de Sara, de Michael, de Caleb şi de Mausami, care intrară rând pe rând în tunel, lăsându-l pe Peter să le păzească spatele.

Amy era ultima. Găsiseră un jerseu, nişte pantaloni şi o pereche de sandale pentru ea. Pe când coborau prin trapă, privirea ei o întâlni pe a lui Peter cu o forţă neaşteptată, imploratoare. *Unde mergem?*

„Colorado”, îşi zise el în gând. „ZCC”. Acestea erau doar nişte nume pe o hartă, frânturi de lumină colorată pe ecranul monitorului CRT al lui Michael. Realitatea din spatele lor, lumea ascunsă din care făceau cu toţii parte, nu era ceva ce Peter îşi putea imagina. Când vorbiseră mai devreme de întreprinderea unei asemenea călătorii — chiar fusese mai devreme în aceeaşi seară, când toţi patru se strecuraseră la Far? —, Peter îşi închipuise o expediţie organizată: un detaşament bine înarmat, căruţe cu provizii, cel puţin o echipă de recunoaştere, o rută minuţios planificată. Tatăl lui obişnuia să petreacă sezoane întregi plănuind Cursele Lungi. Şi iată-i acum, nişte fugari, mergând la picior cu ceva mai mult decât un teanc de hărţi vechi şi cuţitele de la brâu. Cum puteau spera măcar să ajungă într-un asemenea loc?

— Nu prea ştiu, îi răspunse el. Dar, dacă nu plecăm acum, cred că o să murim cu toţii aici.

Intră în tunel şi dispăru. Peter strânse curelele rucsacului său, se strecură înăuntru după ea şi trase chepengul în urma lui, izolându-se în întuneric. Pereţii erau reci şi miroseau a pământ. Tunelul fusese săpat acum multă vreme, poate chiar de Constructori, ca să le faciliteze accesul la magistrala principală; exceptându-l pe Colonel, nimeni nu-l mai folosise de ani buni. Era ruta lui secretă, le explicase Alicia, cea pe care o folosea când se ducea să vâneze. Măcar unul dintre mistere era rezolvat.

Douăzeci şi cinci de metri mai încolo, Peter ieşi într-o dumbravă de mesquite. Toată lumea îl aştepta. Luminile erau stinse, lăsând să se vadă un cer cenuşiu la răsărit. Deasupra lor, faţa muntelui se înălţa ca un singur bloc de piatră, un martor mut la toate câte se petrecuseră. Peter auzi strigătele Paznicilor din vârful Zidului, anunţându-şi posturile pentru Primul Clopot şi făcând schimbul de tură. Dale avea să se întrebe ce s-o fi întâmplat cu ei, asta dacă nu ştia deja. Cu siguranţă că nu va mai dura mult până când cadavrele aveau să fie descoperite.

Alicia închise chepengul în urma lui Peter şi învârti roata, apoi îngenunche ca s-o ascundă în tufişuri.

— O să vină după noi, spuse Peter încetişor, ghemuindu-se lângă ea. O să aibă cai. Nu putem să-i întrecem.

— Ştiu. Chipul ei era liniştit. Este o chestiune de cine ajunge primul la arme.

Şi spunând acestea, Alicia se ridică în picioare, se întoarse pe călcâie şi o luă înainte, conducându-i în jos spre munte.

PARTEA A VII-A ŢINUTURILE ÎNTUNECATE

„Văzut-am veşnicia noaptea trecută
Ca un cerc de lumină pură, nesfârşită,
Pe cât de calmă, pe-atât de strălucită,
Rotund sub el timpul în ore, zile, ani,
Condus de sfere
Ca o umbră uriaşă se mişca, în care lumea
Şi tot alaiul ei se împingea."
HENRY VAUGHAN, *Lumea*

42

Ajunseră la poalele muntelui înainte de prânz. Poteca, o cărare care mergea în zigzag de-a lungul versantului estic, era prea abruptă pentru cai; ba, pe alocuri, poteca lipsea cu desăvârşire. O sută de metri mai sus de Centrală, o porţiune din munte părea să fi fost excavată; o grămadă de pietriş zăcea dedesubtul ei. Se aflau deasupra unui canion îngust, Centrala fiind ascunsă privirilor la nord de un perete de stâncă. Bătea un vânt cald şi uscat. Urcară la loc, căutând o altă rută, în vreme ce minutele se scurgeau necontenit. Găsiră în cele din urmă pe unde să o ia — se abătuseră de la potecă — şi astfel îşi încheiară coborârea.

Se apropiară de Centrală prin spate. În complexul îngrădit nu detectară nicio mişcare.

— Ai auzit asta? întrebă Alicia.

Peter se opri să asculte.

— Nu aud nimic.

— Asta pentru că gardul e dezactivat.

Poarta se deschise. Atunci văzură ei proeminenţa întunecată de pe pământ, care stătea la umbra grajdului. Pe măsură ce se apropiară, ridicătura părea să se atomizeze, împrăştiindu-se într-un nor învolburat.

O măgăriţă. Norul de musculiţe se risipi când ajunseră mai aproape. Pământul din jurul ei era negru de sânge.

Sara îngenunche lângă leş. Măgăriţa zăcea pe o parte, expunându-şi curbura balonată a pântecelui, umflată cu gaze. O tăietură prelungă, care colcăia de viermi, îi urmărea linia gâtului.

— Aş zice că e moartă de câteva zile.

Chipul plin de vânătăi al Sarei se zbârci din pricina mirosului. Buza de jos îi era despicată; dinţii-mânjiţi de sânge închegat. Ochiul stâng îi era tumefiat.

— Se pare că cineva s-a folosit de un cuţit.

Peter se întoarse spre Caleb. Acesta rămăsese cu privirea căscată, aţintită asupra gâtului animalului. Îşi trase gulerul jerseului până la

nas, o mască improvizată împotriva duhorii.
— E măgăriţa lui Zander? Cea de pe câmp?
Caleb încuviinţă din cap.
— Peter… Alicia arătă spre gard. O a doua siluetă întunecată zăcea la pământ.
— Încă o măgăriţă?
— N-aş prea crede.
Era Rey Ramirez. Nu mai rămăsese prea mult din el, doar oase şi piele arsă, care încă emana un miros slab de carne la grătar. Era în genunchi, sprijinit de gard, degetele lui înţepenite prinse în spaţiile libere dintre cabluri. Oasele expuse ale feţei îl făceau să pară că zâmbeşte.
— Asta ar explica partea cu gardul, spuse Michael.
Părea că i se face rău.
— Probabil că, ţinându-se de el, a cauzat un scurtcircuit.
Chepengul era deschis: coborâră în Centrală, traversând spaţiile ei întunecate, din cameră în cameră. Nimic nu arăta în neregulă. Panoul era încă aprins, trimiţând curentul până sus pe munte. Finn nu era de găsit. Alicia îi conduse în spate; raftul care ascundea trapa de ieşire era încă la locul lui. Abia când ea deschise uşa şi el văzu armele, încă în cutiile lor, îşi dădu Peter seama că se temuse ca nu care cumva să nu mai fi fost acolo. Alicia trase afară o cutie şi o deschise.
Michael scoase un fluierat admirativ.
— Nu glumeai deloc. Sunt noi-nouţe!
— Sunt şi mai multe de unde vin astea. Alicia îşi ridică privirea spre Peter. Crezi că poţi găsi buncărul pe hărţile alea?
Fură întrerupţi de zgomotul paşilor răsunând pe scară: Caleb.
— Vine cineva.
— Câţi?
— Pare doar unul.
Alicia împărţi degrabă armele şi ieşiră în curte. Peter putea zări un singur călăreţ în depărtare, lăsând în urmă o dâră de praf. Caleb îi dădu Aliciei binoclul.
— Să fiu a naibii! făcu ea.
Câteva clipe mai târziu, Hollis Wilson intră pe poartă şi descălecă. Braţele şi faţa îi erau pline de praf.
— Mai bine ne-am grăbi.
Făcu o pauză ca să bea îndelung din gamelă.
— E un grup de cel puţin şase pe urmele mele. Dacă vrem să ajungem la buncăr înainte de apus, ar trebui să plecăm chiar acum.
— De unde ştii unde mergem? întrebă Peter.
Hollis se şterse la gură cu dosul palmei.
— Uiţi că am călărit alături de tatăl tău, Peter?

Grupul se adunase în camera de control; încărcau lucrurile cât de repede puteau, cât de mult puteau să care. Mâncare, apă, arme. Peter împrăştiase hărţile pe masă ca să le examineze Hollis. O găsi pe cea care o voia: *Los Angeles Basin şi Southern California.*

— Potrivit lui Theo, buncărul e la două zile distanţă, spuse Peter.

Hollis se încruntă, cute adânci apărându-i pe frunte pe când studia harta. Peter observă pentru prima oară că îşi lăsase barba să crească. Preţ de o secundă, i se păru că Arlo însuşi stătea acolo lângă el.

— Eu mi-amintesc mai degrabă că erau vreo trei, dar trăgeam şi cărucioare după noi. La picior, aş spune că am scoate două. Se aplecă deasupra hărţii, arătând cu degetul. Noi suntem aici, la trecătoarea San Gorgonio. Pe vremea când călătoream cu tatăl tău, foloseam drumul ăsta, Route 62, la nord de Eastern Road, autostrada interstatală numărul 10. E făcută bucăţi, dar, la picior, asta n-ar trebui să fie o problemă. Înnoptăm aici — arătă din nou cu degetul — în orăşelul numit Joshua Valley. E la vreo douăzeci de kilometri, dar ar putea fi şi douăzeci şi cinci. Demo a fortificat o veche remiză de pompieri şi a lăsat nişte provizii acolo. Se închide etanş şi avem şi o pompă care funcţionează, aşa încât putem scoate apă dacă avem nevoie, şi vom avea. Din Joshua sunt încă treizeci de kilometri până la autostrada Twentynine Palms şi încă zece spre nord, prin câmp deschis, până la buncăr. O plimbare dată naibii, dar am putea s-o lăsăm pentru altă zi.

— Dacă buncărul e sub pământ, cum o să-l găsim?

— Pot eu să-l găsesc, nu-i problemă. Şi crede-mă când îţi zic că trebuie să vedeţi locul ăla. Bătrânul tău îi spunea cămara de război. Sunt şi vehicule acolo, plus combustibil. Nu am reuşit niciodată să ne dăm seama cum funcţionează, dar poate o s-o facă Circuit şi Caleb.

— Cum rămâne cu fumurile?

— Nu prea am văzut mulţi pe aici. Dar asta nu înseamnă că nu sunt. Este totuşi un deşert, ceea ce lor nu le place. Prea cald, nu sunt destule ascunzişuri, n-am văzut cine ştie ce vânat. Demo o numea zona de aur.

— Şi mai la est?

Hollis ridică din umeri.

— Bănuiala ta e la fel de bună ca a mea. Nu am mers mai departe de buncăr. Dacă eşti hotărât să te duci în Colorado, cel mai sigur e să stai departe de drumul I-40 şi să o ţii spre nord pe autostrada interstatală 15. E o a doua rezervă de provizii ascunsă în Kelso, o veche staţie de cale ferată. Terenul e cam aspru, dar ştiu că bătrânul a ajuns cel puţin până acolo.

Alicia urma să călărească direct la destinaţie; restul grupului trebuia s-o urmeze la picior. Caleb încă semnaliza de pe acoperişul Centralei că drumul era liber, pe când ei încărcau echipamentul la umbra grajdului. Măgăriţa dispăruse, căci Hollis şi Michael o târâseră până la

gard.

— Urmăritorii ar trebui să se vadă de-acum, spuse Hollis. Erau la câţiva kilometri de mine.

Peter îşi întoarse privirea spre Alicia. Să meargă să verifice? Însă ea clătină din cap.

— Nu contează, spuse ea cu hotărâre în glas. Şi ei sunt pe cont propriu de-acum. La fel ca noi.

Caleb coborî scara din spatele Centralei şi li se alătură la adăpostul umbrei. Erau acum un grup de opt. Peter deveni deodată conştient de cât de epuizaţi erau. Niciunul dintre ei nu dormise deloc. Amy stătea lângă Sara, având un rucsac la fel ca al celorlalţi. Mijea ochii în soare cu un soi de curaj înverşunat pe sub cozorocul unei şepci pe care cineva o găsise în magazie. Orice s-ar fi spus despre ea, se vedea limpede că nu era obişnuită cu lumina puternică. Dar nu mai putea face nimic acum.

Peter păşi afară din umbră. Se uită la ceas: şapte ore până la căderea nopţii. Şapte ore în care să parcurgă cei douăzeci şi cinci de kilometri, pe jos, prin câmp deschis. Odată porniţi la drum, nu mai era cale de întoarcere. Alicia, cu puşca atârnată pe un umăr, se urcă pe calul lui Hollis, o iapă uriaşă, de culoarea nisipului, zdravănă ca o casă. Caleb îi dădu binoclul.

— Toată lumea e gata?

— Ştiţi, spuse Michael, tehnic vorbind, nu e prea târziu să ne predăm.

Stătea lângă sora lui, ţinând stângaci puşca peste piept. Se uită pe rând la feţele lor tăcute.

— Hei, era doar o glumă!

— De fapt, cred că Circuit are dreptate, declară Alicia de pe cal. Nu e nicio ruşine să rămâneţi. Cine vrea asta să vorbească acum.

Nu vorbi nimeni.

— În regulă, atunci, spuse Alicia. Fiţi cu ochii-n patru!

Nu era făcut pentru asta, îşi spuse Galen. Pur şi simplu, nu era. Toată chestia fusese o greşeală uriaşă încă de la început.

Arşiţa îl ucidea, soarele îi apărea ca o explozie albă în ochi. Îl durea fundul atât de rău de la călărit, încât nu credea că va mai putea merge o săptămână. Mai avea şi o durere cumplită de cap, acolo unde Alicia îl ciomăgise cu arbaleta. Şi nimeni din grup nu-l asculta. Ai naibii, niciunul nu făcuse nimic din ce le spusese el! *Hei, băieţi, poate ar trebui să ne oprim puţin. Am putea să încetinim. Ce-i cu graba asta afurisită?*

— Omoară-i, spusese Gloria Patal.

Şoricelul ăsta de femeie părea că se sperie şi de umbra ei, din câte ar fi zis Galen, dar, după cum arătau însă lucrurile, Gloria Patal avea laturi pe care până acum nu i le văzuse nimeni. Stând în poartă,

femeia spumega de mânie:

— Adu-mi fiica înapoi, dar ucide-i pe ceilalţi! Îi vreau *morţi!*

Fata o făcuse, asta spunea toată lumea, fata, Alicia, Caleb, Peter, Michael şi… Jacob Curtis. Jacob Curtis! Nu avea nicio logică pentru Galen, dar, în fine, nimic din toată situaţia asta nu avea; logica încetase să mai fie un punct de referinţă, din câte ar fi zis el. Nu era nici la poartă, unde se adunase toată lumea, cu toţii ţipând şi fluturându-şi braţele prin aer; era ca şi cum jumătate din Colonie voia să omoare pe cineva, pe oricine, în acea dimineaţă. Dacă Sanjay ar fi fost acolo, poate că le-ar mai fi băgat minţile în cap, poate i-ar fi liniştit şi i-ar fi făcut să se răzgândească. Însă nu era. Era la Infirmerie, spusese Ian, bolborosind şi scâncind ca un bebeluş.

Cam pe atunci pornise mulţimea după Mar Curtis şi o târâră până la poartă. Nu era ea chiar persoana pe care o voiau, dar nu se mai putea face nimic. Mulţimea o luase razna. O scenă demnă de milă, biata femeie, care nu avusese un dram de noroc în toată viaţa ei, care nu avea o fărâmă de putere să se împotrivească, fu împinsă în sus pe scară de sute de mâini şi aruncată peste Zid, în vreme ce toţi ceilalţi izbucniră în urale. Ar fi putut să se sfârşească atunci, însă mulţimea abia începuse, Galen o putea simţi, prima victimă doar ce le deschisese apetitul pentru mai mult, iar Hodd Greenberg ţipa:

— Elton! Elton era cu ei la Far!

Următorul lucru pe care îl ştiu Galen, sau oricare dintre ei, fu că mulţimea se repezi la Far într-o furtună de urale, îl luară pe sus pe bietul bătrân, pe săracul nevăzător, şi îl duseră la Zid. Îl aruncară şi pe el.

În ceea ce-l privea, Galen îşi ţinea gura *închisă.* Nu era mult până când cineva avea să spună: Hei, Galen, unde e soţia ta? Ce e cu Mausami? A luat şi ea parte la toate astea? Hai să-l aruncăm pe Galen, următorul!

Ian dădu în cele din urmă ordinul. Galen nu vedea de ce trebuia să meargă după ei, însă era Căpitan Secund acum, de vreme ce toţi ceilalţi Secunzi erau morţi, şi îşi dădea seama că Ian voia să menţină măcar iluzia că Paza era încă la conducere. Trebuia făcut ceva, altminteri mulţimea ar fi aruncat pe toată lumea peste Zid. Atunci îl luase Ian deoparte şi îi spusese despre arme. Douăsprezece lăzi, după un perete din magazie. Personal, nu-mi pasă câtuşi de puţin de Peregrină, spusese Ian. De soţia ta te ocupi tu. Mie doar adu-mi afurisitele alea de arme.

Erau un grup de cinci: Galen la comandă, Emily Darrell şi Dale Levine, pe poziţia secundă, cu Hodd Ramirez şi Cort Ramirez închizând şirul. Prima lui misiune în afara Zidului şi pe cine avea cu el? Pe idiotul de Dale, o ştafetă de şaisprezece ani şi doi bărbaţi care nici nu erau Paznici.

O treabă zadarnică, asta era. Scoase un oftat din toţi rărunchii — destul cât să-l audă şi ştafeta Emily Darrell, care călărea alături, şi să-l întrebe ce nu era în regulă. Ea fusese prima care se oferise voluntară pentru Cursă. O fată care voia să demonstreze ceva. Îi răspunsese „Nimic" şi o lăsase aşa.

Aproape că ieşiseră din Banning de-acum. Era bucuros că nu putea să vadă prea multe detalii, însă frânturile pe care le prinsese pe când traversau oraşul călare — n-aveai cum să nu te uiţi — îi trimise fiori pe şira spinării. O grămadă de clădiri prăbuşite şi de slăbănogi uscaţi prăjindu-se în maşinile lor ca nişte fâşii de miel, ca să nu mai spunem de fumuri, care probabil că stăteau la pândă pe undeva. *O singură lovitură. Vin de sus.* Paza îţi băga cuvintele astea în cap încă de când aveai opt ani, fără să-ţi dezvăluie vreodată marele secret. Ce prostie era totul! Dacă un fum se năpustea asupra lui Galen Strauss, n-ar fi avut nicio şansă. Se întreba cât de tare l-ar durea. Probabil că mult.

Adevărul era că, la cum stăteau lucrurile, toată chestia cu Mausami căzuse. Se întreba de ce nu văzuse asta înainte. Ei bine, poate că o făcuse şi nu reuşise s-o accepte. Nici măcar nu era furios. Desigur, o iubise. Probabil că încă o mai iubea. Mereu va rămâne un colţ din mintea lui în care avea să fie Mausami şi copilul. Copilul nu era a lui, dar tot se trezi că îşi dorea să fi fost. Un copil te putea face să te simţi mai bine în legătură cu orice, chiar şi cu faptul că orbeai. Se întrebă dacă Maus şi copilul erau bine. Dacă îi găsea, spera să fie destul de bărbat cât s-o spună: Sper că eşti bine.

Se apropiară de panta care ducea la Eastern Road, mergând călare pe două rânduri. Pe toţi zburătorii, afurisitul de cap îi plesnea de durere! Poate că era doar de la lovitura pe care i-o dăduse Alicia, dar nu era convins. Vederea însăşi părea că-l lasă de tot. Frânturi ciudate de lumină începuseră să-i joace dinaintea ochilor. Nu se simţea prea bine.

Era atât de adâncit în gândurile lui, încât nici nu-şi dădu seama unde era, că ajunseseră în vârful pantei. Făcu o pauză de băut. Turbinele eoliene erau acolo, pe undeva, învârtindu-se în vântul care-i biciuia faţa. Nu voia decât să ajungă odată la Centrală, să se întindă în întuneric şi să închidă ochii. Petele dansatoare erau şi mai multe acum, traversând câmpul strâmt al vederii lui ca nişte fulgi strălucitori de nea. Nu vedea cum va putea fi în stare să continue; altcineva trebuia să preia conducerea. Se întoarse spre Dale, care venise lângă el, şi îi spuse:

— Ascultă, crezi că…

Locul de lângă el era liber.

El se foi în şa. Nu era nimeni în spatele lui. Niciun călăreţ. De parcă o mână uriaşă i-ar fi luat în palma ei, cu cai cu tot, chiar de pe faţa Pământului.

Un val de fiere îi năvăli în gât.

— Băieţi?

Atunci auzi sunetul, care venea de sub pasaj. Un foşnet uşor, umed, ca nişte coli de hârtie udă care sunt rupte în jumătate sau ca o portocală zemoasă de pe care era desprinsă coaja.

43

Traversară Joshua Valley cu doar câteva minute mai puţin decât s-ar fi aşteptat; până când ajunseră la remiza de pompieri, lumina zilei aproape se dusese de tot. Centrala era situată în partea vestică a oraşului, o structură joasă, pătrată, cu un acoperiş de beton şi două uşi boltite care dădeau spre stradă, blocate cu bucăţi de beton. Hollis îi duse prin spate, unde rezervorul cu apă era ascuns de un hăţiş de buruieni înalte. Apa care curgea de la pompă era caldă şi avea gust de rugină şi pământ. Băură toţi cu lăcomie, turnându-şi apoi şi pe cap. Nu fusese nicicând mai bună, se gândi Peter.

Se adunară la umbra unei clădiri, în vreme ce Hollis şi Caleb smulseră scândurile care acopereau intrarea din spate a staţiei. Cu un brânci, uşa se deschise, alunecând pe balamalele ei ruginite, eliberând un damf de aer închis, la fel de dens şi de cald ca răsuflarea omenească. Hollis îşi ridică din nou puşca.

— Aşteptaţi aici!

Peter ascultă ecoul paşilor lui Hollis înaintând prin spaţiul întunecat. Era ciudat de neliniştit; ajunseseră până aici şi părea imposibil ca remiza pompierilor să refuze să-i adăpostească peste noapte. Chiar atunci, Hollis se întoarse.

— E liber, spuse el. E înăbuşitor, dar ne descurcăm noi.

Îl urmară într-o încăpere mare, cu tavanul înalt. Ferestrele erau astupate de şi mai multe blocuri de ciment, cu fante subţiri în partea de sus, pentru ventilaţie, prin care pătrundea o licărire gălbuie a luminii de la apus. Aerul mirosea a praf şi a animale. Unelte de tot felul şi materiale de construcţie erau sprijinite de pereţi: saci de ciment, jgheaburi din plastic şi sape murdare de ciment întărit, o roabă, colaci de frânghii şi lanţuri. Firidele în care obişnuiau să fie motoarele erau goale. Zona servea acum drept un grajd improvizat, cu şase boxe şi cuie bătute în scânduri. Din peretele de la capătul opus pornea un şir de scări din lemn care nu duceau nicăieri — al doilea etaj nu mai exista.

— Paturile sunt în spate, îi lămuri Hollis.

Îngenunchease să umple o lampă dintr-o găleată de plastic.

Peter văzu culoarea de un auriu pal al lichidului şi recunoscu mirosul. Nu era alcool, ci petrol.

— Tot confortul unei case. Avem şi bucătărie, şi o baie, deşi nu curge apa, iar hornul este astupat.

Alicia aduse calul înăuntru.
— Cum rămâne cu uşa? întrebă ea.
Hollis aprinse lampa cu un chibrit, se opri să ajusteze fitilul şi i-o dădu lui Mausami, care stătea lângă el.
— Bascheţel, dă-mi o mână de ajutor!
Hollis scoase două chei fixe şi îi dădu una lui Caleb. Atârnând în balamele deasupra intrării principale, suspendată de o pereche de lanţuri blocate, era o baricadă din plăci groase de metal, încadrate de grinzi grele de lemn. O aduseră la locul ei şi o prinseră în cele două suporturi cu glafuri, izolându-se înăuntru.
— Şi acum ce facem? întrebă Peter.
Bărbatul cel voinic ridică din umeri.
— Acum aşteptăm până dimineaţă. Stau eu primul de veghe. Tu şi ceilalţi mai bine v-aţi culca.
În camera din spate unde erau paturile de care le vorbise Hollis, se găseau jumătate de duzină de saltele cu arcurile lăsate. O a doua uşă ducea la bucătărie şi la baie, care avea un şir de chiuvete pătate de rugină, deasupra cărora erau câte o oglindă crăpată, şi patru cabine de toaletă. Toate geamurile erau astupate. Una dintre toalete fusese smulsă, iar acum zăcea, cu bazinul aplecat înainte ca faţa unui beţiv, în capătul celălalt al încăperii. În locul ei era o găleată de plastic şi, lângă ea, pe podea, un teanc de reviste vechi. Peter o luă pe cea de deasupra: *Newsweek*. Pe copertă era fotografia neclară a unui viral. Era ceva ciudat de plat la această imagine, de parcă ar fi fost făcută de la depărtare şi în acelaşi timp de foarte aproape. Creatura stătea într-un soi de alcov, dinaintea unui dispozitiv pe care, în partea de sus, erau trecute literele ATM. Peter nu ştia ce era acel lucru, cu toate că văzuse unul la mall. Pe pământ, lângă viral, se găsea un singur pantof gol. Titlul din două cuvinte spunea: SĂ CREDEŢI.
Se întoarse cu Alicia la garaj.
— Unde e restul de provizii? îl întrebă pe Hollis.
Hollis îi arătă de unde se ridicau scândurile din podea, scoţând la iveală o scobitură de vreun metru adâncime, al cărei conţinut era acoperit de o prelată grea, din plastic. Peter se lăsă în jos şi dădu la o parte prelata. Şi mai multe canistre pline cu apă şi combustibil şi, strânse bine laolaltă, şiruri de lăzi asemenea celor pe care le găsiseră sub treptele de la centrala electrică.
— În astea zece sunt puşti, spuse Hollis, arătând cu degetul. În celelalte, pistoale. Am mutat doar armele mici, nu şi explozibilul. Demo nu ştia dacă nu ar fi putut să sară pur şi simplu în aer, făcând praf locul, aşa că le-am lăsat în buncăr.
Alicia deschise una dintre lăzi şi scoase un pistol negru. Trase piedica, ţinti şi apasă trăgaciul; auziră pocnetul surd al cocoşului lovindu-se de camera cartuşului goală.

— Ce fel de explozibil?

— În mare parte, grenade.

Hollis lovi uşor una dintre lăzi cu vârful cizmei.

— Dar adevărata surpriză se află aici. Ajută-mă puţin.

Ceilalţi se adunară şi ei în jurul marginilor gropii. Hollis şi Alicia stăteau de-o parte şi de alta a cufărului, trăgându-l sus pe podeaua garajului. Hollis îngenunche şi îl deschise. Peter se aşteptase la şi mai multe arme, aşa că fu surprins să vadă o grămadă de săculeţe cenuşii. Hollis îi dădu unul lui Peter. Abia dacă avea un kilogram; pe o parte era o etichetă cu scris mărunt şi negru. În partea de sus, erau trecute literele MGP.

— Vine de la Mâncare Gata Preparată, explică Hollis. Hrana Armatei. Sunt mii de astfel de pacheţele în buncăr. Tu ai… să vedem, făcu el, luând săculeţul din mâinile lui Peter şi mijind ochii la scris. Chifteluţe din soia cu sos. Pe asta n-am încercat-o.

Alicia ţinea şi ea în mână un săculeţ, privindu-l cu o încruntare sceptică.

— Hollis, astea au fost „preparate” acum nouăzeci de ani. N-au *cum* să mai fie bune.

Bărbatul voinic ridică din umeri şi începu să distribuie săculeţii.

— Multe dintre ele nu mai sunt. Dar dacă sunt încă bune, le puteţi mânca. Credeţi-mă, veţi şti când le veţi desface. Majoritatea sunt destul de bune, dar uitaţi-vă după vita Stroganoff. Demo o numea „Mâncare care Refuză să Iasă”.

Erau cam şovăitori, dar, la urma urmelor, prea flămânzi ca să refuze. Peter mâncă două: chifteluţe din soia şi o budincă dulce, cleioasă, numită „tartă cu mango”. Amy stătea pe marginea unuia dintre paturi şi ronţăia neîncrezătoare din nişte biscuiţi săraţi şi galbeni şi o bucată din ce părea a fi brânză. Din când în când, îşi ridica ochii obosiţi; apoi îşi relua mâncatul ei furişat. Tarta cu mango era atât de plină de zahăr, încât îl leşină de tot pe Peter, însă, când se întinse pe pat, simţi oboseala cum i se strecoară în piept şi îşi dădu seama că somnul avea să-l cuprindă neîntârziat. Ultimul lui gând se îndreptă spre Amy, care ronţăia din biscuiţii săraţi, cu privirea rătăcindu-i prin încăpere. Parcă s-ar fi aşteptat să se întâmple ceva. Dar ideea asta era ca o frânghie pe care mâinile lui nu o puteau ţine şi, curând, se trezi cu ele goale; gândul se pierduse.

Chipul lui Hollis pluti apoi dinaintea lui în întuneric. Clipi ca să alunge ceaţa dezorientării. În cameră era înăbuşitor de cald; cămaşa şi părul îi erau îmbibate de sudoare. Înainte ca Peter să poată spune ceva, Hollis îl opri, punându-i un deget pe buze.

— Ia-ţi puşca şi vino!

Hollis, ducând lampa, îl conduse la garaj. Sara stătea sprijinită de peretele din blocuri de beton, acolo unde, cândva, fusese cadrul uşilor.

Un mic punct de observaţie era construit în una dintre uşi — o placă de metal trasă pe nişte şine, prinsă în beton.

Sara se dădu la o parte.

— Aruncă o privire, îi şopti ea.

Peter îşi lipi ochiul de deschizătură. Putea simţi în nări mirosul vântului, noaptea rece a deşertului. Fereastra dădea spre strada principală a oraşului, Route 62. Vizavi de remiza pompierilor se afla un complex de clădiri, mormane de ruine, iar dincolo de ele un şir unduios de dealuri, scăldate toate în lumina albăstruie a lunii.

Ghemuit în mijlocul drumului stătea un viral.

Peter nu mai văzuse unul atât de nemişcat, cel puţin nu noaptea. Era cu faţa la clădire, sprijinit pe vine, privind în gol la clădire. În vreme ce Peter îl urmărea cu privirea, mai apărură doi din beznă, înaintând de-a lungul şoselei şi oprindu-se în aceeaşi poziţie vigilentă, cu faţa spre staţia de pompieri. O ceată de trei.

— Ce fac? întrebă Peter în şoaptă.

— Doar stau acolo, îi răspunse Hollis. Au umblat puţin prin jur, dar nu s-au apropiat mai mult de atât.

Peter îşi întoarse faţa de la fereastră.

— Crezi că ştiu că suntem aici?

— Pe aproape, dar nu foarte. Cu siguranţă că pot simţi mirosul calului.

— Sara, du-te şi trezeşte-o pe Alicia, spuse Peter. Fă linişte — e mai bine pentru toată lumea dacă nu-i trezim şi pe ceilalţi.

Peter se întoarse înapoi spre fereastră. O clipă mai târziu, întrebă:

— Câţi ai spus că sunt?

— Trei, răspunse Hollis.

— Ei bine, acum sunt şase.

Peter se dădu la o parte, ca să vadă şi Hollis.

— Asta e… de rău, îngăimă Hollis.

— Care sunt punctele slabe?

Alicia era lângă ei acum. Ridică piedica puştii şi, străduindu-se să fie cât mai silenţioasă, trase încărcătorul. Atunci auziră un tropăit care venea de deasupra.

— Sunt pe acoperiş.

Michael veni împleticindu-se din cealaltă cameră. Se uită la ei încruntat, cu ochii cârpiţi de somn.

— Ce se întâmplă? întrebă el, mult prea tare. Alicia îşi duse un deget la buze, apoi îi făcu semn spre tavan.

Şi mai multe zgomote se auziră de deasupra lor. Era ca şi cum viralii testau podeaua, se gândi Peter. Îi încercau rezistenţa înainte să o spargă. Îşi aranjă mai bine patul puştii pe umăr, fiind gata să tragă, însă chiar atunci Amy apăru în cătarea armei. Mai târziu avea să se întrebe dacă fusese în cameră în tot acel timp, ascunzându-se în vreun

colţ, observând în tăcere. Se apropie de baricadă.

— Amy, întoarce-te…

Fata îngenunche în faţa uşii, lipindu-şi palmele de ea. Îşi ţinea capul aplecat, atingând metalul cu fruntea. Din capătul celălalt se auzi un nou bubuit, deşi mai încet de această dată, iscoditor. Umerii lui Amy tremurau.

— Ce face?

Fu Sara cea care răspunse:

— Cred că… plânge.

Nimeni nu se clinti din loc. Din partea cealaltă de uşă nu se mai auzea acum nimic. În cele din urmă, Amy se propti în călcâie şi se ridică în picioare, cu faţa la ei. Privea în depărtare, fără să se concentreze pe ceva anume; părea să nu-l vadă pe niciunul dintre ei.

Peter ridică o mână.

— N-o trezi!

În vreme ce o urmăreau în tăcere, Amy se întoarse şi ieşi, cu acelaşi aer parcă de pe altă lume, pe uşa care ducea în dormitor, tocmai când intra Mausami, ultima trezită. Amy trecu pe lângă ea, fără să dea semne că ar fi observat-o. Auziră apoi scârţâitul arcurilor ruginite pe când se aşeza în patul ei.

— Ce se întâmplă? întrebă Mausami. De ce se uită toată lumea aşa la mine?

Peter se duse la fereastră să verifice. Îşi lipi faţa de cadru. Era exact cum se aşteptase. Afară nu se mişca nimic; câmpul luminat de lună era pustiu.

— Cred că au plecat.

Alicia se încruntă.

— De ce ar pleca aşa, pur şi simplu?

El se simţea straniu de calm; criza, ştia prea bine, trecuse.

— Convinge-te cu ochii tăi.

Alicia îşi atârnă de umăr puşca şi se uită pe geam, lungindu-şi gâtul în încercarea de a-şi lărgi câmpul vizual.

— Are dreptate, confirmă ea. Nu mai e nimic acolo. Îşi întoarse faţa spre Peter, mijind ochii: Ca nişte… animale de companie?

El clătină din cap, căutând cuvântul potrivit.

— Ca nişte prieteni, aş zice.

— *Vă rog*, îmi zice şi mie cineva ce se întâmplă? făcu Mausami.

— Aş fi vrut să ştiu şi eu, răspunse Peter.

Ridicară baricada imediat după ivirea zorilor. Pretutindeni în jur se vedeau urmele lăsate în pământ de creaturi. Niciunul dintre ei nu dormise prea mult şi, totuşi, Peter simţea trecând prin el un flux nou de energie. Se întrebă ce era cu această senzaţie, apoi îşi dădu seama. Supravieţuiseră primei nopţi în Ţinuturile Întunecate.

Harta era întinsă pe un bolovan, cu Hollis cercetând traseul.

— După Twentynine Palms urmează un deşert, nu sunt drumuri pe aici. Ca să poţi găsi buncărul, şmecheria este să urmăreşti la est şirul ăsta de munţi. La capătul de sud sunt două piscuri şi un al treilea în spatele lor. Când cel de-al treilea vine între cele două, o iei înspre est şi eşti pe calea cea bună.

— Dacă nu ajungem înainte să se întunece? întrebă el.

— Am putea să ne adăpostim în Twentynine Palms, dacă suntem nevoiţi. Au mai rămas câteva clădiri în picioare. Dar, din câte îmi amintesc, sunt dezafectate, nu seamănă niciuna cu staţia de pompieri.

Peter aruncă o privire către Amy, care stătea împreună cu ceilalţi. Încă purta şapca luată din magazie; Sara îi dăduse o cămaşă bărbătească cu mânecă lungă, zdrenţuită la manşete şi la guler, şi o pereche de ochelari de deşert pe care îi găsise în remiză. Părul ei negru nu-i mai intra acum în ochi, o aureolă de şuviţe întunecate fluturându-i de sub şapcă.

— Chiar crezi că ea a făcut-o? întrebă Hollis. I-a alungat?

Peter se întoarse către prietenul lui. Se gândi la revista din baie, la cele două cuvinte de pe copertă.

— Sincer, Hollis? Habar n-am.

— Ei bine, sper că ea a fost. După Kelso, e câmp deschis până la Nevada.

Îşi scoase cuţitul şi îi şterse lama cu marginea jerseului. Când reîncepu să vorbească, o făcu pe o voce joasă, confidenţială:

— Ştii, înainte să plec, i-am auzit pe oameni vorbind, spunând lucruri despre ea. Fata de Nicăieri, Ultima Peregrină. Oamenii spuneau că ea ar fi un semn.

— Ce fel de semn?

Hollis se încruntă.

— Al sfârşitului, Peter. Sfârşitul Coloniei, sfârşitul războiului. Sfârşitul rasei umane sau a ce a mai rămas din ea. Nu zic că au dreptate. Probabil că era vreo tâmpenie de-ale lui Sam şi Milo.

Sara veni către ei. Umflătura de pe faţă i se trăsese peste noapte; partea mai urâtă a vânătăii se estompase într-un mov-verzui.

— Ar trebui s-o lăsăm pe Maus să călărească, spuse ea.

— Se simte bine? întrebă Peter.

— E puţin deshidratată. În situaţia ei, trebuie să-şi menţină ridicat nivelul fluidelor. Nu cred că ar trebui să meargă prin căldură. Sunt îngrijorată şi în privinţa lui Amy.

— Ce e în neregulă cu ea?

Femeia ridică din umeri.

— Soarele. Nu cred că e obişnuită cu soarele. Deja are o arsură urâtă. Ochelarii şi cămaşa o s-o ajute, dar nu poate rămâne acoperită prea mult pe căldura asta. Îşi înclină capul într-o parte şi se uită la

Hollis. Deci ce mi-a spus mie Michael de un vehicul?

Porniră la drum.

Lăsară munţii în urmă; până la prânz, se adânciseră mult în deşertul întins. Drumul abia dacă se vedea, dar era suficient cât să urmeze umflătura pe care o făcuse în solul arid, de-a lungul unui peisaj de bolovani răzleţi şi de cioturi de copaci ciudaţi, sub un soare arzător şi un cer nesfârşit, lipsit de orice culoare. Briza nu murise, ci se prăbuşise de tot; aerul era atât de nemişcat, încât ţi se părea că zumzăie, arşiţa vibrând în jurul lor ca nişte aripi de insecte. Totul la peisaj părea departe şi aproape deopotrivă, simţul perspectivei distorsionat de incomensurabilul orizont. „Ce simplu ar fi”, se gândea Peter, „să te rătăceşti într-un asemenea loc, să rătăceşti fără ţintă până la căderea întunericului.” Odată trecuţi de Mojave Junction — căruia nici nu puteai să-i spui oraş, fiind doar o adunătură de fundaţii goale, un simplu nume pe hartă — urcară o mică movilă, ca să descopere un şir lung de vehicule abandonate, două câte două, poziţionate înspre direcţia din care veneau ei. Majoritatea erau automobile, dar mai erau şi câteva camioane, cu şasiul lor ruginit şi mâncat de nisip îngropat în nisipul purtat de vânt. Aveau sentimentul că dăduseră peste un cimitir, un cimitir de maşini. Multe dintre capote fuseseră smulse, portierele scoase din balamalele lor. Interioarele arătau de parcă ar fi fost topite; dacă fuseseră cândva oameni înăuntru, aceştia pieriseră de mult, împrăştiaţi de vânturile deşertice. Pe ici, pe colo, prin învălmăşeala de moloz, Peter observa un obiect recognoscibil la scară umană: o pereche de ochelari, o valiză deschisă şi o păpuşă de plastic. Traversară locul în linişte, neîndrăznind să vorbească. Peter numără peste o mie de vehicule până la o ultimă grămadă de fiare vechi, înainte ca nisipurile deşertului să-şi reintre în drepturi.

Era trecut de prânz când Hollis anunţă că era timpul să iasă de pe drum şi să se îndrepte spre nord. Peter începuse să se îndoiască de faptul că vor reuşi să ajungă la buncăr. Căldura era pur şi simplu copleşitoare. Un vânt fierbinte sufla dinspre est, azvârlindu-le praf în faţă şi în gură. De când trecuseră de şirul de maşini, nimeni nu mai scosese un cuvânt. Michael arăta cel mai rău dintre ei; începuse, vizibil, să şchiopăteze. Când Peter îl întrebă ce avea, Michael îşi scoase cizma fără niciun comentariu şi îi arătă băşica uriaşă, plină de sânge, din călcâi.

Se opriră să se odihnească la umbra rară a unui yucca.

— Cât mai e? întrebă Michael.

Îşi scosese cizma ca Sara să se poată ocupa de băşică; tresări pe când i-o sparse cu un mic bisturiu din trusa medicală pe care o găsise la remiză. Din incizie se prelinse o broboană de sânge.

— De aici, mai avem vreo cincisprezece kilometri, spuse Hollis.

Stătea mai departe de ei, la marginea umbrei.

— Vedeţi lanţul acela muntos? Într-acolo trebuie să mergem.

Caleb şi Mausami adormiseră, cu capul sprijinit pe rucsac. Sara îi înfăşă piciorul lui Michael; acesta şi-l vârî înapoi în cizmă, strâmbându-se de durere. Numai Amy arăta cel mai jalnic dintre toţi. Stătea departe de ceilalţi, cu picioarele ei slăbănoage strânse sub ea, urmărindu-i cu atenţie pe după ochelarii fumurii.

Peter se duse până la locul unde stătea Hollis.

— O să reuşim? întrebă el încetişor.

— O să fie la mustaţă.

— Hai să-i mai lăsăm jumătate de oră!

— Bine, dar nu mai mult.

Peter golise cea dintâi ploscă. Bău doar o gură din a doua, promiţând să păstreze restul pentru mai târziu. Se aşeză la umbră lângă ceilalţi. I se păru că abia ce închisese ochii, că se şi auzi strigat; îi deschise şi o văzu pe Alicia dinaintea lui.

— Ai spus jumătate de oră.

— Corect. Să mergem.

Trecu încă o oră până când văzură semnul, ridicându-se din tremurul arşiţei. Mai întâi, un gard prelung şi înalt, acoperit cu lanţuri şi sârmă ghimpată în partea de sus, iar la vreo sută de metri după poarta deschisă se afla micul post de observaţie şi semnul de lângă, pe care scria:

INTRAŢI ÎN UNITATEA PENTRU APĂRARE AERIANĂ DIN CADRUL FORŢELOR MARINEI MILITARE DIN TWENTYNINE PALMS. PERICOL. ARTILERIE NEEXPLODATĂ. RĂMÂNEŢI PE DRUM.

— Artilerie neexplodată.

Chipul lui Michael era crispat tot de durere.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă să ai grijă pe unde calci, Circuit. Alicia se adresă apoi tuturor: Ar putea fi bombe, posibil mine. În şir indian şi încercaţi să păşiţi pe urmele celui din faţa voastră.

— Ce e aia? Mausami arătă cu o mână, pe cealaltă ţinând-o streaşină la ochi împotriva soarelui. Sunt clădiri?

Erau autobuze: treizeci şi două, parcate pe două rânduri apropiate, vopseaua lor galbenă fiind aproape în întregime ştearsă. Peter se îndreptă spre cel mai apropiat autobuz, cel de la capătul şirului. Briza dispăruse; singurul zgomot era cel al paşilor lor pe solul întărit. Sub ferestrele acoperite de cabluri groase erau scrise cuvintele ŞCOALA DISTRICTUALĂ „DESERT CENTER”. Se căţără pe duna de nisip care se formase pe ea şi se uită înăuntru. Şi mai mult nisip fusese adus acolo de vânt, încadrând băncile în troiene unduioase. Păsările îşi făcuseră

cuib în tavan, pătând pereţii cu albul găinaţului lor.

— Hei, uitaţi-vă la asta! strigă Caleb.

Îi urmară vocea până în partea opusă. Înclinată într-o parte era carcasa a ceva ce părea un fel de aparat mic de zbor.

— E un elicopter, spuse Michael.

Caleb se căţărase pe fuzelaj. Înainte ca Peter să poată vorbi, Caleb deschisese uşa ca o trapă şi se strecurase înăuntru.

— Bascheţel! strigă Alicia. Fii atent!

— E în regulă! E gol!

Îl auziră scotocind prin interior; o clipă mai târziu, îşi scoase capul prin deschizătură.

— Nu e nimic aici, doar vreo doi slăbănogi.

Se trase afară. Glisă în jos fuzelajul şi le arătă ce descoperise:

— Uitaţi ce purtau.

O pereche de lănţişoare, pătate de la expunere. De fiecare era agăţată o plăcuţă de metal. Peter folosi puţin din apa lui ca să le cureţe.

Sullivan, Joseph D. O+ 098879254 USMC Rom. Cat.
Gomez, Manuel R. AB- 859720152 USMC Fără pref.

— USMC — asta vine de la Forţele Marine Militare ale Statelor Unite, spuse Hollis. Ar trebui să le pui înapoi de unde le-ai luat, Caleb.

Caleb smulse lănţişoarele din mâna lui Peter şi le strânse la piept.

— În niciun caz! Le păstrez. Ce-am găsit al meu să fie!

— Bascheţel, erau soldaţi!

Vocea lui Caleb deveni pe dată ascuţită:

— Şi ce? Nu s-au mai întors, aşa-i? Se presupunea că soldaţii se vor întoarce pentru noi şi n-au făcut-o.

Preţ de o clipă, nimeni nu zise nimic.

— Ăsta e locul, nu-i aşa? întrebă Sara. Mătuşica ne spunea poveşti despre el. Cum Cei Dintâi au venit de la oraşe, ca să ducă autobuzele până sus pe munte.

Peter auzise şi el poveştile astea. Dar nu le considerase niciodată mai mult decât atât, nişte poveşti. Însă Sara avea dreptate; acesta era locul. Mai mult decât autobuzele însele sau decât elicopterul prăbuşit cu soldaţii morţi înăuntru, nemişcarea fu cea care îi confirmă acest lucru. Era mai mult decât simpla absenţă a zgomotului; era tăcerea a ceva oprit în loc.

Fu cutremurat atunci de o senzaţie, de înţepătura unei stări de alertă. Ceva nu era în regulă.

— Unde e Amy?

Se împrăştiară printre şirurile de autobuze, strigând-o. Până când o găsi Michael, Peter ajunsese în culmea disperării. Nu se gândise

niciodată că ar fi putut să plece aşa, de una singură.

Michael era lângă unul dintre autobuzele îngropate şi privea înăuntru printr-un geam deschis.

— Ce face? întrebă Sara.

— Cred că stă pur şi simplu acolo, răspunse Michael.

Peter se căţără pe autobuz şi se strecură înăuntru. Vântul împinsese nisipul până în spatele vehiculului; primele rânduri de locuri erau expuse. Amy stătea pe bancheta din spatele şoferului, ţinându-şi rucsacul în poală. Îşi dăduse jos şapca şi ochelarii.

— Amy, o să se întunece în curând. Trebuie să mergem.

Însă fata nu schiţă nicio mişcare. Părea să aştepte ceva. Se uită prin jur, mijindu-şi ochii, ca şi cum ar fi văzut pentru prima oară că se afla într-un autobuz gol, o epavă. Apoi se ridică, punându-şi rucsacul pe umeri, şi ieşi pe geam.

Buncărul era exact acolo unde le spusese Hollis că va fi.

Îi conduse până în locul unde cel de-al treilea pisc stătea între celelalte două, o luă din nou spre est, iar peste jumătate de kilometru se opri.

— Aici e, îi anunţă el.

Se aflau dinaintea unui perete de stâncă. În spatele lor, soarele de la apus arunca la orizont o ultimă rază argintie de lumină.

— Nu văd nimic, spuse Alicia.

— Nici nu trebuie.

Hollis îşi puse puşca pe umăr şi începu să escaladeze peretele. Peter îl urmărea cu o mână făcută streaşină împotriva luminii care se reflecta. După zece metri, acesta dispăru.

— Unde s-a dus? făcu Michael.

Versantul muntelui începu să se mişte. O uşă dublă, îşi dădu seama Peter, camuflată perfect: se deschise înăuntru, scoţând la iveală o peşteră întunecoasă şi silueta lui Hollis stând dinaintea lor.

Lui Peter îi luă un moment să priceapă întru totul ceea ce vedea: un seif imens, scobit chiar în munte. Rânduri de rafturi se întindeau în cavitatea cufundată în beznă, încărcate cu teancuri de lăzi care se înălţau cu mult deasupra capetelor lor. Un stivuitor era parcat chiar la intrare, acolo unde Hollis deschisese panoul de metal din perete. Pe când grupul pătrundea înăuntru, acesta acţionă întrerupătorul, iar încăperea fu pe dată inundată de lumină, care provenea de la o reţea de cabluri strălucitoare agăţate pe pereţi şi pe tavan. Peter auzea zumzetul eteric al ventilaţiei mecanizate.

— Hollis, astea sunt fibre optice! spuse Michael cu uimire în glas. Care e sursa de energie?

Hollis acţionă un al doilea întrerupător. Un semnal galben luminos se trezi la viaţă, pornind cu o viteză nebună înspre uşi. Cu un clinchet

de roţi care se pun în mişcare, uşile începură să culiseze din locaşurile lor, proiectând fâşii de umbre de-a lungul podelei.

— Nu le poţi vedea de unde am venit noi, le explică Hollis, ridicându-şi vocea deasupra zgomotului, dar sunt o mulţime de panouri solare pe versantul sudic al muntelui. Aşa a găsit Demo locul.

Un bubuit puternic şi uşile se închiseră, ecoul răsunând până departe în adâncuri. Acum erau izolaţi înăuntru, în siguranţă.

— Panourile nu se mai încarcă cine ştie ce, dar poţi conta pe ele pentru câteva ore. Mai sunt şi câteva generatoare portabile. Mai la nord, nu departe de aici, e şi un depozit de combustibil. Benzină, motorină, kerosen. Dacă îl scoţi cum trebuie, poate fi încă folosit. E mai mult decât am putea folosi vreodată.

Peter înaintă în încăpere. Oricine a construit locul ăsta, se gândi el, l-a făcut să dureze. Îi aducea aminte de bibliotecă, doar că în loc de cărţi erau lăzi, iar lăzile adăposteau nu cuvinte, ci arme. Resturile unui ultim şi pierdut război, puse în cutii spre păstrare pentru războiul următor.

Se apropie de primul raft, unde Alicia stătea împreună cu Amy. De la incidentul cu autobuzul, fata se ţinuse lângă ei, fără să se aventureze la mai mult de câţiva metri depărtare. Alicia îi suflecase mânecile ca să le cureţe stratul de praf ce căzuse de pe latura uneia dintre lăzi.

— Ce e un RPG? întrebă Peter.

— Habar n-am, răspunse Alicia. Se întoarse, zâmbind, şi îl privi în ochi: Dar cred că vreau unul.

44

Din Jurnalul Sarei Fisher („Cartea Sarei”)

Prezentat la cea de-A Treia Conferinţă Globală despre Perioada de Carantină din America de Nord

Centrul pentru Studiul Culturilor şi Conflictelor Umane

Universitatea din New South Wales, Republica Indo-Australiană

16-21 aprilie, 1003 D.V.

[Începutul fragmentului]

Ziua 4

Presupun că încep pur şi simplu. Salut! Numele meu e Sara Fisher, Primă Familie. Îţi scriu dintr-un buncăr al armatei de undeva la nord de oraşul Twentynine Palms, California. Sunt unul dintre cele opt suflete care călătoresc de la munţii San Jacinto la oraşul Telluride, Colorado. E ciudat să mă adresez unei persoane pe care nici nu o cunosc şi care poate nici nu mai e în viaţă în timp ce eu scriu aceste lucruri. Dar Peter spune că ar trebui să ţin evidenţa întâmplărilor noastre. Poate că, într-o zi, spune el,

cineva o să vrea să ştie.

Suntem în buncăr de două zile. Una peste alta, e destul de confortabil, avem electricitate, toaletă, putem face chiar şi duş, asta dacă nu te deranjează apa rece (pe mine nu). Fără să pun la socoteală barăcile, buncărul are trei încăperi principale: una care pare să conţină în principal arme („magazia”), una cu vehicule („garajul”) şi o a treia, mai mică, plină cu mâncare, haine şi medicamente (nu avem încă un nume pentru ea, îi spunem pur şi simplu a treia cameră). Aici am găsit caietele şi creioanele. Hollis spune că sunt destule chestii cât să aprovizionezi o mică armată, iar eu nu mă îndoiesc.

Michael şi Caleb vor să încerce să repare unul dintre Humvee-uri, care este un soi de maşină. Peter e de părere că două dintr-astea sunt suficiente cât să ne ducă pe toţi opt, cu tot cu provizii şi combustibil de rezervă, deşi Michael spune că nu crede că poate salva mai mult de una cu piesele pe care le are. Alicia îi ajută şi ea, deşi, după cum se vede treaba, nu face mai mult decât să le dea unelte atunci când i se cere. E frumos să vezi că nu face pe şefa cu nimeni, măcar o dată.

Toate acestea au aparţinut Armatei, dar soldaţii sunt morţi cu toţii acum. Cred că trebuie să spun acest lucru. De asemenea, motivul pentru care ne aflăm aici este fata, pe nume Amy, care, potrivit lui Michael, are o sută de ani. Ai crede că e o simplă fată. Dar am găsit ceva în ceafa ei, un fel de cip, de la care am aflat că vine din Colorado, dintr-un loc numit ZCC. Asta e o poveste lungă; şi nu sunt întru totul sigură cum s-o spun. Nu poate vorbi, dar noi credem că mai sunt şi alţii ca ea acolo, pentru că Michael i-a auzit la radio. Şi de asta mergem în Colorado.

Toată lumea are câte ceva de făcut; eu îi ajut pe Hollis şi pe Peter să verifice ce se află în lăzile de pe rafturi. Peter spune că, atâta vreme cât aşteptăm după Humvee, am putea foarte bine să fructificăm timpul, în cazul în care ne vom întoarce aici cândva. Plus că am putea găsi lucruri utile, cum a fost acel walkie-talkie. Michael e de părere că ar putea să le facă să meargă dacă mai sunt baterii care să vrea să se încarce. În spatele magaziei este un fel de anexă, pe care o numim oficiu, plină cu birouri, calculatoare care nu funcţionează şi rafturi ticsite cu dosare şi manuale, iar acolo am găsit listele de inventar, pagini întregi, unde era trecut totul, de la puşti şi mortiere la perechi de pantaloni şi săpunuri. (Sper să găsim săpunurile cât de curând.) Fiecare obiect este urmat de o serie de numere şi litere, care se potrivesc cu numerele şi literele de pe rafturi, deşi nu întotdeauna. Uneori deschizi o ladă, crezând că vei găsi înăuntru pături sau baterii, şi dai peste şi mai multe lopeţi sau arme. Amy ne ajută şi ea şi, cu toate că tot nu a spus nimic încă, astăzi am aflat că poate citi listele la fel de bine ca oricine. Nu ştiu de ce m-a surprins acest lucru, dar aşa a fost.

Ziua 6

Michael şi Caleb încă lucrează la Humvee-uri. Michael spune că sunt vreo două pe care le poate repara, dar tot nu e sigur. Spune că problema este cauciucul — mare parte din el e fie crăpat, fie se dezintegrează. Dar nu l-am mai văzut nicicând pe Michael atât de fericit, iar toată lumea crede că o să reuşească.

Ieri am făcut inventarul materialelor de uz medical. Mare parte dintre ele nu mai sunt bune, dar am găsit totuşi nişte lucruri pe care le-aş putea folosi, feşe adevărate, atele, ba chiar şi manşoane. I-am luat tensiunea lui Maus şi era 120/80; i-am spus să-mi amintească să i-o iau în fiecare zi şi să aibă grijă să bea multă apă. A fost de acord, dar mi-a zis că asta o face să meargă la toaletă din cinci în cinci minute.

De dimineaţă, Hollis ne-a dus pe toţi afară, în deşert, ca să ne arate cum să tragem cu puşca şi să aruncăm o grenadă. „E atâta muniţie", ne-a spus el, „încât putem să folosim din ea liniştiţi şi toţi trebuie să învăţăm s-o facem." Aşa că, o vreme, am tras cu toţii în grămezile de pietre şi am aruncat grenade în nisip, iar acum urechile îmi ţiuie de la zgomot. Hollis crede că zona la sud de noi este plină de mine şi ne-a zis să nu meargă nimeni acolo. Mă gândesc că se referea mai mult la Alicia, pentru că ea obişnuieşte să ia calul şi să vâneze dis-de-dimineaţă, înainte să se facă prea cald, deşi până acum nu a prins nimic în afară de doi iepuri, pe care i-am gătit noaptea trecută. Peter a găsit un pachet de cărţi de joc în barăci, iar după cină ne-am jucat toţi „Război", chiar şi Amy, care a câştigat cele mai multe mâini, deşi nimeni nu-i explicase care sunt regulile. Presupun că şi-a dat seama ce şi cum doar privindu-ne pe noi.

Cizme din piele adevărată! Toţi avem câte o pereche, cu excepţia lui Caleb, care a rămas la bascheţii lui. Sunt mult prea mari, spune el, dar nu-l deranjează, îi plac aşa şi crede că îi aduc noroc, de vreme ce nu a murit de când îi poartă. Poate o să găsim o ladă cu bascheţi norocoşi?

Ziua 7

Tot niciun progres la Humvee-uri. Toată lumea începe să se îngrijoreze că va trebui să plecăm de aici pe jos.

În afară de cizme, cele mai tari lucruri pe care le-am găsit sunt tuburile luminoase. Sunt nişte beţe de plastic, pe care le loveşti de genunchi, ca să le scuturi bine, şi care apoi se aprind, emanând o lumină slabă şi strălucitoare. Noaptea trecută, Caleb a spart una şi şi-a întins tot conţinutul strălucitor pe faţă, spunând: „Uitaţi-vă la mine, sunt un fum acum!" Peter a zis că nu e amuzant, dar mie mi s-a părut că a fost, iar cei mai mulţi dintre noi au râs. Mă bucur că îl avem pe Caleb cu noi.

Mâine o să fierb nişte apă şi o să fac o baie adevărată şi între timp o s-o tund şi pe Amy cum trebuie, măcar să fac ceva cu nodurile alea din părul ei. Poate o conving să facă şi ea o baie.

Ziua 9

Michael a spus că astăzi o să încerce să pornească unul dintre Humvee-uri, aşa că ne-am adunat cu toţii în jurul lor, în vreme ce ei l-au conectat la unul dintre generatoare, dar când au încercat să pornească motorul, s-a auzit un duduit puternic şi a început să iasă fum; Michael a spus că vor trebui s-o ia de la capăt. Probabil că n-a fost bună benzina, a zis el, dar îmi dădeam seama că nici el nu era sigur de asta. Colac peste pupăză, toaletele din barăci au dat pe afară, iar Hollis a spus următoarele: „Cum se poate ca Armata Statelor Unite să facă mâncare care să dureze o sută de ani, dar nu poate face nişte toalete decente?”

Hollis m-a rugat să-l tund şi pe el, iar eu trebuie să mărturisesc că nu arată nici pe jumătate atât de rău dacă se aranjează puţin. Poate îl conving să-i mai tai şi din barbă, dar cred că înseamnă prea mult pentru el, acum că Arlo nu mai e. Bietul Arlo Hollis!

Ziua 11

Astăzi iapa a fost omorâtă. A fost numai vina mea. În timpul zilei, o ţineam afară, legată de un stâlp, la umbră, acolo unde erau câteva tufe şi buruieni din care să pască. Am vrut să o plimb puţin, dar ceva a speriat-o şi a zbughit-o. Eu şi Hollis am fugit după ea, dar, bineînţeles, n-am putut s-o prindem, iar apoi am văzut-o pe câmpul minat şi, înainte să apuc să zic ceva, s-a auzit un bubuit îngrozitor; după ce s-a aşezat praful, am văzut-o zăcând la pământ. Voiam să mă duc după ea, dar Hollis m-a oprit, iar eu i-am spus: „N-o putem lăsa aşa”, iar el: „Nu, nu putem”; s-a dus înapoi la barăci să-şi ia puşca şi a împuşcat-o. Am plâns amândoi şi după aceea l-am întrebat dacă îi pusese vreun nume, iar el a zis că da, o chema Iubiţica.

Suntem aici de nouă zile, dar îmi pare că a trecut mult mai mult şi am început să mă întreb dacă vom mai pleca vreodată din locul ăsta.

Ziua 12

Leşul calului a fost luat peste noapte. Măcar acum ştim că sunt fumuri prin preajmă. Peter a hotărât să închidem uşile cu o oră înainte de apus, ca să fim siguri. Sunt puţin îngrijorată în privinţa lui Mausami. În doar câteva zile a început să i se vadă burta. Probabil că nimeni altcineva nu a observat, dar eu îmi dau seama. Ce ştie toată lumea, deşi nimeni nu o recunoaşte, este că, cel mai probabil, Theo e mort. Ea se ţine bine, dar sunt sigură că îi este din ce în ce mai greu pe măsură ce se scurg zilele. Eu, una, nu mi-aş dori să nasc un copil aici.

Ziua 13

Veşti bune — Michael spune că mâine o să încerce să pornească unul dintre Humvee-uri. Toţi îi ţinem pumnii. Toată lumea este nerăbdătoare să plece la drum.

Am dat peste o ladă în cea de-a treia cameră pe care scria Saci Rămăşiţe Umane, iar când am deschis-o şi am văzut ce era acolo, mi-am dat seama

că erau sacii pe care Armata îi folosea ca să pună cadavrele soldaţilor. Am închis la loc cutia şi sper că nimeni n-o să mă întrebe de ea.

Ziua 16

Nu am mai scris de câteva zile, pentru că m-am apucat de condus.

Acum două zile, Michael şi Caleb au reuşit în sfârşit să facă să meargă primul Humvee, cauciucuri şi restul. Toată lumea chiuia şi râdea, eram cu toţii atât de fericiţi. Michael a spus că vrea să meargă el primul şi, cu doar câteva zgârieturi, a reuşit să o scoată din buncăr. Am făcut cu rândul la volan, Michael spunându-ne ce să facem, deşi niciunul dintre noi nu se pricepe prea bine.

Al doilea Humvee a pornit în dimineaţa asta. Caleb spune că asta a fost tot, n-o să mai vedem şi altele, dar chiar nu avem nevoie de mai mult de două. Dacă se strică unul, îl avem pe celălalt de rezervă. Michael crede că putem căra suficientă benzină cât să ajungem până la Las Vegas, poate chiar şi mai departe, înainte să fim nevoiţi să găsim alta.

Pornim de dimineaţă spre depozitul de combustibil.

Ziua 17

Am făcut plinul şi suntem gata de plecare. Am petrecut toată dimineaţa mergând de colo până colo prin depozit, făcând plinul Humvee-urilor şi al canistrelor de rezervă.

Toată lumea e extenuată, dar şi entuziasmată. E ca şi cum călătoria noastră a început în sfârşit şi de-adevăratelea. Mergem în grupuri de câte patru. Peter o să conducă un Humvee, eu pe celălalt, în vreme ce Hollis şi Alicia o să stea pe capotă ca să mânuiască armele, mitralierele de calibru .50, pe care le-am montat în după-amiaza asta. Michael a găsit nişte acumulatori care pot fi încărcaţi, ca să putem comunica unii cu ceilalţi prin walkie-talkie, cel puţin atât cât ne vor ţine bateriile. Peter crede că ar trebui să încercăm să ocolim Las Vegasul, să rămânem pe drumuri lăturalnice, dar Hollis zice că asta e cea mai rapidă rută dacă vrem să ajungem în Colorado, iar autostrăzile sunt cele mai bune, pentru că urmează terenul cel mai accesibil. Alicia îi ţinea partea lui Hollis, iar Peter s-a învoit şi el în cele din urmă, aşa că a rămas Las Vegas. Toată lumea se întreabă ce o să găsim acolo.

Mă simt de parcă pornim într-o expediţie adevărată. Ne-am aruncat vechile haine, iar acum purtăm cu toţii hainele Armatei, până şi Caleb, cu toate că îi sunt mult prea mari. (Maus scurtează o pereche de pantaloni pentru el.) După cină, Peter ne-a adunat pe toţi în jurul lui şi ne-a arătat pe hartă drumul, după care ne-a zis: „Cred că ar trebui să sărbătorim. Hollis, tu nu?”, iar Hollis a dat din cap că da şi a spus: „Cred că ai dreptate”, şi a ridicat în aer o sticlă de whisky, pe care a găsit-o într-unul din birourile din oficiu. Avea gust de cremă de pantofi şi cam tot aşa şi arăta, dar cât de curând lumea a început să cânte şi să râdă, ceea ce era

minunat, dar şi puţin cam trist, pentru că ne aminteşte tuturor de Arlo şi de chitara lui. Până şi Amy a băut puţin, iar Hollis a spus: „Poate că asta o să-i dea chef de vorbă”, după care a zâmbit, cred că e prima oară când l-am văzut făcând aşa ceva. Chiar simt acum că e unul dintre noi.

E târziu şi trebuie să merg la culcare. Plecăm la ivirea zorilor. Abia aştept să plec şi totuşi cred că o să-mi lipsească locul ăsta. Niciunul dintre noi nu ştie ce o să găsim sau dacă o să ne mai întoarcem vreodată acasă. Cred că, fără să ne dăm seama, am devenit o familie. Aşadar, pentru acela care citeşte asta, atât am avut de zis.

Am ajuns în Kelso mai devreme decât ne-am propus. Peisajul din jur pare mort — singurele creaturi vii sunt şopârlele, care sunt peste tot, şi păianjenii, uriaşi şi păroşi, cât mâna de mari. Nu e nicio altă clădire în afară de depozit. După statul în buncăr, ne simţim de parcă am fi în câmp deschis, complet descoperiţi, cu toate că ferestrele şi uşile sunt toate acoperite de scânduri. E aici o pompă, dar nu curge apă, aşa că ne descurcăm cu ce am adus. Dacă o să continue să fie atât de cald, am face bine să găsim o sursă cât mai repede. Îmi dau seama că nimeni nu o să doarmă prea mult. Sper că Amy poate să-i ţină departe, aşa cum a zis Peter.

Ziua 19

Au venit noaptea trecută, o ceată de trei. Au intrat prin acoperiş, rupând lemnul de parcă ar fi fost hârtie. După ce s-a terminat, doi dintre ei erau morţi, iar al treilea spulberat. Însă Hollis a fost împuşcat. Alicia crede că ea a făcut-o, dar Hollis a zis că el a fost de vină, că s-a împuşcat singur când a încercat să încarce unul dintre pistoale. Probabil că a spus asta ca s-o facă pe ea să se simtă mai bine. Glonţul i-a trecut prin partea de sus a braţului, doar o crestătură, dar orice rană e serioasă, mai ales aici. Hollis face pe durul, dar îmi dau seama că îl doare foarte rău.

Scriu aceste rânduri la primele ore ale dimineţii, chiar înainte de răsărit. Nimeni nu s-a mai întors la somn. Aşteptăm cu toţii să iasă soarele şi să plecăm de aici. Cea mai bună şansă pe care o avem este să ajungem în Las Vegas la timp cât să găsim adăpost peste noapte. La ce se gândeşte toată lumea, dar nu o recunoaşte, este că nu avem nicio siguranţă odată ieşiţi de aici.

Partea amuzantă este că, sincer, nu îmi pasă atât de mult. Fireşte, sper să nu murim cu toţii acolo. Dar aş prefera să fiu aici decât în oricare alt loc, împreună cu oamenii aceştia. E diferit să-ţi fie frică atunci când trăieşti cu speranţa că va conta la ceva. Nu ştiu ce o să găsim în Colorado, dacă o să ajungem vreodată acolo. Nici nu sunt convinsă dacă într-adevăr contează sau nu. În toţi anii ăştia, cât am aşteptat după Armată, iar Armata a întârziat să apară, s-a dovedit acum că Armata suntem noi.

Au pornit spre sud, la primele ore ale zilei, cu imaginea turnurilor în ruine dinaintea lor.

Peter era la volanul primului Humvee, cu Alicia pe capotă, scanând teritoriul cu binoclul; Caleb stătea lângă el pe scaunul din dreapta, cu harta desfăşurată în poală. Autostrada dispăruse aproape cu totul, urmele ei pierzându-se pe sub valurile de pământ galben şi crăpat.

— Caleb, unde naiba suntem?

Caleb întorcea harta pe toate părţile. Îşi lungi gâtul şi strigă la Alicia:

— Vezi 215-le?

— Ce e 215-le?

— O altă autostradă, ca asta! Ar fi trebuit să fi intrat pe ea!

— Nici nu ştiam că *eram pe* o autostradă!

Peter opri vehiculul şi ridică staţia radio de pe podea.

— Sara, ce-ţi arată acul combustibilului?

Un hârâit de frecvenţă, apoi se auzi vocea Sarei:

— Un sfert de rezervor. Poate puţin mai mult.

— Dă-mi-l pe Hollis.

Urmări prin oglinda retrovizoare cum Hollis, cu braţul rănit, înfăşurat în bandaj, se dă jos de la postul de observaţie şi ia staţia radio din mâinile Sarei.

— Cred că am pierdut drumul, îi spuse Peter. Şi amândouă maşinile au nevoie de combustibil.

— E vreun aeroport pe undeva?

Peter luă harta de la Caleb ca s-o examineze.

— Da. Dacă mergem în continuare pe Autostrada 15, ar trebui să fie chiar în faţa noastră, la est. Strigă apoi către Alicia: Vezi ceva care să semene cu un aeroport?

— De unde naiba să ştiu eu cum arată un aeroport?

Prin staţie, Hollis zise:

— Spune-i să se uite după rezervoare de combustibil. Rezervoare mari.

— Lish! Vezi vreun rezervor de combustibil?

Alicia intră în cabină. Faţa îi era plină de praf. Îşi clăti gura cu apa din raniţă şi scuipă pe geam.

— Drept în faţă, la vreo cinci kilometri.

— Eşti sigură?

Ea încuviinţă din cap.

— E un pod înainte. Mă gândesc că ar putea fi pasajul peste Autostrada 215. Dacă am dreptate, aeroportul este chiar dincolo de el.

Peter ridică încă o dată staţia radio.

— Lish crede că îl vede. Mergem drept în faţă.

— Fiţi cu ochii-n patru!

Peter băgă vehiculul în viteză şi porni. Se aflau la periferia sudică a oraşului, un câmp deschis plin cu buruieni. Spre vest, munţii violeţi se înălţau la orizontul deşertului ca spinările unor animale uriaşe ieşite din pământ. Peter urmări cu privirea cum mănunchiul de clădiri din inima oraşului începe să prindă formă dinaintea parbrizului său, prefăcându-se într-un tipar de structuri distincte, scăldate în lumina aurie. Era cu neputinţă să spui cât de mari erau ori cât de departe. Pe bancheta din spate, Amy îşi dăduse jos ochelarii şi mijea ochii la peisajul de la fereastra ei. Sara făcuse treabă bună cu tăiatul smocurilor de păr încâlcit; ce mai rămăsese acum din claia aceea neîmblânzită şi neagră era o tunsoare bob, care îi încadra liniile obrajilor.

Ajunseră la pasaj; din pod nu mai rămăsese nimic, zăcea prăbuşit tot în grămezi de beton sfărâmat. Autostrada de sub el era un şanţ sufocat de maşini şi moloz, cu neputinţă de trecut. Nu le rămânea altceva de făcut decât să se întoarcă. Peter îndreptă Humvee-ul spre est, urmând autostrada de sub ei. Peste câteva minute, ajunseră la un al doilea pod, care părea să fie intact. Un pariu riscant, însă nu mai aveau timp.

Luă legătura cu Sara:

— O să încerc să îl traversez. Aşteaptă până îl trecem noi.

Avură noroc: îl traversară fără vreun incident. Aşteptând la celălalt capăt după Sara şi restul, Peter luă încă o dată harta de la Caleb. Dacă nu se înşela, se aflau pe Las Vegas Boulevard South; aeroportul, cu rezervoarele lui pline, ar trebui să fie la est.

Se puseră în mişcare. Peisajul începu să se schimbe, îngroşându-se cu structuri şi vehicule abandonate. Majoritatea erau îndreptate spre sud, departe de oraş.

— Acestea sunt camioanele Armatei, spuse Caleb.

Un minut mai târziu, văzură primul tanc de luptă. Se odihnea cu susul în jos în mijlocul drumului, ca o uriaşă ţestoasă răsturnată; ambele şenile îi fuseseră spulberate de pe roţi.

Alicia se ghemui ca să-şi bage capul în cabină.

— Mergi înainte, spuse ea. Încet.

El întoarse de volan ca să dea ocol tancului răsturnat. De-acum era evident ce-i aştepta în faţă: perimetrul de apărare al oraşului. Înaintau prin câmpul nesfârşit de moloz, plin cu tancuri şi alte vehicule. Peter văzu, dincolo de el, un şir de saci cu nisip de-a lungul unei bariere de beton, cu spirale de sârmă ghimpată în partea de sus.

— Ce vrei să facem acum? îl întrebă Sara prin staţie.

— Va trebui să ocolim cumva. Luă degetul de pe butonul de vorbit şi strigă către Alicia, care scana terenul cu binoclul: Lish! Est sau vest?

Ea îşi băgă din nou capul în cabină.

— Vest. Cred că e o spărtură în zid.

Se făcea târziu; atacul de noaptea trecută îi luase pe toţi prin

surprindere. Ultimele raze ale soarelui erau ca o pâlnie, călăuzindu-i în noapte. Cu fiecare minut care trecea, decizia pe care o luaseră devenea din ce în ce mai irevocabilă.

— Alicia spune la vest, anunţă Peter prin staţie.

— Asta o să ne îndepărteze de aeroport.

— Ştiu. Dă-mi-l din nou pe Hollis.

Aşteptă să-i transmită cele spuse lui Hollis, apoi continuă:

— Cred că ar trebui să folosim benzina care ne-a mai rămas ca să găsim un adăpost pentru la noapte. Dintre toate clădirile acelea din faţă, trebuie să fie una bună şi pentru noi. Putem să facem cale întoarsă de dimineaţă ca să mergem spre aeroport.

Vocea lui Hollis era calmă, însă Peter putea desluşi în ea umbră de îngrijorare:

— Tu decizi.

O privi în oglinda retrovizoare pe Alicia, care încuviinţă din cap.

— Mergem înainte, spuse Peter.

Spărtura din perimetru era o deschizătură zimţată de douăzeci de metri lungime. O autocisternă arsă, sau ce mai rămăsese din ea, zăcea întoarsă pe o parte lângă deschizătură. Probabil că, se gândi Peter, şoferul ei încercase să fugă de blocadă.

Merseră înainte. Peisajul se schimbă din nou, îngroşându-se de structuri pe măsură ce se apropiau de oraş. Nimeni nu spunea nimic; singurele zgomote erau huruitul încet al motorului şi scrâşnitul buruienilor pe sub roţile Humvee-ului. Cumva, ajunseseră înapoi pe Las Vegas Boulevard; un semn scârţâitor, ţinut încă în aer de cablurile suspendate deasupra străzilor, se clătina în vânt. Clădirile erau mai mari acum, monumentale prin lunetă, tronau deasupra şoselei cu uriaşele lor faţade în ruină. Unele erau arse, cuşti goale din traverse de oţel, altele pe jumătate prăbuşite, cu faţadele căzute, dezvăluind compartimentele lor ca nişte faguri, îmbrăcate cu grădini agăţătoare de fire şi cabluri. Câteva erau acoperite cu păduri suspendate de araci, în vreme ce altele erau despuiate şi pustii, cu semnele lor încă intacte, ce purtau nume misterioase: Mandalay Bay, The Luxor. New York New York. Moloz de orice fel umplea spaţiile dintre clădiri, forţându-l pe Peter să înainteze în pas de melc. Şi mai multe Humvee-uri, tancuri şi baricade din saci cu nisip; aici se dusese o bătălie. De două ori fu nevoit să se oprească şi să caute o rută alternativă ocolind vreun obstacol.

— E prea aglomerat, spuse în cele din urmă Peter. N-o să reuşim să trecem în veci. Caleb, găseşte-mi o cale să ieşim de aici.

Caleb îl direcţionă spre vest, pe Tropicana. Dar peste o sută de metri, şoseaua dispăru, pierzându-se încă o dată sub un munte de moloz. Peter făcu cale întoarsă, se duse înapoi la intersecţie şi încercă

încă o dată să-şi croiască drum către nord. De data aceasta fură opriţi de un al doilea perimetru de baricade din beton.

— E ca un labirint aici.

Încercă o nouă rută, de data asta mergând spre est. Dar şi pe acolo era de netrecut. Umbrele se lungeau; mai aveau poate o jumătate de oră de lumină. Fusese o greşeală, o ştia, să se îndrepte spre inima oraşului. Acum erau prinşi în capcană.

Luă staţia radio de pe bord.

— Ai vreo idee, Sara?

— Putem să ne întoarcem pe unde am venit.

— O să se întunece până ieşim de aici. Nu vrem să fim prinşi în câmp deschis, nu cu toate ridicăturile astea.

Alicia coborî de pe capotă.

— E o clădire care pare potrivită, spuse ea grăbită. Înapoi pe drumul ăsta vreo sută de metri. Am trecut pe lângă ea.

Peter le transmise această informaţie şi celor din al doilea Humvee.

— Nu văd să avem prea multe opţiuni.

Fu Hollis cel care răspunse:

— Să mergem!

Făcură cale-ntoarsă. Lungindu-şi gâtul ca să-şi poată înălţa privirea prin parbriz, Peter identifică structura pe care i-o indicase Alicia: un turn alb şi subţire, incredibil de înalt, ce se ridica din umbrele alungite spre soare. Părea solidă, deşi, fireşte, nu-i putea vedea cealaltă latură; partea din spate a clădirii ar fi putut fi spulberată cu totul. Structura în sine era separată de şosea printr-un zid înalt din piatră şi o masă unduitoare de vegetaţie care, pe măsură ce se apropiau, se dovedi a fi o piscină înecată de vrejuri. Era îngrijorat că trebuia să treacă prin ea într-un fel sau altul, dar apoi se opri în dreptul tufelor tocmai când Alicia îi strigă:

— Întoarce aici!

Reuşi să aducă Humvee-ul chiar la baza turnului, parcându-l sub un fel de portic, înţesat de vrejuri. Sara opri în spatele lui. Faţada clădirii era acoperită cu scânduri, intrarea baricadată cu saci de nisip. Ieşind din vehicul, Peter simţi deodată un fior; temperatura scădea.

Alicia deschise portbagajul şi începu să le împartă iute rucsacurile şi puştile.

— Luaţi doar ce ne trebuie pentru diseară! le ordonă ea. Doar ce putem căra. Aduceţi cât de multă apă puteţi!

— Cum rămâne cu Humvee-urile? întrebă Sara.

— Nu pleacă nicăieri singure.

Alicia, după ce-şi trecu o curea de grenade peste cap, verifică dacă puşca ei era încărcată.

— Bascheţel, n-ai găsit intrarea aia? Rămânem fără lumină aici.

Caleb şi Michael se căzneau de zor să scoată scândurile de la una

dintre ferestre. Cu un pârâit, placajul se desprinse din cadru, scoţând la iveală geamul din spatele lui, acoperit de un strat gros de praf. O singură lovitură de rangă de-a lui Caleb şi geamul se făcu bucăţi.

— Pe toţi zburătorii! exclamă el, strâmbând din nas. Ce e *putoarea* asta?

— Presupun că o să aflăm, zise Alicia. Gata, toată lumea, să ne mişcăm!

Peter şi Alicia intrară pe fereastră cei dintâi. Hollis închidea şirul cu Amy şi ceilalţi la mijloc. Ajuns înăuntru, Peter se trezi într-un hol întunecat, ce înainta paralel cu faţada clădirii. La dreapta lui era o uşă dublă din metal, închisă cu un lanţ trecut prin mânere. Se întoarse la fereastra deschisă.

— Caleb, dă-mi ciocanul şi ranga!

Se folosi de capătul ascuţit al rângii ca să rupă lanţul. Uşa se deschise, scoţând la iveală un spaţiu liber, vast, mai degrabă o regiune decât o încăpere, incredibil de netulburată. În afară de miros — un iz înţepător de ceva chimic, uşor biologic — şi a unui strat gros de praf care acoperea fiecare suprafaţă, impresia pe care ţi-o lăsa nu era aceea de ruină, cât de abandon, ca şi cum locuitorii ei plecaseră cu doar câteva zile în urmă, nu cu decenii. În mijlocul acelui spaţiu era o structură mare din piatră, un soi de fântână, iar ridicat pe o platformă într-un colţ, un pian, înţesat cu pânze de păianjen. În stânga se găsea o masă lungă; în spatele ei se înălţa un şir de ferestre înalte, care dădeau înspre curtea interioară, detaliile ei pierzându-se sub covorul vegetaţiei abundente, care oferea luminii din încăpere o tentă verzuie, aparte. Peter îşi ridică privirea spre tavan, care era împărţit în două de muluri elaborate, sculptate în panouri separate, convexe. Fiecare era pictat în mod deosebit: siluete înaripate cu ochi trişti, înrouraţi şi cu obraji dolofani, profilându-se pe fundalul unui cer cu nori unduioşi.

Caleb şopti:

— E un fel de… biserică?

Peter nu răspunse; nu ştia nici el. Era ceva tulburător la siluetele înaripate de pe tavan, ba chiar prevestitor de rele. Se întoarse ca s-o vadă pe Amy stând lângă pianul acoperit cu pânze de păianjen, zgâindu-se în sus ca toţi ceilalţi.

Apoi Hollis veni lângă el.

— Mai bine am urca la etaj.

O simţea şi el, Peter era sigur, acea prezenţă fantomatică, plutind deasupra lor.

— Să încercăm să găsim scările.

Înaintară prin interiorul clădirii până când ajunseră la un al doilea hol, mai lat, de-a lungul căruia se înşirau magazine — *Prada*, *Tutto, La Scarpa, Tesorini* — nume fără înţeles, dar straniu de muzicale. Aici erau mai multe stricăciuni, geamuri sparte, cioburi împrăştiate peste

tot pe podeaua din piatră şi scrâşnind sub tălpile cizmelor lor. Multe dintre magazine păreau să fi fost jefuite — tejghelele distruse, totul întors cu susul în jos — în vreme ce altele păreau neatinse, cu mărfurile lor ciudate şi inutile — pantofi în care nu putea umbla nimeni, genţi care erau prea mici ca să duci ceva în ele — încă expuse în vitrine. Trecură de semnele pe care scria NIVEL SPA şi PROMENADA CU PISCINĂ, cu săgeţi care arătau în jos, de holurile adiacente şi de şirul de lifturi, cu uşile lor lucitoare închise, însă pe nicăieri nu văzură să scrie SCĂRI.

Holul se sfârşea într-o a doua zonă deschisă, la fel de mare ca prima şi la fel de întunecoasă. Îţi lăsa impresia de subteran, de parcă s-ar fi aflat dinaintea intrării unei peşteri imense. Aici mirosul era mai înţepător. Îşi aprinseră tuburile luminoase şi o ţinură tot înainte, scanând perimetrul cu puştile. Încăperea era plină de mese lungi, cum Peter nu mai văzuse nicicând, cu ecrane video şi tot felul de butoane, manete şi întrerupătoare. Dinaintea fiecăreia era câte un scaun, unde, probabil, stăteau operatorii maşinăriilor, îndeplinindu-şi funcţiile lor necunoscute.

Atunci văzură slăbănogii.

Mai întâi unul, apoi încă unul şi încă unul, siluetele lor încremenite ieşind la iveală din beznă. Majoritatea erau aşezaţi în jurul unor mese înalte, într-o postură de o comicitate sumbră, de parcă ar fi fost surprinşi în toiul unei acţiuni disperate şi intime.

— Ce naiba e locul ăsta?

Peter se apropie de cea dintâi masă. La ea stăteau aşezate trei siluete; o a patra zăcea pe podea, cu un scaun răsturnat lângă. Ridicând tubul luminos, Peter îngenunche lângă cadavru, o femeie. Căzuse cu faţa în jos, capul îi era răsucit într-o parte, obrajii odihnindu-i-se pe tăblia mesei. Părul ei, lipsit de orice culoare, forma o încrengătură de fibre uscate în creştet. Acolo unde ar fi trebuit să fie dinţii era o proteză, gingiile ei mai păstrând încă culoarea rozalie din timpul vieţii. În jurul gâtului avea încolăcite funii de metal auriu; oasele degetelor, acolo unde se odihneau pe masă — părea să fi reuşit să-şi împiedice căderea — erau doldora de inele, pietre mari şi strălucitoare de toate culorile. Dinaintea ei, pe masă, se aflau două cărţi cu faţa în sus. Un şase şi un valet. La fel era şi la ceilalţi, observă el: fiecare jucător avea câte două cărţi pe faţă. În mijlocul mesei se afla un morman de şi mai multe bijuterii, inele, ceasuri şi brăţări, precum şi un pistol şi câteva cartuşe.

— Mai bine ne-am vedea de drum, spuse Alicia, venind lângă el.

E ceva aici, se gândi el, ceva ce trebuia să găsească.

— O să se întunece curând, Peter. Trebuie să găsim scările alea.

El îşi întoarse privirea, încuviinţând din cap.

Intrară într-o sală imensă cu cupola de sticlă. Cerul de deasupra se

răcea, noaptea se aşternea. Fostele scări rulante îi coborâră la o altă cavitate întunecată; la dreapta văzură un şir de lifturi, cu încă un hol şi cu alte magazine.

— Mergem cumva în cerc?

Michael fu cel care pusese întrebarea.

— Jur că am mai trecut o dată pe aici.

Chipul Aliciei era grav.

— Peter…

— Ştiu, ştiu. Venise momentul să ia o decizie: să continue să caute scările sau să se adăpostească la parter. Se întoarse cu faţa la grup, care păru, deodată, prea mic.

— La naiba, nu *acum!*

Mausami arătă cu degetul spre vitrina celui mai apropiat magazin.

— E acolo.

IMPERIUL CADOURILOR DIN DEŞERT anunţa semnul. Peter deschise uşa şi intră. Amy stătea cu faţa la peretele cu rafturi din spatele tejghelei, pe care erau expuse o serie de obiecte sferice din sticlă. Amy luase unul în mână. Îl scutură cu putere, umplându-i interiorul cu o învălmăşeală de mişcare.

— Amy, ce e aia?

Fata se întoarse, chipul radiindu-i tot — *Am găsit ceva*, păreau să spună ochii ei, *ceva minunat* — şi îi întinse obiectul. O greutate neaşteptată îi umplu mâna: sfera avea în interior lichid. Suspendată în acest fluid, bucăţele de materie sclipitoare, ca fulgii de zăpadă, se aşezau uşor pe un peisaj cu clădiri micuţe. În mijlocul acestui oraş miniatural se înălţa un turn alb — acelaşi turn, îşi dădu seama Peter, în care se aflau ei acum.

Ceilalţi se adunară în jurul lor.

— Ce-i asta? întrebă Michael.

Peter i-l dădu Sarei, care îl arătă celorlalţi.

— Un fel de machetă, mă gândesc.

Chipul lui Amy mai păstra încă acea fericire radioasă.

— De ce ai vrut să ne-o arăţi?

Însă fu Alicia cea care dădu răspunsul:

— Peter, zise ea, cred că ai face bine să vezi asta.

Întorsese globul cu susul în jos, lăsând să se vadă cuvintele inscripţionate la bază

Milagro Hotel şi Casino
Las Vegas

Mirosul n-avea nimic de-a face cu slăbănogii, îi lămuri Michael. Venea de la conducta de gaz. În principal metan, motivul pentru care locul ăsta mirosea ca o latrină. Undeva pe sub hotel se deversase apa

menajeră, acum stătută de o sută de ani — reziduurile unui întreg oraş, captive acolo ca într-un uriaş bazin de fermentare.

— Nu vrem să fim aici când chestia aia o să explodeze, îi avertiză el. O să fie cea mai mare băşină din istorie. Locul ăsta o să se aprindă ca o torţă.

Se aflau la etajul al cincisprezecelea al hotelului, urmărind cum noaptea se lasă din ce în ce mai tare. Câteva minute cuprinse de panică, părea că vor fi nevoiţi să se adăpostească la etajele inferioare ale hotelului. Singura scară pe care o găsiseră, în capătul opus al cazinoului, era înfundată cu moloz — scaune, mese, saltele, valize, toate fuseseră distruse şi făcute bucăţi, de parcă ar fi fost aruncate de la mare înălţime. Fu Hollis cel care sugeră să deschidă forţat unul dintre lifturi. Presupunând că încă avea cablurile intacte, le explică el, puteau să urce câteva etaje, atât cât să treacă de baricadă, iar apoi s-o ia pe scări.

Funcţiona. Dar la etajul şaisprezece dădură peste o a doua baricadă. Casa scării era împânzită şi ea de cartuşe goale. Când ieşiră, nimeriră într-un hol întunecat. Alicia aprinse un alt tub luminos. Holul era mărginit de uşi; un semn de pe perete anunţa APARTAMENTUL AMBASADORULUI.

Peter arătă cu puşca spre prima uşă.

— Caleb, fă-ţi treaba!

În încăpere erau două cadavre, un bărbat şi o femeie, care zăceau pe pat. Amândoi erau în halat şi papuci; pe masa de lângă pat stătea o sticlă deschisă de whisky, conţinutul ei de mult evaporat până la stadiul unei pete maronii, şi o seringă din plastic. Caleb, dând glas gândurilor tuturor, spuse că nu avea de gând să-şi petreacă noaptea cu doi slăbănogi, cu atât mai puţin cu nişte slăbănogi care se sinuciseseră. Abia după ce au încercat alte cinci uşi, găsiră una dincolo de care nu se afla niciun cadavru. Trei camere, două cu câte două paturi şi o a treia, mai mare, cu ferestre pe tot peretele, care dădeau spre oraş. Peter se duse la ferestre. Dispăreau şi ultimele raze ale soarelui, scăldând peisajul într-o strălucire portocalie. Îşi dori să fi fost mai sus, chiar şi pe acoperiş, dar trebuiau să se mulţumească şi cu atât.

— Ce e jos acolo? întrebă Mausami.

Arătă cu degetul peste stradă, unde o structură masivă de oţel canelat, patru picioare ce se îngustau până deveneau un singur vârf subţire, se ridica dintre clădiri.

— Cred că este Turnul Eiffel, spuse Caleb. Am văzut odată o poză de-a lui într-o carte.

Mausami se încruntă.

— Dar nu e în Europa?

— E în Paris.

Michael îngenunchease pe podea şi îşi despacheta echipamentul.

— Paris, în Franţa.

— Şi atunci ce caută aici?

— De unde să ştiu eu? Michael ridică din umeri. Poate l-au mutat.

Urmăriră împreună cum se aşternea noaptea — mai întâi pe stradă, apoi pe clădiri, apoi pe munţii din depărtare, învăluind totul în întuneric întocmai cum umple apa o cadă. Stelele începeau să apară. Nimeni nu avea chef de vorbă; precaritatea situaţiei lor era evidentă. Stând pe canapea, Sara bandajă din nou braţul rănit al lui Hollis. Peter îşi dădea seama, nu din ceea ce spusese, ci din ceea ce nu spusese, văzând-o lucrând cu mâini sigure, dar cu buzele strânse, că era îngrijorată pentru el.

Îşi împărţiră mâncarea şi se băgară în pat. Alicia şi Sara se oferiră să stea primele de veghe. Peter era prea extenuat ca să obiecteze.

— Treziţi-mă când terminaţi tura, spuse el. Probabil că nici n-o să pot dormi.

Şi nu o făcu. Zăcu acolo, pe podeaua dormitorului, cu capul pe rucsac, holbându-se la tavan. „Milagro", se gândi el. „Asta era Milagro". Amy stătea într-un colţ, cu spatele la perete, ţinând în mână globul de sticlă. La câteva minute, îl ridica din poală şi-l scutura, apropiindu-l de faţă şi urmărind cum zăpada învolburată se linştea dinăuntrul lui. În acele momente, Peter se întreba ce însemna el pentru ea, ce însemnau toţi pentru ea. Îi explicase încotro se îndreptau şi de ce. Dacă ea ştia ce era de fapt în Colorado şi cine anume trimisese semnalul, atunci nu se trădase în niciun fel.

În cele din urmă se dădu bătut să mai încerce să adoarmă şi se întoarse în camera principală. O aşchie de lună se ridicase deasupra clădirilor. Alicia stătea la fereastră, supraveghind străzile de dedesubt; Sara era la măsuţă, jucând cărţi de una singură, cu puşca odihnindu-i-se în poală.

— Vreo mişcare acolo jos?

Sara se încruntă.

— Aş mai fi jucat altfel cărţi?

El îşi trase un scaun. O vreme, nu spuse nimic, urmărind-o cum joacă.

— De unde ai luat cărţile?

Pe spatele lor era trecut numele Milagro.

— Lish le-a găsit într-un sertar.

— Ar trebui să te odihneşti, Sara, se oferi Peter. Pot să preiau eu de aici.

— Sunt bine.

Încruntându-se din nou, strânse cărţile teanc şi refăcu jocul.

— Du-te înapoi în pat.

Peter nu mai spuse nimic. Avea sentimentul că făcuse ceva greşit,

doar că nu ştia ce anume.
Alicia se întoarse de la fereastră.
— Ştii, dacă nu te deranjează, aş vrea eu să-ţi accept oferta. Să-mi pun şi eu capul jos câteva minute. Asta dacă eşti şi tu de acord, Sara.
Ea ridică din umeri.
— Fă cum vrei.
Alicia îi lăsă singuri. Peter se ridică şi se duse la fereastră, ajutându-se de luneta cu vedere pe timp de noapte a puştii lui ca să scaneze strada: maşinile abandonate, grămezile de moloz şi de gunoi, clădirile pustii. O lume îngheţată în timp, surprinsă în momentul abandonării ei din ultimele ore violente ale Vremii Dinainte.
— Nu trebuie să te prefaci, să ştii.
El se întoarse. Sara îl privea calmă, cu chipul scăldat în lumina lunii.
— Să mă prefac că ce?
— Te rog, Peter, nu acum!
Peter îi simţea hotărârea din glas; luase o decizie.
— Ai făcut tot ce-ai putut. Sunt sigură de asta.
Râse încet, întorcându-şi privirea.
— Ţi-aş fi spus că sunt recunoscătoare, dar ar suna prosteşte, aşa că n-am s-o fac. Dacă o să murim cu toţii aici, voiam doar să ştii că e în regulă.
— N-o să moară nimeni! fu tot ce putu să spună.
— Ei bine, sper să ai dreptate… Totuşi, continuă ea, în noaptea aceea…
— Uite, Sara, îmi pare rău, o întrerupse el, apoi trase adânc aer în piept. Ar fi trebuit să-ţi spun dinainte. A fost vina mea.
— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, Peter. După cum am spus, ai încercat. Şi nu ţi-a ieşit rău. Dar voi doi sunteţi făcuţi unul pentru celălalt. Cred că am ştiut-o dintotdeauna. A fost o prostie din partea mea să nu mă împac cu ideea.
El rămase ca trăsnit.
— Sara, despre ce vorbeşti?
Sara nu răspunse. Făcu deodată ochii mari. Privea dincolo de el, pe fereastră.
El se întoarse numaidecât. Sara se ridică şi veni lângă el.
— Ce-ai văzut?
Ea arătă cu degetul.
— Peste stradă, sus, pe turn.
El îşi duse luneta la ochi.
— Era acolo, îţi zic sigur.
Se treziră deodată cu Amy în încăpere. Ţinea globul strâns la piept. Cu cealaltă mână îl apucă pe Peter de braţ şi începu să-l tragă departe de fereastră.

— Amy, ce s-a întâmplat?

Geamul din spatele lor nu se sparse, cât plesni, explodând într-o ploaie de cioburi strălucitoare. Corpul lui se goli de aer, pe când fu azvârlit în capătul opus al camerei. Abia mai târziu avea Peter să-şi dea seama că viralul intrase chiar peste ei. O auzi pe Sara ţipând — nici măcar nu erau cuvinte, ci un strigăt de groază. El lovi podeaua, rostogolindu-se, mâinile şi picioarele lui încurcându-se cu ale lui Amy, la timp cât să vadă creatura sărind înapoi pe fereastră.

Sara nu mai era.

Alicia şi Hollis erau acum în încăpere, toată lumea era acolo. Hollis îşi smulse bandajul, îşi luă arma şi se duse la fereastră, aţintind ţeava puştii în jos şi scanând peisajul. Însă niciun glonţ nu fu tras.

— La naiba!

Alicia îl ajută pe Peter să se ridice.

— Te-ai tăiat? Eşti zgâriat?

Îşi simţea măruntaiele încă zvârcolindu-i-se. Clătină din cap: nu.

— Ce s-a întâmplat? strigă Michael. Unde e sora mea?

Peter reuşi să îngaime:

— A luat-o.

Michael o înşfăcă pe Amy de braţe. Ea încă ţinea strâns globul, care reuşise cumva să rămână intact.

— Unde e? Unde e?

— Opreşte-te, Michael! strigă Peter. O sperii!

Globul căzu pe podea cu o bufnitură, pe când Alicia îl trăgea deoparte pe Michael, azvârlindu-l pe canapea. Amy se împletici înapoi, cu ochii căscaţi de frică.

— Circuit, spuse Alicia, trebuie să te linişteşti!

În ochii lui se adunaseră lacrimi de furie.

— Fir-ar să fie, nu-mi mai spune aşa!

O voce tună:

— Toată lumea să tacă naibii din gură!

Se întoarseră cu toţii spre Hollis, care stătea în faţa ferestrei deschise, cu puşca pe lângă şold.

— Tăceţi odată!

Îşi mută privirea de la unul la altul.

— O aduc eu înapoi pe sora ta, Michael.

Hollis se sprijini într-un genunchi şi începu să-şi scotocească în rucsac după gloanţe, umplându-şi cu ele buzunarele vestei. Am văzut pe unde au luat-o. Erau trei.

— Hollis… începu Peter.

— Nu vă cer acum părerea! se răsti el şi întâlni privirea lui Peter. Tu dintre toţi ştii cel mai bine că eu trebuie să mă duc.

Michael făcu un pas în faţă.

— Vin cu tine.

— Vin şi eu, spuse Caleb, apoi se uită spre grup, nesiguranţa strecurându-i-se pe chip. Adică, mergem cu toţii, nu?

Peter o privi Amy. Stătea pe canapea, cu genunchii strânşi protector la piept. Îi ceru Aliciei pistolul.

— Pentru ce îţi trebuie?

— Dacă mergem acolo, Amy are nevoie de o armă.

Ea i-l dădu de la curea. Peter îi scoase magazia ca s-o verifice de gloanţe, apoi o introduse la loc şi trase piedica. Îl răsuci în mână şi i-l întinse lui Amy.

— Un singur glonţ, zise el şi îşi duse mâna la piept. Asta e tot ce ai. Ştii cum să-l foloseşti?

Amy înălţă privirea de la arma din mâna ei, încuviinţând din cap.

Îşi adunau echipamentul, când Alicia îl luă pe Peter deoparte.

— Nu că aş ţine să obiectez, spuse ea încetişor, dar ar putea fi o capcană.

— Ştiu că e o capcană.

Peter îşi luă puşca şi rucsacul.

— Cred că am ştiut-o încă de când am ajuns în locul ăsta. Toate străzile acelea blocate, care ne-au condus tocmai aici. Dar Hollis are dreptate. N-ar fi trebuit să-l abandonez pe Theo şi nu vreau s-o părăsesc pe Sara.

Îşi aprinseră tuburile luminoase şi ieşiră în hol. În capul scărilor, Alicia se aplecă peste balustradă şi privi în jos. Le spuse că zona era liberă şi le făcu semn să înainteze.

Coborâră astfel etaj cu etaj, Alicia şi Peter mergând primii, Mausami şi Hollis păzind spatele. Când ajunseră la etajul al treilea, ieşiră de pe casa scării şi porniră de-a lungul holului, spre lifturi.

Liftul din mijloc era deschis, aşa cum îl lăsaseră. Uitându-se în jos, Peter văzu cabina, cu trapa din acoperiş ridicată. Se lăsă în jos pe cabluri, cu puşca agăţată la spate, şi sări pe acoperiş, apoi înăuntru. Cabina liftului dădea spre un alt hol, înalt cât două etaje şi cu tavan din sticlă. În ea se reflecta peretele dinspre uşile deschise, oferindu-i lui Peter posibilitatea de a vedea spaţiul de dincolo de el. Aţinti ţeava puştii, ţinându-şi respiraţia. Însă locul scăldat în lumina lunii era pustiu. Le fluieră celorlalţi să-l urmeze prin trapă.

Ceilalţi i se alăturară, trecându-şi puştile prin trapă şi coborând apoi în cabină. Ultima fu Mausami. Purta două rucsacuri, observă Peter, câte unul pe fiecare umăr.

— Unul e al Sarei, explică ea. M-am gândit că l-ar vrea.

Cazinoul rămăsese la stânga lor, la dreapta fiind holul întunecat, mărginit de magazinele pustii. Dincolo de acestea îi aştepta intrarea principală şi Humvee-urile. Hollis văzuse ceata ducând-o pe Sara peste stradă, spre turn. Planul era să traverseze câmpul deschis din faţa

hotelului cu vehiculele, folosindu-se de mitraliere drept acoperire. Ce avea să urmeze Peter nu putea spune.

Ajunseră în vestibul, cu pianul lui mut. Totul era cufundat în tăcere, neschimbat. În strălucirea tuburilor luminoase, siluetele pictate de pe tavan păreau să plutească nestingherite, suspendate deasupra capetelor lor fără să fie ataşate vreunui plan fizic. Când Peter le văzuse prima oară, i se păruseră oarecum ameninţătoare, dar, privindu-le acum, senzaţia îi dispăruse. Ochii aceia înrouraţi şi blânzi, feţele acelea rotofeie — Peter îşi dădu seama că erau de fapt Micuţi.

Ajunseră în dreptul intrării şi se ghemuiră lângă fereastra deschisă.

— Mă duc eu prima, spuse Alicia. Luă o gură de apă din ploscă. Dacă e liber, ne urcăm în maşini şi plecăm. Nu vreau să stau în faţa clădirii mai mult de două secunde. Michael, tu îi iei locul Sarei la volanul celui de-al doilea Humvee; Hollis şi Mausami, vreau ca voi să vă ocupaţi de mitralierele alea. Caleb, tu să fugi mâncând pământul până la maşină şi să te asiguri că e şi Amy cu tine. Vă acopăr eu până se urcă toată lumea.

— Cum rămâne cu tine? întrebă Peter.

— Nu-ţi face griji. Nu vă las să plecaţi fără mine.

Ieşi apoi pe fereastră, ţâşnind spre cel mai apropiat vehicul. Peter se puse pe poziţii. Afară era beznă deplină, luna fiind ascunsă de acoperişul porticului. Auzi o bufnitură surdă pe când Alicia se punea la adăpost după primul Humvee. Îşi fixă bine patul puştii pe umăr, dorindu-şi ca Alicia să fluiere odată cum că drumul era liber.

Lângă el, Hollis spuse în şoaptă:

— Ce naiba o reţine?

Lipsa luminii era atât de mare, încât se simţea de parcă ar fi fost vie, nu ca o absenţă, ci ca o prezenţă, pulsând în jurul lor. O sudoare provocată de nelinişte îi îmbrobonea linia părului. Trase aer în piept şi îşi încleştă şi mai mult degetul pe trăgaciul puştii, gata să tragă.

O siluetă ţâşni spre ei din întuneric.

— Fugiţi!

Pe când Alicia intra pe fereastră, sărind cu capul înainte, Peter îşi dădu seama ce vedea de fapt: o masă fremătândă de lumină verzuie, care înainta, întocmai ca un val, spre clădire.

Virali. Strada era ticsită de virali.

Hollis începuse să tragă. Peter îşi puse arma pe umăr şi reuşi să tragă câteva focuri înainte ca Alicia să-l apuce de mânecă şi să-l smulgă departe de fereastră.

— Sunt prea mulţi! Să ieşim de-aici!

Parcurseseră mai mult de jumătate din vestibul, când se auzi deodată un bubuit asurzitor şi zgomot de lemn plesnind. Uşa de la intrare ceda; viralii aveau să dea năvală înăuntru din clipă-n clipă. În faţă, Caleb şi Mausami sprintau de-a lungul holului spre cazinou.

Alicia trăgea în rafale scurte, acoperindu-le retragerea, cartuşele goale căzând cu zgomot pe pardoseală. În lumina orbitoare a puştii ei, Peter o văzu pe Amy în patru labe lângă pian, pipăind podeaua de parcă pierduse ceva. Pistolul. Dar nu mai avea rost să-l caute acum. O apucă de braţ şi o trase pe hol, fugind după ceilalţi. Mintea îi spunea: *Suntem morţi. Suntem morţi cu toţii.*

Un alt geam spart de undeva din clădire. Erau atacaţi din mai multe părţi. Curând aveau să fie înconjuraţi, pierduţi în beznă. Ca în mall, doar că mai rău, căci nu mai avea o lumină spre care să fugă. Hollis era acum lângă el. Înaintea lor vedea lucirea unui tub luminos şi silueta lui Michael ocolind vitrina spartă a unui restaurant. Când ajunse în dreptul lui, văzu că Mausami şi Caleb erau deja înăuntru. Strigă către Alicia „Pe aici! Grăbeşte-te!" şi o împinse pe Amy înăuntru, la timp cât să-l zărească pe Michael strecurându-se printr-o a doua uşă din capăt.

— Du-te după ei! ţipă el. Fugi!

Alicia îl ajunse atunci din urmă, trăgându-l după ea pe fereastră. Fără să se oprească, îşi scotoci prin rucsac şi scoase încă un tub luminos, pe care îl aprinse lovindu-l de genunchi. Traversară în fugă încăperea până la uşa din dos, care nu apucase încă să se închidă după ieşirea în forţă a lui Michael.

Dădură peste un alt hol, îngust şi cu tavanul jos, întocmai ca un tunel. Peter îl văzu pe Hollis şi pe ceilalţi în faţa lor, făcându-le semn cu mâna, strigându-i. Mirosul gazului din conducte devenise deodată mai puternic, aproape ameţitor. Peter şi Alicia se feriră, pe când cel dintâi viral dădu buzna pe uşa din spatele lor. Holul se inundă de lumina puştilor lor. Peter trăgea orbeşte, ţintind spre uşă. Căzu primul dintre ei, apoi încă unul şi încă unul. Însă continuau să vină la nesfârşit.

El îşi dădu seama că ţinea apăsat pe trăgaci, dar că nu se întâmpla nimic. Magazia puştii era goală; îşi folosise şi ultimul glonţ. Alicia îl trăgea încă o dată de-a lungul holului. Coborâră pe scări un etaj, ajungând la un alt coridor. Se izbi de un perete şi aproape căzu în urma impactului, însă nu se opri.

Coridorul se sfârşea cu nişte uşi duble, rabatabile, ce dădeau într-o bucătărie. Scările îi duseseră la subsol, în adâncurile mecanismelor de funcţionare ale hotelului. Şiruri de tigăi de cupru atârnau de tavan deasupra unei mese late de oţel care sclipea în reflexia strălucitoare ce venea de la tubul luminos al Aliciei. El simţea că se sufocă; aerul se făcuse dens de la fumuri. Îşi aruncă puşca descărcată şi apucă una dintre tigăile agăţate de tavan. Una mare, de prăjit, pe care o simţi grea în mâinile lui.

Ceva intrase după ei pe uşă.

Se întoarse, fluturând tigaia, în timp ce dădea înapoi, lipindu-se de

cuptor — un gest care ar fi părut comic, dacă nu ar fi fost atât de disperat —, protejând-o pe Alicia cu trupul lui, pe măsură ce viralii se căţărau pe masa de oţel, lăsându-se pe vine. O femelă: degetele îi erau pline de inele, asemenea celor pe care le văzuse la slăbănogii de la masa de joc. Îşi ţinea mâinile depărtate de corp, cu degetele ei lungi flexate, cu umerii legănându-i-se într-o mişcare unduitoare dintr-o parte în alta. Peter încleştă mâna pe tigaie, ţinând-o ca pe un scut, cu Alicia lipită de spatele lui.

Alicia:

— Se vede pe ea!

Ce aştepta viralul? De ce nu atacase?

— Îşi vede reflexia! şuieră Alicia printre dinţi. Îşi vede reflexia în tigaie!

Peter deveni atunci conştient de un sunet nou, care venea de la viral — un geamăt trist şi nazal, ca schelălăitul unui câine. Era ca şi cum imaginea feţei ei, reflectată în fundul de cupru al tigăii, era sursa unei recunoaşteri melancolice şi de demult. Peter mişcă precaut tigaia încolo şi încoace, ochii viralului urmărind-o, captivaţi. Cât putea s-o mai ţină aşa, înainte ca alţi virali să dea năvală pe uşă? Mâinile îi erau lipicioase de sudoare, iar aerul era atât de dens de la fumuri, încât abia mai putea respira.

Locul ăsta o să se aprindă ca o torţă.

— Lish, vezi vreo cale de ieşire de aici?

Alicia îşi roti repede privirea.

— O uşă la dreapta ta, cinci metri.

— E încuiată?

— De unde să ştiu?

Vorbea printre dinţi, făcând tot ce-i stătea în putinţă să rămână nemişcat, să păstreze privirea viralului aţintită asupra tigăii.

— Fir-ar să fie, nu vezi dacă are lacăt sau nu?

Creatura tresări, o tensiune musculară reverberându-i prin tot trupul. Gura i se căscă, iar buzele i se retraseră, scoţând la iveală şirurile de dinţi strălucitori. Renunţase la gemut; se apucase în schimb să clămpănească.

— Nu, nu văd niciun lacăt.

— Scoate o grenadă.

— Dar nu-i destul loc aici!

— Fă-o! Camera e plină de gaz. Arunc-o în spatele ei şi rupe-o la fugă spre uşă.

Alicia strecură o mână printre trupurile lor până la talia ei, eliberând o grenadă de la curea. Găsi cuiul şi îl trase.

— Ia de-aici! spuse ea.

Un arc de cerc perfect, în sus şi peste capul viralului. Fu întocmai cum sperase Peter: viralul îşi dezlipi privirea şi îşi răsuci capul ca să

urmărească parabola aeriană a grenadei traversând încăperea, tropotind pe masa din spatele ei înainte să se rostogolească la podea. Peter şi Alicia se întoarseră şi ţâşniră spre uşă. Alicia ajunse acolo prima, opintindu-se în bara de metal. Aer proaspăt şi o senzaţie de spaţiu liber — erau pe un fel de platformă de încărcare. Peter numără în gând. O *secundă, două secunde, trei secunde*…

Auzi prima bubuitură, izbucnirea zguduitoare a detonării grenadei, apoi, o secundă mai târziu, o a doua explozie, mai puternică, când se aprinse gazul din încăpere. Se rostogoliră până la marginea platformei, atunci când, mai întâi, uşa fu azvârlită pe deasupra capetelor lor, urmată apoi de unda de şoc, o mare de flăcări. Peter simţi cum aerul îi este stors din plămâni. Se aruncă cu faţa la pământ, ţinându-şi mâinile deasupra capului. Urmară şi mai multe explozii pe măsură ce se aprindeau bulele de gaz, focul avansând cu repeziciune în susul clădirii. Molozul începu să se reverse asupra lor, sticla căzând pretutindeni în jur, spărgându-se de pavaj într-o ploaie de cioburi lucitoare. Trase în piept numai fum şi praf.

— Trebuie să plecăm! strigă Alicia, trăgând de el. Locul ăsta o să sară în aer cu totul!

Îşi simţi faţa şi mâinile umede, dar cine mai ştia de la ce. Se aflau undeva în partea de sud a clădirii. Goniră de-a lungul străzii la lumina hotelului arzând şi se adăpostiră după caroseria ruginită a unei maşini răsturnate.

Respirau greoi, tuşind din cauza fumului. Chipurile le erau negre de funingine. Se uită la Lish şi văzu o pată mare şi lucioasă pe coapsa ei, îmbibând ţesătura pantalonului.

— Sângerezi.

Ea făcu semn spre capul lui.

— Şi tu la fel.

Deasupra lor, o a doua serie de explozii dudui în aer. O minge uriaşă de foc ţâşni în susul hotelului, inundând scena într-o lumină de un portocaliu turbat, trimiţând şi mai multe şuvoaie de resturi aprinse spre stradă.

— Crezi că ceilalţi au apucat să iasă? întrebă el.

— Nu ştiu.

Alicia tuşi din nou, apoi luă o gură de apă din raniţa ei şi scuipă pe pământ.

— Rămâi aici.

Se furişă după carcasa maşinii şi se întoarse o clipă mai târziu.

— De aici am numărat doisprezece fumuri, zise ea şi făcu un gest vag în sus. Sunt mai mulţi pe turnul din capătul străzii. Focul i-a făcut să se retragă, dar n-o să-i ţină departe pentru mult timp.

Iată-i deci acolo. Afară în beznă, fără puşti, prinşi între o clădire în flăcări şi virali. Se odihniră umăr lângă umăr, cu spatele lipit de

maşină.

Alicia îşi întoarse capul spre el ca să-l privească.

— A fost o idee bună să foloseşti tigaia. De unde ştiai că o să ţină?

— Nu ştiam.

Ea clătină din cap.

— Chiar şi aşa, a fost un truc bun.

Făcu o pauză, o expresie de durere strecurându-i-se pe chip. Închise ochii, trase aer în piept, apoi spuse:

— Gata?

— La Humvee-uri?

— E cea mai bună şansă pe care o avem, cred. Stai aproape de focuri, foloseşte-le drept acoperire.

Cu focuri sau nu, probabil că n-ar fi parcurs nici zece metri din momentul în care viralii ar fi pus ochii pe ei. La cum arăta piciorul Aliciei, s-ar fi mirat s-o mai vadă mergând. Nu le mai rămăseseră decât cuţitele şi cele cinci grenade de la cureaua Aliciei. Însă Amy şi ceilalţi erau încă acolo, poate; trebuiau măcar să facă o încercare.

Ea scoase două grenade şi i le puse lui în mâini.

— Adu-ţi aminte de înţelegerea noastră, îi spuse ea.

Se referea la promisiunea de a o ucide, dacă se ajungea la asta. Răspunsul îi veni atât de uşor, încât îl surprinse:

— Şi tu. Nu vreau să fiu unul dintre ei.

Alicia încuviinţă din cap. Luase încă o grenadă şi îi scosese cuiul, gata să o arunce.

— Înainte să facem asta, mai vreau să-ţi spun că mă bucur că eşti tu.

— Sentimentul e reciproc.

Ea îşi şterse ochii cu dosul palmei.

— La naiba, Peter, acum m-ai văzut de două ori plângând! Nu trebuie să spui nimănui, nimănui.

— N-o să spun, promit.

O explozie de lumină îi inundă privirea. O clipă, crezu într-adevăr că se întâmplase ceva şi că ea detonase din greşeală grenada şi că moartea era, în cele din urmă, doar o chestiune de lumină şi tăcere. Apoi auzi huruitul motorului şi ştiu că era vorba de un vehicul ce venea spre ei.

— Urcaţi! tună o voce. Urcaţi în camion!

Ei înţepeniră.

Alicia făcu ochii mari când văzu grenada fără cui din mâinile ei.

— Pe toţi zburătorii, şi cu asta ce fac?!

— Arunc-o!

Ea o azvârli pe deasupra maşinii; Peter o trase la pământ, în vreme ce grenada explodă cu un bubuit. Luminile se apropiau. Porniră într-o fugă şchiopătată, cu braţul lui Peter petrecut pe după mijlocul Aliciei. Din întuneric se vedea ieşind greoi un vehicul pătrăţos, cu un plug

uriaş în faţă ce aducea cu zâmbetul unui nebun şi cu parbrizul înfăşurat într-un cuib de cabluri; pe capotă avea montat un soi de armă, o siluetă fiind poziţionată în spatele ei. Pe când Peter îl urmărea cu privirea, arma se trezi la viaţă, începând să împroaşte un şuvoi de foc lichid pe deasupra capetelor lor.

Se aruncară la pământ. Peter simţi o înţepătură arzătoare în ceafă.

— Rămâneţi jos! tună încă o dată vocea, iar Peter îşi dădu seama abia atunci că sunetul era amplificat, că venea dintr-o goarnă de pe capota camionului. Mişcaţi-vă fundurile!

— Hotărăşte-te! zbieră Alicia, şi ea întinsă la pământ. Care din două?

Camionul se opri la doar câţiva metri depărtare de capetele lor. Peter o ajută pe Alicia să se ridice, în vreme ce silueta de pe capotă coborî pe o scară. O mască grea din cabluri îi ascundea faţa; corpul îi era acoperit de o haină vătuită. Pe camion erau trecute cuvintele DEPARTAMENTUL DE CORECŢIE DIN NEVADA.

— În spate! Mişcaţi-vă!

Era o voce de femeie.

— Suntem opt! strigă Peter. Prietenii noştri sunt încă înăuntru!

Însă femeia păru să nu-l audă ori, dacă îl auzise, să nu-i pese. Îi zori către spatele camionului, mişcările ei fiind surprinzător de agile în ciuda armurii greoaie. Trase mânerul şi deschise larg portiera.

— Lish! Intră!

Era vocea lui Caleb. Erau cu toţii acolo, răspândiţi pe podeaua cabinei întunecate. Peter şi Alicia urcară; portiera se închise în urma lor, cufundându-i în beznă.

Cu o zdruncinătură, camionul se puse în mişcare.

46

Femeia aia îngrozitoare! Grăsana aia îngrozitoare din bucătărie, cu trupul ei rotund şi moale care dădea pe afară din scaun de parcă s-ar fi topit! Căldura densă, înăbuşitoare a încăperii, gustul fumului ei din nările şi gura lui, mirosul corpului femeii, transpiraţia şi faldurile pline de firimituri ale cărnii ei revărsânde. Fumul care se înălţa în vălătuci deasupra ei, pufăindu-l de pe buze în timp ce vorbea, ca şi cum cuvintele ei se solidificau în aer, şi mintea care îi spunea neîncetat: *Trezeşte-te! Dormi, iar ăsta e doar un vis. Trezeşte-te, Theo!* Însă chemarea visului era prea puternică; cu cât se zbătea mai mult, cu atât se adâncea în el. De parcă mintea i-ar fi fost o fântână, iar el se cufunda în ea, se cufunda în întunecimea propriei sale minţi.

La ce te-oi zgâi? Ai? Rahat cu ochi ce eşti! Femeia îl urmărea cu privirea şi râdea. *Îţi zic io, băiatu' nu-i doar prost. E prost ca noaptea.*

Se trezi tresărind, azvârlit afară din vis în realitatea rece a celulei lui. Pielea îi lucea de la transpiraţia puturoasă. Aceeaşi transpiraţie

din vis, pe care nu şi-o mai putea aduce aminte; îşi mai amintea doar senzaţia pe care i-o lăsase, întocmai ca o pată neagră ce fusese şi se întinsese pe conştiinţa lui.

Se ridică din pat şi merse târşâit până la gaură. Se strădui să nimerească, ascultând jetul propriei urine de dedesubt. Începuse să aştepte cu nerăbdare acest zgomot, cu acelaşi entuziasm cu care ar fi aşteptat vizita unui prieten. Aşteptase să se întâmple ceva. Aşteptase să spună cineva ceva, să-i zică motivul pentru care se afla aici şi ce anume voiau de la el. Să-i spună că nu era mort. Ajunsese să fie conştient de faptul că, pe măsură ce zilele treceau pustii, el aştepta, de fapt, durerea. Uşa avea să se deschidă, un bărbat avea să intre pe ea, iar durerea ar fi început. Însă cizmele intrau şi ieşeau — le recunoştea vârful tocit prin fanta din josul uşii —, îi aduceau mâncarea şi îi luau castronul gol, fără să spună nimic. El bătea în uşă, o placă rece de metal, iar şi iar. *Ce vreţi de la mine, ce vreţi?* Întrebările lui erau însă întâmpinate doar cu tăcere.

Nu ştia de câte zile se afla aici. Prea sus ca să ajungă la ea, o fereastră murdară nu-i oferea nicio privelişte. Un petic din albul cerului şi, noaptea, stelele. Ultimul lucru pe care şi-l aducea aminte erau viralii care se aruncau de pe acoperiş şi toate lucrurile întoarse cu susul în jos. Îşi amintea chipul lui Peter îndepărtându-se şi strigându-l pe nume, cum fusese smucit şi cum îi trosnise gâtul când fusese luat pe sus şi dus spre acoperiş. Ultima atingere a vântului şi a soarelui pe chip şi arma căzându-i. Trecerea lentă şi ameţitoare la etajul de dedesubt.

Iar apoi, nimic. Restul nu era decât un gol negru în memoria lui, întocmai ca marginile zdrenţuite lăsate de un dinte lipsă.

Stătea pe marginea patului când auzi un zgomot de paşi ce se apropiau. Fanta din uşă se deschise, iar înăuntru, pe podea, fu strecurat un castron. Aceeaşi supă fadă pe care o mâncase la fiecare masă. Uneori mai găsea şi câte o fărâmă de carne în ea, alteori doar un os cu măduvă pe care să-l roadă. La început, fusese hotărât să nu mănânce, să vadă ce ar fi făcut atunci ei, indiferent cine erau. Dar hotărârea nu-l ţinu mai mult de câteva zile, înainte ca foamea să-l răpună în cele din urmă.

— Cum te simţi?

Theo îşi simţi limba grea în gură.

— Du-te naibii!

Un chicotit sec. Cizmele se mişcară şi hârşâiră. Vocea era a cuiva tânăr sau bătrân, nu-şi dădea seama.

— Aşa te vreau, Theo!

La auzul numelui său, un fior îi străbătu şira spinării. Theo nu răspunse.

— Stai bine acolo?

— De unde ştii cine sunt?
— Nu-ţi aminteşti?
Pauză.
— Presupun că nu. Tu mi-ai *spus.* De cum ai ajuns aici. Vai, dar ce discuţie plăcută am avut!
Se chinui să-şi aducă aminte, dar mintea îi era goală. Se întrebă dacă vocea era într-adevăr acolo. Vocea asta părea să-l ştie. Poate era doar în închipuirea lui. Mai devreme sau mai târziu, ajungeai şi la asta, într-un asemenea loc. Mintea făcea ce poftea.
— Ţi-a pierit acum cheful de vorbă, ai? E în regulă.
— Orice ai avea de gând să faci fă-o!
— Vai, dar am făcut-o deja! O facem chiar acum. Uită-te în jur, Theo. Ce vezi?
Nu se putu abţine: se uită de jur împrejurul celulei. Patul, gaura, fereastra murdară. Mai erau şi frânturi de scris pe pereţi, scrijelituri în piatră pe care încercase să le dezlege zile la rândul. Majoritatea erau cifre fără nicio noimă ori cuvinte sau imagini pe care nu le recunoştea. Însă unul dintre mesaje, situat la nivelul ochilor, deasupra găurii, era cât se poate de limpede: RUBEN A FOST AICI.
— Cine-i Ruben?
— Ruben? Hm, nu cred că ştiu niciun Ruben.
— Nu te mai juca cu mine!
— A, vrei să spui Ru-*ben.*
Încă un râset înăbuşit. Theo şi-ar fi dat şi viaţa să poată trece prin perete şi să zdrobească faţa celui care vorbea.
— Uită de Ru-*ben,* Theo! Lucrurile nu au ieşit prea bine pentru Ru-*ben.* Chiar ai putea spune că Ru-*ben* e de domeniul trecutului.
Pauză.
— Aşa că, spune-mi, dormi bine?
— Poftim?
— M-ai auzit. Îţi place doamna aceea grasă?
I se opri respiraţia.
— Ce-ai spus?
— Afurisita de grăsană, Theo. Haide, ajută-mă! Cu toţii am trecut prin asta. Grăsana din capul tău.
Amintirea îi explodă în creier ca o bucată de fruct putred. Visele. Femeia grasă din bucătărie. O voce era dincolo de uşă, o voce care ştia ce visează.
— Trebuie să recunosc, n-am plăcut-o niciodată, continuă vocea. Numai taca-taca, taca-taca, toată ziulica. Şi putoarea aia… Ce naiba e asta?
Theo înghiţi, încercând să-şi liniştească mintea. Pereţii păreau să se închidă în jurul lui, strivindu-l. Îşi luă capul între mâini.
— Nu ştiu nicio grăsană, îngăimă Theo.

— O, fireşte că nu! Cu toţii am trecut prin asta. Nu e ca şi cum ai fi singurul. Dă-mi voie să te mai întreb ceva. Vocea coborî până ajunse doar o şoaptă. Ai tăiat-o deja, Theo? Cu cuţitul? Sau n-ai ajuns încă la partea aia?

Îl cuprinse ameţeala. Respiraţia i se opri în piept. Cuţitul, cuţitul.

— Deci n-ai făcut-o încă, să înţeleg. Ei bine, ai s-ajungi şi acolo. Toate la timpul lor. Crede-mă, după ce-o să treci de partea aia, o să te simţi *mult* mai bine. E un fel de moment de răscruce, aş zice.

Theo îşi ridică faţa. Fanta din josul uşii era încă deschisă, lăsând să se vadă vârful unei singure cizme, cu pielea atât de roasă, încât părea albă.

— Theo, mă asculţi?

Îşi aţinti privirea asupra cizmei cu forţa unei idei care pune stăpânire pe tine. Se ridică uşor din pat şi se îndreptă spre uşă, ocolind castronul cu supă. Se aşeză pe vine.

— Mă auzi ce-ţi spun? Fiindcă vorbesc aici de o adevărată uşura-*re*.

Theo se aruncă. Prea târziu: mâna i se închise în gol. O explozie puternică de durere: ceva se lăsase tare, tare de tot pe încheietura lui. Călcâiul unei cizme. Îi strivi oasele, presându-i mâna de podea. Apăsând şi răsucind. Faţa i se lipi de oţelul rece al uşii.

— Fir-ar să fie!

— Doare, nu-i aşa?

Pete întunecate începură să-i danseze prin faţa ochilor. Încercă să-şi tragă mâna, însă forţa care o ţinea în loc era prea mare. Nu se mai putea mişca, având mâna prinsă prin fantă. Însă durerea însemna ceva. Însemna că vocea era adevărată.

— Să… te… duci… dracului!

Călcâiul se răsuci încă o dată; Theo urlă cuprins de agonie.

— Asta-i bună, Theo! Unde *credeai* că eşti? Iadul e noua ta adresă, prietene!

— Nu sunt… prietenul tău! îngăimă el.

— Ei, poate că nu eşti. Poate că nu încă. Dar vei fi. Mai devreme sau mai târziu, vei fi.

Apoi, pur şi simplu, presiunea de pe mâna lui Theo dispăru — absenţa unei asemenea torturi se resimţea ca o plăcere. Theo îşi strecură mâna înapoi prin fantă şi se ghemui la perete, respirând din greu, strângându-şi încheietura în poală.

— Pentru că, de mă crezi sau nu, există lucruri chiar mai rele decât mine, mai spuse vocea. Somn uşor, Theo!

Apoi, uşiţa fantei se închise.

PARTEA A VIII-A RAIUL

„Nu te speria, ostrovu-i plin de zvonuri,
De muzici şi cântări desfătătoare,
Ce nu fac rău. Ba-mi sună în urechi
Mii de lăute dulci, ba glasuri care,
Când mă trezesc din somn adânc,
M-adorm la loc şi-atunci visez că norii
Se cască-n cer, mi-arată bogăţii
Ce stau să şiroiască peste mine,
De-mi vine iar s-adorm când mă trezesc.”
Shakespeare, *Furtuna,* în traducerea lui George Volceanov

47

Mergeau de ore în şir. Neavând pe ce să se întindă în afară de podeaua dură din metal, somnul era sinonim cu imposibilul. Părea că de fiecare dată când Michael încerca să închidă ochii, camionul lovea ceva ori vira într-o parte sau alta, azvârlindu-l cât colo.

Îşi înălţă capul ca să vadă strălucirea unei raze de soare pătrunzând prin singura fereastră a remorcii, un geam blindat şi mic cât gaura cheii montat în portieră. Gura îi era uscată iască; simţea că-l doare fiecare părticică din corp, de parcă cineva l-ar fi bătut toată noaptea cu ciocanul. Se ridică în capul oaselor şi îşi şterse ochii de urdori. Ceilalţi stăteau sprijiniţi pe rucsacurile lor în tot felul de poziţii la fel de incomode. Deşi mai toţi fuseseră răniţi într-o anumită măsură, Alicia părea în starea cea mai proastă. Stătea cu faţa la el şi cu spatele sprijinit de peretele remorcii; avea chipul palid şi tras, ochii îi erau deschişi, dar secătuiţi de energie. Noaptea trecută, Mausami făcuse tot ce fusese în stare să cureţe şi să bandajeze piciorul rănit al Aliciei, însă Michael îşi dădea seama că rana era destul de gravă. Numai Amy părea să fi adormit de-a binelea. Stătea ghemuită lângă el pe podea, cu genunchii strânşi la piept. O şuviţă de păr negru îi acoperea obrazul, legănată de colo-colo de zgâlţâielile camionului.

Amintirea îl lovi ca o palmă.

Sara, sora lui, nu mai era!

Îşi aducea aminte că fugise cât îl ţinuseră picioarele, prin bucătărie, pe platforma de încărcare, iar apoi în stradă, împreună cu ceilalţi, doar ca să sfârşească înconjuraţi — erau fumuri *peste tot,* strada era ca o petrecere afurisită a fumurilor —, iar apoi camionul, cu tăvălugul lui uriaş, venind spre ei, scuipându-şi jetul de foc. Urcă, urcă, îi strigase femeia de pe capotă. Şi bine făcuse, căci Michael, chiar în acel moment, se trezi paralizat de frică. Ţintuit în loc din pricina ei. Hollies şi ceilalţi ţipau şi ei „Vino, vino”, dar Michael nu-şi putea mişca un

deget. De parcă ar fi uitat *cum* se face. Camionul nu era la mai mult de zece metri depărtare, dar la fel de bine ar fi putut să fie şi la o mie. Se întorsese şi chiar atunci unul dintre virali pusese ochii pe el, lăsându-şi capul într-o parte în stilul lor caraghios, iar totul păruse să se deruleze cu încetinitorul într-o manieră care nu prevestea nimic bun. O, *Doamne!* spunea o voce din capul lui Michael. O, *Doamne, o, Doamne, o, Doamne!* — acela fiind momentul când femeia îl ţintise pe viral cu aruncătorul de flăcări, acoperindu-l cu un jet de foc lichid. Plesnise ca o minge de grăsime. Michael chiar auzise pocnetul. După care cineva îl apucase de mână — Amy, dintre toţi, a cărei putere era surprinzătoare, mai mare decât ar fi crezut, dat fiindcă era o fărâmă de om — şi îl trăsese spre camion.

Acum era dimineaţă. Michael simţi cum se apleacă înainte în timp ce vehiculul micşora viteza. Lângă el, Amy deschise brusc ochii; se ridică în şezut şi îşi trase înapoi genunchii la piept, cu privirea aţintită asupra portierei.

Camionul se opri. Caleb se duse la fereastră şi privi afară.

— Ce vezi?

Peter se ridică pe vine; părul îi era murdar de sânge uscat.

— E un fel de structură, dar e prea departe.

Zgomot de paşi pe capotă, uşa şoferului deschizându-se şi închizându-se.

Hollis se întinse după puşcă.

Peter îi făcu semn să se oprească.

— Aşteaptă!

Caleb:

— Vin…

Portiera se deschise larg, soarele inundându-le vederea. Două siluete, luminate din spate, stăteau dinaintea lor, cu puştile scoase. Femeia era tânără, cu un păr negru tuns periuţă; bărbatul, mult mai bătrân, avea un chip blând şi lat, un nas care arăta de parcă încasase câţiva pumni la viaţa lui şi o barbă nerasă de câteva zile. Amândoi erau încă împachetaţi în armurile lor voluminoase, care le făceau capul să pară ciudat de mic.

— Daţi încoace armele!

— Cine naiba sunteţi voi, oameni buni? îi întrebă Peter.

Femeia îşi ridică arma.

— Totul! Şi cuţitele!

Se dezarmară, împingându-şi puştile şi cuţitele de-a lungul podelei, în direcţia portierei. Lui Michael nu-i rămăsese altceva decât o şurubelniţă — îşi pierduse puşca în învălmăşeala de la hotel, fără să fi apucat măcar o dată să tragă cu ea —, însă le-o dădu şi pe aceea. N-ar fi vrut nici pe departe să fie împuşcat din pricina unei şurubelniţe. În timp ce femeia le strângea armele, cea de-a doua siluetă, care până

acum nu scosese o vorbă, îşi ţinea puşca aţintită asupra lor. În depărtare, Michael desluşea forma unei clădiri lungi şi joase, în spatele căreia se profilau un şir de dealuri golaşe.

— Unde ne duci? întrebă Peter.

Femeia ridică o găleată din metal de pe jos şi o aşeză pe podeaua camionului.

— Dacă aveţi nevoie să urinaţi, urinaţi aici!

Apoi le trânti uşa în nas.

Peter lovi în peretele camionului.

— La naiba!

Se puseră în mişcare. Temperatura creştea constant. Camionul încetini din nou, virând spre vest. O vreme, vehiculul se zdruncină violent; apoi începură să urce. De-acum, aerul din cabină devenise insuportabil de înăbuşitor. Băură ultima picătură de apă; niciunul dintre ei nu folosise găleata.

Peter bătu în peretele care-i despărţea de cabina şoferului.

— Hei, ne coacem aici!

Trecu un timp, apoi trecu şi mai mult. Nimeni nu vorbea; până şi ca să respiri făceai un efort. Era de parcă cineva făcuse o glumă oribilă pe seama lor. Fuseseră salvaţi de virali, ca să moară de căldură în remorca unui camion. Michael începuse să alunece şi să iasă dintr-o stare care semăna cu somnul, dar nu era chiar somn. Îi era cald, foarte cald. La un moment dat, îşi dădu seama că se aflau în coborâre, cu toate că acest detaliu părea neimportant, ca şi cum ar fi privit pe altcineva, nu pe el.

Treptat, Michael deveni conştient de faptul că vehiculul se oprise. Se pierduse într-o viziune a apei, a unei ape reci. Cădea în valuri peste el şi prin el, iar sora lui era acolo, şi Elton, zâmbind cu zâmbetul lui ondulat. Toată lumea era acolo, Peter, Mausami, Alicia, chiar şi părinţii lui, iar preţ de o clipă Michael îşi forţă mintea să revină asupra lui, asupra frumosului vis al apei.

— Dumnezeule! spuse o voce.

Michael deschise ochii, trezit de o lumină puternică şi albă şi de mirosul de neconfundat al balegii. Îşi întoarse faţa spre uşă şi văzu două siluete — ştia că le mai văzuse înainte, dar nu putea spune când — stând în mijlocul lor, luminaţi puternic din spate, aşa încât păreau că plutesc, un bărbat înalt cu barbă argintie ca oţelul, purtând ceva ce părea a fi o salopetă portocalie.

— Dumnezeule, Dumnezeule! spunea el. Sunt şapte! E de necrezut! Se întoarse către ceilalţi: Nu staţi cu mâinile în sân! Avem nevoie de tărgi. *Repede!*

Cele două siluete se îndepărtară. Pe Michael îl străfulgeră gândul că era ceva cât se poate de putred. Totul părea să se petreacă la celălalt capăt al unui tunel. Nu-şi dădea seama unde era şi de ce, deşi simţea

că această informaţie îl părăsise doar de puţin timp, o senzaţie de déjà-vu inversat. Era un soi de glumă, numai că gluma nu era amuzantă, chiar deloc. Avea în gură un obiect mare şi uscat, gras cât un peşte, şi îşi dădu seama că era, de fapt, propria limbă care îl sufoca. Îi auzi vocea lui Peter, un mormăit greoi:

— Cine… eşti?

— Numele meu e Olson. Olson Hand.

Un zâmbet îi lumină chipul brăzdat de vânt, numai că bărbatul cu părul argintiu dispăruse, în locul lui era Theo — chipul lui Theo apăruse la capătul tunelului — şi ăsta fu ultimul lucru pe care îl văzu Michael înainte ca tunelul să se prăbuşească şi să-l părăsească şi ultimul gând.

Îşi veni în simţiri ca şi cum s-ar fi ridicat uşor la suprafaţă, trecând prin straturi şi straturi de întuneric de-a lungul unei perioade de timp ce părea şi lungă, şi scurtă deopotrivă, ora se prefăcea în zi, ziua se prefăcea în an. Întunericul cedând loc luminii albe de deasupra lui şi recăpătarea treptată a cunoştinţei, desluşirea cadrului înconjurător. Ochii îi erau deschişi, clipeau. Nicio altă parte a corpului său nu părea capabilă de mişcare, doar ochii, pliurile umede ale pleoapelor lui. Auzea voci, plutind în jurul lui ca trilurile unor păsări îndepărtate, chemându-se una pe alta peste întinsul cerului nesfârşit. Se gândi: frig. Îi era frig. Minunat, splendid de frig.

Adormi, iar când deschise din nou ochii, după un interval necunoscut de timp, ştia că se află într-un pat, că patul era într-o cameră şi că nu era singur. Să-şi ridice capul nici nu intra în discuţie; îşi simţea oasele grele ca fierul. Era într-un fel de Infirmerie: pereţi albi, tavan alb, raze piezişe de lumină albă căzând pe cearşaful alb care îi acoperea trupul care, se părea, era gol. Aerul era răcoros şi umed. De undeva din spate, de sus, venea vibraţia ritmică a unei maşinării şi un zgomot de apă picurând într-o tigaie de metal.

— Michael, Michael, mă auzi?

Lângă patul lui era aşezată o femeie — credea că era o femeie — cu păr negru şi scurt ca al unui bărbat, cu sprâncene subţiri, obraji mici şi o gură cu buze subţiri. Îl privea lung cu ceea ce părea a fi o îngrijorare profundă. Michael avea impresia că o mai văzuse, însă până aici îl ajuta simţul recunoaşterii. Silueta ei subţire era acoperită de un costum portocaliu şi larg, care îi părea, la fel ca totul la persoana ei, vag cunoscut. În spatele ei era un fel de paravan, care-i bloca vederea.

— Cum te simţi?

Încercă să vorbească, însă cuvintele părură să-i piară pe limbă. Femeia luă un pahar de plastic de pe noptieră şi îi duse paiul la buze: apă, proaspătă şi rece, cu gustul ei metalic specific.

— Uşurel, înghite încet!

El bău şi bău. Cât de uimitor era gustul apei. Când termină, ea puse paharul înapoi pe noptieră.

— Ţi-a scăzut temperatura. Sunt sigură că vrei să-ţi vezi prietenii.

El îşi simţi limba înceată şi grea în gură.

— Unde sunt?

Ea zâmbi:

— De ce nu-i laşi pe ei să te lămurească?

Femeia dispăru după paravan, lăsându-l singur. Cine era? Ce era locul ăsta? Se simţea ca şi cum ar fi dormit zile în şir, mintea fiindu-i luată de curenţii unor vise tulburătoare. Încercă să-şi amintească. O femeie grasă. O femeie grasă scoţând fum pe nări.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de un zgomot de paşi. Peter îşi făcu apariţia la capul patului său. Pe faţă îi era întipărit un zâmbet radios.

— Ia te uită cine s-a trezit! Cum te simţi?

— Ce… s-a întâmplat? spuse Michael cu o voce răguşită.

Peter se aşeză pe patul lui Michael. Umplu la loc paharul şi ţinu paiul la buzele lui Michael.

— Presupun că nu-ţi aminteşti. Ai făcut insolaţie. Ţi-ai pierdut cunoştinţa în camion.

Făcu un gest din cap către femeie, care stătea deoparte, urmărindu-i în tăcere.

— Îmi închipui că ai cunoscut-o deja pe Billie. Îmi pare rău că n-am fost aici când te-ai trezit. Am făcut toţi cu rândul. Se apleca spre el: Michael, trebuie să vezi locul ăsta. E fantastic!

Locul ăsta, repetă Michael în gând. Unde era? Îşi îndreptă privirea spre femeie, cu chipul ei senin şi zâmbitor. Amintirile îi năvăliră atunci în minte toate deodată. Femeia din camion.

Tresări, dându-i lui Peter peste mâna în care ţinea paharul, vărsând apă pe el.

— Pe toţi zburătorii, Michael! Ce s-a întâmplat?

— Ea a încercat să ne omoare!

— Asta e puţin cam exagerat, nu crezi? aruncă o privire femeii şi scoase un mic hohot de râs, de parcă aveau o glumă înţeleasă numai de ei doi. Michael, Billie ne-a *salvat.* Nu-ţi aminteşti?

Era ceva supărător în veselia lui Peter, gândi Michael; părea că nu se potriveşte cu starea de fapt. Evident, fusese foarte bolnav; ar fi putut chiar să şi moară.

— Cum e piciorul Aliciei? Ea e bine?

Peter îi alungă îngrijorarea cu un gest din mână.

— O, e bine, toată lumea e bine. Aşteptăm cu toţii să te faci bine. Peter se apleca din nou spre el: L-au numit Raiul, Michael. De fapt, e o închisoare veche. Aici te afli tu momentan, la Infirmerie.

— O închisoare? Ca la Arest?

— Cam aşa ceva. Oricum nu prea mai folosesc închisoarea. Trebuie

să vezi ce tur de forţe impresionant au. Aproape trei sute de Peregrini. Deşi cred că ai putea spune că şi noi suntem Peregrini acum. Şi acum vine partea bună, Michael. Eşti pregătit? Nu sunt fumuri.

Cuvintele lui nu aveau nicio noimă.

— Peter, despre ce vorbeşti?

Peter ridică nedumerit din umeri, de parcă întrebarea nu ar fi fost suficient de interesantă, cât să justifice un gând adevărat.

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu sunt. Ascultă, continuă el, când o să te pui pe picioare, o să te convingi cu ochii tăi. Ar trebui să vezi ce cireadă mare au. Vite adevărate.

Îi zâmbea absent lui Michael.

— Deci, ce spui? Crezi că te poţi ridica în capul oaselor?

Nu putea, dar ceva din tonul lui Peter îi dădu de înţeles că ar trebui măcar să facă o încercare. Michael se sprijini în coate. Camera începu să se învârtă; creierul i se vărsă dureros în fundul craniului. Căzu înapoi pe spate.

— Vai, asta a durut!

— E în regulă, e în regulă! Ia-o uşurel! Billie spune că o durere de cap este ceva perfect normal după aşa o criză. O să te pui pe picioare cât ai zice peşte.

— Am avut o criză?

— Chiar nu-ţi aminteşti prea multe, nu-i aşa?

— Presupun că nu.

Michael respira regulat, încercând să se liniştească.

— Cât timp am fost inconştient?

— Dacă o pun şi pe asta, trei zile. Peter aruncă o privire spre femeie. Nu, patru.

— Patru *zile?*

Peter ridică din umeri.

— Îmi pare rău că ai ratat petrecerea. Dar vestea bună e că te simţi mai bine. Să ne concentrăm pe asta.

Michael simţi cum nu-şi mai poate stăpâni frustrarea.

— Ce *petrecere?* Peter, ce nu e în regulă cu tine? Suntem în mijlocul pustietăţii. Ne-am pierdut tot echipamentul. Femeia asta a încercat să ne omoare. Vorbeşti de parcă totul ar fi cât se poate de bine.

Fură întrerupţi de sunetul unei uşi deschizându-se şi de izbucnirea unui râset plin de veselie. Alicia, în cârje, apăru de după paravan. În urma ei venea un bărbat pe care Michael nu-l cunoştea — ochi aprigi şi albaştri, o bărbie care arăta de parcă ar fi fost dăltuită în piatră. Delira oare sau ăştia doi jucau un fel de leapşa, întocmai cum făceau Micuţii?

Se opri brusc la capul patului lui.

— Circuit, te-ai trezit!

— Ei, ia te uită! făcu omul cu ochii albaştri. Lazăre, te-ai întors din

morţi. Cum o mai duci, partenere?

Michael era prea năucit ca să poată răspunde. Cine mai era şi Lazăr?

Alicia se întoarse spre Peter.

— I-ai spus?

— Acum ajungeam la partea aia, răspunse Peter.

— *Ce să-mi spună?*

— E vorba de sora ta, Michael, zise Peter zâmbind. E aici.

Din ochii lui Michael ţâşniră lacrimi.

— Nu e amuzant.

— Nu glumesc, Michael. Sara e aici. Şi e teafără şi nevătămată.

— Pur şi simplu nu-mi amintesc.

În jurul patului lui Michael erau adunate şase persoane: Sara, Peter, Hollis, Alicia, femeia pe care o chema Billie şi bărbatul cu ochi albaştri, care se prezentase lui Michael drept Jude Cripp. După ce Peter îi dădu veştile lui Michael, Alicia plecă să o aducă pe sora lui; peste câteva momente, aceasta năvăli în cameră şi se aruncă în braţele lui, plângând şi râzând în acelaşi timp. Totul era atât de inexplicabil, încât Michael nici nu ştia de unde să înceapă, ce întrebări să pună. Dar Sara era în viaţă. Pentru moment, asta era tot ce conta.

Hollis îi povesti cum o găsise. La o zi după venirea lor aici, el şi Billie se duseseră cu maşina înapoi în Las Vegas să caute Humvee-urile. Ajunseră la hotel ca să găsească totul distrus, o grămadă fumegândă de dărâmături şi de grinzi contorsionate. Toată partea estică a clădirii se prăbuşise, umplând strada cu mormane de moloz. Undeva pe sub toate acestea se aflau şi Humvee-urile, făcute bucăţi. Aerul era greu de la funingine şi praf; un strat de cenuşă acoperea fiecare suprafaţă. Focurile se întinseseră până la hotelul din apropiere, care încă ardea mocnit. Însă clădirea dinspre est, unde Hollis văzuse că viralul o dusese pe Sara, era intactă. Se numea, după cum avea să se dovedească mai târziu, Restaurantul Turnul Eiffel. Un şir lung de scări ducea până în vârful structurii, o încăpere vastă şi rotundă, cu ferestre de jur împrejur, multe dintre ele sparte ori lipsă, şi care de-afară arăta ca un hotel părăsit.

Sara era ghemuită sub una dintre mese, inconştientă. Când Hollis o atinse, păru să se trezească, însă privirea îi era pierdută, goală; nu avea habar unde se află sau ce i se întâmplase. Avea zgârieturi pe faţă şi pe braţe; una dintre încheieturi părea să fie ruptă, după felul în care o ţinea, cuibărită în poală. O luase în braţe şi o coborâse cele unsprezece etaje pe scările întunecate şi prin fum. Abia când erau la jumătatea drumului înspre Rai începuse să-şi vină în simţiri.

— Chiar aşa s-a întâmplat? întrebă Michael.

— Dacă spune el. Sincer, Michael, nu-mi amintesc decât că jucam cărţi de una singură. Apoi m-am trezit în camion cu Hollis. Restul e un mare gol.

— Şi chiar te simţi bine?

Sara ridică din umeri. Era adevărat: în afară de zgârieturi şi de încheietura care se dovedise a nu fi fost ruptă, ci doar puţin luxată, înfăşurată acum în bandaj, nu avea alte răni vizibile.

— Mă *simt* bine. Doar că nu o pot explica.

Jude se foi în scaunul lui, întorcându-se spre Alicia:

— Trebuie să mărturisesc, Lish, ştii cum să dai o petrecere. Mi-ar fi plăcut să le fi văzut feţele când ai aruncat grenada aia.

— Ar trebui să primească şi Michael partea lui de merit. El a fost cel care ne-a spus de gaz. Şi Peter, care a folosit tigaia.

— Tot n-am înţeles încă bine partea aia, spuse Billie, încruntându-se. Spui că şi-a văzut reflexia?

Peter ridică din umeri:

— Ştiu doar că a funcţionat.

— Poate că viralii urăsc să gătească, sugeră Hollis.

Toată lumea râse.

Totul era atât de ciudat, se gândi Michael. Nu doar povestea în sine, ci felul în care se purtau cu toţii, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

— Ce nu înţeleg eu este, în primul rând, ce căutaţi voi acolo, se încumetă el. Mă bucur că aţi fost, dar îmi pare o coincidenţă grozavă.

Jude fu cel care răspunse:

— Încă trimitem regulat patrule în oraş ca să recupereze din provizii. Când hotelul a sărit în aer, noi eram la doar trei străzi depărtare. Avem un adăpost fortificat într-unul din vechile cazinouri. Am auzit explozia şi am pornit într-acolo. Zâmbi cu gura închisă: a fost un noroc chior că am văzut ce-aţi făcut.

Michael făcu o pauză să digere informaţia.

— Nu, n-are cum să fie aşa, spuse el după o clipă. Îmi amintesc bine. Hotelul a sărit în aer *după* ce am ieşit noi. Voi eraţi deja acolo.

Jude clătină neîncrezător din cap.

— N-aş prea crede.

— Ba nu, întreab-o. A văzut totul.

Michael îşi întoarse capul ca să se uite la Billie; femeia îl observă cu răceală, cu aceeaşi expresie de îngrijorare neutră pe chip.

— Îmi amintesc bine. Ţi-ai folosit arma pe unul dintre ei, apoi Amy m-a tras în camion. Abia după am auzit explozia.

Dar înainte ca Billie să poată răspunde, Hollis se băgă în vorbă:

— Cred că le-ai cam amestecat puţin, Michael. Eu am fost cel care te-a tras în camion. Hotelul începuse deja să ardă. Probabil că asta aveai în minte.

— Aş fi putut jura… Michael îşi aţinti din nou privirea asupra lui Jude, la chipul lui dăltuit. Şi vrei să spui că eraţi în adăpost?

— Exact.

— La trei străzi depărtare.
— Cam aşa.
Un zâmbet indulgent.
— După cum spuneam, n-aş nesocoti un asemenea noroc chior, prietene.
Michael simţi cum îl ard privirile tuturor aţintite asupra lui. Povestea lui Jude nu se lega; asta era evident. Cine ar părăsi în toiul nopţii siguranţa unui adăpost fortificat ca să conducă *spre* o clădire în flăcări? Şi de ce îi cânta toată lumea în strună? Accesul spre hotel era blocat din trei părţi de moloz. Asta însemna că Jude şi Billie nu puteau să vină decât dinspre est. Încercă să-şi amintească prin ce parte a clădirii ieşiseră. Prin sud, se gândi el.
— S-o ia naiba! spuse el într-un final. Poate că nu-mi amintesc eu bine. Ca să vă spun drept, lucrurile sunt cam încâlcite în mintea mea.
Billie încuviinţă din cap.
— E de aşteptat după o perioadă lungă de inconştienţă. Sunt sigură că în câteva zile ai să-ţi revii.
— Billie are dreptate, întări şi Peter. Haideţi să lăsăm pacientul să se odihnească. I se adresă apoi lui Hollis: Olson a spus că ne ia cu el pe câmp să vedem împrejurimile. Să vedem cum îşi fac treaba.
— Cine-i Olson? întrebă Michael.
— Oslon Hand. El e şeful aici. Sunt sigur că o să-l întâlneşti curând. Deci, cum rămâne, Hollis?
Bărbatul cel mare îi dărui un zâmbet larg.
— Sună grozav!
Şi cu asta, toată lumea se ridică să plece. Michael se resemnase să se întoarcă la solitudinea lui, rumegând la noile şi ciudatele circumstanţe, când, în ultima secundă, Sara dădu fuga înapoi la patul lui. Jude o urmărea cu privirea din dreptul paravanului. Luându-l pe Michael de mână, îl sărută grăbită pe frunte — prima oară în ani buni de când făcuse aşa ceva.
— Mă bucur că eşti bine, spuse ea. Tu încearcă numai să-ţi aduni puterile, bine? Asta aşteptăm cu toţii.
Michael ciuli urechile ca să-i audă cum pleacă. Zgomot de paşi, apoi uşa grea deschizându-se şi închizându-se la loc. Aşteptă încă un minut, ca să fie sigur că e singur. Apoi deschise pumnul ca să citească bucăţica de hârtie împăturită pe care i-o strecurase Sara.
Nu le spune nimic.

48

Petrecerea de care vorbise Peter se ţinuse cu o seară în urmă, în a treia noapte de la sosirea lor. Aceasta fusese unica lor şansă să-i vadă pe toţi cei din Rai la un loc. Iar ceea ce văzură li se păru a fi ireal.
Nimic nu părea adevărat, începând cu afirmaţia lui Olson cum că

aici nu erau virali. La doar doi kilometri spre sud, Las Vegasul colcăia de ei; aşa călătoriseră de la Joshua Valley până la Kelso, pe un teren asemănător, cu viralii în tot timpul ăsta pe urmele lor. Putoarea cârdului lor, după cum observase Alicia, ajungea şi ea până departe, purtată de vânt. Şi totuşi, singurul stăvilar în calea lor părea să fie un gard din metal, mult prea nesemnificativ ca să împiedice un eventual atac. Cu excepţia aruncătoarelor de flăcări din camion, le mărturisise Olson, nu aveau nicio altă armă folositoare. Puştile erau doar de impresie, toată muniţia fiind epuizată acum zeci de ani.

— Aşa că, vedeţi voi, le spusese el, traiul nostru aici este întru totul paşnic.

Olson Hand: Peter nu mai întâlnise pe nimeni ca el, în aparenţă atât de în largul lui cu propria autoritate. În afară de Billie şi de bărbatul cu numele de Jude, care păreau să fie pe post de ajutoare, şi de şoferul camionului care îi adusese din Las Vegas — Gus părea mai degrabă un soi de inginer, însărcinat cu ceea ce ei numeau „instalaţia fizică" — Peter nu mai identificase niciun alt organ de comandă. Olson nu avea un titlu; era pur şi simplu la conducere. Şi totuşi, îndeplinea acest rol cu lejeritate, comunicându-şi intenţiile într-o manieră blândă, chiar umilă. Înalt şi cu părul argintiu — ca majoritatea bărbaţilor, Olson îşi purta părul într-o coadă lungă de cal, în vreme ce femeile şi copiii erau tunşi scurt —, cu corpul uşor gârbovit, ce abia părea să umple costumul lui portocaliu şi având obiceiul de a-şi uni vârfurile degetelor când vorbea, părea mai degrabă întruchiparea unui tată binevoitor decât a cuiva responsabil pentru vieţile a trei sute de suflete.

Olson fu cel care le spuse povestea Raiului. Acest lucru se petrecea la doar câteva ore de la sosirea lor. Se aflau în Infirmerie, acolo unde Michael primea îngrijiri de la fiica lui Olson, Mira — o adolescentă eterică, cu mâini şi picioare subţiri şi cu un păr scurt şi atât de deschis la culoare, încât ziceai că e aproape transparent, care părea să-i privească pe toţi cu un soi de admiraţie agitată. După ce fuseseră aduşi de la camion, toţi şapte fuseseră dezbrăcaţi până la piele şi spălaţi, iar toate lucrurile confiscate; totul avea să le fie înapoiat, îi asigurase Olson, cu excepţia armelor. Dacă hotărau să-şi continue drumul — iar aici Olson făcu o pauză ca să remarce, cu obişnuita lui blândeţe, că spera să rămână —, în acel caz armele aveau să le fie înapoiate. Dar, pentru moment, puştile şi cuţitele aveau să stea sub cheie.

Cât despre Rai: O bună parte era pur şi simplu necunoscută, le explică Olson, poveştile evoluând şi schimbându-se de-a lungul timpului până când nu mai fu clar care era, de fapt, adevărul. Dar rămăseseră totuşi câteva aspecte asupra cărora toată lumea era de acord. Cei dintâi colonişti fuseseră un grup de refugiaţi din Las Vegas

care veniseră aici în ultimele zile ale războiului. Fie că veniseră chitiţi, sperând că închisoarea, cu barele, zidurile şi gardurile ei, ar putea să-i protejeze, fie că se opriseră din întâmplare în drumul lor spre un alt loc, nimeni nu ştia. Însă odată ce văzură că nu era nici urmă de virali, sălbăticia înconjurătoare fiind un mediu prea ostil — formând, de fapt, un soi de barieră naturală —, se deciseră să rămână şi să pună bazele unui trai în sânul peisajului deşertic. Complexul închisorii se compunea practic din două clădiri separate: Penitenciarul Statal din Desert Wells, unde se adăpostiseră primii colonişti, şi Tabăra de Conservare, un lagăr de muncă agricolă de securitate minimă pentru delincvenţii minori. Acolo trăiau acum ei. Izvorul după care fusese botezată închisoarea le oferea apă pentru irigaţii, fiind şi o sursă de nădejde pentru a răcori câteva dintre clădiri, printre care şi Infirmeria, închisoarea le oferise multe dintre lucrurile trebuincioase, începând cu salopetele portocalii pe care aproape toată lumea le purta; restul nevoilor şi le acopereau recuperând ce găseau în oraşele din sud. Nu era o viaţă uşoară şi erau încă multe lucruri de care duceau lipsă, dar erau cel puţin liberi să-şi ducă traiul fără să fie ameninţaţi de virali. De ani buni tot trimiteau echipe de căutare după alţi supravieţuitori, nădăjduind să le ofere adăpost. Găsiseră câţiva, destul de puţini, ce-i drept, însă acum mulţi ani, iar de atunci îşi pierduseră speranţa să mai găsească şi alţii.

— Motiv pentru care, le spusese Olson, zâmbind binevoitor, faptul că sunteţi aici este de-a dreptul o minune.

Ba chiar i se umeziră şi ochii.

— Voi toţi, aici. O minune!

Îşi petrecuseră prima noapte la Infirmerie împreună cu Michael, iar a doua zi fură mutaţi în două barăci din bolţari, aflate pe o latură a lagărului de muncă, ce dădeau spre o piaţetă prăfuită, cu un morman de cauciucuri în mijloc, mărginită de cazane în care ardea focul. Aici aveau să-şi petreacă următoarele trei zile în izolaţie, perioada obligatorie de carantină. În capătul opus se aflau alte barăci, care păreau să nu fie ocupate. Interiorul era de o simplitate spartană, fiecare dintre cele două barăci având o singură masă, scaune şi o cameră în spate cu paturi; aerul era fierbinte şi dens, iar podeaua scârţâia sub tălpi din cauza pietrişului.

Hollis plecase de dimineaţă cu Billie după Humvee-uri; vehiculele în stare de funcţionare erau puţine, le spusese Olson, iar dacă ale lor supravieţuiseră exploziei, meritau riscul unei asemenea expediţii! Dacă Olson avea de gând să le folosească în scop propriu ori să le returneze lor, Peter nu ştia să spună. Acest aspect nu fusese clarificat, iar Peter luase hotărârea să nu stăruie asupra lui. După experienţa din camion, când toţi şapte aproape că muriseră sufocaţi, şi cu Michael încă inconştient, cea mai înţeleaptă abordare părea să fie aceea de a

spune cât mai puţine. Olson îi întrebase despre Colonie şi despre scopul călătoriei lor şi nu avuseseră cum să evite să dea lămuriri. Însă Peter se oferise să-i spună doar că veneau dintr-o aşezare din California şi că plecaseră în căutare de supravieţuitori. Nu-i spusese nimic lui Olson despre buncăr, tăcerea lui sugerând că locul din care veneau era bine înarmat. Poate avea să vină un moment, se gândi Peter, când vor fi nevoiţi să-i mărturisească lui Olson adevărul sau, cel puţin, o parte mai mare din el. Însă acel moment nu venise încă, iar Olson păruse să-i accepte explicaţia evazivă.

În următoarele două zile nu avură parte decât de privirile furişe ale celorlalţi locuitori. În spatele barăcilor se întindeau câmpurile agricole, cu ţevile lungi de irigare ce porneau dintr-o staţie de pompare a apei, iar dincolo de ele cirezile, câteva sute de capete ţinute în ţarcuri mari şi umbrite. Din când în când puteau vedea dâra prăfoasă lăsată de vreun vehicul de-a lungul gardului din depărtare. Dar, în afară de aceia şi de câteva siluete de pe câmpuri, nu mai văzură absolut pe nimeni. Unde erau ceilalţi oameni? Uşile barăcilor nu erau încuiate, dar întotdeauna se aflau doi bărbaţi în capătul celălalt al piaţetei, îmbrăcaţi în nelipsitele lor salopete portocalii. Aceştia erau cei care le aduceau mâncarea, de obicei însoţiţi de Billie sau de Olson, care îi ţineau la curent despre starea lui Michael, care părea să fi căzut într-un somn adânc — nu neapărat o comă, îi linişti Olson, ci doar ceva asemănător. Mai avuseseră parte de aşa ceva şi înainte, spuseseră ei, de efectele arşiţei. Însă îi scăzuse febra, ceea ce era un semn bun.

Apoi, în dimineaţa celei de-a treia zi, Sara le fu înapoiată.

Nu-şi aducea aminte despre ce i se întâmplase. Această parte a poveştii pe care i-o spuseră lui Michael când se trezi în ziua următoare nu era o minciună, aşa cum nu era nici istorisirea lui Hollis despre cum o găsiseră. Erau foarte fericiţi şi uşuraţi — Sara părea în regulă, poate puţin cam înceată în a absorbi veştile cu privire la noua lor situaţie —, dar la fel de adevărat era şi faptul că atât răpirea, cât şi întoarcerea ei erau de-a dreptul enigmatice. Întocmai ca absenţa luminilor şi a zidurilor, pur şi simplu nu se legau.

De-acum, fiecare dram de fericire pe care îl simţiseră la gândul de a găsi o altă aşezare omenească fusese înlocuit de o nelinişte profundă. Tot nu văzuseră aproape pe nimeni altcineva în afară de Olson, de Billie, de Jude şi de cei doi bărbaţi în uniforma lor portocalie care îi păzeau şi ale căror nume erau Hap şi Leon. Singurul semn de viaţă în afară de aceştia era un grup de patru Micuţi îmbrăcaţi în zdrenţe, care veneau în fiecare seară să se dea în cauciucurile din piaţetă, deşi, curios lucru, niciun adult nu venise vreodată să-i ia acasă; dispăreau pur şi simplu când se sfârşea jocul. Dacă nu erau prizonieri, de ce erau păziţi? Iar dacă erau, de ce prefăcătoria asta? Unde era toată lumea?

Ce era cu Michael, de ce era încă inconştient? Rucsacurile lor, după cum le promisese Olson, le fuseseră înapoiate; conţinutul lor fusese evident atent cercetat, de vreme ce o serie de obiecte, ca de exemplu bisturiul din trusa medicală a Sarei, lipseau. Însă hărţile, pe care Caleb le strecurase într-un buzunar interior, aparent nu fuseseră găsite. Închisoarea în sine nu era trecută pe harta Nevadei, însă găsiră oraşul Desert Wells la nord de Las Vegas, pe Autostrada 95. La vest se învecina cu o regiune vastă şi cenuşie, fără drumuri şi oraşe, pe care erau trecute cuvintele COMPLEXUL „NELLIS" PENTRU TESTE AERIENE. Situat la capătul vestic al regiunii, la doar câţiva kilometri depărtare de orăşelul Desert Wells, era un pătrat mic şi roşu numit DEPOZITUL NAŢIONAL DIN MUNŢII YUCCA. Dacă Peter avea dreptate în privinţa locului în care se aflau, atunci puteau vedea limpede formaţiunea, două creste deluroase ce formau la nord o barieră naturală. Expediţia spre sud a lui Hollis, însoţit de Billie şi de Gus, îi oferise acestuia ocazia să cerceteze mai bine peisajul. Gardul, raportase Hollis, era mai zdravăn decât părea la prima vedere — o baricadă din două rânduri de panouri din oţel, la distanţă de vreo zece metri unul de altul, şi cu sârmă ghimpată în partea de sus. Hollis nu văzuse decât două ieşiri. Una la sud, dincolo de câmpuri — aceasta părea să facă legătura cu o şosea care înconjura complexul — şi poarta principală, care lega complexul de autostradă. Aceasta era flancată de două turnuri din beton, fiecare cu câte un punct de observaţie — dacă era cineva acolo sau nu, asta nu ştiau, însă unul dintre cei doi bărbaţi în salopetă portocalie stătea de pază la micul post de gardă de la nivelul solului; el fusese cel care deschisese poarta ca să treacă Hollis şi Billie.

Raiul în sine era situat la doar câţiva kilometri depărtare de autostrada care îi dusese în nord. Închisoarea iniţială, o măgăoaie respingătoare din piatră cenuşie, se înălţa în partea estică a complexului, înconjurată de câteva clădiri mai mici şi de barăcile cu acoperiş rotund. Între perimetrul închisorii şi autostradă, le spusese Hollis, traversară nişte şine de tren, care duceau spre nord. Păreau să se îndrepte direct către lanţul muntos de la nord — curios, observase Hollis, căci cine ar folosi nişte şine care să ducă drept în munte? La prima lor întâlnire, Olson le pomenise de o staţie de cale ferată, drept răspuns la întrebarea lui Peter de unde anume îşi luau combustibilul pentru vehiculele lor. Dar, când mersese spre sud, continuă Hollis, nu opriseră la nicio staţie, aşa că nu putea spune dacă într-adevăr exista sau nu. Îşi luau ei combustibilul de undeva. Abia în toiul discuţiei, Peter deveni conştient de ideea plecării, care prinsese deja contur în mintea lui şi care ar fi presupus să fure un vehicul şi să găsească nişte combustibil pentru alimentarea lui.

Căldura era insuportabilă; zilele de izolare începuseră să-şi spună

cuvântul. Toată lumea era agitată şi îngrijorată în privinţa lui Michael. În barăcile lor sufocante, nimeni nu putea să doarmă. Amy stătuse trează cel mai mult dintre toţi; Peter nu credea că fata să fi închis vreun ochi. Rămânea toată noaptea în patul ei, având pe chip o expresie de o intensă concentrare. Era ca şi cum se căznea să găsească o soluţie la cine ştie ce problemă din mintea ei, se gândi Peter.

În cea de-a treia noapte, Olson veni după ei. Era însoţit de Billie şi de Jude. În ultimele zile, Peter începuse să creadă că Jude era mai mult decât lăsa să se vadă la o primă impresie. Nu putea spune însă ce anume. Dar era ceva tulburător la bărbatul ăsta. Avea dinţii albi şi regulaţi, la care ţi-era imposibil să nu te uiţi, la fel ca şi în cazul ochilor lui, care radiau cu o intensitate albastră pătrunzătoare. Îi ofereau chipului său o înfăţişare angelică, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc pentru el, iar de fiecare dată când Peter se uita la bărbat, rămânea cu aceeaşi senzaţie ca atunci când te loveşte în faţă o rafală de vânt. Peter era de-acum conştient că nu-l auzise încă pe Olson să-i dea bărbatului vreun ordin direct — Olson se adresa doar lui Billie, lui Gus şi bărbaţilor în salopetă portocalie care veneau şi plecau de la baracă —, iar într-un ungher al minţii, lui Peter îi încolţise ideea că Jude deţinea o oarecare poziţie de autoritate, independentă de a lui Olson. De mai multe ori îl văzuse pe Jude adresându-se bărbaţilor care îi păzeau.

În lumina asfinţitului, cei trei traversară piaţeta, apropiindu-se cu paşi mari de baracă. Odată trecută arşiţa de peste zi, Micuţii apăruseră şi ei la cauciucuri; când cei trei trecură pe lângă ei, aceştia se împrăştiară degrabă, ca un stol de păsări speriate.

— E timpul să vedem cum staţi, spuse Olson când ajunse în dreptul uşii. Zâmbea binevoitor — un zâmbet care începuse să pară fals. Părea un zâmbet gol de conţinut. Stând alături de Olson, Jude îşi afişa şirul perfect de dinţi, ochii lui albaştri privind dincolo de Peter prin baraca întunecoasă. Numai Billie părea imună la dispoziţia generală; faţa ei hotărâtă nu trăda nimic.

— Vă rog, veniţi cu toţii, îi îndemnă Olson. Aşteptarea a luat sfârşit. Toată lumea este foarte nerăbdătoare să vă întâlnească.

Îi conduse pe cei şapte de-a lungul piaţetei pustii. Alicia, sprijinindu-se în cârje, o ţinea pe Amy aproape de ea. Trecură prin labirintul de barăci într-o tăcere prevăzătoare. Acestea păreau să fie aranjate într-un soi de reţea, cu alei printre şirurile de clădiri, şi era limpede că erau locuite: la ferestre ardeau lămpi cu petrol; în spaţiul dintre clădiri se înşirau funii cu rufe, ce se întăriseră în aerul deşertic. Dincolo de ele, construcţia vechii închisori se profila pe cerul nopţii ca un decupaj. Mergeau prin întuneric, fără nicio lumină care să-i protejeze, fără măcar un cuţit la curea; Peter nu se mai simţise nicicând atât de ciudat. De undeva de sus venea miros de fum şi de

mâncare gătită, iar noianul de voci se înteţea pe măsură ce se apropiau.

Cotiră atunci la un colţ şi văzură o mulţime adunată sub un acoperiş întins, deschis în părţi şi sprijinit de grinzi groase de oţel. Spaţiul era luminat de flăcări fumegânde ce ieşeau din butoaiele care împrejmuiau zona. Pe laturi erau mese lungi şi scaune; siluete în salopete portocalii aduceau oale cu mâncare dintr-o clădire alăturată.

Toată lumea încremeni în loc.

Atunci, din marea de chipuri care se zgâiau la ei, mai întâi o voce, apoi o alta strigară cu entuziasm:

— Iată-i! Călătorii! Cei de dincolo!

Pe când mulţimea îi înconjura, Peter avu senzaţia că era încet-încet înghiţit. Şi, pentru o scurtă vreme, cufundat în valul de oameni, uită de toate grijile. Erau aici oameni, sute de oameni, bărbaţi, femei, copii, cu toţii atât de bucuroşi de prezenţa lor, încât aproape simţi că erau minunea despre care le vorbise Olson. Bărbaţii îl băteau prieteneşte pe umăr, îi strângeau mâna. Unele dintre femei îi vârâră bebeluşii în faţă, etalându-i ca pe nişte daruri; alţii nici nu-l atinseseră bine, că şi săriră apoi în lături — ruşinaţi, înspăimântaţi sau poate pur şi simplu copleşiţi de emoţie, Peter n-ar fi putut spune motivul. Undeva la periferia conştiinţei lui, Olson îşi instruia oamenii să rămână calmi, să nu dea navală, însă aceste avertismente păreau a fi inutile. *Suntem atât de fericiţi să vă vedem!* le spuneau oamenii. *Ne bucurăm atât de mult că aţi venit!*

O ţinură aşa câteva minute bune, destul cât Peter să înceapă să se simtă extenuat de toate acestea, de zâmbete şi de pipăieli, de cuvintele primitoare repetate la nesfârşit. Ideea de a întâlni oameni noi, ca să nu mai spunem de o ceată de câteva sute, era atât de nouă şi de străină lui, încât abia putea s-o cuprindă cu mintea. Era ceva copilăros la ei, dacă se gândea mai bine, la aceşti bărbaţi şi femei în salopetele lor portocalii, la chipurile lor brăzdate de griji, dar în ai căror ochi se citea totuşi inocenţa, poate chiar umilinţa. Căldura mulţimii era neîndoielnică şi, totuşi, întreaga scenă părea regizată, nu o reacţie spontană, ci una făcută anume să stârnească reacţia pe care o simţise şi Peter: o dezarmare totală.

Toate aceste gânduri îi treceau prin minte, în vreme ce o parte din el se chinuia să nu-i piardă din ochi pe ai lui, lucru care se dovedi a fi dificil. Efectul înaintării mulţimii fusese acela că-i separase, iar el nu putea decât să-i distingă fugitiv pe ceilalţi: părul blond al Sarei ivindu-se după un cap de femeie care-şi ţinea bebeluşul pe un umăr; râsul lui Caleb, venind de undeva ascuns privirii lui. La dreapta, un nsăpârstoc de femeie o încolţise pe Mausami, tot gângurind a înţelegere. Peter văzu o săgeată care-i ieşea din mână, atingându-i abdomenul lui Mausami.

În clipa următoare, Olson fu lângă el. Era însoţit de fiica lui, Mira.

— Fata aceea, Amy, începu Olson, iar Peter îl văzu pentru prima oară pe bărbat încruntându-se. Vorbeşte?

Amy stătea aproape de Alicia, înconjurată de un grup de fetiţe care arătau cu degetul la ea şi râdeau, acoperindu-şi gura cu mâna. În vreme ce Peter le urmărea cu privirea, Alicia le goni cu una dintre cârje, un gest pe jumătate în joacă, pe jumătate serios, împrăştiindu-le care-ncotro. Privirea ei o întâlni o clipă pe a lui Peter. *Ajutor*, părea să spună. Dar până şi ea zâmbea.

Se întoarse apoi spre Olson:

— Nu, răspunse el.

— Curios. N-am mai auzit de aşa ceva.

Se uită la fiica lui înainte să-şi îndrepte din nou atenţia spre Peter, cu o expresie de îngrijorare pe chip:

— Dar, altfel... e în regulă, nu?

— În regulă?

Bărbatul făcu o pauză.

— Să-mi ierţi indiscreţia. Dar o femeie care poate naşte un copil este o achiziţie preţioasă. Nimic nu este mai important, acum că am rămas atât de puţini. Şi văd că una dintre femelele voastre este însărcinată. Oamenii vor vrea să ştie.

Femelele voastre, repetă Peter în sinea lui. Ce alegere neobişnuită de cuvinte. Privi către Mausami, care era încă înconjurată de femei. Îşi dădu seama că multe dintre ele erau şi ele însărcinate.

— Presupun.

— Şi celelalte? Sara şi roşcata, Lish?

Direcţia în care o luase conversaţia era atât de ciudată, atât de neaşteptată, încât Peter şovăi, neştiind dacă să răspundă cu da sau cu nu. Însă Olson îl privea intens acum, cerând un răspuns de orice fel.

— Probabil.

Răspunsul păru să-l satisfacă. Olson închise subiectul cu o încuviinţare scurtă din cap, înainte ca zâmbetul să i se reîntoarcă pe buze.

— Bun!

Femele, îşi spuse din nou Peter. De parcă Olson ar fi vorbit de un şeptel. Avea tulburătoarea senzaţie că spusese prea mult, că fusese făcut să dezvăluie informaţii de o importanţă vitală. Mira, stând lângă tatăl ei, era cu faţa la mulţime, care începuse de-acum să se împrăştie; Peter îşi dădu seama că fata nu scosese un cuvânt.

Toată lumea se strângea acum în jurul meselor. Volumul conversaţiilor ajunse un murmur pe când se împărţea mâncarea — castroane cu tocană turnată cu polonicul din vase uriaşe, platouri cu pâine, putini cu unt şi urcioare cu lapte. Pe când Peter urmărea scena, toţi ceilalţi vorbind şi servindu-se cu mâncare, unii ajutându-i pe

copii, femei legănându-şi bebeluşii în poală sau dându-le să sugă din sânii lor dezgoliţi, îşi dădu seama că ce vedea era mai mult decât un grup de supravieţuitori; era o familie. Pentru prima oară de când plecaseră din Colonie, fu încercat de junghiul dorului de casă şi se întrebă dacă nu cumva greşise că avusese îndoieli. Poate că erau într-adevăr în siguranţă aici.

Şi totuşi, ceva nu era în regulă; o simţea. Mulţimea era incompletă; ceva lipsea. Nu putea spune ce anume lipsea, doar că absenţa acelui lucru, care-i stătea pe conştiinţă, părea mai profundă pe măsură ce continua să privească. Văzu că Alicia şi Amy erau cu Jude acum, care le arăta unde să se aşeze. Înalt, încălţat cu cizmele lui din piele — în vreme ce toţi ceilalţi erau desculţi —, bărbatul părea să-i domine cu prezenţa lui. Urmărindu-i cu privirea, Peter văzu că Jude se apleacă mult spre Alicia, atingându-i braţul, şi îi spuse iute ceva la ureche; ea răspunse cu un hohot de râs.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de Olson, care-şi puse mâna pe umărul lui.

— Sper din suflet să rămâneţi cu noi, îi zise el. Cu toţii ne dorim acest lucru. Unde-s mulţi, puterea creşte.

— Vom mai vorbi despre asta, îngăimă Peter.

— Desigur, spuse Olson, fără să-şi ia mâna. Nu e nicio grabă. Ai tot timpul din lume.

49

Era simplu. Nu era niciun băiat.

Sau aproape niciunul. Alicia şi Hollis susţineau că văzuseră vreo doi. Dar când Peter îi presă cu întrebările, amândoi fură nevoiţi să recunoască faptul că nu puteau fi prea siguri dacă într-adevăr erau băieţi sau nu. Cu tunsorile acelea scurte pe care le aveau toţi Micuţii, era greu să-ţi dai seama, iar copii mai mari nu văzuseră deloc.

Era după-amiaza celei de-a patra zile, iar Michael se trezise în sfârşit. Toţi cinci se adunară în baraca mai mare dintre cele două; Mausami şi Amy erau în camera alăturată. Peter şi Hollis doar ce se întorseseră împreună cu Olson din expediţia lor de pe câmpuri. Adevăratul scop al expediţiei fusese să mai arunce o privire asupra perimetrului, fiindcă hotărâseră să plece de îndată ce Michael s-ar fi înzdrăvenit. N-avea rost să discute acest lucru cu Olson; deşi Peter trebuia să admită că-i plăcea bărbatul şi nu reuşea să găsească un motiv clar de a nu avea încredere în el, cu toate că prea multe aspecte legate de Rai pur şi simplu nu se legau, iar evenimentele din noaptea trecută îl făcuseră pe Peter să fie şi mai nesigur în privinţa intenţiilor lui Olson. Acesta ţinuse un mic discurs de bun-venit în cinstea lor, dar, pe măsură ce noaptea înaintase, Peter începuse să găsească sufocantă căldura stearpă a mulţimii, poate chiar tulburătoare. Descoperea că

toţi erau în general la fel, iar de dimineaţă, Peter îşi dădu seama că nu-şi amintea de nimeni în mod special; toate chipurile şi toate vocile păreau să se confunde în mintea lui. Nici măcar o persoană nu întrebase despre Colonie sau despre cum ajunseseră acolo — un lucru care, cu cât se gândea mai mult la el, cu atât i se părea mai fără noimă. Nu ar fi cât se poate de firesc să fii curios să afli despre o altă aşezare? Să-i fi întrebat de călătoria lor şi de ce văzuseră de-a lungul drumului? Peter şi ai lui ar fi putut foarte bine să fi apărut din neant. Şi niciunul dintre ei nu-i spusese măcar numele.

Vor fi nevoiţi să fure un vehicul; la capitolul ăsta, toată lumea era de acord. Combustibilul era următoarea problemă. Aveau să urmeze calea ferată spre sud, în căutarea depozitului de combustibil, sau, dacă ar fi avut destul, să meargă spre sud în Las Vegas, iar de acolo spre aeroport, de unde aveau s-o ţină tot înspre nord pe Autostrada 15. Probabil că vor fi urmăriţi; Peter se îndoia că Olson ar renunţa la un vehicul de-al lui fără luptă. Ca să evite acest lucru, puteau, în schimb, să se îndrepte spre est, de-a lungul zonei de testare, dar, fără drumuri sau oraşe, Peter nu credea că ar fi avut sorţi de izbândă, iar dacă terenul era precum cel dimprejurul Raiului, atunci n-ar fi fost un loc în care să vrei să te rătăceşti.

Mai rămăsese chestiunea armelor. Alicia credea că trebuie să existe o cameră cu arme pe undeva — încă de la început susţinuse că puştile pe care le văzuse erau încărcate, în ciuda a ce pretindea Olson — şi că încercase din răsputeri să-l tragă de limbă pe Jude seara trecută. Jude n-o scăpase din ochi toată noaptea — la fel cum Olson nu-l scăpase din ochi pe Peter —, iar de dimineaţă o luase ca să-i arate restul complexului. Lui Peter nu-i plăcu acest lucru, dar trebuiau să profite de orice şansă prin care ar fi putut afla mai multe şi s-o facă în aşa fel încât să nu fie descoperiţi.

Însă dacă într-adevăr există o cameră cu arme, Jude nu pomenise unde anume ar putea fi. Poate că Olson le spusese adevărul, însă nu putea să-şi asume niciun risc în această privinţă. Şi chiar dacă le-ar fi spus adevărul, armele cu care veniseră trebuiau să fie undeva — după socoteala lui Peter, trei puşti, nouă cuţite, cel puţin şase încărcătoare cu cartuşe şi ultima dintre grenade.

— Cum rămâne cu închisoarea? sugeră Caleb.

Peter se gândise deja la asta. Cu zidurile ei fortificate, părea locul cel mai bun în care să păstrezi ceva sub cheie. Dar, până acum, niciunul dintre ei nu se apropiase suficient de mult, cât să observe pe unde se intră. Din câte se vedea, locul părea abandonat, întocmai cum le spusese Olson.

— Cred că ar trebui să aşteptăm până la lăsarea serii, după care să mergem să aruncăm o privire mă îndeaproape, spuse Hollis. Dacă n-o facem, n-o să ştim cu ce ne confruntăm.

Peter se întoarse spre Sara:

— Cât crezi că poate Michael să reziste?

Ea se încruntă, nesigură:

— Nici măcar nu ştiu ce are. Poate că a făcut într-adevăr insolaţie, dar n-aş prea crede.

Îşi mai exprimase şi în trecut această îndoială. O insolaţie suficient de puternică cât să-i producă o criză, spusese Sara, aproape sigur că l-ar fi omorât, pentru că ar fi presupus o inflamare a creierului. Starea lui prelungită de inconştienţă ar fi putut urma unei astfel de crize, dar, acum că se trezise, Sara nu detectase nicio afecţiune a creierului. Vorbirea şi coordonarea motrice erau bune; pupilele normale. Era ca şi cum căzuse într-un somn profund, dar, de altfel, cât se poate de normal, din care se trezise acum pur şi simplu.

— E încă destul de slăbit, continuă Sara. În parte din cauza deshidratării. Dar s-ar putea să mai treacă vreo două zile până când să-l putem mişca, posibil chiar mai mult.

Alicia se trânti înapoi pe patul ei, bombănind:

— Nu cred că mai pot juca şarada asta mult timp.

— Care-i problema? întrebă Peter.

— Jude e problema. Ştiu că ar trebui să le cântăm în strună, dar mă întreb cât va mai trebui să fac asta.

Înţelesul vorbelor ei era cât se poate de clar.

— Crezi că poţi… ştii tu, să-l ţii la distanţă?

— Nu-ţi face griji în privinţa mea. Pot să am grijă de mine. Numai că n-o să-i placă. Se opri, neştiind dacă să continue sau nu. Mai e ceva în legătură cu Jude. Nu sunt sigură dacă ar trebui să deschid subiectul, dar şi-o mai aminteşte cineva pe Liza Chou?

Peter şi-o amintea, cel puţin după nume. Liza era nepoata Bătrânului Chou. Ea şi familia ei, fratele şi părinţii, fuseseră daţi dispăruţi în Noaptea Întunecoasă — omorâţi sau luaţi ostatici, nu mai ţinea minte. Peter şi-o amintea doar vag pe Liza, de când fuseseră împreună la Refugiu. Ea era una dintre copiii mai mari, practic un adult în ochii lui.

— Ce-i cu ea? întrebă Hollis.

Alicia şovăi.

— Cred că am văzut-o astăzi.

— Asta e imposibil, pufni Sara.

— *Ştiu* că e imposibil. Totul la locul ăsta e imposibil. Dar Liza avea o cicatrice pe obraz, îmi amintesc bine asta. Avusese un accident, nu mai ştiu exact ce păţise. Şi am văzut-o, aceeaşi cicatrice.

Peter se aplecă în faţă. Ceva în legătură cu această informaţie părea a fi important, o piesă dintr-un tipar crescând pe care mintea lui nu-l putea încă desluşi.

— Unde ai văzut-o?

— La grajduri. Sunt destul de sigură că şi ea m-a văzut. Jude era cu mine, aşa că nu am putut să mă apropii. Când m-am uitat a doua oară, dispăruse.

Era posibil, se gândi Peter, ca fata să fi scăpat şi, cumva, să fi ajuns aici. Dar cum putea o copilă, aşa cum era Liza pe vremea aceea, să parcurgă o distanţă atât de mare?

— Nu ştiu ce să zic, Lish. Eşti sigură?

— Nu, nu sunt sigură. N-am avut ocazia să mă asigur. Nu spun decât că semăna foarte mult cu Liza Chou.

— Era însărcinată? întrebă Sara.

Alicia păru să chibzuiască o clipă.

— Acum că stau să mă gândesc, era.

— O mulţime de femei sunt însărcinate, interveni Hollis. Are sens, nu? Un Micuţ e un Micuţ.

— Dar de ce nu şi băieţi? continuă Sara. Şi dacă sunt atât de multe femei însărcinate, de ce nu sunt şi mai mulţi copii?

— Şi dacă sunt? făcu Alicia.

— Ei bine, m-am gândit şi eu la asta. Dar n-am numărat mai mult de douăzeci noaptea trecută. Iar toţi copiii pe care i-am văzut păreau să fie unul şi acelaşi.

Peter spuse:

— Hollis, ai zis că ai văzut nişte copii afară.

Bărbatul cel mare încuviinţă din cap.

— Se jucau la grămada aia de cauciucuri.

— Bascheţel, ia verifică.

Caleb se ridică din patul lui şi crăpă uşa.

— Să ghicesc, spuse Sara. Cel cu dintele spart şi prietena lui, fetiţa cu părul blond.

Caleb se întoarse de la uşă.

— Are dreptate. Doar ăştia doi sunt afară.

— Întocmai ce ziceam şi eu, stărui Sara. Sunt mereu aceiaşi. E ca şi cum stau tot timpul acolo ca să *credem* noi că ar fi mai mulţi.

— Ce tot spui acolo? făcu Alicia. În regulă, sunt de acord că e ciudată partea cu băieţii. Dar asta… nu ştiu ce să zic, Sara.

Sara se întoarse către Alicia, ridicând din umeri, gata de ripostă.

— Tu eşti cea care crede că a văzut o fată care a murit acum cincisprezece ani. Acum ar avea, cât, vreo douăzeci şi ceva? De unde ştii că era Liza Chou?

— Ţi-am spus. Cicatricea. Şi cred că recunosc un Chou când îl văd.

— Şi se presupune că trebuie să te credem pe cuvânt?

Tonul tăios al Sarei părea s-o fi atins pe Alicia.

— Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu! Ştiu ce-am văzut!

Peter auzise suficient.

— Hei, potoliţi-vă!

Cele două femei se priveau încruntate.

— Asta n-o să rezolve nimic. Ce v-a apucat?

Niciuna dintre ele nu răspunse; puteai simţi tensiunea din încăpere. Apoi Alicia scoase un suspin şi se trânti înapoi pe pat.

— Las-o baltă! Doar că m-am săturat de aşteptarea asta. Nu pot dormi aici. E al naibii de cald, am coşmaruri toată noaptea.

O clipă, nimeni nu spuse nimic.

— Cu grăsana? întrebă Hollis.

Alicia se ridică numaidecât în capul oaselor.

— Ce-ai spus?

— Din bucătărie. Tonul îi era cât se poate de serios. Din Vremea Dinainte.

Caleb se îndepărtă de uşă, venind spre ei.

— *Îţi zic io, băiatu' nu-i doar prost…*

— … *e prost ca noaptea,* sfârşi Sara propoziţia în locul lui, citindu-i-se uimirea pe chip. Şi eu am visat-o!

Toată lumea se uită acum la Peter. Despre ce vorbeau prietenii lui? Ce grăsană?

Clătină din cap.

— Îmi pare rău.

— Dar noi, restul, avem acelaşi vis, spuse Sara.

Hollis îşi frecă barba, încuviinţând din cap.

— Aşa s-ar părea.

Michael continua să aţipească şi să se trezească dintr-un somn fără formă, când auzi uşa deschizându-se. O fată se ivi de după paravan. Mai tânără decât Billie, dar purtând acelaşi costum portocaliu caraghios şi aceeaşi tunsoare scurtă. Ţinea în mâini o tavă.

— M-am gândit că ţi-o fi foame.

Înaintând în încăpere, mirosul mâncării învălui simţurile lui Michael ca un curent electric. Se simţi deodată lihnit. Fata îi puse tava în poală: un soi de carne cu un sos maroniu, păstăi fierte şi, cel mai grozav dintre toate, o felie groasă de pâine cu unt. Tacâmurile de metal îl aşteptau lângă farfurie, învelite într-un şervet dintr-un material aspru.

— Eu sunt Michael, se prezentă el.

Fata încuviinţă uşor din cap şi zâmbi. De ce zâmbea toată lumea mereu?

— Eu sunt Mira.

Roşi, observă el. Părul scurt pe care îl avea era atât de blond, încât părea aproape alb, ca al Micuţilor.

— Eu am avut grijă de tine.

Michael se întrebă ce însemna asta mai exact. În orele în care fusese treaz începuse să-şi recapete frânturi de memorie. Zgomot de voci, de

siluete şi de persoane mişcându-se pe lângă el, dându-i să bea şi umezindu-i buzele.

— Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc.

— O, dar mi-a făcut plăcere. Îl cercetă o clipă. Chiar eşti de acolo, nu-i aşa?

— De acolo?

Ea ridică uşor din umeri.

— Există un „aici" şi un „acolo". Îi făcu semn din cap către tavă: N-ai de gând să mănânci?

El începu cu pâinea, care i se topi în gură, apoi trecu la carne şi în cele din urmă la păstăi, aţoase şi amărui, dar la fel de satisfăcătoare. Cât mâncă, fata, care se aşezase pe un scaun lângă patul lui, îl urmări captivată, de parcă fiecare înghiţitură pe care o lua îi făcea şi ei aceeaşi plăcere. Ce oameni ciudaţi mai erau şi aceştia!

— Mulţumesc, spuse el, când pe farfurie nu mai rămăsese decât o pată de grăsime.

Câţi ani să fi avut? Şaisprezece?

— A fost grozav.

— Pot să-ţi mai aduc. Orice vrei.

— Sincer, nu mai pot nici măcar un dumicat.

Ea îi luă tava din poală şi o puse deoparte. Credea că se pregăteşte să plece, însă fata se întoarse din nou spre el, apropiindu-se de pat, care era destul de înalt faţa de podea.

— Îmi place… să te privesc, Michael.

Simţi cum i se înfierbântă faţa.

— Mira? Mira te cheamă, nu?

Încuviinţând din cap, fata îi luă mâna de pe cearşaf şi o acoperi cu a ei.

— Îmi place cum îmi rosteşti numele.

— Da, păi, ăă…

Însă nu mai putu să continue; se trezi deodată că fata îl sărută. Un val de moliciune dulce îi umplu gura; toate simţurile îl părăsiră. Unde mai pomeneşti, să-l sărute! Dintre toate lucrurile, să-l sărute pe el! Iar el o săruta pe ea!

— Tata spune că pot avea un copil, îi spuse ea, răsuflarea ei caldă învăluindu-i faţa. Dacă o să am un copil, n-o să mai trebuiască să mă duc la inel. Tata spune că pot să aleg pe cine vreau. Pot să te aleg pe tine, Michael? Pot, pot?

El încercă să gândească, să proceseze ceea ce ea îi spunea şi ceea ce se petrecea, gustul ei, precum şi faptul că acum, din câte se vedea, se urcase pe el, întinzându-şi trupul peste al lui de la talie în sus, cu faţa încă băgată în a lui — o coliziune de impulsuri şi senzaţii care-l băgau într-o stare de mută supunere. Un copil? Voia să aibă un copil? Şi, dacă avea un copil, nu mai trebuia să poarte un inel?

— Mira!

O clipă de totală dezorientare; fata nu mai era, se dăduse jos de pe el. Încăperea se umpluse brusc de bărbaţi, de bărbaţi masivi îmbrăcaţi în salopete portocalii, ce făceau spaţiul să pară mic cu dimensiunile lor. Unul dintre ei o prinse pe Mira de braţ. Dar nu era un bărbat, era Billie.

— O să mă prefac că n-am văzut asta, îi spuse ea fetei.

— Ascultă, începu Michael când îi reveni vocea, a fost greşeala mea, indiferent de ce crezi că ai văzut…

Billie îl reduse la tăcere cu o privire de gheaţă. În spatele ei, unul dintre bărbaţi dădu mărunt din buze.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap să pretinzi că a fost ideea ta. Billie îşi întoarse privirea la Mira: Du-te acasă! îi porunci ea. Du-te acasă chiar acum!

— E al meu! E pentru mine!

— Mira, ajunge. Vreau să te duci direct acasă şi să aştepţi acolo. Nu vorbi cu nimeni. M-am făcut înţeleasă?

— El nu e pentru inel! ţipă Mira. Aşa a zis tata!

Iarăşi cuvântul acela, se gândi Michael. Inelul. Ce era inelul?

— O să fie, dacă nu pleci de aici. Acum, du-te!

Ultimele cuvinte părură să-şi facă efectul scontat; Mira tăcu şi, fără să-i mai arunce lui Michael vreo privire, ţâşni pe după paravan. Senzaţiile din ultimele câteva minute — dorinţă, confuzie, ruşine — se învălmăşeau încă înăuntrul lui, în vreme ce o altă parte din el gândea: ăsta e norocul meu. Acum n-o să se mai întoarcă.

— Danny, adu camionul în spate! Tip, tu rămâi cu mine!

— Ce aveţi de gând cu mine?

Billie scosese o conservă mică de metal pe care până atunci o ţinuse la ea pe undeva. Ajutându-se de degetul mare şi de arătător, luă un vârf de praf din conservă şi-l presără într-un pahar cu apă.

— Dă-l pe gât!

— Nu beau aia!

Ea oftă a nerăbdare.

— Tip, mă ajuţi puţin?

Bărbatul făcu un pas în faţă, tronând deasupra patului lui Michael.

— Ai încredere în mine, îi spuse Billie. N-o să-ţi placă gustul, dar o să te vindeci mai repede. Şi ai să scapi de grăsană.

Grăsana, se gândi Michael. Grăsana din bucătăria din Vremea Dinainte.

— Cum de ai…?

— Bea. Îţi explicăm pe drum.

Părea să nu existe nicio cale s-o evite. Michael duse paharul la buze şi îl dădu pe gât. Pe toţi zburătorii, era îngrozitor!

— Ce naiba e asta?

— Nu vrei să ştii. Billie îi luă paharul din mână. Simţi ceva?

Simţea. Era ca şi cum cineva îi scosese o coardă lungă şi strânsă dinăuntrul lui. Valuri de energie strălucitoare păreau să emane din însuşi miezul lui. Deschise gura să-şi anunţe descoperirea, când fu scuturat de un spasm, un sughiţ ce-i zdruncină tot corpul.

— Aşa se întâmplă primele dăţi, spuse Billie. Respiră.

Michael sughiţă din nou. Culorile din încăpere păreau straniu de aprinse, de parcă toate suprafeţele din jurul lui făceau şi ele parte din acest nou centru de energie.

— Ai face bine să-ţi ţii gura! îl avertiză Tip.

— E nemaipomenit! reuşi Michael să îngaime. Înghiţi cu greu, înfrânându-şi din adâncul lui nevoia de a sughiţa.

Cel de-al doilea bărbat se reîntorsese din hol:

— Rămânem fără lumină, spuse el grăbit. Mai bine ne-am mişca.

— Adu-i hainele. Billie îşi fixă din nou privirea asupra lui Michael. Peter spune că eşti inginer. Că poţi fixa orice. E adevărat?

Îi veniră în minte cuvintele de pe bileţelul strecurat de Sara. *Nu le spune nimic.*

— Ei bine?

— Aşa cred.

— Nu vreau să crezi, Michael. E important. Poţi sau nu poţi. Privi spre cei doi bărbaţi, care îl priveau la rândul lor cu nerăbdare, de parcă totul ar fi depins de răspunsul lui.

— În regulă, da.

Billie încuviinţă din cap.

— Atunci, îmbracă-te şi fă tot ce-ţi spunem!

50

Mausami în întuneric, visând păsări. Se trezi brusc din cauza unei fluturări puternice sub inimă, de parcă nişte aripi ar fi bătut dinăuntrul ei.

„Bebeluşul”, se gândi ea. „Se mişcă bebeluşul!”

Senzaţia o învălui din nou — o presiune aparte, acvatică şi ritmică, precum cercurile undelor care se întind pe suprafaţa unui ochi de apă. Era ca şi cum cineva ciocănea uşor într-un geam de sticlă dinăuntrul ei. *Salut! E cineva acolo?*

Îşi lăsă mâinile să urmeze curba pântecelui pe sub cămaşa îmbibată de transpiraţie. Fu cuprinsă de un val de caldă mulţumire. „Salut!” se gândi ea. „Salut şi ţie!”

Bebeluşul era băiat. Ştiuse că era băiat încă de la început, încă din prima dimineaţă când îşi vărsase conţinutul micului dejun în grămada de îngrăşământ. Nu voia să-i dea încă un nume. Ar fi mai greu să pierzi un bebeluş căruia i-ai dat un nume, toată lumea spunea asta; dar nu acesta era adevăratul motiv, fiindcă bebeluşul avea să se nască.

Asta era mai mult decât o simplă speranţă, mai mult decât o simplă credinţă. Pentru Mausami era o certitudine. Iar când bebeluşul se va naşte, când îşi va face dureroasa intrare în această lume, Theo va fi şi el acolo, ca să-şi boteze fiul împreună.

Locul ăsta, Raiul, o obosea atât de mult. Nu făcea decât să doarmă întruna. Şi să mănânce. Era bebeluşul, desigur; datorită lui se gândea în permanenţă la mâncare. După toţi acei biscuiţi nesăraţi şi pastă de fasole, acea mâncare oribilă pe care o găsiseră în buncăr — materie vâscoasă vidată în plastic şi veche de o sută de ani; era o minune că nu se intoxicaseră cu toţii — era nemaipomenit să simţi gustul mâncării adevărate. Carne de vită şi lapte. Pâine şi brânză. Unt adevărat, atât de cremos, încât îţi gâdila gâtlejul. Îl înfuleca cu poftă, apoi îşi lingea degetele. Ar fi putut rămâne în locul ăsta o veşnicie, fie şi numai pentru mâncare.

O simţiseră cu toţii de cum veniseră: ceva nu mirosea a bine. Noaptea trecută, toate acele femei se înghesuiseră în jurul ei, cu bebeluşi în braţe sau însărcinate — ba câteva cu copil şi în braţe, şi în burtă —, cu chipurile radioase ca ale unor surori adevărate când aflaseră că şi ea era însărcinată. Un bebeluş! Ce frumos! Când trebuia să nască? Era primul ei copil? Mai era vreo femeie din grupul ei însărcinată? La vremea aceea, nu-i trecuse prin minte să se întrebe cum de îşi dăduseră seama — burta abia de i se vedea — şi nici de ce nu se interesaseră de tată sau de ce nu pomeniseră deloc de taţii copiilor lor.

Soarele apusese. Ultimul lucru pe care şi-l amintea Mausami era că se întinsese să tragă un pui de somn. Peter şi ceilalţi erau probabil în cealaltă baracă, punând la cale un plan. Bebeluşul se mişcă din nou, răsucindu-se înăuntrul ei. Stătea pe spate, cu ochii închişi, şi îngădui senzaţiei să o pătrundă. Slujba de Paznic părea că fusese cu ani în urmă. Într-o altă viaţă. Ştia ea că aşa se întâmplă când urmează să ai un copil. Fiinţa aceea străină creşte înăuntrul tău şi, până când îţi vine sorocul, ajungi şi tu să fii o cu totul altă persoană.

Brusc, îşi dădu seama: nu era singură.

Amy stătea pe patul de lângă ea. Era înspăimântător felul în care se strecura pe nesimţite. Mausami se răsuci cu faţa la ea, strângându-şi genunchii la piept, pe când bebeluşul se zvârcolea înăuntru.

— Hei! zise Maus şi căscă uşor. Cred că am cam aţipit.

Toată lumea vorbea aşa cu Amy, afirmând ce era deja evident, umplând tăcerea fetei din partea ei de conversaţie. Te tulbura puţin felul în care se uita la tine, cu privirea ei intensă, de parcă ţi-ar fi citit gândurile. Însă abia atunci îşi dădu seama Musami la ce se uită de fapt fata.

— O, am înţeles! făcu ea. Vrei să pui mâna?

Amy îşi lăsă capul într-o parte, nesigură.

— Poţi, dacă vrei. Haide, îţi arăt eu.

Amy se ridică, aşezându-se pe marginea patului lui Mausami. Aceasta îi luă mâna şi i-o călăuzi de-a lungul curbei pântecelui. Mâna fetei era caldă şi puţin umedă; vârfurile degetelor erau surprinzător de moi, nu ca ale lui Mausami, pline de bătături de la anii de mânuit arbaleta.

— Aşteaptă puţin. S-a mişcat chiar acum o secundă.

O tresărire puternică de mişcare. Amy îşi retrase iute mâna, speriată.

— Ai simţit?

Amy căscase ochii, uimită de plăcere.

— E în regulă, aşa fac ei. Uite…

Luă mâna lui Amy şi i-o apăsă încă o dată pe burtă. Deodată, bebeluşul se răsuci şi lovi.

— Uau, asta a fost una puternică!

Amy zâmbea şi ea acum. Cât de ciudat şi de minunat, se gândi Mausami, în toiul situaţiei lor, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, să simtă un bebeluş mişcându-se înăuntrul ei. O viaţă nouă, o fiinţă nouă, care îşi face intrarea în lume.

Atunci auzi Mausami cele două cuvinte:

E aici.

Tresări şi îşi luă mâna, ridicându-se deodată în capul oaselor, astfel încât ajunse cu spatele sprijinit de perete. Fata se uita la ea cu privirea ei pătrunzătoare, ochii ei umplând vederea lui Maus ca două mărgele scăpărătoare.

— Cum ai făcut asta?

Tremura; se gândi că i se făcuse rău.

El e în vis. Cu Babcock. Cu Cei Mulţi.

— Cine e aici, Amy?

Theo. Theo e aici.

51

El era Babcock şi era veşnic. El era unul dintre cei Doisprezece, dar şi Celălalt, cel de Deasupra şi de Dedesubt, Zero. El era noaptea nopţilor şi fusese Babcock înainte să ajungă ce era acum. Înainte de marea foamete care se simţea ca însuşi timpul înăuntrul lui, un curent ce-i curgea în sânge, nesfârşit şi necesar, infinit şi fără limite, o aripă neagră întinsă deasupra lumii.

Era făcut din Mulţi. Mii şi mii, risipiţi pe cerul nopţii ca nişte stele. Era unul dintre cei Doisprezece, dar şi Celălalt, Zero, însă copiii lui erau şi ei în el, cei care-i purtau sămânţa sângelui său, sămânţa celor Doisprezece; se mişcau odată cu el, gândeau odată cu el, mintea lor, un spaţiu gol al uitării în care se odihnea el, spunându-şi toţi într-un glas: *Nu o să mori. Eşti parte din mine, aşa cum eu sunt parte din tine. O*

să bei sângele lumii şi mă vei umple la loc.

Erau sub comanda lui. Când mâncau ei, mânca şi el. Când dormeau ei, dormea şi el. Ei erau Noi, Babcock, şi erau veşnici ca şi el, toţi făcând parte din cei Doisprezece şi Celălalt, Zero. Îşi visau visul întunecat împreună cu el.

Îşi amintea de o perioadă dinainte de Transformare. Perioada unei căsuţe dintr-un loc numit Desert Wells. O perioadă a durerii, a tăcerii şi a femeii, mama lui, mama lui Babcock. Îşi amintea lucruri mărunte — texturi, senzaţii, viziuni. O rază aurie de soare căzând pe un petic de covor. Un colţ tocit de pe verandă în care piciorul lui se potrivea de minune şi marginile ruginite ale şinei care-i tăia pielea degetelor. Îşi amintea propriile degete. Îşi amintea mirosul ţigărilor mamei lui când stătea în bucătărie, unde vorbea şi îşi urmărea emisiunile, oamenii de la televizor, feţele lor imense şi atât de aproape, ochii lor mari şi umezi, femeile cu buze rujate, care sclipeau ca fructele lucioase. Şi vocea ei, întotdeauna vocea ei:

— Naiba să te ia, taci odată! Nu vezi că mă uit la televizor? Faci atâta zarvă de mă mir cum nu-mi pierd minţile!

Îşi amintea că tăcea, o tăcere profundă.

Îşi amintea mâinile ei, mâinile mamei lui Babcock, şi durerea înstelată care-l străfulgera atunci când îl loveau, iar şi iar. Îşi amintea că zbura, corpul lui ridicat pe un nor de durere, şi lovitul, plesnitul, arsura. Întotdeauna arsura. *Doar n-ai să plângi acum. Fii bărbat! Numai să plângi şi-am să-ţi dau eu motiv de plâns, cu atât mai rău pentru tine, Giles Babcock.* Răsuflarea ei afumată, aproape de faţa lui. Vârful înroşit de foc al ţigării când o apăsa de pielea mâinii lui şi pârâitul umed al arsurii, ca cerealele care se îmbibă de lapte, acelaşi trosnet şi pocnet. Mirosul care se amestecă cu vălătucii de fum pe care îi scotea pe nări. Şi felul în care cuvintele i se opreau în gât, astfel încât durerea să înceteze — astfel încât să fie bărbat, după cum îi spusese ea.

De vocea ei îşi amintea cel mai bine. Vocea mamei lui Babcock. Dragostea lui pentru ea era ca o cameră fără uşi, plină cu scrâşnetul cuvintelor ei, pălăvrăgelii ei neîncetate. Rănindu-l, înfigându-se adânc în el, precum cuţitul pe care îl luase din sertar în ziua în care ea stătea la masa din bucătăria căsuţei lor, din acel loc numit Desert Wells, şi în care vorbea şi râdea, şi iar râdea şi iar vorbea, înghiţind fumul.

Băiatu' nu-i doar prost. Îţi zic io, e prost ca noaptea.

Era fericit, atât de fericit, nu mai simţise în viaţa lui o asemenea fericire ca atunci când împlântase cuţitul în ea, prin pielea albă a gâtului ei, sfâşiind stratul fin de deasupra şi ajungând până la cartilajul dur de sub ea. Iar pe când înfigea mai adânc lama cuţitului, dragostea ce o simţea pentru ea pierise din mintea lui, astfel încât să o poată vedea aşa cum era în realitate — o fiinţă din carne, oase şi sânge. Toate cuvintele şi vorbăria ei se zvârcoleau în el, umplându-l

până la refuz. Aveau gust de sânge, dragile de ele.

Îl luaseră şi-l închiseră. La urma urmelor, nu mai era un băiat, ci un bărbat; un bărbat cu judecată şi cu un cuţit, iar ei îl trimiseseră să moară — mori, Babcock, pentru tot ce ai făcut. El nu voia să moară, nici atunci, nici altă dată. Iar după — după venise bărbatul acela, Wolgast, la el şi era ca şi cum îl aşteptase; apoi urmaseră doctorii, boala şi Transformarea, când ajunse unul dintre Cei Doisprezece, Babcock-Morrison-Chaves-Baffes-Turrell-Winston-Sosa-Echols-Lambright-Martinez-Reinhardt-Carter — unul dintre cei Doisprezece, dar şi Celălalt, Zero — la fel îi eliminase şi pe restul, sorbindu-le cuvintele, strigătele lor muribunde topindu-se ca nişte îmbucături fragede în gura lui. Iar pe cei pe care nu-i omora, ci doar sorbea din ei, unul din zece, după cum îi dicta fluxul propriului sânge, deveneau ai lui, alăturându-i-se propriei sale minţi. Copiii lui. Tovarăşii lui măreţi şi neînfricaţi. Cei Mulţi. *Noi* ai lui Babcock.

Locul Acesta. Venise aici dintr-un sentiment de reîntoarcere, de lucru restabilit. Băuse până la saţietate din lume şi venise acum aici să se odihnească, visându-şi visele în întuneric, până când se trezea şi îi era din nou foame şi îl auzea pe Zero, pe care îl cheamă Fanning, spunând: Fraţilor, murim. Mureau! Căci aproape că nu mai era nimeni pe lume, nu mai erau oameni şi aproape că nu mai erau nici animale. Iar Babcock înţelese atunci că trebuia să-i aducă la el pe cei puţini rămaşi, că aveau să-l recunoască, pe el, Babcock, şi pe Zero, că aveau să-i ocupe locul ce li se cuvenea dinăuntrul lui. Îşi prelungi mintea şi le spuse Celor Mulţi, copiii săi: *Aduceţi-mi-i pe ultimii muritori; nu-i omorâţi; aduceţi-mi-i pe ei şi cuvintele lor, ca să poată visa visul şi să devină de-ai noştri, să se transforme în* Noi, *Babcock.* Venise mai întâi unul, apoi încă unul şi încă unul şi cu toţii visară visul împreună cu el, iar el le spuse, când visul se sfârşi: Acum sunteţi ai mei, aşa cum sunt Cei Mulţi. Sunteţi ai mei în Locul Acesta, iar când mi se va face foame, voi mă veţi hrăni, îmi veţi hrăni cu sângele vostru sufletul meu cel fără de odihnă. Îmi veţi aduce alţii de dincolo de Locul Acesta care să facă la fel, iar eu voi avea grijă să vă las să trăiţi. Iar aceia dintre ei care nu se supuneau voinţei lui, care nu luau cuţitul atunci când venea clipa, din locul întunecat unde mintea lui Babcock o întâlnea pe a lor, aceia erau omorâţi, ca să fie de învăţătură pentru ceilalţi şi să nu-l mai refuze.

Astfel fu construit oraşul. Oraşul lui Babcock, primul din întreaga lume.

Dar acum mai era şi Cealaltă. Nu Zero, nici Cei Doisprezece, ci Cealaltă. La fel şi totuşi diferită. O umbră din spatele umbrei, ciugulind din el ca o pasăre care ţâşnea, pierzându-se din vedere, ori de câte ori încerca să fixeze privirea minţii lui asupra ei. Iar Cei Mulţi, copiii lui, tovarăşii lui măreţi şi neînfricaţi, o auzeau şi ei; simţeau

atracţia ei asupra lor. O forţă de mare putere, care-i îndepărta de el. Întocmai cum o făcuse dragostea lui neajutorată acum mulţi ani, pe când era doar un băieţel şi urmărea vârful înroşit de foc răsucindu-se şi iar răsucindu-se şi arzându-i pielea.

Cine sunt eu? o întrebau ei. *Cine sunt eu?*

Ea îi făcea să vrea să-şi amintească. Ea îi făcea să vrea să moară.

Era aproape acum, foarte aproape. Babcock o putea simţi. Ea era unda ce tulbura mintea Celor Mulţi, gaura din ţesătura nopţii. Ştia acest lucru de la ea, că tot ceea ce făcuseră nu mai putea fi desfăcut, tot ceea ce stricaseră nu mai putea fi reparat.

Fraţilor, fraţilor, vine! Fraţilor, e deja aici!

52

— Îmi pare rău, Peter, îi spuse Olson Hand, nu pot să am grijă de toţi prietenii tăi.

Peter aflase că Michael dispăruse cu puţină vreme înainte de apus. Sara se dusese la Infirmerie să vadă ce mai face şi găsise patul gol. Întreaga *clădire* era pustie.

Se împărţiseră în două grupuri: Sara, Hollis şi Caleb trebuiau să caute prin jur, Alicia şi Peter să se ducă după Olson. Casa lui, despre care Olson le povestise că fusese folosită cândva drept locuinţa gardianului, era o structură mică, pe două niveluri, situată pe un petic de pământ aflat între lagărul de muncă şi vechea închisoare. Ajunseră acolo tocmai când acesta ieşea pe uşă.

— O să vorbesc cu Billie, continuă Olson. Poate ştie ea unde s-a dus.

Părea grăbit, de parcă vizita lor îl ţinea din cine ştie ce treabă importantă. Chiar şi aşa, făcu efortul de a le dărui zâmbetul lui liniştitor:

— Sunt sigur că e bine. Mira l-a văzut la Infirmerie cu doar câteva ore în urmă. Spunea că se simţea mai bine şi că voia să arunce o privire primprejur. M-am gândit că e cu tine.

— Abia putea sta în picioare, spuse Peter. Sunt convins că nu putea merge deloc.

— În cazul ăsta, n-are cum să fi ajuns prea departe, nu?

— Sara a spus că nu era nimeni la Infirmerie. Nu aveţi oameni acolo?

— Nu tot timpul. Dacă Michael a dorit să plece, ei n-ar mai fi avut niciun motiv să rămână.

O umbră îi întunecă chipul; îşi ridică ochii spre Peter.

— Sunt sigur că o să apară. Sfatul meu e să vă întoarceţi la barăcile voastre şi să-l aşteptaţi să vină înapoi.

— Nu văd…

Olson îl întrerupse cu un gest din mână.

— Repet, ăsta e sfatul meu. Vă sugerez să-l urmaţi. Şi încercaţi să nu

vă mai pierdeţi şi alţi prieteni.

Alicia nu spusese nimic până atunci. Sprijinindu-se în cârjele ei, îi dădu un ghiont lui Peter cu umărul.

— Haide.

— Dar…

— E în regulă, spuse ea. Apoi, către Olson: Sunt sigură că e bine. Dacă ai nevoie de noi, ştii unde să ne găseşti.

Se întoarseră prin labirintul de barăci. Totul era cufundat într-o linişte stranie, nu se vedea ţipenie de om. Trecură pe lângă hambarul unde se ţinuse petrecerea. Toate clădirile erau adâncite în beznă. Pe măsură ce noaptea rece a deşertului se lăsa, Peter simţea furnicături pe piele, însă era convins că această senzaţie era provocată de mai mult decât de coborârea temperaturii. Simţea privirile oamenilor urmărindu-i de la ferestre.

— Nu te uita! îi spuse Alicia. Şi eu simt acelaşi lucru. Continuă să mergi.

Ajunseseră la barăci tocmai când Hollis şi restul se întorceau şi ei. Sara era înnebunită de îngrijorare. Peter le relată discuţia avută cu Olson.

— L-au dus undeva, nu-i aşa? întrebă Lish.

Aşa părea. Dar unde şi cu ce scop? Olson minţea, asta era evident. Încă şi mai ciudat era faptul că Olson păruse că îşi dorea ca ei să *ştie* că el minţea.

— Cine e acum acolo, Bascheţel?

Caleb îşi ocupă postul de la uşă.

— Aceiaşi doi. Se plimbă prin piaţă, prefăcându-se că nu ne urmăresc.

— Altcineva nu e?

— Nu. E o linişte mormântală. Nici măcar Micuţii nu sunt.

— Du-te şi trezeşte-o pe Maus, făcu Peter. Nu-i spune nimic. Doar adu-le aici pe ea şi pe Amy. Să-şi ia şi rucsacurile.

— Plecăm?

Caleb îşi mută privirea de la Peter la Sara şi înapoi.

— Cum rămâne cu Circuit?

— Nu plecăm nicăieri fără el. Acum du-te!

Caleb ţâşni afară pe uşă. Peter şi Alicia schimbară o privire: se petrecea ceva. Trebuiau să se mişte repede.

O clipă mai târziu, Caleb se întoarse.

— Nu sunt.

— Cum adică nu *sunt?*

Chipul băiatului era cenuşiu ca scrumul.

— Adică baraca e goală. Nu mai e nimeni acolo, Peter.

Era numai vina lui. În graba lor de a-l găsi pe Michael, le lăsaseră singure pe cele două. O lăsase singură pe *Amy*. Cum putuse să fie atât

de prost?

Alicia îşi puse deoparte cârjele şi începuse să-şi desfacă bandajele de la picior. Strecurat sub ele în noaptea sosirii lor era un cuţit. Cârjele erau doar de faţadă: rana se vindecase aproape complet. Se ridică în picioare.

— E timpul să găsim armele alea, spuse ea.

Indiferent de ce-i pusese Billie în băutură, efectele încă nu trecuseră.

Michael zăcea în spatele unui „papuc” acoperit cu o prelată. Podeaua camionetei era plină cu ţevi zăngănitoare. Billie îi spusese să stea nemişcat, să nu scoată un sunet, numai că agitaţia dinăuntrul lui era mai mult decât putea să îndure. Ce credea ea, că-i dăduse să bea amestecul ăla şi că putea să rămână perfect nemişcat? Efectul era unul opus alcoolului, ca şi cum toate celulele din corpul lui cântau într-o armonie perfectă. De parcă mintea lui trecuse printr-un soi de filtru, dându-i fiecărei celule în parte o strălucire şi o claritate vibrantă.

Gata cu visele, îi spusese ea. Gata cu grăsana şi cu fumul ei, cu mirosul şi cu vocea ei îngrozitoare, care te zgâria pe urechi. De unde ştia Billie de visele lui?

Opriră o dată, doar la câteva momente după ce plecaseră de la Infirmerie, lucru care se petrecuse prin uşa din dos. Un fel de punct de lucru. Michael auzi o voce pe care nu o recunoscu, întrebând-o pe Billie încotro se duceau. De sub prelată, Michael trase neliniştit cu urechea la conversaţia lor.

— E o linie întreruptă pe câmpul de est, explică ea. Olson m-a rugat să duc ţevile astea acolo ca să le găsească echipa mâine.

— E lună nouă. N-ar trebui să fii afară.

Lună nouă, se gândi Michael. De ce era luna nouă atât de importantă?

— Uite, aşa mi-a spus. Ia-te de el dacă nu-ţi convine.

— Nu văd cum o să ajungi înapoi la timp.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta. Mă laşi să trec sau nu?

O tăcere apăsătoare. Apoi:

— Să te întorci înainte de lăsarea întunericului.

Puţin mai târziu, Michael simţi că vehiculul încetineşte încă o dată. Dădu la o parte prelata. Purpuriul cerului pe înserat şi, în urma camionetei, un nor de praf. Munţii erau doar o umflătură îndepărtată la orizont.

— Poţi ieşi acum.

Billie stătea la capătul papucului. Michael se dădu jos din maşină, bucuros că se poate în sfârşit mişca. Parcaseră în dreptul unui hangar uriaş din metal, lung de cel puţin două sute de metri, cu un acoperiş rotunjit şi bombat. Dincolo de el desluşi conturul ruginit al

rezervoarelor de combustibil. Zona era mărginită de şine de tren care duceau în toate direcţiile.

O uşă mică se deschise pe o laterală a clădirii; de după ea se ivi un bărbat, care porni spre ei. Pielea îi era acoperită cu atât de multă unsoare şi petrol, încât părea de-a dreptul neagră; în mână ţinea ceva pe care îl freca cu o cârpă murdară. Se opri în dreptul lor şi-l cercetă cu privirea pe Michael de sus până jos. De picior avea legat un toc în care se găsea un pistol cu ţeava scurtă. Michael îşi aduse aminte că bărbatul era şoferul camionului care îi adusese din Las Vegas.

— El e?

Billie încuviinţă din cap.

Bărbatul se apropie şi mai mult, astfel încât feţele lor erau acum la doar câţiva centimetri depărtare, şi îl privi în ochi pe Michael. Mai întâi într-unul, apoi în celălalt, mişcându-şi capul înainte şi înapoi. Răsuflarea îi era râncedă, mirosind a lapte stricat. Dinţii îi erau înnegriţi şi ei. Michael trebui să facă un efort ca să nu se dea înapoi.

— Cât i-ai dat?

— Suficient, răspunse Billie.

Bărbatul îi aruncă o ultimă privire sceptică, după care făcu un pas îndărăt şi aruncă un scuipat maroniu pe jos.

— Eu sunt Gus.

— Michael.

— Ştiu cine eşti.

Ridică obiectul pe care îl ţinea ca să-l vadă Michael.

— Ştii ce e ăsta?

Michael îl luă în mână.

— Este un solenoid de douăzeci şi patru de volţi. Aş zice că provine de la o pompă de petrol, una mare.

— Aşa? Şi ce are?

Michael i-l dădu înapoi, ridicând din umeri.

— Nu văd să aibă nimic.

Gus se uită la Billie şi se încruntă:

— Are dreptate.

— Ţi-am spus eu.

— Mi-ai zis că te pricepi la sisteme electrice. Cablaje, generatoare, unităţi de control.

Michael ridică iarăşi din umeri. Încă ezita să spună prea multe, dar ceva, instinctul poate, îi spunea că poate avea încredere în cei doi. Nu-l aduseseră până aici degeaba.

— Ia să văd ce aveţi.

Traversară curtea până la magazie. Michael putea auzi, venind din interior, vuietul generatoarelor portabile, zăngănitul uneltelor. Intrară prin aceeaşi uşă prin care ieşise bărbatul. În interior, hambarul era imens, spaţiul fiind luminat de reflectoarele din vârful unor stâlpi

înalţi. Şi mai mulţi bărbaţi în salopete pătate de unsoare forfoteau de colo până colo.

Michael văzu ceva care-l făcu să se oprească în loc.

Un tren. O locomotivă diesel. Şi nu o vechitură ruginită. Afurisenia arăta în stare de funcţionare. Fusese căptuşită cu un strat protector de oţel, gros de cel puţin opt centimetri. Un plug imens ieşea din partea din faţă a motorului; şi mai multe plăci de metal întăreau parbrizul, lăsând descoperită doar o fâşie de geam, ca să vadă conductorul pe unde să meargă. În spatele locomotivei se aliniau trei vagoane.

— Partea mecanică şi pneumatică funcţionează, spuse Gus. Am încărcat bateriile de opt volţi cu ajutorul celor portabile. Problema este cablajul electric. Nu putem transfera curentul din baterii la pompă.

Sângele curgea nebuneşte prin venele lui Michael. Ca să se liniştească, trase adânc aer în piept.

— Aveţi schemele?

Gus îl conduse la un birou improvizat unde erau desfăşurate diagramele, coli de hârtie sfărâmicioasă acoperite cu cerneală albastră. Michael le studie cu atenţie.

— E o harababură totală aici, spuse el după o clipă. O să-mi ia săptămâni să identific problema.

— N-avem atâta timp la dispoziţie, interveni Billie.

Michael îşi ridică privirea la ei.

— De când lucraţi la asta?

— De patru ani, răspunse Gus. Mai mult sau mai puţin.

— Deci cât timp am la dispoziţie?

Billie şi Gus schimbară o privire îngrijorată.

— Cam trei ore, spuse Billie.

53

— Theo!

Era din nou în bucătărie. Sertarul era deschis; cuţitul îl aştepta acolo lucind. Cuibărit în sertar ca un bebeluş în pătuţul lui.

— Vino, Theo! Îţi spun eu, nu trebuie decât să-l ridici şi să-i faci felul. Fă-i felul şi totul o să se sfârşească.

Vocea. Vocea care ştia cum îl cheamă părea să-i fi invadat mintea, fie treaz sau adormit. O parte din mintea lui era în bucătărie, în vreme ce o altă parte rămăsese în celulă, aceeaşi celulă în care se găsise zile în şir, luptându-se să doarmă, luptându-se cu visul.

— E atât de afurisit de greu s-o faci? Oare nu m-ai înţeles bine?

Deschise ochii; bucătăria dispăruse. Stătea pe marginea patului. Celula cu uşa şi gaura ei împuţită care-i înghiţea pişatul şi rahatul. Cine ştie ce oră era, ce zi, ce lună, ce an? Se afla aici dintotdeauna.

— Theo? Mă auzi?

Îşi umezi buzele şi simţi gust de sânge. Îşi muşcase oare limba?

— Ce vrei?

De după uşă auzi un oftat.

— Trebuie să recunosc, Theo. Mă impresionezi. Nimeni n-a mai rezistat atât de bine. Cred că o să dobori un record.

Theo nu spuse nimic. Care ar fi fost rostul? Vocea nu-i răspundea niciodată la întrebări. Dacă exista măcar o voce. Câteodată i se părea c-o aude numai în închipuirea lui.

— Adică, desigur, continuă vocea, în unele cazuri o despică pe scorpia aia bătrână fără nici cea mai mică tragere de inimă.

Un hohot întunecat, ca ieşit din adâncul unui puţ.

— Crede-mă, am văzut oameni făcând grozăvii dintre cele mai afurisite.

Era îngrozitor, se gândi Theo, ce efect putea avea lipsa somnului asupra minţii. Dacă te privai de somn prea mult timp, creierul îţi intra într-o stare de alertă şi rămânea aşa, indiferent de cât de obosit erai — făceai abdomene şi flotări pe podeaua rece de piatră până când îţi simţeai muşchii arzând, te zgâriai şi te pălmuiai şi îţi înfigeai unghiile în propria carne până la sânge ca să rămâi treaz —, iar cât de curând nici nu mai ştiai dacă erai treaz sau dacă dormeai. Totul se amesteca. O senzaţie asemănătoare durerii — doar că mai acută, fiindcă nu era o durere fizică; durerea era mintea ta, iar mintea ta erai tu. Tu erai însăşi durerea.

— Ia seama la vorbele mele, Theo. Nu vrei să ajungi acolo. Nu e o poveste cu final fericit.

Simţi din nou că-l cuprinde o moleşeală, trăgându-l la somn. Îşi înfipse unghiile adânc în palmă. *Rămâi treaz, Theo!* Fiindcă ştia că există ceva mai rău decât a rămâne treaz, o ştia prea bine.

— Mai devreme sau mai târziu, toţi se dau pe brazdă, îţi zic eu, Theo.

— De ce mă tot strigi pe nume?

— Poftim, Theo? Ai zis ceva?

Înghiţi, simţind din nou gust de sânge, murdăria propriei guri. Îşi ţinea capul în mâini.

— Numele meu. Îl spui tot timpul.

— Încerc doar să-ţi atrag atenţia. N-ai prea fost în apele tale în ultimele zile, dacă nu te superi că-ţi zic.

Theo nu răspunse.

— În regulă, atunci, continuă vocea. Nu vrei să-ţi mai spun pe nume. Nu văd de ce nu, dar pot trăi cu asta. Să schimbăm subiectul. Ce crezi despre Alicia? Pentru că eu cred că e o fată specială.

Alicia? Vocea vorbea despre Alicia? Pur şi simplu nu era posibil. Dar nimic nu era, asta era şi chestia. Vocea spunea mereu lucruri care erau imposibile.

— Eu credeam că Mausami era aceea, după cum o descriai, continuă vocea pe un ton vesel. Atunci când am avut discuţia noastră. Gusturile mele spre ea s-ar fi îndreptat, eram destul de sigur. Dar roşcata are ceva care-mi face sângele să fiarbă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ţi-am spus. Nu ştiu pe nimeni cu numele astea.

— Theo, *câine* ce eşti! Vrei să-mi spui că ţi-ai băgat lemnul şi-n scorbura Aliciei? Şi în a lui Mausami, în condiţia ei?

Camera părea să se învârtă.

— Ce-ai spus?

— Vai, îmi pare rău! Nu m-ai auzit? Vai, dar sunt surprins că nu ţi-a spus. Mausami a ta, Theo. Vocea se subţie până ajunse la un fel de tril: Ai lăsat-o cu *burtica* la *guriţă.*

El încerca să se concentreze. Să absoarbă cuvintele pe care le auzea ca să le desluşească înţelesul. Dar îşi simţea creierul greu, atât de greu, de parcă ar fi fost un bolovan uriaş şi alunecos de care cuvintele nu se puteau prinde.

— Ştiu, ştiu, continuă vocea. Şi eu am rămas şocat când am aflat. Dar să ne întoarcem la Lish. Dacă nu te superi că întreb, cum i-a plăcut? Mă gândesc că e genul de fată care să stea în patru labe şi să urle la lună, dacă mă înţelegi. Tu ce crezi, Theo? Te rog să mă contrazici dacă greşesc.

— Nu… ştiu. Încetează să-mi tot repeţi numele!

Pauză.

— În regulă. Dacă aşa vrei. Hai să încercăm cu un alt nume. Ce zici de Babcock?

Mintea i se strânse. Crezu că o să-i vină rău. I-ar fi venit, dacă ar fi avut ce să dea afară.

— Hai că ajungem undeva de-acum. Ai auzit de Babcock, nu-i aşa, Theo?

Asta era de partea cealaltă, de partea cealaltă a visului. Unul dintre Cei Doisprezece. Babcock.

— Ce e… el?

— Haide, eşti un tip deştept! Chiar nu ştii?

Făcu o pauză în aşteptarea răspunsului. Apoi:

— Babcock… eşti tu.

Eu sunt Theo Jaxon, îşi spuse în sinea lui, repetându-şi în minte cuvintele ca pe o rugăciune. *Eu sunt Theo Jaxon. Eu sunt Theo Jaxon. Fiul lui Demetrius şi al lui Prudence Jaxon. Primă Familie. Eu sunt Theo Jaxon.*

— El este tu. Tu eşti el. El e toată lumea, cel puţin prin părţile astea. Îmi place să cred că el e zeul nostru. Nu un zeu dintre cei vechi. Un zeu nou. Visul unui zeu pe care îl visăm cu toţii. Repetă împreună cu mine, Theo: *Eu. Sunt. Babcock.*

Eu sunt Theo Jaxon. Eu sunt Theo Jaxon. Nu sunt în bucătărie. Nu sunt în bucătărie cu cuţitul în mână.

— Taci, taci! imploră el. Nu are niciun sens ce spui.

— Uite cum începe din nou să caute *sensul* lucrurilor. Trebuie să renunţi la asta, Theo. Lumea asta veche a noastră nu a mai avut niciun sens de o mulţime afurisită de ani. Când vine vorba de Babcock, nu trebuie să-i găseşti *sensul.* Babcock *este* pur şi simplu Aşa cum sunt şi *Noi.* Aşa cum sunt şi Cei Mulţi.

Cuvintele îşi croiră drum până pe buzele lui Theo.

— Cei Mulţi.

Vocea se mai îmblânzise acum. Plutea spre el de dincolo de uşă în valuri molatice, îmbiindu-l la somn. La renunţare şi la somn.

— Exact, Theo! Cei Mulţi. Noi. *Noi* ai lui Babcock. Trebuie s-o faci, Theo. Trebuie să fii băiat bun, să închizi ochii şi s-o tai pe scorpia aia bătrână.

Era obosit, atât de obosit. Era ca şi cum se topea în interior, corpul lichefiindu-i-se împrejurul lui, împrejurul singurei, copleşitoarei nevoi de a închide ochii şi de a dormi. Îi venea să plângă, dar lacrimile îi secaseră. Voia să implore, dar nu ştia ce anume. Încercă să se gândească la Mausami, însă ochii i se închiseră din nou; îşi lăsă pleoapele să-i cadă grele, iar pe el să alunece şi să tot alunece în visul lui.

— Nu e atât de rău pe cât crezi. Mai greu la început. Găina bătrână mai are ceva vână în ea, trebuie s-o recunosc. Dar, în final, ai să vezi.

Vocea venea acum de undeva de deasupra lui, plutind în jos prin lumina galbenă şi caldă din bucătărie. Sertarul, cuţitul. Arşiţa şi mirosul şi presiunea din piept, liniştea care-i încleşta gâtul şi locul moale din ceafa ei acolo unde vocea făcea să-i tresalte straturile de grăsime. *Îţi zic io, băiatu' nu-i doar prost, e prost ca noaptea.* Theo întinse mâna după cuţit, cuţitul era în mâna lui.

Însă în vis apăru o persoană nouă. O fetiţă. Stătea aşezată la masă, cu un obiect mic şi pufos în poală: un animăluţ de pluş.

— El e Peter, spuse fetiţa cu vocea ei subţire, fără să-l privească. Ăsta e iepuraşul meu.

— Ăla nu e Peter! Îl ştiu pe Peter.

Dar acum nu mai era o fetiţă, ci o femeie frumoasă, înaltă şi atrăgătoare, cu şuviţe de păr negru care-i încadrau faţa, şi nici Theo nu mai era în bucătărie. Era în bibliotecă, în încăperea aceea îngrozitoare care duhnea a moarte, cu paturile ei de la ferestre şi cu câte un cadavru de copil pe fiecare pat, iar viralii veneau, veneau urcând pe scări.

— Nu o face! îi spuse fetiţa, care acum era femeie.

Masa de bucătărie la care stătea ajunsese cumva în bibliotecă, iar Theo vedea acum că nu era câtuşi de puţin frumoasă; în locul ei stătea

o bătrână, zbârcită şi fără dinţi, cu părul aproape complet alb.

— Nu o omorî, Theo!

Nu!!!

Se trezi speriat, visul spărgându-se ca un balon de săpun.

— N-am… s-o fac.

Vocea izbucni într-un răcnet:

— Naiba să te ia, crezi că ăsta e un *joc?* Crezi că ai de ales ce să faci mai departe?

Theo nu răspunse. De ce nu-l omorau pur şi simplu?

— În regulă, atunci, partenere! Fă cum vrei!

Vocea scoase un ultim şi adânc oftat de deznădejde.

— Am veşti pentru tine. Nu eşti singurul oaspete în acest hotel. Şi mă gândesc că nu o să-ţi placă ce urmează.

Theo auzi cizmele scrâşnind pe podea, răsucindu-se să plece.

— Am avut aşteptări mari de la tine. Dar bănuiesc că nu mai contează. Pentru că tot o să punem mâna pe ei, Theo. Pe Maus, pe Alicia şi pe toţi ceilalţi. Într-un fel sau altul, o să punem mâna pe ei toţi.

54

Era lună nouă, îşi dădu Peter seama, pe când îşi croiau drum prin beznă. Lună nouă şi nici picior de om prin preajmă.

Să treacă de gărzi fusese partea uşoară. Sara fusese cea care venise cu un plan. *S-o vedem pe Lish făcând asta,* spusese ea şi ieşi ca o furtună pe uşă, traversând piaţeta unde, în capătul opus, Hap şi Leon, cei doi bărbaţi care-i păzeau, se încălzeau la focul dintr-un cazan şi o urmăreau cu privirea cum vine spre ei. Se opri în dreptul lor, punându-se între ei şi uşa barăcii. Se porni o scurtă negociere; unul dintre bărbaţi, Hap, cel mai scund dintre cei doi, se întoarse şi plecă. Sara îşi trecu o mână prin păr, semnalul. Hollis se strecură afară, ascunzându-se la umbra clădirii, urmat de Peter. Dădură ocol piaţetei până când ajunseră în partea de nord a ei, unde îşi ocupară poziţiile pe alee. Câteva clipe mai târziu, îşi făcu apariţia şi Sara, venind împreună cu paznicul rămas, ai cărui paşi iuţi trădau promisiunea cu care-l atrăsese. Când trecu pe lângă ei, Hollis ieşi din ascunzătoarea de după un cazan gol, ţinând în mână un picior de scaun.

— Hei! strigă Hollis şi-l lovi pe cel numit Leon atât de zdravăn, încât acesta leşină de-a dreptul.

Traseră corpul căzut în nesimţire până în capătul aleii. Hollis îl caută de arme; legat de piciorul bărbatului într-un toc de piele, ascuns pe sub salopetă, era un revolver cu ţeava scurtă. Caleb îşi făcu apariţia cu o funie de rufe; legară mâinile şi picioarele bărbatului şi îi îndesară în gură o cârpă.

— E încărcat? întrebă Peter.

Hollis trase afară încărcătorul.

— Trei gloanţe. Îl băgă la loc dintr-o răsucire de încheietură şi îi dădu arma Aliciei.

— Peter, cred că toate clădirile astea sunt goale, spuse ea.

Era adevărat; nu era nicăieri nicio lumină aprinsă.

— Mai bine ne-am grăbi.

Se apropiară de închisoare dinspre sud, de-a lungul unui câmp pustiu. Hollis credea că intrarea se găsea undeva în partea opusă, cea care dădea către poarta principală a complexului. Spunea că acolo era un fel de tunel, intrarea având o boltă din piatră şi încadrată în zid. Ar fi făcut o încercare dacă ar fi fost nevoiţi, însă ar fi trecut chiar prin faţa turnurilor de observaţie; planul presupunea ca ei să găsească o cale mai puţin riscantă de a intra. Dubele şi camionetele erau ţinute în garajul din partea de sud a clădirii. Era logic ca Olson şi oamenii lui să-şi ţină laolaltă bunurile de preţ şi, în orice caz, trebuiau să înceapă de undeva căutările.

Garajul era încuiat, uşile trase şi închise cu un lacăt greu. Peter se uită înăuntru pe fereastră, însă nu văzu nimic. În spatele garajului era o rampă lungă de beton ce ducea la o platformă cu o proeminenţă şi nişte uşi duble montate în zidul închisorii. O pată întunecată se întindea până la mijlocul rampei. Peter îngenunche şi o atinse; când îşi ridică înapoi degetele, acestea erau umede. Le duse la nas: ulei de motor.

Uşile nu aveau clanţă şi niciun alt mecanism vizibil prin care ar fi putut să fie deschise. Cei cinci se aliniară şi îşi lipiră mâinile de suprafaţa netedă în încercarea de a o trage în sus. Nu simţiră vreo rezistenţă deosebită, ci doar povara uşilor în sine, prea grele pentru a fi ridicate fără să ai de ce să apuci. Caleb o luă la fugă de-a lungul platformei până la garaj; zgomotul unui geam spart şi, o clipă mai târziu, se întoarse cu un drug de fier în mână.

Formară din nou un şir şi reuşiră să ridice uşa suficient de mult cât Caleb să poată strecura drugul de fier pe dedesubt. Pe ciment apăruse o rază de lumină. Ridicară uşa şi se furişară înăuntru unul câte unul, apoi o lăsară să se închidă în urma lor.

Se treziră într-un fel de zonă de încărcare. Pe podea erau lanţuri încolăcite şi piese vechi de motor. De undeva din apropiere se auzea apa picurând, iar în aer se simţea miros de petrol şi piatră. Lumina venea mai din faţă, o strălucire pâlpâitoare. Pe când înaintară, o formă cunoscută se contură în umbră.

Un Humvee.

Caleb deschise trapa din spate.

— Nu mai e nimic, în afară de o mitralieră de cincizeci. Şi sunt trei cutii cu gloanţe pentru ea.

— Dar unde sunt restul armelor? spuse Alicia. Şi cine a mutat

maşina aici?

— Noi.

Se întoarseră ca să vadă o singură siluetă desprinzându-se din umbră: Olson Hand. Şi mai multe siluete îşi făcură apariţia, înconjurându-i. Şase bărbaţi în salopete portocalii, toţi înarmaţi cu puşti.

Alicia îşi scoase revolverul de la curea şi îl aţinti înspre Olson.

— Spune-le să se retragă!

— Faceţi cum vă spune! le zise Olson, ridicând o mână. Vorbesc serios. Armele jos, *acum.*

Unul câte unul, bărbaţii îşi coborâră ţevile puştilor. Alicia fu ultima — cu toate că Peter observă că nu-şi vârî arma înapoi la curea, ci o coborî pe lângă corp.

— Unde sunt? îl întrebă Peter pe Olson. Tu i-ai luat?

— Credeam că Michael era singurul care lipseşte.

— Acum lipsesc şi Amy şi Mausami.

El şovăi, arătându-se nedumerit.

— Îmi pare rău. Nu asta intenţionam. Nu ştiu unde sunt. Dar prietenul vostru Michael este cu noi.

— Care „noi”? întrebă Alicia. Fir-ar să fie, ce se întâmplă? De ce visăm cu toţii acelaşi vis?

Olson dădu din cap.

— Cel cu grăsana.

— Nenorocitule, ce i-ai făcut lui Michael?

Spunând acestea, îşi ridică din nou pistolul, ţinându-l cu ambele mâini şi îndreptându-l spre Olson. În jurul lor, cele şase puşti răspunseră cu aceeaşi monedă. Peter îşi simţi o gheară în stomac.

— E în regulă, le spuse Olson încetişor, cu ochii aţintiţi asupra ţevii pistolului.

— Spune-i, Peter! făcu Alicia. Spune-i că trag dacă nu începe să vorbească.

Olson dădu uşor din mâini în lateral:

— Hai să ne calmăm cu toţii! Ei nu *ştiu.* Ei nu *înţeleg.*

Alicia îşi duse degetul mare la cocoşul pistolului, gata să-l armeze:

— Ce nu ştim?

În lumina slabă a lămpii, Olson părea împuţinat, se gândi Peter. Abia dacă aducea cu bărbatul pe care-l ştia. Era ca şi cum îi căzuse masca, iar Peter îl vedea acum pentru prima dată pe Olson cel adevărat: un bătrân obosit, împovărat de griji şi îndoieli.

— Babcock, răspunse el. Nu ştiţi despre Babcock.

Michael stătea întins pe spate, cu capul afundat în panoul de control. O masă de cabluri şi conectori de plastic atârnau deasupra feţei lui.

— Încearcă acum!

Gus închise comutatorul care conecta panoul la baterii. De dedesubt se auzi vâjâitul generatorului principal care porni să se învârtă.

— Vezi ceva?

— Aşteaptă, îi spuse Gus. Apoi: Nu, demarorul a sărit din nou.

Trebuia să fie un scurt pe undeva în panoul de control. Poate era de la chestia pe care i-o pusese Billie în băutură sau poate pentru că stătuse atât de mult timp în preajma lui Elton, însă lui Michael i se părea că putea de-a dreptul s-o miroasă — o descărcare slabă de metal fierbinte şi plastic topit care venea de undeva din încrengătura de cabluri din faţa lui. Cu o mână mută aparatul de control în susul şi în josul panoului; cu cealaltă, trase uşor de fiecare conexiune. Totul părea fixat la locul lui.

Se trase cu greu afară şi se ridică în capul oaselor. Transpiraţia curgea în valuri de pe el. Billie, care stătea în picioare, îl privea îngrijorată.

— Michael…

— Ştiu, ştiu.

Bău cu nesaţ dintr-o ploscă şi îşi şterse faţa cu mâneca, luându-şi răgaz de un minut ca să-şi pună gândurile în ordine. De ore bune tot testa circuitele, trăgea de cabluri şi verifica fiecare conexiune care ducea la panou. Şi totuşi nu găsise nimic.

Se gândea: Ce ar face Elton?

Răspunsul era evident. Nebunesc, poate, dar evident. Şi, în orice caz, epuizase deja toate celelalte opţiuni. Michael se ridică în picioare şi porni de-a lungul culoarului strâmt care lega cabina locomotivei de vagonul motorului. Gus stătea în dreptul blocului de comandă, cu o lanternă mică în gură.

— Dă drumul releului! îl instrui el.

Gus scuipă lanterna în palmă.

— Am încercat deja asta. Consumăm acumulatorii. Am făcut asta de prea multe ori, o să trebuiască să îi încărcăm cu cei portabili. Şase ore pe puţin.

— Fă-o!

Gus ridică din umeri şi îşi adânci mâna în blocul de comandă, prin reţeaua lui de cabluri, bâjbâind orbeşte.

— În regulă, din câte îţi pot spune eu, l-am resetat.

Michael se apropie de demaror.

— Vreau ca toată lumea să facă linişte perfectă.

Dacă Elton putea s-o facă, putea şi el. Trase adânc aer în piept şi expiră lent, ţinând ochii închişi şi încercând să-şi elibereze mintea.

Apoi acţionă demarorul.

În secunda următoare — într-o fracţiune de secundă, mai exact — auzi acumulatorii învârtindu-se şi şuierul curentului care intra în

panou ca apa care curge printr-un tub. Însă ceva nu era în regulă; tubul era prea mic. Apa se revărsa în lături, iar apoi curentul începea să curgă în direcţia greşită, o turbulenţă violentă, jumătate ducându-se într-un sens, cealaltă jumătate în celălalt sens, anulându-se reciproc, şi astfel oprindu-se cu totul; circuitul era stricat.

Deschise ochii şi îl văzu pe Gus zgâindu-se la el, cu gura căscată, dezvelindu-şi dinţii înnegriţi.

— E de la demaror, spuse Michael.

Scoase o şurubelniţă din trusa de la brâu şi demontă demarorul din panou.

— Ăsta e de cinşpe amperi, spuse el. Chestia asta n-ar alimenta nicio plită electrică. De ce Dumnezeu e de cinşpe amperi?

Ridică privirea la panou, cu sutele lui de circuite.

— Ce e asta, de lângă el? Numărul douăzeci şi şase?

Gus consultă schema desfăşurată pe măsuţa din cabina motorului. Se uită la panou, apoi iar la schemă.

— Luminile de interior.

— Pe toţi zburătorii, n-ai nevoie de cinşpe amperi pentru alea!

Michael deşurubă şi al doilea demaror, schimbându-l cu primul. Închise la loc comutatorul şi aşteptă ca demarorul să cedeze. Cum acesta nu o făcu, spuse:

— Asta a fost!

Gus se încruntă neîncrezător:

— Asta a fost?

— Probabil au fost interschimbate. Nu are nimic de-a face cu unitatea centrală. Dă drumul la releu şi am să-ţi arăt.

Michael se duse în cabină, unde Billie îi aştepta pe unul dintre cele două scaune rotative din dreptul parbrizului. Nu mai era nimeni în jur; plecaseră cu toţii imediat după apus cu papucul lui Billie, ca să ajungă la locul de întâlnire.

Michael ocupa celălalt scaun. Răsuci cheia în panoul de lângă accelerator; de dedesubt auziră acumulatorii cum începeau să se învârtă. Cadranele se aprinseră, un albastru rece. Prin fanta îngustă dintre plăcile protectoare, Michael putea vedea perdeaua de stele de dincolo de uşile deschise ale hambarului. Ei bine, îşi zise el, e acum ori niciodată. Fie era curent ca să pornească demarorul, fie nu. Dăduse de capăt unei probleme, dar cine ştie câte mai erau. Îi luase doisprezece zile să repare un Humvee. Tot ce făcuse aici îi luase mai puţin de trei ore.

Michael strigă către capătul vagonului, unde Gus pregătea conducta de carburant, golind aerul din ea.

— Dă-i drumul!

Gus acţionă demarorul.

Un vuiet se auzi de dedesubt, aducând cu el mirosul plăcut al

motorinei. Motorul se zdruncină o dată, punând în mişcare roţile, care începură să forţeze frânele.

— Deci, spuse Michael, întorcându-se spre Billie, cum se conduce chestia asta?

55

În cele din urmă, nu avură de ales decât să se încreadă în cuvântul lui Olson. Pur şi simplu nu le rămânea altă variantă.

Îşi împărţiră armele şi se formară două grupuri. Olson şi oamenii lui aveau să ia cu asalt încăperea de la parter, în vreme ce Peter şi ai lui intrau pe sus. Spaţiul căruia îi spuneau „inel” fusese cândva curtea principală a închisorii, acoperit acum cu o cupolă. O parte din acoperiş se prăbuşise, permiţând accesul în interior, însă structura iniţială şi grinzile rămăseseră neatinse. Suspendate de aceste grinzi, la cincisprezece metri deasupra inelului, erau o serie de metereze, folosite cândva de gărzile care supravegheau etajul inferior. Acestea erau dispuse ca spiţele unei roţi, deasupra având conducte suficient de groase cât să ai loc să te târăşti prin ele.

Odată asigurat meterezul, Peter şi ceilalţi ai lui coborâră scările din capătul de nord şi de sud al încăperii. Acestea îi conduseră la trei etaje de balcoane zăbrelite care dădeau spre curtea interioară. Aici se aduna mulţimea, le explicase Olson, şi probabil o duzină de oameni rămaşi la parter ca să controleze cercul de foc.

Viralul, Babcock, obişnuia să intre prin gaura din acoperiş, din partea de est a încăperii. Vitele, patru capete, erau conduse prin capătul opus, printr-o despărţitură în cercul de foc, urmate de doi oameni care trebuiau sacrificaţi.

Patru cu doi, spuse Olson, *la fiecare lună nouă. Atâta vreme cât îi dădeam cele patru vite şi cei doi oameni, îi ţinea pe Cei Mulţi departe de noi.*

Cei Mulţi: aşa le spunea Olson celorlalţi virali.

— Cei ai lui Babcock, le explică el. Cei din sângele lui.

— Îi controlează? întrebă Peter, fără să creadă ceva din toate astea încă.

Totul era prea fantezist — deşi, chiar pe când rostise întrebarea, simţi că îndoiala începe să i se clatine. Dacă Olson spunea adevărul, o grămadă de lucruri şi-ar fi găsit brusc explicaţia. Raiul însuşi, existenţa lui imposibilă; comportamentul ciudat al locuitorilor lui, întocmai ca oamenii care poartă povara unui secret îngrozitor; până şi viralii înşişi şi senzaţia lui Peter care îl urmărise toată viaţa, şi anume că aceştia erau mai mult decât însumarea părţilor lor.

— *Nu doar că îi controlează,* răspunse Olson.

Chiar pe când vorbea, se vedea cum i se ridică o greutate de pe suflet, de parcă ar fi aşteptat ani întregi să spună povestea.

— El este *ei,* Peter!

— Îmi pare rău că v-am minţit înainte, dar nu am avut de ales. Primii colonişti care au venit aici nu erau refugiaţi. Erau copii. Trenul i-a adus aici, nu ştiu precis de unde. Se duceau să se ascundă în Munţii Yucca, în tunelele dinăuntrul lor. Numai că Babcock era deja aici. Atunci a început visul. Unii spun că e o amintire din timpurile dinainte să fi devenit viral, când încă mai era o fiinţă umană. Dar odată ce ai omorât-o pe femeia din vis, îi aparţii lui. Aparţii inelului.

— Hotelul, cu străzile blocate din jurul lui, se încumetă Hollis. Era o capcană, nu-i aşa?

Olson încuviinţă din cap.

— De mulţi ani trimitem patrule care să ne aducă cât mai mulţi oameni. Unii rătăcesc pe acolo pur şi simplu. Alţii sunt lăsaţi de virali ca să-i găsim noi. Cum s-a întâmplat cu tine, Sara.

Sara clătină din cap.

— Tot nu-mi amintesc ce s-a întâmplat.

— Nimeni nu-şi aminteşte vreodată. Trauma este pur şi simplu prea mare.

Olson îşi întoarse privirea rugător la Peter.

— Trebuie să înţelegeţi. Am trăit aşa dintotdeauna. A fost singura cale de supravieţuire. Pentru majoritatea, inelul pare un preţ mic de plătit.

— Ei bine, e o înţelegere cam proastă, dacă e să mă-ntrebi pe mine! interveni Alicia.

Chipul îi era schimonosit de furie.

— Am auzit destule. Oamenii ăştia sunt *complici.* Sunt nişte *animăluţe de companie.*

O umbră trecu peste chipul lui Olson — cu toate că tonul vocii rămase aproape la fel de straniu de calm:

— Numeşte-ne cum vrei. N-ai spune ceva ce nu mi-am spus în sinea mea de o mie de ori până acum. Mira nu a fost singurul meu copil. Am avut şi un fiu. Ar fi cam de vârsta ta dacă ar mai trăi. Când a fost ales, mama lui s-a împotrivit. În cele din urmă, Jude a trimis-o în inel împreună cu el.

„Propriul fiu”, îşi spuse Peter. Olson îşi trimisese la moarte propriul fiu.

— De ce Jude?

Olson ridică din umeri.

— Pentru că e cine e. Jude a fost acela dintotdeauna.

Clătină din nou din cap.

— V-aş explica mai bine dacă aş putea. Dar nimic din toate acestea nu mai contează acum. Trecutul e trecut sau cel puţin asta îmi spun în sinea mea. Avem un grup care s-a pregătit pentru asta toată viaţa lor. Ca să ne scape, ca noi să ne trăim vieţile ca fiinţe umane. Dar, dacă

nu-l omorâm pe Babcock, îi va chema pe Cei Mulţi. Cu armele astea, am avea o şansă.

— Deci cine o să fie trimis în inel?

— Nu ştim. Jude n-o să ne zică.

— Cum rămâne cu Maus şi Amy?

— V-am spus deja că nu ştiu unde sunt.

Peter se întoarse către Alicia:

— Ele vor fi alesele.

— N-ai de unde să ştii, se împotrivi Olson. Iar Mausami e însărcinată. Jude n-ar alege-o pe ea.

Peter nu era prea sigur de asta. Mai mult decât atât: tot ce le spusese Olson îi întărea şi mai mult convingerea că Maus şi Amy aveau să fie trimise în inel.

— E deja cineva înăuntru?

Atunci le explică Olson cum stăteau cu dispunerea conductelor de deasupra meterezelor, îngenunchind pe podeaua garajului ca să le deseneze în praf.

— În prima parte, o să fie întuneric beznă, îi avertiză el, în vreme ce oamenii lui îşi împărţeau puştile şi pistoalele din încărcătura ascunsă şi găsită în Humvee. Trebuie doar să urmaţi zgomotul făcut de mulţime.

— Câţi oameni mai ai înăuntru? întrebă Hollis, care îşi umplea buzunarele cu cartuşe.

Îngenuncheaţi în dreptul unei lăzi deschise, Caleb şi Sara îşi încărcau amândoi puştile.

— Noi şapte, plus alţi patru la balcoane.

— Atât?! făcu Peter.

Deşi slabă de la început, şansa lor de reuşită părea deodată şi mai mică decât ar fi crezut.

— Jude câţi are?

Olson se încruntă.

— Am crezut că ai înţeles. Îi are pe toţi.

Când văzu că Peter nu mai zice nimic, Olson continuă:

— Babcock este mai puternic decât orice viral pe care l-ai văzut, iar mulţimea n-o să fie de partea noastră. N-o să fie uşor să-l ucidem.

— A mai încercat cineva?

— O dată, răspunse el şovăitor. Un grup mic, cum suntem noi. Acum mulţi ani.

Peter era pe cale să întrebe ce se întâmplase. Dar, în tăcerea lui Olson, pricepu care era răspunsul.

— Ar fi trebuit să ne spui.

O expresie de abjectă resemnare apăru pe chipul lui Olson. Peter îşi dădu seama că ceea ce vedea era o faţă împovărată de ceva mai mult decât tristeţe sau grijă. Era vină.

— Tu ce-ai fi spus, Peter?

Acesta nu răspunse; nu ştia. Probabil că nu l-ar fi crezut. Nu era sigur dacă îl credea nici acum. Însă Amy era înăuntrul inelului, de asta era sigur; o simţea până în măduva oaselor. Scoase încărcătorul din pistol ca să-l cureţe, după care îl introduse înapoi şi trase piedica. Se uită înspre Alicia, care încuviinţă din cap. Toată lumea era pregătită.

— Suntem aici ca să ne recuperăm prietenii, îi spuse lui Olson. Restul depinde de tine.

Însă Olson scutură din cap.

— Nu e loc de greşeală. Odată intraţi în inel, avem o singură şansă. Babcock trebuie să moară. Dacă nu-l ucidem, o să-i cheme pe Cei Mulţi. Trenul n-o să facă nicio diferenţă.

Lună nouă: Babcock simţea cum foamea îi dădea ghes. Încerca să-şi scoată din minte Locul Ăsta, Locul Întoarcerii, spunând:

E timpul!

E timpul, Jude!

Babcock se ridică în aer. Babcock zbura. Plutea grăbit deasupra deşertului, stăpânit de o foame măreaţă şi înălţătoare.

Adu-i la mine! Adu-mi-l întâi pe unul, apoi pe celălalt! Adu-mi-i ca să trăieşti doar aşa şi în niciun alt fel!

În aer era miros de sânge. Îi simţea esenţa în nări, pe limbă, curgându-i prin vene. Mai întâi s-ar fi înfruptat din sângele animalelor, de o dulceaţă vie. Apoi cel mai Bun şi mai Special, Jude al lui, cel care visa visul mai bine decât toţi ceilalţi de la Vremea Transformării, cel a cărui minte gândea laolaltă cu a lui ca a unui frate, avea să-i aducă pe aceia din sângele cărora Babcock urma să bea până la saţietate.

Urcă zidul dintr-un singur salt.

Sunt aici.

Eu sunt Babcock.

Noi suntem Babcock.

Coborî. Auzi gemetele mulţimii. De jur împrejurul lui, focurile împroşcau scântei în aer. În spatele flăcărilor, oamenii veniseră să vadă şi să afle. Iar prin despărţitură vedea animalele apropiindu-se, cu privirea lor neînfricată şi neştiutoare, iar foamea îl cuprinse ca un val pe care el aluneca acum spre ele, sfâşiind şi sfârtecând, mai întâi pe una, apoi pe cealaltă, fiecare îndeplinindu-şi la rândul ei gloriosul rol.

Noi suntem Babcock.

Acum putea auzi vocile. Cânturile mulţimilor din cuştile lor, de dincolo de flăcări; şi vocea Unicului, Jude al lui, stând pe meterezul de deasupra, dirijându-i ca într-un cor:

— Adu-mi-l întâi pe unul, apoi pe celălalt. Adu-mi-i ca să trăim…

Un zid de sunete, crescând în intensitate la unison:

— … doar aşa şi în niciun alt fel!

Două siluete îşi făcură apariţia prin deschizătură. Se împleticiră înainte, împinse de nişte bărbaţi care se retraseră numaidecât. Flăcările se ridicară încă o dată în spatele lor, o uşă de foc, care-i închise înăuntru pentru sacrificiu.

Mulţimea începu să strige:

— Inelul! Inelul! Inelul!

Tropot de picioare. Aerul era plin de vibraţii.

— Inelul! Inelul! Inelul!

Atunci o simţi. Într-o izbucnire strălucitoare şi grozavă, Babcock o simţi. Umbra din spatele umbrei, gaura din ţesătura nopţii. Cea care purta în ea sământa veşniciei, dar care nu era din sângele lui, nu era una dintre Cei Doisprezece şi nici Zero.

Era cea care se numea Amy.

Peter auzea totul prin gura de ventilaţie. Scandările, mugetele panicate ale vitelor şi apoi liniştea — liniştea răsuflărilor ţinute, liniştea spectacolului îngrozitor care era pe cale să se desfăşoare —, apoi explozia de urale. Căldura se ridica în valuri spre burta lui şi, odată cu ea, fumul înecăcios, de motorină arsă. Gura de ventilaţie era lată cât să încapă în ea o singură persoană târându-se pe coate. Undeva sub el, adunaţi în tunelul care lega inelul de intrarea principală a închisorii, erau oamenii lui Olson. Nu avea cum să le coordoneze sosirile şi nici cum să comunice cu ceilalţi împrăştiaţi prin mulţime. Trebuiau pur şi simplu să ghicească.

Peter văzu o deschizătură în faţă: un grătar de metal în podeaua conductei. Îşi lipi faţa de el, uitându-se în jos. Putea vedea scândurile meterezului, iar dincolo de ele, cam la vreo douăzeci de metri depărtare, podeaua inelului, mărginită de un şanţ în care ardea combustibil.

Podeaua era plină de sânge.

La balcoane, mulţimea îşi reluase scandatul. *Inelul! Inelul! Inelul! Inelul!* Peter ghici că el şi ceilalţi se aflau acum deasupra capătului dinspre est al încăperii. Trebuiau să traverseze meterezul sub privirile mulţimii ca să ajungă la scările de la etajul inferior. Se uită în spate la Hollis, care dădu din cap, şi ridică grătarul, împingându-l într-o parte. Apoi trase piedica de la pistol şi se târî înainte, în aşa fel încât să cuprindă deschizătura cu picioarele.

Amy, se gândi Peter, *nu ne aşteaptă nimic bun acolo jos. Fă ce ai de făcut sau o să murim cu toţii!*

Se lăsă prin deschizătură, cu picioarele înainte.

Cădea şi cădea, suficient de mult cât să se întrebe: De ce cad încă? Distanţa dintre conductă şi meterez era mai mare decât se aşteptase — nu doi metri, ci patru sau chiar cinci — şi lovi metalul cu un bubuit pe

care-l resimţi până în măduva oaselor. Se rostogoli. Pistolul nu mai era, îi alunecase din mână, iar pe când se rostogolea, reuşi să prindă cu colţul ochiului o siluetă de dedesubt: cu mâinile legate, cu trupul aplecat în semn de supunere, purtând o cămaşă fără mâneci pe care Peter o recunoscu numaidecât. Mintea i se agăţă de acea imagine, care era de altfel şi o amintire — o amintire a mirosului de lemn ars din ziua când incineraseră trupul lui Zander Phillips, afară, lângă centrală, în bătaia soarelui, şi a numelui brodat pe buzunar: *Armando*.

Theo!

Bărbatul din inel era Theo!

Fratele lui nu era singur. Mai era cineva lângă el, un bărbat în genunchi. Era dezbrăcat de la brâu în sus şi aplecat înainte, astfel încât nu i se vedea faţa. Iar pe măsură ce câmpul vizual al lui Peter se lărgea, îşi dădu seama că ce văzuse pe podea erau cele două vaci, sau cel puţin fuseseră cândva — erau bucăţi din ele împrăştiate peste tot, de parcă ar fi fost victimele unei explozii — şi că, ghemuit în mijlocul acelei grămezi de sânge, carne şi oase, cu faţa îngropată printre rămăşiţe, trupul cutremurându-i-se în timp ce se înfrupta din ele cu nesaţ, era un viral —, dar unul cum Peter nu mai întâlnise nicicând. Era cel mai mare pe care îl văzuse vreodată, cel mai mare pe care îl văzuse oricine vreodată, atât de uriaş chiar şi cum stătea ghemuit, încât părea o fiinţă cu totul nouă.

— Peter! Ai ajuns la ţanc pentru spectacol!

Se oprise întins pe spate, neajutorat ca o ţestoasă. Jude, tronând deasupra lui, cu o expresie pe chip pe care Peter nu o putea denumi, o plăcere întunecată dincolo de orice descriere, ţinând pistolul îndreptat spre el. Peter simţi trepidaţiile unor paşi ce veneau spre ei — mai mulţi bărbaţi în salopete portocalii ce fugeau de-a lungul meterezelor în toate direcţiile.

Jude stătea fix sub gura de ventilaţie.

— Dă-i bătaie! îi spuse Peter.

Jude zâmbi.

— Cât de nobil!

— Nu tu! făcu Peter, ridicându-şi privirea dincolo de el. Hollis!

Jude îşi ridică şi el capul la timp, tocmai bine ca glonţul din puşca lui Hollis să-l nimerească deasupra urechii drepte. O perdea rozalie de stropi: Peter simţi cum aerul se umezeşte de la ea. Preţ de o clipă, nu se întâmplă nimic. După care, din mâinile lui Jude pistolul alunecă cu zgomot pe meterez. Mai avea un alt pistol, cu pat gros, prins la brâu; Peter văzu cum mâna lui Jude se întinde orbeşte după el. Ceva pocni apoi înăuntrul lui, sângele începând să-i curgă din ochi, lacrimi de sânge demne de toată mila, şi se prăbuşi în genunchi, căzând înainte, cu o expresie de nesfârşită uimire încremenită pe chip, de parcă ar fi spus: *Nu-mi vine să cred că sunt mort.*

Mausami îl omorâse pe mecanicul care opera pompa de alimentare.

Ea şi Amy intraseră prin tunelul principal chiar înainte să ajungă mulţimea şi se ascunseseră sub scările care făceau legătura între etajul curţii interioare şi balcoane. Avură de aşteptat multe minute, strânse una-ntr-alta, şi ieşiră abia când auziră mugetele vacilor mânate de la spate şi uralele sălbatice ale mulţimii izbucnind deasupra lor. Aerul clocotea, înecat de fum şi de vapori.

Se petrecea ceva îngrozitor în spatele flăcărilor.

În vreme ce viralul se năpustea asupra vitelor, mulţimea părea să fi explodat de-a binelea, bătând cu pumnii, scandând şi tropăind din picioare, o singură fiinţă cuprinsă de un extaz înălţător şi teribil. Unii îşi ţineau copiii pe umeri ca să vadă mai bine. Vitele începuseră să mugească de-acum, lovind din copite şi gonind nebuneşte împrejurul inelului, repezindu-se spre flăcări, după care dădeau înapoi speriate, un dans nebun între doi piloni ai morţii. În vreme ce Mausami urmărea spectacolul, viralul se repezi înainte şi înhăţă o vită de picioarele din spate, o ridică cu un pârâit, răsucindu-i-le până când i le smulse cu totul, ca apoi să le fluture prin aer şi să le azvârle înspre cuşti într-o ploaie de sânge. Creatura abandonă vita acolo unde era — cu picioarele din faţă zvâcnindu-i în pământ, căznindu-se să-şi ridice trupul sfârtecat — şi o apucă pe cealaltă de coarne, aplicându-i aceeaşi mişcare circulară ca să-i rupă gâtul şi să-şi afunde apoi faţa în carnea de-acum nemişcată de la beregata animalului, spatele viralului părând să se umple pe măsură ce bea din el, iar trupul vitei să se contracte la fiecare sorbitură a viralului, micşorându-se sub ochii lui Mausami pe măsură ce sângele îi era supt din trup.

Nu mai putu să vadă în continuare; îşi întoarse capul.

— Adu-mi-l întâi pe unul, apoi pe celălalt. Adu-mi-i ca să trăim…

— … doar aşa şi în niciun alt fel!

Atunci îl văzu pe Theo.

În clipa aceea, în Mausami avu loc o luptă atât de violentă între bucurie şi groază, încât i se păruse că iese din propriul corp. Respiraţia i se opri; simţi că o ia ameţeala şi greaţa. Doi bărbaţi în salopete portocalii îl împingeau înainte pe Theo, conducându-l prin deschizătura dintre flăcări. Ochii îi erau goi, aproape ca ai bovinelor; părea să nu aibă habar de ce se întâmplă în jurul lui. Îşi ridică faţa spre mulţime, clipind absent.

Încerca să-l strige, însă vocea ei se pierdu prin marea de voci a mulţimii. O căută din ochi pe Amy, sperând ca fata să ştie ce era de făcut, însă nu o văzu pe nicăieri. Deasupra şi dedesubtul ei, vocile îşi reluaseră scandatul:

— Inelul! Inelul! Inelul!

Apoi, un al doilea bărbat fu adus înăuntru, ţinut de doi paznici.

Avea capul plecat, picioarele abia dacă îi atingeau podeaua, în vreme ce bărbaţii, după ce-l căraseră până acolo, îl împinseră înainte şi îl azvârliră la pământ, grăbindu-se să se retragă. Uralele mulţimii deveniseră de-acum asurzitoare, o mare de sunet. Theo se împletici înainte, cercetând din ochi mulţimea, de parcă ar fi căutat pe cineva care să-i vină în ajutor. Cel de-al doilea bărbat reuşise să se ridice în genunchi.

Era Finn Darrell.

Pe neaşteptate, o femeie apăru dinaintea ei: un chip cunoscut, cu o cicatrice lungă şi rozalie brăzdându-i obrazul ca o cusătură. Salopeta îi stătea umflată pe burtă, trădând faptul că era însărcinată.

— Te cunosc, îi spuse femeia.

Mausami se dădu înapoi, însă femeia o apucă de braţ, ochii ei cercetând chipul lui Mausami cu o intensitate sfredelitoare.

— Te cunosc, te cunosc!

— Dă-mi drumul!

Se smulse din strânsoare. În spatele ei, femeia continua s-o arate frenetic cu degetul şi să strige:

— O cunosc, o cunosc!

Mausami o luă la fugă. Toate gândurile o părăsiră, în afară de unul: trebuia să ajungă la Theo. Însă nu avea cum să treacă de flăcări. Viralul aproape dăduse gata vitele, cea de-a doua tresărindu-i spasmodic între fălci. Peste alte câteva secunde, urma să se ridice şi să-i vadă pe cei doi bărbaţi — pe Theo — iar acela avea să fie sfârşitul.

Atunci zări Mausami pompa. O formă uriaşă şi unsuroasă, conectată prin intermediul unor furtunuri lungi la două rezervoare imense de combustibil, mâncate de rugină. Mecanicul avea o puşcă atârnată de-a lungul pieptului şi un cuţit într-o teacă de piele, agăţat la curea. Stătea cu spatele, privirea lui, ca a tuturor, de altfel, aţintită asupra spectacolului ce se desfăşura dincolo de zidul pâlpâitor de foc.

Fu încercată de o umbră de îndoială — nu mai omorâse pe nimeni până atunci —, însă nu era suficient cât s-o oprească; dintr-o singură mişcare, ajunse în spatele paznicului, îşi scoase cuţitul şi i-l înfipse cu toată puterea în spate. Simţi o tensiune, muşchii încordându-i-se ca un arc; din adâncul gâtlejului îi ieşi o răsuflare de uimire.

Îl simţi cum moare.

Deasupra vacarmului auzi o voce venind de undeva de deasupra ei: era a lui Peter?

— Theo, fugi!

Pompa era o învălmăşeală nedesluşită de leviere şi roţi. Unde erau Michael şi Caleb când aveai nevoie de ei? Mausami îl alese pe cel mai mare — absolut la nimereală, un levier la fel de lung cât braţul ei — îl apucă strâns şi trase.

— Opriţi-o! strigă cineva, Opriţi-o pe femeia aia!

Pe când Mausami simţea glonţul străpungându-i coapsa — durere straniu de neînsemnată, nu mai mult decât înţepătura unei albine —, îşi dădu seama că reuşise. Focurile se stingeau de jur împrejurul inelului. Mulţimea începuse să se îndepărteze de gardul de sârmă ghimpată, toată lumea ţipa, haosul se instalase. Viralul se ridicase de lângă cea de-a doua vacă — o amestecătură fremătândă de lumini, ochi, gheare şi colţi, cu faţa lui netedă, gâtul lung şi cu pieptul îmbibat de sânge. Trupul îi apărea umflat, ca al unei căpuşe. Era înalt de cel puţin trei metri, poate chiar mai mult. Îşi răsuci iute capul şi dădu cu ochii de Finn; îşi pregăti saltul, lăsându-şi capul într-o parte şi încordându-şi trupul; păru să parcurgă distanţa dintre ei cu viteza gândului, nevăzut precum un glonţ, ajungând numaidecât în locul unde Finn zăcea neajutorat. Ce urmă Mausami nu văzu prea bine şi se bucură pentru asta; totul se petrecu atât de repede şi într-un mod atât de oribil, la fel cum fusese şi cu vaca, deşi mult mai rău, fiindcă de data asta era vorba de o fiinţă umană. Sânge împroşcat, o sfâşiere, o bucată din Finn fiind azvârlită într-o parte, iar o a doua în cealaltă.

Theo, se gândi ea, pe când durerea din picior devenea mai acută — un val de căldură şi lumină o făcu să se îndoaie şi mai mult de durere. Piciorul cedă sub greutatea ei, făcând-o să se prăbuşească la pământ. *Theo, sunt aici. Am venit să te salvez. O să avem un copil, Theo. O să fie băiat.*

Pe când cădea, zări o siluetă fugind de-a lungul inelului. Era Amy. Părul ei lăsa o dâră de fum în urmă; limbile de foc i se prinseseră de haine. Viralul îşi îndreptase acum atenţia spre Theo. Amy se puse între ei, protejându-l pe Theo ca un scut. În comparaţie cu silueta imensă şi umflată a creaturii, ea părea un bebeluş.

Iar în secunda aceea, care păru nesfârşită — lumea întreagă oprindu-se în loc, în vreme ce viralul ţintuia cu privirea făptura aceea firavă dinaintea lui —, Mausami se gândi: fata aceea vrea să spună ceva. Fata aceea o să deschidă gura şi o să vorbească.

La douăzeci de metri deasupra lor, Hollis trecuse prin gura de ventilaţie cu puşcă cu tot, urmat de Alicia, care ţinea o grenadă. O rostogoli pe podea şi îndreptă ţeava armei spre locul unde stăteau Babcock şi Amy.

— Nu-l pot ţinti!

Caleb şi Sara săriră şi ei chiar în spatele lor. Peter înşfăcă pistolul lui Jude de pe podeaua meterezului şi trase în direcţia celor doi bărbaţi care alergau spre ei. Unul dintre ei scoase un strigăt înăbuşit şi se prăbuşi cu faţa la podea.

— Trage în viral! îi strigă el Aliciei.

Hollis trase şi căzu şi cel de-al doilea bărbat de pe meterez, tot cu

faţa în jos.

— Amy e prea aproape! făcu Alicia.

— Amy, pleacă de acolo! strigă Peter.

Fata nu se clinti din loc. Cât mai putea să-l ţină aşa? Şi unde era Olson? Se stinseseră şi ultimele focuri; oamenii se învălmăşeau în jos pe scări, o avalanşă de salopete portocalii. Theo se depărtă de viral în patru labe, însă o făcea fără prea mare tragere de inimă; îşi acceptase soarta şi nu mai avea putere să se opună. Caleb şi Sara traversară meterezul, ajungând acum în dreptul scărilor şi pornind în jos spre balcoane. Peter auzea femei ţipând, copii plângând, o voce care semăna cu a lui Olson, ridicându-se deasupra vacarmului şi spunând:

— Tunelul! Toată lumea să se ducă spre tunel!

Mausami se căzni să ajungă în inel.

— Aici! Se împiedică, sprijinindu-se de mâini în cădere. Avea pantalonii îmbibaţi de sânge. Ghemuită în patru labe, încerca să se ridice. Începu să facă semn cu mâna şi să strige: Aici, aici!

Maus, îşi spuse Peter în sinea lui, *pleacă de acolo!*

Prea târziu. Vraja se desfăcuse.

Viralul îşi înălţă faţa spre tavan şi se chirci, corpul lui adunându-şi energia ca un arc strâns, apoi îşi luă zborul, ţâşnind prin aer. Venea spre ei fără milă, trecând pe deasupra capetelor lor şi agăţându-se de grinzile tavanului, rotindu-şi corpul ca un copil care se leagănă de o creangă de copac — o imagine ciudat de captivantă, ba chiar îmbucurătoare — ca să coboare apoi pe meterez cu un bubuit cutremurător.

Eu sunt Babcock.

Noi suntem Babcock.

— Lish…

Peter simţi grenada trecându-i pe lângă cap, arzându-i obrazul de la gazul ei fierbinte; ştia ce urma să se întâmple chiar înainte să se întâmple.

Grenada explodă. O răbufnire de zgomot şi căldură, Peter fu azvârlit pe spate, spre Alicia, şi se rostogoliră amândoi pe meterez, doar că meterezul nu mai era. Începuse să se prăbuşească. Se izbiră cu putere de ceva care se prinse în loc şi le susţinu greutatea, iar preţ de o clipă plină de speranţă totul păru să încremenească. Dar structura se aplecă iarăşi înainte şi, trosnind din toate niturile, cu geamătul metalului care se încovoia, capătul meterezului se desprinse din tavan şi se îndreptă spre podea precum un ciocan în cădere.

Leon, pe alee, cu faţa în jos, prăbuşit la pământ. „Fir-ar să fie”, îşi spuse în sinea lui. „Unde s-o fi dus fata aia?”

Avea un soi de căluş îndesat în gură; mâinile îi erau legate la spate. Încercase să-şi mişte picioarele, însă şi ele erau legate. Zdrahonul ăla

fusese de vină, Hollis; Leon îşi amintea acum. Hollis îşi făcuse apariţia din umbră, fluturând ceva în mână, după care Leon se trezi de unul singur în întuneric, fără să se poată mişca.

Nasul îi era blocat de muci şi sânge închegat. Probabil că nenorocitul ăla i-l spărsese. Asta îi mai trebuia, un nas spart. Credea că avea sparţi şi câţiva dinţi, dar având căluşul în gură, iar limba fiindu-i strivită în spatele lui, nu putea să verifice.

Era atât de al naibii de beznă aici, încât nu putea vedea nici la jumătate de metru în faţa lui. De undeva venea putoare de gunoi. Oamenii îl aruncau mereu pe alei, în loc să-l ducă la tomberon. De câte ori nu-l auzise pe Jude spunându-le oamenilor: *Duceţi-vă gunoiul la tomberon! Ce suntem noi, porci?* Un fel de glumă, de vreme ce nu mai existau porci, dar, chiar şi aşa, care mai era diferenţa? Jude făcea mereu glume de genul ăsta, ca să bage frica în oameni. Avuseseră porci într-un timp — lui Babcock îi plăceau porcii pe cât de mult îi plăceau şi vacile —, dar un soi de boală îi curăţase pe toţi într-o singură iarnă. Sau poate că au presimţit ce avea să urmeze şi şi-au spus: *Ce naiba, mai bine mă aşez aici în noroi şi aştept să mor.*

Un lucru era sigur: nimeni nu ar fi venit după Leon; trebuia să rezolve el însuşi problema ridicatului în picioare. Se gândise el cum să reuşească: strângându-şi genunchii la piept. Asta îi trimise o durere îngrozitoare în umeri, loviţi cum erau, şi se împinse cu ajutorul feţei, cu nasul şi cu dinţii lui sparţi, în pământ; scoase un geamăt de durere prin cârpa îndesată în gură şi, până când reuşi să-şi ducă treaba la îndeplinire, ameţise, gâfâia din greu şi era leoarcă de sudoare. Îşi înălţă capul — simţi o durere şi mai mare în umeri, ce naiba făcuse individul ăla, de-i legase mâinile atât de strâns? — şi îşi ridică partea de sus a corpului, până când ajunse să stea în capul oaselor, cu genunchii strânşi sub el, însă atunci îşi dădu seama de greşeala făcută. Nu avea cum să se ridice în picioare. Crezuse că se putea împinge în degetele de la picioare şi să-şi ia avânt. Dar asta nu l-ar fi făcut decât să cadă iarăşi cu faţa în jos. Trebuia mai întâi să se sprijine de perete şi să se ridice ajutându-se de el. Însă acum rămăsese blocat, cu picioarele strânse sub el, înţepenit în locul ăla de rahat.

Încercase să strige după ajutor, nimic complicat, doar un „Hei”, însă nu ieşi decât un „Aaaaa” înăbuşit, care-l făcu să tuşească. Simţea deja cum i se opreşte circulaţia în picioare, o amorţeală înţepătoare care pornea de la degete şi se târa în sus, ca furnicile.

Ceva se mişca.

Stătea cu faţa la alee. Dincolo de ea se întindea piaţeta, cufundată în beznă, de vreme ce focul din cazan se stinsese. Încercă să desluşească ceva în întuneric. Poate că era Hap, care venise după el. Ei bine, oricine ar fi fost, nu putea să vadă nici pe naiba. Cel mai probabil mintea îi juca feste. Singur, afară, când era lună nouă, oricine ar fi

putut să devină cam agitat.

Dar nu: ceva *chiar* se mişca acolo. Leon simţi din nou. Senzaţia venea din pământ şi i se urca prin genunchi.

Fu învăluit de-o umbră. Îşi ridică degrabă capul, ca să vadă numai stelele, sclipind în bezna lichidă. Senzaţia din genunchi era mai intensă acum, un tremurat ritmic, ca fluturarea a o mie de aripi. Ce naiba…?

O siluetă ţâşni pe alee. Hap.

— *Aaaaaaaaa!* făcu el prin căluş. *Aaaaaaaaa!*

Însă Hap nu păru să-l observe. Se opri la marginea aleii ca să-şi recapete răsuflarea, după care îşi continuă goana.

Atunci văzu de ce anume fugea Hap.

Leon îşi vărsă bila, apoi maţele. Însă mintea lui nu era în stare să priceapă aceste lucruri, de vreme ce gândurile toate îi fuseseră anulate de groaza uriaşă şi imponderabilă.

Capătul meterezului se lovi de podea cu o bufnitură teribilă. Peter, care se prinsese de o balustradă, abia reuşi să se ţină. Un obiect se rostogoli pe lângă el, dându-se peste cap şi zăngănind, înainte să cadă în gol: carcasa grenadei, lăsând în urma ei o spirală de fum asemenea unui meteorit. Ceva greu îl lovi apoi de sus, făcându-l să-şi desprindă mâna de pe balustradă — Hollis şi Alicia, strânşi unul într-altul —, şi asta fusese: toţi trei căzură în gol, alunecând de pe meterezul ce stătea pieziş până pe podeaua de dedesubt.

Loviră pământul într-o învălmăşeală de braţe, picioare, trupuri şi echipament, împrăştiindu-se pe podea ca bilele azvârlite de o mână. Peter ajunse întins pe spate, clipind cu ochii în tavanul îndepărtat, mintea şi corpul vuindu-i de la adrenalină.

Unde era Babcock?

— Vino! Alicia îl trase de cămaşă şi îl puse pe picioare.

Sara şi Caleb erau lângă ea; Hollis venea şchiopătând spre ei, având încă puşca la el.

— Trebuie să plecăm de aici!

— Unde s-a dus?

— Nu ştiu! Şi-a luat avânt şi dus a fost!

Rămăşiţele vacilor erau împrăştiate peste tot. Aerul duhnea a sânge, a carne. Amy o ajută pe Maus să se ridice în picioare. Hainele fetei încă fumegau, deşi ea nu părea să fi băgat de seamă. Focul îi arsese un smoc de păr, lăsând să se vadă rana rozalie din creştet.

— Ajută-l pe Theo, spuse Mausami, pe când Peter se ghemui dinaintea ei.

— Maus, eşti rănită!

Îşi ţinea dinţii încleştaţi de durere. Îi făcu semn să se dea la o parte.

— *Ajută-l pe el!*

Peter se duse la locul unde fratele său stătea cu genunchii pe pământ. Părea buimac, cu o expresie încă pierdută pe faţă. Era desculţ, hainele îi erau numai zdrenţe, braţele acoperite de cruste. Ce-i făcuseră?

— Theo, uită-te la mine! îi porunci Peter, apucându-l de umeri. Eşti rănit? Crezi că poţi să mergi?

O licărire păru să se aprindă în ochii fratelui său. Nu era vechiul Theo, dar măcar o umbră.

— Dumnezeule, spuse Caleb, ăla e *Finn!*

Băiatul arătă spre o siluetă însângerată de pe podea, la câţiva metri depărtare. Peter crezuse mai întâi că era o bucată dintr-o vacă, însă când văzu mai bine detaliile, îşi dădu seama că bucata aceea de carne şi oase era o jumătate de om, trunchiul, capul şi un singur braţ, care era întors într-un unghi ciudat peste fruntea mortului. Nu mai era nimic mai jos de mijloc. Faţa, după cum spusese şi Caleb, era a lui Finn Darrell.

Îl strânse şi mai bine pe Theo de umeri. Sara şi Alice o ridicau pe Mausami în picioare.

— Theo, am nevoie de tine să încerci să mergi.

Theo clipi şi îşi umezi buzele.

— Eşti chiar tu, frăţioare?

Peter dădu din cap.

— Ai… venit după mine.

— Caleb, spuse Peter, ajută-mă.

Peter îl trase pe Theo în sus şi îşi petrecu braţul pe după mijlocul lui, Caleb făcând acelaşi lucru pe cealaltă parte.

Şi astfel, o luară toţi trei la fugă.

Ieşiră prin tunelul întunecat, direct în mijlocul mulţimii care fugea. Oamenii se buluceau spre ieşire, împingând şi dând din coate. În faţă, Olson le făcea semn oamenilor să intre prin deschizătură, strigându-le cât îl ţinea gura:

— Fugiţi la tren!

Dădură buzna în tunel şi ieşiră în curte. Toată lumea se îndrepta spre poartă, care era deschisă. Din cauza întunericului şi a învălmăşelii, se crease un blocaj, prea mulţi oameni încercând să se strecoare deodată prin deschizătură. Unii încercau să se caţere pe gard, rănindu-se în sârma ghimpată. Cât timp Peter urmărea scena, un bărbat ajuns în vârf căzu ţipând pe spate, cu un picior prins în sârmă.

— Caleb! strigă Alicia. Ia-o pe Maus!

Mulţimea se aduna în jurul lor. Peter zări capul Aliciei ivindu-se pe deasupra aglomeraţiei şi o străfulgerare de păr blond care ştia că era al Sarei. Ambele înaintau în direcţia greşită, căznindu-se să meargă împotriva curentului.

— Lish! Unde te duci?

Însă vocea lui fu acoperită de izbucnirea unui sunet, o singură notă susţinută care despica aerul şi care părea să vină de nicăieri şi de peste tot.

Michael, se gândi el. Venea Michael.

Fură brusc împinşi înainte, forţa gloatei panicate ridicându-i ca un val. Cumva, Peter reuşi să-l ţină aproape pe fratele său. Trecură prin poartă şi dădură de o altă mare de oameni, înghesuită în spaţiul liber dintre cele două garduri. Cineva intră în el din spate şi îl auzi pe bărbat cum bombăne, se împiedică şi cade sub picioarele mulţimii. Peter se căznea să-şi croiască drum, împingând şi dând din coate, folosindu-şi corpul pe post de berbece, până când, în cele din urmă, se văzură trecuţi şi prin cea de-a doua poartă.

Şinele de tren îi aşteptau goale dinaintea lor. Pe când înaintau, Theo părea să-şi revină, să depună un efort mai mare ca să-şi susţină propria greutate. În haosul acela şi în beznă, Peter nu mai reuşi să-i vadă şi pe ceilalţi. Îi strigă, dar nu auzi niciun răspuns din cauza ţipetelor celor care treceau în fugă pe lângă el. Drumul urca pe o colină nisipoasă şi, pe măsură ce se apropiau de vârf, văzu strălucirea unei lumini ce venea dinspre sud. Al doilea răsunet al sirenei, apoi o văzu.

O măgăoaie învolburată şi argintie se îndrepta spre ei, despicând noaptea ca tăişul unui cuţit. O singură rază strălucitoare îi ţâşnea din bot, scăldând în lumina ei grămada de siluete ce se strânsese în jurul şinelor. Îi văzu pe Caleb şi pe Mausami mai în faţă, alergând spre tren. Sprijinindu-l încă pe Theo, Peter se împiedică de terasament; auzi scârţâitul frânelor. Oamenii alergau pe lângă tren, încercând să se prindă de el. În vreme ce locomotiva se apropia, la cabina din faţă se deschise o ferestruică, iar capul lui Michael se ivi afară:

— Nu putem opri!

— Ce?

Michael îşi făcu mâinile căuş:

— N-avem cum să oprim!

Trenul mergea acum la viteză mică. Peter îi văzu pe Caleb şi pe Hollis urcând o femeie într-unul dintre cele trei vagoane deschise ce veneau în urma locomotivei; Michael o ajută pe Maus să urce scara până în vagon, Amy împingând-o de la spate. Peter începu să alerge împreună cu fratele lui, să-şi potrivească viteza cu cea a scării; în vreme ce Amy se strecură prin ferestruică, Theo se apucă de scară şi începu să urce. Când ajunse sus, Peter sări după el şi se ridică în braţe, picioarele atârnându-i în gol. În spatele lui auzi zgomot de armă, gloanţele ricoşând din lateralele vagoanelor.

Trase bine uşa în urma lui, ca să se trezească închis într-o cabină strâmtă, luminată de sute de beculeţe. Michael stătea lângă panoul de

control, cu Billie alături. Amy se cuibărise pe podea, în spatele scaunului lui Michael, cu ochii deschişi larg şi cu genunchii strânşi defensiv la piept. La stânga lui Peter, un coridor îngust ducea spre spatele trenului.

— Pe toţi zburătorii, Peter! începu Michael, rotindu-se în scaun, de unde Dumnezeu a apărut Theo?

Fratele lui Peter zăcea prăbuşit pe podeaua coridorului; Mausami îi ţinea capul la piept, cu piciorul însângerat strâns sub ea.

Peter strigă către partea din faţă a cabinei:

— E vreo trusă medicală în chestia asta?

Billie îi dădu o cutie de metal. Peter o deschise şi scoase din ea o faşă, pe care o rulă, făcând din ea o compresă. Sfâşie pantalonul lui Maus din dreptul rănii, un crater de piele jupuită şi de carne însângerată, puse bandajul deasupra şi îi spuse să ţină apăsat.

Theo îşi ridică faţa, ochii scăpărându-i.

— Visez oare?

Peter scutură din cap.

— Ea cine e? Cine e fata? Mă gândeam că… Vocea i se pierdu.

Atunci, pentru prima oară, îşi dădu seama: reuşise. *Ai grijă de fratele tău.*

— Avem timp mai târziu, bine?

Theo schiţă un zâmbet slăbit.

— Cum spui tu.

Peter se duse în partea din faţă a cabinei, între cele două scaune. Prin fâşia liberă dintre plăcile care protejau parbrizul putea vedea deşertul în lumina farului din faţă şi şinele ce se pierdeau sub ei.

— Babcock a murit? întrebă Billie.

El clătină din cap.

— *Nu l-aţi omorât?*

Vederea femeii din faţa lui îl umplu deodată de furie.

— Unde naiba era Olson?

Înainte ca ea să poată răspunde, Michael îi întrerupse:

— Aşteaptă, unde sunt ceilalţi? Unde e *Sara?*

Ultima oară când o văzuse Peter, era cu Alicia la poartă.

— Cred că trebuie să fie într-unul din vagoanele astea.

Billie deschise din nou uşa cabinei, scoţându-şi capul afară, ca apoi să intre înapoi.

— Sper că s-a urcat toată lumea, spuse ea, pentru că uite-i cum vin. Bagă mare, Michael!

— Sora mea ar putea fi încă acolo! strigă Michael. Ai spus că nu rămâne nimeni în urmă!

Billie nu aşteptă. Se duse la Michael, împingându-l înapoi în scaun, apucă manivela din panoul de comandă şi o acţionă. Peter simţi trenul luând viteză. Un cadran digital de pe panou se trezi la viaţă, numărul

afişat crescând întruna: 30, 35, 40. Apoi trecu în goană pe lângă Peter în drumul ei spre coridor, unde o scară în perete ducea la o a doua trapă din tavan. Urcă iute, răsucind roata şi strigând către capătul trenului:

— Gus! Sus, pe acoperiş. Să mergem!

Gus se repezi înainte, trăgând după el o traistă din pânză groasă, pe care o desfăcu, scoţând la iveală o grămadă de puşti cu ţeava scurtă. Îi dădu una lui Billie şi luă una şi pentru el, după care îşi ridică faţa mânjită de ulei spre Peter şi îi întinse şi lui o armă.

— Dacă vii, îi spuse el răstit, să nu uiţi să-ţi ţii capul aplecat.

Urcară scara, mai întâi Billie, apoi Gus. Când Peter îşi vârî capul prin trapă, o rafală de vânt îl izbi drept în faţă, făcându-l să se lase în jos. Înghiţi, alungându-şi teama cât mai în adâncul lui, şi făcu încă o încercare, ieşind prin deschizătură cu capul îndreptat spre partea din faţă a trenului, târându-se pe acoperiş pe burtă. Michael îi întinse puşca de dedesubt. Se lăsă pe vine, încercând să-şi menţină echilibrul şi în acelaşi timp să apuce puşca. Vântul îl lovea neîncetat, o presiune continuă ce ameninţa să-l dărâme. Acoperişul locomotivei era bombat, cu o fâşie plată pe centru. Acum stătea cu faţa spre capătul trenului, lăsându-şi greutatea în vânt; Billie şi Gus erau deja cu mult înaintea lui. Peter îi văzu cum sar peste spaţiul dintre primul şi al doilea vagon, croindu-şi drum spre capătul trenului în bezna mistuitoare.

Văzu mai întâi viralii ca o masă de lumină verde şi pâlpâitoare venind în urma trenului. Pe deasupra huruitului motorului şi a scârţâitului roţilor, o auzi pe Billie strigând ceva, însă cuvintele ei se pierdură pe drum. Trase aer în piept, îşi ţinu respiraţia şi sări peste golul dintre locomotivă şi primul vagon. O parte din el se întreba *Ce fac aici, ce fac pe acoperişul unui tren în mişcare?,* în vreme ce o altă parte accepta acest lucru, oricât de ciudat ar fi părut, drept o consecinţă inevitabilă a evenimentelor din acea noapte. Strălucirea verde era mai aproape acum, despărţindu-se ca să formeze o bandă lată, arcuită, de puncte săltăreţe, iar atunci Peter înţelese ce vedea de fapt — nu erau doar vreo zece sau douăzeci de virali, ci o armată de câteva sute.

Cei Mulţi.

Cei Mulţi ai lui Babcock.

Când cel dintâi îşi făcu apariţia, sărind prin aer spre capătul trenului, Billie şi Gus începură să tragă. Peter era pe la mijlocul celui de-al doilea vagon. Trenul se zgâlţâi, iar el simţi cum îi alunecă picioarele şi, uite aşa, îşi pierdu arma, care căzu în gol. Auzi un ţipăt, dar, când îşi ridică privirea, nu era nimic — locul unde până atunci stătuseră Billie şi Gus era acum gol.

Abia ce-şi recăpătase echilibrul, că o nouă bufnitură puternică, venită din partea din faţă a trenului, îl aruncă înainte. Orizontul se

prăbuşi; cerul nu mai era. Alunecă pe burtă de-a lungul acoperişului înclinat al vagonului. Tocmai când credea că avea să fie azvârlit în aer, mâinile lui dădură de o buză îngustă de metal de deasupra uneia dintre plăcile blindate. N-avu timp nici să-i fie frică. În bezna ameţitoare, simţi un zid trecând fulgerător pe lângă el. Treceau printr-un fel de tunel scobit în munte. Se ţinea bine, cu picioarele fluturându-i în gol, căznindu-se să stea cât mai lipit de tren, când simţi deodată un curent de aer venind de dedesubtul lui, pe când uşa unui vagon se deschise şi două perechi de mâini îl traseră înăuntru.

Mâinile erau ale lui Caleb şi ale lui Hollis. Într-o învălmăşeală de braţe şi picioare, se prăbuşiră pe podeaua vagonului. Interiorul era luminat de o singură lampă ce se legăna într-un cui. Vagonul era aproape gol — doar câteva siluete întunecate stăteau ghemuite la perete, aparent paralizate de frică. Dincolo de uşa deschisă, zidurile tunelului li se perindau dinaintea ochilor, umplând spaţiul cu zgomot şi vânt. În timp ce Peter se ridică în picioare, o siluetă cunoscută îşi făcu apariţia din umbră: Olson Hand.

Se simţi cuprins de o furie aprigă. Peter îl apucă pe bărbat de gulerul salopetei, împingându-l în peretele vagonului şi punându-i mâna în gât.

— Unde naiba ai fost? Ne-ai lăsat baltă acolo!

Chipul lui Olson se făcu alb ca hârtia.

— Îmi pare rău. N-am avut de ales.

Atunci înţelese totul. Olson îi trimisese în inel drept momeală.

— Ai ştiut cine era, nu-i aşa? Ai ştiut că era fratele meu în tot timpul ăsta.

Olson înghiţi greu, vârful mărului lui Adam lovindu-i-se de braţul lui Peter.

— Da. Jude credea că o să vină şi alţii. De-asta v-am aşteptat în Las Vegas.

O altă bufnitură se auzi dinspre partea din faţă a trenului; toată lumea fu aruncată înainte. Olson se sufoca în strânsoarea lui Peter. Ieşiseră din tunel, înapoi în câmp deschis. Peter auzi împuşcături de afară şi văzu Humvee-ul trecând în goană pe lângă ei, cu Sara pe scaunul şoferului, strângând cu putere volanul, şi cu Alicia la mitralieră, trăgând în rafale scurte spre capătul trenului.

— Ieşiţi de acolo!

Alicia le făcea disperată semn cu mâna înspre ultimul vagon. Sunt chiar în spatele vostru!

Brusc, toţi cei din vagon începură să ţipe, să se împingă, să se depărteze cât mai mult de uşa deschisă. Olson prinse una dintre siluete de braţ şi o împinse înainte. Era Mira.

— Ia-o pe ea! strigă el. Du-o la locomotivă! Chiar dacă vagoanele o să fie luate cu asalt, acolo o să fie în siguranţă.

Sara se trăsese mai aproape, încercând să potrivească viteza maşinii cu cea a trenului, să micşoreze spaţiul dintre ele.

Alicia le făcea semn:

— Săriţi!

Peter se apleca în afară.

— Vino mai aproape!

Sara făcu întocmai. Vehiculul era la nici doi metri depărtare acum, Humvee-ul poziţionat sub ei, paralel cu şinele.

— Întinde mâinile! îi strigă Alicia Mirei. Te prind eu!

Fata, stând pe margine, încremenise de frică.

— Nu pot! se plânse ea.

O altă bufnitură asurzitoare. Peter îşi dădu seama că trenul îşi croia acum drum prin molozul adunat pe şine. Humvee-ul viră scurt în timp ce un obiect mare, din metal, trecu rostogolindu-se între el şi tren, tocmai când una dintre siluetele din mulţime sări în picioare şi ţâşni spre uşă. Înainte ca Peter să poată spune ceva, bărbatul trecuse deja peste intervalul care se lăţea din ce în ce, cu un salt disperat. Se izbi de laterala maşinii şi se agăţă cu mâinile de acoperiş; preţ de o clipă, păru că va reuşi să se ţină. Însă chiar atunci atinse pământul cu un picior, târşâindu-l prin praful drumului, şi, cu un strigăt mut, fu azvârlit cât colo.

— Ţine-l pe poziţie! strigă Peter.

De două ori se apropie Humvee-ul de tren. Şi de două ori, Mira refuză să sară.

— Nu merge aşa, făcu Peter. Trebuie să ne urcăm pe acoperiş. Se întoarse spre Hollis: Du-te tu primul. Te împingem eu şi cu Olson.

— Sunt prea greu. Să se ducă Bascheţel primul, apoi tu. O ridic eu pe Mira.

Hollis se lăsă pe vine; Caleb se căţără pe umerii lui. Humvee-ul se îndepărtă încă o dată, Alicia trăgând în rafale scurte spre capătul trenului. Cu Bascheţel pe umerii lui, Hollis se duse la marginea vagonului.

— În regulă! Să-i dăm drumul!

Hollis se trase la o parte, cu o mână ţinând încă strâns piciorul lui Caleb; Peter i-l apucă pe celălalt. Împreună, îl împinseră pe băiat în sus, dându-i avântul necesar.

Peter se urcă şi el în acelaşi mod. De pe acoperişul vagonului, putea să vadă ceata de virali, care trecuseră prin tunel şi se împărţiseră în trei grupuri — unul în spatele lor şi celelalte două de-o parte şi de alta a trenului. Alergau într-un fel de galop, folosindu-se şi de mâini, şi de picioare ca să se lanseze în salturi lungi. Alicia trăgea spre fruntea grupului din mijloc, care ajunsese la mai puţin de zece metri depărtare. Unii se prăbuşeau la pământ, morţi, răniţi sau poate doar speriaţi, n-ar fi putut spune; ceata îi lăsa în urmă şi continua să

înainteze. În spatele lor, celelalte două grupuri începeau să se unească, trecând unul prin celălalt ca nişte curenţi de apă şi separându-se încă o dată ca să revină la formaţia iniţială.

Stătea pe burtă, alături de Caleb, şi îşi întinse mâinile ca să-i ridice pe Hollis şi pe Mira; găsiră mâinile fetei înspăimântate şi o traseră lângă ei pe acoperiş.

Alicia, de dedesubt, le strigă:

— Capul jos!

Trei virali se urcaseră acum pe acoperişul ultimului vagon. Un jet de foc izbucni dinspre Humvee, iar aceştia fugiră speriaţi. Caleb se pregătea deja să sară înapoi pe locomotivă. Peter dădu s-o ia pe Mira, însă fata încremenise în loc, lipită de acoperişul vagonului, strângându-l atât de puternic cu braţele, de parcă ar fi fost ultimul lucru din lume care ar mai fi putut s-o salveze.

— Mira! spuse Peter, încercând s-o facă să se ridice. Te rog!

Ea continua să se ţină cu înverşunare.

— Nu pot, nu pot, nu pot.

De dedesubt se ivi o mână cu gheare, care o înşfacă de gleznă.

— Tăticule! mai apucă să strige şi dispăru.

Nu mai putea face nimic. Peter ţâşni spre spaţiul dintre vagoane, îl trecu dintr-o săritură şi se strecură înăuntru prin trapă, în spatele lui Caleb. Îi spuse lui Michael să menţină trenul în linie şi deschise uşa cabinei ca să se uite în spate.

Viralii luaseră de-acum cu asalt cel de-al treilea vagon, agăţându-se de el ca nişte insecte. Atât de frenetici erau în disperarea lor, încât părea că se luptă unul cu altul, lovindu-se şi mârâind ca să-şi revendice dreptul de a fi primii înăuntru. Chiar şi pe deasupra vântului, Peter putea să audă ţipetele sufletelor înfricoşate din vagoane.

Unde era Humvee-ul?

Atunci îl văzu: gonea drept spre ei, zguduindu-se sălbatic din cauza terenului. Hollis şi Olson erau agăţaţi de acoperişul vehiculului. Mitraliera nu mai avea muniţie, toate gloanţele fuseseră trase. Viralii aveau să-i împresoare din clipă în clipă.

Peter îşi scoase capul pe uşă:

— Adu-l mai aproape!

Sara trase de volan, aducând maşina paralel cu trenul. Hollis fu cel dintâi care se prinse de scară, urmat de Olson. Peter îi ajută să intre în cabină, apoi strigă în jos:

— Alicia, tu urmezi!

— Cum rămâne cu Sara?

Humvee-ul se îndepărtă din nou, Sara chinuindu-se să-l menţină cât mai aproape fără să se ciocnească. Peter auzi un trosnet pe când uşa ultimului vagon fu smulsă din balamale, rotindu-se în aer şi dispărând

în beznă.

— O iau eu! Tu apucă-te de scară!

Alicia sări de pe acoperişul Humvee-ului, lansându-şi corpul spre vagon. Însă distanţa devenise deodată prea mare; în mintea lui, Peter o şi vedea căzând, mâinile ei neavând de ce să se prindă, trupul ei strivit în spaţiul dintre vehicule. Dar reuşi: mâinile ei găsiseră scara; Alicia se urcă în tren, punându-şi o mână deasupra celeilalte. Când ajunse la ultima treaptă, se întoarse, întinzându-şi corpul peste spaţiul dintre vagoane.

Sara ţinea de volan cu o singură mână; cu cealaltă încerca disperată să fixeze puşca astfel încât să apese pe ambreiaj.

— Nu vrea să stea!

— Las-o, te prind eu! strigă Alicia. Deschide uşa şi ia-mă de mână.

— N-o să ţină!

Brusc, Sara tură motorul. Humvee-ul o ţâşni în faţă, depăşind trenul. Sara era acum la marginea şinelor. Uşa şoferului se deschise. Atunci acţionă frânele.

Marginea plugului locomotivei agăţă portiera şi o reteză ca un cuţit, azvârlind-o cât colo. Preţ de o clipă, Humvee-ul se înclină pe două roţi, alunecând de-a lungul terasamentului, după care partea stângă a vehiculului reveni pe pământ cu o bufnitură. Sara se îndepărta acum, gonind de-a lungul drumului la un unghi de patruzeci şi cinci de grade faţă de tren; Peter văzu o dâră de praf, după care maşina fu trasă din nou paralel cu trenul. Alicia întinse o mână în interval.

Peter:

— Lish, orice ai avea de gând să faci, fă-o acum!

Cum reuşi Alicia, Peter n-avea să înţeleagă niciodată. Când o întrebă mai târziu, Alicia se mulţumi să ridice din umeri. Nu se gândise prea mult înainte, îi răspunsese; pur şi simplu îşi urmase instinctele. În realitate, avea să vină o vreme, nu mult mai târziu, când Peter se va aştepta la asemenea lucruri din partea ei — lucruri extraordinare, lucruri de necrezut. Însă în noaptea aceea, în distanţa ameţitoare dintre Humvee şi tren, ce făcuse Alicia păruse pur şi simplu uimitor, dincolo de orice putere de înţelegere. Şi nici nu ştia nimeni ce era pe cale Amy, din ultimul vagon, să facă sau ce se afla între locomotivă şi primul vagon. Nici măcar Michael nu avea habar de asta. Poate că Olson ştia ceva; poate că acesta fusese motivul pentru care îi spusese lui Peter s-o ducă pe fiica lui la locomotivă, că acolo avea să fie în siguranţă. Sau cel puţin aşa îşi explică Peter după. Însă Olson nu spusese nimic despre asta şi nici nu ar fi avut vreunul inima să întrebe, date fiind circumstanţele şi puţinele minute pe care le petrecuseră cu el.

Pe când primul viral se năpustea asupra Humvee-ului, Alicia se întinse, apucând-o pe Sara de încheietura mâinii cu care ţinea volanul,

şi trase. Sara se basculă de braţul Aliciei într-un arc de cerc larg, separându-se de vehicul în vreme ce acesta se îndepărta. Preţ de o clipă oribilă, privirea ei o întâlni pe a lui Peter, în timp ce picioarele îi atinseră razant pământul — era privirea unei femei care ştia că urmează să moară. Însă Alicia trase cu şi mai multă putere, în sus, mâna liberă a Sarei găsi scara, iar cele două se urcară; Sara şi Alicia ajunseră cu bine în cabină.

Dar atunci se întâmplă. Un bubuit care-ţi spărgea urechile, ca un tunet: locomotiva ţâşni violent înainte, eliberată de greutate; tot ce era în cabină fu deodată azvârlit în aer. Peter, care stătea lângă ferestruica deschisă, simţi cum îi fuge pământul de sub picioare şi este aruncat pe spate, izbindu-se cu tot trupul de perete. Se gândi: *Amy*. Unde era Amy? Pe când se prăbuşea la podea, auzi un al doilea zgomot, mai puternic decât primul, şi ştia de la ce venea: dangătul asurzitor şi scrâşnetul metalic al vagoanelor din spate care ieşiseră de pe şine, zburând prin aer şi prăvălindu-se înapoi pe platoul deşertului ca o avalanşă de fier, toată lumea dinăuntrul lor fiind moartă, moartă, moartă.

Pe la prânz, se opriră. Ajunseseră la capătul liniei, le spuse Michael, oprind motorul. Hărţile pe care i le arătase Billie indicau că şinele dispăreau în dreptul oraşului Caliente. Erau norocoşi că trenul îi dusese atât de departe.

— Cât de departe? întrebă Peter.

— Patru sute de kilometri, mai mult sau mai puţin, răspunse Michael. Vezi lanţul acela muntos? Arătă cu degetul prin fanta din parbriz: Acolo este Utah.

Coborâră din tren. Se aflau într-un fel de gară, cu şine peste tot prin jur, pline de vagoane abandonate — locomotive, cisterne, remorci. Pământul era mai puţin uscat; aici creşteau iarbă înaltă şi plopi şi adia un vânticel blând, răcorind aerul. În apropiere curgea şi o apă; puteau auzi păsările ciripind.

— Nu pricep, făcu Alicia, rupând tăcerea. Unde sperau să ajungă?

Peter dormise în tren, după ce devenise limpede că nu mai erau urmăriţi de virali, şi se trezise în zori ghemuit pe podea lângă Theo şi Maus. Michael stătuse treaz toată noaptea, însă calvarul din ultimele zile îi ajunsese pe toţi din urmă. Cât despre Olson: poate că dormise şi el, deşi Peter se îndoia că o făcuse. Bărbatul nu scosese un cuvânt, iar acum ieşise din locomotivă şi se aşezase pe pământ, cu privirea pierdută în gol. Când Peter îi spusese de Mira, nu ceruse niciun fel de amănunt, se mulţumise să dea din cap şi să spună: „Apreciez că mi-ai spus".

— Oriunde, îi răspunsese Peter după o clipă.

Nu ştia ce simte. Întâmplările din noaptea trecută — toate cele

patru zile petrecute în Rai — păreau ca un vis febril.

— Cred că voiau să ajungă… oriunde.

Amy se depărtă de grup şi se duse pe câmp. O urmăriră cu privirea o clipă, cum înainta prin iarba bătută de vânt.

— Crezi că înţelege ce a făcut? întrebă Alicia.

Amy fusese cea care aruncase în aer cuplorul. Întrerupătorul se afla în partea din spate a locomotivei, lângă generator. Probabil fusese conectat la o canistră cu motorină sau kerosen, care dispunea de un fel de aprinzător, presupunea Michael. Asta ar fi fost suficient ca să explodeze. O soluţie de rezervă, în cazul în care vagoanele erau atacate. Avea logică dacă stăteai să te gândeşti, mai spusese Michael.

Aşa presupunea şi Peter. Însă niciunul dintre ei nu putea explica cum de ştiuse Amy ce să facă şi nici cum se gândise să acţioneze întrerupătorul. Acţiunile ei, ca tot ce ţinea de ea, de altfel, păreau dincolo de orice putere de înţelegere. Şi totuşi, scăpaseră cu viaţă încă o dată datorită ei.

Peter o urmări cu privirea o clipă îndelungată. În iarba înaltă până la brâu, părea ca şi acum ar pluti, cu mâinile întinse în lateral, atingând uşor vârfurile lor delicate. Nu se mai gândise de multe zile la ce se întâmplase la Infirmerie; dar privind-o acum înaintând prin iarbă, fu învăluit de amintirea acelei nopţi ciudate. Se întreba ce-i spusese oare lui Babcock când stătuse dinaintea lui. Era ca şi cum fata făcea parte din două lumi, una pe care putea s-o vadă şi el şi alta pe care nu putea s-o vadă; şi tocmai în cea de-a doua, cea ascunsă, se afla înţelesul călătoriei lor.

— Noaptea trecută au murit o mulţime de oameni, spuse Alicia.

Peter scoase un oftat. În ciuda soarelui, simţea că îi era frig. Încă o urmărea cu privirea pe Amy, însă în mintea lui apăru Mira — trupul fetei lipit de acoperişul trenului, mâna viralului apucând-o, trăgând-o în jos. Locul gol unde fusese pană atunci şi strigătele ei pe când cădea.

— Cred că erau morţi de mult, spuse el. Un lucru e sigur, nu putem rămâne aici. Mai bine să vedem ce avem.

Făcură inventarul proviziilor, înşirându-le pe pământ, lângă locomotivă. Nu era cine ştie ce: şase puşti, două pistoale cu câteva gloanţe fiecare, o carabină automată, două lame de cartuşe pentru puşcă, plus douăzeci şi cinci de gloanţe pentru pistoale, şase cuţite, douăzeci şi patru de litri de apă în canistre şi ce mai era în rezervorul colector al trenului, câteva sute de litri de motorină, dar nicio maşină pe care s-o alimenteze, două prelate, trei cutii de tablă cu chibrituri, trusa medicală, o lampă cu kerosen, jurnalul Sarei — îl scosese din rucsac când plecaseră din baracă şi îl ascunsese sub jerseu — şi niciun pic de mâncare. Hollis spuse că poate dădeau de nişte vânat; era de preferat să nu-şi irosească muniţia, dar puteau să prindă nişte şerpi. Sau poate găseau ceva de mâncare în Caliente.

Theo dormea pe podeaua locomotivei. Reuşise să le povestească în mare ce i se întâmplase — atât cât putea să-şi aducă aminte —, frânturi de amintiri cu privire la atacul din mall, apoi timpul petrecut în celulă şi visul despre femeia din bucătărie şi lupta lui de a rămâne treaz, precum şi despre vizitele chinuitoare ale bărbatului, pe care Peter îl credea mai mult ca sigur ca fiind Jude —, însă efortul de a vorbi era mai mult decât vizibil, aşa încât alunecă în cele din urmă într-un somn atât de profund, încât Sara trebui să-l asigure pe Peter că fratele lui încă mai respiră. Rana de la piciorul lui Mausami era mai gravă decât lăsase ea să se creadă, cu toate că nu-i punea viaţa în pericol. Glonţul — sau mai degrabă un fragment din tub — îi străpunsese coapsa, lăsându-i o urmă ca un şunt însângerat, ieşind însă curat. Cu o noapte în urmă, Sara se folosise de un ac cu aţă din trusa medicală ca să coasă rana şi o curăţase cu spirtul găsit într-o sticlă sub chiuveta din mica toaletă a locomotivei. Trebuie să fi durut ca naiba, însă Maus îndurase totul cu un stoicism mut, încleştându-şi dinţii şi strângând mâna lui Theo. Atâta vreme cât rana era curată, îi spusese Sara, avea să fie bine. Cu puţin noroc, peste o zi sau două ar fi putut să şi meargă.

Se puse problema încotro să se îndrepte. Hollis fu cel care o ridicase, iar Peter se trezi luat prin surprindere; nu-i trecuse o clipă prin minte că ar fi putut să dea greş. Indiferent de ce i-ar fi aşteptat în Colorado, simţea acum mai mult ca niciodată că era prea târziu să dea înapoi. Însă Hollis, era nevoit s-o recunoască, avea dreptate. Theo, Finn şi femeia pe care, mai întâi Alicia, iar acum şi Mausami, pretinsese că era Liza Chou — cu toţii proveneau din Colonie. Indiferent de ce se petrecea cu viralii — şi era evident că se petrecea ceva —, se părea că voiau oameni în viaţă. Să se întoarcă şi să-i avertizeze şi pe ceilalţi? Cât despre Mausami — chiar dacă i se vindeca piciorul, putea ea oare să continue la pas? Nu aveau vehicule şi doar foarte puţină muniţie pentru armele care le rămăseseră; probabil că aveau să găsească ceva de mâncare pe drum, dar asta i-ar fi încetinit, plus că, destul de curând, urma să ajungă în munţi, unde terenul era mult mai accidentat. Se puteau aştepta ca o femeie însărcinată să meargă pe jos tot drumul până în Colorado? El doar întreba, se justifică Hollis, pentru că cineva trebuia s-o facă; şi nu era sigur ce credea. Pe de altă parte, parcurseseră drum lung. Babcock, orice ar fi fost, era încă acolo pe undeva, şi la fel şi Cei Mulţi. Să facă acum cale întoarsă era riscant.

Aşezaţi pe pământ, lângă locomotivă, cei şapte — Theo dormea încă înăuntru — îşi puneau în balanţă opţiunile. Pentru prima oară de când plecaseră, Peter simţea o oarecare nehotărâre în rândul grupului. Buncărul, cu abundenţa lui de provizii, le dăduse un sentiment de siguranţă — una falsă, poate, dar suficientă cât să-i facă să meargă

înainte. Acum, în lipsa armelor şi a vehiculelor, fără mâncare în afară de ceea ce puteau găsi pe drum şi aruncaţi la patru sute de kilometri într-un pustiu necunoscut, ideea călătoriei până la Colorado devenise mult mai puţin întemeiată. Întâmplările din Rai îi zdruncinaseră pe toţi; nu se gândiseră niciodată că printre obstacolele pe care le-ar fi întâlnit în cale aveau să se numere şi alţi supravieţuitori sau că poate exista o creatură ca Babcock — un viral, dar şi ceva mai mult de atât, având puterea de a-i controla pe ceilalţi.

Alicia, deloc surprinzător, spuse că voia să meargă mai departe, şi la fel şi Mausami — fie şi numai, se gândi Peter, ca să demonstreze că era la fel de rezistentă ca Alicia. Caleb spuse că se supune deciziei grupului, dar, pe când rostise aceste cuvinte, o fixase cu privirea pe Alicia; dacă s-ar fi ajuns la vot, Caleb ar fi fost de partea ei. Şi Michael se pronunţă în vederea continuării drumului, amintindu-le tuturor că bateriile Coloniei erau pe sfârşite. La asta se reduce totul, le mai zise el. În ceea ce-l privea, mesajul transmis din Colorado era singura speranţă pe care o aveau — mai ales acum, după ce văzuseră ce văzuseră în Rai.

Mai rămâneau astfel Hollis şi Sara. Hollis credea cu tărie că ar trebui să se întoarcă. Cu toate acestea, nu spuse verde în faţă, ci doar că era de părere, după cum sugerase şi Peter, că decizia trebuia luată unanim. Stând lângă el în umbra trenului, cu picioarele strânse sub ea, Sara părea acum şi mai nehotărâtă. Mijea ochii înspre câmp, unde Amy îşi vedea de veghea ei solitară din iarbă. Peter îşi dădu seama că trecuseră multe ore de când nu-i auzise glasul.

— Îmi amintesc ceva acum, spuse Sara după o clipă. De când m-a luat viralul. Frânturi de amintiri, în orice caz.

Ridică din umeri într-un gest care exprima pe jumătate incertitudine, pe jumătate spaimă, iar Peter ştiu atunci că nu avea să mai vorbească despre asta.

— Hollis nu se înşală. Nu-mi pasă ce spui tu, Maus, nu eşti în condiţia potrivită ca să te afli aici. Dar sunt de acord cu Michael. Dacă vreţi votul meu, Peter, ăsta este.

— Deci mergem înainte.

Ea îşi mută privirea la Hollis, care încuviinţă din cap.

— Da, mergem înainte.

Cealaltă problemă era Olson. Neîncrederea pe care o avea Peter faţă de Olson nu se diminuase şi, cu toate că nu spusese multe, bărbatul era o ameninţare — de sinucidere, dacă nu de altceva. De când se oprise trenul, abia dacă se mişcase din locul în care se aşezase, lângă locomotivă, privind în gol în direcţia din care veniseră. Din când în când, îşi vâra mâna în pământ, ridica un pumn plin, ca să-l lase apoi să i se scurgă printre degete. Arăta ca un om care îşi cântărea opţiunile, niciuna dintre ele prea grozavă, iar Peter bănuia cam pe

unde îi rătăceau gândurile.

Hollis îl luă deoparte pe Peter pe când îşi împachetau proviziile. Toate puştile şi carabina se aflau pe una dintre prelate, lângă mormanul de muniţie. Hotărâseră să petreacă noaptea în tren — era cel mai sigur loc — şi să pornească la picior dis-de-dimineaţă.

— Şi cu el ce-ar trebui să facem? întrebă Hollis încetişor, făcând semn din cap către Olson. Hollis ţinea unul dintre pistoale; Peter îl avea pe celălalt. Nu putem să-l lăsăm aici pur şi simplu.

— Presupun că vine cu noi.

— Poate că nu o să vrea.

Peter rămase pe gânduri o clipă.

— Dă-i pace, spuse el în cele din urmă. Nu putem face nimic.

Era după-amiază târziu. Caleb şi Michael se duseseră până în spatele locomotivei ca să scoată apă din rezervor cu un furtun pe care îl găsiseră într-un dulap din cabina conductorului. Caleb se întoarse ca să-l vadă pe Michael examinând un panou cam de un metru pătrat, care atârna în balamale înspre partea de jos a trenului.

— Ce-i asta? îl întrebă el pe Michael.

— Este o trapă către spaţiul de acces la reparaţii de sub podea.

— Putem folosi ceva de aici?

Michael ridică din umeri, făcându-şi de lucru cu furtunul.

— Nu ştiu. Aruncă o privire.

Caleb îngenunche şi răsuci mânerul.

— E blocat.

Peter, care îi urmărea de la cinci metri depărtare, simţi cum îl furnică pielea. Ceva se încleştă înăuntrul lui.

— Bascheţel…

Panoul se deschise brusc, făcându-l pe Caleb să cadă pe spate. O siluetă apăru din interiorul tubului.

Jude.

Toată lumea se întinse după o armă. Jude se apropie împleticindu-se de ei, ridicând un pistol. Jumătate din faţă îi fusese spulberată, scoţând la iveală o fâşie lată de carne expusă şi de os lucitor; îşi pierduse un ochi, în locul lui rămânând o gaură neagră. Părea, în acea clipă nesfârşită, o fiinţă a cărei existenţă era pur şi simplu imposibilă, pe jumătate vie, pe jumătate moartă.

— Afurisiţilor! mârâi Jude.

Trase tocmai când Caleb, întinzându-se după pistolul lui, îi veni drept în faţă. Glonţul se opri în pieptul băiatului, azvârlindu-l cât colo. În aceeaşi secundă, Peter şi Hollis acţionară trăgaciul armelor lor, făcând trupul lui Jude să danseze nebuneşte.

Îşi goliră ambele arme în el înainte să se prăbuşească.

Caleb zăcea la pământ, cu faţa în sus şi cu o mâna încleştată pe locul unde îl lovise glonţul. Pieptul îi urca şi îi cobora cu mişcări

sacadate. Alicia se aruncă lângă el.

— Caleb!

Sângele se scurgea printre degetele băiatului. Ochii, fixaţi în înaltul cerului gol, îi erau foarte umezi.

— Rahat! spuse el, clipind.

— Sara, fă ceva!

Moartea începuse să pună stăpânire pe chipul băiatului.

— Ah! Ah!

Ceva păru atunci să-i îngheţe pieptul şi rămase nemişcat.

Sara plângea, toată lumea plângea. Se lăsase la pământ, lângă Alicia, şi îi puse o mână pe braţ:

— A murit, Lish!

Alicia o împinse cât colo.

— Nu spune asta!

Strânse trupul neînsufleţit al băiatului la pieptul ei.

— Caleb, ascultă-mă! Deschide ochii! Deschide ochii chiar acum!

Peter se ghemui lângă ea.

— I-am promis, stăruia Alicia. I-am promis!

— Ştiu că i-ai promis, fu tot ce putu să-i răspundă. Cu toţii ştim asta. Gata, acum. Dă-i drumul!

Peter eliberă cu blândeţe trupul din braţele ei. Caleb avea ochii închişi, trupul rămânându-i nemişcat acolo unde fusese aşezat pe pământ. Încă purta bascheţii lui galbeni — unul dintre şireturi i se desfăcuse — însă băiatul care fusese nu mai era. Caleb nu mai era. O vreme, nimeni nu spuse nimic. Singurele sunete erau cele făcute de păsări, vântul care şuiera printre firele de iarbă şi suspinele triste, pe jumătate înecate ale Aliciei.

Atunci, cu o mişcare bruscă, Alicia sări în picioare, înşfăcă pistolul lui Jude de jos şi porni cu paşi mari spre locul în care stătea Olson. Ochii îi scăpărau de furie. Arma era uriaşă, un revolver cu ţeavă lungă. În timp ce Olson îşi înălţă capul, mijindu-şi ochii la silueta neagră ce trona deasupra lui, ea se repezi la el şi îl lovi peste faţă cu patul pistolului, lăsându-l lat la pământ, trase piedica cu degetul mare şi aţinti ţeava spre capul lui.

— Naiba să te ia!

— Lish… Peter făcu un pas spre ea, cu mâinile ridicate. Nu el l-a omorât pe Caleb. Lasă arma jos!

— L-am văzut pe Jude murind! Cu toţii l-am văzut!

O picătură de sânge se prelinse din nasul lui Olson. Nu făcu niciun gest să se apere şi nici nu se mişcă din loc.

— Era un familiar.

— Familiar? Ce mai înseamnă şi asta? M-am săturat de cuvintele tale cu dublu-înţeles! Vorbeşte clar, naiba să te ia!

Olson înghiţi, ştergându-şi cu limba sângele de pe buze.

— Înseamnă… că eşti unul dintre ei fără să fii unul dintre ei.

Pumnul Aliciei devenise alb de cât de tare strângea patul revolverului. Peter ştia că avea să tragă. Nu avea cum s-o oprească; pur şi simplu urma să se întâmple.

— Dă-i înainte şi trage dacă asta vrei.

Faţa lui Olson nu trăda nicio expresie; propria viaţă nu însemna nimic pentru el.

— Nu contează. Babcock o să vină. O să vedeţi.

Ţeava pistolului începuse să tremure, mişcată de furia Aliciei.

— Caleb conta! Valora mai mult decât tot Raiul vostru nenorocit! Nu avea pe nimeni! Eu i-am fost alături! Eu i-am fost alături!

Alicia scoase un urlet, un sunet de durere grav şi animalic, după care apăsă trăgaciul — însă nu ieşi niciun glonţ. Cocoşul dădu de magazia goală.

— La naiba! Îl apăsă iar şi iar; însă arma era descărcată. *La naiba! La naiba! La naiba!* Se întoarse apoi spre Peter, pistolul inutil căzându-i din mână, se lipi de pieptul lui şi începu să plângă.

De dimineaţă, Olson nu mai era. Urmele duceau către canal; Peter nu avu nevoie să se uite în ce direcţie o luase.

— Să mergem după el? întrebă Sara.

Stăteau lângă trenul gol, aranjându-şi ultimele echipamente.

Peter scutură din cap:

— Nu cred că ar avea vreun rost.

Se adunară în jurul locului unde îl îngropaseră pe Caleb, la umbra unui plop. Marcaseră locul cu o bucată de fier vechi pe care Michael o scosese din fuzelaj, o gravase cu vârful unei şurubelniţe, după care o prinsese în şuruburi de trunchiul copacului.

CALEB JONES
BASCHEŢEL
UNUL DINTRE NOI

Toată lumea era acolo, în afară de Amy, care stătea deoparte, în iarba înaltă. Lângă Peter erau Maus şi Theo. Mausami se sprijinea într-o cârjă pe care Michael i-o făcuse dintr-o ţeavă; Sara îi examinase rana şi spusese că poate călători, atâta vreme cât nu avea să se forţeze. Theo dormise toată noaptea, se trezise în zori, iar acum părea să fie mai bine sau, dacă nu mai bine, în curs de recuperare. Şi totuşi, stând lângă el, Peter simţea că ceva lipsea la fratele lui; ceva se schimbase, se frânsese în el ori îi fusese luat. I se furase ceva în celula aceea. În visul acela. Cu Babcock.

Însă Alicia era cea care îl îngrijora cel mai mult dintre toţi. Stătea la capul mormântului împreună cu Michael, cu o puşcă strânsă la piept şi cu faţa umflată de plâns. Multă vreme, restul acelei zile şi toată

noaptea care-i urmă nu scoase o vorbă. Oricine altcineva ar fi putut presupune că jelea moartea lui Caleb, însă Peter ştia că era şi altceva la mijloc. Îl iubise pe băiat, dar asta era doar o parte, cu toţii îl iubiseră, iar absenţa lui Caleb nu li se părea doar ciudată, ci şi nedreaptă, de parcă o bucată din ei fusese decupată. Însă ce vedea acum Peter, uitându-se în ochii Aliciei, era o altfel de durere, mai profundă. Nu era vina ei că murise Caleb, iar Peter îi spusese acest lucru. Cu toate acestea, ea credea că îl abandonase. Uciderea lui Olson nu ar fi rezolvat nimic, deşi Peter lua în calcul şi această posibilitate. Poate că din acest motiv nu se străduise mai mult — de fapt, nu se străduise deloc — să-i ia arma lui Jude din mâna Aliciei.

Peter îşi dădu seama că aştepta din obişnuinţă ca fratele lui să ia cuvântul, să le dea ordinul care avea să-i pună în mişcare. Când văzu că nu o face, Peter îşi ridică rucsacul şi spuse cu glas răguşit:

— Ei bine, ar trebui să mergem. Să profităm de lumina zilei.

— Sunt patruzeci de milioane de fumuri acolo, spuse Michael abătut. Ce şanse avem noi la picior?

Amy păşi atunci în cerc.

— Se înşală, spuse ea.

Preţ de o clipă, nimeni nu spuse nimic. Niciunul dintre ei nu părea să ştie unde să se uite — la Amy sau unul la altul —, o serie de priviri confuze şi uimite dându-le roată.

— Poate *vorbi?* se miră Alicia.

Peter păşi cu grijă către ea. Chipul lui Amy îi părea diferit, acum că îi auzise vocea. Era ca şi cum deodată prezenţa fetei în rândul lor devenise totală.

— Ce ai spus?

— Michael se înşală, repetă fata.

Vocea ei nu era nici a unei femei, nici a unui copil, ci undeva la mijloc. Vorbea plat, fără intonaţie, de parcă ar fi citit cuvintele într-o carte.

— Nu sunt patruzeci de milioane.

Lui Peter îi venea să râdă ori să plângă, nici el nu ştia care din două. După toate câte se întâmplaseră, acum se găsise să vorbească!

— Amy, de ce n-ai spus nimic mai dinainte?

— Îmi pare rău. Cred că uitasem.

Se încruntă ca pentru sine, de parcă ar fi chibzuit mai bine la gândul ăsta.

— Dar acum mi-am amintit.

Toată lumea amuţi din nou, uitându-se la ea cu gurile căscate de uimire.

— Deci, se încumetă Michael, dacă nu sunt patruzeci de milioane, câţi sunt mai exact?

Ea îi cuprinse pe toţi cu privirea.

— Doisprezece, răspunse Amy.

PARTEA A IX-A ULTIMUL EXPEDIŢIONAR

„Sunt astăzi singur la părinţi. Şi fiică
Şi fiu li-s numai eu. E tot ce ştiu.”

SHAKESPEARE, *A douăsprezecea noapte,* în traducerea lui Mihnea Gheorghiu

56

Din Jurnalul Sarei Fisher („Cartea Sarei”)

Prezentat la cea de-A Treia Conferinţă Globală despre Perioada de Carantină din America de Nord

Centrul pentru Studiul Culturilor şi Conflictelor Umane

Universitatea din New South Wales, Republica Indo-Australiană

16-21 aprilie, 1003 D.V.

[Începutul fragmentului]

… şi atunci am găsit livada — o privelişte îmbucurătoare, de vreme ce niciunul dintre noi nu mai mâncase nimic de trei zile, de când împuşcase Hollis căprioara. Acum ne-am făcut plinul cu mere. Sunt mici şi viermănoase, iar dacă mănânci prea multe deodată, te apucă şi crampele, dar te simţi bine să-ţi umpli din nou stomacul. Diseară înnoptăm într-un adăpost ruginit de metal ticsit cu maşini vechi şi care pute a porumbei. Se pare că am pierdut şoseaua de-a binelea acum, însă Peter spune că, dacă o ţinem spre est, ar trebui să ajungem la Autostrada 15 într-o zi sau două. Harta pe care am găsit-o la staţia de benzină din Caliente este singura după care ne putem lua.

Amy vorbeşte din ce în ce mai mult în fiecare zi. Totul pare nou pentru ea, fie şi numai să aibă cu cine vorbi, iar câteodată pare că se chinuie să-şi găsească cuvintele, de parcă mintea ei ar fi o carte din care încearcă să le citească pe cele potrivite. Dar îmi dau seama că asta o face fericită. Îi place să ne spună tot timpul pe nume, chiar şi atunci când e limpede cui i se adresează, ceea ce e amuzant, însă acum ne-am obişnuit, ba chiar facem şi noi la fel. (Ieri m-a văzut că mă duc după un tufiş şi m-a întrebat ce fac, iar eu i-am răspuns că trebuie să fac pipi; i s-a luminat faţa de parcă îi dădusem cele mai bune veşti din lume şi a spus mult prea tare: „Şi eu trebuie să fac pipi, Sara”. Michael a izbucnit în râs, dar pe Amy n-a părut s-o deranjeze, iar după ce ne-am terminat treaba, a spus, foarte politicos — întotdeauna e foarte politicoasă — „Am uitat cum se numeşte asta. Mulţumesc că ai făcut pipi cu mine, Sara”.)

Asta nu înseamnă că înţelegem mereu ce vrea să zică, pentru că mare parte din timp nu o facem. Michael spune că îi aduce aminte de felul de a vorbi al Mătuşicăi, doar că e mai rău, pentru că la Mătuşica ştiai întotdeauna că râde de tine. Amy nu pare să-şi aducă aminte de unde vine,

în afară de faptul că era un loc cu munţi, unde ningea, care ar putea fi Colorado, deşi nu suntem siguri. Nu pare să-i fie deloc frică de virali, nici măcar de aceia ca Babcock, cărora ea le spune Cei Doisprezece. Când Peter a întrebat-o ce i-a făcut în inel ca să nu-l omoare pe Theo, Amy a ridicat din umeri şi a răspuns: I-am spus că-l rog să nu o facă. Nu mi-a plăcut de el, a continuat ea. Era plin de vise urâte. M-am gândit că cel mai bine era să-i spun „te rog" şi „mulţumesc".

Un viral, iar ea i-a spus „te rog"!

Dar ce nu pot eu să uit este ce s-a întâmplat când Michael a întrebat-o de unde a ştiut să arunce în aer cuplorul. Un bărbat pe nume Gus mi-a spus, a răspuns Amy. Eu nici n-am ştiut că Gus a fost cu noi în tren, dar Peter a explicat ce s-a întâmplat cu Gus şi cu Billie, că fuseseră omorâţi de virali, însă Amy a spus, dând din cap: Asta a fost atunci. Peter a rămas mut pentru o secundă, holbându-se la ea. Ce vrei să spui cu atunci? a făcut el, iar Amy a răspuns: Atunci mi-a spus, după ce a căzut din tren. Viralii nu l-au omorât, cred că şi-a rupt doar gâtul. Dar a mai trăit o vreme după aceea. El a pus bomba între vagoane. A văzut ce urmează să se întâmple cu trenul şi s-a gândit că cineva ar trebui să ştie.

Michael spune că trebuie să mai fie o explicaţie, că trebuie ca Gus să-i mai fi spus ceva înainte. Dar îmi dau seama că Peter o crede şi ştiu că şi eu o cred. Peter e convins acum mai mult ca niciodată că semnalul din Colorado este cheia tuturor lucrurilor şi sunt de acord cu el. După ce am văzut în Rai, încep să cred că Amy este singura speranţă pe care o avem — pe care o mai are fiecare dintre noi.

Ziua 31

Un oraş adevărat, primul după Caliente. Înnoptăm într-un fel de şcoală, asemănătoare Refugiului, cu acelaşi fel de băncuţe aliniate pe rânduri în fiecare încăpere. Eram îngrijorată că o să dăm peste alţi slăbănogi, dar nu am găsit niciunul. Stăm de veghe în ture de câte doi. Eu sunt în tura a doua cu Hollis şi am crezut că o să-mi fie greu să dorm câteva ore, după care să mă trezesc, apoi să mai dorm câteva până la răsărit. Însă timpul a trecut tare uşor cu Hollis. Am vorbit despre casă o vreme şi Hollis m-a întrebat de ce mi-e cel mai mult dor, iar primul lucru care mi-a venit în minte a fost săpunul, ceea ce l-a făcut pe Hollis să râdă şi să spună: Eşti aşa de amuzantă, am crezut că o să spui de lumini. Pentru că mie mi-e al naibii de dor de luminile alea, Sara. Iar eu l-am întrebat: De cine ţi-e dor? Şi am crezut că o să răspundă de Arlo, dar nu a făcut-o. A zis: De Micuţi. De Dora şi de ceilalţi. De vocile lor care răzbat din curte şi de mirosul din Camera Mare noaptea. Poate că de vină e locul ăsta, fiindcă îmi aduce aminte de ei. Dar de ei îmi e dor acum, de Micuţi.

Tot nicio urmă de virali. Toată lumea se întreabă cât o să ne mai surâdă norocul.

Ziua 32

Se pare că o să mai stăm o noapte aici — cu toţii avem nevoie de odihnă.

Vestea bună este magazinul pe care l-am descoperit, Lumea Din Afară, plin cu tot felul de provizii numai bune de folosit, printre care şi arbalete. (Cutia cu arme era goală.) Am găsit cuţite, o secure, raniţe şi rucsacuri cu cadru, un binoclu şi o plită cu gaz la care putem să fierbem apă. Dar şi hărţi, o busolă, saci de dormit şi jachete călduroase. Acum avem cu toţii pantaloni noi, şosete groase pentru cizme şi lenjerie termică, de care nu avem acum nevoie, dar probabil că vom avea cât de curând. Era un singur slăbănog în magazin, pe care nu l-am văzut decât după ce aproape terminaserăm şi care zăcea sub tejghea cu binoclul. Ne-a făcut pe toţi să ne simţim cam prost că tot luaserăm lucruri de pe rafturi fără să-l observăm că era acolo. Caleb ar fi făcut o glumă care să ne înveselească pe toţi, sunt sigură. Nu-mi vine să cred că nu mai e.

Alicia şi Hollis s-au dus la vânătoare şi s-au întors cu încă o căprioară, un pui. Aş fi vrut să fi stat mai mult ca să conservăm carnea, dar Hollis spune că o să mai găsim acolo unde ne ducem. Ce nu a spus, pentru că nici nu era nevoie, este că unde va fi vânat, probabil vor fi şi fumuri.

E o noapte rece. Probabil e toamnă.

Ziua 33

Am pornit din nou la drum. Suntem pe Autostrada 15 acum, ne îndreptăm spre nord. Autostrada e distrusă toată, dar măcar ştim acum că mergem în direcţia bună. Sunt multe vehicule abandonate. Par să fi venit în grupuri, vezi mai multe laolaltă, apoi numai dai de niciuna o bună bucată de drum, după care iar apare un şir de vreo douăzeci sau mai multe. Am oprit lângă un râu să ne odihnim. Sperăm să ajungem în Parowan până după-amiază.

Ziua 35

Încă mergem. Peter e de părere că parcurgem cam 25 de kilometri pe zi. Epuizare. Sunt îngrijorată de Maus. Cum poate ţine pasul? Burta i se vede clar de-acum. Theo nu pleacă niciodată de lângă ea.

Iar s-a lăsat o căldură toridă, toropitoare. Noaptea, se văd fulgere la est, unde sunt munţii, dar nu plouă niciodată. Hollis a prins un iepure cu arbaleta, asta o să mâncăm, iepure fript, împărţit în opt, plus câteva mere rămase. Mâine o să încercăm să dăm de o băcănie şi să vedem dacă găsim acolo nişte conserve bune de mâncat. Amy spune că poţi mânca o grămadă din ce e acolo dacă eşti nevoit. Mâncare veche de mai bine de o sută de ani.

De ce nu sunt virali?

Ziua 36

Noaptea trecută am simţit mirosul focurilor, iar de dimineaţă ne-am dat seama că pădurea ardea de la munţi până înspre est. Am discutat dacă să ne întoarcem, să aşteptăm sau să încercăm să ocolim cumva, dar asta ar însemna să ne abatem de la autostradă, lucru pe care nu-l doreşte nimeni. Am hotărât să ne vedem de drum, iar dacă aerul devine prea înecăcios, vom lua atunci o decizie.

Ziua 36 (din nou)

O greşeală. Focurile sunt mai aproape acum, n-avem cum să le depăşim. Ne-am adăpostit într-un garaj dincolo de autostradă. Peter nu e sigur ce e ăsta sau dacă e măcar un orăşel. Am folosit prelatele, nişte cuie şi un ciocan găsit ca să acoperim geamurile sparte din faţă, iar acum nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm ca vântul să-şi schimbe direcţia. Aerul e atât de dens, încât abia mai văd ce scriu.

[Pagini lipsă.]

Ziua 38

Am trecut de Richfield de-acum, suntem pe Autostrada 70. E ştearsă pe alocuri, însă Hollis avea dreptate în privinţa drumurilor principale, că se întind de-a lungul defileurilor. Focul a trecut chiar pe aici. Peste tot sunt animale moarte, iar în aer se simte miros de carne pârlită. Toată lumea crede că zgomotul pe care l-am auzit astă noapte erau ţipetele viralilor arşi de vii.

Ziua 39

Primii virali morţi. I-am găsit sub un pod, trei făcuţi grămadă. Peter e de părere că nu am văzut niciunul până acum pentru că au gonit tot vânatul spre altitudini mai mari. Când s-a schimbat vântul, au fost luaţi prin surprindere de foc.

Poate că de vină era felul în care arătau, arşi de sus până jos, cu feţele lipite de pământ, dar mie chiar mi s-a făcut milă de ei. Dacă n-aş fi ştiut că sunt virali, aş fi putut jura că erau oameni şi ştiu că la fel de uşor ar fi putut să fim noi zăcând acolo. Am întrebat-o pe Amy dacă crede că le-a fost frică şi ea a răspuns că da, le-a fost.

O să rămânem o zi în plus în următorul oraş peste care o să dăm, ca să ne odihnim şi să ne refacem proviziile. (Amy a avut dreptate în privinţa conservelor. Atâta vreme cât capacul e neatins şi le simţi grele în mână, sunt în regulă.)

[Pagini lipsă.]

Ziua 48

Ne îndreptăm din nou către est, cu munţii în spate. Hollis e de părere că

am văzut ultimul vânat pentru o vreme. Traversăm un platou uscat şi deschis, presărat cu multe ravene. Peste tot unde te uiţi vezi numai oase — nu de la animale mici, ci de la căprioare, antilope, oi şi ceva care seamănă cu o vacă, doar că e mai mare, cu un craniu uriaş şi ascuţit (Michael spune că sunt de bizon). Pe la prânz, ne-am oprit să ne odihnim lângă un afloriment de bolovani şi am văzut, scrijelit în piatră, „Darren o iubeşte pe Lexie" şi „Green River SHS '16, PIRAŢII VĂ DAU LA GIOALE!!!" Toată lumea înţelesese prima parte, însă nimeni nu ştia ce înseamnă cea de-a doua. M-a întristat puţin, nu ştiu sigur de ce, poate că de vină erau cuvintele care erau acolo de atâta amar de vreme fără să aibă cine le citi. Mă întreb dacă şi Lexie îl iubea pe Darren.

Am ieşit de pe autostradă şi o să ne adăpostim în apropiere de oraşul Emery. Nu au rămas prea multe pe aici, doar nişte temelii şi câteva hambare cu maşinării ruginite pentru agricultură, împânzite de şoareci. N-am găsit nicio pompă, dar Peter spune că trebuie să fie un râu prin apropiere, iar mâine o să mergem să-l căutăm.

Cerul e plin de stele. E o noapte frumoasă.

Ziua 49

Am hotărât să mă mărit cu Hollis Wilson.

Ziua 52

De la Crescent Junction, am pornit către sud pe Autostrada 191. Cel puţin credeam că e 191. În realitate, am trecut exact pe lângă bifurcaţie, la vreo cinci kilometri, şi a trebuit să ne întoarcem. Nu era cine ştie ce drum de urmat, motiv pentru care îl şi rataserăm prima oară. L-am întrebat pe Peter de ce a trebuit să ieşim de pe Autostrada 70 şi mi-a răspuns că ne ducea prea în nord faţă de unde voiam noi să ajungem. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să o luăm spre sud, aşa că mai bine o făceam de pe-acum.

Eu şi Hollis am hotărât să nu spunem nimănui despre noi. Ciudat e că, odată luată decizia în privinţa lui, mi-am dat seama că de multă vreme mă gândeam la asta fără s-o ştiu. Tot timpul îmi vine să-l sărut, dar ori e toată lumea de faţă, ori suntem de pază. Încă mă simt puţin vinovată pentru noaptea trecută. În plus, are mare nevoie de o baie. (Şi la fel şi eu.)

Nici urmă de vreun oraş. Peter e de părere că n-o să mai dăm de niciunul până la Moab. Înnoptăm într-o peşteră deloc adâncă, mai degrabă o afundătură cu o proeminenţă deasupra, dar e mai bine decât nimic. Rocile de aici sunt toate de o culoare portocaliu-rozalie, foarte drăguţă şi foarte ciudată.

Ziua 53

Asta e ziua când am găsit ferma.

La început, am crezut că e doar o ruină, asemenea celorlalte pe care le-

am văzut. Dar, pe măsură ce ne apropiam, am descoperit că era într-o formă mult mai bună — o mână de căsuţe din lemn, cu hambare, dependinţe şi ţarcuri pentru animale. Două dintre case erau goale, dar una dintre ele, cea mai mare, arăta de parcă cineva trăise acolo până nu demult. Masa din bucătărie era chiar pusă, cu farfurii şi pahare; perdelele la geamuri, lenjerie împăturită în sertare. Mobilă, oale şi tigăi, cărţi pe rafturi. În hambar am găsit o maşină veche, acoperită de praf, rafturile ticsite de canistre cu ulei pentru lampă, borcane goale pentru murături, unelte. Mai era şi ceva care arăta ca un cimitir, patru parcele marcate cu un cerc făcut din pietre. Michael spune că ar trebui să săpăm unul să vedem ce e acolo. Dar nimeni nu i-a luat în serios sugestia.

Am găsit sursa de apă, dar pompa era înţepenită de la rugină; a fost nevoie de trei oameni ca s-o desţepenească, dar, odată ce-am făcut-o, apa a ieşit curată şi rece, cea mai bună pe care am băut-o de foarte mult timp. E o pompă şi în bucătărie, pe care Hollis încă încearcă s-o facă să meargă, şi un cuptor cu lemne pentru gătit. Am găsit la subsol şi mai multe rafturi care gemeau de conserve de fasole, dovlecei şi porumb, neatinse. Încă mai avem din conservele găsite în Green River, plus ce ne-a mai rămas din carnea de căprioară afumată şi puţin din untură. Prima noastră masă din ultimele săptămâni. Peter spune că e un râu nu departe de aici şi că mâine mergem să-l căutăm. Ne pregătim cu toţii de culcare în casa cea mare, folosindu-ne de saltelele pe care le-am cărat de la etaj şi pe care le-am aranjat în jurul focului.

Peter e de părere că locul a fost abandonat cam cu cel puţin zece ani în urmă, dar nu mai mult de douăzeci. Cine a trăit oare aici? Cum au supravieţuit? Locul îţi dădea fiori, mai mult decât orice alt oraş pe care l-am văzut. E ca şi cum acel cineva care a locuit aici a ieşit într-o zi, cu gând să vină înapoi până la cină, doar că nu s-a mai întors niciodată.

Ziua 54

Mai stăm o zi. Theo insistă, spune că Maus nu poate ţine pasul în ritmul ăsta, dar Peter e de părere că ar trebui să plecăm cât mai curând, dacă vrem să ajungem în Colorado până la venirea zăpezii. Zăpadă. Nu m-am gândit la asta.

Ziua 56

Suntem tot la fermă. Am hotărât să mai rămânem câteva zile, deşi Peter stă ca pe ace şi vrea să pornim la drum. El şi Theo s-au şi certat pe tema asta. Cred că [indescifrabil]

[Pagini lipsă.]

Ziua 59

Plecăm de dimineaţă, dar Theo şi Maus rămân în urmă. Cred că toată

lumea se aştepta să vină şi ziua asta. Au făcut anunţul imediat după cină. Peter a obiectat, dar, în cele din urmă, nimic din ce a spus nu a reuşit să-l facă pe Theo să se răzgândească. Aici au unde să stea, o mulţime de animale mici de vânat prin jur, plus conservele de la subsol, pot trece de iarnă şi Maus să nască în siguranţă. Ne vedem la primăvară, frăţioare, i-a spus Theo. Numai să nu uiţi să treci pe aici în drum spre oriunde ai de gând să ajungi.

Se presupune că sunt de pază peste câteva ore şi chiar ar trebui să dorm până atunci. Cred că Maus şi Theo au luat cea mai bună decizie, până şi Peter trebuie s-o recunoască în sinea lui. Dar tot e trist că ne despărţim de ei. Bănuiesc că ne aduce tuturor aminte de Caleb, mai ales Aliciei, care a tăcut mâlc după ce Maus şi Theo ne-au dat veştile şi nici că a mai adresat vreo vorbă cuiva de atunci. Cred că toată lumea îşi aminteşte de mormintele acelea din curte şi se întreabă dacă o să-i revedem pe Maus şi pe Theo.

Aş fi vrut ca Hollis să fie treaz. Mi-am spus că n-o să plâng. Dar la naiba, la naiba!

Ziua 60

Din nou la drum. Theo a avut dreptate într-o privinţă — fără Maus, ne mişcăm mai repede. Noi, ăştia şase care au mai rămas, o să ajungem la Moab cu mult înainte de apus. Nu e nimic aici; totul a fost luat de râu. Un morman uriaş de moloz blochează drumul, copaci, case, maşini, cauciucuri vechi şi tot felul de alte lucruri umplu canionul unde odată era oraşul. Ne-am adăpostit peste noapte într-una dintre puţinele clădiri rămase sus pe deal. O dărăpănătură în toată regulă, numai scheletul şi un acoperiş deasupra capului. Am putea la fel de bine să înnoptăm sub cerul liber şi mă îndoiesc că o să dormim prea mult în noaptea asta. Mâine o să urcăm dealul, să vedem dacă găsim vreun drum până pe partea cealaltă.

[Pagini lipsă.]

Ziua 64

Azi am mai găsit un leş de animal, un fel de pisică uriaşă. Atârna de crengile unui copac, asemenea celorlalte. Trupul îi era prea putred ca să ne dăm seama, dar cred că toată lumea gândea că fusese omorât de un viral.

Ziua 65

Suntem tot în La Sal Mountains, ne îndreptăm spre est. Cerul s-a făcut din alb albastru, culoarea toamnei. Totul are un miros umed, îmbietor. Frunzele cad, peste noapte se lasă bruma, iar de dimineaţă o ceaţă densă, argintie învăluie dealurile. Nu cred că am văzut vreodată ceva mai frumos.

Ziua 66

Noaptea trecută, Amy a avut un coşmar. Dormeam iarăşi sub cerul liber, sub prelate. Eu tocmai ce ieşeam din tură împreună cu Hollis şi îmi scoteam cizmele, când am auzit-o că bălmăjeşte ceva în somn. Chiar mă gândeam că poate era mai bine s-o trezesc, când se ridică deodată în capul oaselor. Era înfofolită toată în sacul de dormit, numai faţa i se vedea. M-a privit lung o clipă, o privire goală, de parcă nu ştia cine sunt. E pe moarte, a spus ea. Moare şi nu se poate opri. Cine moare, Amy? Am întrebat-o eu. Bărbatul, a răspuns ea. Bărbatul acela moare. Care bărbat? am întrebat. Dar atunci s-a întins la loc şi a adormit buştean.

Câteodată mă întreb dacă ne îndreptăm spre ceva îngrozitor, ceva mult mai îngrozitor decât ne putem imagina.

Ziua 67

Astăzi, am dat peste un semn de la marginea drumului pe care scria „Paradox, pop. 2387". Cred că am ajuns, a spus Peter şi ne-a arătat tuturor harta.

Suntem în Colorado.

57

Munţii lăsară în cele din urmă loc unei văi întinse, ce se lăfăia în soarele de toamnă sub bolta azurie a cerului. Iarba era înaltă şi veştejită, crengile copacilor golaşe ori cu doar câteva frunze presărate pe ici, pe colo, rămase la urmă şi albe ca osul. Se ridicau în adierea vântului ca nişte mâini fluturânde, foşnind ca o hârtie veche. Pământul era uscat, dar prin canale apa curgea nestingherită. Îşi umplură ploştile cu apa care le îngheţă dinţii. Iarna se apropia.

Erau şase acum. Traversau terenul arid ca nişte vizitatori dintr-o lume uitată, o lume fără amintiri, încremenită în timp. Pe ici, pe colo era scheletul vreunei ferme, rămăşiţa ca un craniu a vreunui tractor ruginit; niciun sunet în afară de vânt şi de cântecul greierilor, care ţopăiau prin iarbă în drumul lor. Terenul era uşor de parcurs, dar asta nu avea să dureze. O formă albă din depărtare, pictată de-a lungul orizontului, ce spunea povestea munţilor care aveau să urmeze.

Îşi petrecură noaptea într-un hambar de pe malul râului. Harnaşamente vechi atârnau pe pereţi, găleţi de lapte, lanţuri. Un tractor rablagit se odihnea pe cauciucurile lui dezumflate. Casa nu mai era, se prăbuşise pe propria fundaţie, pereţii ei căzuţi unul peste altul ca laturile pliate ale unei cutii de carton, nu atât năruiţi, cât puşi parcă la păstrare. Împărţiră între ei conservele pe care le găsiseră şi se aşezară pe podea ca să le mănânce conţinutul rece. Printre crăpăturile din acoperiş puteau vedea stelele, iar apoi, pe măsură ce se lăsa noaptea, şi luna, împresurată de nori fugari. Peter făcu primul de pază împreună cu Michael; când Sara şi Hollis îi treziră, stelele dispăruseră, iar luna nu era mai mult de o pată palidă pe cerul acoperit de nori.

Dormi, un somn fără vise, iar când se trezi de dimineaţă, văzu că peste noapte ninsese.

Pe la prânz, aerul se încălzi din nou; zăpada se topise. Pe hartă, următorul oraş se numea Placerville. Opt zile trecuseră de când văzuseră leşul pisicii în copac. Senzaţia că erau urmăriţi dispăruse şi ea după lungile zile de preumblare şi nopţile tăcute, împânzite de stele. Ferma era acum o amintire îndepărtată; Raiul, şi tot ce se întâmplase acolo, părea să fi fost cu ani în urmă.

Acum urmau cursul unui râu. Peter credea că era Dolores sau San Miguel. Drumul se pierduse de mult, înghiţit de iarbă, de valurile pământului şi ale timpului. Mergeau în linişte, în două rânduri de câte trei. Ce căutau mai exact, ce aveau să găsească? Călătoria căpătase un scop în sine, intrinsec: să meargă tot înainte, să nu se oprească. Gândul că vor ajunge la destinaţie era peste puterea de închipuire a lui Peter. Amy mergea lângă el, încovoiată din pricina rucsacului, cu sacul de dormit şi jacheta de iarnă prinse în josul cadrului. Era îmbrăcată, ca ei toţi, de altfel, cu hainele găsite în „Lumea Din Afară”: o pereche de pantaloni strânşi pe şolduri şi, în partea de sus, o bluză largă în carouri roşu cu alb, mânecile neîncheiate fluturându-i în jurul încheieturilor. În picioare avea o pereche de bascheţi; nu avea nimic pe cap. La ochelari renunţase de mult. Privirea îi era fixată înainte, mijind ochii în lumina strălucitoare a soarelui. În zilele de după plecarea de la fermă, se petrecuse o schimbare, subtilă, dar de netăgăduit. Precum râul, ea era cea care îi călăuzea; ei nu trebuiau decât s-o urmeze. Cu fiecare zi care trecea, senzaţia aceasta devenea din ce în ce mai puternică. Peter se gândea, aşa cum făcea deseori, la mesajul pe care i-l arătase Michael, în noaptea aceea foarte îndepărtată de la Far. Cuvintele lui formau un ecou al ritmului propriilor paşi, fiecare ducându-l mai aproape de o lume pe care nu o cunoştea, ascunsă în inima trecutului, spre locul de unde venea Amy.

Dacă o găseşti, adu-o aici. Dacă o găseşti, adu-o aici.

Descoperise, în zilele care urmaseră plecării de la fermă, că nu-i era dor de Theo pe cât ar fi crezut. La fel cum se întâmplase cu Raiul şi cu tot ce se petrecuse înainte de el — chiar şi cu însăşi Colonia — gândurile despre fratele său se estompaseră, pierdute în iarbă ca drumul, prin simplul fapt de a merge tot înainte. La început, în noapte, când Theo şi Maus îi chemaseră pe toţi laolaltă şi îşi anunţaseră decizia luată, Peter fusese furios. Nu arătase acest lucru sau cel puţin spera că nu o făcuse. Chiar şi atunci ştia că furia lui e lipsită de sens; era evident că Maus nu mai putea continua. Dar o parte din el pur şi simplu nu voia ca fratele lui să-l părăsească din nou atât de curând. Însă Theo avea argumente solide, iar, în cele din urmă, Peter nu putea decât să-i dea dreptate.

De-a lungul zilelor însă descoperise şi un alt adevăr, mai profund,

din spatele deciziei fratelui său. Drumul lui şi al lui Theo erau menite să se întâlnească din nou, pentru că nu era unul şi acelaşi. Theo nu părea să se îndoiască de povestea lui Amy sau, cel puţin, nu spusese nimic care să-l facă pe Peter să creadă acest lucru. Acceptase explicaţia lui Peter, pe cât era de fantasmagorică, cu scepticismul cuvenit. Totuşi, Peter intuia în purtarea supusă a fratelui său un sentiment de detaşare; Amy nu însemna nimic pentru el ori foarte puţin. În orice caz, părea să-i fie cam teamă de ea. Era evident că venise atât de departe doar pentru că într-acolo se îndreptase grupul; cu prima ocazie, şi având în vedere condiţia lui Mausami, renunţase numaidecât. În mod egoist, Peter şi-ar fi dorit mai mult de la Theo, să arate măcar o umbră de regret, oricât de mic, în legătură cu despărţirea lor. Însă n-o făcuse. În dimineaţa plecării lor, pe când lăsau în urmă ferma, Peter se uită înapoi şi-l văzu pe fratele lui şi pe Mausami petrecându-i cu privirea. Un lucru neînsemnat, dar părea atât de important pentru Peter ca să-l vadă pe Theo, stând acolo pe prispă, până când ei aveau să iasă din raza vederii lor. Însă, când Peter se întoarse încă o dată, fratele lui nu mai era; rămăsese doar Mausami.

Când soarele ajunse sus pe cer, se opriră să se odihnească. De-acum puteau vedea clar şirul munţilor, o umflătură zdrenţuită ce se profila pe linia estică a orizontului, cu vârfurile lor încununate cu alb. Se încălzise din nou, destul cât să-i facă să transpire; dar acolo sus, unde se îndreptau ei, iarna venise deja.

— S-a depus mai multă zăpadă pe creste, spuse Hollis.

Stătea aşezat lângă Peter pe un buştean căzut, cu trunchiul lui putred înnegrit de umezeală. Nimeni nu scosese o vorbă de cel puţin o oră. Ceilalţi se împrăştiaseră prin jur, cu excepţia Aliciei, care plecase să cerceteze terenul. Hollis deschise o conservă cu un cuţit şi începu să-i dea pe gât conţinutul, un fel de carne mărunţită. O bucăţică i se prinse în barba încâlcită; o îndepărtă, spălă ce mai rămăsese cu un jet de apă de la pompă şi întinse conserva lui Peter.

Peter luă conserva şi mâncă. Sara, care stătea în faţa lui cu spatele sprijinit de un copac, scria în jurnalul ei. Făcu o pauză, concentrându-se asupra a ceea ce scrisese; creionul era doar un ciot, aproape prea scurt ca să-l poată ţine în mână. În timp ce Peter o urmărea cu privirea, ea îşi scoase cuţitul de la curea, ascuţi cu el vârful creionului, apoi îşi reluă răbdătoare mâzgăleala.

— Ce scrii acolo?

Sara ridică din umeri, dându-şi o şuviţă rebelă după ureche.

— Despre zăpadă. Ce am mâncat, unde am dormit. Îşi ridică privirea înspre copaci, mijindu-şi ochii în lumina soarelui care cădea printre crengile umede: Ce frumos e aici!

Simţi cum îi înmugureşte un zâmbet. Cât trecuse de când nu mai zâmbise?

— Într-adevăr.

Un sentiment nou părea s-o fi cuprins pe Sara de când plecaseră de la fermă, se gândi Peter, o răbdare cumpătată. Era ca şi cum luase o hotărâre şi, făcând astfel, pătrunsese mai adânc înăuntrul ei, într-o stare dincolo de grijă ori teamă. Fu încercat de o umbră de regret; privind-o acum, îşi dădu seama ce prost fusese. Părul ei lung şi încurcat, chipul ei şi braţele goale, mânjite de funingine. Sub unghii i se adunase pământ negru. Şi totuşi, nu fusese nicicând mai strălucitoare. Era ca şi cum tot ce văzuse devenise o parte din ea, umplând-o cu o linişte radiantă. Nu era puţin lucru să iubeşti pe cineva. Acesta era darul pe care i-l oferise, pe care i-l oferise dintotdeauna. Şi totuşi el îl refuzase.

Sara îi întâlni atunci privirea. Îşi lăsă capul într-o parte, într-un gest de mirare.

— Ce-i?

El scutură ruşinat din cap.

— Nimic.

— Te holbai la mine.

Sara îşi mută privirea la Hollis; colţurile gurii ei se ridicară într-un zâmbet scurt. Preţ de o clipă, Peter simţi cu intensitate legătura invizibilă dintre ei. Fireşte. Cum a putut să fie atât de orb?

— N-a fost nimic, reuşi el să îngaime. Doar că… arătai atât de fericită, stând acolo. M-a surprins, atâta tot.

Alicia ieşi dintre tufişuri. Sprijinindu-şi puşca de un copac, scoase o conservă din mormanul de rucsacuri şi o deschise cu cuţitul, aruncând o încruntătură la conţinut.

— Piersici, bombăni ea. De ce nimeresc tot timpul piersici? Se aşeză şi ea pe buştean şi începu să înţepe fructele moi şi gălbui din conservă, ducându-le direct în gură.

— Ce-i în partea aceea? întrebă Peter.

Sucul i se prelingea pe bărbie. Arătă cu cuţitul în direcţia de unde venise.

— Cam la vreo jumătate de kilometru spre est, râul se îngustează şi coteşte spre sud. Şi de-o parte, şi de alta sunt dealuri, împădurite şi cu multe vârfuri ascuţite.

Odată terminate piersicile, bău tot sucul din conservă, pe care o azvârli cât colo, şi îşi şterse mâinile de pantaloni.

— În toiul zilei, ca acum, probabil că suntem în siguranţă. Dar nu cred că ar trebui să zăbovim prea mult.

Michael stătea pe pământul umed la câţiva metri depărtare, cu spatele sprijinit de un buştean. Zilele de mers pe jos îl subţiaseră, îl înăspriseră; bărbia lui se afişa acum cu o umbră de barbă blondă. În poală i se odihnea o puşcă, cu degetul în apropierea trăgaciului.

— Niciun semn, de câte, de şapte zile?

Vorbea cu ochii închişi, cu faţa îndreptată către soare. Rămăsese în tricou; jacheta şi-o legase la brâu.

— Opt, îl corectă Alicia. Asta nu înseamnă că ar trebui să lăsăm garda jos.

— Spuneam şi eu.

Deschise ochii şi se întoarse către Alicia, ridicând din umeri.

— Pisica aia putea să moară dintr-o mulţime de motive. Poate a murit de bătrâneţe.

Alicia râse.

— Bine-ar fi! răspunse ea.

Amy stătea de una singură la marginea poieniţei. Mereu se îndepărta aşa. O vreme, obiceiul ăsta îl îngrijorase pe Peter, însă fata nu pleca niciodată prea departe, iar de-acum se deprinseră toţi cu purtarea ei.

Se ridică şi merse spre ea.

— Amy, ar trebui să mănânci ceva. O să plecăm cât de curând.

O clipă, fata nu spuse nimic. Privirea îi era îndreptată către munţi, care se înălţau în lumina soarelui dincolo de râu şi de câmpiile înverzite.

— Îmi aduc aminte de zăpadă, spuse ea. Cum mă tolăneam în ea. Cât de rece era. Se uită la el, mijindu-şi ochii. Sunt aproape, nu-i aşa?

Peter încuviinţă din cap.

— La câteva zile, aş zice.

— Tell-uride, silabisi Amy.

— Da, Telluride.

Se întoarse din nou. Peter o văzu că tremură, deşi soarele ardea.

— O să ningă iar? întrebă ea.

— Hollis aşa crede.

Amy dădu mulţumită din cap. Chipul i se umplu de o lumină caldă; amintirea era una fericită.

— Mi-ar plăcea să mă întind încă o dată în ea, să fac îngeri de zăpadă.

Vorbea deseori aşa, în cimilituri vagi. Era ca şi cum trecutul i se înălţa dinaintea ochilor, ieşind în peisaj ca o căprioară dintre tufişuri. Numai dacă s-ar fi mişcat, şi ar fi speriat-o.

— Ce sunt îngerii de zăpadă?

— Când îţi mişti mâinile şi picioarele în zăpadă, îl lămuri ea. Sunt ca îngerii din rai. Ca fantoma lui Jacob Marley.

Peter era conştient că şi ceilalţi ascultau acum. O singură şuviţă de păr negru îi intra în ochi, adusă de vânt. Privind-o, se simţi purtat înapoi cu luni în urmă, în noaptea aceea de la Infirmerie când Amy îi curăţase rana. Ar fi vrut s-o întrebe: De unde ai ştiut, Amy? De unde ai ştiut că mamei îi e dor de mine şi cât de dor îmi e mie de ea? Pentru că nu i-am spus-o niciodată, Amy. Era pe moarte şi eu nu i-am zis

niciodată cât de mult o să-mi lipsească atunci când n-o să mai fie.

— Cine-i Jacob Marley? întrebă el.

Ea încruntă din sprâncene, întunecându-se brusc.

— El purta lanţurile pe care şi le făcuse singur în timpul vieţii, răspunse ea, scuturând din cap. A fost o poveste aşa de tristă…

Urmară cursul râului până după-amiază. Acum ajunseseră la poalele dealurilor, lăsând platoul în spate. Terenul începea să urce şi să se îndesească de copaci — golaşi, plopi de munte sfrijiţi şi pini uriaşi şi străvechi, cu trunchiul lat cât o casă, tronând deasupra capetelor lor. Pe sub coroanele lor bogate în frunze, pământul era deschis şi umbrit, acoperit cu o pătură de ace. Aerul era rece de la râu. Înaintau, ca de obicei, fără să vorbească, scanând copacii. Toţi numai ochi şi urechi.

Nici vorbă de Placerville; era limpede ce se întâmplase. Valea îngustă, râul care trecea prin ea. Primăvara, la topirea zăpezilor, râul avea să se transforme într-un torent nestăpânit. Întocmai ca Moab, oraşul fusese înghiţit de ape.

În noaptea aceea îşi făcură culcuş pe malul râului, întinzând prelata între doi copaci, ca să facă un soi de acoperiş, şi aşezându-şi sacii de dormit pe pământul moale. Peter era în schimbul trei, împreună cu Michael. Îşi ocupară poziţiile. Noaptea era nemişcată şi rece, încărcată de sunetele râului. Stând la postul lui şi încercând să rămână cât mai nemişcat din pricina răcorii, Peter se gândi la Sara şi la sentimentul pe care îl intuise între ea şi Hollis cu ocazia acelei priviri intime şi îşi dădu seama că era sincer fericit pentru cei doi. La urma urmelor, avusese şi el şansa lui şi era evident că Hollis o iubea după cum merita să fie iubită. Hollis îi spusese doar, îşi dădea acum seama, în noaptea aceea la Milagro, când Sara fusese răpită: *Peter, tu dintre toţi ar trebui să ştii cel mai bine că trebuie să mă duc după ea.* Nu atât cuvintele, cât expresia din ochii lui — un curaj nesfârşit. Atunci renunţase el, atunci renunţase la Sara.

Zorii abia mijeau când Alicia ieşi din adăpost şi se îndreptă către ei.

— Deci, făcu ea, căscând cât o ţinea gura, eşti încă aici.

El dădu din cap.

— Sunt încă aici.

Fiecare noapte fără niciun semn îl făcea să se întrebe cât avea să-i mai ţină norocul. Însă nu se gândea prea mult la asta; părea primejdios să provoace destinul, să-i ceară socoteală sorţii.

Alicia spuse:

— Întoarce-te, trebuie să-mi fac nevoile.

Întorcându-se cu spatele, o auzi pe Alicia cum îşi desface cureaua de la pantaloni şi cum se aşază pe vine. Zece metri mai în amonte, Michael stătea aşezat pe pământ, sprijinit de un bolovan. Peter îşi dădu seama că dormea buştean.

— Deci, ce părere ai de treaba aia? întrebă Alicia. De fantome, îngeri şi toate cele.

— La fel ca a ta.

— Peter, îl repezi ea, eu nu cred în astea nici cât negru sub unghie. Trecu un moment, apoi: În regulă, poţi să te întorci acum.

Se întoarse cu faţa la ea. Alicia se încheia la curea.

— La urma urmelor, tu eşti motivul pentru care suntem cu toţii aici, spuse ea.

— Credeam că Amy e motivul.

Alicia îşi îndreptă privirea spre copacii de pe malul celălalt al râului. Un moment de tăcere. Apoi:

— Suntem prieteni de când mă ştiu. Nimic nu poate schimba asta. Deci ce urmează să-ţi spun rămâne între noi. Pricepi?

Peter dădu din cap.

— În noaptea de dinaintea plecării noastre, noi doi eram în rulota din faţa arestului. M-ai întrebat ce vedeam când mă uitam la Amy. Nu cred că ţi-am răspuns şi probabil nici nu ştiam ce să-ţi răspund la momentul acela. Dar îţi răspund acum. Te văd pe tine.

Îl privea intens, cu o expresie care părea aproape chinuită. Peter se căzni să-şi găsească cuvintele.

— Nu… înţeleg.

— Ba da, înţelegi. Poate că nu ştii, dar înţelegi. Nu vorbeşti niciodată de tatăl tău sau de Cursele Lungi. Şi nici eu nu te-am forţat. Dar asta nu înseamnă că nu ştiu ce au însemnat pentru tine. Ai aşteptat toată viaţa pe cineva ca Amy. Poţi să-l numeşti destin, dacă vrei, sau soartă. Mătuşica probabil ar spune că e mâna Domnului. Crede-mă, am avut şi eu parte de prelegerile alea. Nu cred că are importanţă cum îi spui. Este ce este. Aşa că, dacă mă întrebi pe mine motivul pentru care suntem aici, aş zice că, desigur, că suntem aici pentru Amy. Dar asta ar fi numai jumătate de adevăr. Lucrul curios e că toată lumea ştie asta în afară de tine.

Peter nu ştia ce să răspundă. Încă de când Amy apăruse în viaţa lui se simţise luat de un curent puternic, iar curentul ăsta îl ducea spre ceva, ceva ce trebuia să găsească. Resimţea acest lucru cu fiecare pas. Dar la fel de adevărat era şi că fiecare dintre ei îşi adusese contribuţia, iar o bună parte din toate astea se datora pur şi simplu norocului.

— Nu ştiu, Lish. În ziua aceea, la mall, ar fi putut să fie oricine. Ar fi putut să fi fost tu sau Theo.

Îi respinse teoria cu un gest din mână.

— Îi acorzi fratelui tău prea mult merit, dar aşa ai făcut întotdeauna. Şi unde e el acum? Nu mă înţelege greşit, sunt de părere că a luat decizia bună. Maus nu era în cea mai bună formă pentru a călători, i-am zis-o de la bun început. Dar ăsta nu a fost singurul motiv pentru care a rămas în urmă. Ridică din umeri: Îţi spun asta doar

pentru că s-ar putea să ai nevoie s-o auzi. Asta e Cursa ta Lungă, Peter. Indiferent de ce se află sus, pe muntele ăla, ţi-e menit să găseşti. Indiferent de ce se mai întâmplă, sper că vei avea această şansă.

Se lăsă din nou tăcere. Ceva din felul cum îi vorbea îl tulbura. Era ca şi cum acele cuvinte erau şi cele de pe urmă. De parcă şi-ar fi luat adio.

— Crezi că sunt bine? întrebă el. Theo şi Maus.

— N-aş şti să-ţi zic. Aşa sper.

— Ştii, începu el, dregându-şi glasul, cred că Hollis şi Sara sunt…

— Împreună? râse scurt. Şi eu care credeam că n-ai observat. Ar trebui să le spui că ştii. Sincer, şi-ar lua toată lumea de-o grijă.

El rămase ca trăsnit.

— Toată lumea ştie?

— Peter!

Îi aruncă o privire mustrătoare.

— Exact despre asta vorbeam. E bine şi frumos să vrei să salvezi rasa umană. Aş spune că sunt de partea ta. Dar trebuie să fii puţin mai atent şi la ce se întâmplă chiar sub nasul tău.

— Credeam că sunt.

— Nu asta ai *crezut*. Suntem doar nişte oameni. Nu ştiu ce e sus pe munte, dar ştiu un lucru: trăim şi murim. Între astea două, dacă avem noroc, dăm peste cineva care ne ajută să mai reducem din povară. Ar trebui să le spui că eşti în regulă. Aşteaptă să audă asta de la tine.

Încă era mirat, cât de greu se prinsese de ce era între Sara şi Hollis. Poate că era ceva ce nu *dorise* să vadă, se gândi el. Uitându-se acum la Alicia, cu părul ei care sclipea în lumina dimineţii, se trezi că-şi aduce aminte de noaptea când stătuseră pe acoperişul Centralei, vorbind despre perechi şi despre Micuţi; noaptea aceea ciudată şi uimitoare, când Alicia îi oferise darul stelelor. La momentul acela, numai gândul de a duce o viaţă normală, sau una care trecea drept normală, i se păruse la fel de îndepărtat şi de necrezut ca înseşi stelele. Şi iată-i acum aici, la mai mult de o mie de kilometri de casă — o casă pe care poate nu aveau să o mai vadă nicicând — aceleaşi persoane care fuseseră dintotdeauna, şi totuşi oarecum *schimbaţi*, iar asta pentru că se întâmplase ceva; dragostea pătrunsese în mijlocul lor.

Asta încerca să-i spună acum Alicia; asta încercase să-i spună şi în noaptea aceea, pe acoperişul centralei electrice, în acel ceas de dinainte ca toate astea să se petreacă. Că tot ce făcuseră, făcuseră din dragoste. Nu doar Sara şi Hollis, ci ei toţi.

— Lish… începu el.

Însă ea clătină din cap, întrerupându-l. Pe chip îi apăru deodată o expresie de nelinişte. În spatele ei, Sara şi Hollis ieşeau din adăpost, întâmpinând o nouă dimineaţă.

— După cum am spus, toţi suntem aici pentru tine, zise Alicia.

Pentru tine mai mult decât pentru oricine. Acum, îl trezeşti tu pe Circuit sau îl trezesc eu?

Strânseră tabăra; până când ajunseră să meargă în josul râului, soarele se înălţase deja peste creasta văii, învăluind crengile copacilor într-o lumină vaporoasă.

Era aproape prânzul, când Alicia, din capul şirului, se opri brusc. Ridică o mână ca să le facă semn să tacă.

— Lish, strigă Michael din spate, de ce ne-am oprit?

— *Linişte!*

Adulmecă aerul. Simţea şi Peter: un miros ciudat şi puternic, care-i înţepa nările.

În spatele lui, Sara şopti:

— Ce e *aia?*

Hollis arătă cu puşca peste capetele lor:

— Priviţi…

Atârnat deasupra capetelor lor erau zeci de obiecte mici şi albe, adunate ciorchine ca nişte fructe.

— Ce naiba e aia?

Însă Alicia se uita în jos acum, scanând îngrijorată pământul acoperit de covorul de frunze de sub picioarele ei. Se lăsă în genunchi şi dădu la o parte stratul gros de frunze moarte.

— Rahat!

Peter auzi geamătul unei greutăţi care cade. Înainte să apuce să spună ceva, plasa îi înghiţi pe toţi; erau ridicaţi în aer, toată lumea ţipa şi se zvârcolea, trupurile lor prinse în urzeala ei. Atingând punctul maxim al ascensiunii, rămaseră suspendaţi în imponderabilitate o clipă, ca apoi să coboare, o cădere bruscă, trupurile lor strivite unul de altul pe când frânghiile îi strânseră într-o masă compactă, captivă şi zvârcolindă.

Peter era cu capul în jos. Cineva, Hollis, stătea peste el. Hollis, dar şi Sara şi un baschet foarte aproape de faţa lui, pe care îl recunoscu ca fiind al lui Amy. Era imposibil să spui unde se termina un trup şi unde începea celălalt. Se învârteau ca un titirez. Ceva îi apăsa atât de tare pieptul, încât abia mai putea respira. Obrajii îi erau turtiţi de funii, care erau făcute dintr-o împletitură aspră şi fibroasă. Pământul se învârtea sub el, o învălmăşeală de culori nedefinite.

— Lish!

— Nu mă pot mişca!

— Poate cineva?

Michael:

— Cred ca o să mi se facă rău!

Sara, cu vocea ascuţită de panică:

— Michael, să nu îndrăzneşti!

Peter n-avea cum să ajungă la cuţit; şi, chiar dacă ar fi putut, să taie frânghiile ar fi însemnat să-i arunce pe toţi la pământ cu capul în jos. Mişcarea de rotaţie încetini, apoi se opri, după care începu din nou, crescând în viteză, în vreme ce ei erau azvârliţi în direcţia opusă. Undeva deasupra lor, prin tăvălugul de trupuri, îl auzi pe Michael vomitând.

Se învârteau şi se tot învârteau. Erau la a şasea rotaţie, când Peter zări, cu colţul ochiului, un tremur în tufişuri. Era ca şi cum pădurile se mişcau, se trezeau la viaţă. Însă era deja prea ameţit să mai poată vorbi. O parte din el resimţea frică, însă restul nu părea să mai găsească partea aceea.

— Măiculiţă! exclamă o voce de dedesubtul lor. Sunt *rătăcitori.*

Iar atunci Peter văzu: erau soldaţi.

58

În primele zile, Mausami dormi — şaisprezece, optsprezece, chiar şi douăzeci de ore în şir. Theo alungase şoarecii din dormitorul de la etaj, gonindu-i în jos pe scări şi afară pe uşă cu o mătură şi cu multe strigăte. Într-un dulap găsiră, împăturite cu deosebită grijă şi mirosind a timp şi a praf, un teanc de cearşafuri şi pături, ba chiar şi vreo două perne, una să şi-o pună sub cap şi alta s-o strângă între genunchi ca să-şi ţină spatele drept. Începea să resimtă ca un curent electric şi întâmplător, extrem de dureros, străbătându-i unul dintre picioare — era bebeluşul, care-i apăsa coloana. O luase ca pe un semn cum că bebeluşul făcea ceea ce se presupunea că trebuia să facă, adică loc în spaţiul foarte strâmt din corpul ei. Theo venea şi pleca, agitându-se ca o soră medicală, aducându-i mâncare şi apă. Dormea după-amiaza, pe canapeaua veche şi cu arcurile lăsate de la parter, iar, când venea seara, îşi scotea un scaun pe prispă şi-şi petrecea noaptea acolo, cu puşca în poală şi cu privirea aţintită în beznă.

Sosi apoi o zi când se trezi cu o vigoare nouă curgând prin ea. Lipsa de energie luase sfârşit; zilele de odihnă îşi făcuseră efectul. Se ridică în capul oaselor şi văzu că soarele străluceşte la fereastră. Aerul era rece şi uscat, iar o adiere uşoară făcea perdelele să se mişte. Nu-şi amintea să fi deschis geamul, dar probabil că o făcuse Theo pe timpul nopţii.

Bebeluşul îi apăsa vezica. Theo lăsase o găleată pentru ea, dar nu voia s-o folosească, acum că nu mai avea nevoie. Avea să parcurgă lungul drum până la closetul din curte, ca să-i arate lui Theo că se trezise în sfârşit.

Chiar şi acum, putea să-l simtă mişcându-se undeva prin casă, la parter. Se ridică, trase un pulover peste cămaşa lungă — deodată, singura pereche de pantaloni pe care o avea devenise neîncăpătoare — şi coborî scările. Centrul ei de greutate părea să se fi schimbat peste

noapte; umflătura uriaşă a burţii o făcea să se simtă greoaie şi neîndemânatică. Dar presupuse că era încă ceva cu care trebuia să se obişnuiască. Nu era nici în şase luni şi deja era uriaşă.

Intră într-o cameră de care abia dacă-şi aducea aminte; îi luă câteva clipe să priceapă faptul că multe lucruri nu mai erau cum fuseseră. Canapeaua şi scaunele, care înainte erau lipite de perete, stăteau acum în mijlocul camerei, în unghi drept faţă de şemineu, îndreptate una spre alta. Între ele, pe un covoraş de lână zdrenţuit, se afla o măsuţă din lemn. Podeaua fusese curăţată, pământul de pe ea măturat. Theo pusese şi mai multe pături pe canapea, băgându-le marginile înăuntru, ca să acopere locurile unde se ciupise ori se pătase.

Însă ce-i atrăsese atenţia fură pozele de pe şemineu. O serie de fotografii îngălbenite — aceiaşi oameni, la vârste diferite, stând chiar în faţa casei în care se aflau ei acum. Un bărbat, soţia lui şi trei copii, un băiat şi două fete. Pozele păreau să fi fost făcute la interval de un an; în fiecare, copiii erau şi mai mari. Cel mic, doar un bebeluş în prima fotografie, ţinut în braţele mamei lui — o femeie cu o înfăţişare obosită, ce purta o pereche de ochelari negri pe cap —, era, în ultima fotografie, un băieţel de cinci sau şase ani. Stătea în faţa surorilor lui mai mari, rânjind plin de sârg la cameră, lăsând să i se vadă gaura lăsată de un dinte lipsă. Pe tricou scria, destul de ininteligibil, UTAH JAZZ.

— Sunt ceva, nu-i aşa?

Mausami se întoarse ca să-l găsească pe Theo urmărind-o cu privirea din pragul uşii de la bucătărie.

— Unde le-ai găsit?

Se apropie de şemineu şi luă în mână ultima fotografie, cea cu băiatul care zâmbea.

— Erau într-o firidă de sub scări. Vezi asta aici? Bătu cu degetul uşor în geam ca să-i arate: în fundal, la marginea pozei, un automobil, încărcat până la tavan, plus alte lucruri prinse de acoperiş. E aceeaşi maşină pe care am găsit-o în hambar.

Mausami se mai uită o clipă la fotografii. Cât de fericiţi păreau cu toţii. Nu doar băiatul zâmbitor, ci şi părinţii şi surorile lui — toţi cinci.

— Crezi că au locuit aici?

Theo încuviinţă din cap, punând fotografia înapoi pe şemineu, alături de celelalte.

— Aş zice că au venit aici înainte de epidemie şi că au rămas izolaţi. Sau au decis să rămână în continuare. Nu uita de cele patru morminte din curtea din spate.

Mausami era pe punctul de a face observaţia că erau doar patru morminte, nu cinci. Însă apoi îşi dădu seama de greşeala ei. Al patrulea mormânt fusese săpat de ultimul supravieţuitor, care nu putuse să se îngroape singur.

— Ţi-e foame? o întrebă Theo.
Ea îşi trecu o mână prin părul nespălat.
— Aş avea mai degrabă nevoie de o baie.
— M-am gândit la asta.
Îi zâmbi şmechereşte.
— Vino!
O conduse afară, în curte. O oală mare de fontă atârna acum prinsă cu un lanţ deasupra unei grămezi de tăciuni aprinşi; lângă, se afla o cadă din metal, suficient de adâncă şi de lungă cât să încapă o persoană în ea. Folosi o găleată de plastic ca să umple cada cu apa de la pompă, după care, apucând mânerul cu o cârpă groasă, ridică oala de fontă şi turnă şi conţinutul ei aburind.
— Haide, intră! o îmbie Theo.
Brusc, se simţi ruşinată.
— E în regulă, îi spuse el, râzând cu blândeţe. N-am să mă uit.
Părea o prostie, după câte se întâmplaseră, să-i fie ruşine de corpul ei. Şi totuşi, îi era. Cu Theo care-şi întorsese privirea, se dezbrăcă repede, rămânând o clipă goală în lumina soarelui de toamnă. Simţea răcoarea aerului pe pielea ei întinsă, pe rotunjimea pântecelui. Intră în apa, care i se ridică până la abdomen, sânii ei umflaţi mărginiţi de nimbul dantelat al venelor albastre.
— Pot să mă întorc?
— Mă simt aşa uriaşă, Theo. Nu-mi închipui că vrei să mă vezi în halul ăsta.
— O să te faci şi mai mare înainte să te faci mai mică. Aşa că mai bine te-ai obişnui cu asta.
De ce anume îi era frică? Puteau să aibă un copil împreună, dar nu şi să-l lase s-o vadă dezbrăcată? Nici nu se atinseseră măcar de zile bune; îşi dădea seama că aşteptase ca el să facă pasul ăsta, să treacă bariera care-i despărţea, acum că rămăseseră singuri.
— E în regulă, poţi să te întorci.
Preţ de o clipă, el rămase cu sprâncenele ridicate la vederea ei. Dar numai pentru o clipă. Văzu că ţinea în mână o tigaie înnegrită, plină de o substanţă vâscoasă şi lucitoare. O puse jos, lângă cadă, şi îngenunche ca să scobească din ea cu cuţitul o bucată triunghiulară.
— Dumnezeule, Theo! Ai făcut săpun?
— Obişnuiam să fac uneori cu mama. Dar nu ştiu dacă am folosit suficientă cenuşă. Grăsimea provine de la o antilopă pe care am împuşcat-o ieri-dimineaţă. Sunt nişte afurisite slăbănoage, dar am scos destul cât să fac lotul ăsta.
— Ai împuşcat o antilopă?
El încuviinţă din cap.
— M-am şi chinuit ca naiba s-o târăsc până aici, făcu el. Pe puţin cinci kilometri. Şi e o grămadă de peşte în râu. Mă gândesc că putem

pune la păstrare suficient cât să trecem lejer de iarnă. Se ridică, ştergându-şi mâinile de pantaloni. Tu termină-ţi baia, eu mă duc să pregătesc micul dejun.

Când termină, apa era neagră de mizerie şi pătată cu ochiuri de grăsime de la săpun. Se ridică în picioare şi folosi restul de apă încălzită ca să se clătească, rămânând apoi goală în curte să se usuce la soare, simţind cum i se evaporă umezeala din piele din pricina aerului arid. Nu-şi mai amintea ultima oară de când se simţise aşa curată.

Se îmbrăcă — simţea acum hainele murdare pe piele; va trebui să se ocupe de spălat — şi intră înapoi în casă. Alte surprize o aşteptau la subsol: Theo pusese masa — porţelan adevărat, cu tacâmuri şi căni de băut, sticla lor fiind pătată de vreme. Prăjea un fel de friptură într-o tigaie, cu rondele translucide de ceapă. Camera vuia de căldura cuptorului, înteţită de buştenii luaţi din grămada făcută la uşă.

— Ultima bucată din antilopă, o lămuri el. Restul e de pus la afumat. Întoarse fripturile şi veni cu faţa la ea, ştergându-şi mâinile cu o cârpă. E puţin cam aţoasă, dar nu foarte. Am găsit ceapă sălbatică pe malul râului şi nişte tufişuri de coacăze, aş zice, dar va trebui să aşteptăm până la primăvară să vedem.

— Pe toţi zburătorii, Theo! Ce altceva?

Întrebarea era cât se poate de serioasă; era uimită de toate câte făcuse.

— Cartofi.

— Cartofi?

— Majoritatea sunt pentru sămânţă acum, dar încă mai putem folosi câţiva. Am mutat o parte în tomberoanele din pivniţă.

Cu o furculiţă lungă luă fripturile şi le puse fiecare pe o farfurie.

— N-o să murim de foame. Avem destule, dacă te uiţi cu atenţie.

După micul dejun, spălă vasele în chiuvetă, în timp ce ea îl privea. Ar fi vrut să-l ajute, însă el insistase să nu facă nimic.

— Te simţi în stare pentru o plimbare? întrebă el.

Dispăru în hambar şi se întoarse cu o găleată şi cu două undiţe, de care mai atârna încă firul de plastic. Îi dădu să care o lopăţică, puşca şi o mână de gloanţe. Când ajunseră la râu, soarele era sus pe cer. Se aflau într-un loc unde râul curgea mai lent, lăţindu-se într-o albie largă, puţin adâncă; malurile erau bogate în vegetaţie, buruieni înalte în culori de toamnă. Theo nu avea cârlige, însă găsise, vârâtă într-un sertar din bucătărie, o mică trusă de cusut, în care era o cutiuţă cu ace de siguranţă. Cât Maus scormonea în pământ după viermi, Theo legă acele de capetele firelor de undiţă.

— Deci, cum se pescuieşte mai exact? întrebă Maus.

Mâinile îi erau pline de pământ zvârcolind; oriunde se uita, pământul colcăia de viaţă.

— Cred că le arunci în apă şi aştepţi să vezi ce se întâmplă.

Făcură întocmai. Dar, după o vreme, acest lucru păru o prostie.

Cârligele stăteau în apa puţin adâncă de unde le puteau şi vedea.

— Dă-te înapoi, îi spuse Theo. O să încerc s-o arunc mai departe pe a mea.

Strânse firul pe bobină, ridică undiţa peste umăr şi azvârli firul cât mai departe. Acesta făcu un arc de cerc pe deasupra apei şi dispăru în torent cu un pleoscăit. Aproape în acelaşi timp, vârful undiţei se îndoi cu putere.

— La naiba! făcu ochii mari de spaimă: Şi acum ce fac?

— Nu-l lăsa să-ţi scape!

Peştele sparse oglinda apei cu stropi strălucitori. Theo începu să-l tragă spre mal.

— Pare uriaş!

În tot acest timp, Maus intră în râul puţin adânc — apa era incredibil de rece şi îi pătrunsese în cizme — şi se aplecă să-l apuce. Peştele ţâşni cât colo, iar în clipa următoare, gleznele i se încurcaseră toate în firul undiţei.

— Theo, ajută-mă!

Izbucniră amândoi în râs. Theo înhăţă peştele şi îl întoarse pe spate, lucru care aparent avu efectul scontat: peştele încetă să se mai zbată. Maus reuşi să se descurce şi aduse găleata de pe mal, cât timp Theo scotea peştele din râu — o chestie lungă şi lucitoare, ca un singur muşchi împestriţat cu tot felul de culori orbitoare, de parcă trupul i-ar fi fost încrustat cu sute de nestemate micuţe. Acul îi era prins de buza de jos, cu viermele încă în el.

— Ce parte se mănâncă? întrebă Maus.

— Presupun că depinde de cât de flămând eşti.

O sărută; ea fu copleşită de fericire. Era acelaşi Theo, Theo al ei. O simţea în sărutul lui. Indiferent de ce i se întâmplase în celula aia, nu îi luaseră şi asta.

— E rândul meu, spuse ea, împingându-l la o parte, şi îşi ridică undiţa ca s-o arunce aşa cum făcuse şi el.

Umplură găleata cu peşti ce se zvârcoleau; abundenţa râului părea chiar prea mare, întocmai ca un dar mult prea extravagant. Cerul nesfârşit şi albastru, râul în care se oglindeau razele soarelui, peisajul de ţară uitat de lume şi ei doi, împreună, acolo: toate astea păreau oarecum de domeniul miracolului. În drum spre casă, Maus se surprinse că-şi aduce aminte de familia din fotografii. De mama, de tatăl, de cele două fetiţe şi de băiatul cu zâmbetul lui triumfător şi ştirb. Locuiseră aici, muriseră aici. Dar, mai important decât toate, o simţea prea bine, era faptul că trăiseră.

Curăţară peştele şi puseră carnea fragedă pe grătare, la afumat; mâine aveau să-i scoată afară ca să se usuce la soare. Unul îl păstrară

pentru cină şi îl prăjiră în tigaie cu puţină ceapă şi unul dintre cartofii de sământă.

Pe când soarele asfinţea, Theo îşi luă puşca de la locul ei din colţul bucătăriei. Maus punea în dulapuri ultimele vase. Se întoarse ca să-l vadă vărsând cartuşele, trei la număr, în palmă, suflând fiecare capăt de praf şi introducându-le înapoi în încărcător, îşi scoase apoi cuţitul şi îl curăţă şi pe el, ştergându-l de pantaloni.

— Ei bine. Îşi drese glasul: Cred că e timpul.

— Nu, Theo.

Ea lăsă jos farfuria pe care o avea în mână şi se apropie de el, îi luă puşca şi o puse pe masa din bucătărie.

— Suntem în siguranţă aici, o ştiu.

Simţea adevărul vorbelor ei chiar pe când le rostea. Erau în siguranţă pentru că ea credea că sunt în siguranţă.

— Nu pleca!

El clătină din cap:

— Nu cred că e o idee atât de bună, Maus.

Ea îşi apropie faţa de a lui şi îl sărută din nou, lung şi încet, aşa încât să ştie şi el că erau în siguranţă. Înăuntrul ei, bebeluşul începu să sughiţe.

— Vino în pat, Theo! spuse Mausami. Te rog. Vreau să vii în pat cu mine, acum.

De somn îi era lui frică. Îi spusese în noaptea aceea, pe când stăteau lipiţi unul de altul. *Nu* putea să doarmă, o ştia prea bine. Să te abţii de la somn era ca atunci când te abţineai de la mâncare, îi explică el, sau de la respirat; era ca şi cum îţi ţineai respiraţia cât de mult puteai, până când petele de lumină începeau să-ţi joace dinaintea ochilor şi fiecare părticică din tine ajungea să rostească un singur cuvânt: *respiră.* Aşa fusese în celulă, zile şi zile la rând.

Iar acum visul trecuse, dar nu şi senzaţia lăsată de el. Teama că va închide ochii şi că se va trezi din nou în visul acela. Pentru că, la urma urmelor, dacă nu ar fi fost fata, ar fi făcut-o. Ea îi pătrunsese în vis şi îl prinsese de mână, însă era deja prea târziu. Ar fi omorât-o pe femeie, ar fi omorât pe oricine. Ar fi făcut orice i-ar fi cerut. Iar odată ce descopereai acest lucru despre tine însuţi, spuse el, nu mai aveai cum să-l anulezi. Indiferent de cine credeai că eşti, deveneai cu totul altcineva.

Ea îl ţinuse în braţe tot timpul cât vorbise, vocea lui plutind în întuneric, şi multă vreme după aceea rămaseră tăcuţi amândoi.

— Maus? Dormi?

— Sunt chiar aici.

Deşi nu era adevărat: adevărul era că ea aţipise.

El se întoarse din nou spre ea, luându-i braţul şi petrecându-l pe

pieptul lui, de parcă ar fi fost o pătură care să-i ţină de cald.

— Rămâi trează pentru mine, îi spuse el. Poţi face asta? Până când adorm.

— Da, răspunse ea. Da, pot face asta.

El rămase tăcut o vreme. În spaţiul nemărginit dintre trupurile lor, bebeluşul se foia şi lovea.

— Suntem în siguranţă aici, Theo, spuse ea. Atâta vreme cât rămânem împreună, suntem în siguranţă.

— Sper că e adevărat, răspunse el.

— Ştiu sigur că e adevărat, zise Mausami.

Dar chiar pe când îi simţea respiraţia mai domoală pe pielea ei, lăsându-se în sfârşit cuprins de somn, ea rămase cu ochii deschişi, privind ţintă în întuneric. E adevărat, îşi zise în sinea ei, pentru că trebuie să fie.

59

Când ajunseră la garnizoană, se făcuse deja după-amiază. Rucsacurile le fuseseră înapoiate, dar nu şi armele; nu erau prizonieri, dar nici nu puteau pleca după cum le era voia. Termenul folosit de căpitan fusese „sub protecţie”. De la râu, merseră înainte spre nord, dincolo de culme. La poalele celei de-a doua văi, ajunseră în dreptul unei poteci mocirloase, plină de urme de copite şi de roţi de tractor. Numai printr-un noroc chior nu o rataseră. Dinspre vest se adunaseră nori grei; stătea a ploaie. După primele picături, Peter simţi mirosul de lemn ars adus de vânt.

Maiorul Greer veni lângă el. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu sprâncene atât de adâncite, încât păreau brăzdate pe frunte. Arăta de vreo patruzeci de ani. Purta o salopetă largă cu imprimeu de camuflaj cu pete maronii şi verzi, strânsă pe mijloc cu o curea lată, buzunarele fiindu-i doldora de gadgeturi. Capul, ras complet, îi era acoperit cu o căciulă de lână. La fel ca la restul bărbaţilor, un pluton format din cincisprezece persoane, faţa îi era mânjită cu dungi de noroi şi cărbune, astfel că albul ochilor căpăta o strălucire vie şi înspăimântătoare. Arătau ca nişte lupi, ca nişte creaturi ale pădurii; de fapt, arătau ca pădurea însăşi. O patrulă pe distanţe mari; cutreierau pădurea de săptămâni bune.

Greer se opri în mijlocul potecii şi îşi ridică puşca pe umăr. La talie avea prins un pistol negru. Bău îndelung din ploscă, după care arătă cu un gest din cap spre dealuri. Mai aveau puţin de acum; Peter îşi dădu seama de acest lucru după felul cum oamenii lui Greer îşi înteţiră pasul. O masă caldă, un pat în care să doarmă, un acoperiş deasupra capului.

— Chiar după următoarea costişă, spuse Greer.

În ultimele ore, se crease ceva care, pentru Peter, semăna cu

începutul unei prietenii. După confuzia creată de capturarea lor, situaţie stârnită din pricina faptului că niciunul dintre grupuri nu voia să spună primul cine erau, asta până când Michael îi scosese din impas, ridicându-şi faţa mânjită de vomă din pământ, acolo unde îi răsturnase plasa, şi declarase: „La naiba, mă predau. Suntem din California, bine? Vă rog, să mă împuşte cineva ca să nu se mai învârtă pământul cu mine."

Pe când Greer punea dopul la plosca lui, Alicia îi prinse din urmă pe potecă. Încă de la bun început fusese neobişnuit de tăcută. Nu ridicase nicio obiecţie la ordinul lui Greer de a călători neînarmaţi, un lucru care lui Peter i se părea acum complet nefiresc pentru ea. Dar probabil că era doar în stare de şoc, aşa cum erau cu toţii. Cât dură marşul, se ţinuse aproape de Amy, protectoare. Poate, se gândi Peter, pentru că pur şi simplu era ruşinată de faptul că îi condusese drept în capcana soldaţilor. Cât despre Amy, fata părea să fi acceptat noua întorsătură a situaţiei, după cum accepta orice: cu o expresie indiferentă, dar vigilentă pe chip.

— Cum e? îl întrebă el pe Greer.

Căpitanul ridică din umeri:

— Exact cum ai crede. Ca o latrină uriaşă. Dar e grozav să fii în pădure.

Pe când urcau coama dealului, cuibărit în valea ca un castron ce se întindea sub ei, garnizoana apăru deodată în câmpul lor vizual: o mână de corturi de pânză şi de vehicule aliniate de-a lungul unui gard din lemn, înalt de cel puţin cincisprezece metri, fiecare dintre scânduri ascuţite la vârf. Printre vehicule, Peter zări pe puţin vreo şase Humvee-uri, două autocisterne mari, câteva camionete-papuc şi camioane de cinci tone cu roţi sufocate de noroi. Perimetrul era luminat de vreo douăsprezece reflectoare înalte; în celălalt capăt al complexului, caii păşteau într-un ţarc. Şi mai mulţi soldaţi patrulau pe lângă clădiri şi de-a lungul meterezelor din partea de sus a zidurilor. În mijlocul complexului, un steag uriaş fluturând în vânt trona deasupra tuturor, blocuri de roşu, alb şi albastru cu o singură stea albă. Întregul complex nu părea să aibă mai mult de un kilometru pătrat şi, cu toate acestea, stând în vârful dealului, lui Peter i se păru că vede în faţa ochilor un întreg oraş, inima unei lumi în care crezuse dintotdeauna, dar pe care nu şi-o închipuise nicicând.

— Au lumini, spuse Michael. Şi mai mulţi bărbaţi din patrula lui Greer trecură pe lângă ei, coborând dealul.

— La naiba, fiule! făcu unul pe nume Muncey, un caporal, chel, ca toţi ceilalţi, cu un zâmbet larg şi dinţi neregulaţi. Cei mai mulţi dintre oamenii lui Greer păstrau o tăcere soldăţească, vorbind doar atunci când erau întrebaţi, dar nu şi Muncey, care ciripea ca o păsărică. Treaba lui, care i se şi potrivea, era să opereze radioul, pe care îl

ducea în spate, un mecanism cu un generator pornit de o manivelă veche, care atârna pe dedesubt ca o coadă.

— În împrejmuirea aia? spuse Muncey cu un rânjet. Pământul ăla e *Texasul.* Dacă nu-l avem, nu ne trebuie.

Nu erau o armată obişnuită, le explicase Greer. Cel puţin, nu una tipică armatei americane. Acum nu mai exista armata americană. „Şi voi de cine aparţineţi?" îl întrebase Peter.

Atunci le spusese Greer despre Texas.

Până când ajunseră ei la poalele dealului, acolo se adunaseră o mulţime de oameni. În ciuda frigului, iar acum şi a ploii, o burniţă fină, unii erau cu pieptul gol, lăsându-şi la vedere taliile înguste şi muşchii bine lucraţi de pe braţe şi piept. Toţi erau raşi complet pe corp, aşa cum erau şi pe cap. Toată lumea era înarmată; puşti, pistoale, ba chiar şi câteva arbalete.

— Aşa se holbează oamenii, spuse Greer încetişor. Mai bine te-ai obişnui cu asta.

— Câţi… *rătăcitori* aduci de obicei cu tine? întrebă Peter. Termenul, îi explicase Greer, venea de la *cei care rămăseseră în urmă.*

Greer se încruntă. Se apropiau de poartă.

— Niciunul. O să dai de câţiva mai la est. Mai sus, în Oklahoma, Batalionul Trei a găsit odată un blestemat de oraş. Dar aici? Nici nu mai căutăm.

— Şi atunci pentru ce e plasa?

— Scuze, făcu Greer. Credeam că ai înţeles. E pentru dracii ăia. Pentru cei pe care voi îi numiţi „fumuri".

Începu să învârtă un deget în aer. Mişcarea asta circulară îi aiureşte de cap. Sunt ca nişte raţe într-un butoi în chestia aia.

Peter îşi aminti ceva ce îi spusese Caleb, motivul pentru care viralii stăteau departe de câmpurile cu turbine. Zander spunea mereu că mişcarea îi zăpăceşte. Îi povesti acest lucru şi lui Greer.

— Are noimă, fu de acord căpitanul. Nu le place să se învârtă. Dar nu auzisem de faza cu turbinele.

Michael mergea alături de ei.

— Deci ce e chestia urât mirositoare care atârna prin copaci?

— Usturoi, zise Greer, râzând. Cel mai vechi truc din carte. Dracilor ălora le place la nebunie.

Conversaţia le fu întreruptă pe când intrau pe poartă, printr-un culoar de bărbaţi care aşteptau. Trupa lui Greer se amestecase prin mulţime. Nimeni nu vorbea. Când Peter îşi făcu intrarea, observă cum privirea lor fuge numaidecât undeva dincolo de el. Atunci îşi dădu seama la ce se uitau soldaţii: se uitau la femei.

— Aten-*ţie!*

Toţi luară poziţie de drepţi. Peter văzu o siluetă îndreptându-se cu pas iute înspre unul dintre corturi. La prima vedere, nu era cum s-ar fi

aşteptat Peter să fie un ofiţer cu grad superior, un bărbat ca un butoi, cu un cap mai scund decât Greer, cu un mers legănat. Sub cupola capului său ras, trăsăturile feţei păreau boţite, ca şi cum ar fi fost îngrămădite una într-alta. Dar, pe măsură ce se apropia, Peter simţi forţa autorităţii lui, o energie misterioasă, ca o zonă de electricitate statică plutind în aerul din jurul lui. Ochii săi, mici şi negri, posedau o intensitate sinceră, pătrunzătoare, chiar dacă păreau să fi fost puşi pe faţa nepotrivită.

Îl privi lung pe Peter, cu mâinile în şolduri, apoi îi scrută şi pe ceilalţi cu aceeaşi privire.

— Să fiu al naibii!

Vocea lui era surprinzător de gravă. Vorbea în aceeaşi manieră dezinvoltă ca oamenii lui Greer.

— Pe loc repaus!

Toată lumea se destinse. Peter nu ştia ce să spună; se gândi că cel mai bine era să-l lase pe bărbat să vorbească primul.

— Bărbaţi din Secundă, declamă acesta, ridicându-şi vocea deasupra oamenilor adunaţi acolo, mi s-a adus la cunoştinţă că printre rătăcitorii aceştia sunt şi femei. Nu aveţi voie să vă uitaţi la aceste femei. Nu aveţi voie să le vorbiţi, nici să vă apropiaţi de ele ori să vă treacă măcar prin gând că aţi putea avea de-a face în vreun fel cu ele sau ele cu voi. Nu sunt nici iubitele şi nici soţiile voastre. Nu sunt nici mamele, nici surorile voastre. Nu sunt nimic, nu există, nu sunt aici. M-am făcut înţeles?

— Da, domnule!

Peter se uită spre Alicia, care stătea lângă Amy, însă nu-i putu întâlni privirea. Hollis îi aruncă o încruntătură sceptică: era limpede că nici el nu ştia ce să creadă despre toate astea.

— Voi şase, lăsaţi-vă rucsacurile şi veniţi cu mine. Şi tu, maiorule!

Îl urmară cu toţii în cort, o singură încăpere cu podeaua de pământ sub tavanul lăsat, din pânză. Singurele piese de mobilier erau o plită încărcată, două mese cu tăblii din placaj ticsite cu hârtii şi, de-a lungul peretelui opus, o masă mai mică pe care se afla un radio operat de un soldat cu căştile pe urechi. Pe peretele din faţa lui era o hartă colorată, marcată cu zeci de pioneze ce formau un „V” neregulat. În timp ce Peter se apropie, văzu că baza „V”-ului era în mijlocul Texasului, cu un braţ care se întindea spre nord, de-a lungul Oklahomei, şi spre sudul Kansasului, iar celălalt se îndrepta spre vest, în New Mexico, înainte să cotească şi el spre nord, terminându-se chiar la marginea graniţei cu Colorado — locul unde se aflau ei acum. În partea de sus a hărţii, scrise cu galben pe un fundal negru, erau cuvintele: HARTA POLITICĂ INTERMEDIARĂ A STATELOR UNITE şi, dedesubt, *Hărţi Şcolare Fox şi Fiii, Cincinnati, Ohio.*

Greer veni în dreptul lui.

— Bine ai venit în război! murmură el.

Comandantul, intrat după ei, se adresă operatorului radioului care, după cum făcuseră şi ceilalţi de afară, se holba fără jenă la femei. Părea să o fi ales pe Sara, însă privirea i se mută apoi la Alicia, apoi la Amy, într-o succesiune de tresăriri nervoase.

— Caporale, te rog să ne scuzi!

Cu un efort vizibil, îşi dezlipi ochii de la ele şi îşi dădu jos căştile de pe cap. Faţa i se împurpură de ruşine.

— Îmi pare rău, domnule.

— Acum, fiule!

Caporalul se ridică în picioare şi se îndepărtă.

Comandantul îşi fixă privirea asupra lui Greer:

— Domnule maior, ai omis cumva să-mi spui ceva?

— Trei dintre rătăcitori sunt femei, domnule.

— Aşa e. Mulţumesc că mi-ai adus la cunoştinţă.

— Îmi pare rău, domnule general.

Părea să intre în pământ de ruşine.

— Ar fi trebuit să vă anunţăm.

— Da, aşa ar fi trebuit. De vreme ce i-ai găsit, răspunzi de ei. Crezi că te descurci?

— Desigur, domnule. Nicio problemă.

— Ocupă-te de detalii, găseşte-le unde să stea. O să aibă nevoie şi de o latrină numai pentru ei.

— Da, domnule general.

— Liber!

Greer încuviinţă din cap, îi aruncă o privire fugară lui Peter — „Noroc!” păreau să spună ochii lui — şi ieşi din cort. Generalul, al cărui nume, Peter îşi dădea acum seama, încă nu-l aflase, îi mai scrută o clipă din ochi. Acum că rămăseseră singuri, ţinuta i se relaxase.

— Tu eşti Jaxon?

Peter dădu din cap că da.

— Eu sunt generalul brigăzii, Curtis Vorhees. Forţele Expediţionare Secunde, Armata Republicii Texas. O urmă de zâmbet: Eu sunt şeful pe aici, în cazul în care maiorul Greer a omis şi acest lucru.

— Da, domnule. Adică, nu, domnule. Ne-a spus.

— Bun!

Vorhees încuviinţă din cap, cercetându-i cu privirea preţ de o clipă.

— Deci, dacă am înţeles bine — şi vă rog să mă iertaţi dacă par cam neîncrezător în această privinţă —, toţi şase aţi venit pe jos din California?

De fapt, îşi spuse Peter în sinea lui, *am mers şi cu maşina o bucată de drum. Şi puţin cu trenul.* Dar, în schimb, răspunse simplu:

— Da, domnule.

— Şi de ce, dacă mi-e permis să întreb, s-ar înhăma cineva la un

asemenea lucru?

Peter dădu să răspundă; dar, încă o dată, răspunsul, cel adevărat, părea prea elaborat. Afară începuse să plouă zdravăn, picăturile căzând cu ropote pe acoperişul de pânză al cortului.

— E o poveste lungă, reuşi el să îngaime.

— Ei bine, nu mă îndoiesc de asta, domnule Jaxon. Şi m-ar interesa foarte mult s-o aud. Dar, pentru moment, trebuie să ne ocupăm de câteva aranjamente. Sunteţi oaspeţi civili ai Forţei Expediţionare Secunde. Pe durata şederii voastre aici, vă aflaţi sub autoritatea mea. Credeţi că puteţi trăi cu asta?

Peter dădu din cap că da.

— Peste şase zile, unitatea noastră se va îndrepta spre sud, ca să se reunească cu Batalionul Trei în orăşelul Roswell, New Mexico. De acolo putem să vă trimitem înapoi la Kerville cu un convoi de aprovizionare. Vă sugerez să acceptaţi oferta, dar decizia rămâne la latitudinea voastră. Sunt sigur că veţi vrea să discutaţi despre asta între voi.

Peter îşi luă privirea de la el ca să se uite la ceilalţi, ale căror chipuri trădau aceeaşi surpriză ca a lui. Nu luaseră în calcul posibilitatea ca expediţia lor să se sfârşească aici.

— Acum, în legătură cu cealaltă chestiune, continuă Vorhees, despre care m-aţi auzit vorbind cu maiorul. Va trebui să le instruiesc pe femeile din grupul vostru că nu trebuie sub nicio formă să intre în contact cu oamenii mei, în afară de cazurile în care este absolut necesar. Vor trebui să rămână în cort şi să nu iasă decât pentru necesităţi. Orice alte nevoi vor fi comunicate prin tine sau maiorul Greer. Este clar?

Peter nu avea niciun motiv să refuze, în afară de faptul că oferta i se părea de-a dreptul ridicolă.

— Nu sunt sigur că le pot spune asta, domnule.

— Nu poţi?

— Nu, domnule. Pur şi simplu.

Generalul oftă.

— Poate că m-ai înţeles greşit. Nu v-o cer decât pentru binele vostru. Misiunea Forţei Expediţionare Secunde este de aşa natură, încât ar fi cu totul nepotrivit, ba chiar primejdios, ca ele să umble nestingherite prin unitate.

— De ce ar fi în primejdie?

El se încruntă.

— N-ar fi. Nu mă refer la femei.

Vorhees trase lent aer în piept şi continuă:

— Îţi voi explica pe cât de simplu pot. Suntem voluntari. Dacă te alături Forţelor Expediţionare, o faci pe viaţă, printr-un jurământ de sânge, iar fiecare dintre aceşti bărbaţi sunt condamnaţi la moarte prin

jurământ. Şi-au întrerupt toate legăturile cu lumea exterioară, cu excepţia acestei unităţi şi a bărbaţilor din ea. De fiecare dată când unul dintre ei părăseşte complexul, este încredinţat că nu se mai întoarce. Acceptă acest lucru. Ba mai mult decât atât, este împăcat cu ideea. Un bărbat ar muri fericit pentru camarazii lui, dar o femeie — o femeie îl face să vrea să trăiască. Odată ce se întâmplă asta, îţi spun sigur, iese pe poarta aia şi nu se mai întoarce niciodată.

Vorhees vorbea, înţelesese Peter, despre renunţare. Dar, după toate prin care trecuseră, era imposibil să se gândească numai să le spună, mai ales Aliciei, că vor trebui să rămână ascunse în cortul lor.

— Sunt convins că toate aceste femei sunt nişte luptătoare pe cinste, continuă Vorhees. N-ar fi ajuns atât de departe dacă n-ar fi fost. Dar codul nostru e foarte strict şi trebuie să-l respectaţi. Dacă nu puteţi, vă voi înapoia armele şi va trebui să vă vedeţi de drum.

— Bine, spuse el, vom pleca.

— Aşteaptă, Peter!

Fusese Alicia cea care vorbise. Peter se întoarse cu faţa spre ea.

— Lish, e în regulă. Sunt de acord cu tine aici. Dacă spune să plecăm, plecăm.

Dar Alicia nu-l luă în seamă. Privirea ei era aţintită asupra generalului. Peter îşi dădu seama că luase poziţie de drepţi, ţinându-şi mâinile pe lângă corp.

— Domnule general Vorhees, colonelul Niles Coffee din Forţa Expediţionară Întâi vă trimite salutările lui.

— Niles Coffee? Chipul păru să i se lumineze: *Faimosul* Niles Coffee?

— Lish… începu Peter, înţelegând acum ce voia să zică, vorbeşti de… colonel?

Însă Alicia nu răspunse. Nici măcar nu se uita la el. Expresia ei era una pe care Peter nu o mai văzuse niciodată.

— Tânără doamnă, colonelul Coffee a murit, împreună cu toţi oamenii lui, acum mai bine de treizeci de ani.

— Nu e adevărat, domnule, spuse Alicia. A supravieţuit.

— Coffee *trăieşte*?

— Mort în misiune, domnule. Cu trei luni în urmă.

Vorhees se uită de jur împrejurul încăperii, înainte să-şi aţintească din nou privirea asupra Aliciei.

— Şi cine eşti tu, dacă mi-e permis să întreb?

Ea aprobă scurt din cap.

— Sunt fiica lui adoptivă, domnule. Soldat Alicia Donadio, Forţele Expediţionare Întâi. Iniţiată şi cu jurământul depus.

Nimeni nu scoase o vorbă. Ceva se întâmpla în sfârşit, Peter era sigur de asta. Ceva irevocabil. Simţi cum îl cuprinde un val de panică derutantă, de parcă cele mai simple adevăruri din viaţa lui, la fel de fundamentale ca noţiunea gravitaţiei, îi fuseseră smulse deodată, fără

niciun avertisment.

— Lish, ce spui acolo?

Ea îşi întoarse în sfârşit faţa către el; ochii îi erau scăldaţi în lacrimi tremurătoare.

— O, Peter! spuse ea, pe când prima lacrimă i se desprinse din colţul ochiului şi îi alunecă pe obrazul murdar. Îmi pare rău, trebuia să-ţi fi zis.

— Nu o poţi avea!

— Îmi pare rău, Jaxon, spuse generalul. Nu decizi tu asta. Nu decide nimeni asta. Se opri brusc în dreptul intrării în cort. Greer! Cineva să-l aducă pe maiorul Greer în cortul meu, *acum!*

— Ce se întâmplă? întrebă Michael. Peter, despre ce vorbeşte Alicia?

Brusc, toată lumea începu să vorbească în acelaşi timp. Peter o apucă pe Alicia de braţe, făcând-o să-l privească în ochi:

— Lish, ce faci? Gândeşte-te ce vrei să faci.

— Am făcut deja.

Printre lacrimi, chipul părea să-i radieze de uşurare, de parcă se eliberase de o povară pe care o purta de multă vreme.

— Am făcut înainte să te cunosc pe tine. Cu mult înainte. În ziua când colonelul a venit la Refugiu ca să mă ia. M-a pus să promit că n-am să spun nimănui.

El înţelese, acum, ce încercase ea să-i mărturisească în acea dimineaţă.

— Voiai să le dai de *urmă*.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, de două zile. Când am mers în recunoaştere în josul râului, le-am găsit una dintre tabere. Cenuşa focului lor încă era caldă. Pe drum încoace, mi-am dat seama că numai ei puteau fi. Dădu uşor din cap. Sincer, Peter, nici nu ştiu dacă am vrut să-i găsesc. O parte din mine a crezut dintotdeauna că nu erau decât poveşti de-ale bătrânului. Trebuie să mă crezi.

Greer apăru la intrarea în cort, cu apa picurând de pe el.

— Maior Greer, spuse generalul, femeia aceasta este din Forţele Expediţionare Întâi.

Greer rămase cu gura căscată.

— Poftim?

— Este fiica lui Niles Coffee.

Greer se uită la Alicia, cu ochii mari de uimire, de parcă ar fi văzut cine ştie ce animal neobişnuit.

— Să fiu al naibii! Coffee a avut o fiică?

— A spus că a depus jurământul.

Greer îşi scărpină chelia încurcat.

— Iisuse! E o *femeie!* Ce trebuie să fac?
— Nu e nimic de făcut. Jurământul e jurământ. Oamenii vor trebui să accepte situaţia. Du-o la frizer şi numeşte-o în funcţie.
Totul se petrecea prea rapid. Peter se simţea de parcă ceva uriaş se rupea în el.
— Lish, spune-le că minţi!
— Îmi pare rău. Aşa trebuie să fie. Maiorule?
Greer încuviinţă din cap, cu o expresie serioasă pe chip, şi veni lângă ea.
— Nu mă poţi părăsi, se auzi Peter spunând, cu toate că vocea care rostise cuvintele nu părea să fie a lui.
— Trebuie, Peter. Asta sunt eu.
Ajunsese, fără să-şi dea seama, în braţele ei. Simţea cum lacrimile i se adună în gât.
— Nu pot… face asta fără tine.
— Ba da, poţi. Ştiu că poţi.
N-avea niciun rost. Alicia avea să-l părăsească; simţea cum îi scapă.
— Nu pot, nu pot.
— E în regulă, spuse ea, şoptindu-i la ureche. Gata!
Îl ţinu aşa o vreme, strânşi laolaltă într-un glob al tăcerii, de parcă n-ar fi fost nimeni în jur. Apoi, Alicia îi luă faţa în mâini şi se aplecă spre el; îl sărută, o dată şi scurt, pe frunte. Un sărut care căuta şi oferea totodată iertare: un sărut de adio. Aerul îi despărţea acum. Ea îşi retrase braţele, îndepărtându-se.
— Mulţumesc, generale, spuse ea. Domnule maior, sunt gata acum.

60

Zile cu ploaie: Peter le povestise totul.
Timp de cinci zile, plouase încontinuu. Stătea ore în şir la masa lungă din cortul lui Vorhees, câteodată doar ei doi, însă de obicei şi cu Greer. Le povestise despre Amy, despre Colonie şi semnalul pe care îl căutau; le spusese despre Theo şi Mausami, despre Rai şi despre tot ce se întâmplase acolo. Le-a mai spus şi că, la şaisprezece kilometri depărtare, pe un vârf de munte din California, nouăzeci de suflete aşteptau ca luminile să se aprindă.
— N-am să te mint, îi zise Vorhees, atunci când Peter îi întrebase dacă nu ar putea trimite nişte soldaţi acolo.
Era o după-amiază târzie. Alicia plecase de dimineaţă în patrulare. Pur şi simplu, fusese inclusă în viaţa oamenilor lui Vorhees.
— Nu e că nu te cred, îi explică Vorhees. Numai buncărul ăsta despre care vorbeşti face să merite expediţia. Dar va trebui să înaintez ideea, iar asta înseamnă Diviziune. Cel mai devreme la primăvară am putea să ne gândim la o asemenea expediţie. Vorbim de un teren complet necartografiat.

— Nu sunt sigur că ne pot aştepta atâta timp.

— Ei bine, nu au de ales. Grija mea cea mai mare este să reuşim să ieşim din valea asta înainte să vină zăpezile. Ploaia nu se mai opreşte, am putea rămâne blocaţi aici. Nu mai avem combustibil ca să menţinem luminile aprinse decât pentru încă treizeci de zile.

— Eu vreau să aflu mai multe despre locul acela, Raiul, interveni Greer. În afara cortului şi în prezenţa oamenilor săi, relaţia lui Greer cu Vorhees era rigid de formală; dar înăuntru, aşa cum erau acum, împărtăşeau o prietenie vizibil relaxată. Greer se uită la general, cu ochii umbriţi de un gând:

— Aduce puţin cu oamenii din Oklahoma.

— Care oameni din Oklahoma? întrebă Peter.

— Un loc numit Homer, răspunse Vorheer, continuând firul subiectului. Batalionul Trei i-a găsit acum vreo zece ani, ascunşi la mama naibii pe o fâşie de uscat. Un oraş întreg de supravieţuitori, peste o mie o sută de bărbaţi, femei şi copii. Eu n-am fost acolo, dar am auzit poveştile. Era ca şi cum te-ai fi întors în timp cu o sută de ani; nici măcar nu ştiau ce *erau* dracii. Îşi vedeau pur şi simplu de treabă, bine mersi, fără lumini sau garduri, bucuroşi de oaspeţi, dar vezi să nu te împiedici încercând să scapi. Comandantul s-a oferit să-i ia cu ei, dar ei au spus nu, mulţumesc; în orice caz, batalionul nu avea echipamentul necesar să transporte atâtea suflete până în sudul oraşului Kerrville. A fost cel mai aiurea lucru. Supravieţuitori care nu voiau să fie salvaţi. Batalionul Trei a lăsat un pluton în urmă şi şi-au continuat drumul spre nord, către Wichita, unde şi-au luat-o pe coajă rău de tot. Au pierdut jumătate din oameni; restul s-au întors cu coada între picioare. Când au ajuns înapoi acolo, locul era pustiu.

— Cum adică pustiu? întrebă Peter.

Vorhees ridică brusc din sprâncene.

— Adică *pustiu.* Nici picior de om, niciun cadavru. Totul era curat lună, farfuriile lăsate pe mese. Şi nicio urmă că plutonul plecase.

Peter trebuia să admită că totul era cât se poate de ciudat, dar nu vedea ce legătură avea asta cu Raiul.

— Poate că au decis să se ducă undeva unde ar fi fost mai în siguranţă, sugeră Peter.

— Poate. Sau poate că dracii i-au luat atât de repede, încât n-au mai avut timp nici să-şi spele vasele. Pui o întrebare la care nu ştiu răspunsul. Dar ascultă aici: acum treizeci de ani, când cei din Kerrville au trimis în misiune Forţele Expediţionare Întâi, nu puteai să mergi nici măcar o sută de metri fără să te împiedici de un drac. *Întâia* a pierdut mai bine de jumătate din oameni, şi asta într-o zi, iar când unitatea lui Coffee a dispărut, toţi am crezut că s-a terminat. Adică, tipul era o legendă vie. Forţele Expediţionare s-au desfiinţat chiar atunci. Dar iată-vă acum aici, veniţi tocmai din California. Pe atunci,

n-aţi fi scăpat cu viaţă nici la douăzeci de paşi de latrină.

Peter îi aruncă o privire lui Greer, care încuviinţă acest adevăr printr-o mişcare a capului, după care se întoarse din nou spre Vorhees.

— Vrei să spui că sunt pe cale de dispariţie?

— O, mai sunt o grămadă, crede-mă. Trebuie doar să ştii unde să te uiţi. Vreau să spun că e ceva diferit. S-a schimbat ceva. În ultimele şase luni, am trimis două linii de aprovizionare din Kerrville, una până în Hutchinson, Kansas, alta prin New Mexico până în Colorado. Ce am observat este că acum îi găsim în cete. Se ascund şi mai în adâncul pământului, în mine, peşteri şi alte locuri, ca muntele găsit de voi. Uneori sunt atât de înghesuiţi, încât ai nevoie de o rangă ca să-i dezlipeşti unul de altul. Încă mişună prin oraşe, cu toate clădirile acelea goale, dar sunt o mulţime de câmpii pe care le poţi traversa fără să dai de vreunul zile în şir.

— Ce-i cu Kerrville? De ce e un loc atât de sigur?

Generalul se încruntă.

— Ei bine, nu este. Nu sută la sută. De fapt, tot Texasul e cam periculos. Nu ţi-ai dori să mergi în Laredo şi nici în Dallas. Houston, sau ce a mai rămas din el, este ca o afurisită de mlaştină sugătoare de sânge. Locul este atât de poluat de produse chimice, încât nici nu ştiu cum supravieţuiesc acolo, dar o fac. San Antonio şi Austin au fost amândouă aproape rase de pe faţa pământului în primul război, la fel şi El Paso. Al naibii guvern federal, care a încercat să gonească dracii cu foc! Asta a dus la Declaraţie, cam în aceeaşi perioadă când California s-a separat de restul.

— S-a separat? întrebă Peter.

Vorhees încuviinţă din cap.

— De Uniune. Şi-a declarat Independenţa. Chestia cu California a fost o adevărată baie de sânge, un conflict deschis care a durat o vreme, de parcă nu am fi avut şi alte griji pe cap. Dar Texasul s-a pierdut în toată învălmăşeala asta. Sau poate că federalii pur şi simplu nu au vrut să lupte pe două fronturi. Guvernul a confiscat tot echipamentul militar, ceea ce nu a fost prea greu, de vreme ce Armata era oricum în cădere liberă, totul se ducea pe apa sâmbetei. Au mutat capitala la Kerrville şi au început să sape. Au ridicat ziduri, ca în Colonia voastră, numai că diferenţa era că noi aveam petrol, şi încă mult. În apropiere de Freeport sunt cam cinci sute de milioane de butoaie care stau în depozite subterane din minele de sare, vechea Rezervă Strategică de Petrol. Dacă ai petrol, ai putere. Dacă ai putere, ai lumini. Avem peste treizeci de mii de suflete între zidurile astea, plus alte cincizeci de mii de acri irigaţi şi o linie de aprovizionare fortificată care duce până la o rafinărie de pe coastă.

— Coastă, repetă Peter. Simţi cuvântul greu în gură. Vrei să spui *oceanul?*

— Golful Mexicului, în orice caz. Vorhees ridică din umeri. Ocean e un cuvânt politicos. Practic e o scursură chimică. Toate platformele alea din larg încă extrag prostia aia, plus ce se scurge din New Orleans. Şi curenţii oceanici au adus o grămadă de gunoaie. Petroliere, cargoboturi, orice îţi trece prin minte. Sunt locuri în care poţi să umbli efectiv fără să te uzi la picioare.

— Dar tot ai putea pleca de acolo, îndrăzni Peter. Dacă ai avea o barcă.

— Teoretic. Dar n-aş recomanda. Problema e să treci de barieră.

— Mine, explică Greer.

Vorhees încuviinţă din cap.

— Şi încă câte. În ultimele zile ale războiului, alianţa NATO, aşa-zişii noştri prieteni, şi-au unit forţele într-o ultimă încercare de a opri răspândirea infecţiei. Bombardamente în masă de-a lungul coastei, şi nu vorbim de explozibili convenţionali. Au aruncat în aer cam tot ce plutea. Încă poţi vedea epavele din Corpus. După care au pus mine, doar aşa, ca să aibă ultimul cuvânt.

Peter îşi aminti atunci poveştile pe care i le spunea tatăl lui. Poveşti despre ocean, despre Long Beach. Scheletul ruginit al marilor vapoare, întinzându-se cât vedeai cu ochii. Nu se întrebase nicicând cum ajunseseră în halul acela. Trăise într-o lume fără istorie, fără cauză, o lume în care lucrurile erau doar ce păreau a fi. Vorbind însă cu Vorhees şi cu Greer era ca şi cum se uita la o pagină liniată şi vedea deodată cuvinte scrise acolo.

— Cât de departe spre est? întrebă el. Aţi văzut pe cineva acolo?

Vorhees scutură din cap.

— Pe nimeni, de ani buni. Forţele Expediţionare Întâi au trimis două batalioane acolo, unul la nord de Louisiana, prin Shreveport, altul prin Missouri, spre St Louis. Nu s-au mai întors. Ridică din umeri. Poate într-o zi. Pentru moment, Texasul e tot ce avem.

— Mi-ar plăcea să-l văd, spuse Peter după o clipă. Oraşul. Kerrville.

— Ai să-l vezi, Peter.

Vorhees îşi îngădui un zâmbet.

— Dacă o să vă alăturaţi convoiului.

Trebuiau să-i dea lui Vorhees un răspuns, iar Peter se simţea sfâşiat. Erau în siguranţă, aveau lumini, găsiseră la urma urmelor Armata. Peter era convins că abia în primăvară avea Vorhees să trimită trupe în Colonie ca să-i aducă aici şi pe ceilalţi. Găsiseră ce căutau, cu alte cuvinte — ba chiar mai mult decât atât. Să le ceară prietenilor să continue drumul ar fi însemnat să-şi asume un risc inutil. Şi fără Alicia, o parte din el ar fi vrut să accepte, să lase baltă întreaga chestiune.

Dar ori de câte ori se gândea la asta, gândul următor îi zbura imediat la Amy. Alicia avusese dreptate: să ajungă atât de aproape şi

să se întoarcă din drum e ceva ce ar regreta apoi, probabil pentru tot restul vieţii. Michael încercase să prindă semnalul la radioul din cortul generalului, însă echipamentul lor avea rază mică de acoperire, complet nefolositor în munţi. În cele din urmă, Vorhees le spuse că nu are niciun motiv să se îndoiască de povestea lor, dar cine ştie ce semnificaţie avea semnalul?

— Soldaţii au lăsat în urmă tot felul de gunoaie. Şi civilii la fel. Crede-mă, am mai văzut asta. Nu poţi să alergi după fiecare cârâit. Vorbea cu oboseala unui bărbat care văzuse multe la viaţa lui, ba chiar mai mult decât ar fi fost nevoie. Fata asta a ta, Amy, o avea ea o sută de ani, după cum spui, sau poate că nu. Nu am niciun motiv să nu te cred, în afara faptului că arată de cinşpe şi e speriată de moarte. Nu poţi explica mereu chestiile astea. Bănuiala mea este că e doar un biet suflet traumatizat, care cumva a supravieţuit şi, printr-un noroc chior, a nimerit în tabăra voastră.

— Şi cum rămâne cu transmiţătorul din ceafă?

— Ei bine, cum să rămână? Tonul lui Vorhees nu era batjocoritor, ci mai degrabă obiectiv. La naiba, poate că e rusoaică sau chinezoaică! I-am tot aşteptat să apară, asta dacă presupunem că a mai supravieţuit vreunul dintre ei.

— Aşa să fie?

Vorhees făcu o pauză; el şi Greer schimbară o privire complice.

— Adevărul este că nu ştim. Unii spun că treaba cu carantina a funcţionat, că restul lumii îşi vede de viaţă fără noi. Dar atunci ne-am întrebat de ce nu prindem niciun semnal prin wireless, deşi presupun că e posibil să instalezi un fel de barieră electronică, în plus, pe lângă acele mine. Alţii consideră — iar maiorul şi cu mine suntem de aceeaşi părere — că au murit cu toţii. Asta e doar o presupunere, ia aminte, dar povestea cu carantina nu e pe atât de solidă pe cât ar crede lumea. La cinci ani după izbucnirea epidemiei, partea continentală a Statelor Unite a fost aproape complet depopulată, numai bună de folosit. Depozitul de aur de la Fort Knox. Seiful de la Sistemul Federal de rezerve din New York. Fiecare muzeu, bijuterie şi bancă, economii şi împrumuturi chiar de la colţul străzii, aşteptând, fără să le bage nimeni în seamă. Numai că premiul cel mare era toată acea artilerie a armatei americane care zăcea acolo, inclusiv zece mii de arme nucleare, oricare dintre ele putând înclina balanţa puterii în lume fără ca Statele Unite să aibă vreun cuvânt de spus. Sincer, nu cred că întrebarea e dacă a venit cineva la ţărm, ci câţi şi cine. Există probabilitatea să fi dus virusul înapoi cu ei.

Lui Peter îi trebui un răgaz să asimileze toate aceste informaţii. Vorhees îi spunea că lumea e pustie, un loc gol.

— Nu cred că Amy a venit aici cu gând să fure ceva, spuse el în cele din urmă.

— Dacă te ajută cumva, nici eu nu cred asta. E doar un copil, Peter. Cum a supravieţuit acolo e un mister pentru toţi. Poate că va găsi o cale să-ţi spună.

— Cred că a făcut-o deja.

— Asta crezi tu. Şi n-am să te contrazic. Dar ascultă aici. Am cunoscut o femeie care a ajuns o bătrână nebună. Locuia într-o baracă din spatele zonei cu locuinţe, o dărăpănătură. Era zbârcită ca o stafidă, ţinea vreo sută de pisici, locul efectiv duhnea a pipi de pisică. Femeia asta susţinea că poate auzi ce *gândesc* dracii. Noi, copiii, ne băteam joc de ea la greu, deşi, fireşte, nu ne mai săturam de ea. Genul de lucru de care îţi pare rău mai târziu, dar nu la acel moment. Era ce numiţi voi o Rătăcitoare, ne-am trezit într-o zi cu ea la poartă. Vorhees încheie ridicând din umeri: Din când în când mai auzi poveşti dintr-astea. Despre bătrâni, în general, mistici pe jumătate nebuni, dar niciodată unul aşa tânăr ca fătuca asta. Deşi nici asta nu e o poveste nouă.

Greer se aplecă înainte. Părea deodată interesat.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Cu femeia?

Generalul îşi frecă bărbia pe când îşi scotocea prin amintiri.

— Din câte îmi aduc aminte, şi-a pus capăt zilelor. S-a spânzurat în casa ei care puţea a pipi de pisică. Cum nici Peter, nici Greer nu spuseră nimic, generalul continuă: Nu te poţi gândi prea mult la lucrurile astea sau, cel puţin, noi nu putem. Sunt convins că şi maiorul e de acord cu mine. Suntem aici să omorâm cât mai mulţi draci cu putinţă, să adunăm provizii, să găsim focarele şi să le ardem. Poate că într-o zi toate astea o să fie bune la ceva, dar sunt sigur că n-am să apuc să văd cu ochii mei.

Generalul se îndepărtă de masă şi la fel făcu şi Greer; discuţia se terminase, cel puţin, pe ziua aceea.

— Între timp, gândeşte-te la oferta mea, Jaxon. Un drum spre casă. Îl meriţi.

Până când Peter ajunse în dreptul uşii, Greer şi Vorhees se aplecaseră deja deasupra mesei, unde se afla o uriaşă hartă despăturită. Vorhees îşi ridică faţa, încruntându-se:

— Mai e ceva?

— Doar că…

Ce voia de fapt să spună?

— Voiam să aflu câte ceva despre Alicia. Ce mai face?

— E bine, Peter. Orice a învăţat-o Coffee a învăţat-o bine. Probabil că nici n-ai mai recunoaşte-o acum.

Simţi un junghi.

— Aş vrea s-o văd.

— Ştiu că ai vrea. Numai că nu e o idee bună momentan. Când văzu

că Peter rămăsese la intrare, Vorhees spuse, cu o nerăbdare abia reţinută:

— Asta e tot?

Peter clătină din cap.

— Spune-i doar că am întrebat de ea.

— O să-i spun, fiule.

Peter ieşi prin deschizătură în întunericul după-amiezii. Ploaia se oprise, însă aerul se simţea îmbibat până la refuz, cu o umiditate ce-ţi pătrundea până la os. Dincolo de zidurile garnizoanei, un val gros de ceaţă plutea deasupra culmilor. Totul era pătat de noroi. Îşi strânse jacheta pe lângă corp pe când traversa câmpul deschis dintre cortul lui Vorhees şi popotă, unde îl zări pe Hollis, stând singur la una dintre mesele lungi, mâncând cu lingura fasole dintr-o tavă de plastic. Şi mai mulţi soldaţi erau împrăştiaţi prin încăpere, vorbind în şoaptă. Peter îşi luă o tavă, o umplu cu mâncarea din oală şi se îndreptă spre locul unde stătea Hollis.

— Locul ăsta e ocupat?

— Toate sunt ocupate, spuse Hollis abătut. Nu m-au lăsat decât pe ăsta să-l împrumut puţin.

Peter se aşeză pe bancă. Ştia la ce se referea Hollis; erau în plus aici, ca nişte vestigii, căci nu aveau nimic de făcut, niciun rol de jucat. Sara şi Amy fuseseră surghiunite în corturile lor, iar cât despre libertatea lor relativă, Peter se simţea la fel de captiv. Şi niciunul dintre soldaţi nu voia să aibă de-a face cu ei. Presupunerea nerostită era că nu aveau nimic interesant de spus şi că oricum aveau să plece în curând.

Îl înştiinţă pe Hollis de tot ce aflase, apoi îi puse întrebarea care nu-i mai dădea pace:

— Vreun semn de la ea?

— I-am văzut de dimineaţă plecând cu plutonul lui Raimey.

Unitatea lui Raimey, una din şase, făcea scurte misiuni de recunoaştere spre sud-est. Când Peter îl întrebase pe Vorhees cât aveau să fie plecaţi, acesta îi răspunsese enigmatic: „Cât e nevoie.”

— Cum arăta?

— Ca una de-ai lor. Hollis făcu o pauză: I-am făcut cu mâna, dar nu cred că m-a văzut. Ştii cum îi spun?

Peter clătină din cap.

— Ultima Expediţionară. Hollis se încruntă: Cam pompos, dacă mă întrebi pe mine.

Tăcură, nu mai era nimic de zis. Dacă ei erau în plus, Peter o simţea pe Alicia ca pe ceva în minus. O tot căuta în mintea lui, ducându-se cu gândul în locul în care ar fi trebuit să fie ea. Nu credea că avea să se obişnuiască vreodată cu ideea.

— Am impresia că nu ne cred în privinţa lui Amy, spuse Peter.

— Tu ai crede?

Peter scutură din cap, recunoscând în cele din urmă:
— Presupun că nu.
Se aşternu din nou liniştea.
— Deci ce crezi? întrebă Hollis. Despre evacuare.
Cu toată ploaia, plecarea batalionului fusese amânată pentru încă o săptămână.
— Vorhees ne tot îmboldeşte să plecăm. Poate că are dreptate.
— Dar nu crezi asta. Când văzu că Peter ezită, Hollis lăsă jos furculiţa şi îl privi în ochi. Mă ştii, Peter. Fac orice vrei.
— De ce sunt eu la comandă? Nu vreau să decid pentru toţi.
— N-am zis că eşti la comandă. Doar că aşa stau lucrurile, Peter. Dacă nu ştii încă, nu ştii şi gata. Avem răgaz până când se opreşte ploaia.
Peter simţi cum vina îi da ghes. De când ajunseseră la garnizoană, nu găsise momentul potrivit să-i spună lui Hollis că ştia despre el şi Sara. Cu Alicia plecată, o parte din el nu voia să recunoască faptul că forţa care îi ţinuse laolaltă dispărea. Cei trei bărbaţi fuseseră instalaţi într-un cort adiacent celui în care îşi pierdeau timpul Sara şi Amy, jucând cărţi şi aşteptând să se oprească ploaia; două nopţi la rând, Peter se trezi ca să descopere patul lui Hollis gol. Dar de dimineaţă era mereu acolo, sforăind. Peter se întrebă dacă Hollis şi Sara se ascundeau pentru binele lui sau pentru al lui Michael, care era, la urma urmelor, fratele ei. Cât despre Amy: după o vreme, o zi sau cam aşa ceva, în care se arătase neliniştită, ba chiar puţin speriată de soldaţii care îi aduceau de mâncare şi care o escortau la latrină, părea să fi intrat într-o stare de aşteptare optimistă, ba chiar veselă, mulţumindu-se să-şi piardă timpul, dar sperând totodată să meargă mai departe. „Plecăm curând?” îl întrebase pe Peter, în voce simţindu-i-se nerăbdarea. „Pentru că mi-ar plăcea să văd zăpadă.” La care Peter îi răspunse un simplu: „Nu ştiu, Amy. Vedem, după ce se opreşte ploaia.” Adevărul era că, tocmai pe când le rostea, cuvintele aveau gustul searbăd al minciunii.
Hollis făcu un gest din cap spre farfuria lui Peter.
— Ar trebui să mănânci ceva.
El împinse tava la o parte.
— Nu mi-e foame.
Li se alătură şi Michael, care se aşeză la masă, cu pelerina lui îmbibată de ploaie pe umeri, ducând în mâini o tavă plină cu mâncare. Dintre toţi, numai el găsise cum să-şi ocupe timpul: Vorhees îl însărcinase cu maşinile, să le pregătească pentru călătoria spre sud. Puse tava pe masă, se aşeză dinapoia ei şi începu să înfulece cu lăcomie, ajutându-se de o bucată de pâine ca să-şi ducă la gură boabele de fasole cu mâinile lui murdare de motorină.
— Ce s-a întâmplat? spuse el, ridicându-şi privirea, şi înghiţi o gură

plină de pâine cu fasole. Voi doi arătaţi de parcă a murit cineva.

Unul dintre soldaţi trecu pe lângă masa lor, ducându-şi tava. Un soldat cu urechi clăpăuge, capul lui chel lucind sub un strat subţire de puf.

— Hei, Piuliţă! îl strigă el pe Michael.

Michael se lumină la faţă.

— Sancho, ce mai faci?

— *Nada.* Ascultă. Câţiva dintre noi am vorbit mai devreme şi ne gândeam dacă nu ţi-ar plăcea să ni te alături mai târziu.

Michael zâmbi cu gura plină de fasole.

— Sigur.

— O mie nouă sute la cantină.

Soldatul se uită apoi la Peter şi la Hollis, atunci observându-i pentru prima oară.

— Puteţi veni şi voi, hoinarilor, dacă vreţi.

Peter tot nu se obişnuise cu termenul ăsta. Întotdeauna simţea o umbră de batjocură în el.

— Să venim unde?

— Mersi, Sancho, răspunse Michael. Le spun eu ce şi cum.

Când soldatul îşi văzu de drum, Peter îl privi pieziş pe Michael.

— Piuliţă?!

— Se pricep la porecle dintr-astea. Îmi place parcă mai mult decât Circuit.

Curăţă farfuria şi de ultima boabă de fasole.

— Nu sunt băieţi răi, Peter.

— N-am spus că ar fi.

— Ce se întâmplă diseară? întrebă Hollis după o clipă.

— O, aia!

Michael ridică indiferent din umeri, înroşindu-se la faţă.

— Mă mir că nu v-a spus nimeni. E seara de film.

Până la 18:30, toate mesele din cantină fuseseră scoase afară, iar băncile aliniate rânduri-rânduri. Odată cu lăsarea serii, aerul se simţea mai rece şi mai uscat; ploaia se zvântase. Toţi soldaţii se strânseseră afară, vorbind zgomotos între ei într-un fel pe care Peter nu-l mai văzuse până atunci, râzând, glumind şi dându-şi de la unul la altul ploşti cu băutură. Ocupase o bancă din spate împreună cu Hollis, stând cu faţa la ecran, un placaj subţire acoperit cu o mână de var. Michael era undeva mai în faţă, cu noii lui prieteni de la maşini.

Michael se străduise să le explice cum putuse mai bine care era treaba cu filmul şi totuşi Peter nu ştia la ce să se aştepte, ba chiar găsea această idee uşor tulburătoare, una care nu se încadra în nicio logică cunoscută lui. Proiectorul, care se afla pe o masă înaltă din spatele lor, emitea un fascicul luminos de imagini mişcătoare pe ecran

— dar, dacă era adevărat, atunci de unde veneau imaginile alea? Dacă erau reflexii, ce reflectau? Un lung cablu electric ieşea din proiector, pe uşa cantinei până la unul dintre generatoare; Peter se gândea doar la ce risipă se făcea consumându-se combustibil preţios pentru simplul scop al distracţiei. Dar când maiorul Greer îşi făcu apariţia, în uralele entuziasmate ale celor şaizeci de bărbaţi, Peter simţi şi el o nerăbdare pură, un fior aproape copilăresc.

Greer ridică o mână ca să-i reducă pe bărbaţi la tăcere, lucru care nu-i făcu decât să chiuie şi mai tare.

— Tăceţi din gură, afurisiţilor!

— Aduceţi-l pe Conte! strigă cineva.

Şi mai multe chiote şi hohote. Stând în faţa ecranului, Greer afişă un zâmbet pe care nu se obosea să-l ascundă; preţ de o clipă, carapacea dură a disciplinei militare fusese lăsată să crape. Peter petrecuse destul timp în compania maiorului Greer ca să ştie că aceasta nu era o simplă întâmplare.

Greer aştepta ca entuziasmul să piară de la sine, după care îşi drese vocea şi spuse:

— În regulă, toată lumea, ajunge! În primul rând, am un anunţ de făcut. Ştiu că v-aţi bucurat de şederea voastră aici, în pădurile din nord…

— Să fiu al naibii de nu!

Greer îi aruncă o încruntătură bărbatului care vorbise.

— Întrerupe-mă încă o dată, Muncey, şi o să speli latrine o lună!

— Spuneam doar ce fericit sunt să fiu aici şi să împuşc draci, domnule!

Şi mai multe râsete. Greer le lăsă să se stingă.

— După cum spuneam, acum că s-a schimbat vremea, avem veşti. Domnule general?

Vorhees făcu un pas înainte de unde aşteptase până atunci, retras.

— Mulţumesc, domnule maior! Bună seara, Batalion Secund!

Răspunseră cu toţii în cor:

— Bună seara, domnule!

— Îmi pare că avem o fereastră în ceea ce priveşte vremea, aşa cum îmi place mie să-i spun. Zero-cinci-sute, raportează comandanţilor plutonului tău după masa de dimineaţă pentru sectoarele de care răspundeţi. Vreau ca locul ăsta să fie lună, totul împachetat până mâine în zori. Când Plutonul Albastru se întoarce, pornim către sud. Întrebări?

Un soldat ridică mâna. Peter îl recunoscu pe cel care vorbise cu Michael în sala de mese. Sancho.

— Cum rămâne cu maşinile mari, domnule? N-o să treacă prin noroaiele alea.

— S-a hotărât să le lăsăm aici. O să mergem cu L şi Q. Comandanţii

plutoanelor voastre o să vă instruiască în această privinţă. Altcineva?

Din partea mulţimii, tăcere.

— În regulă, atunci. Bucuraţi-vă de spectacol!

Lămpile se stinseră; în spatele încăperii, rotiţele proiectorului începură să se învârtă. Deci asta era, se gândi Peter; venise momentul să ia o decizie. O săptămână se transformase brusc într-o clipă. Peter simţi că cineva se strecoară pe bancă lângă el: Sara. Lângă ea era Amy, care avea o pătură neagră de lână pe umeri, împotriva frigului.

— N-ar trebui să fiţi aici, şopti Peter.

— Pe naiba! făcu Sara încetişor. Crezi că aş rata asta?

Ecranul se lumină. Numere încercuite, care se derulau în ordine descrescătoare: 5, 4, 3, 2, 1. Apoi:

CARL LAEMMLE
PREZINTĂ

„DRACULA”

de BRAM STOKER

DUPĂ PIESA ADAPTATĂ DE
HAMILTON DEANE & JOHN L. BALDERSTON

O PRODUCŢIE TOD BROWNING

Un cor de urale se ridică de pe bănci pe când, de necrezut, ecranul se umplu de imaginea mişcătoare a unei trăsuri trase de cai, gonind de-a lungul unui drum de munte. Imaginea era lipsită de orice culoare, compusă în totalitate din tonuri de gri — paleta unui vis pe jumătate uitat.

— Pe toţi dracii! făcu Hollis. Se întoarse către Peter şi se încruntă: Dracula?

— Sunet! urlă unul dintre soldaţi, urmat apoi de alţii. Sunet! Sunet!

Soldatul care opera proiectorul verifică disperat conexiunea, apăsând tot felul de butoane. Sări brusc înainte şi îngenunche lângă o cutie aşezată sub ecran.

— Aşteptaţi, cred că este de la…

Un pocnet asurzitor de electricitate statică: Peter, captivat de imaginea mişcătoare de pe ecran — caleaşca intra într-un sat acum, oamenii alergau să-i iasă în întâmpinare — sări instinctiv din scaun. Apoi îşi dădu seama ce se întâmplase, ce anume era cutia de sub ecran. Tropotul cailor, scârţâitul trăsurii pe arcurile sale şi strigătele sătenilor, vorbind între ei într-o limbă ciudată pe care nu o mai auzise până atunci: imaginile erau mai mult decât nişte simple poze, mai

mult decât o lumină. Erau vii şi palpitau de sunet.

Pe ecran, un bărbat cu o pălărie albă flutura un baston înspre căruţaş. Pe când deschidea gura ca să vorbească, toţi soldaţii începură să îngâne într-un glas:

— *Nu-mi descărca bagajul, o să-mi petrec noaptea la Trecătoarea Borgo!*

O explozie generală de râs.

Peter îşi dezlipi privirea de pe ecran ca să se uite la Hollis. Însă ochii prietenului său, strălucind de lumina reflectată, se concentrau cu aviditate asupra imaginilor mişcătoare dinaintea lor. Se întoarse către Sara şi Amy; la fel şi ele.

Pe ecran, un zdrahon de bărbat îi vorbea căruţaşului, un bolborosit de sunete fără înţeles. Se întoarse apoi către primul individ, cel cu pălărie, cuvintele lui amplificate de recitarea în cor a bărbaţilor:

— *Căruţaşuuuul. Se temeee. Bietul de el, chiar îi e frică. Vreau să te întreb dacă nu poţi aştepta, să te duci la răsărit.*

Primul bărbat îşi flutură arogant bastonul, nevrând nici măcar s-audă.

— *Ei bine, îmi pare rău, dar mă aşteaptă o trăsură la Trecătoarea Borgo chiar la miezul nopţii.*

— *Trecătoarea Borgo? Trăsura cui?*

— *Cum a cui? A contelui Dracula.*

Omul cu mustaţă făcu ochii mari de groază.

— *Contele…* Dracula?

— Nu face asta, Renfield! strigă unul dintre soldaţi şi toată lumea izbucni în râs.

Era o poveste, îşi dădu seama Peter. O poveste, cum se găseau în cărţile vechi din Refugiu, cele pe care Profesoara le citea pe rând, cu toţi acei ani în urmă. Oamenii de pe ecran arătau ca şi cum jucau un rol, căci asta şi făceau; mişcările şi expresiile lor exagerate îi aduceau aminte de felul în care Profesoara imita vocile personajelor din cărţile din care citea. Bărbatul greoi, cu mustaţă, ştia ceva ce bărbatul cu pălărie nu ştia; că îl pândea primejdia. În ciuda avertismentului, călătorul îşi văzu de drum, în strigătele batjocoritoare ale soldaţilor. Prin bezna nopţii, trăsura urca poteca de munte, îndreptându-se spre o structură masivă cu turnuri şi ziduri, scăldate în lumina lunii. Era evident ce avea să urmeze: mustăciosul explicase acest lucru, mai mult sau mai puţin. Vampiri. Un cuvânt vechi, dar unul pe care Peter îl cunoştea. Aşteptase ca viralul să-şi facă apariţia, năpustindu-se asupra căruţei şi rupând-o în bucăţi, însă nu se întâmplă una ca asta. Trăsura opri în dreptul porţii; căruţaşul nu mai era. Se auzi scârţâitul unei uşi, care se deschise singură şi care-l poftea înăuntru, unde se trezi într-o uriaşă încăpere cavernoasă şi ruinată. Renfield, neştiutor, de o inocenţă aproape ilară, dădu cu spatele spre un şir nesfârşit de scări,

pe unde cobora o siluetă învăluită într-o mantie. Neagră, ţinând în mână o singură lumânare. Când silueta întunecată ajunse jos, Renfield se întoarse, albul ochilor lui dilatându-se într-atât de groază, încât ai fi zis că tocmai ce dăduse peste o ceată întreagă de fumuri, şi nu peste un bărbat cu o capă.

— *Eu sunt…* Drrrrrac-ulaaa.

O nouă explozie de chiuituri, fluierături şi urale. Unul dintre soldaţii din primul rând sări în picioare.

— Hei, Conte, ia de aici!

O străfulgerare a oţelului ce se învârtea prin raza de lumină emisă de proiector: vârful cuţitului întâlni lemnul ecranului cu o bufnitură metalică, înfigându-se drept în pieptul bărbatului cu capă, care, surprinzător, nu păru să observe acest lucru.

— Muncey, ce naiba! strigă operatorul proiectorului.

— Ia-ţi înapoi cuţitul, ţipă altcineva, e în mijlocul ecranului!

Însă vocile nu erau furioase; toată lumea credea că este cât se poate de amuzant. Sub potopul de huiduieli, Muncey se aplecă spre ecran, imaginile revărsându-se peste el, şi scoase cuţitul din lemn. Se întoarse rânjind şi făcu o mică plecăciune.

În ciuda tuturor lucrurilor — a întreruperilor haotice, a râsetelor şi ale îngânărilor batjocoritoare ale soldaţilor, care ştiau fiecare replică pe de rost —, Peter se trezi cât de curând că este absorbit în poveste. Simţea că unele părţi din film lipseau; acţiunea fu derulată înainte în salturi confuze, lăsând în urmă castelul în favoarea unei corăbii pe mare, apoi a unui loc numit Londra. Un oraş, îşi dădu el seama. Un oraş din Vremea Dinainte. Contele — un soi de viral, deşi nu arăta ca unul — omora femei. Mai întâi o fată care vindea flori pe stradă, apoi o tânără care dormea în patul ei, cu bucle mari şi somnoroasă şi cu un chip atât de liniştit, încât părea o păpuşă. Mişcările Contelui erau atât de încete, încât deveneau comice, la fel cum se întâmpla şi cu victimele lui; toţi din film păreau prinşi într-un vis în care nu reuşeau să se mişte suficient de repede ori să se mişte câtuşi de puţin. Dracula însuşi avea o faţă palidă, aproape femeiască, cu buzele vopsite astfel încât să pară arcuite, ca aripile unui liliac; ori de câte ori era pe cale să muşte pe cineva, ecranul stăruia asupra ochilor lui, care erau luminaţi de jos, astfel încât să strălucească precum două flăcări îngemănate.

O parte din Peter ştia că toate acestea erau false, nu trebuiau luate în serios, şi totuşi, pe măsură ce povestea se derula, se trezi îngrijorat pentru fata aceea, Mina, fiica doctorului — doctorul Seward, directorul unui sanatoriu, ce-o mai fi însemnat şi asta — şi al cărei soţ, incapabilul Harker, părea să nu aibă habar cum s-o ajute, stând mereu cu mâinile în buzunar, arătând neajutorat şi pierdut. Niciunul dintre ei nu ştia ce să facă, cu excepţia lui Van Helsing, vânătorul de vampiri.

Nu era ca niciun alt vânător văzut vreodată de Peter — un bărbat în vârstă, cu ochelari cu lentile groase şi distorsionate, ale cărui replici pompoase şi sforăitoare erau ţinta celor mai îndrăzneţe glume din partea soldaţilor: „Domnilor, avem de-a face cu ceva de neconceput!" sau „Superstiţiile de azi pot deveni adevărurile ştiinţifice de mâine!" Huiduielile nu întârziau să apară de fiecare dată, şi totuşi lui Peter i se părea că mare parte din ce spunea Van Helsing era adevărat, mai ales partea despre vampir, „o creatură a cărei viaţă a fost în mod nefiresc prelungită." Dacă asta nu descria un fum, atunci nu ştia ce altceva ar fi putut s-o facă. Se găsi că se întreabă dacă trucul lui Van Helsing cu oglinda din caseta de bijuterii nu era o versiune a ceea ce se întâmplase cu tigăile în Las Vegas şi dacă, după cum susţinea Van Helsing, un vampir „trebuia să doarmă noapte de noapte pe pământul natal". Acesta să fi fost motivul pentru care se întorceau de fiecare dată acasă, cei care fuseseră contaminaţi? Pe alocuri, filmul părea de-a dreptul un manual de utilizare.

Peter se întrebă dacă până la urmă nu era o poveste inventată, ci o relatare a ceva ce se întâmplase cu adevărat.

Fata aceea, Mina, fusese contaminată; Harker şi Van Helsing urmăriseră vampirul până în bârlogul lui, un subsol umed. Peter îşi dădu seama în ce direcţie se îndrepta de-acum povestea: aveau să recurgă la Milă. Aveau să-i dea de urmă Minei şi s-o omoare, iar Harker, soţul Minei, avea să fie cel care să ducă la îndeplinire grozava sarcină. Peter se pregăti. Soldaţii amuţiseră în sfârşit, lăsând deoparte caraghioslâcurile, şi fură prinşi, în ciuda propriei lor voinţe, în deznodământul poveştii, care nu prevestea nimic bun.

Nu apucă să vadă finalul. Un soldat dădu buzna în cort.

— Aprindeţi luminile! Extracţie la porţi!

Filmul fu pe dată uitat; toţi soldaţii săriră în sus din scaunele lor. Armele îşi făcură apariţia, pistoale, puşti, cuţite. În graba de a ajunge la ieşire, cineva se împiedică de cablul de alimentare al proiectorului, cufundând încăperea în beznă. Toată lumea se împingea, ţipa, dădea ordine; Peter auzi pocnetul unei împuşcături venind de afară. Pe când se lăsa dus de valul mulţimii afară din cort, văzu două străfulgerări ţâşnind pe deasupra zidurilor înspre câmpia mocirloasă de dincolo de poartă. Michael trecu în fugă pe lângă el împreună cu Sancho; Peter îl apucă de braţ.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Michael abia dacă se opri din mers.

— E Plutonul Albastru! spuse el. Vino!

Haosul din sala de mese se transformă pe dată într-o ordine deplină; toată lumea ştia ce are de făcut. Soldaţii se împărţiseră în grupuri distincte, unii căţărându-se iute pe scările ce duceau la meterezele din vârful pichetelor, alţii ocupându-şi poziţia din spatele unei baricade

din saci de nisip din apropierea porţii. Şi mai mulţi bărbaţi manevrau reflectoarele, aţintindu-le asupra câmpiei mocirloase de dincolo de ziduri.

— Vin!

— Deschide-o acum! strigă Greer de la baza zidului. Deschide afurisita de poartă!

Un baraj asurzitor de focuri de acoperire izbucni de pe metereze, în vreme ce vreo şase soldaţi traversară curtea, ţinând frânghiile care acţionau, printr-o serie de scripeţi şi blocuri, balamalele porţii. Peter încremeni o clipă în loc, fascinat de graţia coordonată, de frumuseţea exersată a mişcărilor lor sincronizate. Pe când soldaţii coborau, porţile începură să se deschidă, scoţând la iveală câmpul luminat de dincolo de ziduri şi un grup de siluete ce goneau spre ei. Alicia era în fruntea lor. Ajunseră în dreptul porţii în marş alert, o echipă de şase, aruncându-se la pământ şi rostogolindu-se, în timp ce oamenii din spatele sacilor de nisip deschiseră focul, stârnind o ploaie de gloanţe pe deasupra capetelor lor. Dacă erau virali acolo, Peter nu văzu nici urmă de vreunul. Totul se petrecuse mult prea repede, mult prea zgomotos şi, uite aşa, se şi sfârşi: porţile se închiseră în urma lor.

Peter dădu fuga spre locul unde zăceau Alicia şi oamenii ei. O găsi pe brânci la pământ, respirând greoi; vopseaua i se prelingea pe faţă, capul ei ras lucind ca metalul lustruit în lumina stridentă a reflectoarelor.

Lăsându-se în genunchi, privirile lor se întâlniră pentru o fracţiune de secundă.

— Peter, pleacă naibii de aici!

De deasupra lor, fură trase, fără prea mare tragere de inimă, ultimele împuşcături. Viralii se împrăştiaseră, retrăgându-se din lumină.

— Vorbesc serios! spuse ea cu înverşunare, fiecare părticică din ea părând încordată. Du-te!

Ceilalţi începură să se adune.

— Unde-i Raimey? urlă Vorhees, înaintând printre oameni. Unde naiba e Raimey?

— E mort, domnule!

Vorhees se întoarse spre locul unde Alicia stătea îngenuncheată în noroi. Când îl văzu pe Peter, ochii i se aprinseră de furie.

— Jaxon, tu nu trebuie să fii aici!

— L-am găsit, domnule, spuse Alicia. Am dat fix peste el. Un adevărat cuib de viespi. Trebuie să fie cu sutele acolo.

Vorhees le făcu semn lui Hollis şi celorlalţi.

— Voi, înapoi la corturi, *acum!* Fără să aştepte un răspuns, se întoarse din nou spre Alicia: Soldat Donadio, raportează.

— Mina, generale, răspunse ea. Am găsit mina.

Oamenii lui Vorhees o căutaseră toată vara: puţul de intrare într-o mină veche de cupru, ascunsă undeva în dealuri. Se credea că acesta era unul dintre focarele de care le vorbise Vorhees, un cuib în care îşi aveau culcuşul viralii. Folosindu-se de vechile hărţi de cercetare geologică şi luându-le urma creaturilor cu ajutorul capcanelor, îşi restrânseseră aria de căutare la aproximativ douăzeci de kilometri pătraţi în susul râului. Misiunea Plutonului Albastru fusese o ultimă încercare de a o localiza înainte de evacuare. Avuseseră un noroc chior; din ce-i spusese Michael lui Peter, Plutonul Albastru pur şi simplu dăduse peste ea, chiar înainte de apus — o adâncitură uşoară în pământ, în care soldatul fruntaş dispăruse cu un strigăt. Primul viral care ieşise mai luase cu el alţi doi oameni, înainte să fie împuşcat. Restul plutonului reuşi să formeze un fel de linie de tragere, însă şi mai mulţi virali îşi făcură apariţia, sfidând ultimele raze ale zilei cu furia lor însângerată; de cum avea să apună soarele, plutonul ar fi fost împresurat şi intrarea în mină pierdută pentru totdeauna. Focurile pe care le aduseseră cu ei i-ar fi ţinut pe loc doar câteva minute, însă atâta tot. Se despărţiseră în două grupuri; primul avea să fugă, în vreme ce al doilea, condus de locotenentul Raimey, urma să le acopere retragerea, ţinând pe loc creaturile pe cât de mult posibil, până când soarele avea să apună şi toate flăcările să se stingă, moment în care îşi vor fi găsit şi sfârşitul.

Toată noaptea, tabăra zumzăi de activitate. Peter simţea că se schimbase ceva: zilele de aşteptare, de misiuni de recunoaştere prin pădure se terminaseră. Oamenii lui Vorhees se pregăteau de luptă. Michael era plecat, ajutând la pregătirea vehiculelor care aveau să care explozibilul, canistre cu motorină şi nitrat de amoniu cu aprinzător acţionat de bombe cu dispersie, cunoscut sub numele de „stropitoare”. Acestea aveau să fie coborâte cu un vinci drept în puţul descoperit. Explozia dinăuntru avea să omoare, fără doar şi poate, o mulţime de virali; întrebarea era: pe unde ieşeau supravieţuitorii? Posibil ca topografia să se fi schimbat în cei o sută de ani, iar din câte ştiau Vorhees şi ceilalţi, o alunecare de teren sau un cutremur ar fi putut crea un punct de acces cu totul nou. În vreme ce un pluton amplasa explozibilul, restul ar fi făcut tot posibilul să descopere oricare alte ieşiri. Cu puţin noroc, toată lumea avea să fie pe poziţii înainte să se declanşeze bomba.

Luminile lăsară locul unui răsărit cenuşiu. Temperatura scăzuse peste noapte, iar toate bălţile din curte prinseseră o pojghiţă de gheaţă. Vehiculele se încărcau; soldaţii lui Vorhees erau adunaţi la poartă, toţi în afară de un singur pluton, care avea să rămână să păzească garnizoana. Alicia petrecuse multe dintre orele care urmaseră atacului în cortul lui Vorhees. Ea fusese cea care îi

condusese pe supravieţuitori înapoi la garnizoană, folosind ruta de-a lungul râului pe care o urmaseră prima dată. Acum, Peter o văzu stând faţă în faţă cu generalul, amândoi aplecaţi deasupra unei hărţi întinse pe capota unui Humvee. Greer supraveghea de pe cal încărcarea ultimelor provizii. Urmărind totul de pe margine, Peter simţi o nelinişte crescândă, dar şi altceva pe lângă — o forţă puternică de atracţie, la fel de firească precum respiratul însuşi. De zile întregi oscilase între polii nesiguranţei lui, ştiind că ar trebui să plece, dar neputând s-o lase pe Alicia în urmă. Acum, pe când îi urmărea pe soldaţii de la poartă făcând ultimele pregătiri, cu Alicia printre ei, o singură dorinţă răzbătu la suprafaţă. Oamenii lui Vorhees se duceau la război; voia să ia şi el parte la luptă.

În timp ce Greer se deplasa de-a lungul liniei de bătaie, Peter făcu un pas înainte:

— Domnule maior, aş vrea să vorbesc ceva cu dumneata.

Chipul şi vocea lui Greer erau distrase, grăbite. Îl cercetă pe Peter din cap până în picioare şi întrebă:

— Ce-i, Jaxon?

— Aş vrea să vin şi eu, domnule.

Greer îl fixă cu privirea o clipă.

— Nu putem lua civili.

— Puneţi-mă la coadă. Trebuie să fie ceva ce pot face. Pot să fiu, nu ştiu, mesager sau ceva.

Greer îşi mută privirea la spatele unui camion, unde un grup format din patru bărbaţi, printre care şi Michael, încărcau cu ajutorul vinciurilor canistrele cu motorină.

— Sergent, lătră Greer la sergentul plutonului, un bărbat pe nume Withers, poţi prelua tu de aici? Şi, Sancho, vezi lanţul ăla — e încurcat tot.

— Da, domnule. Îmi pare rău, domnule.

— Astea sunt *bombe*, fiule. Pentru numele lui Dumnezeu, aveţi grijă! Apoi, către Peter: Vino cu mine!

Maiorul descălecă şi îl luă pe Peter deoparte, ca să nu audă şi ceilalţi.

— Ştiu că eşti îngrijorat pentru ea, îi spuse el. Bine? Am priceput. Dacă ar fi fost după mine, probabil că te-aş fi lăsat să vii.

— Poate dacă aş vorbi cu generalul…

— Asta n-o să se întâmple. Îmi pare rău.

Pe chipul lui Greer apăru o expresie ciudată, o umbră de nehotărâre.

— Uite, în legătură cu ce mi-ai spus despre fată, Amy. E ceva ce ar trebui să ştii.

Clătină din cap, întorcându-şi privirea.

— Nu-mi vine să cred că îţi spun asta. Poate că e adevărat că am

petrecut prea mult timp prin pădure. Cum se numeşte? Atunci când crezi că ceva s-a petrecut înainte, ca şi cum ai fi visat. Îi spune cumva.

— Domnule?

Greer tot nu se uita la el.

— *Déjà-vu.* Asta e! Simt asta încă de când v-am întâlnit pe voi. Un caz grav de *déjà-vu.* Ştiu că nu pare aşa acum, dar, când eram copil, eram o slăbătură amărâtă, bolnav mai tot timpul. Părinţii mei au murit când eram mic, nici măcar nu i-am cunoscut, deci nu ştiu decât orfelinatul în care am crescut, îngrămădit laolaltă cu alţi cincizeci de copii, mucoşi toţi şi cu mâini murdare. La orice boală te poţi gândi, eu am avut-o. De vreo zece ori a fost cât pe ce ca surorile să mă dea afară. Vise febrile cum nu-ţi poţi închipui. Nimic din ce aş putea descrie în cuvinte sau măcar să-mi amintesc. Nu mi-a rămas decât senzaţia, ca şi cum aş fi rătăcit prin beznă o mie de ani. Dar curios că nu eram singur. Mai era cineva în vis. Nu m-am gândit la asta de o grămadă de vreme, asta până când aţi apărut voi. Fata aia. Ochii ei. Crezi că n-am observat asta? Iisuse! E ca şi cum m-aş fi întors în timp, am şase ani şi transpir de-mi ies ochii din cap de la febră. Îţi spun eu, ea este. Ştiu că sună a nebunie. Dar a fost în vis cu mine.

O expectativă mută învăluia ultimele lui cuvinte. Peter simţi un fior cunoscut.

— I-ai spus lui Vorhees despre asta?

— Glumeşti? De ce i-aş spune? La naiba, fiule, nici *ţie* nu ţi-am spus!

Ca să-i arate lui Peter că discuţia luase sfârşit, Greer apucă frâiele calului şi se urcă înapoi în şa.

— Asta e tot. Dar pentru că mă întrebi de ce nu poţi merge cu noi, uite şi răspunsul: nu ne mai întoarcem. Plutonul Roşu are ordin să vă lase la Roswell. Astea sunt informaţiile oficiale. *Neoficial,* îţi spun că n-au să vă oprească dacă hotărâţi să mergeţi mai departe.

Îi dădu pinteni calului ca să-şi ocupe locul în fruntea liniei de bătaie. Huruitul motoarelor; porţile se deschiseră larg. Peter urmări cu privirea cum bărbaţii, cinci plutoane, cu tot cu vehicule şi cai, ieşeau încet pe ele. Alicia era acolo pe undeva, probabil în frunte, cu Vorhees. Dar nu reuşi s-o găsească nicăieri.

Linia trecuse de mult pe lângă el, când Michael veni în dreptul lui.

— Nu te-a luat nici pe tine, nu?

Peter nu putu decât să clatine din cap.

— Nici pe mine, spuse Michael.

61

Aşteptară toată ziua aceea şi următoarea. Cu doar un pluton rămas să păzească zidurile, tabăra se simţea ciudat de goală şi de singură. Amy şi Sara erau acum libere să umble prin garnizoană după bunul plac, numai că nu aveau unde să se ducă, nu aveau nimic de făcut

decât să aştepte. Amy alunecase într-o tăcere atât de profundă, încât Peter începuse să se întrebe dacă nu-i visase vocea de la bun început; cât era ziua de lungă, stătea în cortul ei pe pat, îngândurată. Când Peter nu mai putu să îndure tăcerea, o întrebă dacă ştia ce se întâmplă acolo.

Atunci când răspunse, vocea îi era pierdută; părea să se uite la el şi totodată prin el.

— Rătăcesc. Rătăcesc prin pădure.

— Cine, Amy? Cine rătăceşte?

Ea abia atunci păru să-l observe, să revină în prezent şi la situaţia de faţă.

— O să plecăm curând, Peter? îl întrebă din nou. Pentru că aş vrea să plecăm curând.

Un zâmbet eteric.

— Ca să fac îngeri de zăpadă.

Era mai mult decât confuz; era înnebunitor. Pentru prima oară, Peter simţi mânie la adresa ei. Nicicând nu fusese mai neajutorat, ţinut în loc de propria şovăire şi de întârzierea pe care o crease. Ar fi trebui să plece cu zile în urmă; acum erau captivi. Să plece fără să-i spună Aliciei că erau în siguranţă i se părea imposibil. Ieşi ca o furtună din cortul femeilor şi îşi reluă plimbarea chinuită de gânduri prin complex, umplându-şi astfel orele pustii. Nu se obosi să vorbească cu ceilalţi, păstrând distanţa. Cerul era senin, dar, la est, vârfurile munţilor sclipeau de gheaţă. Începuse să pară imposibil să mai plece vreodată din garnizoană.

Apoi, în dimineaţa celei de-a treia zile, auziră sunetul motoarelor. Peter dădu fuga la scară şi urcă pe metereze, unde comandantul plutonului, al cărui nume era Eustace, privea spre sud printr-un binoclu. Numai Eustace catadicsea să mai vorbească cu ei, deşi menţinea astfel de schimburi verbale scurt şi la obiect.

— Ei sunt, anunţă Eustace. Sau o parte din ei, cel puţin.

— Câţi? întrebă Peter.

— Cam două plutoane.

Bărbaţii care intrau pe poartă erau murdari şi epuizaţi; totul la ei aducea a înfrângere. Alicia nu era de găsit. În spatele liniei, tot călare, era maiorul Greer. Hollis şi Michael ieşiră în fugă din cortul lor. Greer descălecă, părând năucit, şi bău apă cu nesaţ înainte să înceapă să vorbească.

— Suntem primii? îl întrebă pe Peter. Părea să nu ştie unde anume se află.

— Unde e Alicia? întrebă Peter.

— Iisuse, ce nebunie! S-a prăbuşit toată coasta dealului. Ne-au înconjurat din toate părţile. Am fost încercuiţi.

Peter nu se mai putu abţine. Îl apucă pe Greer cu putere de umeri,

silindu-l pe maior să-l privească în ochi.

— Fir-ar să fie, spune-mi unde e!

Greer nu opuse nicio rezistenţă.

— Nu ştiu, Peter. Îmi pare rău. Ne-am împrăştiat în întuneric. Ea era cu Vorhees. Am aşteptat o zi la punctul de întâlnire, dar nu au mai apărut.

Şi mai multă aşteptare; era de nesuportat, exasperant. Peter nu se simţise în viaţa lui atât de neajutorat. Peste puţin timp, de pe ziduri se auzi un strigăt.

— Încă două plutoane!

Peter stătea în popotă, înnebunit de grijă. Se repezi afară, ajungând în dreptul porţii tocmai când primul camion intra în complex. Era cel în care se aflase explozibilul; vinciul era încă ataşat de caroserie, cârligul gol legănându-se în aer. Douăzeci şi patru de bărbaţi, trei plutoane regrupate ca două. Peter o căută pe Alicia printre chipurile lor amorţite.

— Soldat Donadio! Ştie cineva ce s-a întâmplat cu soldat Donadio?

Nimeni nu ştia. Toată lumea spunea aceeaşi poveste: bomba explodând, pământul căscându-se sub ei, viralii revărsându-se, toată lumea împrăştiindu-se care încotro, pierduţi în beznă.

Cineva susţinea că îl văzuse pe Vorhees murind, alţii că era cu Plutonul Albastru. Însă nimeni nu o văzuse pe Alicia.

Restul zilei se scurse cu greu. Peter măsura cu paşii terenul de instrucţie, fără să vorbească cu nimeni. Ca ofiţer superior, Greer era acum la conducere. Vorbi puţin cu Peter, spunându-i să nu renunţe la speranţă. Generalul ştia ce are de făcut; iar dacă era cineva care putea să-şi aducă oamenii în viaţă, acela era Curtis Vorhees. Însă Peter putea vedea pe chipul lui Greer că până şi el începuse să creadă că nimeni nu avea să se mai întoarcă.

Speranţele lui se spulberară odată cu lăsarea serii. Se întoarse în cortul lui, unde Hollis şi Michael jucau cărţi. Amândoi îşi ridicară privirea când intră.

— Ne ţinem şi noi ocupaţi, zise Hollis.

— N-am spus nimic.

Peter se întinse pe pat şi îşi trase pătura peste el, fără să se deranjeze măcar să-şi scoată ghetele pline de noroi. Era murdar, rupt de oboseală; ultimele ceasuri, parcă ireale, păreau să se fi scurs într-un fel de transă. Abia dacă mâncase în ultimele zile, însă îi era imposibil fie şi numai să se gândească la mâncare. Un vânt rece — un vânt de iarnă — umfla pereţii cortului. Înainte să adoarmă, îi răsunară în minte ultimele cuvinte pe care i le spusese Alicia: *Pleacă naibii de aici!*

Fu trezit de un strigăt îndepărtat, care îl făcu să sară în sus. Faţa lui Hollis apăru prin deschizătura cortului.

— E cineva la poartă.

Dădu pătura la o parte şi se repezi afară, în lumina reflectoarelor. Îndoiala lui se transformă în speranţă, dar după ce traversase deja jumătate din terenul de instrucţie ştiu cine anume îl aştepta.

Alicia. Alicia se întorsese.

Stătea în dreptul porţii. Prima lui impresie, pe când se apropia de ea, fu că nu era singură. În timp ce îşi croia drum printre bărbaţii adunaţi acolo, văzu un al doilea soldat, îngenuncheat la pământ. Era Muncey. Avea încheieturile mâinilor legate în faţă. În lumina reflectoarelor, faţa îi lucea de sudoare. Tremura tot, dar nu de frig; una dintre mâini îi era înfăşurată într-o cârpă îmbibată de sânge.

Cei doi erau acum înconjuraţi de soldaţi; toată lumea păstrând distanţa. Se lăsase o tăcere reverenţioasă. Greer făcu un pas înainte către Alicia.

— Generalul?

Ea clătină din cap: nu.

Soldatul îşi ţinea mâna sângerândă departe de corp, respirând cu greu. Greer se lăsă pe vine lângă el.

— Caporale Muncey!

Vocea îi era calmă, liniştitoare.

— Da, domnule, răspunse Muncey şi îşi umezi încet buzele, îmi pare rău, domnule.

— E în regulă. Te-ai descurcat bine.

— Nu ştiu cum l-am ratat pe ăla care mi-a făcut asta. A muşcat din mine înainte ca Donadio să-l termine. Îşi înălţă capul spre Alicia: N-ai zice că e fată după cum se luptă. Sper că nu vă supăraţi că i-am cerut să mă bandajeze şi să mă aducă acasă.

— E dreptul tău absolut, Muncey. Dreptul tău ca soldat al Forţelor Expediţionare.

Corpul lui Muncey fu cuprins de convulsii, o serie de trei spasme puternice. Făcu o grimasă, dezvelind astfel golurile dintre dinţi. Peter simţi tensiunea soldaţilor; toţi cei din jurul lui îşi duseră mâna la cuţit, o mişcare iute şi instinctivă. Însă Greer, ghemuit lângă soldatul rănit, nu schiţă niciun gest.

— Ei bine, cred că asta a fost, spuse Muncey după ce îi trecură spasmele.

Peter nu găsi nici umbră de frică în ochii soldatului, ci numai o liniştită acceptare. Culoarea i se scursese toată din obraji, ca apa într-un canal colector. Îşi ridică mâinile legate ca să-şi şteargă sudoarea de pe frunte cu cârpa însângerată.

— Felul în care te cuprinde e exact cum se spune. Dacă nu e cu supărare, aş vrea cuţitul, generale. Vreau să simt cum se scurge din mine.

Greer încuviinţă din cap.

— Bunul de Muncey.

— Aş vrea s-o facă Donadio, dacă se poate. Mama spunea mereu că trebuie să dansezi cu cel care te-a adus, iar ea a fost destul de bună cât să mă aducă înapoi.

Începuse să clipească, sudoarea curgându-i valuri-valuri.

— Voiam doar să spun că a fost o onoare să vă cunosc, domnule. Şi pe general la fel. Am vrut să mă întorc acasă şi să spun asta. Dar cred că mai bine ai trece la treabă, domnule maior.

Greer se ridică în picioare şi se dădu înapoi. Toţi luară poziţie de drepţi. Îşi ridică vocea, adresându-se tuturor:

— Acest bărbat este soldat în Forţele Expediţionare! A venit momentul să moară la datorie. Toată lumea, caporale Muncey, hip-hip…

— Ura!

— Hip-hip…

— Ura!

— Hip-hip…

— Ura!

Greer îşi scoase cuţitul şi i-l întinse Aliciei. Chipul ei era liniştit, netrădând nicio emoţie: chipul unui soldat, unul care îşi face datoria. Îşi încleştă mâna pe plăsele şi îngenunche dinaintea lui Muncey, care acum îşi plecase capul, aşteptând, cu mâinile legate aşezate în poală. Alicia îşi lăsă în jos capul spre Muncey până când frunţile lor se atinseră. Peter văzu că i se mişcă buzele, murmurându-i nişte cuvinte surde. El nu simţi groază, ci doar o umbră de uimire. Clipa păru să îngheţe în timp, nefăcând parte din evoluţia firească a evenimentelor, ci apărând ca unul fix şi singular — o linie dincolo de care, odată trecută, nu te mai poţi întoarce. Faptul că Muncey avea să moară era o parte din înţelesul lui.

Cuţitul îşi făcu treaba aproape înainte ca Peter să-şi dea seama ce anume se întâmplase; când Alicia îşi coborî mâna, acesta se înfipse până la mâner în pieptul lui Muncey. Ochii lui erau larg deschişi şi umezi, buzele întredeschise. Alicia îi ţinea acum chipul cu blândeţe, aşa cum face o mamă cu copilul ei.

— Uşor, Muncey! spuse ea. Uşor!

Câteva picături de sânge îi pătau acum buzele. Mai trase o dată aer în piept, ţinând aerul înăuntru, de parcă n-ar fi fost aer, ci ceva mult mai mult — un gust dulce al libertăţii, al poverilor care i se ridicau de pe inimă, al tuturor lucrurilor făcute şi terminate. Viaţa îl părăsi apoi, iar el se prăbuşi, Alicia primindu-l în braţele ei spre a-i uşura trecerea trupului către tărâmul noroios al garnizoanei.

Peter nu o văzu deloc nici a doua zi, nici în următoarea. Se gândea să-i transmită un mesaj prin Greer, însă nu ştia ce să-i spună. În inima lui, recunoştea adevărul: o pierduse pe Alicia. Intrase într-o viaţă nouă

din care el nu mai făcea parte.

În total dispăruseră patruzeci şi şase de oameni, printre care se număra şi generalul Vorhees. Se înţelegea de la sine că nu muriseră cu toţii, ci că unii fuseseră capturaţi; oamenii propuseră să se trimită echipe de căutare. Însă Greer refuză. Momentul plecării lor se apropia şi trebuiau să se întâlnească cu Batalionul Trei. Şaptezeci şi două de ore, anunţă el, şi nimic mai mult.

Până la sfârşitul celei de-a doua zile, tabăra era aproape strânsă. Mâncare, arme, echipamente, majoritatea corturilor mari, cu excepţia popotei — toate fuseseră împachetate şi gata de drum. Luminile aveau să rămână, la fel şi uriaşele autocisterne cu combustibil, acum mai mult goale, şi un Humvee. Batalionul urma să meargă către sud în două grupuri: o echipă mică de recunoaştere călare, condusă de Alicia, iar ceilalţi venind pe urmele lor în camioane sau pe jos. Alicia era acum ofiţer; cu atât de mulţi oameni lipsă, printre care se numărau şi doi conducători de pluton, rândurile se împuţinaseră, iar Greer o avansase în grad. Era acum locotenent Donadio.

Greer ridicase ordinul de a le ţine separate pe Sara şi Amy; un grup era un grup, spusese el, nu mai era cazul acum să despice firul în patru. O mulţime de oameni fuseseră răniţi în raid; mai degrabă răni minore, ca tăieturi, zgârieturi sau entorse, însă un soldat îşi rupsese clavicula, iar alţi doi, Sancho şi Withers, se aleseseră cu arsuri urâte de pe urma exploziei. Cei doi medici ai batalionului muriseră, aşa că, având-o pe Amy care s-o ajute, Sara preluase îndatorirea de a îngriji răniţii, pregătindu-i pe cât putea mai bine pentru călătoria spre sud. Peter şi Hollis fuseseră repartizaţi echipelor responsabile cu împachetatul, a căror sarcină era să sorteze conţinutul a două corturi uriaşe pline cu provizii şi să decidă ce luau cu ei şi ce trebuia pus la păstrare în beciurile răspândite prin tot complexul. Michael dispăruse mai mult sau mai puţin în hangarul maşinilor; dormea în barăci, mânca cot la cot cu ceilalţi mecanici. Îşi schimbase până şi numele, pe care îl înlocuise cu Piuliţă.

Peste toate, problema evacuării atârna ca un tăiş. Peter nu-i dăduse încă un răspuns lui Greer, pentru că adevărul era că nici el nu ştia ce să facă. Ceilalţi — Sara, Hollis, Michael, ba chiar şi Amy, în felul ei tăcut şi introvertit — aşteptau, dându-i spaţiul necesar ca să decidă. Faptul că nu vorbeau despre subiect făcea ca acest lucru să fie şi mai evident. Sau poate că, din câte ştia el, pur şi simplu îl evitau. În orice caz, să lase în urmă siguranţa garnizoanei părea acum mai primejdios ca oricând. Greer îl avertizase că, acum că mina fusese răscolită, pădurile aveau să colcăie de virali; poate, le sugerase el, cel mai bine era să aştepte până la vară, când aveau să se întoarcă. Va vorbi cu Diviziunea, îi va convinge să pună la cale o expediţie corespunzătoare. Indiferent ce era acolo sus pe munte, spuse Greer, se afla acolo de o

grămadă de timp. Cu siguranţă că mai putea aştepta încă un an.

În seara celei de-a doua zile de după întoarcerea Aliciei, Peter intră în cort ca să-l găsească pe Hollis de unul singur, aşezat pe patul lui. Avea o geacă de iarnă pe umeri; în poală ţinea o chitară.

— Pe aia unde ai mai găsit-o?

Hollis ciupea gânditor coardele. Ridică privirea şi zâmbi prin barba lui deasă, un zâmbet care îi ajunsese de-acum aproape până la urechi.

— O avea unul dintre mecanici. Un prieten de-ai lui Michael.

Îşi suflă în palme şi mai ciupi câteva note, îngânând o melodie pe care Peter nu reuşea s-o recunoască.

— A trecut atât de mult timp, încât am crezut că am uitat cum se face.

— Habar n-aveam că ştii să cânţi la chitară.

— Nu prea ştiu. Arlo era cel care se pricepea.

Peter se aşeză pe patul din faţa lui.

— Haide, cântă ceva!

— Nu-mi amintesc prea multe. Doar un cântec sau două.

— Atunci cântă-l pe ăla. Cântă orice.

Hollis ridică din umeri, însă Peter îşi dădu seama că era bucuros de ce i se ceruse.

— Să nu spui că nu te-am avertizat.

Hollis făcu ceva la coarde, strângându-le şi încercându-le, după care începu. Lui Peter îi trebui un moment ca să-şi dea seama ce auzea: unul dintre cântecele amuzante şi inventate ale lui Arlo, pe care obişnuia să le cânte Micuţilor în refugiu, deşi oarecum diferit. Acelaşi şi totuşi altul. Sub atingerea degetelor lui Hollis, era mai grav şi mai bogat, plin de o durere pătrunzătoare. Peter se întinse pe pat, lăsând notele să-l ia cu asalt. Chiar şi atunci când cântecul se sfârşi, încă le mai simţea înăuntrul lui, ca un ecou plin de dor ce-i reverbera în piept.

— E în regulă, spuse el.

Trase adânc aer în piept, aţintindu-şi privirea asupra tavanului lăsat al cortului.

— Tu şi Sara ar trebui să plecaţi cu convoiul. La fel şi Michael. Mă îndoiesc că ea ar pleca fără el.

Când văzu că Hollis nu spune nimic, Peter se ridică în coate, îndreptându-şi faţa către prietenul său:

— E în regulă, Hollis. Vorbesc serios. Asta vreau să faceţi.

— Mai ştii ce a spus Vorhees când am ajuns aici? Despre oamenii lui, de jurământul pe care îl fac? Avea dreptate. Nu mai sunt bun pentru aşa ceva, asta dacă am fost vreodată. Chiar o iubesc, Peter.

— Nu trebuie să-mi explici. Mă bucur pentru amândoi. Mă bucur că aveţi şansa asta.

— Tu ce-o să faci? îl întrebă Hollis.

Răspunsul era evident. Totuşi, trebuia rostit:

— Ce-am venit să facem.

Era ciudat. Peter se simţea trist, dar mai era şi altceva. Se simţea împăcat. Decizia era în urma lui acum; fusese eliberat. Se întrebă dacă aşa se simţise şi tatăl lui în seara de dinaintea ultimei curse. Privind tavanul cortului cum se zgâlţâie în bătaia vântului de iarnă, Peter îşi aminti cuvintele lui Theo din noaptea de la centrala electrică, când stăteau cu toţii în jurul mesei din camera de control, la un pahar de băutură. *Tata nu s-a dus acolo ca să renunţe. Oricine crede asta nu înţelege cel mai important lucru la el. S-a dus acolo pentru că nu mai îndura, nici măcar un minut din viaţă, să nu* ştie *adevărul.* Era pacea adevărului cea pe care o simţea Peter acum şi se bucura pentru asta până în măduva oaselor.

Dincolo de pereţii cortului, Peter auzea vuietul generatoarelor, strigătele unuia dintre oamenii lui Greer de pe pichete, care stătea de pază. Încă o noapte, după care totul se va cufunda în linişte.

— N-am cum să te fac să te răzgândeşti, nu-i aşa? întrebă Hollis.

Peter clătină din cap.

— Fă-mi doar o favoare.

— Orice.

— Nu veniţi după mine.

Îl găsi pe maior în cortul care fusese cândva al lui Vorhees. Peter şi Greer abia dacă îşi vorbiseră de la venirea Aliciei; maiorul părea să fie copleşit de o greutate de când cu ultimul raid eşuat, iar Peter păstrase distanţa. Era mai mult decât povara de a fi la comandă cea care atârna acum pe umerii lui, Peter ştia asta. În acele ore lungi pe care le petrecuse în compania celor doi bărbaţi, Peter simţise profunzimea legăturii lor. Durerea era cea care îl încerca acum pe Greer, durerea de a fi pierdut un prieten.

O lampă strălucea în interiorul cortului.

— Domnule maior Greer?

— Intră.

Peter păşi prin deschizătură. Încăperea radia de căldura ce venea de la soba cu lemne; maiorul, îmbrăcat cu pantalonii lui de camuflaj şi cu un tricou măsliniu, stătea la masa lui Vorhees, sortând hârtiile la lumina lămpii. Un dulăpior deschis, pe jumătate plin cu tot felul de lucruri, zăcea pe podea la picioarele lui.

— Jaxon, chiar mă întrebam când o să aud de tine.

Greer se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi frecă ochii obosit.

— Vino şi aruncă o privire aici.

Pe masă se afla un teanc de hârtii răsfirate. Deasupra era o foaie cu o imagine ce înfăţişa trei siluete, o femeie şi două fetiţe. Imaginea era atât de clară, încât lui Peter i se păru prima dată că se uită la o

fotografie, ceva din Vremea Dinainte. Apoi îşi dădu seama că era un desen în cărbune. Un portret, făcut de la talie în sus; partea de jos părea să se estompeze, să se piardă în neant. Femeia o ţinea în poală pe mezină, care nu părea să aibă mai mult de trei ani şi care avea o feţişoară pufoasă şi rotundă ca de bebeluş; cealaltă, cu doar vreo doi ani mai mare, stătea în spatele celor două, cu o mână pe umărul femeii. Greer scoase mai multe pagini din teanc: aceleaşi trei siluete în aceeaşi poziţie.

— Vorhees le-a făcut?

Greer încuviinţă din cap.

— Curt n-a fost dintotdeauna în forţele armate, cum suntem mulţi dintre noi. A avut o viaţă înainte de Forţele Expediţionare, o soţie şi două fetiţe. Era fermier, dacă poţi crede una ca asta.

— Ce li s-a întâmplat?

Greer se mulţumi să răspundă ridicând din umeri.

— Ce se întâmplă de obicei, atunci când se întâmplă.

Peter se aplecă să cerceteze mai de-aproape desenele. Simţea grija dureros de migăloasă a creării lor, puterea de concentrare ce se găsea în spatele fiecărui detaliu. Zâmbetul misterios al femeii, ochii mezinei, mari şi strălucitori, ca ai mamei; şuviţa de păr a celei mai mari, ridicată în aer de o adiere iscată pe neaşteptate. Nişte praf gri plutea încă la suprafaţa hârtiei, asemănător cenuşii, azvârlită în acest vânt al amintirilor.

— Presupun că a făcut toate aceste desene ca să nu le uite, spuse Greer.

Peter se simţi deodată stânjenit — indiferent de ce însemnătate avuseseră imaginile pentru general, Peter ştia că erau chestiuni personale.

— Dacă nu te superi că te întreb, domnule maior, de ce îmi arăţi toate astea?

Greer le adună cu grijă într-un dosar de carton şi le puse în cutia de la picioarele lui.

— Cineva mi-a spus odată că trăieşti atâta vreme cât mai există o persoană care să-şi amintească de tine. Acum o să-ţi aminteşti şi tu de ei.

Încuie dulapul cu o cheie pe care o ţinea atârnată pe după gât şi se lăsă înapoi pe spătar. Dar nu pentru asta ai venit să mă vezi, nu-i aşa? Ai luat o hotărâre.

— Da, domnule. O să plec de dimineaţă.

— În regulă.

Aprobă din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la un asemenea răspuns.

— Toţi cinci sau doar tu?

— Hollis şi Sara vor merge cu evacuaţii. La fel şi Michael, cu toate că n-o ştie încă.

— Deci, doar voi doi atunci. Tu şi fata misterioasă.
— Amy.
Greer dădu din nou din cap.
— Amy.
Peter se aştepta ca Greer să încerce să-l facă să se răzgândească, dar în schimb spuse:
— Ia calul meu. E bun, n-o să te lase baltă. O să las vorbă la poartă să vă permită să treceţi. Aveţi nevoie de arme?
— De orice te poţi lipsi.
— Atunci am să vă dau şi arme.
— Apreciez mult, domnule. Mulţumesc pentru tot.
— Măcar atât pot să fac şi eu.
Greer îşi coborî privirea la mâinile pe care şi le ţinea în poală.
— Ştii că, cel mai probabil, e moarte curată, nu? Să te duci aşa, de unul singur, în munţi. Trebuie să ţi-o spun.
— Aşa o fi, dar e cea mai bună idee pe care o am.
Preţ de o clipă, o înţelegere mută se lăsă între ei. Peter ştia că avea să-i lipsească Greer, prezenţa lui calmă şi hotărâtă.
— Ei bine, adio!
Greer se ridică în picioare şi îi întinse mâna să i-o strângă.
— Să mă cauţi dacă ajungi vreodată în Kerrville. Vreau să ştiu cum se termină.
— Cum se termină ce?
Căpitanul zâmbi, mâna lui mare încă strângând-o pe a lui Peter.
— Visul, Peter.

O lumină ardea în interiorul barăcii; Peter auzea şoapte dincolo de pereţii cortului. Nu era o uşă propriu-zisă, nu avea cum să bată. Dar, pe când se apropia, un soldat îşi făcu apariţia prin deschizătură, strângându-şi geaca în jurul lui. Era cel numit Wilco, unul dintre mecanici.
— Jaxon!
Îi aruncă o privire uimită.
— Dacă îl cauţi pe piuliţă, e cu ceilalţi, încarcă în camion ultimul butoi cu combustibil. Chiar acum mă duceam într-acolo.
— Eu o căutam pe Lish. Când Wilco îi întâmpină cererea cu o privire goală, Peter clarifică: Locotenent Donadio.
— Nu sunt sigur…
— Doar spune-i că sunt aici.
Wilco ridică din umeri şi intră înapoi prin deschizătură. Peter ciuli urechile ca să audă ce se spunea înăuntru, dacă se spunea ceva. Însă toate vocile amuţiseră deodată. Aşteptă, destul de mult încât să se întrebe dacă Alicia va refuza pur şi simplu să-şi facă apariţia. Dar chiar atunci prin deschizătură se ivi Alicia.

Ar fi fost adevărat, se gândi Peter, dacă ar fi spus că se schimbase, pur şi simplu aşa *era,* schimbată. Femeia care stătea acum dinaintea lui era Alicia pe care o ştia dintotdeauna şi în acelaşi timp o persoană cu totul nouă. Îşi ţinea braţele încrucişate la piept; în partea de sus nu purta decât un tricou, în ciuda frigului. Îi crescuse puţin părul, o umbră abia vizibilă care îi acoperea scalpul ca o bonetă ce lucea în lumina reflectoarelor. Dar nimic din toate acestea nu făceau momentul să fie stânjenitor, ci felul în care stătea, ţinându-se departe de el.

— Am auzit de avansarea în grad, îi spuse el. Felicitări!

Alicia nu răspunse.

— Lish…

— N-ar trebui să fii aici, Peter. N-ar trebui să vorbesc cu tine.

— Am venit doar să-ţi spun că înţeleg. O vreme, n-am reuşit. Dar acum, da.

— În regulă. Făcu o pauză, strângându-şi braţele în jurul corpului înfrigurată: Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

El nu ştiu ce să-i răspundă. Tot ce intenţionase să-i spună părea acum să-i fi zburat cu totul din minte. Moartea lui Muncey avea de-a face cu asta, la fel şi tatăl lui şi Amy. Însă nu avea cuvinte ca să dea glas adevăratului motiv.

Spuse singurul lucru la care se putuse gândi:

— Sincer? Chitara lui Hollis.

Alicia îi aruncă o privire goală.

— Hollis are chitară?

— I-a dat-o unul dintre soldaţi.

Peter se opri; n-avea cum să-i explice mai bine.

— Îmi pare rău. Nu sunt prea coerent.

Peter simţi cum i se cască un gol înăuntrul pieptului şi îşi dădu seama ce era de fapt: durerea de a duce dorul cuiva care nici nu a plecat încă.

— Ei bine, mulţumesc că mi-ai spus. Dar chiar trebuie să mă întorc acum.

— Lish, aşteaptă!

Ea îşi întoarse din nou faţa spre el, cu sprâncenele ridicate.

— De ce nu mi-ai spus niciodată? Despre Colonel?

— Pentru asta ai venit aici? Să mă întrebi de Colonel? Oftă, coborându-şi privirea: Nu era ceva despre care voia să vorbească. Pentru că nu voia să ştie nimeni. Cine era de fapt.

— Dar de ce nu?

— Şi ce ar fi fost de zis, Peter? Era singur-singurel. Îşi pierduse toţi oamenii. Dacă ar fi fost după el, ar fi murit împreună cu ei. Făcu o pauză ca să respire, apoi continuă: În rest, cred că m-a crescut în singurul mod pe care îl ştia. Multă vreme am crezut că e distractiv, ca să-ţi spun drept. Poveşti despre oameni viteji traversând Ţinuturile

Întunecate ca să se lupte şi să moară. Depunând jurământul, o bălmăjeală care nu însemna nimic pentru mine, nişte vorbe goale. După care m-am supărat. Aveam opt ani. Opt ani, Peter, iar el m-a dus dincolo de ziduri, ascunsă în portbagaj, şi m-a lăsat acolo. Era noapte, nu aveam nimic, nici măcar un cuţit. Partea asta nu o ştiai.

— Pe toţi zburătorii, Lish! Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Aş fi fost moartă acum dacă s-ar fi întâmplat ceva. Am stat la rădăcina unui copac şi am plâns toată noaptea. Nici până azi nu ştiu dacă mi-a pus la încercare curajul sau norocul.

O parte din poveste părea să lipsească.

— Trebuie să fi fost acolo cu tine. Urmărindu-te de la distanţă.

— Poate.

Îşi înălţă privirea spre cerul de iarnă.

— Uneori cred că a fost, alteori cred că nu. Tu nu l-ai cunoscut cum am făcut-o eu. L-am urât după aceea, o perioadă foarte lungă de timp. L-am urât din tot sufletul. Dar nu poţi urî pe nimeni la nesfârşit.

Trase din nou aer în piept — adânc, resemnată.

— Sper că acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, Peter. Că într-o zi, vei avea puterea să mă ierţi.

Îşi trase nasul şi îşi şterse ochii.

— Asta e tot. Şi aşa am spus prea multe. Mă bucur că te-am avut alături până acum.

El se uită la ea, la chipul ei îndurerat, şi îşi dădu seama. Nu Colonelul era adevăratul ei secret, ci el. El era secretul pe care îl ţinuse ea. Pe care şi-l ţinuseră ascuns unul faţă de celălalt, chiar şi faţă de ei înşişi.

El întinse mâna spre ea.

— Alicia, ascultă…

— Nu face asta! N-o face!

Şi totuşi, nu se trase înapoi.

— În acele trei zile când am crezut că o să mori şi că eu n-o să fiu acolo…

În gât i se puse un nod cât un pumn.

— Dintotdeauna mi-am închipuit că o să fiu acolo.

— Fir-ar să fie, Peter!

Tremura toată; el simţea cât de grea era apăsarea luptei ce se dădea în ea.

— Nu pot să fac asta acum. E prea târziu, Peter. E prea târziu.

— Ştiu.

— N-o spune! Te rog! Ai zis că ai înţeles.

Şi o făcuse; înţelesese. Tot ceea ce erau unul pentru celălalt părea să se concentreze în jurul acestui simplu fapt. Nu simţea nici uimire, nici regret, ci mai degrabă o adâncă şi neaşteptată recunoştinţă şi, odată cu ea, forţa unei clarităţi, care îl umplea ca o gură de aer rece de

iarnă. Se întrebă ce anume era această senzaţie, după care îşi dădu seama. Renunţase la ea.

Ea îl lăsă atunci să-şi petreacă braţele pe după ea, trăgând-o la căldura jachetei lui deschise. O ţinu aşa, după cum şi ea îl ţinuse pe el în ziua aceea de mult apusă din cortul lui Vorhees. Acelaşi adio, acum inversat. O simţi cum se încordează, apoi cum se destinde, devenind din ce în ce mai mică în îmbrăţişarea lui.

— Plecăm, spuse ea.

— Vreau să-mi promiţi ceva. Ai grijă de ceilalţi. Du-i cu bine la Roswell.

Simţi pe pieptul lui o încuviinţare aproape imperceptibilă din cap.

— Cum rămâne cu tine?

Cât o mai iubea. Şi totuşi, acele cuvinte nu vor putea fi nicicând rostite. Ţinând-o acolo în braţe, închise ochii şi încercă să-şi impregneze în minte senzaţia pe care i-o dădea, aşa încât s-o poată lua cu el.

— Cred că mi-ai purtat de grijă suficient timp, nu?

O trase deoparte ca să-i vadă chipul pentru ultima oară.

— Asta e tot, spuse el. Voiam doar să-ţi mulţumesc.

Apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă, lăsând-o singură în vântul rece ca gheaţa din afara barăcilor tăcute.

Se strădui să adoarmă, întorcându-se toată noaptea de pe-o parte pe alta, iar în cele din urmă, în ultima oră dinainte de răsărit, când nu mai putu să îndure aşteptarea, se ridică şi îşi împachetă iute echipamentul. Se gândi la frig; vor avea nevoie de pături, de mai multe perechi de şosete, de orice era uscat şi le-ar fi ţinut de cald. Saci de dormit, pelerine de ploaie şi un cort cu frânghie bună şi trainică. Noaptea trecută, pe când se înapoia de la barăci, se furişase în cortul cu provizii şi şterpelise o lopată, un topor şi două geci groase. Hollis sforăia uşor în patul lui, o faţă bărboasă îngropată în pături, în uitare. Când se va trezi, Peter va fi plecat de mult.

Îşi puse rucsacul pe umăr şi păşi afară, într-un frig atât de pătrunzător, încât îl luă prin surprindere, secătuindu-i plămânii de aer. Garnizoana era cufundată în tăcere, doar câţiva bărbaţi umblau de colo până colo; îl învălui mirosul de lemn ars şi de mâncare caldă ce venea din sala de mese, făcându-i stomacul să chiorăie. Însă nu avea timp pentru asta. În cortul femeilor o găsi pe Amy stând pe patul ei, cu micul ei rucsac odihnindu-i-se în poală. El nu-i spusese nimic; era singură. Sara încă era cu Sancho şi cu ceilalţi la infirmerie.

— E timpul? îl întrebă ea.

Ochii îi licăreau.

— Da, e timpul.

Merseră împreună la ţarc. Calul lui Greer, un armăsar mare şi

negru, având coama crescută pentru iarnă, păştea alături de ceilalţi, cu nările în vânt. Peter aduse un căpăstru din hambar şi conduse calul la gard. Şi-ar fi dorit să folosească o şa, dar nu mergea pentru doi călăreţi. Prinse rucsacurile laolaltă, trecându-le peste greabănul animalului. Degetele îi înţepeniseră deja de frig. O ridică pe Amy, apoi se ajută de scară să încalece şi el. Dădură ocol ţarcului până când ajunseră la umbra aruncată de pichete, îndreptându-se spre poartă. Se crăpa de ziuă, un cenuşiu catifelat, ca şi cum întunericul nu doar se ridica, ci se evapora; o ninsoare palidă, aproape invizibilă începuse să cadă, fulgi de nea ce păreau să se materializeze în aer chiar sub ochii lor.

Fură întâmpinaţi la poartă de o singură santinelă: Eustace, locotenentul care îl anunţase primul pe Peter de întoarcerea plutonului.

— Maiorul mi-a spus să vă las să treceţi. Şi m-a rugat să vă dau asta.

Eustace aduse un sac din ghereta santinelei şi o aşeză jos, dinaintea calului.

— A spus să vă luaţi ce vă trebuie.

Peter descălecă şi îngenunche ca să-l deschidă. Puşti, încărcătoare, vreo două pistoale, o centură de grenade. Peter se uită prin toate, gândindu-se ce să facă.

— Mulţumesc oricum, spuse el, ridicându-se în picioare. Îşi scoase cuţitul de la curea şi i-l întinse lui Eustace. Poftim. Un cadou pentru maior.

Eustace se încruntă.

— Nu pricep. Vrei să-mi dai cuţitul tău?

Peter rămase cu mâna întinsă.

— Ia-l! îi spuse.

Şovăitor, Eustace primi cuţitul. Preţ de o clipă, se uită lung la el, de parcă ar fi găsit în pădure cine ştie ce artefact ciudat.

— Dă-i-l maiorului Greer, spuse Peter. Cred că o să înţeleagă.

Se întoarse către Amy. Îşi înălţase bărbia spre zăpada care cădea.

— Eşti gata?

Fata încuviinţă din cap. Un zâmbet slab îi lumină faţa; fulgii de nea i se prinseseră în gene, în păr, ca o pulbere strălucitoare. Eustace îl ajută pe Peter să încalece; acesta se aşeză pe spinarea calului, luând frâiele în mâini. Poarta se deschise larg dinaintea lor. Îşi îngădui o ultimă privire spre barăci, însă totul era cufundat în tăcere, neschimbat. „Adio!” spuse el în gând. „Adio!” Apoi dădu pinteni calului şi porniră la drum, în ziua care abia începea.

PARTEA A X-A ÎNGERUL MUNTELUI

„Ca un pustnic sărman într-un loc ferit
Vreau zilele-mi de veşnică-ndoială a-mi trăi,
Să-mi deplâng rănile ce nici timpul nu le-a oblojit,
Şi unde doar Dragostea mă va mai găsi."

SIR WALTER RALEIGH, din antologia de poeme intitulată *Cuibul păsării Pheonix*

62

Până la prânz, cei doi găsiră din nou cursul râului. Călăreau în tăcere prin ninsoarea care acum cădea încet, umplând pădurea cu lumina ei difuză. Râul începuse să îngheţe pe margini, apa neagră curgând în voie în matca lui îngustă, neştiutoare. Amy, lipită de spatele lui Peter, cu mâinile ei palide adunate în poală, aţipise. Vălătuci de aburi calzi se revărsau molatic din nările calului, purtând miros de iarbă şi pământ. Prin copaci erau păsări, păsări negre; se strigau una pe cealaltă printre ramuri, cu glasurile lor înăbuşite de zăpadă.

Pe când înainta, amintirile începură să-l năpădească, o învălmăşeală de imagini care îi învăluiau conştiinţa ca un fum: mama lui, într-o zi nu prea îndepărtată de obştescul sfârşit, în timp ce el, stând în prag şi privind-o cum doarme, zări ochelarii ei pe noptieră şi ştiu atunci că avea să moară; Theo la centrală, când se aşezase pe pat şi luase piciorul lui Peter în mâinile lui şi tot Theo, stând pe prispa fermei, cu Mausami alături, urmărindu-i cu privirea cum se îndepărtează; Mătuşica în bucătăria ei supraîncălzită şi gustul ceaiului ei îngrozitor; ultima noapte petrecută în buncăr, toţi bând whisky şi râzând de ceva ce spusese sau făcuse Caleb, marele necunoscut desfăşurându-se dinaintea lor; Sara în dimineaţa de după prima zăpadă, stând pe buştean, cu jurnalul în poală şi cu chipul scăldat în lumina soarelui, spunând: Ce frumos e aici; Alicia…

Alicia.

O luară spre est. Acum erau într-un loc nou, peisajul neregulat ridicându-se de jur împrejurul lor, cuprinzându-i în îmbrăţişarea munţilor împăduriţi, acoperiţi de alb. Ninsoarea se domoli, apoi se opri de tot, ca să se stârnească din nou. Începură urcuşul. Peter se concentra acum asupra lucrurilor mărunte. La avansul lent, ritmic al calului, la senzaţia pe care i-o lăsa pielea tocită când strângea în pumn frâiele animalului, la atingerea uşoară a părului lui Amy pe ceafa lui. Toate acestea erau cumva inevitabile, ca detaliile unui vis pe care îl avusese cândva, cu ani în urmă.

În întunericul care se lăsa, Peter se ajută de lopată ca să cureţe locul şi să ridice cortul pe malul râului. Mare parte din lemnul din jur era

prea ud ca să ardă, însă la umbra desişului de copaci găsiră suficiente vreascuri cât să aprindă un foc. Peter nu avea niciun cuţit, însă luă din rucsac briceagul pe care îl folosea la deschis conserve. Mâncară şi se culcară, ghemuindu-se unul într-altul ca să se încălzească.

Se treziră îngheţaţi bocnă. Furtuna trecuse, lăsând în urma ei un cer de un albastru neîndurător de rece. În vreme ce Amy făcea focul, Peter se duse să caute calul, care scăpase şi rătăcise prin noapte — o situaţie care, în alte circumstanţe, l-ar fi panicat din cale-afară, dar care totuşi, în această dimineaţă, nu-l îngrijora câtuşi de puţin. Dădu de urma animalului cam la o sută de metri în aval, unde îl găsi mestecând nişte smocuri de iarbă de pe malul râului, coama lui lungă şi neagră albită de zăpadă. Nu părea genul de scenă pe care Peter s-o tulbure, aşa că aşteptă o vreme, privind calul cum îşi lua micul dejun, înainte să-l ducă înapoi în tabără, unde strădaniile lui Amy dăduseră naştere la un foc micuţ, care scotea mult fum, făcut din ace umede de pin şi rămurele pârâitoare. Mâncară tot ceva la conservă, băură apă rece din râu, după care se încălziră la foc, fără să se grăbească. Avea să fie ultima lor dimineaţă, o ştia prea bine; la vest, în spatele lor, garnizoana era probabil pustie şi tăcută de acum, soldaţii pornind deja înspre sud.

— Cred ca asta a fost, îi spuse el lui Amy, pe când lega rucsacurile de cal. Bănuiesc că nu ne-au rămas mai mult de zece kilometri de mers.

Fata nu spuse nimic, mulţumindu-se să dea din cap aproape imperceptibil. Peter conduse calul până la un buştean căzut, o chestie udă şi mare, înaltă de vreun metru, de care se folosi ca să încalece. Se aşeză confortabil, strângând bagajul bine pe lângă el, după care întinse mâna s-o tragă şi pe ea sus.

— Ţi-e dor de ei? întrebă Amy. De prietenii tăi?

El îşi întoarse faţa către copacii acoperiţi de zăpadă. Dimineaţa era liniştită şi senină.

— Da. Dar e în regulă.

După o vreme, ajunseră la o răscruce. Preţ de câteva ore bune, merseseră de-a lungul drumului sau, mai bine spus, a urmei care fusese cândva un drum. Pe sub zăpadă, pământul era tare şi uniform, ruta fiind marcată pe ici, pe colo de câte un semn ruginit ori un parapet mâncată de vreme. Se adânceau şi mai mult în valea îngustă, pereţii de stâncă ridicându-se de jur împrejur, scoţându-şi la înaintare feţele stâncoase. Atunci ajunseră în locul unde drumul se bifurca: fie continua drept înainte, de-a lungul râului, fie traversa un pod, o prelungire arcuită de grinzi golaşe, acoperite acum de zăpadă. Pe partea opusă, drumul urca din nou, pierzându-se printre copaci.

— Încotro? o întrebă el.

O clipă de tăcere. Apoi:

— Traversăm.

Descălecară. Zăpada era adâncă, o pulbere fină care ajungea până la înaltul bocancilor lui Peter. Pe când se apropiau de malul râului, Peter văzu că drumul nu se mai continuă; podul din lemn era acum putred. Cincizeci de metri: ei probabil că puteau să se descurce, balansându-se pe grinzile dezgolite, însă calul n-ar fi reuşit niciodată.

— Eşti sigură? Ea stătea lângă el, privind ţintă în lumină. Mâinile ei, la fel ca ale lui, erau strânse pumn, cu mânecile hainei trase pe deasupra.

Încuviinţă din cap.

El se duse înapoi la cal şi dădu jos rucsacurile. Nici nu se punea problema să lase calul lui Greer legat, ca să-i aştepte. Îi adusese până aici; Peter nu putea să-l lase aşa, lipsit de apărare. Termină de despachetat echipamentul, îi scoase căpăstrul şi se apropie de animal.

— Dii! făcu el, plesnindu-i crupa.

Nimic. Încercă încă o dată, de data asta mai tare.

— *Dii!*

Îl plesni, ţipă şi gesticulă cu mâinile.

— *Pleacă! Hai!*

Totuşi, animalul refuza să se urnească din loc, fixându-i în schimb cu ochii lui mari şi umezi.

— E un afurisit încăpăţânat! Presupun că nu vrea să plece.

Spune-i doar ce vrei de la el.

— E un cal, Amy.

Şi totuşi, ce se întâmplă în continuare, oricât era de straniu, nu i se păru atât de neaşteptat. Amy cuprinse capul animalului în mâini, lipindu-şi palmele de-o parte şi de alta a feţei lui lungi. Calul, care începuse să se agite, se linişti sub atingerea ei; nările lui mărite fremătară suspinând din greu. Preţ de o clipă mută, fata şi calul rămaseră aşa, înlănţuiţi într-o privire adâncă şi reciprocă. Apoi animalul plecă ochii, se întoarse într-un cerc larg şi o porni în direcţia din care veniseră. Trapul lui se înteţi până deveni un galop, dispărând printre copaci.

Amy îşi ridică rucsacul din zăpadă şi îl puse pe umeri.

— Putem pleca acum.

Peter nu ştia ce să spună; nu avea de ce să spună ceva.

Coborâră zăgazul până la malul râului. Razele soarelui ce jucau pe suprafaţa apei erau de o strălucire orbitoare, de parcă marginile ei îngheţate le măriseră puterea de reflexie. Peter o puse mai întâi pe Amy să urce, ajutând-o să se strecoare prin deschizătura ca o trapă dintre bârne. Odată ce se aşeză, îi dădu rucsacurile, apoi se căţără şi el.

Cea mai sigură cale era pe marginea podului, unde se puteau ţine de

balustradă, înaintând din scândură în scândură. Atingerea rece a metalului îi ardea mâinile, era de o intensitate dureroasă. Abia aştepta să ajungă la capăt. Amy se duse prima, sărind cu agilitate peste locurile goale. Pe când încerca s-o urmeze, îşi dădu pe dată seama că problema nu erau grinzile în sine, care păreau solide, ci ceea ce le ţinea, ceea ce era sub zăpadă: un strat subţire şi ascuns de gheaţă. De două ori avu Peter senzaţia că-şi pierde echilibrul, piciorul alunecându-i sub el, mâna muşcându-i din bara rece, abia mai putând să se ţină. Dar nu-şi putea închipui că ajunsese până aici doar ca să moară înecat în apele sloi ale râului. Încet, scândură cu scândură, reuşi să traverseze podul. Când ajunse la celălalt capăt, Peter nu-şi mai simţea mâinile; începuse să tremure tot. Şi-ar fi dorit să se poată opri şi să facă un foc, dar nu mai aveau de ce să piardă avansul obţinut. Umbrele începuseră deja să se lungească; scurta zi de iarnă avea în curând să se încheie.

Urcară pe malul râului şi începură ascensiunea. Oriunde ar fi ajuns, spera să găsească un adăpost. Altfel, nu vedea cum ar fi trecut peste noapte. Şi nu era vorba de virali; un ger ca ăsta putea să-i termine la fel de uşor. Important era să nu se oprească. Amy mergea acum în faţă, paşii ei purtând-o în susul muntelui. Peter abia reuşea să ţină pasul. Aerul îi înţepa plămânii; de jur împrejurul lui, copacii gemeau în bătaia vântului. După o vreme, privi în urmă şi văzu valea ce se întindea dedesubtul lor, cu râul care şerpuia de-a lungul ei. Erau la umbră acum, o zonă de crepuscul, însă în celălalt capăt al văii, versanţii ce se înşirau de la nord la est palpitau în lumina aurie. Capătul lumii, se gândi Peter, într-acolo mă duce Amy. Chiar la capătul lumii.

Ziua se scurse. În amurgul care se lăsa, peisajul apărea drept o învălmăşeală nedefinită; ce crezuse Peter că avea să fie punctul maxim al urcuşului lor se dovedi a fi o creastă dintr-o serie de ascensiuni, fiecare mai expusă şi mai bătută de vânturi decât precedenta. Înspre vest, muntele se termina brusc cu o pantă abruptă. Frigul părea să fi pătruns şi mai adânc înăuntrul lui, amorţindu-i simţurile. Fusese o greşeală, îşi dădea acum seama, că gonise calul. Dacă situaţia s-ar fi înrăutăţit, ar fi putut măcar să coboare şi să-i folosească trupul pentru căldură şi adăpost. Era un lucru serios, să ucizi un astfel de animal, şi nici nu şi-ar fi închipuit să facă una ca asta înainte; însă acum, pe când întunericul se revărsa asupra muntelui, ştia că ar fi fost în stare.

Văzu că Amy se oprise. Se căzni să meargă înainte şi se opri în dreptul ei, gâfâind din greu. Stratul de zăpadă era mai subţire aici, suflată fiind de vânt. Ea cercetă cerul, mijindu-şi ochii, de parcă ar fi ciulit urechile la cine ştie ce sunet îndepărtat. De rucsac şi din păr îi atârnau ţurţuri de gheaţă.

— Ce e?

Îşi aţinti privirea asupra şirului de copaci din stânga lor, departe de întinderea văii.

— Acolo, spuse ea.

Dar nu era nimic, doar un zid de copaci. Copaci, zăpadă şi vântul cel indiferent.

Apoi îl zări: o întrerupere în şirul arborilor. Amy se îndrepta deja spre el. Pe măsură ce se apropiau, îşi dădu seama şi la ce anume se uita: la poarta unui gard pe jumătate căzut. Se continua de-a lungul pădurii, de-o parte şi de alta, printre care se încolăciseră o mulţime de vrejuri ce-l ascundeau privirii, acum despuiate de frunze şi acoperite de zăpadă, făcându-l astfel să devină una cu peisajul. Cine ştie cât or fi mers pe lângă el fără măcar să-l observe? Dincolo de deschizătură, se afla o căbănuţă, mai degrabă umbra uneia decât o construcţie în sine. Clădirea, nu mai mare de cinci metri pătraţi, părea înclinată pe o latură, o parte din fundaţie năruindu-se sub ea; uşa stătea pe jumătate deschisă, atârnând în balamale. Aruncă o privire înăuntru. Nimic, doar zăpadă, frunze şi putregai ce se prelingea în dâre de-a lungul pereţilor.

Se întoarse:

— Amy, unde…

O văzu ţâşnind spre copaci, departe, şi porni greoi după ea. Amy se mişca mult mai iute acum, alergând de-a dreptul. Prin ceaţa extenuării lui şi mersul anevoios al picioarelor sale îngheţate, Peter devenise conştient de faptul că ajunsese la capătul călătoriei sau pe aproape. Ceva îl părăsea: puterile, vlăguite din pricina frigului, îl lăsau.

— Amy! o strigă el. Opreşte-te!

Ea nu păru să-l audă.

— Amy, te rog!

Ea se întoarse cu faţa la el.

— Ce e aici? o întrebă el rugător. Nu pare să fie nimic aici.

— Ba este, Peter, îl contrazise ea radioasă. Ba este.

— Atunci unde e? făcu el, simţindu-şi mânia din voce. Se sprijinea cu mâinile de genunchi; încercă din greu să-şi recapete suflul. Spune-mi unde e.

Ea îşi ridică faţa către cerul care se întuneca şi închise ochii.

— Este… peste tot, spuse ea. Ascultă.

El făcu tot ce putu; cu fărâma de putere care-i mai rămăsese, încerca să se concentreze. Însă nu auzi decât vântul.

— Nu e nimic, repetă el şi simţi cum speranţa i se năruie. Amy, nu e nimic aici!

Însă atunci o auzi.

O voce.

O voce de om.

Cineva, undeva, cânta.

Văzură mai întâi farul, înălţându-se deasupra copacilor.

Ajunseseră într-un luminiş, desişul pădurii întrerupându-se. Peste tot în jurul lor, Peter putea observa urme ale existenţei umane, formele sugestive ale clădirilor în ruine şi ale vehiculelor abandonate aflate sub zăpadă. Antena se afla la marginea unei adâncituri late în pământ, plină cu moloz — un fel de fundaţie a unei clădiri de mult distruse. Antena era poziţionată într-o parte, un turn de metal pe patru picioare ridicându-se deasupra lor, ţinut în loc de cabluri de oţel ancorate în ciment. Fixat de vârful lui era un glob cenuşiu cu ţepuşe înfipte în el. Dedesubtul globului, încercuind turnul şi ieşind în afară ca petalele unei flori, se găseau o serie de obiecte care aduceau cu nişte vâsle. Poate că acestea erau panouri solare; Peter nu ştia. Puse o mână pe metalul rece. Părea să fie scris ceva pe unul dintre stâlpi. Dădu zăpada la o parte, descoperind cuvintele CORPUL INGINERILOR DIN ARMATA STATELOR UNITE.

— Amy…

Însă locul de lângă el era gol. Detectă o mişcare la marginea luminişului şi o urmă degrabă printre copaci. Cântecul se auzea mai bine acum. Nu erau cuvinte, ci un val de note aranjate în tipare, care urcau şi coborau. Păreau să fie aduse de vânt din toate direcţiile. Acum erau aproape, foarte aproape. Ceva mai în faţă se întrevedea o deschidere. Copacii se răreau, lăsând să se vadă cerul. Ajunse în locul în care se afla Amy, iar acolo se opri.

Era o femeie. Stătea cu spatele, în pragul unei căsuţe de lemn. Ferestrele casei erau luminate, iar din coş se ridicau vălătuci de fum. Scutura afară o pătură; şi mai multe pături atârnau pe o frânghie întinsă între doi copaci. I se părea de neînchipuit ca această femeie, oricine ar fi fost ea, să îşi strângă rufele. Totuşi, îşi strângea rufele şi cânta. Femeia purta o pelerină groasă de lână; părul ei, des şi negru, cu şuviţe albe de nea, i se revărsa pe umeri ca nişte nori. De sub poalele mantalei se iveau picioarele, încălţate doar cu nişte sandale împletite, zăpada acoperindu-i degetele goale.

Peter şi Amy porniră spre ea, cuvintele cântecului conturându-se pe măsură ce se apropiau. Vocea îi era bogată, pătrunzătoare, plină de o mulţumire enigmatică. Cânta şi îşi vedea de treabă, punând coşul cu pături la picioarele ei, neluând aparent seamă de prezenţa lor. Acum cei doi stăteau la doar câţiva metri în spatele ei. *Dormi, copile, dormi uşor,* cânta femeia.

Dragul mamei, scump odor
Nani, dormi ca-n vis de flori
De cu seară până-n zori
Dormi copile, dormi uşor
Să n-ai teamă, scump odor

Somnul tău îl voi păzi
Până mâine-n zori de zi.

Ea se opri, cu mâinile agăţate de frânghie.

— Amy!

Femeia se întoarse. Avea o faţă lată, frumoasă, şi un ten închis, ca al Mătuşicii. Dar nu era bătrână. Pielea îi era fermă, ochii limpezi şi strălucitori. Faţa îi radia toată într-un zâmbet.

— O, ce mă bucur să te văd!

Vocea îi era la fel de muzicală, de parcă ar fi cântat cuvintele. Veni la ei, cu picioarele ei încălţate în sandale, şi o luă pe Amy de mâini, ţinându-i-le cu o blândeţe maternă.

— Micuţa mea Amy, cât ai mai crescut!

Privirea îi alunecă de la Amy la Peter, pe care abia atunci părea să-l observe.

— Şi iată-l şi pe el, Peter al tău.

Îşi clătină uşor capul de uimire.

— Este întocmai cum mi l-am închipuit. Îţi mai aminteşti, Amy, când te-am întrebat *Cine e Peter?* Când ne-am întâlnit prima oară. Erai foarte mică.

Lacrimile începură să cadă din ochii lui Amy.

— L-am părăsit.

— Taci acum. Aşa a fost să fie.

— Mi-a spus să fug! strigă ea. L-am părăsit! L-am părăsit!

Femeia o zgâlţâi pe Amy de mâini.

— Şi ai să-l găseşti din nou, Amy. Asta şi cauţi aici, nu? Eu n-am fost singura care a vegheat asupra ta, de-a lungul atâtor şi atâtor ani. Tristeţea care te încearcă nu este a ta. Este tristeţea lui cea pe care o simţi în inimă, Amy, fiindcă îţi duce dorul.

Soarele apusese. Bezna rece se strângea în jurul lor, aşezându-se în zăpada din faţa casei femeii. Şi totuşi, Peter nu putea nici să se clintească din loc, nici să vorbească. N-avea nicio îndoială că făcea parte din scena care tocmai ce se desfăşurase dinaintea ochilor lui, însă nu putea spune care parte.

În cele din urmă, reuşi să îngaime:

— Spune-mi, te rog, cine eşti?

Pe chipul femeii apăru deodată o privire ştrengară:

— Să-i spun, Amy? Să-i spun lui Peter al tău cine sunt?

Amy încuviinţă din cap; femeia îşi înălţă faţa, pe care apăruse un zâmbet strălucitor:

— Eu sunt cea care te-a aşteptat în tot acest timp, răspunse ea. Sunt Sora Lacey Antoinette Kudoto.

Soldatul Sancho era pe moarte.

Sara mergea în spatele convoiului, într-unul din camioanele mari. Dintr-o parte în alta a remorcii montaseră tărgi pe care să transporte răniţii. Locul era ticsit de cutii cu provizii; Sara se înghesui cum putu mai bine printre ele, încercând să se aşeze cât mai comod posibil.

Celălalt soldat, Withers, nu era atât de grav rănit; majoritatea arsurilor erau pe braţe şi pe mâini. Probabil că avea să supravieţuiască, dacă nu i s-ar fi infectat. Dar nu şi Sancho.

Ceva se întâmplase când mutaseră bomba. Unul dintre cabluri se blocase. Fitilul nu voise să se aprindă. Ceva. Povestea ajunsese la Sara pe bucăţi şi în frânturi din zeci de surse, toate cu o versiune uşor diferită a desfăşurării evenimentelor. Sancho fusese cel care intrase în puţ, lăsat în jos cu ajutorul unui cablu legat de un ham, ca să repare orice era în neregulă; fie doar ce coborâse în mină, fie tocmai ce ieşea şi Withers, venit în fugă după el, ajunse la el, îl trase afară, moment în care explodară canistrele de combustibil.

Flăcările îl înghiţiră cu totul. Sara putea vedea drumul pe care şi-l croise focul în susul trupului lui, făcându-i uniforma să devină una cu carnea. Simplul fapt că supravieţuise era un miracol, se gândi Sara, deşi nu unul fericit; încă îi mai auzea strigătele smulse de pe buze pe când, ajutată de alţi doi soldaţi, îi dezlipise rămăşiţele înnegrite ale uniformei de pe corp şi, odată cu ele, pielea de pe picioare şi de pe piept; sau atunci când se străduise să-i cureţe mizeria, scoţând la iveală carnea crudă de dedesubt. Arsurile de pe picioare începuseră deja să supureze, mirosul dulce-acrişor al cărnii arse amestecându-se cu duhoarea infecţiei. Pieptul, braţele, mâinile, umerii: focul i le mistuise pe toate. Faţa îi era o minge roz şi lucioasă, ca guma de la capătul unui creion. După ce terminase curăţarea rănilor — un chin îngrozitor —, abia dacă mai scosese vreun sunet, alunecând într-un somn spasmodic din care se trezi doar ca să ceară nişte apă. Ea fu surprinsă când, de dimineaţă, el era încă în viaţă, şi la fel şi în ziua următoare. Cu o noapte înainte de plecarea lor se oferise, într-un moment de curaj care o surprinse şi pe ea, să rămână în urmă cu el. Însă Greer nici nu vru să audă. „Am lăsat destui oameni în aceste păduri”, spusese el. „Încearcă pe cât poţi să-l faci să se simtă cât mai comod.”

O vreme, convoiul călătorise spre est, însă acum se îndreptau din nou către sud, pe ceea ce Sara simţea că este un drum; partea cea mai rea, legănatul, azvârlitul dintr-o parte în alta, precum şi scrâşnetul roţilor în noroi şi zăpadă, încetase. Îi era greaţă şi frig, îngheţată până în măduva oaselor, mâinile şi picioarele durând-o din pricina lungilor ore petrecute în remorca hurducată. Convoiul de vehicule, de cai şi oameni se deplasa cu întreruperi, după cum dădea undă verde echipa de recunoaştere condusă de Alicia. Scopul primei zile era să ajungă la

Durango, unde un adăpost fortificat într-un fost siloz, unul dintre cele nouă astfel de refugii de-a lungul drumului cu provizii către Roswell, le oferea adăpost peste noapte.

Nu era supărată pe Peter pentru că plecase fără să-i spună. La început, fusese, când Hollis venise în popotă ca să-i dea de ştire; dar cu Sancho şi Withers de care trebuia să se îngrijească, nu avu timp să se gândească prea mult la asta. Adevărul era că presimţise — dacă nu chiar plecarea lui Peter şi a lui Amy, cel puţin ceva asemănător. Ceva decisiv. Când ea şi Hollis discutaseră să plece alături de convoi, undeva în plan secund, nerostită, era senzaţia că Peter şi Amy nu se vor afla printre.

Însă Michael se supărase. Mai mult decât atât — era furios. Hollis trebuise chiar să-l ţină ca să nu meargă după cei doi, prin zăpadă. Ciudat cum Michael devenise atât de curajos, aproape nesăbuit de curajos, în ultimele luni. Întotdeauna Sara se simţise ca un părinte de rezervă, responsabil pentru el într-un fel profund, irefutabil. Însă, undeva pe drum, renunţase la aceste sentimente. Deci poate că nu Michael era cel care se schimbase, ci ea însăşi.

Voia să vadă oraşul Kerrville. Numele, de o sclipitoare imponderabilitate, îi rămăsese agăţat în minte. Se gândea: treizeci de mii de suflete. Îi dădea o speranţă nouă, sentiment pe care nu-l mai avusese încă din ziua când Profesoara o scosese pe uşa Refugiului, afară, în lumea aceea distrusă. Pentru că, după cum se dovedi, nu era deloc distrusă: micuţa Sara, cea care dormise în Camera Mare, care se jucase cu prietenii ei şi simţise razele soarelui scăldându-i chipul în timp ce se dădea în leagănul din cauciucuri din curte, cea care credea că lumea era un loc frumos din care putea să facă şi ea parte — fetiţa aceea avusese dreptate în tot timpul ăsta. O dorinţă atât de simplă. Să fii cineva; să duci o viaţă de om. Asta o aştepta în Kerrville, alături de Hollis. Iar Hollis o iubea şi îi mărturisise asta în repetate rânduri. Era ca şi cum eliberase ceva dinăuntrul ei, ceva care de multă vreme fusese înlănţuit; căci senzaţia o mai încercase o dată, în acea primă noapte pe când făceau de pază, undeva prin Utah, când el îşi pusese puşca jos şi o sărutase; de fiecare dată el rostise acele cuvinte în şoaptă, aproape ruşinat, feţele lor fiind atât de apropiate una de alta, încât putea simţi pe obraji barba lui încâlcită, de parcă i-ar fi mărturisit cel mai ascuns secret. Îi spusese că o iubeşte, iar ea îi împărtăşise la rândul ei acest sentiment, atunci şi pentru totdeauna. Ea nu credea în destin; lumea părea mult mai nesigură de atât, o serie de incidente şi de situaţii-limită din care reuşeai cumva să scapi cu viaţa, asta până când, într-o bună zi, nu o mai făceai. Şi totuşi, aşa simţea că era iubirea pentru Hollis: predestinată. De parcă vorbele erau scrise undeva, iar ea nu trebuia decât să trăiască povestea. Se întrebă dacă părinţii ei simţiseră la fel unul pentru celălalt. Deşi nu-i

plăcea să se gândească la ei şi evita acest lucru ori de câte ori putea, se trezi, pe când se afla în remorca acelui camion friguros, că-şi doreşte să mai fi fost în viaţă, ca să le poată pune întrebarea.

Nu era corect ce făcuseră. Michael, sărăcuţul de Michael, fusese cel care îi găsise în hambar în acea dimineaţă îngrozitoare. Avea unsprezece ani; Sara doar ce împlinise cincisprezece. O parte din ea credea că părinţii ei aşteptaseră până când ea avea să fie suficient de mare cât să aibă grijă de fratele ei, că vârsta ei era o parte din raţiunea care îi împinsese să facă ce făcuseră. Până când ţipetele lui Michael o dăduseră jos din pat, o făcuseră să coboare scările şi să traverseze curtea până la hambarul din spatele casei, el le cuprinsese picioarele în braţe în încercarea de a-i ridica; rămăsese în prag, mută şi nemişcată, ştiind că erau morţi, în vreme ce Michael plângea şi o implora să-l ajute. Ce simţise în acel moment nu fusese groază ori supărare, ci mai degrabă un soi de uimire — o surpriză mută la natura declarativă a scenei, la mecanica ei neîndurătoare. Folosiseră frânghii şi două scaune din lemn. Îşi legaseră frânghiile în jurul gâtului, strângând bine laţul, şi împinseseră scaunele, lăsându-se să atârne greu. Se întrebase atunci: Au făcut-o simultan? Număraseră până la trei? Sau a făcut-o mai întâi unul, apoi celălalt? Michael o implora: *Te rog, Sara, ajută-mă, ajută-mă să-i salvez!* Şi totuşi ea nu văzu nimic mai mult de atât. Cu o seară înainte, mama lor le făcuse mămăligă; ceaunul se afla încă pe masa din bucătărie. Sara scotocise prin minte după nişte indicii, oricât de mici, care să-i fi dezvăluit intenţiile, mama ei ştiind, căci trebuia să fi ştiut, pe când pregătea micul dejun, că ea nu avea să mănânce, că nu îşi va mai vedea niciodată copiii. Şi totuşi Sara nu-şi putea aminti nimic.

De parcă ar fi dat ascultare unei ultime şi tacite porunci, ea şi Michael o mâncaseră pe toată, până la ultima înghiţitură. Iar când terminară, Sara ştiuse, la fel cum mai mult ca sigur o ştiuse şi Michael, că de atunci încolo ea se va îngriji de fratele ei şi că o parte din această înţelegere tacită era faptul că nu vor mai vorbi niciodată de părinţii lor.

Convoiul încetinise. Sara auzi un strigăt venind din faţă, cerându-le să se oprească, apoi zgomotul făcut de un singur cal, trecând în galop pe lângă ei prin zăpadă. Se ridică în picioare şi văzu că Withers avea ochii deschişi, cercetând prin jur. Braţele lui bandajate i se odihneau pe piept, peste pătură. Faţa îi era roşie, umedă de sudoare.

— Am ajuns?

Sara îi atinse fruntea cu dosul palmei. Nu părea să aibă febră; ba chiar era rece din cauza frigului. Luă o ploscă de pe podea şi turnă câteva picături de apă în gura lui însetată. Nu avea febră şi totuşi arăta mult mai rău; nu părea să-şi poată ridica deloc capul.

— Nu prea cred.

— Mâncărimea asta mă omoară. Simt de parcă mă furnică tot braţul.

Sara puse dopul ploştii şi o puse deoparte. Cu febră sau nu, culoarea lui o îngrijora.

— E un semn bun. Înseamnă că a început să se vindece.

— Nu aşa se simte.

Withers trase adânc aer în piept, eliberându-l apoi lent.

— La naiba!

Sancho era în patul de dedesubt; nu i se vedea decât ovalul rozaliu al feţei. Sara îngenunche, îşi luă stetoscopul din trusa medicală şi i-l puse pe piept. Auzi un horcăit umed, ca o apă care se bate de pereţii unei căni. Mai mult decât orice, era deshidratat, iar asta îl omora; şi totuşi, propriii lui plămâni se înecau. Obrajii îi ardeau la atingere; aerul din jurul lui era înţepător din pricina mirosului infecţiei. Strânse mai bine pătura pe lângă el, umezi o cârpă şi i-o duse la buze.

— Cum se mai simte? întrebă Whiters de sus.

Sara se ridică în picioare.

— E pe ducă, nu-i aşa? Ţi-o citesc în ochi.

Ea încuviinţă din cap.

— Nu cred că mai are mult.

Withers închise încă o dată ochii.

Ea îşi îmbrăcă geaca şi ieşi din spatele camionului la zăpadă şi lumină. Rândurile ordonate de soldaţi se împărţiseră în grupuri de câte trei-patru, împrăştiindu-se cu priviri încruntate şi nedumerite pe chip, cu glugile trase pe cap, cu nasurile curgându-le din cauza frigului. În faţă, văzu cauza problemei. Unul dintre camioane se oprise acolo, având capota deschisă, din el ridicându-se în aer un nor de fum. Era înconjurat de un grup de soldaţi, care se uitau la el neajutoraţi, de parcă era un leş uriaş care le apăruse în cale.

Michael era cocoţat pe bara de protecţie, cu braţele adâncite până la cot în motor. Greer, de pe cal, îl întrebă:

— Poţi să-l repari?

Michael îşi scoase capul de sub capotă.

— Cred că e de la un simplu furtun. Pot să-l înlocuiesc, dacă nu e spart învelişul. O să mai avem nevoie şi de nişte lichid de răcire.

— Cât de mult?

— Cam jumătate de palmă.

Greer îşi înălţă capul şi strigă către oamenii lui:

— Să strângem perimetrul! Albastru, în faţă, şi vedeţi de linia copacilor! Donadio! Unde naiba e Donadio?

Alicia veni călare din faţă, cu puşca pregătită, rotocoale de abur învăluindu-i chipul. În ciuda frigului, îşi dăduse jos geaca şi nu purta decât o vestă cu buzunare peste jerseu.

Greer spuse:

— Se pare că aici rămânem o vreme. Am putea foarte bine să vedem ce ne-aşteaptă mai încolo. Va trebui să recuperăm timpul pierdut.

Alicia dădu pinteni calului şi porni în galop, trecând pe lângă Hollis, care venea spre ei din prima linie, fără să-i arunce măcar o privire. Greer îl însărcinase cu supravegherea unui camion cu provizii, cu împărţirea hranei şi a apei.

— Ce se întâmplă? o întrebă el pe Sara.

— Numai un minut, domnule maior! strigă ea.

Greer pornise deja de-a lungul şirului de soldaţi. Îşi întoarse calul şi veni lângă ea.

— E vorba despre Sancho, domnule. E pe moarte.

Greer dădu din cap.

— Înţeleg. Mulţumesc că mi-ai spus.

— Sunteţi comandantul lui, domnule. Mă gândeam că s-ar bucura dacă i-aţi face o vizită.

Chipul lui nu trăda nicio emoţie.

— Soră Fisher, avem patru ore de lumină ca să străbatem cele şase din câmp deschis. La asta mă gândesc eu acum. Tu fă ce ştii mai bine. Asta e tot?

— Avea pe cineva de care era mai apropiat? Cineva care ar putea să stea la căpătâiul lui?

— Îmi pare rău, nu mă pot lipsi de niciunul dintre oamenii mei. Sunt sigur că o să înţeleagă. Acum, dacă vrei să mă scuzi…

Şi dădu pinteni calului.

Stând acolo, în zăpadă, Sara se chinuia să-şi înfrâneze lacrimile.

— Haide! îi spuse Hollis şi o luă de braţ. Te ajut eu.

Îşi croiră drum înapoi la camion. Withers adormise la loc. Ei îşi traseră două lăzi lângă patul lui Sancho. Respiraţia lui devenise mai greoaie; făcuse caş la gură vânătă din cauza proastei oxigenări. Sara nu avea nevoie să-i verifice pulsul ca să ştie că inima îi bătea nebuneşte, contracronometru.

— Ce putem face pentru el? întrebă Hollis.

— Doar să-i fim alături, presupun.

Sancho murea, o ştiuse de la bun început, dar acum că se întâmpla cu adevărat, toate eforturile ei păreau insuficiente. Nu cred că mai are mult.

Şi nu mai avu. În timp ce ei îl vegheau, respiraţia lui începu să se domolească. Pleoapele să i se zbată. Sara auzi pe cineva spunând că, în ultimele momente, o persoană poate să-şi vadă viaţa derulându-i-se dinaintea ochilor. Dacă era adevărat, oare ce vedea Sancho? Sara îi luă mâna bandajată într-a ei şi încercă să se gândească la ceva de spus, la nişte vorbe de alinare pe care putea să i le ofere. Însă nu-i veni nimic în minte. Nu ştia nimic despre el în afară de nume.

Când îşi dădu ultima suflare, Hollis trase pătura peste faţa

soldatului. Deasupra lor îl auziră pe Withers foindu-se. Sara se ridică în picioare şi îl găsi privind-o cu ochi mari şi cu chipul lui cenuşiu scăldat de sudoare.

— A…?

Sara dădu din cap.

— Îmi pare rău. Ştiu că a fost prietenul tău.

Însă el nu spuse nimic; mintea îi rătăcea în altă parte.

— Fir-ar să fie! mormăi el. Ce vis afurisit! Parcă eram acolo.

Hollis veni şi el în dreptul Sarei.

— Ce-a spus?

— Sergent, stărui Sara, ce vis?

El se cutremură, de parcă ar fi încercat să alunge amintirea lui.

— Unul oribil. Vocea ei. Şi putoarea.

— A cui voce, sergent?

— A unei grăsane, răspunse Withers. O femeie grasă şi urâtă, care scotea fum pe nări.

În fruntea şirului, ridicându-şi capul din motorul dezasamblat al camionului, Michael o văzu pe Alicia gonind de-a lungul culmii, galopând prin zăpadă. Trecu furtunos pe lângă el, spre coada convoiului, strigându-l pe Greer.

— Ce naiba?!

Wilco stătea lângă Michael, cu gura căscată, urmărind cu privirea traiectoria calului Aliciei. Restul din plutonul ei veneau în urmă, călare, pe lângă culme.

— Termină tu aici, spuse Michael, iar când văzu că Wilco nu răspunde, îi puse cheia în mână. Fă-o şi grăbeşte-te! Cred că pornim la drum.

Michael se duse după ea, luându-se după urmele lăsate în zăpadă. Cu fiecare pas, senzaţia devenea şi mai apăsătoare: Alicia descoperise ceva, ceva rău, dincolo de culme. Hollis şi Sara ieşiră din spatele camionului, alăturându-se lui Greer şi Aliciei, care descălecaseră; Alicia arătă spre culme, braţul mişcându-i-se într-un arc larg de cerc, apoi îngenunche, desenând disperată în zăpadă. Când Michael ajunse în dreptul lor, îl auzi pe Greer spunând:

— Cât de mulţi?

— Trebuie să se fi mutat noaptea trecută. Urmele sunt încă proaspete.

— Domnule maior…

Era Sara cea care vorbise.

Greer ridică o mână, întrerupând-o:

— Fir-ar să fie, spune-mi cât de mulţi sunt!

Alicia se ridică în picioare.

— Nu „mulţi”, ci „Cei Mulţi”! Şi se îndreaptă fix spre muntele acela.

Theo se trezi nu cu un tresărit, ci cu o senzaţie de cădere; se rostogolea şi se prăvălea înapoi în lumea celor vii. Avea ochii deschişi. Erau deschişi de ceva vreme, îşi dădu acum seama. Bebeluşul, se gândi el. Întinse mâna după Mausami şi o găsi lângă el. Ea se foi sub atingerea lui, trăgându-şi genunchii la piept. Asta era. Visase despre bebeluş.

Frigul îi pătrunsese până în măduva oaselor, şi totuşi pielea îi era lipicioasă de transpiraţie. Se întrebă dacă nu cumva avea febră. Trebuie să transpiri ca să alungi fierbinţeala; aşa obişnuia să-i spună Profesoara, şi mama lui de altfel, mângâindu-l pe când zăcea în pat, cuprins de febră. Însă asta se întâmplase demult, o amintire a amintirii. Nu mai făcuse febră de atâţia ani, încât şi uitase ce-i aia.

Dădu păturile la o parte şi se ridică în picioare, tremurând de frig, sudoarea absorbindu-i şi ultima fărâmă de căldură; purta acelaşi tricou pe care îl purtase şi cu o zi în urmă, când tăiase lemne în curte. În sfârşit erau gata de iarnă, totul fiind pregătit, aranjat şi pus la păstrare. Îşi scoase tricoul îmbibat de transpiraţie şi luă altul din sertar. Într-una dintre dependinţe găsise dulapuri pline cu haine, unele încă nedesfăcute după ce fuseseră cumpărate din magazin: cămăşi, pantaloni, şosete, izmene şi pulovere dintr-un material care părea bumbac, doar că nu era. Şoarecii şi moliile mâncaseră o bună parte, dar nu tot. Cine pusese toate lucrurile astea la păstrare o făcuse pentru o perioadă lungă. Din focul ce ardea în sufragerie nu mai rămăsese decât câţiva tăciuni. Nu ştia cât era ceasul, dar ar fi zis că nu mai era mult până la răsărit; de-a lungul săptămânilor, pe când el şi Maus se adaptaseră noului ritm, dormind nopţile ca să se trezească cu primele raze ale soarelui bătându-le în geam, începuse să prindă înţelesul ceasului într-o manieră diferită şi complet nouă pentru el. Era ca şi cum accesase o rezervă ascunsă a instinctului său, o amintire de mult îngropată a neamului omenesc. Nu era vorba doar de absenţa luminilor, după cum ajunsese să se convingă, ci de locul însuşi. Şi Maus simţise la fel, încă din prima zi, când merseseră împreună la râu ca să pescuiască şi, apoi, în bucătărie, unde îi spusese că sunt în siguranţă.

Se aşeză ca să-şi tragă cizmele în picioare, luă un pulover gros din cui, verifică dacă puşca era încărcată şi ieşi pe prispă. Înspre est, dincolo de şirul dealurilor care mărgineau valea, o strălucire blândă se strecura la orizont. În prima săptămână, cât timp Maus dormea, Theo stătuse pe prispă toată noaptea; cu fiecare nou răsărit, simţise junghiul neaşteptat al tristeţii. Toată viaţa lui se temuse de întuneric şi de ce putea să aducă; nimeni, nici măcar tatăl lui, nu-i spusese cât de frumos era cerul noaptea, cum te făcea să te simţi mic şi mare deopotrivă, făcând parte din ceva măreţ şi veşnic. Rămase o clipă în

frig, uitându-se la stele şi lăsând aerul nopţii să-i intre în plămâni, trezindu-i mintea şi trupul. Dacă tot se deşteptase, putea să facă şi focul, aşa încât Mausami să nu se trezească într-o casă rece ca gheaţa.

Coborî de pe prispă şi ieşi în curte. De zile bune nu făcea altceva decât să strângă provizii şi să spargă lemne. Pădurile de pe malurile râului erau pline de vreascuri, uscate şi numai bune pentru foc. Fierăstrăul pe care îl găsise nu era bun de nimic, dinţii fiindu-i tociţi din cauza ruginii, însă se descurcase cu toporul. Acum roadele muncii lui stăteau stivuite în hambar, o parte sub jgheaburi, acoperite de o foaie de cort.

Oamenii aceia, se gândi el, pe când se îndrepta spre uşa hambarului, care îl aştepta deschisă. Cei din fotografiile găsite oare fuseseră fericiţi aici? Nu mai descoperise şi alte fotografii prin casă şi nici nu-i trecuse prin minte să caute şi în maşină decât cu două zile în urmă. Nu ştia sigur ce căuta, dar, după câteva minute în scaunul şoferului, apăsând absent butoane şi întrerupătoare şi sperând să se întâmple ceva, îl găsi pe cel potrivit. Se deschise clapa de la bordul maşinii, scoţând la iveală un teanc de hărţi şi, ascunse sub ele, un portofel din piele. Într-unul dintre buzunare găsi o carte de vizită pe care era scris AGENŢIA DE IMPOZITE DIN UTAH, DIVIZIA AUTOMOBILE, iar dedesubt, un nume, David Conroy. David Conroy, Mansard Place nr. 1634, Provo, Utah. Ei erau, îi spusese el lui Mausami, arătându-i cartea de vizită. Familia Conroy.

Dar ce era cu uşa de la hambar, se gândi Theo; era ceva cu ea. De ce era deschisă? Să fi uitat el s-o închidă? Dar o *închisese,* îşi amintea precis. Nici nu îi trecu bine acest gând prin minte, că un sunet nou îi ajunse la urechi: un foşnet slab dinăuntru.

Îngheţă, străduindu-se să rămână nemişcat în loc. Nu auzi nimic. Poate că doar îşi închipuise.

Apoi se auzi din nou.

Cel puţin creatura dinăuntru încă nu-i observase prezenţa. Dacă era un viral, nu avea decât un singur glonţ. Ar fi putut să se întoarcă în casă şi s-o avertizeze pe Mausami, dar unde ar fi putut să se ducă? Cea mai bună soluţie era să se folosească de elementul-surpriză pe care încă îl avea momentan. Cu grijă, ţinându-şi respiraţia, trase piedica puştii, ciulind urechile la clinchetul care anunţa că glonţul fusese împins în magazie. Dinăuntrul hambarului auzi o bufnitură uşoară, urmată de un oftat aproape omenesc. Se apropie cu puşca ridicată, până când ţeava acesteia atinse lemnul uşii şi o împinse uşor, în vreme ce, din spatele lui, o şoaptă lumina întunericul.

— Theo? Ce faci?

Era Mausami, în cămaşa ei lungă de noapte, cu părul revărsându-i-se peste umeri; părea să plutească întocmai ca o nălucă în întunecimea ce prevestea răsăritul. Theo deschise gura să vorbească, să-i spună să

se întoarcă, când uşa se dădu de perete, lovind ţeava puştii cu o asemenea putere, încât îl dezechilibră. Înainte să poată spune ce se întâmplase, puşca se descărcă, azvârlindu-l înapoi. O umbră ţâşni pe lângă el drept în curte.

— Nu trage! strigă Mausami.

Era un câine.

Animalul se opri la câţiva metri de Mausami, cu coada băgată între picioare. Avea blana deasă, gri-argintiu cu pete negre. Parcă s-ar fi plecat în faţa lui Mausami, aşa cum stătea pe picioarele lui slăbănoage, cu gâtul coborât supus şi cu urechile lipite de gulerul miţos din jurul umerilor. Nu părea să ştie unde să se uite, dacă să o ia la fugă sau să se lanseze într-un atac. Scoase un mârâit grav din adâncul gâtlejului.

— Maus, ai grijă! o avertiză Theo.

— Nu cred că vrea să-mi facă rău. Nu-i aşa, băiete?

Lăsându-se pe vine, întinse o mână ca să i-o miroasă câinele.

— Doar ţi-e foame, nu-i aşa? Căutai ceva de mâncare prin hambar?

Câinele stătea exact între Theo şi Mausami; dacă animalul făcea vreo mişcare bruscă, puşca ar fi fost inutilă. Theo o întoarse, ca s-o folosească pe post de bâtă, şi făcu precaut un pas înainte.

— Lasă arma jos! spuse Mausami.

— Maus…

— Vorbesc serios, Theo!

Îi zâmbi câinelui, cu mâna încă întinsă.

— Arată-i omului ăstuia ce câine bun eşti. Vino aici, băiete! Vrei să miroşi mâna lu' mama?

Animalul se apropie puţin de ea, se dădu înapoi, iar se apropie, amuşinând cu năsucul lui negru mâna întinsă a lui Mausami. În vreme ce Theo privea uluit, câinele îşi lipi botul de palma ei şi începu s-o lingă. În clipa următoare, Maus era la pământ, tăvălindu-se prin noroi, alintând animalul şi mângâindu-i capul şi blana.

— Vezi? făcu ea, râzând, în vreme ce câinele, scuturându-şi capul de plăcere, îi strănută vârtos drept în ureche. E un scump mare şi bătrân, asta e. Cum te cheamă, băiete? Hmm? Ai un nume?

Theo îşi dădu seama că încă ţinea puşca deasupra capului, gata să lovească. Se destinse, simţindu-se stânjenit.

Mausami se încruntă la el, iertător.

— Sunt sigură că n-o să-ţi poarte pică. Nu eşti tu un băiat bun? se adresă ea animalului, scărpinându-l energic pe cap. Ce spui, slăbănogule, de un mic dejun? Cum sună asta?

Soarele se ridicase deasupra dealului; noaptea se încheiase, îşi dădu seama Theo, aducând cu ea un câine.

— Conroy, spuse el.

Mausami îl privi. Câinele îi lingea urechea, frecându-şi botul de ea

într-un fel care părea aproape indecent.

— Aşa o să-l strigăm, o lămuri Theo. Conroy.

Mausami prinse capul câinelui în mâini, smotocindu-i obrajii.

— Îţi place? Îţi place Conroy?

Îl făcu să aprobe din cap şi râse fericită.

— Atunci Conroy să fie!

Theo nu voise să-l lase în casă, însă Maus ţinuse morţiş. Din clipa în care uşa fu deschisă, câinele ţâşnise în sus pe scări, mergând din cameră în cameră, de parcă tot locul era al lui, ghearele lui lungi bătând cu nerăbdare în podea. Maus îi pregăti un mic dejun compus din cartofi prăjiţi în tigaie, pe care îi puse într-un bol sub masa din bucătărie. Conroy îşi ocupase deja locul pe canapea, dar, la auzul vasului aşezat pe podea, se repezi în bucătărie şi îşi îngropă faţa în castron, împingându-l pe când mânca de-a lungul încăperii cu botul lui lung. Maus umplu un al doilea bol cu apă şi îl puse şi pe acesta jos. După ce Conroy îşi dădu gata micul dejun şi sorbi îndelung din apă, ieşi agale din încăpere şi se întoarse la canapea, unde se aşeză la loc cu un oftat adânc şi plin de mulţumire.

Conroy, câinele. De unde venise? Era evident că mai fusese în preajma oamenilor şi înainte; cineva avusese grijă de el. Era slab, dar nu într-atât de slab încât să fie subnutrit. Blana îi era încâlcită toată şi plină de scaieţi, dar altfel părea sănătos.

— Umple cada! îi porunci Maus. Dacă are de gând să stea aşa pe canapea, vreau să-i fac o baie ca lumea.

Theo se duse afară să facă focul şi puse apa la fiert; până când cada fu pregătită, lumina dimineţii se ridicase mult deasupra curţii. Iarna bătea la uşă, însă în mijlocul unei zile atât de blânde putea fi suficient de cald cât să vrei să-ţi sufleci mânecile. Theo se aşeză pe un butuc şi o urmări cu privirea pe Maus cum spală câinele, frecând din belşug cu săpunul lor preţios blana lui argintie, ajutându-se de degete ca să-i descurce pe cât putea mai bine smocurile încâlcite şi să-i scoată scaieţii. Faţa câinelui era întruchiparea umilinţei supreme; părea să spună: O baie? A cui a fost ideea asta? Când termină, Theo îl scoase afară din cadă, o creatură greoaie şi udă, iar Maus se lăsă încă o dată în genunchi — cu fiecare zi care trecea îi era din ce în ce mai greu să facă astfel de mişcări simple — ca să-l înfăşoare într-o pătură.

— Arăţi de parcă ai fi gelos.

— Aşa arăt?

Însă îl prinsese cu mâţa în sac; exact aşa se simţea. Conroy azvârlise pătura de pe el, scuturându-se puternic şi împroşcând pretutindeni în jur stropi de apă.

— Mai bine te-ai obişnui, îi spuse Maus.

Era adevărat; bebeluşul nu mai avea mult până să vină. Fiecare

părticică din ea părea să se fi mărit, umflată din cauza acelei mici făpturi; până şi părul părea mai voluminos. Theo se aşteptase ca ea să se plângă din pricina asta, însă nu o făcuse nici măcar o dată. Urmărind-o împreună cu Conroy, care se predase în cele din urmă încercărilor ei tardive şi inutile de a-l şterge cu pătura, se simţi brusc foarte fericit, fericit pentru tot. Pe când era în celulă, nu-şi dorise decât să moară. Ba chiar şi înainte de asta. O parte din el dusese dintotdeauna această luptă. Unii renunţaseră: Theo cunoştea atracţia ei, un imbold la fel de puternic şi de acut precum cel al foamei. Uitarea de sine, păşirea în bezna cea sălbatică. Devenise un fel de joc pe care trebuia să-l joace trăind de pe-o zi pe alta, de parcă nu ar fi fost deja mort pe jumătate, prostindu-i pe toţi, chiar şi pe Peter. Cu cât senzaţia era mai puternică, cu atât mai uşor îi era să-i amăgească, asta până când, în cele din urmă, ajunsese să se hrănească numai cu amăgirea. Când Michael îi spusese despre acumulatori, în acea după-amiază, pe prispă, o parte din el spuse: Slavă Domnului că s-a terminat!

Iar acum, iată-l: îşi refăcuse viaţa. Ba mai mult decât atât, era ca şi cum îi fusese dăruită una complet nouă.

Îşi încheiară ziua şi se retraseră odată cu soarele. Conroy se aşeză la piciorul patului; Theo şi Maus făcură dragoste, aşa cum obişnuiau în fiecare noapte, simţind bebeluşul zbătându-se între ei. O bătaie stăruitoare, menită să atragă atenţia, ca un fel de cod. Pe Theo, acest lucru îl tulbura la început, însă nu şi acum. Totul era parte dintr-un întreg: loviturile şi împunsăturile bebeluşului în carnea lui caldă, gemetele uşoare pe care le scotea Mausami, ritmul mişcărilor lor şi chiar şi sunetele pe care le făcea acum Conroy pe podea, rozându-şi în tihnă oasele. O binecuvântare, se gândi Theo. Acesta era cuvântul care îi venise în minte pe când somnul i se furişa pe la gene. Era ceea ce îi oferise locul acesta. O binecuvântare.

Apoi îşi aminti de uşa de la hambar.

Era *sigur* că pusese zăvorul. Amintirea era limpede şi exactă în mintea lui: închisese uşa, ale cărei balamale scârţâiseră, şi trăsese zăvorul în locaşul lui înainte să intre înapoi în casă.

Dar, dacă asta era adevărat, atunci cum ajunsese Conroy înăuntru?

În secunda doi, îşi vârî picioarele într-o pereche de pantaloni, încălţându-şi cizmele cu o mână, iar cu cealaltă trăgând pe el un pulover. Cât fusese ziua de lungă, la cât se perindase înăuntru şi afară din casă, nu o făcuse nici măcar o dată.

Nu aruncase o privire în hambar.

— Ce e? întrebă Mausami. Theo, ce s-a întâmplat?

Se ridicase acum în capul oaselor, cu pătura trasă peste piept. Conroy, simţind agitaţia, sărise în picioare şi se învârtea prin cameră, cu ghearele ţăcănind pe podea.

El luă puşca de la locul ei, de după uşă.

— Rămâi aici!

Ar fi vrut să-l lase pe Conroy cu ea, însă câinele nu-i dădu ascultare; de cum deschise Theo uşa de la intrare, Conroy o zbughi afară în curte. Pentru a doua oară în acea zi, Theo se îndreptă pe furiş spre hambar, cu puşca ţinută strâns la umăr. Uşa era încă deschisă, întocmai cum o lăsaseră. Conroy ţâşni înaintea lui, dispărând în beznă.

El se apropie tiptil de uşă, cu puşca ridicată, gata de tragere. Auzea câinele mişcându-se prin întuneric, adulmecând pământul.

— Conroy? şopti el. Ce e?

După ce ochii lui se obişnuiră cu întunericul, văzu câinele dând roată locului din spatele Volvoului parcat. Aşezată pe jos lângă grămada de lemne era lampa pe care Theo o lăsase acolo acum câteva zile. Sprijinind puşca de picior, îngenunche numaidecât şi aprinse fitilul. Îl auzi pe Conroy că găsise ceva în pământ.

Era o conservă. Theo o ridică, apucând-o de marginea ei îndoită, acolo unde cineva folosise un cuţit ca s-o deschidă. Pereţii conservei erau umezi şi miroseau a carne. Theo ridică mai sus lampa, conul luminii ei revărsându-se pretutindeni în jur. Urme. Urme de om lăsate în pământ.

Cineva fusese aici.

65

Doctorul o făcuse. Doctorul fusese cel care o salvase şi căruia, pe patul de moarte, Lacey sperase că îi adusese măcar o fărâmă de alinare.

Curios lucru, ce făcuseră anii amintirilor lui Lacey despre evenimentele din acea noapte atât de îndepărtată, când totul era la început. Ţipetele şi fumul. Strigătele muribunzilor şi morţii. Un văl negru de noapte nesfârşită măturase întreaga lume. În răstimpuri, o copleşea, la fel de limpede de parcă nu trecuseră decenii, ci doar câteva zile; alteori, imaginile pe care le vedea şi senzaţiile care o încercau o făceau să se simtă mică, neajutorată şi în derivă, întocmai ca firele de paie luate de curentul puternic al timpului care o purta şi pe ea, de-atâţia şi atâţia ani.

Şi-l amintea pe unul, Carter. Carter, care venise la ea după ce ieşise din maşina lui Wolgast, ţipând şi făcând disperată cu mâna. Carter, care răspunsese chemării ei şi care se îndreptase într-acolo, lăsându-se dinaintea ei ca o pasăre uriaşă şi îndurerată. *Eu… sunt… Carter.* Nu era ca ceilalţi. Îşi dădea seama că, dincolo de creatura monstruoasă care devenise, nu simţea nicio plăcere în ce făcea şi că, înăuntrul lui, avea inima frântă. De jur împrejurul lor numai haos, strigăte, împuşcături şi fum: bărbaţi treceau în fugă pe lângă ea, ţipând,

împuşcând şi murind, soarta lor fiind deja scrisă încă de la facerea lumii, însă Lacey nu se mai afla acolo; căci din clipa în care Carter îşi lipise gura de gâtul ei, revendicându-şi dreptul asupra bătăilor slabe ale propriei inimi, simţise toate acestea. Îi simţise durerea şi nedumerirea, povestea lungă şi tristă a vieţii lui. Patul din cârpe şi paie de la marginea drumului, sudoarea şi mizeria pielii şi a îndelungatei sale călătorii; maşina mare şi lucioasă care se oprise în dreptul lui, grilajul ei cu dinţi strălucitori şi vocea femeii care îl striga pe deasupra vuietului murdar al lumii; dulceaţa ierbii proaspăt tunse şi broboanele de apă de pe pereţii unui pahar cu ceai rece; strânsoarea apei şi braţele femeii, Rachel Wood, care îl ţinea bine, trăgându-l în jos, şi mai jos, tot mai jos. Viaţa lui era cea pe care o simţise Lacey înăuntrul ei, viaţa lui măruntă, de fiinţă omenească, pe care el nu o iubise nicicând atât de mult pe cât o iubise pe femeia a cărui spirit îl ducea acum cu sine — căci Lacey simţise şi acest lucru — chiar pe când dinţii lui pătrundeau în curba moale a gâtului ei. Umplând simţurile lui Lacey cu căldura răsuflării lui, îşi auzi propria voce cum se înălţa bolborosind pe lângă ea. *Dumnezeu să te binecuvânteze. Să te binecuvânteze şi să te ţină în paza Lui, domnule Carter.*

Apoi dispăru. Ea zăcea pe pământ, sângerând, timpul trecea, boala începuse să-şi facă simţită prezenţa; ştia că ceea ce trecuse prin ei îşi atinsese ţinta. Lacey închise ochii şi se rugă să primească un semn, însă nu primi nimic. La fel cum i se întâmplase şi în câmp, după ce bărbaţii plecară, pe când era o biată fetiţă. Părea că, la ora aceea din noapte, Dumnezeu o uitase, însă pe când se crăpa de ziuă, chiar dinaintea ochilor ei, din nemişcare îşi făcu apariţia o siluetă de bărbat. Putea să audă călcătura uşoară a paşilor lui pe pământ, putea să miroasă fumul din părul şi din pielea lui. Încercă să vorbească, dar nu reuşi; nici bărbatul nu i se adresă, măcar cât să-i spună cum îl chema. În linişte, o luă în braţe, aşezând-o ca pe un copil, iar Lacey crezu atunci că e însuşi Dumnezeu, care venise s-o ducă acasă la El, în Rai. Ochii îi erau umbriţi; părul îi era un nimb negru, sălbatic şi frumos, la fel şi barba cenuşie. O purta printre ruinele fumegânde şi văzu că el plângea. Acestea sunt lacrimile Domnului, se gândi Lacey, dorindu-şi să întindă mâna şi să le atingă. Nu-i trecuse niciodată prin minte că Dumnezeu plânge, dar fireşte că se înşela. Dumnezeu plângea tot timpul. Plângea şi plângea şi nu se oprea nicicând. Fu cuprinsă de istovire; dormi o vreme. Nu-şi amintea ce se întâmplase cu ea, dar când totul se sfârşi, iar boala îi trecuse, deschisese ochii şi îşi dăduse seama că el o făcuse; o salvase. O găsise pe Amy, o găsise în sfârşit.

Lacey, auzi ea, *ascultă!*

Ascultă. Auzi. Vocile pluteau deasupra ei ca o briză pe suprafaţa apei, ca un curent care trece prin sânge. Erau pretutindeni şi oriunde.

Ascultă-i, Lacey! Ascultă-i pe toţi!

Şi asta făcuse de-a lungul anilor, aşteptase. Ea, sora Lacey Antoinette Kudoto, şi bărbatul care o purtase pe braţe din pădure şi care, la urma urmelor, se dovedi că nu era Dumnezeu, ci un simplu om, o fiinţă umană. Bunul doctor — căci aşa îi spunea în mintea ei; acesta era numele pe care îl folosea când se gândea la el, cu toate că numele lui, numele de botez, era Jonas. Jonas Lear. Cel mai trist bărbat de pe pământ. Ridicaseră împreună o casă în valea în care Lacey locuia încă — nu mai mare decât colibele de la marginea drumurilor ori din câmpurile argiloase pe care şi le amintea din tinereţile ei —, dar mai trainică, făcută să dureze. Doctorul îi spusese cândva că mai construise o casă înainte, o cabană pe malul unui lac dintr-o pădure din Maine. Construise cabana asta pentru Elizabeth, soţia lui care murise, lucru pe care nu-l spusese, dar nici că ar fi fost nevoie. Complexul abandonat era o mină de aur, aşteptând să fie exploatată. Recuperaseră lemnul din rămăşiţele arse ale cabanei; în dependinţe găsiseră ciocane, fierăstraie, rindele şi saci plini de cuie, precum şi saci cu ciment şi un malaxor, cu ajutorul cărora să toarne stâlpii care aveau să servească drept fundaţie şi să fixeze pietrele din care cei doi ridicaseră şemineul. O vară întreagă dăduseră jos ţiglele de pe vechile barăci, ca să constate că erau sparte, că aveau prea multe crăpături; în cele din urmă, puseră deasupra pământ, făcând un acoperiş din ţărână şi iarbă. Acolo se mai găseau şi arme, cu sutele, de toate soiurile; nu fusese uşor să scape de atâtea arme. Cu asta se îndeletniciseră o vreme, cu dezasamblarea armelor soldaţilor, până când nu mai rămăsese din ele decât un morman uriaş de piuliţe, şuruburi şi tot felul de piese lucioase, care nici măcar de îngropat nu erau vrednice.

O singură dată o lăsase singură, în cea de-a treia vară a traiului lor în munţi, când plecase în căutare de seminţe. Îşi luase singura armă pe care o păstrase, o puşcă, mâncare, combustibil şi alte provizii de care mai avea nevoie, şi le încărcase pe toate în maşina pe care o pregătise anume pentru această călătorie. Trei zile, îi spusese el, însă trecură două săptămâni până ca Lacey să audă din nou motorul maşinii care urca muntele. Ieşi din vehicul cu o expresie atât de deznădăjduită pe chip, încât îşi dădu seama că numai promisiunea făcută ei îl adusese înapoi. Ajunsese tocmai la Marea Joncţiune, îi mărturisise el, şi abia acolo hotărâse să se întoarcă. În camion se găseau pachetele cu seminţele promise. În noaptea aceea, aprinse focul în şemineu şi rămase acolo, într-o linişte teribilă, dezolantă, cu ochii aţintiţi la flăcări. Nicicând nu mai văzuse o durere atât de mare în ochii unui om, şi, cu toate că ştia că nu-i poate alina suferinţa, în noaptea aceea se dusese la el şi îi spusese că, de atunci înainte, ar putea trăi ca soţ şi soţie, din toate punctele de vedere. Părea un lucru neînsemnat, să-i

ofere o asemenea dragoste, gustul iertării; iar când îi veni rândul, cum era şi firesc, ea înţelesese că dragostea pe care o dăruise o şi primise la rândul ei. Sfârşitul călătoriei pe care o începuse atunci, în câmpul copilăriei ei, cu atâţia ani în urmă.

El nu mai plecă niciodată.

De-a lungul anilor, îl iubi cu trupul ei, care nu îmbătrâni, după cum se întâmplă cu al lui. Îl iubea, iar el o iubea la rându-i, fiecare în felul său, singuri împreună pe muntele lor. Moartea se furişă în el de-a lungul anilor, încetul cu încetul, tocind marginile, apoi pătrunzând mai adânc. Ochii şi părul. Dinţii şi pielea. Picioarele, inima şi plămânii. Erau multe zilele în care Lacey îşi dorea să poată muri şi ea, astfel încât el să nu fie nevoit să plece singur în călătoria de pe urmă.

Într-o dimineaţă, pe când lucra în grădină, constată că lipsea; se duse în casă, apoi în pădure, strigându-l. Era în toiul verii, aerul proaspăt şi tare căzând peste frunze ca o ploaie de soare. Îşi alesese un loc unde copacii erau puţini, iar cerul se vedea deasupra; de aici, puteai zări valea şi, dincolo de ea, ca o mare întinsă şi calmă, munţii văluriţi ce se profilau pe orizontul albastru. Se sprijinea într-o lopată, gâfâind din greu. Era bătrân acum, sur şi fragil, şi totuşi iată-l săpând o groapă în pământ. „Ce e cu groapa asta?” îl întrebase, iar el îi răspunse: „E pentru mine. Ca să nu trebuiască s-o sapi tu atunci când voi muri.” Vara nu era o idee bună să aştepţi să sapi o groapă. Toată ziua şi până seara târziu săpa întruna, scoţând lopeţi mici de pământ, făcând pauză după fiecare ca să-şi tragă suflul. Ea îl urmări cu privirea de la marginea luminişului, căci va fi nevoie de ajutorul ei. Iar când va fi terminat, când groapa va fi atins dimensiunile potrivite, el avea să se întoarcă în casa în care locuiau de atâţia ani împreună, în patul pe care îl făcuse cu mâinile lui din îmbinări de scânduri grele şi frânghii lungi, zdravene, care se lăsase după forma corpului lor, iar de dimineaţă va fi mort.

Câtă vreme trecuse? Lacey se opri din povestit, privirea lui Amy şi a tânărului — Peter — urmărind-o din capătul celălalt al încăperii. Ce ciudat, după atâta timp, să povestească lucrurile astea: despre Jonas, despre noaptea aceea îngrozitoare şi despre tot ce se întâmplase în locul ăsta. Scormonise tăciunii, iar acum pusese oala la încălzit. Aerul din casă — formată din cele două camere cu tavanul jos, separate de o perdea — era cald şi parfumat, luminat de licărirea focului.

— Cincizeci şi patru de ani, zise ea, răspunzându-şi singură la întrebarea pe care şi-o pusese.

Şi o mai spuse odată, în sinea ei. Cincizeci şi patru de ani de când Jonas o lăsase singură. Amestecă în oala în care se găsea o tocană făcută din carnea unui oposum gras prins în capcanele ei şi nişte legume sănătoase, tuberculi rezistenţi, pe care îi pusese la păstrare

pentru iarnă. În borcane, pe rafturi, erau seminţele pe care le folosea an de an, descendentele celor aduse de Jonas în pacheţele. Zucchini şi roşii, cartofi şi dovlecei, ceapă, napi şi salată. Avea puţine nevoi, frigul nu o afecta, iar uneori nu mânca zile, ba chiar săptămâni în şir; însă lui Peter avea să i se facă foame. Era întocmai cum îşi închipuise ea, tânăr şi puternic, hotărârea citindu-i-se pe chip, cu toate că se aşteptase să fie mai înalt.

Deveni conştientă de faptul că el o privea încruntat:

— Stai singură de… cincizeci de ani?

Ea ridică din umeri.

— Nu e chiar atât de mult.

— Şi *tu* ai ridicat farul?

Farul; aproape că uitase. Dar fireşte că avea să întrebe despre el.

— A, doctorul l-a ridicat.

Lui Lacey i se făcea atât de dor de el, vorbind astfel. Îşi întoarse privirea şi se opri din amestecat, ştergându-şi mâinile cu o cârpă şi luând bolurile de pe masă.

— Mereu meşterea câte ceva. Dar vorbim mai târziu despre asta. Acum e timpul să mâncăm.

Îi servi cu tocană. Se bucura să-l vadă pe Peter mâncând cu atâta poftă, deşi Amy, îşi dădea seama, se prefăcea numai. Nici lui Lacey nu-i era deloc foame. Ori de câte ori se făcea ora să mănânce, Lacey nu simţea foame, ci mai degrabă o uşoară curiozitate, mintea ei amintindu-i cu nonşalanţă, o remarcă nu mai importantă decât una despre starea vremii ori cât era ceasul, ceva de genul: *Ar trebui să mănânci acum.*

Stătea acolo şi îi urmărea, încercată de un sentiment de recunoştinţă. Afară, întunericul nopţii se lăsa peste munte. Nu ştia dacă avea să mai prindă o a doua noapte; în curând, avea să fie liberă.

După ce terminară, Lacey se ridică de la masă şi se duse în dormitor. Spaţiul cel mic abia dacă era mobilat, nu era nimic în afară de patul făcut de doctor şi de dulapul în care îşi ţinea puţinele lucruri de care avea nevoie. Cutiile se aflau sub pat. Peter rămase în pragul uşii cu draperie, observând totul în tăcere, în vreme ce ea îngenunche şi le trase afară la vedere. Două cufere cu încuietoare; conţinuseră arme într-un timp. Amy era acum în spatele lor, urmărindu-i cu nişte ochi curioşi.

— Ajută-mă să duc astea în bucătărie, spuse ea.

Câţi ani aşteptase acest moment! Le aşezară pe podea, lângă masă. Lacey îngenunche încă o dată şi desfăcu încuietorile primului cufăr, cel pe care îl păstrase pentru Amy. Înăuntru se afla rucsacul lui Amy, cel cu care venise la mănăstire. Cu Fetiţele Powerpuff.

— Asta e al tău, spuse ea, punându-l pe masă.

Preţ de o clipă, fata rămase cu ochii la el. Apoi, cu o grijă deosebită,

trase fermoarul şi scoase afară conţinutul. O periuţă de dinţi. O cămăşuţă, rărită de vreme, având cuvântul SASSY scris pe ea cu litere sclipitoare. O pereche de blugi jerpeliţi. Şi, la fund, un iepuraş de pluş din catifea maronie, ce purta o jachetă albastru-deschis. Materialul se rosese în timp; una dintre urechi îi căzuse, scoţând la iveală o buclă de câlţi.

— Sora Claire a cumpărat cămaşa pentru tine, spuse Lacey. Nu cred că Sora Arnette a fost de acord.

Amy puse deoparte celelalte obiecte şi ridică iepuraşul în mâini, uitându-se ţintă la faţa lui.

— Sunt surorile tale, începu Amy. Dar nu… surori adevărate.

Lacey îşi trase un scaun dinaintea ei.

— Întocmai, Amy. Aşa îţi spusesem.

— Suntem surori în ochii Domnului.

Amy îşi coborî din nou privirea. Cu degetul mare, mângâie uşor materialul din care era făcut iepuraşul.

— El mi l-a adus. În camera de boală. Îmi amintesc vocea lui spunându-mi să mă trezesc. Dar eu nu i-am putut răspunde.

Lacey era conştientă de prezenţa lui Peter, care le privea stăruitor.

— Cine anume, Amy? întrebă ea.

— Wolgast.

Vocea îi era departe, pierdută în trecut.

— El mi-a povestit despre Eva.

— Eva?

— Murise. I-ar fi dat şi inima lui.

Fata întâlni încă o dată privirea lui Lacey, uitându-se la ea pieziş.

— Şi tu ai fost acolo. Acum îmi amintesc.

— Da, am fost.

— Şi încă un bărbat.

Lacey dădu din cap.

— Agentul Doyle.

Amy se încruntă.

— Nu mi-a plăcut de el. El credea că îmi plăcea, dar nu.

Închise ochii, încercând să-şi amintească.

— Eram în maşină. Eram în maşină, apoi ne-am oprit.

Deschise ochii.

— Sângerai. De ce sângerai?

Lacey aproape că uitase; după toate cele întâmplate, partea asta a poveştii părea atât de neînsemnată.

— Ca să-ţi spun sincer, nici eu nu ştiam! Dar presupun că fusesem împuşcată de unul dintre soldaţi.

— Ai ieşit din maşină. De ce ai făcut asta?

— Ca să fiu aici pentru tine, Amy, răspunse ea. Ca să poată fi cineva aici când aveai să te întorci.

Se lăsă din nou tăcerea, fata frământând în mâini iepuraşul de parcă ar fi fost un talisman.

— Sunt atât de trişti. Au nişte vise atât de urâte. Îi aud tot timpul.

— Ce auzi, Amy?

— *Cine sunt, cine sunt, cine sunt?* Întreabă acelaşi lucru la nesfârşit, dar eu nu le pot răspunde.

Lacey prinse în palme bărbia fetei. Ochii îi luceau de lacrimi.

— O să poţi. Când va veni momentul potrivit.

— Sunt pe moarte, Lacey. Sunt pe moarte şi eu nu pot opri asta. De ce nu pot, Lacey?

— Cred că te aşteaptă să le arăţi calea.

Rămaseră astfel o clipă prelungă. În locul unde mintea lui Lacey o întâlni pe a lui Amy, femeia îi simţi tristeţea şi singurătatea, dar şi ceva mai mult de atât: îi simţi curajul.

Se întoarse apoi spre Peter. El n-o iubea pe Amy aşa cum o făcuse Wolgast. Putea vedea că mai există cineva, cineva lăsat în urmă. Însă el era cel care răspunsese farului. Acela care auzise semnalul şi o adusese pe Amy înapoi — acela avea să-i rămână alături.

Se aplecă spre cel de-al doilea cufăr de pe podea. Înăuntru erau teancuri de dosare cu hârtii îngălbenite, care şi acum, după atâţia ani, mai păstrau încă un miros slab de fum. Doctorul făcuse rost de ele, împreună cu rucsacul lui Amy, atunci când focul se extinsese până la nivelul subteran al cabanei. *Cineva ar trebui să ştie,* spusese el.

Scoase primul dosar şi îl puse pe masă dinaintea lui. Pe etichetă scria:

EX ORD 13292 CONFIDENŢIAL
VIA WOLGAST, BRADFORD J.
DESCRIERE PROFIL CT3
SUBIECT BABCOCK, GILES J.

— E timpul să aflaţi cum a fost creată lumea asta, spuse sora Lacey şi deschise dosarul.

66

Înaintau în ziua care era pe sfârşite, un grup de cinci persoane, cu Alicia în frunte. Urma lăsată de Cei Mulţi era un şir nesfârşit de distrugeri — zăpadă călcată în picioare, crengi frânte, pământul murdărit cu gunoaie. Toate astea păreau să se înmulţească şi să se extindă cu fiecare kilometru parcurs, de parcă şi mai multe creaturi se alăturau cetei, ieşite din sălbăticie ca să-şi ocupe locul de drept printre cele de un neam cu ele. Pe ici, pe colo zăreau în zăpadă pete de sânge, acolo unde un animal, fie el căprioară, iepure sau veveriţă, îşi găsise degrabă sfârşitul. Urmele nu erau mai vechi de douăsprezece ore;

undeva mai în faţă, la umbra copacilor, pe sub pietroaiele ascuţite sau chiar sub pătura de zăpadă, stăteau la pândă, moţăind, o ceată de mii de virali.

Până după-amiaza târziu, fură nevoiţi să ia o hotărâre: fie să meargă pe urma creaturilor, cea mai rapidă cale să urce muntele, dar care i-ar fi condus drept în mijlocul cetei, fie să cotească spre nord, să dea din nou de cursul râului şi să-şi facă intrarea dinspre vest. Michael urmărea de pe cal cum se sfătuiau Alicia şi Greer. Hollis şi Sara erau lângă el, cu puştile în poală şi cu gecile încheiate până la bărbie. Era un ger năprasnic; în imensa nemişcare, fiecare sunet părea amplificat, vântul şuiera ca un nebun prin ţinutul îngheţat.

— Mergem spre nord, anunţă Alicia. Fiţi cu ochii-n patru!

Nu se precizase cine avea să vină; singura surpriză era Greer. Pe când cei patru se pregăteau de plecare, acesta îi urmase călare, alăturându-li-se fără nicio explicaţie, lăsându-l la comandă pe Eustace. Michael se întrebase dacă asta însemna că Greer era la conducere, dar de cum lăsară în urmă dealul, maiorul se întoarse spre ea şi spuse simplu: „Asta e misiunea ta, locotenente. Ne-am înţeles cu toţii?" Toţi fură de acord şi cu asta, basta.

Continuară să meargă. Pe măsură ce noaptea se lăsa, Michael auzea, venind din faţă, susurul puternic al râului. Ieşiră din pădure pe malul dinspre sud, apoi cotiră spre vest, ajutându-se de el ca să se orienteze prin beznă. Formau un singur şir acum, cu Alicia în frunte şi Greer la coadă. Din când în când, unul dintre cai şovăia ori Alicia se oprea în loc, semnalizându-le să aştepte şi să asculte cu atenţie, cercetând siluetele întunecate ale copacilor. Apoi îşi vedeau de drum. Nimeni nu vorbise de ore bune. Luna nu se vedea deloc.

Apoi, pe când o rază argintie de lumină se ridică dinspre dealuri, valea se deschise de jur împrejurul lor. Înspre est, puteau desluşi forma muntelui, profilându-se pe cerul înstelat, iar în faţă, un fel de construcţie, o formă solemnă şi neagră care, pe măsură ce se apropiară, se dovedi a fi un pod ce se înălţa pe nişte piloni din beton peste râul îngheţat. Alicia descălecă şi îngenunche pe pământ.

— Două seturi de urme, spuse ea, arătând cu puşca. Peste pod, din cealaltă parte.

Începură să urce.

Nu peste mult timp, găsiră calul. Cu o aprobare hotărâtă din cap, Greer confirmă faptul că era al lui, armăsarul pe care îl luaseră Peter şi Amy. Descălecară cu toţii şi se strânseră în jurul animalului mort. Gâtul îi era spintecat, o deschizătură uriaşă, iar trupul îi era ţeapăn şi zbârcit acolo unde zăcuse în zăpadă. Cumva, reuşise să traverseze râul, cel mai probabil pe unde era mai puţin adânc; puteau vedea urmele înfricoşate ale ultimului său galop, venind dinspre vest.

Sara îngenunche şi atinse animalul.

— E cald încă, spuse ea.

Nimeni nu scoase o vorbă. Soarele avea să răsară în curând. La est, cerul începuse să prindă culoare.

67

Erau nişte criminali.

Când Peter lăsă jos ultimul dosar, frecându-şi ochii obosiţi, noaptea era pe sfârşite. Amy adormise de mult, ghemuită în pat sub o pătură; Lacey adusese un scaun din bucătărie ca să stea lângă ea. Din când în când, în vreme ce el întorcea paginile şi se ridica să bage un dosar înapoi în cutie şi să-l ia pe următorul, punând cap la cap piesele puzzle-lului după cum se pricepea mai bine, o auzea pe Amy de după perdea murmurând în somn.

O vreme, după ce Amy se dusese la culcare, Lacey rămăsese cu el la masă, explicându-i lucrurile pe care nu reuşea să le înţeleagă de unul singur. Dosarele erau stufoase, pline de informaţii care făceau referire la o lume necunoscută lui, o lume pe care nu o văzuse şi în care nu trăise niciodată. Şi totuşi, pe măsură ce orele se scurgeau, şi cu ajutorul lui Lacey, povestea începuse să prindă formă în mintea lui. Erau acolo şi fotografii: bărbaţi cu feţe grase, buhăite, cu priviri sticloase şi distrate. Unii ţineau în mâini câte o plăcuţă cu ceva scris pe ea, înălţată la nivelul pieptului sau atârnată de gât. Pe una scria Departamentul de Justiţie Infracţională din Texas. Pe alta, Departamentul Corecţional al statului Louisiana. Kentucky, Florida, Wyoming, Delaware. Unele dintre plăcuţe nu aveau niciun cuvânt trecut pe ele, doar numere; unii bărbaţi nu ţineau nicio plăcuţă. Erau negri, albi, mulatri, mătăhăloşi sau sfrijiţi; cumva, după privirea lor de supunere silită, erau toţi la fel. Citi:

SUBIECTUL 12. Carter, Anthony L. Data şi locul naşterii: 12 septembrie 1985, Baytown, Texas. Condamnat la moarte pentru omor, Harris County, Texas, 2013.

SUBIECTUL 11. Reinhardt, William J. Data şi locul naşterii: 9 aprilie 1987, Jefferson City, Missouri. Condamnat la moarte pentru trei capete de acuzare, incluzând omor şi agresiune sexuală gravă, Miami-Dade County, Florida, 2012.

SUBIECTUL 10. Martínez, Julio A. Data şi locul naşterii: 3 mai 1991, El Paso, Texas. Condamnat la moarte pentru uciderea unui ofiţer de poliţie, Laramie County, Wyoming, 2011.

SUBIECTUL 9. Lambright, Horace D. Data şi locul naşterii: 19 octombrie 1992, Oglala, South Dakota. Condamnat la moarte pentru

două capete de acuzare, incluzând omor şi agresiune sexuală gravă, Maricopa County, Arizona, 2014.

SUBIECTUL 8. Echols, Martin S. Data şi locul naşterii: 15 iunie 1984, Everett, Washington. Condamnat la moarte pentru omor şi jaf armat, Cameron Parish, Los Angeles, 2012.

SUBIECTUL 7. Sosa, Rupert I. Data şi locul naşterii: **22** august 1989, Tulsa, Oklahoma. Condamnat la moarte pentru omor deosebit de grav, Lake County, Indiana, 2009.

SUBIECTUL 6. Winston, David D. Data şi locul naşterii: 1 aprilie 1994, Bloomington, Minnesota. Condamnat la moarte pentru trei capete de acuzare pentru agresiune sexuală gravă, New Castle County, Delaware, 2014.

SUBIECTUL 5. Turrell, Thaddeus R. Data şi locul naşterii: 26 decembrie 1990, New Orleans, Los Angeles. Condamnat la moarte pentru uciderea unui ofiţer de securitate naţională, New Orleans, Federal Housing District, 2014.

SUBIECTUL 4. Baffes, John T. Data şi locul naşterii: 12 februarie 1992, Orlando, Florida. Condamnat la moarte pentru un cap de acuzare pentru ucidere şi un cap de acuzare pentru omor deosebit de grav, Pasco County, Florida, 2010.

SUBIECTUL 3. Chávez, Victor Y. Data şi locul naşterii: 5 iulie 1995, Niagara Falls, New York. Condamnat la moarte pentru un cap de acuzare pentru omor şi două capete de acuzare pentru agresiune sexuală gravă cu un minor, Elko County, Nevada, 2012.

SUBIECTUL 2. Morrison, Joseph P. Data şi locul naşterii: 9 ianuarie 1992, Black Creek, Kentucky. Condamnat la moarte pentru un cap de acuzare pentru omor, Lewis County, Kentucky, 2013.

Şi, în sfârşit:

SUBIECTUL 1. Babcock, Giles J. Data şi locul naşterii: 29 octombrie 1994, Desert Wells, Nevada. Condamnat la moarte pentru un cap de acuzare pentru omor, Nye County, Nevada, 2013.

Babcock, repetă el în gând. Desert Wells.

Întotdeauna se întorc acasă.

Dosarul lui Amy era mai subţire decât al altora. Pe etichetă era scris

„SUBIECTUL 13, AMY, FNF, Mănăstirea Surorilor Milei, Memphis, Tennessee”. Înălţimea, greutatea, culoarea părului şi un şir de numere pe care Peter le bănui a fi informaţii medicale în genul celor găsite de Michael pe cipul din ceafa ei. Anexată paginii era o fotografie care înfăţişa o fetiţă, nu mai mare de şase ani, întocmai cum intuise Michael. Toată numai piele şi os, stând pe un scaun de lemn, părul negru acoperindu-i faţa. Peter nu mai văzuse până atunci fotografia cuiva cunoscut, iar preţ de o clipă îşi chinui mintea să accepte faptul că imaginea aceea era chiar persoana care dormea în camera alăturată. Dar nu era nicio îndoială; ochii din poză erau ochii lui Amy. *Vezi?* păreau ei să spună. *Cine credeai că sunt?*

Ajunse la dosarul lui Wolgast, Bradford J. Nu conţinea nicio fotografie; o pată de rugină în susul paginii dovedea că fusese cândva prinsă cu o clemă. Dar chiar şi fără poză, Peter reuşi să-şi formeze în cap o imagine a acestui bărbat care, dacă ceea ce spusese Lacey era adevărat, îi adusese în complex pe fiecare dintre cei Doisprezece, dar şi pe Amy. Un bărbat înalt, solid, cu ochii adânciţi în orbite şi păr grizonant, cu mâini mari, numai bune pentru muncă. Un chip blând, dar încărcat de griji, câteva dintre ele răzbătând până la suprafaţă, abia putând fi reţinute. Potrivit dosarului, Wolgast fusese căsătorit şi avusese un copil; fata, pe care o chema Eva, era trecută drept decedată. Iar Peter se întrebă atunci dacă nu cumva acesta era motivul pentru care decisese în cele din urmă să o ajute pe Amy. Instinctul lui îi spunea că aşa era.

Totuşi, conţinutul ultimului dosar fu cel care îi oferi cele mai multe informaţii. Un raport întocmit de un anume Cole către colonelul Sykes, din Divizia pentru Arme Speciale a Statelor Unite, în legătură cu munca unui doctor numit Jonas Lear şi cu ceva căruia îi spuneau „Proiectul NOE”; un al doilea document, datat cu cinci ani mai târziu, ordona transferul a doisprezece subiecţi umani din Telluride, Colorado, la White Sands, New Mexico, pentru „testarea armelor de luptă”. Lui Peter îi luă ceva timp să pună totul, sau măcar o bună parte, cap la cap. Dar ştia ce înseamnă „de luptă”.

În toţi aceşti ani, se gândi el, aşteptaseră ca Amy să se întoarcă, şi tocmai Armata era cea care o făcuse.

Când lăsă jos ultimul dosar, o auzi pe Lacey ridicându-se. Aceasta dădu perdeaua la o parte şi rămase în prag.

— Deci, ai terminat de citit.

La auzul vocii ei, simţi cum îl cuprinse o bruscă extenuare. Lacey aţâţă focul şi se aşeză la masă în faţa lui. El arătă către teancul de hârtii de pe masă.

— Chiar a făcut asta? Doctorul?

— Da, încuviinţă ea. Au mai fost şi alţii, dar da.

— A spus vreodată *de ce?*

În spatele ei, lemnele noi se aprinseră cu un trosnet uşor, inundând încăperea cu lumină.

— Cred că a făcut-o pentru că a putut. Ăsta e motivul pentru majoritatea lucrurilor pe care le fac oamenii. Nu era un om rău, Peter. Şi nu a fost întru totul vina lui, deşi el asta credea. L-am întrebat de multe ori: Crezi că lumea ar putea fi distrusă numai de mâna oamenilor? Fireşte că nu. Numai că nu m-a crezut niciodată. Făcu un gest din cap către dosarele de pe masă: Pentru tine le-a lăsat pe astea.

— Pentru mine? Cum ar fi putut să le lase pentru mine?

— Le-a lăsat pentru oricine avea să se întoarcă. Aşa încât să afle ce s-a întâmplat.

El tăcu, neştiind ce să mai zică. Alicia avusese dreptate într-o privinţă: toată viaţa lui, încă de când ieşise din Refugiu, se întrebase de ce era lumea cum era. Însă faptul că aflase adevărul nu-l ajutase cu nimic.

Iepuraşul de pluş al lui Amy era încă pe masă; îl luă în mână.

— Crezi că ea îşi aduce aminte?

— Ce i-au făcut? Nu ştiu. Poate că da.

— Nu, mă refeream la cum era înainte. Când era copil.

Se străduia să caute cuvintele potrivite.

— Când era o fiinţă umană.

— Cred că a fost dintotdeauna o fiinţă umană.

Aşteptă ca Lacey să spună mai multe şi, cum nu o făcu, puse iepuraşul deoparte.

— Cum e să trăieşti veşnic?

Ea izbucni în râs.

— Nu cred că o să trăiesc veşnic.

— Dar ţi-a dat virusul. Eşti ca ea. Ca Amy.

— Nimeni nu e ca Amy, Peter. Dar, dacă mă întrebi cum au fost pentru mine toţi aceşti ani, de când a murit Jonas, o să-ţi răspund că m-am simţit foarte singură. M-a uimit şi pe mine cât de singură m-am simţit.

— Ţi-e dor de el, nu-i aşa?

Regretă numaidecât pentru că pusese o asemenea întrebare; tristeţea se strecură pe chipul femeii, ca umbra unei păsări ce zboară deasupra unui câmp.

— Îmi pare rău, nu am vrut să…

Dar ea clătină din cap:

— Nu, e absolut firesc să întrebi. Mi-e greu să vorbesc despre el, după atâta timp. Dar răspunsul e da, îmi e dor de el. Aş zice că e un sentiment minunat să duci dorul cuiva aşa cum i-l duc eu lui.

O vreme, nu mai spuseră nimic, scăldaţi în lumina strălucitoare a focului. Peter se întrebă dacă Alicia se gândea la el şi unde era acum. Nu ştia dacă avea s-o mai vadă, dacă avea să-i mai vadă pe vreunul

dintre ei, vreodată.

— Nu ştiu… ce să fac, Lacey, spuse el în cele din urmă. Nu ştiu ce să fac cu toate astea.

— Ai găsit calea până aici. Asta e ceva. E un început.

— Cum rămâne cu Amy?

— Cum să rămână cu ea, Peter?

Dar nici el nu era sigur ce voia să spună. Întrebarea era: ce o să se aleagă de Amy?

— M-am gândit…

Oftă, întorcându-şi privirea spre încăperea unde dormea Amy.

— Ascultă, nu ştiu ce am crezut.

— Că ai să poţi să-i înfrângi? Că ai să găseşti răspunsul aici?

— Da.

Îşi întoarse privirea către Lacey.

— Nici nu mi-am dat seama de asta până acum. Dar, da.

Lacey păru să-l cerceteze din ochi, deşi Peter n-ar fi putut spune ce anume căuta. Se întrebă dacă era pe cât de nebun sunase. Probabil că da.

— Spune-mi, Peter, cunoşti povestea lui Noe? Nu proiectul, ci omul.

Numele nu-i spunea nimic.

— Nu cred.

— E o poveste veche. O poveste adevărată. Cred că o să-ţi prindă bine s-o ştii.

Lacey se ridică puţin în scaunul ei, chipul luminându-i-se deodată.

— Aşa… Un om pe nume Noe a fost rugat de către Dumnezeu să construiască o corabie, o corabie imensă. Asta se întâmpla acum mult timp. „De ce să construiesc o corabie?” a întrebat Noe. „E o zi frumoasă, am şi alte treburi de făcut.” „Pentru că lumea asta s-a înrăit”, i-a spus Dumnezeu, „şi vreau să trimit un potop care s-o distrugă, ca să se înece toate fiinţele de pe ea. Dar tu, Noe, eşti un bărbat drept din spiţa ta, aşa că am să te salvez pe tine şi familia ta, dacă faci cum îţi poruncesc. Construieşte o corabie care să vă încapă pe voi şi din fiecare specie de animal câte o pereche.” Şi ştii ce a făcut Noe, Peter?

— A construit corabia?

Ea făcu ochii mari.

— Fireşte că a construit-o! Dar nu imediat. Vezi tu, asta e partea interesantă a poveştii. Dacă Noe ar fi făcut pur şi simplu ce i s-a cerut, povestea n-ar mai avea niciun tâlc. Nu. S-a temut că oamenii aveau să râdă de el. S-a temut că va construi corabia şi că potopul nu va veni, iar el va pica de prost. Vezi tu, Dumnezeu îl punea la încercare ca să vadă dacă mai era cineva pentru care merita să salveze lumea. Voia să se convingă dacă Noe era omul potrivit pentru treaba asta. Iar, în cele din urmă, s-a dovedit a fi. A construit corabia, baierele cerului s-au

deschis, iar lumea a fost înghiţită de ape. Multă vreme, Noe şi familia lui n-au făcut decât să plutească în derivă. Părea că fuseseră daţi uitării, ţinta unei glume crude. Dar, după mai multe zile, Dumnezeu şi-a adus aminte de Noe şi i-a trimis un porumbel care să-i conducă la uscat, iar astfel lumea a renăscut. Aplaudă uşor o dată, mulţumită. Asta e. Ai înţeles?

Nu înţelesese, chiar deloc. Povestea îi amintea de fabulele citite de Profesoară când stăteau în cerc, cele care vorbeau despre animale şi care se terminau întotdeauna cu o morală. Era plăcut să le asculţi şi poate nu era nimic greşit în asta, dar, în cele din urmă, erau prea uşoare, prea copilăreşti.

— Nu mă crezi? E în regulă. Ai s-o faci într-o bună zi.

— Nu e că nu te cred, reuşi Peter să îngaime. Îmi pare rău, doar că e… e doar o poveste.

— Poate, zise ea ridicând din umeri. Sau poate că altcineva îţi va spune exact aceleaşi cuvinte, Peter. Şi atunci ce-o să mai zici?

Nu ştia ce să-i răspundă. Era târziu sau poate prea devreme; noaptea era pe sfârşite. În ciuda a tot ce aflase, se simţea şi mai confuz decât la început.

— Deci, de dragul argumentului, spuse el, dacă presupunem că eu sunt Noe, atunci cine e Amy?

Lacey îl privi, nevenindu-i să creadă. Părea pe punctul de a izbucni în râs.

— Peter, mă uimeşti! Sau poate că nu am fost eu destul de clară.

— Ba nu, ai fost, o asigură el. Doar că pur şi simplu nu ştiu.

Ea se aplecă înainte şi zâmbi din nou — unul din zâmbetele ei ciudate, triste, pline de credinţă.

— Corabia, Peter! răspunse Lacey. Amy este corabia.

Peter încă încerca să dea de capăt răspunsului misterios, când Lacey tresări. Încruntându-se, îşi roti privirea prin încăpere.

— Lacey, ce s-a întâmplat?

Dar nu părea să-l fi auzit. Se îndepărtă brusc de masă.

— Mi-e teamă că am pierdut prea mult timp. În curând o să se lumineze de ziuă. Du-te şi trezeşte-o acum şi luaţi-vă lucrurile!

Fu luat prin surprindere, mintea lui pierdută încă în vâltoarea ciudăţeniilor din noaptea trecută.

— Plecăm?

Se ridică şi o văzu pe Amy stând în pragul dormitorului, cu părul ei negru răvăşit, cu draperia fluturând în urma ei. Orice o afectase pe Lacey o afectase şi pe ea; pe chip i se citea neliniştea.

— Lacey… începu Amy.

— Ştiu. O să încerce să ajungă aici înainte de răsărit. Punându-şi mantia pe ea, Lacey îi aruncă încă o dată lui Peter o privire

pătrunzătoare.

— Grăbeşte-te!

Tihna nopţii dispăru deodată, înlocuită de o tulburare pe care mintea lui nu reuşea să o cuprindă.

— Lacey, despre ce vorbiţi? Cine vine?

Apoi se uită la Amy şi ştiu pe dată.

Babcock.

Venea Babcock.

— Repede, Peter!

— Lacey, nu înţelegi!

Se simţea uşor, amorţit. Nu avea cu ce să lupte, nici măcar un cuţit.

— Suntem complet neînarmaţi. Am văzut de ce sunt în stare ei.

— Există arme mult mai puternice decât puştile şi cuţitele, răspunse femeia.

Pe faţă nu i se citea niciun pic de teamă, doar simţul datoriei.

— A venit momentul să-l vezi.

— *Ce* să văd?

— Ceea ce ai venit să găseşti, spuse Lacey. Pasajul.

68

Peter în întuneric; Lacey îi conducea departe de casă, în adâncul pădurii. Un vânt rece sufla printre copaci, un geamăt surd. Un colţ de lună răsărise, scăldând peisajul în lumina ei tremurătoare, făcând umbrele să pară că stau la pândă ori dansează în jurul lui. Urcară o culme şi coborâră o alta. Stratul de zăpadă era mai gros aici, aşa cum fusese suflată de vânt, prinzând o crustă tare deasupra. Erau acum pe versantul sudic al muntelui; Peter auzea, venind de dedesubt, susurul râului.

O simţi înainte s-o vadă: vastitatea spaţiului ce se deschidea dinaintea lui, muntele prăvălindu-se. Întinse din reflex mâna ca s-o apuce pe Amy, însă ea nu mai era. Marginea putea fi oriunde; un singur pas greşit şi întunericul l-ar fi înghiţit cu totul.

— Pe aici! strigă Lacey de undeva din faţă. Repede, repede!

Urmări sunetul vocii ei. Ce crezuse el că era o prăpastie adâncă se dovedi a fi o pantă înclinată, abruptă, dar traversabilă. Amy înainta deja pe poteca şerpuitoare. Trase o gură de aer rece în piept, alungându-şi frica, şi o urmă.

Poteca se îngusta din ce în ce mai tare, traversând orizontal versantul muntelui pe măsură ce cobora, agăţându-se de el ca un meterez. În stânga, stânca golaşă, sclipind de gheaţa luminată de lună; în dreapta, un abis întunecat, o imersiune în nimic. Fie şi numai dacă te uitai, simţeai că te înghite; aşa că îşi ţinu privirea înainte. Femeile se deplasau iute, nişte prezenţe spectrale mişcându-se la marginea câmpului său vizual. Unde îi ducea Lacey? Care era arma de care le

pomenise? Auzea din nou glasul râului, mult dedesubtul lor. Deasupra, stelele scânteiau puternic, ca nişte cioburi de gheaţă.

Luă o curbă şi se opri; Lacey şi Amy stăteau dinaintea unei deschizături largi, ca o conductă, în munte. Gaura era cât el de înaltă, interiorul ei nesfârşit, o gură a întunericului.

— Pe aici, spuse Lacey.

Doi paşi, trei paşi, patru; bezna îl învălui. Lacey îi conducea în adâncul muntelui. Îşi aminti că are o cutie cu chibrituri în haină. Se opri şi scoase unul, cu degetele amorţite, tremurându-i de frig, însă de cum se aprinse, curenţii învârtejiţi de aer stinseră numaidecât flacăra.

Auzi vocea lui Lacey de undeva din faţă:

— Grăbeşte-te, Peter!

El înainta cu greu, fiecare pas fiind un act de voinţă. Simţi apoi o mână pe braţul lui, o presiune fermă. Amy.

— Opreşte-te!

Nu vedea nimic. În ciuda frigului, începuse să transpire pe sub geacă. Unde era Lacey? Se întoarse pe călcâie, căutând intrarea ca să se orienteze, când din spatele lui se auzi un scârţâit metalic şi sunetul unei uşi ce se deschidea.

Totul fu inundat de lumină.

Se aflau într-un coridor lung, săpat în munte. De-a lungul pereţilor erau ţevi şi conducte de metal. Lacey stătea în dreptul unui panou electric de pe peretele adiacent intrării. Încăperea era luminată de o serie de becuri fluorescente şi bâzâitoare, care erau undeva sus de tot.

— Aveţi curent electric?

— Baterii. Doctorul mi-a arătat cum se face.

— Nicio baterie nu ar rezista atât de mult.

— Bateriile astea sunt… diferite.

Lacey deschise uşa grea din spatele lor.

— El îi spunea Nivelul Cinci. Să vă arăt. Pe aici.

Coridorul ducea la un spaţiu mai larg, cufundat în întuneric. Lacey mergea de-a lungul peretelui, ca să găsească întrerupătorul. Prin talpa cizmelor lui ude simţea un fel de murmur distinct, mecanic.

Luminile se aprinseră cu un zumzet la viaţă.

Încăperea părea să fie un fel de infirmerie. O senzaţie de abandonare plutea în jur — patul mobil şi masa lungă, înaltă, plină cu echipament prăfuit, arzătoare, eprubete şi vase de crom, pătate de vreme; o tăviţă cu seringi, încă în ambalajul lor de plastic, odihnindu-se pe un şervet lung, atins de rugină, un şir de catetere din metal şi de bisturie. La capătul încăperii, ascuns într-un cuib de ţevărie, se afla ceea ce părea a fi un morman de baterii.

Dacă o găseşti, adu-o aici.

Aici, se gândi Peter. Nu doar pe munte, ci aici. În această încăpere.

Ce era aici?

Lacey se opri în dreptul unei cutii de oţel, ca un dulap, prinsă de perete. În partea din faţă avea un mâner şi, lângă mâner, o tastatură. Urmări cu privirea cum femeia introduce un şir lung de cifre, apoi apasă mânerul, care scoase un sunet înăbuşit.

La început, crezu că nu era nimic înăuntru. Apoi văzu, aşezată pe raftul de jos, o cutie de metal. Lacey o scoase şi i-o dădu.

Cutia, destul de mică să-i încapă în palmă, era surprinzător de uşoară. Nu părea să aibă vreo îmbinare, dar avea în schimb o încuietoare, cu un buton micuţ lângă ea, exact pe măsura degetului său mare. Peter îl apăsă; pe dată, cutia se desfăcu în două jumătăţi perfect egale. Înăuntru, cuibărite în spumă, se aflau două rânduri de fiole micuţe, ce conţineau un lichid strălucitor şi verzui. Le numără, erau unsprezece; al doisprezecelea locaş era gol.

— Este ultimul virus, spuse Lacey. Cel pe care i l-a dat lui Amy. L-a făcut din sângele ei.

El îi cercetă chipul ca să vadă dacă spunea sau nu adevărul. Însă el ştia deja adevărul; ba mai mult decât atât, îl simţea.

— Fiola lipsă, asta eşti tu, nu-i aşa? E cea pe care ţi-a dat-o Lear?

Lacey încuviinţă din cap.

— Aşa cred.

El apropie capacul, care se închise cu un clic. Îşi dădu jos rucsacul şi scoase din el o pătură, în care înveli cutia, după care puse totul înăuntru. De pe masă, luă o mână de seringi sigilate şi le puse şi pe acestea în rucsac. Singura şansă pe care o aveau era să supravieţuiască până la răsărit, apoi să coboare muntele. După, nu mai ştia. Se întoarse spre Amy.

— Cât timp avem?

Ea clătină din cap: nu mult.

— E aproape.

— Poate să treacă prin uşa asta, Lacey?

Femeia nu răspunse.

— Lacey?

— Eu sper că da, spuse ea.

Erau în câmp acum, cu mult deasupra râului. Urmele lui Peter şi ale lui Amy dispăruseră, acoperite de zăpada purtată de vânt. Alicia o luase înainte. Trebuia să se fi luminat de ziuă până acum, se gândi Michael. Dar nu vedea decât aceeaşi ceaţă cenuşie prin care merseseră de ore bune.

— Unde naiba sunt? făcu Hollis.

Michael nu ştia dacă se referea la Peter şi Amy sau la virali. Îi trecu prin minte, primind gândul cu o uşoară acceptare, că aveau să moară cu toţii acolo, că niciunul dintre ei nu avea să mai plece din locul ăsta pustiu şi îngheţat. Sara şi Greer mergeau tăcuţi — gândindu-se şi ei la

acelaşi lucru, presupuse Michael, sau poate că le era prea frig ca să mai vorbească. Mâinile îi înţepeniseră, se îndoia că putea trage cu puşca şi cu atât mai puţin s-o încarce. Voise să bea o gură de apă din ploscă, să-şi mai revină puţin, dar îngheţase bocnă.

Din întuneric auziră calul Aliciei, care venea înapoi la trap. Ea se opri în dreptul lor.

— Urme, spuse ea, arătând cu un gest scurt din cap. E o deschizătură în gard.

Dădu pinteni calului, fără să-i aştepte, şi se întoarse în goană pe unde venise. Greer o urmă fără un cuvânt, ceilalţi închizând şirul. Erau din nou printre copaci. Alicia înainta mai repede acum, galopând prin zăpadă. Michael dădu pinteni calului său, îmboldind animalul să o ţină înainte. De pe calul ei, Sara îşi plecă mult capul, trecând astfel pe sub crengile care-i ieşeau în cale.

Deasupra lor, ceva se mişca printre copaci.

Michael îşi ridică la timp capul cât să audă o armă descărcându-se în spatele lui. De cum se întâmplă asta, fu izbit din spate cu o forţă uriaşă, care-i smulse aerul din plămâni şi îl azvârli cu capul înainte peste cal, puşca ţâşnindu-i din mână ca un bici. O clipă, fu suspendat, fără să simtă nicio durere, deasupra pământului — o parte din mintea lui se opri în loc, conştientizând acest fapt neaşteptat —, însă senzaţia nu dură mult; lovi pământul cu putere, căzând pe spate în zăpadă, iar acum erau şi alte lucruri la care trebuia să se gândească. Aterizase, vedea acum, chiar în drumul propriului cal. Se rostogoli pe o parte, protejându-şi capul cu mâinile, de parcă asta chiar l-ar fi ajutat; simţi curentul sălbatic de aer în vreme ce animalul se năpusti asupra lui, apoi izbitura copitelor, care loviră la doar câţiva centimetri depărtare de urechea lui.

Şi dus a fost. Asemenea celorlalţi.

Michael văzu viralul — acelaşi, îşi dădu seama, care îl aruncase jos de pe cal — de cum se ridică în genunchi. Era ghemuit la doar câţiva metri de el, sprijinindu-se pe vine ca o broască. Mâinile îi erau îngropate în zăpadă, care radia de la strălucirea organică a bioluminescenţei lui, ca şi cum creatura era parţial scufundată într-o băltoacă albastru-verzuie. Zăpada i se lipise şi de piept, şi de braţe, o pulbere scânteietoare; picăturile îi curgeau şiroaie pe faţă. Michael îşi dădu seama că auzea împuşcături, ecoul unei încăierări dincolo de culme şi, printre ele, semănând cu versurile unui cântec, nişte voci care-l strigau pe nume. Numai că sunetele astea ar fi putut foarte bine să fie semnale de pe o stea îndepărtată. Întocmai ca întinsul nemărginit al beznei ce-l înconjura — căci şi aceasta ieşise din mintea lui, împrăştiindu-se precum moleculele unui gaz aflat în expansiune — ele ar fi putut să se adreseze de fapt unei cu totul alte persoane. Viralul începuse să facă zgomot, scrâşnind din dinţi. Înclinându-şi

capul într-o parte, plescăind tacticos din limbă, de parcă n-ar fi avut niciun motiv să se grăbească — de parcă ei doi aveau tot timpul din lume. În acel moment, Michael îşi dădu seama că locul în care îşi ţinuse până acum teama era gol. Lui, Michael Circuit, nu-i era frică. Simţea mai degrabă un soi de furie — o iritare imensă, istovitoare, aşa cum ar fi putut să simtă pentru o muscă ce l-ar fi bâzâit de prea multă vreme. „Fir-ar să fie!” îşi spuse în sinea lui, în vreme ce-şi ducea mâna la teaca prinsă la curea. „Aşa m-am săturat de afuriseniile astea! Poate că există patruzeci de milioane ca tine sau poate că nu. În următoarele două secunde, o să fie cu unul mai puţin.”

Pe când Michael se ridica în picioare, viralul ţâşni înainte, braţele şi picioarele desfăcându-i-se ca degetele unei palme deschise; abia avu timp să-l întâmpine cu lama, închizând ochii din reflex. Simţi muşcătura metalului pe când viralul se izbea de el, căzând peste trupul lui Michael şi rostogolindu-se înapoi.

Michael se întoarse ca să-l vadă pe viral zăcând în zăpadă cu faţa în sus. Avea cuţitul împlântat în piept. Mâinile şi picioarele i se zvârcoleau, încercând să apuce aerul. Două siluete stăteau în dreptul trupului. Peter şi, lângă el, Amy. De unde veniseră? Amy ţinea în mână o puşcă — puşca lui Michael, care era plină de zăpadă. Creatura de la picioarele lor scoase un sunet asemănător unui oftat sau a unui geamăt. Amy puse puşca la umăr, coborî ţeava şi o vârî în gura deschisă a viralului.

— Îmi pare rău, spuse ea şi apăsă trăgaciul.

Michael se ridică în picioare. Viralul căzuse acum în nemişcare, zvârcolirea lui agonizantă încetând. O dâră lungă de sânge împroşcase zăpada. Amy îi dădu arma lui Peter.

— Ia asta.

— Eşti bine? îl întrebă Peter pe Michael.

Abia atunci îşi dădu seama Michael că tremura tot. Făcu semn din cap că da.

— Vino!

Şi mai multe împuşcături se auzeau dincolo de culme. O luară la fugă.

Nu era drept ce făcuse, Lacey o ştia prea bine. Faptul că îi lăsase pe Peter şi pe Amy să creadă că avea să vină cu ei. Că setase cronometrul bombei şi că îi conduse la uşa tunelului, spunându-le apoi să rămână pe partea cealaltă. Că închisese uşa în vreme ce ei o urmăreau cu privirea, trăgând apoi zăvoarele în locaşurile lor.

Îi putea auzi bătând de partea cealaltă a uşii. Vocea lui Amy îi răsuna în minte, vorbindu-i pentru ultima oară:

— *Lacey, Lacey, nu pleca!*

— *Fugiţi! O să ajungă aici din clipă în clipă.*

— *Lacey, te rog!*

— *Trebuie să-i ajutaţi. O să le fie frică. N-o să ştie ce li se întâmplă. Ajută-i, Amy!*

Tot ce se petrecuse aici, în acest loc, trebuia să fie ras. Aşa cum şi Dumnezeu răsese tot de pe faţa pământului în timpurile lui Noe, astfel încât marea corabie să poată porni la drum şi să refacă lumea.

Ea avea să fie apele Lui.

Ce lucru odios era bomba asta! Era mică, îi explicase Jonas, cu o putere echivalentă cu jumătate de kilotonă de explozibil — suficient de puternică încât să distrugă întregul Chalet, cu toate nivelurile lui din subteran, pentru a şterge urmele a ceea ce făcuseră —, dar nu într-atât de mare încât să fie captată de vreun satelit. Un plan de rezervă, în cazul în care viralii i-ar fi invadat vreodată. Dar apoi curentul de la etajele superioare cedase, iar Sykes dispăruse sau murise; şi, deşi Jonas s-ar fi putut arunca şi singur în aer, nu avu inima să facă asta, nu atâta vreme cât Amy era acolo.

Cu Peter şi Amy care o urmăreau cu privirea, Lacey îngenunchease dinaintea lui: un obiect mic, ca o servietă, cu aspectul tern al oricărui alt lucru militar. Jonas îi arătase paşii. Apăsă o mică adâncitură dintr-o parte, iar un panou se lăsă în jos, scoţând la iveală o tastatură şi un ecran micuţ, atât cât să încapă pe el un singur rând de text. Tastă:

ELIZABETH

Ecranul se trezi la viaţă cu o pâlpâire.

ARM? D N

Apasă „D”.

TIMP?

Se gândi o clipă. Apoi apasă „5”.

5:00 CONFIRMAŢI? D N

Apasă încă o dată „D”. Pe ecran, cronometrul începu să ruleze.

4:59

4:58

4:57

Închise panoul şi se ridică.

— Repede! le spuse ea celor doi, împingându-i iute de-a lungul coridorului. Trebuie să ieşim de aici acum!

După care îi închise pe afară.

— *Lacey, te rog! Nu ştiu ce să fac! Spune-mi ce să fac!*

— *O să ştii, Amy, când va veni momentul. Vei ştii atunci ce zace în tine. Vei ştii cum să-i eliberezi, cum să-i conduci în ultima lor călătorie.*

Acum era singură. Misiunea ei aproape luase sfârşit. Când fu sigură că Peter şi Amy plecaseră, trase zăvoarele şi deschise larg uşa.

Vino la mine, spuse ea în gând. Stând în prag, trase adânc aer în piept, liniştindu-se, eliberându-şi mintea. *Vino în locul unde ai fost creat.*

Lacey aşteptă. Cinci minute: după atâta amar de ani, părea o nimica toată, şi chiar aşa şi era.

Se crăpa de ziuă dincolo de munţi.

Cei trei goneau în direcţia împuşcăturilor. Ajunseră în vârful unei culmi; dedesubt, Michael zări o casă şi nişte cai care aşteptau afară. Sara şi Alicia le făceau cu mâna din uşă.

Creaturile erau acum pe urmele lor, printre copaci. Traversară podul şi dădură buzna înăuntru. Greer şi Hollis apărură de după o perdea, cărând un dulap cu multe sertare.

— Sunt chiar în spatele nostru, spuse Michael.

Blocară uşa cu dulapul. Un gest disperat, gândi Michael, dar unul care poate avea să le câştige o secundă sau două.

— Cum rămâne cu ferestrele astea? întrebă Alicia. E ceva ce putem folosi?

Încercară să mute bufetul, dar era prea greu.

— Lăsaţi-o baltă! spuse Alicia.

Îşi scoase pistolul de la curea şi i-l puse lui Michael în mână.

— Greer, tu şi Hollis vedeţi de fereastra din dormitor. Restul rămâneţi aici. Doi la uşă, câte unul la fiecare fereastră, din faţă şi din spate. Circuit, tu vezi de horn. O să atace caii mai întâi.

Fiecare îşi ocupă poziţia.

Hollis strigă din dormitor:

— Iată-i că vin!

Ceva nu era în regulă, se gândi Lacey. Ar fi trebui să ajungă până acum. Îi simţea, erau pretutindeni în jurul ei, umplându-i mintea cu foamea lor, cu foamea lor şi cu întrebarea.

— *Cine sunt eu?*

— *Cine sunt eu?*

— *Cine sunt eu?*

Păşi în tunel.

— *Vino la mine,* răspunse ea. *Vino la mine. Vino la mine.*

Îl traversă în grabă; ar putea să ajungă până la deschizătură, un cerc de un cenuşiu blând, zorii întârziaţi ai muntelui. Prima rază de soare avea să-i lovească dinspre vest, scăldând în lumina ei celălalt capăt al văii, câmpurile ei de zăpadă şi gheaţă.

Ajunse la gura tunelului şi ieşi afară. Dedesubtul ei putea vedea urmele şi mizeria lăsată în urmă de viralii care urcaseră panta îngheţată. O mie, ba chiar mai mulţi.

Trecuseră exact pe lângă.

O cuprinse disperarea. Unde eşti, îşi spuse în sinea ei, după care rosti cu glas tare, vocea ei răsunând de-a lungul văii:

— Unde eşti?

Tăcerea fu răspunsul din înalturi.

Apoi însă îl auzi din nemişcare.

— *Sunt aici.*

Viralii loviră în uşă şi în ferestre deodată, o explozie violentă de sticlă spartă şi de lemn frânt. Peter, care ţinea dulapul cu umărul, fu aruncat pe spate, în Amy. Îi auzea pe Hollis şi pe Greer trăgând focuri de armă din dormitor. Alicia şi Michael, Sara, ba chiar şi Amy, trăgeau cu toţii.

— Înapoi! strigă Alicia. Uşa o să cedeze!

Peter o apucă pe Amy de braţ şi o duse în dormitor. Hollis era la fereastră. Greer era la pământ, lângă pat, cu o rană uriaşă şi sângerândă la cap.

— E sticlă! strigă el pe deasupra ropotului făcut de arma lui Hollis. E doar sticlă!

Alicia:

— Hollis, rămâi la fereastra aia!

Îşi aruncă magazia goală şi o înlocui cu una nouă, după care trase piedica. De aici aveau să le ţină piept.

— Toată lumea, pregătiţi-vă!

Auziră cum ceda uşa. Alicia, care era cea mai aproape de perdea, se răsuci pe călcâie şi începu să tragă.

Cel care o prinse nu fu nici primul, nici al doilea, nici măcar al treilea. Ci al patrulea. Până atunci, puşca i se golise. Mai târziu, Peter avea să-şi aducă aminte scena ca o succesiune de detalii distincte. Zgomotul făcut de cartuşul gol al ultimului ei glonţ căzând pe podea. Vălătucul de fum al prafului de puşcă ridicându-se în aer şi magazia goală a Aliciei în picaj, în timp ce ea dădea să scoată una nouă din vestă; viralul aruncându-se asupra ei prin perdeaua făcută ferfeniţă; cruzimea feţei, licărul din privire şi gura lui deschisă; ţeava puştii ei inutile ridicându-se, gestul iute al mâinii care dăduse să scoată cuţitul, prea târziu; momentul impactului, nemilos şi de neoprit, Alicia căzând pe spate pe podea, viralul înfigându-şi dinţii în curba gâtului ei.

Hollis fu cel care trase, făcând un pas în faţă, pe când viralul îşi înălţa capul, vârându-i ţeava puştii în gură şi apăsând trăgaciul, împrăştiindu-i creierul pe tot peretele dormitorului. Peter se împletici înainte şi o apucă pe Alicia de subţiori, trăgând-o departe de uşă. Sângele îi curgea întruna din gât, de un roşu închis, îmbibându-i vesta. Cineva ţipă, strigându-i numele iar şi iar, dar poate că acel cineva era chiar el. Sprijinit de perete, o îmbrăţişă strâns pe Alicia, ţinând-o dreaptă, apăsându-i din reflex rana în încercarea de a opri sângerarea. Amy şi Sara erau acum şi ele pe podea, ghemuite la perete. O altă creatură apăru de după perdea, iar Peter ridică pistolul şi trase ultimele două cartuşe. Primul nimeri pe lângă, dar nu şi al doilea. În

braţele lui, Alicia începuse să respire ciudat, sacadat şi înăbuşit. Era atât de mult sânge, atât de mult.

Închise ochii şi o strânse şi mai mult la pieptul lui.

Lacey se întoarse; Babcock era deasupra ei, agăţat de partea de sus a intrării în tunel. Cea mai mare şi mai îngrozitoare creatură pe care o făcuse Dumnezeu vreodată. Lui Lacey nu-i era frică, doar se minună de măiastra lucrare a Domnului. De faptul că El putuse să plămădească o fiinţă de o asemenea perfecţiune, potrivită să înghită o lume întreagă. Pe când îl privea, în toată măreţia şi splendoarea lui teribilă — un nimb luminos, precum cel al îngerilor — lui Lacey îi crescu inima la gândul că nu se înşelase, că lunga ei noapte de veghe avea să se sfârşească după cum prezisese. O veghe începută acum mulţi ani, într-o dimineaţă jilavă de primăvară, când deschisese uşa Mănăstirii Surorilor Milei din Memphis, Tennessee, şi găsise în prag o fetiţă.

Jonas, îşi spuse în sinea ei, vezi că am avut dreptate? Am iertat tot; tot ce a fost pierdut poate fi găsit din nou. Jonas, vin la tine să-ţi spun. Practic, sunt deja cu tine acum.

Ţâşni înapoi în tunel.

Vino la mine. Vino la mine vino la mine vino la mine.

O luă la fugă. Era acolo, dar totodată şi în altă parte; fugea de-a lungul tunelului, atrăgându-l înăuntru pe Babcock; dar în acelaşi timp era şi fetiţa din câmp. Putea simţi mirosul dulce al pământului, putea simţi aerul rece al nopţii mângâindu-i obrajii; le putea auzi pe surorile şi pe mama ei, strigând-o din uşă: Fugi, copilă, fugi cât de repede poţi.

Ajunse la uşă, dar continuă să fugă, de-a lungul coridorului, cu becurile lui bâzâitoare, apoi prin încăpere, cu paturile mobile, cu eprubetele şi bateriile ei, toate acele lucruşoare ale vechii lumi şi a îngrozitoarelor ei vise de sânge.

Se opri, întorcându-se cu faţa la uşă. Iată-l acolo.

Eu sunt Babcock. Sunt unul dintre Cei Doisprezece.

La fel şi eu, îşi spuse sora Lacey, pe când, în spatele ei, cronometrul bombei ajunse la 0:00, atomii sufletului ei se ciocniră unii de alţii, iar mintea femeii fu umplută pe veci de lumina pură şi albă a Raiului.

69

Ea era Amy şi era veşnică. Era una dintre Cei Doisprezece, dar şi cealaltă, cea de deasupra şi de dincolo, era Zero. Era Fata de Nicăieri, Cea Care a Păşit Înăuntru, cea care a trăit o mie de ani; era Amy a Mulţimii, Fata cu Sufletele Înăuntrul Ei.

Ea era Amy. Ea era Amy. Ea era Amy.

Fu prima care se trezi. După tunete şi cutremurat, după zgâlţâit şi răcnete. După ce căsuţa lui Lacey se opintise şi se legănase ca un cal,

ca o bărcuţă în largul mării. Toată lumea ţipa şi striga, se ghemuia la perete şi încerca să reziste.

Iar apoi se sfârşi. Pământul de sub ei se linişti. Aerul era plin de praf. Toţi tuşeau şi se înecau, miraţi că erau încă în viaţă.

Erau în viaţă.

Îl conduse pe Peter şi pe ceilalţi afară, păşind peste trupurile celor morţi, unde, în zorii zilei, îi aşteptau Cei Mulţi. Dar nu mai erau Cei Mulţi ai lui Babcock.

Erau peste tot şi pretutindeni. O mare de chipuri, de ochi. O urmau, cât erau de mulţi, în lumina răsăritului. Simţea golul dinăuntrul lor acolo unde sălăşluise visul, visul lui Babcock, iar în locul lui zăcea acum întrebarea, nedomolită şi arzătoare:

Cine sunt eu cine sunt eu cine sunt eu?

Iar ea ştia. Amy ştia. Îi ştia pe toţi, pe fiecare, îi ştia până la unul. Ea era arca, după cum îi spusese Lacey; ea le purta sufletele înăuntrul ei. Le purtase în tot acest timp, aşteptând să vină ziua asta, când le va fi înapoiat ce era de drept al lor — poveştile vieţii lor. Ziua când aveau să pornească în călătorie.

Veniţi la mine, spuse ea în gând. *Veniţi la mine veniţi la mine veniţi la mine.*

Veniră. Dintre copaci, de peste câmpurile înzăpezite, din toate ascunzătorile. Ea se plimba printre ei, atingându-i, mângâindu-i, spunându-le ce tânjeau să audă.

Tu eşti… Smith.

Tu eşti… Tate.

Tu eşti… Duprey.

Tu eşti Erie tu eşti Ramos tu eşti Ward tu eşti Cho tu eşti Singh Atkinson Johnson Montefusco Cohen Murrey Nguyen Elberson Lazaro Torres Wright Winborne Pratt Scalmonti Mendoza Ford Chung Frost Vandyne Carlin Park Diego Murphy Parsons Richini O'Neil Myers Zapata Young Scheer Tanaka Lee White Gupta Solnik Jessup Rile Nichols Maharana Rayburn Kennedy Mueller Doerr Goldman Pooley Price Kahn Cordell Ivanov Simpson Wong Palumbo Kim Rao Montgomery Busse Mitchell Walsh McEvoy Bodine Olson Jaworksi Ferguson Zachos Spenser Ruscher…

Soarele se înălţă deasupra muntelui, o strălucire orbitoare. Veniţi, spuse Amy în gând. Veniţi în lumină şi amintiţi-vă.

Tu eşti Cross tu eşti Flores tu eşti Haskell Vasquez Andrews McCall Barbash Sullivan Shapiro Jablonski Choi Zeidner Clark Huston Rossi Culhane Baxter Nunez Athanasian King Higbee Jensen Lombardo Anderson James Sasso Lindquist Masters Hakeemzedah Levander Tsujimoto Michie Osther Doody Bell Morales Lenzi Andriyakhova Watkins Bonilla Fitzgerald Tinti Asmundson Aiello Daley Harper Brewer Klein Weatherall Griffin Petrova Kates Hadad Riley MacLeod Wood Patterson…

Amy le simţea tristeţea, însă era una diferită acum. Era o sfântă

înălţare. O mie de vieţi reamintite treceau prin ea, o mie de poveşti — despre dragoste şi muncă, părinţi şi copii, datorie, bucurie şi supărare. Despre paturi în care se dormise şi despre mesele care fuseseră mâncate, despre binecuvântarea şi durerea trupului, despre frunzele de vară văzute de la o fereastră într-o dimineaţă ploioasă; despre nopţile de singurătate şi despre nopţile de iubire, sufletul, aflat spre păstrare înăuntrul trupului, tânjind necontenit să se facă cunoscut. Trecu printre ei, acolo unde zăceau în zăpadă, nemaifiind Cei Mulţi, fiecare ajungând acum în locul ales de ei.

Îngeri de zăpadă.

Aduceţi-vă aminte, le spuse ea. Aduceţi-vă aminte.

Eu sunt Flynn eu sunt Gonzalez eu sunt Young Wentzell Armstrong O'Brien Reeves Farajian Watanabe Mulroney Chernesky Logan Braverman Livingstone Martin Campana Cox Torrey Swartz Tobin Hecht Stuart Lewis Redwine Pho Marckovich Todd Mascucci Kostin Laseter Salib Hennesey Kasteley Merriweather Leone Barkley Kiernan Campbell Lamos Marion Quang Kagan Glazner Dubois Egan Chandler Sharpe Browning Ellenzweig Nakamura Giacomo Jones eu sunt eu sunt eu sunt…

Soarele avea să-şi facă treaba. În curând, vor fi morţi, apoi cenuşă, apoi nimic. Trupurile lor se vor împrăştia în vânt. Aveau s-o părăsească, în sfârşit. Le simţi spiritele cum se înalţă, pierzându-se în depărtări.

— Amy!

Peter era acum lângă ea. Nu putea să-i descrie în cuvinte expresia chipului. Avea să-i spună cât de curând, îşi zise în sinea ei. Avea să-i spună tot ce ştia, tot ce credea. Ce îi aştepta, călătoria lungă pe care trebuiau s-o facă împreună. Însă acum nu era timp pentru aşa ceva.

— Du-te înăuntru! îi spuse ea şi îi luă pistolul gol din mână, azvârlindu-l în zăpadă. Du-te înăuntru şi salveaz-o!

— Pot eu s-o salvez?

Şi Amy dădu din cap.

— Trebuie, îi răspunse.

Sara şi Michael o puseseră pe Alicia pe pat şi îi dăduseră jos vesta îmbibată de sânge. Ochii, închişi, i se zbăteau pe sub pleoape.

— Am nevoie de bandaje! strigă Sara. Avea sânge pe mâini, în păr. Să-mi aducă cineva ceva să opresc sângerarea!

Hollis se ajută de cuţit ca să taie o bucată de cearşaf. Nu era curat, nimic din jur nu era, însă trebuiau să se descurce cum puteau.

— Va trebui s-o legăm, spuse Peter.

— Peter, rana e prea adâncă, făcu Sara, clătinând deznădăjduită din cap. N-o să facă nicio diferenţă.

— Hollis, dă-mi cuţitul tău!

Le spusese celorlalţi ce să facă, în timp ce tăia cearşafurile lui Lacey

în fâşii lungi, împletindu-le apoi între ele. Legară mâinile şi picioarele Aliciei de stâlpii patului. Sara spuse că sângerarea părea să se fi domolit — un semn de rău augur. Pulsul îi era rapid şi abia se simţea.

— Dacă o să supravieţuiască, îi avertiză Greer de la picioarele patului, legăturile astea n-o s-o ţină în loc.

Însă Peter nu-i dădu ascultare. Se duse în camera de zi, unde, printre rămăşiţe, îşi găsi rucsacul. Cutiuţa de metal era încă înăuntru, cu tot cu seringi. Scoase din ea o fiolă şi se întoarse în dormitor, unde i-o întinse Sarei.

— Dă-i asta.

Ea luă fiola în mână şi o cercetă.

— Peter, nu ştiu ce e asta.

— Este Amy, răspunse el.

Îi administră Aliciei jumătate de fiolă. Aşteptară toată ziua şi toată noaptea. Alicia alunecase într-un fel de declin. Pielea îi era uscată şi fierbinte. Rana de la gât i se închisese, căpătând un aspect de vânătaie, purpurie şi inflamată. Din când în când, părea să se trezească, intrând într-un fel de delir, gemând. După care închidea din nou ochii.

Scoseseră cadavrele viralilor afară, alături de ceilalţi. Trupurile li se dezintegrară repede într-o pulbere cenuşie, care se învârtea încă prin aer, acoperind orice suprafaţă cu un strat ca de zăpadă murdară. Până dimineaţă, se gândi Peter, aveau să dispară de tot. Michael şi Hollis baricadaseră ferestrele şi montaseră uşa înapoi în balamale; pe când se lăsa întunericul, puseră pe foc ce mai rămăsese din dulap. Sara îi cusu lui Greer rana de la cap, pansându-l peste tot cu un bandaj făcut din cearşafuri. Dormeau pe rând, doi dintre ei veghind-o în permanenţă pe Alicia. Peter spusese că avea să rămână treaz toată noaptea, dar, în cele din urmă, oboseala îşi spuse cuvântul, aşa că adormi şi el, ghemuit pe podeaua rece de la capul patului ei.

De dimineaţă, Alicia începuse să forţeze legăturile. Toată vlaga i se scursese din trup; pe sub pleoape, ochii îi erau roşii de la vinişoarele sparte.

— Mai dă-i!

— Peter, nu ştiu ce să fac, spuse Sara.

Era extenuată, sleită de puteri; cu toţii erau.

— Ar putea s-o omoare.

— Fă-o!

Îi administră şi restul fiolei. Afară începuse să ningă din nou. Greer şi Hollis plecară în recunoaştere prin pădure şi se întoarseră o oră mai târziu, pe jumătate îngheţaţi. Ningea zdravăn, spuseră ei.

Hollis îl trase pe Peter deoparte.

— Cu mâncarea o să fie o problemă, zise el cu glas scăzut. Făcuseră

inventarul bufetului lui Lacey; majoritatea borcanelor erau sparte.

— Ştiu.

— Mai e ceva. Ştiu că bomba era undeva sub pământ, dar ar putea să fie radiaţii. Michael spune că o să ajungă în apa freatică. Nu crede că ar trebui să rămânem mult aici. E un fel de clădire de cealaltă parte a văii. Pare să fie o culme pe care s-o putem traversa ca să tăiem drept spre est.

— Cum rămâne cu Lish? N-o putem transporta.

Hollis făcu o pauză.

— Spun doar că am putea rămâne blocaţi aici. Şi atunci să vezi belele. Nu vrem să aflăm cum e să flămânzeşti pe o furtună de zăpadă.

Hollis avea dreptate, iar Peter ştia prea bine.

— Vrei să pleci în recunoaştere?

— Când se opreşte ninsoarea.

Peter aprobă înţelegător din cap.

— Ia-l pe Michael cu tine.

Hollis rămase tăcut pentru o clipă, încercând să priceapă vorbele lui Peter.

— În regulă, se învoi el.

Vântul suflă năprasnic toată noaptea; de dimineaţă, cerul era senin şi luminos. Hollis şi Michael îşi pregătiseră echipamentele de plecare. Dacă totul mergea bine, spusese Hollis, aveau să se întoarcă până la căderea serii. Dar putea să dureze şi toată ziua. În curtea acoperită de zăpadă, Sara îl îmbrăţişă pe Hollis, apoi pe Michael. Greer şi Amy erau înăuntru cu Alicia. În ultimele douăzeci şi patru de ore, de când îi administrase şi cealaltă jumătate de fiolă, boala ei părea să fi atins o fază de stagnare. Dar încă avea febră mare, iar ochii îi arătau şi mai rău.

— Nu prelungi… până e prea târziu, îi spuse Hollis lui Peter. Ea nu şi-ar fi dorit asta.

Aşteptară. Amy stătea acum lângă Alicia, fără să plece o clipă de la căpătâiul ei. Era limpede pentru toată lumea ce se întâmpla. Până şi cea mai palidă rază de lumină o făcea să tresară, pe când începu iarăşi să forţeze legăturile.

— Se luptă cu virusul, spuse Amy. Dar mi-e teamă că pierde.

Noaptea veni, dar nici urmă de Michael şi Hollis. Peter nu se mai simţise nicicând atât de neajutorat. De ce nu dădea rezultate, cum făcuse la sora Lacey? Dar el nu era doctor; nu puteau decât să presupună ce aveau de făcut. O a doua doză ar fi putut s-o omoare, din câte ştia el. Peter era conştient de faptul că Greer îl urmărea cu privirea, aşteptându-l să ia o decizie. Şi totuşi, nu putea face nimic.

Abia se crăpase de ziuă, când fu trezit de Sara. Peter adormise într-un scaun, cu capul în piept.

— Cred… cred că se întâmplă, spuse ea.

Alicia respira foarte repede. Corpul îi era tot încordat, muşchii gurii îi zvâcneau, ceva i se zvârcolea pe sub piele. Scoase din adâncul gâtlejului un geamăt grav, sleit de puteri. Apoi se destinse. După care o luă de la început.

— Peter!

Se întoarse şi-l văzu pe Greer, stând în pragul uşii.

— E timpul!

Peter se ridică, punându-se între Greer şi patul unde zăcea Alicia.

— Nu!

— Ştiu că-ţi vine greu, dar e un soldat. Un soldat din Forţele Expediţionare. A venit timpul să moară la datorie.

— Am vrut să spun că nu, nu e de obligaţia ta. Întinse mâna: Dă-mi cuţitul, căpitane.

Greer şovăi, scrutând expresia de pe chipul lui Peter.

— Nu trebuie să faci asta.

— Ba da, trebuie.

Nu simţea frică, ci resemnare.

— Vezi tu, i-am promis. Sunt singurul care o poate face.

Încă ezitând, Greer îi dădu cuţitul. O greutate şi o formă cunoscute: Peter văzu că era chiar cuţitul lui, cel pe care i-l lăsase la poartă lui Eustace.

— Aş vrea să rămân singur cu ea, dacă nu vă supăraţi.

Îşi luară cu toţii rămas-bun. Peter auzi uşa deschizându-se, apoi închizându-se la loc. Se duse la fereastră şi scoase una dintre scânduri, lăsând lumina blândă şi cenuşie a dimineţii să pătrundă în încăpere. Alicia gemu şi îşi întoarse capul. Greer avea dreptate. Peter nu-i mai dădea decât câteva minute. Îşi aduse aminte ce spusese Muncey la sfârşit, cât de repede te învăluie. Că voise să-l simtă cum iese din el.

Peter se aşeză pe marginea patului, cu cuţitul în mână. Voia să-i spună ceva, dar cuvintele păreau prea neînsemnate pentru a descrie ce simţea. Rămase în tăcere o clipă, lăsând gândurile despre ea să-i umple mintea. Despre lucrurile pe care le făcuseră sau le spuseseră şi despre ceea ce rămăsese nerostit între ei. Era tot ce putea face.

Ar fi putut să stea aşa o zi, un an, o sută de ani. Dar nu mai putea zăbovi, o ştia prea bine. Se ridică şi se poziţionă pe pat, deasupra ei, cuprinzându-i mijlocul cu picioarele. Ţinea cuţitul cu ambele mâini, vârful atingându-i golul de la baza gâtului. Punctul sensibil. Simţea cum viaţa i se împarte în două: cea care fusese până acum şi cea care avea să urmeze de acum înainte. Simţi cum trupul ei se ridică în întâmpinarea lui, încleştându-se tot din pricina legăturilor. Mâinile îi tremurau, privirea îi era înecată de lacrimi.

— Îmi pare rău, Lish, spuse el şi închise ochii, în timp ce înălţă cuţitul, concentrându-se să adune în el toată forţa de care era în stare ca să se convingă să-l coboare.

Era primăvară şi copilul trebuia să se nască.

Maus avea contracţii de câteva zile. Făcea curat în bucătărie, stătea în pat ori îl privea pe Theo lucrând în grădină, când deodată o săgeta: un junghi scurt în abdomen care îi oprea respiraţia. „E timpul?” o întreba Theo. „Vine? Vine copilul acum?” pentru o clipă, ea îşi întorcea privirea, cu capul plecat într-o parte, de parcă ar fi încercat să audă un sunet îndepărtat. Apoi, devenea din nou atentă la el, oferindu-i un zâmbet liniştitor. „Gata. Vezi? N-a fost nimic. Doar una singură. E în regulă. Întoarce-te la ce făceai, Theo.” Dar de data asta nu mai era nimic. Era în toiul nopţii. Theo visa, un vis simplu, fericit, despre lumina soarelui care cădea pe un câmp auriu, când auzi vocea lui Maus, strigându-l pe nume. Era şi ea în vis, dar n-o putea vedea. Era în faţa lui, apoi în spate, după care nu mai ştia unde era. *Theo.* Conroy schelălăia şi lătra, sărind prin iarbă, ţâşnind departe de el şi venind înapoi la el, rugându-l parcă să-l urmeze. Unde eşti? striga Theo. Unde eşti? *Sunt udă,* răspunse vocea lui Mausami. *Sunt udă toată. Trezeşte-te, Theo. Cred că mi s-a rupt apa.*

Atunci se trezi şi se ridică în picioare, bâjbâind pe întuneric, încercând să-şi încalţe cizmele. Conroy era şi el treaz şi dădea din coadă, vârându-şi boticul lui umed în faţa lui Theo, pe când acesta se aplecă să aprindă lampa.

— E deja dimineaţă? Ieşim afară?

Mausami trase aer printre dinţi.

— Oof!

Îşi arcui spatele pe salteaua lăsată.

— Aau!

Îi spusese ce să facă, de ce avea nevoie. De cearşafuri şi prosoape, pe care să le pună sub ea, pentru sânge şi restul. Un cuţit şi un fir de pescuit pentru cordonul ombilical. Apă, ca să cureţe copilul, şi o pătură în care să-l învelească.

— Nu pleca nicăieri, mă întorc imediat.

— Pe toţi zburătorii, gemu ea, unde aş fi putut să mă duc?

O săgetă încă o contracţie. Întinse mâna după a lui şi i-o strânse cu putere, înfigându-şi unghiile în palma lui, scrâşnind din dinţi de durere. Ah, la *naiba!* apoi se întoarse şi vărsă pe podea.

Încăperea se umplu de un iz de vomă. Conroy crezu că era pentru el, un cadou deosebit. Theo împinse câinele deoparte, după care o ajută pe Mausami să stea sprijinită înapoi pe perne.

— Ceva e în neregulă.

Chipul îi era palid de frică.

— N-ar trebui să doară aşa.

— Ce să fac, Maus?

— Nu ştiu!

Theo dădu fuga în josul scărilor, cu Conroy pe urmele lui. Copilul, venea copilul. Avusese de gând să pună toate proviziile la un loc, dar fireşte că nu o făcuse. În casă era frig de îngheţai, focul se stinsese; copilul avea probabil nevoie de căldură. Puse un braţ de lemne în vatră, după care îngenunche în faţa lui, suflând în tăciuni ca să se aprindă. Aduse nişte cârpe şi o găleată din bucătărie. Vrusese să fiarbă apă, ca s-o sterilizeze, dar nu părea să mai aibă timp pentru asta acum.

— Theo, unde eşti?!

Umplu găleata, luă un cuţit ascuţit şi le duse pe toate sus, în dormitor. Maus stătea acum în capul oaselor, şuviţe lungi din părul ei negru acoperindu-i faţa albă de spaimă.

— Îmi pare rău de podea, spuse ea.

— Mai ai contracţii?

Clătină din cap.

Conroy se întorsese la mizeria de pe podea. Theo îl goni afară, după care se puse în genunchi şi începu să cureţe, ţinându-şi respiraţia. Cât de ridicol: ea urma să nască, iar el strâmba din nas la mirosul vomei.

— Aauuu! făcu Maus.

Până când se ridică el, pe ea o apucaseră deja contracţiile. Îşi trăsese picioarele sub ea, cu călcâiul sub fund. Din colţul ochilor curgeau şiroaie de lacrimi.

— Doare! Doare! strigă ea şi se răsuci deodată într-o parte. Apasă-mă pe spate, Theo!

Nu mai ceruse niciodată acest lucru.

— Unde? Cum să apăs?

Ea ţipă în pernă:

— Oriunde!

El o apăsă cam nesigur.

— Mai jos, pentru numele lui Dumnezeu!

El îşi făcu mâna pumn şi o presă cu încheieturile degetelor; simţi cum se trage înapoi. Numără secundele: zece, douăzeci, treizeci.

— Dureri de spate.

Încercă să-şi tragă răsuflarea.

— Capul copilului îmi apasă coloana. Mă face să vreau să împing. Nu trebuie să împing încă, Theo. Nu mă lăsa să împing.

Se aşeză în patru labe. Purta doar un tricou. Cearşafurile de sub ea erau îmbibate de lichide, emanând un miros cald, dulceag, ca de fân cosit. Îşi aminti visul lui despre câmpie, despre valurile aurii scăldate în razele de soare.

O nouă contracţie; Mausami gemu şi îşi afundă faţa în saltea.

— Nu sta acolo cu mâinile-n sân!

Theo se urcă în pat lângă ea, aşezându-şi pumnul pe coloana ei, şi se aplecă în faţă, presând cu toată puterea.

Trecură ore bune. Contracţiile continuară, dureroase şi intense, pe tot parcursul zilei. Theo rămase cu ea pe pat, apăsându-i coloana, până când îi amorţiră mâinile, până când braţele i se înmuiară de oboseală. Dar, având în vedere prin ce trecea Mausami, acest disconfort era o nimica toată. Doar de două ori plecase de lângă ea, o dată ca să-l cheme pe Conroy din grădină şi încă o dată, la sfârşitul zilei, când îl auzi scheunând la uşă, ca să-l lase afară. Şi de fiecare dată, până când ajungea în capul scărilor, Mausami striga deja după el.

Se întrebă dacă era ceva firesc. Nu avea de unde să ştie. Era oribil, nu se mai termina, era o experienţă cum nu mai trăise în viaţa lui. Se întrebă şi dacă Mausami va mai avea forţa, atunci când va fi momentul, să împingă copilul afară. Între două contracţii, părea să alunece într-un fel de aţipeală; îşi aduna puterile, ştia el, pregătindu-se pentru următorul val de durere care avea să o străbată. Nu putea decât să o apese pe spate, dar asta nu părea să o ajute prea mult. De fapt, părea să nu o ajute deloc.

Aprindea lampa — a doua noapte, se gândi el deznădăjduit, cum putea asta să mai dureze o noapte? — când o auzi pe Maus scoţând un strigăt ascuţit. Se întoarse şi văzu cum curge din ea un sânge apos, prelingându-se în dâre groase de-a lungul coapselor ei.

— Maus, sângerezi!

Ea se puse pe spate, strângându-şi genunchii la piept. Respira foarte repede, iar faţa îi era scăldată în sudoare.

— Ţine-mi picioarele! îngăimă ea.

— Să le ţin acum?

Se aşeză la capul patului şi îi prinse genunchii cu mâinile. La următoarea contracţie, ea se îndoi de mijloc, lăsându-se cu toată greutatea spre el.

— Dumnezeule, îl văd!

Ea se deschisese ca o floare, scoţând la iveală un oval rozaliu acoperit cu păr negru şi lipicios. Apoi, în secunda doi, imaginea dispăru, petalele florii se închiseră, trăgând copilul înapoi înăuntru.

De trei, patru, cinci ori repetă mişcarea; de fiecare dată, copilul apărea şi, la fel de repede, dispărea. Atunci se gândi pentru prima oară: copilul nu vrea să se nască. Copilul ăsta vrea să rămână acolo unde este.

— Ajută-mă, Theo! îl imploră ea, sleită de puteri. Trage-l afară, trage-l afară, te rog, trage-l afară!

— Trebuie să mai împingi o dată, Maus.

Ea părea complet neajutorată, pe punctul de a ceda definitiv.

— Mă asculţi? Trebuie să împingi!

— Nu pot, nu pot!

Atunci o lovi următoarea contracţie; ea îşi dădu capul pe spate şi scoase un ţipăt animalic de durere.

— Împinge, Maus, împinge!

Făcu întocmai; împinse. Când capul copilului ieşi la vedere, Theo întinse mâna şi îşi strecură degetul arătător înăuntrul ei, în căldura şi umiditatea de acolo. Simţi curbura unei orbite, umflătura delicată a unui nas. Nu putea să tragă copilul afară, nu avea de ce să-l prindă, copilul trebuia să vină la el. Se dădu înapoi şi aşeză o mână sub ea, apăsându-i genunchii cu umărul ca să se opună sforţării ei.

— Aproape am reuşit! Nu te opri!

Atunci, ca şi cum atingerea mâinii lui îi dăduse dorinţa de a se naşte, copilul îşi scoase capul, alunecând afară din ea. O apariţie de o ciudăţenie nemaipomenită, cu urechi, nas, gură şi nişte ochi mari, ca de broască. Theo îi cuprinse în palme curbura netedă şi umedă a craniului. Cordonul ombilical, un tub translucid, prin care circula sângele, îi era înfăşurat în jurul gâtului. Deşi nimeni nu-i spusese să facă asta, Theo strecură un deget pe sub el, scoţându-i-l cu băgare de seamă. Apoi, înăuntrul lui Mausami, îşi trecu degetul pe sub braţul copilului şi trase.

Odată eliberat, trupuşorul cald, cu piele albăstruie şi alunecoasă, umplu palmele lui Theo cu a lui căldură. Băiat. Copilul era băiat. Şi totuşi, încă nu respirase şi nici nu scosese vreun sunet. Sosirea lui pe această lume era incompletă, însă Maus îi explicase destul de bine ce avea de făcut în continuare. Theo întoarse bebeluşul, sprijinindu-i trupul slăbuţ pe braţul lui şi cuprinzându-i faţa în palme; începu să frece copilul pe spate, mişcându-şi circular degetele mâinii libere. Inima îi bătea nebuneşte în piept, dar nu se panică; îşi păstra mintea limpede şi se concentra în întregime asupra acestei unice îndeletniciri.

— Haide, spunea el, haide, respiră. După toate prin câte ai trecut, asta nu e chiar atât de greu, nu?

Copilul doar ce se născuse, însă Theo simţea deja că se afla în stăpânirea lui — cum se putea ca, prin simplul fapt că exista, fiinţa asta mică şi cenuşie din braţele lui să anuleze toate celelalte căi prin care Theo ar mai fi putut trăi?

— Haide, bebeluşule, fă-o! Deschide-ţi plămânii şi respiră!

Şi atunci o făcu. Theo îi simţi cum i se umflă pieptul micuţ, auzi un clic, apoi simţi pe mână ceva cald şi lipicios, ca un strănut. Bebeluşul trase aer în piept pentru a doua oară, umplându-şi plămânii, iar Theo simţi cum forţa vieţii începe să curgă prin el. Theo îl întoarse şi se întinse după o cârpă. Copilul începu să plângă, dar nu cu ţipetele puternice la care se aşteptase, ci mai degrabă cu nişte scâncete. Îi şterse năsucul, buzele şi obrăjorii şi îi scoase cu degetul ultimele mucozităţi din gură, după care îl aşeză, cu cordonul ombilical încă netăiat, la pieptul lui Mausami.

Arăta extenuată, avea pleoapele grele şi era sleită de puteri. În colţul ochilor îi apăruseră câteva riduri care nu erau acolo până mai ieri. Însă reuşi să afişeze un zâmbet slab, dar plin de recunoştinţă. Se terminase. Copilul se născuse, copilul venise în sfârşit pe lume.

Puse o pătură peste copil, peste amândoi, şi se aşeză lângă ei pe pat, după care nu se mai putu abţine: izbucni în plâns.

Era noapte când Theo se trezi cu un gând: Unde era Conroy?

Maus şi copilul dormeau. Hotărâseră — sau, mai degrabă, Maus hotărâse, iar Theo se învoise numaidecât — să-i dea numele Caleb. Îl înveliseră strâns într-o pătură şi îl puseră pe saltea, lângă ea. Aerul din încăpere era încă greu, purtând mirosul bogat, dulceag, ca de pământ, al sângelui, al sudorii şi al naşterii. Dăduse de mâncare bebeluşului sau cel puţin încercase — laptele avea să apară abia peste o zi sau două — şi ciuguli şi ea câte ceva, nişte piure făcut din cartofii din pivniţă şi câteva muşcături dintr-un măr zaharisit din rezerva de iarnă. Cât de curând, va avea nevoie de proteine, Theo ştia prea bine; dar erau o mulţime de animale mici prin jur pe care să le vâneze, acum că vremea se mai încălzise. De cum se linişteau, avea să plece la vânătoare.

Deodată, îşi dădu seama că nu aveau să mai plece nicicând din locul ăsta. Aveau tot ce le trebuie ca să înceapă aici o viaţă nouă. Casa rezistase trecerii timpului, aşteptând pe cineva care s-o transforme din nou într-un cămin. Se întrebă de ce îi luase atât să-şi dea seama de asta. Când Peter se va întoarce, asta îi va spune Theo. Poate că era într-adevăr ceva pe muntele ăla sau poate că nu. Nu conta. Asta era casa lor; nu voia să mai plece vreodată.

Rămase acolo o vreme, chibzuind asupra lucrurilor, cuprins de o uimire mută care părea să se fi cuibărit în cel mai ascuns cotlon al minţii lui. În cele din urmă însă oboseala îşi spuse cuvântul. Se cuibări lângă ei şi adormi numaidecât.

Acum că se trezise, îşi dădu seama că uitase complet de Conroy. Îşi scotoci mintea, încercând să-şi amintească ultima dată când fusese conştient de prezenţa câinelui. Târziu, pe la apus, Conroy începuse să schelălăie, cerând să fie lăsat afară. Theo o făcuse în grabă, nevrând s-o lase singură pe Maus nici măcar o secundă. Conroy nu se aventura niciodată prea departe, iar de cum termina, obişnuia să zgârie la uşă. Theo fusese atât de îngrijorat, încât pur şi simplu trântise uşa şi dăduse fuga înapoi pe scări, uitând cu totul de câine.

Asta până acum. Era ciudat, se gândi el, că nu auzise nici măcar un sunet. Nu zgâriat la uşă, nu lătrat de afară. Câteva zile după ce găsise acele urme în hambar, Theo începuse să fie cu ochii în patru, fără să se îndepărteze prea mult de casă şi ţinând mereu puşca la îndemână. Nu-i spusese nimic lui Mausami, nevrând s-o îngrijoreze. Dar pe

măsură ce timpul trecea, fără alte indicii, îşi lăsă mintea să se preocupe de chestiunea mult mai presantă a bebeluşului. Ajunsese să se întrebe dacă nu cumva interpretase greşit ce văzuse. Poate că urmele erau chiar ale lui, iar conserva, ceva ce Conroy adunase de prin gunoaie.

Se ridică fără zgomot, după care luă lampa, cizmele şi puşca de la locul ei de după uşă şi coborî în sufragerie. Se aşeză pe trepte ca să-şi încalţe cizmele, fără să se mai obosească să lege şireturile; aprinse un vreasc de la cărbunii din foc şi cu el, fitilul lămpii, apoi deschise uşa.

Se aşteptase să-l găsească pe Conroy dormind pe prispă, însă locul era gol. Ridicând lampa ca să vadă mai bine, Theo păşi în curte. Nu se zărea luna, nici măcar stelele; sufla un vânt umed de primăvară, aducător de ploaie. Îşi ridică privirea la ceaţa care învăluia totul, o rază de lumină căzându-i pe sprâncene şi pe obraji. Câinele, încotro o fi fugit, avea să fie bucuros să-l vadă. Va vrea să intre şi să se adăpostească de ploaie.

— Conroy! strigă el. Conroy, unde eşti?

Dependinţele din jur rămăseseră cufundate în tăcere. Oricum Conroy nu se arătase vreodată interesat de vreuna dintre aceste clădiri, ca şi cum, printr-un instinct câinesc, ştia că nu aveau nicio valoare. Erau lucruri înăuntru, bărbatul şi femeia se foloseau de ele, dar la ce-i trebuiau lui?

Theo înainta încet de-a lungul potecii, cu puşca strânsă într-o mână, în vreme ce, cu cealaltă, inunda locul cu lumina lămpii lui. Dacă ploaia s-ar fi pornit în adevăratul sens al cuvântului, nu credea că ar fi putut s-o menţină aprinsă. Câinele ăla afurisit! îşi zise. Acum şi-a găsit să fugă.

— La naiba, Conroy, unde eşti?

Theo îl găsi zăcând la baza ultimei dependinţe. Ştiu pe dată că animalul era mort. Trupul lui slab rămase nemişcat, blana îi era îmbibată de sânge.

Apoi, venind din casă — sunetul călătorind până la el cu viteza unei săgeţi care-i străpunse mintea de groază — o auzi pe Mausami ţipând.

Treizeci de paşi, patruzeci, o sută: lampa nu mai era, o scăpase jos, lângă trupul lui Conroy, în vreme ce el gonea prin întuneric, cu şireturile desfăcute, care i se băteau pe rând de picioare. Ajunse pe prispă dintr-un salt, deschise uşa cu sălbăticie şi ţâşni în sus pe scări.

Dormitorul era gol.

Hălădui prin casă, strigând-o întruna. Nu erau semne că se dusese vreo luptă; Maus şi bebeluşul pur şi simplu dispăruseră. Dădu fuga până în bucătărie şi ieşi prin spate, la timp cât să o audă ţipând din nou, un sunet ciudat de înăbuşit, de parcă ar fi încercat să ajungă la el de la mare adâncime.

Era în hambar.

Intră cu paşi mari, dând buzna pe uşă, rotindu-şi corpul ca să cerceteze întunericul dinăuntru cu puşca. Maus era pe bancheta din spate a Volvoului, cu bebeluşul strâns la piept. Îi făcea disperată cu mâna, cuvintele ei fiind înăbuşite de geamul gros.

— Theo, în spatele tău!

Se întoarse şi, chiar atunci, puşca îi fu azvârlită cât colo, de parcă ar fi fost o rămurică. Apoi ceva îl apucă, nu doar de o singură parte, ci cu totul; Theo simţi cum este ridicat în aer. Maşina cu Mausami şi copilul înăuntru rămăsese undeva dedesubt, în vreme ce el zbura prin întuneric. Lovi capota maşinii cu o izbitură metalică, rostogolindu-se şi căzând apoi pe pământ cu faţa în sus; acel ceva, acelaşi, îl apucă iar şi se trezi din nou în aer. Apoi fu izbit de perete, de data asta, cu rafturile lui pline cu scule şi canistrele de combustibil. Fu aruncat în el cu faţa, sticla spărgându-se, lemnul frângându-se, totul prăbuşindu-se într-o ploaie de zgomote; pe când pământul îi ieşi în întâmpinare, încet, apoi iute şi, în cele din urmă, tot deodată, simţi frântura osului.

Agonie. Stele îi apărură dinaintea ochilor, stele adevărate. Îl ajunse gândul, întocmai ca un mesaj venit din depărtări, că îi suna ceasul. Sau că era mort deja. Viralul probabil că îl omorâse deja. Dar asta urma să se întâmple cât de curând. Simţea în gură gustul sângelui, ochii îl înţepau. Zăcea cu faţa pe podeaua hambarului, cu un picior, cel rupt, răsucit sub el; creatura era acum deasupra lui, o umbră ameninţătoare, pregătită să atace. Era mai bine aşa, se gândi Theo. Mai bine ca viralul să-l omoare pe el primul. Nu voia să vadă ce avea să i se întâmple lui Mausami şi copilului. Prin negura creierului său zdruncinat, o auzi strigându-l.

Nu te uita, Maus, îşi spuse în sinea lui. Te iubesc. Nu te uita.

PARTEA A XI-A CREATURA NOUĂ

„N-ai cum, frumos amic, bătrân să-mi fii,
Ca-atunci, când ochiu-ntâi ţi l-am zărit,
Frumuseţea-ţi pare.”
SHAKESPEARE, *Sonetul 104,* în traducerea lui George Volceanov

71

Coborâră muntele când râul începuse să se dezgheţe, înaintând prin zăpadă. Coborâră toţi ca unul, cu rucsacurile la spate şi cu tăişurile la vedere. Coborâră în vale, Michael la volanul vehiculului şenilat, cu Greer alături, ceilalţi pe capotă, cu vântul şi soarele în faţă. Ajunseră jos în sfârşit, în ţinutul sălbatic pe care şi-l revendicaseră.

Se duceau acasă.

Fuseseră pe munte mai bine de o sută douăsprezece zile. În tot acest timp, nu văzuseră nici măcar un viral. După ce traversaseră culmea, continuase să ningă zile în şir, fiind siliţi astfel să rămână la adăpostul unui vechi hotel. O clădire imensă, din piatră, cu uşile şi ferestrele acoperite cu plăci de lemn, fixate cu şuruburi groase. Se aşteptaseră să găsească înăuntru cadavre, însă locul era gol, mobila din jurul şemineului foaierului era acoperită cu cearşafuri albe, fantomatice, cămara din bucătărie ticsită cu tot felul de conserve, multe dintre ele încă având etichetă. La etaj, un labirint de dormitoare, iar la subsol, o centrală termică, tăcută şi, aliniate de-a lungul pereţilor, suporturi pentru schiuri. Locul era la fel de rece ca un mormânt. Nu ştiau dacă hornul era înfundat; era, cel puţin, plin cu frunze şi cuiburi de păsări. Nu le rămânea de făcut decât să aprindă focul şi să spere. În birou, găsiseră cutii cu hârtii puse bine într-un dulap; le răsuciră şi le puseră pe foc, iar cu toporul lui Peter făcură bucăţi vreo două scaune din sala de mese. După câteva minute de afumare, încăperea fu inundată de lumină şi căldură. Aduseră saltele de la etajul al doilea şi se culcară lângă foc, în vreme ce afară zăpada continua să se aştearnă.

Găsiseră vehiculele şenilate a doua zi: trei la număr, odihnindu-se în garajul din spatele hotelului.

— Crezi că poţi face vreo chestie din asta să meargă? îl întrebase Peter pe Michael.

Îi luase aproape toată iarna. Cu toţii începuseră să-şi piardă cumpătul, fiind nerăbdători să plece. Zilele erau mai lungi, iar soarele părea să nu ofere decât o căldură îndepărtată, uitată; totuşi, zăpada era din ce în ce mai mare, ridicându-se în troiene înalte de-a lungul zidurilor hotelului. Puseseră pe foc mare parte din mobilier, plus balustradele de pe verandă. Din cele trei vehicule, Michael reuşi să facă rost de suficiente piese cât să pună unul pe picioare sau, cel puţin, aşa crezuse el; combustibilul era problema. Rezervorul cel mare

din spatele garajului era gol, mâncat de rugină. Nu avea decât ce mai rămăsese în vehicule, câţiva litri, şi aceia plini de impurităţi. Îl turnă în găleţi de plastic cu ajutorul unor pâlnii acoperite cu cârpe. Îl lăsă să se decanteze peste noapte, după care repetă procesul, de fiecare dată îndepărtând şi mai multe reziduuri, dar totodată împuţinându-şi stocul. Până când ajunse să fie mulţumit, nu-i rămăseseră decât nouăsprezece litri, pe care îi turnă înapoi în vehicul.

— Nu promit nimic, îi avertiză el pe ceilalţi.

Făcuse tot ce-i stătuse în puteri să cureţe rezervorul, trecând prin el litri întregi de zăpadă topită, însă nu-i trebuia mult să înfunde vreo conductă de carburant.

— Afurisenia asta ar putea să sară în aer la o sută de metri de aici, spuse el, deşi ştia că nu aveau să-i ia avertismentul în serios.

Era o dimineaţă senină când scoaseră vehiculul din garaj şi încărcară în el echipamentul. Ţurţuri uriaşi, ca nişte dinţi lungi şi strălucitori, atârnau de jgheaburile hotelului. Greer, care îl ajutase pe Michael cu reparaţiile — se dovedise că fusese mecanic cândva şi că ştia câte ceva despre motoare — ocupa locul din dreapta, lângă el. Ceilalţi aveau să meargă pe capotă, o platformă lată de metal cu câte o balustradă de-o parte şi de alta. Îi dăduseră jos plugul ca să mai reducă din greutate, sperând să mai câştige astfel câţiva kilometri cu puţinul combustibil pe care îl aveau.

Michael lăsă în jos geamul şi strigă dinapoia maşinii:

— S-a urcat toată lumea?

Peter lega ultimul echipament de partea din spate a vehiculului. Amy îşi ocupase locul lângă balustradă; Hollis şi Sara erau dedesubt, dându-i schiurile.

— Staţi aşa, spuse el. Se ridică şi îşi duse mâinile căuş la gură: Lish, hai să mergem!

Ea ieşi din hotel. Ca ei toţi, de altfel, era îmbrăcată cu o jachetă roşie din nailon, pe spatele căreia erau trecute cuvintele PATRULA DE SCHI, ghete mici, din piele, care se potriveau la schiuri, în vreme ce colanţii îi erau acoperiţi până la genunchi de o pereche de şosete lungi de lână. Părul îi crescuse la loc, într-o nuanţă şi mai aprinsă de roşu, mare parte din el fiind acum ascunsă sub marginea şepcii cu cozoroc lung. La ochi purta nişte ochelari fumurii, cu apărătoare de piele prinse de lentile, care îi atârnau de-o parte şi de alta a feţei ca nişte urechi.

— Se pare că suntem tot mereu pe drumuri, răspunse ea. Am vrut doar să-mi iau rămas-bun de la locul ăsta.

Stătea pe marginea verandei, la zece metri depărtare, cam la acelaşi nivel cu vehiculul de zăpadă. Peter îşi dădu seama din zâmbetul ce-i încolţise pe faţă şi din felul cum îşi plecase capul, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, ce avea de gând să facă, măsurând din ochi

distanţa şi unghiul. Îşi scoase şapca, lăsându-şi liber părul ei roşu în bătaia soarelui, şi o îndesă înăuntrul gecii cu arici; făcu trei paşi în spate, cu genunchii îndoiţi. Mâinile, pe care le ţinea pe lângă corp, îi tremurară o clipă, după care rămaseră nemişcate. Se înălţă pe vârfuri.

— Lish…

Prea târziu; două salturi iuţi şi se ridică. Veranda unde stătuse până atunci rămase goală; Alicia zbura. Asta da privelişte, îşi spuse Peter în sinea lui. Alicia Blades, Cel Mai Tânăr Căpitan După Ziua Aceea, Alicia Donadio, Ultimul Expediţionar, în aer. Plana spre soare, cu braţele întinse în lături, cu picioarele lipite; când atinse punctul culminant al ascensiunii ei, îşi puse bărbia în piept şi se dădu peste cap, îndreptându-şi călcâiele spre vehicul, cu braţele ridicate, trupul ei coborând înspre ei ca o săgeată. Lovi platforma cu un zdrăngănit metalic, lăsându-se pe vine ca să absoarbă forţa impactului.

— Să fiu al naibii! făcu Michael de la volan. Ce-a fost asta?

— Nimic, răspunse Peter, încă simţind vibraţia metalică a aterizării ei reverberându-i în oase. Doar Lish.

Alicia se ridică în picioare şi bătu în geamul cabinei.

— Linişteşte-te, Michael!

— Pe toţi zburătorii! Am crezut că a sărit în aer motorul.

Hollis şi Sara se urcară şi ei; Alicia îşi ocupă locul lângă balustradă şi se întoarse spre Peter. Chiar şi prin sticla colorată a ochelarilor, Peter îi putea zări portocaliul palpitând al ochilor.

— Scuze, zise ea cu un rânjet vinovat. Am crezut că o să-mi iasă.

— Nu cred că o să mă obişnuiesc vreodată cu tine făcând asta, spuse el.

Cuţitul nu mai coborâse. Sau, mai degrabă, coborâse, până când deodată se opri în loc.

Totul se oprise în loc.

Era Alicia, care îl prinsese pe Peter de încheieturile mâinilor. Imobilizând tăişul în cădere, la doar câţiva centimetri depărtare de pieptul ei. Rupsese legăturile, de parcă ar fi fost din hârtie. Peter îi simţea forţa din braţe, uriaşă, mai mult decât omenească, şi îşi dădu seama că era prea târziu.

Dar, când ea deschise ochii, o văzu pe Alicia.

— Dacă nu te deranjează, Peter, spusese ea, ai putea să tragi obloanele alea? E chiar multă, prea multă lumină aici.

Creatura Nouă. Aşa îi spuneau acum. Niciuna, nici alta, dar cumva amândouă la un loc. Nu putea detecta viralii, aşa cum făcea Amy, nu putea să le audă întrebările, marile supărări ale lumii. Din toate punctele de vedere, semăna cu vechea Alicia, aceeaşi care fusese dintotdeauna, cu o singură excepţie:

Când voia, putea să facă cele mai uimitoare lucruri.

Dar, se gândi Peter, când nu făcuse ea lucruri uimitoare?

Vehiculul îşi dădu obştescul sfârşit când fundul văii doar ce intrase în câmpul lor vizual. Un pufnit şi un şuierat, urmate de pufăitul ultimului vălătuc de fum din ţeava de eşapament sleită de puteri; se târâră alţi câţiva metri, după care se opriră de tot.

— Asta a fost, le strigă Michael din cabină. De aici o luăm la picior.

Toată lumea se dădu jos. Peter putea auzi, ridicându-se dintre copacii de dedesubt, ropotul râului umflat. Destinaţia lor era garnizoana, pe puţin două zile de mers prin zăpada fleşcăită. Îşi descărcaseră echipamentul şi îşi puseseră schiurile. Învăţaseră mişcările de bază dintr-o carte găsită la hotel, un volum subţire numit *Principiile schiatului nordic*, cu toate că din poze şi din vorbe părea mult mai uşor decât era de fapt. Greer, dintre toţi, abia dacă putea să se ţină pe picioare şi, chiar şi atunci când reuşea, ajungea în final să intre în vreun copac. Amy se străduia cât putea să-l ajute — ea prinsese numaidecât, alunecând şi înaintând cu o graţioasă uşurinţă — şi îi arăta ce să facă.

— Uite aşa, îi spunea ea. Ca şi cum ai zbura pe zăpadă. E simplu.

Nu era simplu, nici pe departe, iar ceilalţi îşi luaseră şi ei porţia de căzături, dar, cu puţin exerciţiu, reuşiră cu toţii să se descurce cât de cât.

— Gata, toată lumea? întrebă Peter, pe când îşi strângea bine legăturile.

Din partea grupului primi un murmur de încuviinţare. Era abia prima jumătate a zilei, soarele înălţându-se sus pe cer.

— Amy?

Fata dădu din cap.

— Cred că suntem în regulă.

— Foarte bine. Toată lumea să fie cu ochii-n patru!

Traversară râul pe vechiul pod de fier, cotiră spre vest, petrecură o noapte sub cerul liber şi ajunseră la garnizoană la sfârşitul celei de-a doua zile. Primăvara sosise în vale. La această altitudine joasă, mare parte din zăpadă se topise deja, pământul de sub ea prefăcându-se în mocirlă. Renunţară la schiuri pentru Humvee-ul pe care batalionul îl lăsase în urmă, se aprovizionară cu mâncare, combustibil şi arme din depozitul subteran şi porniră din nou la drum.

Puteau duce suficient combustibil cât să le ajungă până la graniţa cu Utah. Ba poate şi puţin mai departe. După aceea, dacă nu aveau să mai facă rost, ar fi continuat iarăşi pe jos. O tăiară prin sud, ocolind dealurile, printr-un ţinut uscat, cu bolovani roşii ca sângele ce se înălţau pretutindeni în jurul lor în formaţiuni nemaivăzute. Peste noapte, se adăposteau şi ei pe unde puteau — într-un siloz de grâu, în spatele unei camionete, într-o staţie de benzină în formă de cort

indian.

Ştiau că nu sunt în siguranţă. Cei ai lui Babcock erau morţi, dar mai erau şi alţii. Cei ai lui Sosa. Cei ai lui Lambright. Cei ai lui Bafees, Morrison, Carter şi restul. Asta aflaseră, asta le arătase Lacey atunci când explodase bomba şi Amy atunci când stătuse în mijlocul Celor Mulţi, care zăceau în zăpadă şi aşteptau să moară. Aflaseră ce anume erau Cei Doisprezece şi mai mult decât atât: cum să-i elibereze pe ceilalţi.

— Cred că cea mai apropiată analogie ar fi cu albinele, le spusese Michael.

În timpul lungilor zile petrecute pe munte, Peter le dăduse şi celorlalţi să citească dosarele de la Lacey; grupul petrecuse multe ore dezbătând subiectul. Dar, în cele din urmă, Michael fusese cel care lansase ideea ce lega toate faptele la un loc.

— Aceşti Doisprezece subiecţi originali, continuă arătând către dosare, sunt ca nişte mătci, fiecare prezentând o variantă diferită a virusului. Purtătorii acelei variante fac parte dintr-un imaginar colectiv şi menţin legătura cu gazda originală.

— Cum ţi-ai dat seama de asta? întrebă Hollis.

Dintre toţi, el era cel mai sceptic, contestând fiecare argument.

— După cum se mişcă, pentru început. Nu ţi-a sărit niciodată în ochi? Tot ceea ce fac pare atât de bine coordonat, pentru că aşa şi *este*, după cum ne-a spus şi Olson. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai logic. Faptul că se deplasează numai în cete — la fel fac şi albinele, în roiuri. Pariu că şi ei trimit înainte iscoade, ca să găsească noi ascunzători, cum era aceea din mină. Şi aşa se explică de ce iau o persoană din zece. Gândeşte-te la asta ca la un fel de reproducere, o modalitate de a duce mai departe o linie virală.

— Ca un fel de descendenţă? întrebă Sara.

— E prea frumos spus. Vorbim de *virali* aici, nu uitaţi. Dar, da, presupun că poţi să-i spui şi aşa.

Peter îşi aduse aminte de ceva ce-i spusese Vorhees, faptul că viralii — care era cuvântul? — se grupau. Spuse acest lucru şi celorlalţi.

— Se potriveşte, fu de acord Michael, dând din cap. A rămas foarte puţin vânat de talie mare. Oameni aproape deloc. Nu mai au ce să mănânce şi nici gazde noi pe care să le infecteze. Sunt o specie ca oricare alta, programată să supravieţuiască. Aşa că se adună laolaltă ca şi cum asta e o formă de adaptare, de a-şi conserva energia.

— Vrei să spui că… acum sunt slăbiţi? îndrăzni Hollis.

Michael chibzui la această idee, frecându-şi barba rară.

— „Slăbit" este un termen relativ, răspunse el precaut, dar aş zice că da. Să ne întoarcem la analogia cu albinele. Tot ce face roiul este ca să-şi protejeze matca. Dacă Vorhees avea dreptate, atunci ce vedeţi este o construcţie în jurul fiecăruia dintre Cei Doisprezece originali.

Cred că peste asta dăduserăm noi la Rai. Ei au nevoie de noi şi au nevoie de noi vii. Pariu că există alte unsprezece astfel de stupuri mari pe acolo, pe undeva.

— Şi dacă le-am putea găsi? întrebă Peter.

Michael se încruntă:

— Ţi-aş spune că mi-a părut bine că te-am cunoscut.

Peter se apleacă înainte.

— Dar dacă am face-o? Dacă i-am găsi pe subiecţii din grupul Celor Doisprezece care au mai rămas şi i-am omorî?

— Când matca moare, roiul moare şi el.

— Cum s-a întâmplat cu Babock. Cum s-a întâmplat cu Cei Mulţi.

Michael le aruncă celorlalţi o privire neliniştită.

— Uitaţi cum stă treaba, e doar o teorie. Am văzut ce-am văzut, dar aş putea să mă înşel. Şi asta nu rezolvă prima problemă: cum să-i găsim? E un continent mare. Ar putea fi oriunde.

Peter deveni brusc conştient că toată lumea se uită la el.

— Peter?

Sara fu cea care vorbi, aşezată pe scaunul de lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

Întotdeauna se întorc acasă, se gândi el.

— Cred că ştiu unde sunt, răspunse Peter.

Îşi continuară drumul. Era a cincea noapte pe care o petreceau sub cerul liber — erau în Arizona, în apropiere de graniţa cu Utah — când Greer se întoarse spre Peter şi-i spuse:

— Curios lucru, dar întotdeauna am crezut că e o făcătură.

Stăteau în jurul focului făcut din tufe pitice, un compromis împotriva frigului. Alicia şi Hollis stăteau de pază, patrulând de jur împrejurul perimetrului; ceilalţi adormiseră. Se aflau într-o vale întinsă şi pustie, adăpostindu-se peste noapte sub un pod ridicat peste un pârâiaş secat.

— Ce anume?

— Filmul. *Dracula.*

Greer slăbise în ultimele săptămâni. Părul îi crescuse din nou într-o periuţă cenuşie, iar acum avea o barbă în toată regula. Îţi venea greu să-ţi aduci aminte de vremurile când nu era unul dintre ei.

— N-ai văzut sfârşitul, nu-i aşa?

Noaptea aceea de învălmăşeală lui Peter îi părea ceva foarte îndepărtat. Îşi concentră mintea, încercând să-şi amintească ordinea evenimentelor.

— Ai dreptate, spuse el în cele din urmă. Erau pe cale s-o omoare pe fată când a venit Plutonul Albastru. Harker şi cu celălalt, Van Helsing. Ridică din umeri: într-un fel, m-am bucurat că n-a trebuit să văd partea aia.

— Vezi tu, tocmai asta e. N-o omoară pe fată. Îl omoară pe *vampir*. Îi înfige un ţăruş afurisitului drept în punctul slab. Şi, uite aşa, Mina se trezeşte, la fel de proaspătă ca întotdeauna.

Greer ridică din umeri.

— Ca să-ţi spun drept, n-am crezut niciodată partea asta. Dar acum nu mai sunt aşa de sigur. Nu după ce am văzut pe munte. Făcu o pauză, apoi continuă: Tu chiar crezi că şi-au adus aminte cine sunt? Că n-au putut să moară până ce nu au făcut-o?

— Aşa spune Amy.

— Şi tu o crezi.

— Da.

Greer dădu din cap, lăsând să treacă o clipă de răgaz.

— Ciudat, mi-am petrecut toată viaţa încercând să-i omor. Dar nu m-am gândit niciodată că au fost cândva oameni. Din nu ştiu ce motiv, aspectul ăsta nu conta. Acum însă mi-e milă de ei.

Peter înţelegea ce voia să zică; se gândise şi el la acelaşi lucru.

— Sunt doar un soldat, Peter. Sau cel puţin am fost. Tehnic vorbind, mai dezertor de atât nu se poate. Dar tot ceea ce s-a întâmplat a fost cu un *motiv*. Până şi faptul că sunt aici acum, cu tine. Eu zic că e mai mult decât o întâmplare.

Peter îşi aduse aminte de povestea pe care i-o spusese Lacey, cea despre Noe şi corabie, şi îşi dădu seama de ceva la care nu se gândise înainte. Noe nu a fost singur. Mai erau şi animalele, desigur, dar asta nu era tot. Îşi luase şi familia cu el.

— Ce crezi că ar trebui să facem? întrebă el.

Greer scutură din cap.

— Nu cred că sunt eu în măsură să-ţi răspund. Tu eşti cel care are fiolele alea în rucsac. Femeia aceea ţi le-a dat ţie şi nu altcuiva. Din câte văd eu, prietene, decizia îţi aparţine. Se ridică, luându-şi cu el şi puşca. Dar, vorbind din perspectiva unui soldat, încă zece ca Donadio ar fi o armă pe cinste.

Nu mai vorbiră în acea noapte. Moab era la două zile depărtare.

Se apropiară de fermă dinspre sud, cu Sara la volanul Humveeului şi cu Peter pe capotă, uitându-se prin binoclu.

— Vezi ceva? întrebă Sara.

Era într-o după-amiază târzie. Sara opri maşina în întinsul nesfârşit al văii. Începuse să sufle un vânt puternic, uscat, care-i întuneca vederea lui Peter. După patru zile călduroase, temperatura scăzuse din nou, ajungând să fie la fel de frig ca iarna.

Peter se dădu jos, suflând în mâini să se încălzească. Ceilalţi se strânseseră pe banchetă, cu tot cu echipament.

— Văd clădirile. Nu e nicio mişcare. E prea mult praf.

Rămaseră tăcuţi cu toţii, temându-se de ce aveau să găsească. Măcar

aveau combustibil; la sud de oraşul Blanding, dăduseră peste — de fapt, trecuseră cu maşina peste — un mare depozit de combustibil, două duzini de rezervoare mâncate de rugină, ce se ridicau deasupra pământului ca nişte ciuperci uriaşe pe un câmp. Îşi dădură seama că, dacă îşi planificau cum trebuie ruta, căutând prin aerodromuri şi oraşele mai mari, mai ales cele traversate de căi ferate, vor reuşi să găsească suficient combustibil utilizabil cât să se poată întoarce acasă, atâta vreme cât ar fi rezistat şi Humvee-ul.

— Mergi înainte, spuse Peter.

Sara o ţinu uşor înainte, pe o stradă mărginită de căsuţe. Peter se gândi, cu un gol în stomac, că locul arată ca atunci când îl găsiseră prima oară. Cu siguranţă că Theo şi Mausami trebuie să fi auzit sunetul motorului şi să fi ieşit din casă de-acum. Sara se duse până în dreptul verandei şi opri motorul; toată lumea ieşi din maşină. Dinăuntru nu răzbătea niciun sunet şi nicio mişcare.

Alicia rupse tăcerea, atingându-l pe Peter pe umăr:

— Lasă-mă să mă duc eu.

Însă el clătină din cap.

— Nu, o fac eu.

Urcă pe prispă şi deschise uşa. Văzu pe dată că totul era schimbat. Mobila fusese mutată, camera părea mai confortabilă, chiar primitoare. Nişte fotografii vechi se înşirau pe policioara de deasupra şemineului plin de cenuşă. Se apropie, vrând să-i simtă căldura, însă focul se stinsese de mult.

— Theo?

Niciun răspuns. Intră în bucătărie, unde totul era ordonat, curăţat şi pus la locul lui. Îşi aduse aminte, cu un fior rece, de povestea pe care i-o spusese Vorhees despre oraşul dispărut — cum se numea? Homer. Homer, din Oklahoma. Farfuriile erau încă pe masă, totul în jur curat lună, numai oamenii lipseau cu desăvârşire.

În capul scărilor dădu de un coridor strâmt, cu două uşi, una pentru fiecare dormitor. Peter o deschise uşor pe prima. Camera era goală, neatinsă.

Fără să-şi piardă speranţa, Peter deschise şi a doua uşă.

Theo şi Maus erau întinşi pe patul cel mare, adormiţi. Maus era întoarsă cu spatele, cu o pătură pe umeri şi cu părul ei negru revărsat peste pernă; Theo stătea cu faţa în sus, într-o poziţie rigidă, piciorul stâng fiindu-i în atele de la gleznă până la şold. Între cei doi, ivindu-se de după nenumăratele straturi de scutece cu care era înfăşat, se zărea feţişoara unui bebeluş.

— Să fiul al naibii! făcu Theo, deschizând ochii şi zâmbi, lăsând să se vadă o serie de dinţi sparţi. Ia uite cine a venit.

Primul lucru pe care îl făcu Maus fu să-i roage să-l îngroape pe Conroy. Ar fi făcut-o chiar ea, numai că nu se simţea în stare. Trebuind să îngrijească de Theo şi de copil, fusese nevoită să-l lase să zacă acolo trei zile, adică încă de la atac. Peter căra ce mai rămăsese din animal până la mormintele din curte, unde Hollis şi Michael săpară o groapă lângă ceilalţi, aducând pietre ca să marcheze locul în aceeaşi manieră. Dacă n-ar fi fost pământul proaspăt scormonit, mormântul lui Conroy nu ar fi fost cu nimic diferit.

Cum supravieţuiseră atacului din hambar era un lucru pe care nici Theo, nici Mausami nu-l puteau explica întru totul. Ghemuită în partea din spate a maşinii, cu bebeluşul Caleb strâns la piept şi cu faţa la podea, Mausami auzise împuşcătura; ridicându-şi capul, îl văzu pe viral zăcând pe duşumeaua hambarului, mort, şi presupuse că Theo fusese cel care îl împuşcase. Însă Theo susţinea că nu-şi aducea aminte să fi făcut asta, arma însăşi aflându-se la câţiva metri depărtare, lângă uşă — deci imposibil de ajuns la ea. Când auzise împuşcătura, el avea ochii închişi; următorul lucru de care îşi aducea aminte era chipul lui Maus stând deasupra lui în întuneric şi strigându-l pe nume. Presupuse atunci singurul lucru logic: că ea fusese. Că pusese cumva mâna pe puşcă şi că trăsese, salvându-i astfel pe toţi.

Însă asta lăsa loc prezenţei nevăzute a unei a treia persoane — proprietarul urmelor găsite de Theo în hambar. Dar cum putea o astfel de persoană să ajungă tocmai la momentul potrivit şi apoi să fugă fără să fie observată — şi, cel mai curios lucru dintre toate, de ce ar fi vrut el sau ea să facă un asemenea gest — era de neexplicat. Nu găsiră alte urme în praf şi nici vreo dovadă că mai fusese cineva acolo. Era ca şi cum fuseseră salvaţi de o fantomă.

O altă întrebare era de ce nu îi omorâse pur şi simplu viralul atunci când avusese ocazia. Nici Theo şi nici Mausami nu se întorseseră în hambar de când cu atacul; cadavrul, aflat la adăpost de soare, zăcea încă înăuntru. Însă de cum se duseră Alicia şi Peter să arunce o privire, misterul fu dezlegat. Niciunul dintre ei nu mai văzuseră cadavrul unui viral mort de mai mult de câteva ore, iar zilele petrecute în hambarul întunecat creaseră un efect cu totul neaşteptat, pielea zbârcindu-i-se şi mai mult pe oase şi făcându-l astfel să semene neîndoielnic cu o fiinţă omenească. Ochii viralului erau deschişi şi opaci ca marmura. Degetele de la o mână îi erau răsfirate pe piept, dispuse în jurul rănii cât un crater făcută de împuşcătură — un gest de surpriză, ba poate chiar de şoc. Peter fu încercat de o senzaţie cunoscută, de parcă se uita la o persoană pe care o cunoscuse cândva sau la cine ştie ce reflexie îndepărtată. Dar abia când Alicia îi rosti numele pe care cândva îl ştiuse, la fel ca ea, mintea i se limpezi pe de-a-ntregul. Arcuirea sprâncenei viralului şi expresia lui de uimire, accentuată de răceala privirii goale; mâna dusă la rană, de parcă, în

ultima clipă, căutase să verifice ce i se întâmplase. Nu era nicio îndoială că bărbatul de pe podeaua hambarului era Galen Strauss.

Cum ajunsese acolo? Plecase în căutarea lor şi fusese infectat pe drum sau invers? O voise pe Mausami sau copilul? Căutase să se răzbune? Să-şi ia adio?

Ce însemna acasă pentru Galen Strauss?

Alicia şi Peter înveliră cadavrul într-o foaie de cort şi îl târâră departe de casă. Avuseseră de gând să-i dea foc, însă Mausami nu fu de acord. Poate că a ajuns viral, spuse ea, dar a fost soţul meu cândva. Nu-şi merită soarta. Trebuia să fie înmormântat alături de ceilalţi. Măcar atât puteau face pentru el.

Aşa că asta şi făcură.

Era târziu, în după-amiaza celei de-a doua zile petrecute la fermă, când îl înmormântară pe Galen. Se adunaseră cu toţii în curte, în afară de Theo, care era încă ţintuit la pat şi care avea, de fapt, să rămână acolo pentru multe zile. Sara propuse ca fiecare dintre ei să spună o poveste care să le amintească de Galen — lucru care nu le veni uşor la început, de vreme ce niciunul dintre ei, în afară de Maus, nu-l cunoscuseră prea bine şi nici nu-l prea plăcură. Dar reuşiră în cele din urmă, amintind câte o întâmplare când Galen făcuse sau spusese ceva amuzant, trebuincios sau bun, în vreme ce Greer şi Amy îi urmăreau cu privirea, fiind martori la ritual. Când terminară, Peter îşi dădu seama că avusese loc ceva plin de semnificaţie, o recunoaştere a unui fapt care, odată făcut, nu mai putea fi desfăcut. Trupul pe care îl îngropaseră poate că aparţinuse unui viral, însă persoana îngropată fusese cândva om.

Ultima care vorbi fu Mausami. Îl ţinea în braţe pe bebeluşul Caleb, care adormise. Îşi drese vocea, iar Peter observă că ochii îi erau plini de lacrimi.

— Nu vreau să spun decât că a fost cu mult mai curajos decât au crezut alţii despre el. Adevărul este că abia mai putea vedea. Nu voia să afle nimeni lucrul ăsta, cât de gravă era situaţia, dar vă zic eu. Era mult prea mândru s-o recunoască. Îmi pare rău că l-am înşelat în felul ăsta. Ştiu că îşi dorea să fie tată şi poate că asta e şi motivul pentru care a venit până aici. Bănuiesc că e ciudat din partea mea să spun asta, dar cred că ar fi fost un tată bun. Mi-aş fi dorit să fi avut ocazia asta.

Tăcu, mutând bebeluşul pe un umăr şi folosindu-se de mâna liberă ca să-şi şteargă lacrimile.

— Asta e tot, spuse ea. Vă mulţumesc tuturor pentru ce-aţi făcut. Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să rămân singură un minut.

Grupul se împrăştie, lăsând-o pe Maus singură. Peter urcă scările până în dormitor şi îşi găsi fratele treaz, stând în capul oaselor, cu piciorul bandajat întins dinaintea lui. Pe lângă piciorul rupt, Sara

credea că are şi trei coaste zdrobite. Având în vedere toate acestea, trebuia să se considere norocos că scăpase cu viaţă.

Peter merse la fereastra ce dădea spre curte. Maus încă stătea lângă mormânt, întoarsă cu spatele. Bebeluşul se trezise şi începuse să se agite; Maus îl legăna uşor în braţe, cu o mână ţinând capul lui Caleb sprijinit de umărul ei, încercând să-l liniştească.

— E încă acolo? întrebă Theo.

Peter se întoarse către fratele lui, a cărui faţă era acum îndreptată spre tavan.

— E în regulă dacă e aşa, spuse Theo. Doar că… voiam să ştiu.

— Da, e încă acolo.

Theo nu mai zise nimic, expresia de pe chipul lui fiind de nedescifrat.

— Cum e piciorul? îndrăzni Peter să întrebe.

— Ca naiba! exclamă Theo, după care îşi trecu limba peste dinţii sparţi. Dar dinţii ăştia mă supără cel mai tare. Nu mai e nimic în locul unde trebuia să fie ceva. Nu mă pot obişnui cu senzaţia.

Peter îşi aruncă din nou privirea pe fereastră; locul unde până atunci stătuse Maus era acum gol. De dedesubt se auzi uşa de la bucătărie închizându-se, apoi deschizându-se din nou, iar de după ea apăru Greer cu o puşcă în mână. Rămase acolo o clipă, după care traversă curtea până la mormanul de lemne de lângă hambar, sprijini puşca de perete, luă un topor şi începu să spargă buştenii.

— Uite ce e, începu Theo. Ştiu că te-am dezamăgit prin faptul că am rămas aici.

Peter se întoarse încă o dată cu faţa la fratele lui. Din casă se auzeau acum glasurile celorlalţi, adunându-se în bucătărie.

— E în regulă, răspunse el. Având în vedere câte se întâmplaseră între timp, Peter lăsase dezamăgirea la o parte acum mult timp. Maus avea nevoie de tine, continuă el. Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru.

Însă fratele său clătină din cap:

— Lasă-mă un minut să-ţi explic. Ştiu că ţi-a trebuit mult curaj să faci ce ai făcut. N-aş vrea să crezi că nu am observat. Dar nu despre asta vorbesc, nu chiar. E uşor să fii curajos când alternativa e să te laşi ucis. Să trăieşti cu speranţa e mai greu. Ai văzut ceva acolo ce nimeni altcineva nu a mai văzut şi i-ai dat curs. Eu n-aş putea să fac asta niciodată. Am încercat, crede-mă, fie şi numai pentru că tata părea să-şi dorească asta de la mine cu atâta ardoare. Dar pur şi simplu nu era de mine. Şi ştii ce e curios? Că m-am bucurat sincer când mi-am dat seama de asta.

„Pare aproape furios”, îşi zise Peter în sinea lui. Şi totuşi, în timp ce vorbea, pe chipul fratelui său se citea uşurare.

— Când anume? întrebă Peter.

— Când ce?

— Când ţi-ai dat seama?

Theo îşi ridică degrabă privirea.

— Să fiu sincer, cred că am ştiut dintotdeauna, în ceea ce mă priveşte, cel puţin. Dar abia în seara de la centrala electrică am văzut, am văzut cu adevărat ce era în tine. Şi nu doar faptul că ai plecat aşa cum ai făcut-o, pentru că sunt sigur că asta a fost ideea lui Lish. Ci privirea ta, de parcă îţi văzuseşi întreaga viaţă acolo. M-am repezit la tine, fireşte. A fost o prostie din partea mea şi asta ar fi putut să ne coste pe toţi viaţa. M-am simţit uşurat. Am ştiut că de atunci încolo nu mai era nevoie să mă prefac. Oftă şi clătină din cap: Nu mi-am dorit niciodată să fiu ca tata, Peter. Cursele lungi mi s-au părut dintotdeauna o nebunie, chiar dinainte să plece şi să nu se mai întoarcă. Nu le-am văzut niciodată rostul. Dar mă uit acum la tine, la Amy, şi ştiu că nici nu trebuie să aibă un rost. Nimic din toate astea nu au un *rost.* Ce-ai făcut, ai făcut din *credinţă.* Nu te invidiez şi ştiu că o să stau cu grijă pentru tine în fiecare zi din restul vieţii mele. Dar sunt mândru de tine. Făcu o pauză. Apoi: Ce vrei să mai ştii?

Peter era prea uimit ca să răspundă. Tot ce putu să facă fu să dea din cap.

— Chiar cred că am fost salvaţi de o fantomă. Întreab-o pe Maus, o să-ţi spună la fel. Nu ştiu ce anume, dar e ceva schimbat aici. Am crezut că am *murit.* Am crezut că am murit cu toţii. E ca şi cum locul ăsta veghează asupra noastră, are grijă de noi. Ne spune că, atâta vreme cât ne aflăm aici, suntem în siguranţă.

Privirea lui hăituită o întâlni pe a lui Peter.

— Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt, mai spuse el.

— N-am spus că nu te cred.

Theo râse, făcând o grimasă din cauza durerii resimţite în coastele bandajate.

— Asta e bine, răspunse el, lăsându-şi capul înapoi pe pernă. Pentru că şi eu cred în tine, frăţioare.

Pentru moment, nu aveau unde să se ducă. Sara spuse că Theo, cu piciorul lui, avea nevoie de cel puţin şaizeci de zile până să ia în considerare mersul, iar Mausami era şi ea încă slăbită, vlăguită de travaliul lung şi dureros. Dintre ei toţi, bebeluşul Caleb părea să fie singurul perfect sănătos. Nu avea decât câteva zile, şi totuşi ochii lui erau ageri, scrutând de jur împrejur. Împărţea zâmbete dulci tuturor, dar cel mai mult lui Amy. De fiecare dată când îi auzea vocea sau îi simţea numai prezenţa când intra în încăpere, scotea un ţipăt ascuţit şi fericit şi începea să dea din mânuţe şi din picioruşe.

— Cred că te place, îi spuse Maus într-o zi, pe când erau în bucătărie, iar ea se chinuia să-l alăpteze. Poţi să-l ţii, dacă vrei.

Sub privirile lui Peter şi ale Sarei, Amy se aşeză la masă, iar

Mausami i-l puse cu grijă în braţe pe Caleb. Una dintre mânuţe îi ieşise din învelitoare. Amy îşi apropie faţa de el, lăsându-l să o apuce de nas cu degeţelele lui.

— Un bebeluş! spuse ea, zâmbind.

Maus scoase un hohot de râs.

— Da, asta e, un bebeluş. Îşi apăsă cu o mână pieptul, sânii care o dureau, şi mormăi: Şi unde mai pui că e şi băiat.

— N-am văzut niciodată unul.

Amy făcu ochii mari la el. Fiecare părticică din el era atât de nouă, era ca şi cum ar fi fost scufundat într-un lichid miraculos, dătător de viaţă.

— Salut, bebeluşule!

Casa era prea mică să încapă cu toţii în ea, iar Caleb avea nevoie de linişte; scoseseră afară saltelele în plus şi se instalară în una dintre dependinţele de dincolo de potecă. Cât timp trecuse de când fusese atâta mişcare pe aici? De când văzuseră clădirile astea atâţia oameni locuind în ele? Pe malul râului, apăruseră tufe mari cu zmeură amară, care se îndulcea la soare; apa era plină de peşti. În fiecare zi, Alicia se întorcea de la vânătoare, plină de praf şi zâmbind, cu prada atârnându-i pieziş la spate: iepuri de câmp cu urechi lungi, potârnichi grase, ceva care arăta ca o încrucişare dintre o veveriţă şi o cârtiţă şi care avea gust de vânat. Nu purta nicio armă şi nici arbaletă; nu folosea decât cuţitul.

— Câtă vreme sunt eu prin preajmă n-o să moară nimeni de foame, spunea ea.

Într-un fel, fu o perioadă fericită, lipsită de greutăţi — mâncare din belşug, zile călduţe şi din ce în ce mai lungi, nopţi liniştite şi aparent lipsite de primejdii, sub pătura de stele. Şi totuşi, pentru Peter, toate astea erau întunecate de un nor de nelinişte. Pe de-o parte, era conştient de cât de trecător era totul şi de problemele care aveau să apară de pe urma plecării lor iminente — organizarea rezervelor de mâncare, de combustibil şi arme, precum şi a transportului acestora. Nu aveau decât un Humvee, care nu era nici pe departe suficient de încăpător să-i ducă pe toţi, cu atât mai puţin o femeie cu un copil mic. Şi mai era o problemă: Cum aveau să găsească oare Colonia la întoarcerea lor? Să mai fi fost luminile aprinse? Vor fi arestaţi de Sanjay? Era o preocupare care, cu doar câteva săptămâni în urmă, nu părea deloc presantă, deloc îngrijorătoare, însă nu şi acum.

Şi, în final, nu aceste întrebări erau cele care îl frământau cel mai mult, ci virusul. Zece fiole mai rămăseseră în cutia lor mică şi lucitoare din metal, care se odihnea în rucsacul lui pus bine într-un dulap din locuinţa unde dormea laolaltă cu Greer şi Michael. Maiorul avea dreptate; nu putea fi niciun alt motiv pentru care Lacey i le dăduse tocmai lui. O salvase deja pe Alicia — ba mai mult decât atât.

Aceasta era arma despre care le vorbise Lacey, mult mai puternică decât orice armă, cuţit sau arbaletă. Mult mai puternică chiar şi decât bomba folosită împotriva lui Babcock. Dar nu ajuta la nimic închisă în cutia lui metalică.

Totuşi, Greer se înşela într-o privinţă. Peter nu trebuia să ia decizia de unul singur; avea nevoie ca toţi ceilalţi să fie de acord cu el. Ferma era un loc numai bun pentru ce avea el de gând. Vor trebui să-l lege, desigur; puteau folosi o încăpere dintr-una din casele nelocuite. Dacă ceva nu mergea bine, s-ar fi ocupat Greer de el. Peter ştia prea bine acest lucru.

Într-o noapte, îi strânse laolaltă. Se adunară în jurul focului din curte, toţi, cu excepţia lui Mausami, care se odihnea la etaj, şi a lui Amy, care avea grijă de bebeluşul Caleb. El aranjase astfel lucrurile; nu voia ca Amy să afle. Nu pentru că s-ar fi împotrivit, se îndoia că ar fi făcut-o. Ci pentru că voia să o ferească de luarea unei astfel de decizii şi de consecinţele ei. Theo reuşise să facă câţiva paşi cu ajutorul a două cârje cioplite de Hollis din nişte resturi de lemn. Peste câteva zile, urma să-şi dea jos atelele. Peter îşi aduse şi rucsacul, fiolele fiind înăuntru. Dacă toată lumea cădea de acord, nu vedea niciun motiv să mai amâne. Se aşezară în jurul focului pe câte un bolovan, iar Peter le explică ce voia de la ei.

Michael fu primul care vorbi:

— Sunt de acord, spuse el. Cred că ar trebui să facem o încercare.

— Ei bine, eu cred că este nebunie curată, interveni Sara. Îşi îndreptă faţa către ceilalţi: Nu vedeţi ce e asta? Nimeni n-o s-o spună, dar o fac eu. E răul întruchipat. Nu au murit milioane din cauza a ceea ce este în cutia aia? Nu-mi vine să cred nici măcar că dezbatem problema. Eu zic să îl punem pe foc.

— Poate că ai dreptate, Sara, spuse Peter. Dar nu cred că ne permitem să stăm cu mâinile în sân. Babcock şi Cei Mulţi or fi murit ei, însă restul din Cei Doisprezece sunt încă acolo. Am văzut ce poate face Lish, ce poate face Amy. Virusul a ajuns la noi cu un motiv, la fel ca Amy. Nu putem să ne dăm la o parte tocmai acum.

— Ar putea să te omoare, Peter. Sau mai rău de atât.

— Sunt dispus să-mi asum riscul. Pe Lish n-a omorât-o.

Sara se întoarse către Hollis:

— Spune-i, te rog, spune-i că e curată nebunie.

Însă Hollis scutură din cap.

— Îmi pare rău, dar sunt de acord cu Peter.

— Doar nu vorbeşti serios?

— Are dreptate. Trebuie să existe un motiv.

— De ce nu poate faptul că suntem cu toţii în *viaţă* să fie motivul?

El întinse mâna după a ei.

— Nu e suficient, Sara. Bun, suntem în viaţă. Şi ce? Vreau să am o

viaţă cu tine. O viaţă *adevărată.* Fără lumini şi ziduri, fără stat de pază. Poate că cineva, cândva, va avea parte de asta. Probabil că aşa o să fie. Dar nu pot să spun *nu* la ce îmi cere Peter, nu atâta vreme cât mai este o şansă. Iar în adâncul sufletului tău, ştiu că nici tu nu poţi.

— Deci nu ne rămâne decât să ne luptăm cu ei. Să-i găsim pe restul din Cei Doisprezece şi să ne luptăm cu ei. Ca noi înşine, ca oameni.

— Aşa o să facem, îţi promit. Asta nu o să se schimbe niciodată.

Sara tăcu; Peter simţi o undă de înţelegere trecând printre cei doi. Când Hollis îşi întoarse în sfârşit privirea, Peter ştia ce avea să spună prietenul său:

— Dacă dă rezultate, eu o să fiu următorul.

Peter se uită la Sara. Însă nu mai întâmpină nicio împotrivire din partea ei; acceptase totul.

— Nu trebuie să faci asta, Hollis.

Uriaşul scutură din cap.

— Nu o fac pentru tine. Dacă vrei să fiu de acord, asta e condiţia mea. Accepţi sau nu.

Peter se întoarse spre Greer, care dădu din cap. Apoi îşi îndreptă privirea spre fratele său, aşezat vizavi de el, cu piciorul în atele întins dinaintea sa.

— Pe toţi zburătorii, Peter! Ce să ştiu eu? Ţi-am spus doar, ăsta e jocul tău.

— Ba nu, nu este numai al meu. Este al tuturor.

Theo făcu o pauză.

— Ca să înţeleg: vrei să te infectezi dinadins cu virusul şi te aştepţi să-ţi spun: „Sigur, dă-i bătaie". Iar Hollis, aici de faţă, vrea să facă acelaşi lucru, presupunând că tu n-ai să mori sau n-ai să ne ucizi pe toţi până îşi face efectul.

Peter simţi asprimea acestor condiţii; pentru prima oară, se întrebă dacă avea curajul necesar. Întrebarea lui Theo, îşi dădu Peter seama, era un test.

— Da, exact asta vreau de la tine.

Theo dădu din cap.

— Bine atunci.

— Asta e tot? Doar bine?

— Te iubesc, frăţioare. Dacă aş ştii că te-aş putea face să te răzgândeşti, aş face-o. Dar ştiu că nu pot. Ţi-am spus că o să stau cu grijă pentru tine. Aş putea foarte bine să încep de-acum.

În cele din urmă, Peter se întoarse spre Alicia. Îşi dăduse jos ochelarii, lăsând să i se vadă portocaliul palpitând al ochilor, amplificat de lumina focului până la o strălucire intensă. De acordul ei avea cel mai mult nevoie; fără el, nu avea nimic.

— Da, rosti ea, dând din cap. Îmi pare rău s-o spun, dar da.

Nu mai era niciun motiv să amâne. Prea mult timp ca să cântărească

urmările, se gândi Peter, şi curajul ar putea să-i dispară. Îi conduse până la casa goală pe care o pregătise — ultima, cea de la capătul potecii. Era ceva mai mult decât o cochilie; aproape toţi pereţii din interior fuseseră dărâmaţi, grinzile ieşind astfel la iveală. Ferestrele erau deja acoperite cu scânduri, încă un motiv pentru care o alesese Peter — asta şi faptul că era cea mai îndepărtată. Hollis luă frânghiile pe care Peter le adusese din hambar; Michael şi Greer scoseseră o saltea dintr-una din casele vecine. Altcineva venise cu o lampă. În vreme ce Hollis îi lega frânghiile de încheieturi, Peter se dezbrăcă până la talie şi se întinse pe spate. Devenise deodată foarte neliniştit, aproape dureros de conştient de tot ce era în jurul lui, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, îşi ridică privirea spre Greer. Ajunseră la o înţelegere tacită între ei: Dacă se ajunge la ce va fi nevoie, nu ezita.

Hollis termină de legat frânghiile la mâini şi la picioare, lăsându-l pe Peter întins pe podea. Salteaua mirosea a şoareci. Trase adânc aer în piept, încercând să se liniştească.

— Hai, Sara, acum!

Ea aduse cutia cu virusul; în cealaltă mână avea una dintre seringi, încă în ambalajul ei de plastic.

— Poţi face tu asta.

Îi dădu cutia lui Michael.

— Te rog, îl imploră ea.

— Ce ar trebui să fac eu cu asta?

Ţinea cutia departe de el, încercând să i-o înapoieze.

— Tu eşti sora medicală.

Peter simţi că îl cuprinde disperarea. Dacă mai dura mult, curajul avea să-l părăsească.

— Vă rog, poate cine s-o facă odată?

— O fac eu, se oferi Alicia.

Luă cutia din mâna lui Michael şi o deschise.

— Peter…

— Ce mai e acum? Pe toţi zburătorii, Lish!

Întoarse cutia înspre ei.

— E goală.

Amy, se gândi el, Amy, ce ai făcut?

O găsiră îngenuncheată lângă foc, chiar în timp ce arunca în flăcări ultima fiolă. Bebeluşul Caleb se odihnea pe umărul ei, înfofolit într-o pătură. O scânteie uriaşă sări în aer cu un pocnet, pe când lichidul din ultima fiolă începea să fiarbă, spărgând sticla.

Peter se lăsă pe vine lângă ea. Era prea uimit ca să fie măcar furios. De fapt, nici nu ştia ce simţea.

— De ce, Amy?

Ea nu se uită la el, ci îşi ţinu privirea aţintită în foc, de parcă ar fi vrut să se asigure că virusul dispăruse într-adevăr. Cu degetele de la

mâna liberă mângâia uşor capul cu păr negru al bebeluşului.

— Sara avea dreptate, spuse ea în cele din urmă. Era singura cale prin care puteam să fim siguri.

Ea îşi luă ochii de la flăcări. Iar când Peter văzu ce se citea în ei, înţelese ce anume făcuse ea de fapt — alesese să ia povara de pe umerii lui, de pe umerii tuturor, şi că asta era o dovadă de compasiune.

— Îmi pare rău, Peter. Dar ai fi ajuns să mă placi. Şi nu puteam lăsa să se întâmple una ca asta.

Nu mai vorbiră în noaptea aceea — nici despre virus, nici despre flăcări, nici despre ce făcuse Amy. Câteodată, în momentele stranii când îşi aducea aminte aceste întâmplări, Peter se simţea, curios, de parcă totul s-ar fi petrecut într-un vis; sau, dacă nu un vis, ceva asemănător unuia, cu acelaşi tipar iminent. Astfel că ajunsese să creadă că distrugerea virusului nu era, în definitiv, dezastrul de care se temuse, ci, mai degrabă, un pas înainte pe drumul pe care îl parcurgeau împreună, iar ceea ce îi aştepta la capătul lui era ceva ce nu putea şi nici nu trebuia să afle. Ca în cazul lui Amy, era ceva în care trebuia să se încreadă.

În dimineaţa plecării lor, Peter stătea pe prispă cu Michael şi Theo, urmărind soarele cum răsare. Fratelui său îi fuseseră în sfârşit scoase atelele; putea să meargă, dar şchiopăta vizibil şi obosea repede. În faţa lor, Hollis şi Sara încărcau Humvee-ul cu ultimele echipamente. Amy era încă înăuntru cu Maus, care îl alăpta pe Caleb ultima dată înainte să pornească la drum.

— Ştii, începu Theo, am senzaţia că, dacă ne vom mai întoarce vreodată aici, o să fie la fel ca acum. Locul ăsta pare rupt de lume. Ai zice că aici nu trece timpul.

— Poate că o să vă întoarceţi, spuse Peter.

Theo rămase tăcut, lăsându-şi privirea să-i alunece de-a lungul străzii prăfuite.

— La naiba, frăţioare! făcu el, clătinând din cap. Nu ştiu ce să zic. Dar îmi face bine să mă gândesc la asta.

Amy şi Mausami ieşiră din casă. Toată lumea se strânse în jurul Humvee-ului. Încă o plecare, încă un rămas-bun. Se lăsă cu îmbrăţişări, cu urări de bine, cu lacrimi. Sara se urcă la volan, Hollis în dreapta ei, Theo şi Mausami în spate, cu echipamentul. În portbagajul Humvee-ului erau şi documentele pe care Lacey i le dăduse lui Peter. Daţi-le celui care e la conducere, le spusese Peter.

Amy intră în maşină ca să-i dea lui Caleb o ultimă îmbrăţişare. Pe când Sara porni motorul, Greer se apropie de geamul coborât de pe partea şoferului.

— Adu-ţi aminte ce ţi-am spus. De la depozitul de combustibil, ţii

spre sud pe Autostrada 191. Ar trebui să intri pe Route 60 din Eagar. Aia e Şoseaua Roswell, te duce direct la garnizoană. Acolo o să daţi de buncăre fortificate la fiecare o sută de kilometri. Le-am marcat pe harta lui Hollis, dar uită-te după crucile roşii, n-ai cum să le ratezi. Nimic complicat, ar trebui să te descurci. Benzină, muniţie, orice aveţi nevoie.

Sara dădu din cap.

— Am înţeles.

— Şi orice aţi face, staţi departe de Albuquerque — locul ăla mişună de ei. Hollis? Fii cu ochii-n patru!

De pe locul pasagerului, uriaşul încuviinţă din cap.

— Cu ochii-n patru, domnule maior!

Greer se dădu înapoi, lăsându-l pe Peter să se apropie.

— Ei bine, spuse Sara, cred că asta a fost.

— Aşa cred şi eu.

— Ai grijă de Michael, bine?

Îşi trase nasul şi îşi şterse ochii.

— Are nevoie… de cineva care să aibă grijă de el.

— Poţi conta pe mine. Se întinse ca să dea mâna cu Hollis, îi ură noroc bun, apoi strigă către partea din spate a Humvee-ului: Theo? Maus? Staţi bine acolo?

— Mai pregătiţi de atât nu putem fi. Ne vedem în Kerrville.

Peter se îndepărtă. Sara băgă în viteză, întoarse maşina într-un arc larg şi porni încet de-a lungul străzii. Ei cinci — Peter, Alicia, Michael, Greer şi Amy — rămaseră în tăcere, privindu-i cum pleacă. Un rotocol învolburat de praf, zgomotul motorului pierzându-se în depărtare şi duşi au fost.

— Ei bine, spuse Peter în cele din urmă, ziua asta e abia la început.

— Asta-i o glumă? întrebă Michael.

Peter ridică din umeri.

— Presupun că da.

Îşi luară rucsacurile şi le puseră în spate. În timp ce Peter ridică puşca de jos, aruncă o privire furişă spre Amy, care stătea la marginea prispei, uitându-se încă la norul de praf lăsat în urmă de maşină.

— Amy? Ce e?

Se întoarse cu faţa spre el.

— Nu-i nimic, răspunse ea. Cred că o să fie bine. Zâmbi. Sara e o şoferiţă bună.

Nu mai aveau ce să-şi spună; venise timpul să plece. Soarele de dimineaţă se ridicase deasupra văii. Dacă totul mergea bine, aveau să ajungă în California pe la mijlocul verii.

Porniră la drum.

Le văzură tremurând în depărtare: un câmp întins de lame rotitoare ce se învârteau în vânt.

Turbinele.

O ţinură numai prin deşert, prin locuri uscate şi aride, adăpostindu-se pe unde puteau, iar unde nu puteau făceau un foc şi aşteptau să treacă noaptea. O dată, doar o sigură dată, au dat peste virali vii. Era o ceată de trei. Asta se întâmpla în Arizona, într-un loc care pe hartă era numit „Deşertul Pictat". Creaturile aţipiseră la umbra unui pod, agăţaţi de balustradă. Amy îi simţise de cum se apropiară mai mult. Lasă-mă pe mine, îi spusese Alicia.

Alicia îi dăduse gata pe toţi. Pe toţi trei, cu cuţitul. O găsiră în apeduct, scoţând cuţitul din pieptul ultimului viral răpus; începuseră deja să scoată fum. A fost floare la ureche, le spuse ea. Nici măcar nu păreau să aibă habar de ce era ea. Poate că crezuseră pur şi simplu că era una de-a lor.

Mai erau şi alţii. Cadavre, rămăşiţe. Forma unei cutii toracice înnegrite, oasele sfărâmicioase, ca o pulbere, ale unei mâini sau ale unui craniu; urma lăsată pe un petic de asfalt, ca ceva ars într-o tigaie. De obicei, dădeau peste astfel de rămăşiţe în puţinele oraşe prin care treceau. Majoritatea zăceau nu departe de clădirile unde dormiseră şi de unde plecaseră apoi, când se întinseseră la soare ca să moară.

Peter şi ceilalţi ocoliseră Las Vegasul, alegând o rută care ducea mult spre sud; credeau că oraşul era pustiu, însă mai bine să fie prevăzători decât să regrete pe urmă. Era deja toiul verii, iar zilele toropitoare erau lungi şi necruţătoare. Hotărâră să ocolească buncărul, luând-o pe cel mai scurt drum şi ţinând-o direct spre casă.

Iar acum ajunseseră. Se răspândiră pe când se apropiau de centrala electrică. Poarta, observară ei, era deschisă. În dreptul zăvorului, Michael se puse pe treabă, deşurubând plăcuţa care ascundea mecanismul şi răsucind manual întrerupătoarele cu vârful cuţitului.

Peter intră primul. Sub tălpi simţi un clinchet metalic: se aplecă să vadă. Erau cartuşe de puşcă.

Zidurile ce susţineau scara erau făcute praf. Bucăţi de ciment se înălţau în grămezi pe trepte. Luminile fuseseră spulberate. Alicia făcu un pas înainte, în răcoare şi în beznă, şi îşi scoase ochelarii; întunericul nu era o problemă pentru ea. Peter şi ceilalţi aşteptară, în timp ce ea coborî în camera de control, urmând vârful puştii ei. Auziră fluieratul care le spunea că drumul era liber.

Până când ajunseră şi ei jos, Lish găsise o lampă şi aprinsese fitilul. Încăperea era devastată. Masa lungă de pe mijloc fusese răsturnată, evident ca să servească drept scut. Podeaua era împânzită cu cartuşe şi tuburi goale. Însă panoul de control părea neatins, aprins încă de curentul care trecea prin el. Ieşiră prin spate, îndreptându-se spre magazii şi barăci.

Nu era nimeni. Niciun cadavru.

— Amy, începu Peter, ştii ce s-a întâmplat aici?

Ca ei toţi, şi ea privea mută de uimire dezastrul de proporţii.

— Nimic? Nu simţi nimic?

Ea clătină din cap.

— Cred că… oamenii au făcut asta.

Raftul care ascunsese până atunci armele fusese smuls; armele de pe acoperiş dispăruseră şi ele. Ce vedeau în faţa ochilor? O luptă, dar cine se luptase cu cine? Sute de gloanţe fuseseră trase pe coridor şi în camera de control, şi mai multe în barăci, care erau întoarse cu susul în jos. Unde erau cadavrele? Unde era sângele?

— Ei bine, avem curent, anunţă Michael, stând în dreptul panoului de control.

Părul îi ajungea acum până la umeri. Pielea îi era bronzată de la soare şi uscată de la vânt, descojindu-se pe obraji. Introduse ceva la tastatură, citind numerele care apăreau pe ecran.

— Diagnosticul e bun, zise el. Ar trebui să fie destulă benzină sus pe munte. Asta dacă nu…

Făcu o pauză, ducându-şi un deget la buze; începu să tasteze cu furie, apoi se ridică deodată ca să verifice cadranele de deasupra lui, după care se aşeză la loc. Bătu uşor în ecran cu vârful unei unghii lungi.

— Aici, făcu el.

— Michael, spune-ne odată! zise Peter.

— E jurnalul copiei de siguranţă a sistemului. În fiecare noapte, când bateriile scad sub patruzeci la sută, acesta trimite un semnal la centrală, cerând mai mult curent. Totul este automat, nu vezi ce se întâmplă. Prima dată a fost pus în funcţiune acum şase ani, iar de atunci merge în fiecare noapte. Până acum. Până acum, daţi-mi voie să verific, trei sute douăzeci şi trei de cicluri.

— Cicluri?

— Adică zile, Peter.

— Michael, nu ştiu ce înseamnă asta.

— Înseamnă că ori cineva şi-a dat seama cum să repare bateriile alea, lucru de care mă îndoiesc, ori nu mai primesc pic de curent.

Alicia se încruntă.

— N-are nicio noimă. De ce ar face asta?

Michael şovăi; Peter putea citi adevărul pe faţa lui.

— Pentru că cineva a stins luminile, răspunse el.

Petrecură în buncăr o noapte agitată, iar de dimineaţă porniră la drum. Până la prânz ajunseseră deja la Banning şi începuseră ascensiunea. Când se opriră să se odihnească la umbra unui pin înalt, Alicia se întoarse care Peter.

— Doar în cazul în care Michael se înşală, iar noi o să fim arestaţi, vreau să ştii că am de gând să spun că eu i-am omorât pe oamenii ăia. Îmi asum orice pedeapsă, dar n-am să-i las să pună mâna pe tine. Şi nu o să se atingă nici de Amy, nici de Circuit.

Era ceva la care, într-o oarecare măsură, se aşteptase.

— Lish, nu trebuie să faci asta. Şi mă îndoiesc că Sanjay o să ia vreo măsură în situaţia de faţă.

— Poate că n-o să ia. Dar ca să fim înţeleşi. Şi nici nu-ţi cer voie. Să fii pe fază. Greer? Ne-am înţeles?

Căpitanul aprobă din cap.

Avertismentul fu însă în zadar. O ştiură de cum luară ultima cotitură a drumului, deasupra Câmpului de Sus. Puteau vedea Zidul de-acum, înălţându-se pe deasupra copacilor, cu meterezele goale şi nici urmă de Pază. Era o linişte stranie. Porţile erau deschise şi nepăzite.

Colonia era pustie.

Găsiră două cadavre.

Primul era al Gloriei Patal. Se spânzurase în Camera Mare a refugiului, printre pătuţurile şi legănuşele goale. Se ajutase de o scară înaltă ca să fixeze funia de unul dintre căpriorii de lângă uşă. Scara zăcea acum într-o parte, sub vârful picioarelor ei, îngheţând în timp momentul în care ea îşi pusese ştreangul de gât şi o împinsese cât colo, trimiţând-o învârtindu-se la podea.

Celălalt cadavru era al Mătuşicăi. Peter o găsise, aşezată într-un scaun de bucătărie în curtea mică din faţa casei ei. Murise cu multe luni în urmă, ştia asta, şi totuşi prea puţine erau schimbate la înfăţişarea ei. Când îi atinse însă mâna care-i şedea în poală, simţi numai răceala ţeapănă a morţii. Avea capul dat pe spate; pe chip purta o expresie liniştită, de parcă nu făcuse decât să aţipească. Ieşise afară, îşi dădu el seama, atunci când venise întunericul, iar luminile nu se mai aprinseseră. Îşi scosese scaunul în curte, ca să stea acolo şi să privească stelele.

— Peter!

Alicia îi puse o mână pe braţ, pe când el se lăsase pe vine lângă cadavru. Peter, ce vrei să faci?

El îşi dezlipi ochii de la ea, abia atunci dându-şi seama că erau plini de lacrimi. Ceilalţi stăteau în spatele ei, un cor mut de martori.

— Ar trebui s-o îngropăm aici. Lângă casă, în grădină.

— Aşa o să facem, răspunse Alicia cu blândeţe. Mă refeream la lumini. O să se întunece cât de curând. Michael spune că bateriile sunt complet încărcate şi, dacă vrem…

Se uită dincolo de ea, la Michael, care încuviinţă din cap.

— În regulă, spuse el.

Închiseră poarta şi se adunară la Pata de Soare — toţi, cu excepţia lui Michael, care se întorsese la Far. Era la apus, cerul împurpurându-se deasupra lor. Totul părea încremenit în timp; nici măcar păsările nu mai cântau. Apoi, cu un pocnet răsunător, luminile se aprinseră, orbindu-i pe toţi cu strălucirea lor hotărâtă şi definitivă.

Michael apăru lângă ei.

— Ar trebui să trecem cu bine de noaptea asta.

Peter dădu din cap. Rămaseră tăcuţi o vreme în prezenţa acelui adevăr nerostit: încă o noapte, iar luminile din Prima Colonie se vor stinge pe veci.

— Şi acum ce urmează? întrebă Alicia.

În acea nemişcare, Peter simţi prezenţa prietenilor săi adunaţi în jurul lui. Alicia, al cărei curaj era o parte din el. Michael, care slăbise şi se călise, acum un bărbat în toată puterea cuvântului. Greer, cu înfăţişarea lui înţeleaptă şi soldăţească. Şi Amy. Se gândi la tot ce văzuse, la toţi cei pe care îi pierduse — nu doar dintre cunoscuţi, ci şi dintre necunoscuţi — şi ştiu ce răspuns să le dea.

— Acum mergem la război.

74

Ultima oră înainte de răsărit: Amy se strecură afară din casă, singură. Casa celei pe care o strigau Mătuşica, femeia care murise; o îngropaseră în locul unde o găsiseră, înfăşurându-i trupul într-o pătură de pe pat. Pe piept, Peter îi pusese o fotografie pe care o luase din dormitorul ei. Pământul era tare, le luaseră multe ore să sape groapa, iar când terminară, hotărâră să-şi petreacă noaptea acolo. Casa femeii, spusese Peter, era un loc la fel de bun ca oricare altul. Avea şi el o casă a lui, Amy ştia asta. Dar nu părea să fie dornic să se întoarcă acolo.

Peter rămase treaz mare parte din noapte, stând în bucătăria femeii, citind din jurnalul ei. Mijea ochii în lumina slabă a lămpii pe măsură ce întorcea pagină după pagină, pline cu scrisul ei mărunt, îngrijit. Îşi făcuse o cană cu ceai, însă nu o băuse; rămăsese lângă el pe masă, neatinsă, uitată, pe când el fusese prins cu cititul.

În cele din urmă, Peter adormi, la fel şi Michael şi Greer, a cărui gardă fusese schimbată după miezul nopţii de Alicia; ea era acum pe metereze. Amy păşi pe prispă, ţinând uşa ca să nu se trântească în urma ei. Sub tălpile goale simţea pământul rece de la rouă şi moale de la pătura de ace care-l învelea. Găsi cu uşurinţă tunelul de sub conducte, îi deschise trapa şi se strecură înăuntru.

Îl simţise de zile bune, de săptămâni, de luni. Îşi dădea acum seama de asta. Îl simţise de ani, încă de la început. Încă de când era la Milagro, de când cu ziua nevorbitului, a bărcii lungi, ba chiar şi mai înainte, de-a lungul atâtor ani care se adunaseră în ea. Cel care o

urmărise, care era întotdeauna prin apropiere, a cărui tristeţe o resimţea în inima ei. Tristeţea faptului că îi lipsea.

Se întorceau mereu acasă, iar acasă însemna acolo unde era Amy.

Ieşi din tunel. Răsăritul era la doar câteva clipe depărtare; cerul începuse să pălească, întunericul din jurul ei se risipea ca un abur. Se depărtă de ziduri şi intră la adăpostul copacilor, concentrându-şi mintea, închizând ochii.

— Vino la mine. Vino la mine.

Nemişcare.

— Vino la mine. Vino la mine. Vino la mine.

Atunci îl simţi: un foşnet. Nu îl auzi, ci îl simţi, alunecând pe fiecare suprafaţă, pe fiecare părticică din ea, sărutând-o uşor ca o briză. Pielea de pe mâinile ei, de pe gât, de pe faţă, scalpul, pe sub păr, vârfurile genelor. Un vânt blajin de dor, care-i şoptea numele.

Amy.

— Am ştiut eu că aici eşti, spuse ea şi izbucni în plâns, după cum îi plângea şi lui inima, căci ochii nu-i puteau plânge lacrimi. Am ştiut că aici eşti.

Amy, Amy, Amy.

Îşi deschise ochii şi-l văzu ghemuit dinaintea ei. Se apropie de el, atingându-i faţa acolo unde ar fi trebuit să fie lacrimi; îşi petrecu braţele după el. Iar pe când îl strângea în îmbrăţişare, îi simţi spiritul prezent înăuntrul ei, diferit de toate celelalte pe care le purtase, pentru că era totodată şi al ei. Amintirile curgeau prin ea ca apa. Despre o casă în zăpadă, despre un ac şi un carusel cu lumini şi despre senzaţia mâinii lui cuprinzându-i-o pe a ei într-o noapte pe când zburau împreună pe sub streşinile raiului.

— Am ştiut, am ştiut. Am ştiut dintotdeauna. Tu eşti cel care m-a iubit.

Răsăritul se răsfrângea asupra muntelui. Soarele era îndreptat spre ei ca un tăiş de lumină deasupra pământului. Şi totuşi, ea îl întârzie pe cât de mult putea; îl ţinu în inima ei. Deasupra ei, pe metereze, Alicia îi privea, Amy era conştientă de asta. Dar nu conta. Era martoră la un secret care avea să rămână între ele, un lucru pe care îl aflaseră, dar despre care nu aveau să vorbească niciodată. Cum era cazul lui Peter şi ce anume era el. Căci Amy credea că şi Alicia ştia.

— Adu-ţi aminte, îi spuse ea. Adu-ţi aminte.

Dar el plecase; ea îmbrăţişa acum doar aerul. Wolgast se ridica, se pierdea în înalturi.

Un tremur de lumină printre copaci.

POST-SCRIPTUM

ŞOSEAUA ROSWELL

Din Jurnalul Sarei Fisher („Cartea Sarei”)

Prezentat la cea de-A Treia Conferinţă Globală despre Perioada de Carantină din America de Nord

Centrul pentru Studiul Culturilor şi Conflictelor Umane

Universitatea din New South Wales, Republica Indo-Australiană

16-21 aprilie, 1003 D.V.

[Începutul fragmentului]

Ziua 268

Trei zile de când am plecat de la fermă. Am trecut în New Mexico în dimineaţa asta, chiar după răsărit. Drumul e foarte prost, dar Hollis e sigur că suntem pe Route 60. Un ţinut întins, deschis, deşi putem zări munţii la nord. Din când în când, vedem câte un semn uriaş şi gol pe marginea drumului, maşini abandonate peste tot, unele blocându-ne calea, încetinindu-ne. Bebeluşul e neliniştit şi plânge întruna. Mi-aş dori ca Amy să fi fost aici să-l liniştească. A trebuit să ne petrecem noaptea trecută sub cerul liber, motiv pentru care toată lumea e obosită şi nervoasă, până şi Hollis. Combustibilul o să fie cât de curând din nou o problemă. Am terminat ce aveam în rezervor, plus încă o canistră din portbagaj. Hollis spune că mai avem cinci zile până la Roswell, poate şase.

Ziua 269

Ne-am mai însufleţit. Astăzi am văzut prima cruce — o pată mare, roşie pe latura unui siloz de grâne, înaltă de cincizeci de metri. Maus era sus şi a văzut-o prima. Toată lumea a izbucnit în urale. Ne petrecem noaptea într-un buncăr de beton, chiar în spatele silozului. Hollis e de părere că a fost cândva un soi de staţie de alimentare. E întunecos, umed şi plin de pompe. Combustibilul este stocat în butoaie, întocmai cum ne-a spus Greer, pe care le-am deşertat în rezervorul maşinii înainte să ne instalăm pentru noapte. Nu prea avem pe ce să dormim, poate doar pe podeaua tare de ciment, dar suntem deja atât de aproape de Albuquerque, încât nimeni nu crede că e o idee bună să dormim afară.

E ciudat, dar plăcut, să dormi cu un bebeluş în încăpere. Să asculţi gânguritul pe care îl scoate, chiar şi atunci când doarme. Nu i-am dat încă vestea lui Hollis, vreau să fiu sigură. O parte din mine crede că el ştie deja. Şi cum să nu ştie? Sunt convinsă că mă trădează faţa. Nu mă pot abţine să nu zâmbesc ori de câte ori mă gândesc la asta. Am surprins-o pe Maus holbându-se la mine aseară când transportam combustibilul şi am întrebat-o: „Ce e? La ce te uiţi?”, iar ea mi-a răspuns: „Nimic. Doar că, ştii tu,

Sara, ai vrea să-mi spui ceva?" M-am străduit să par cât mai nevinovată, lucru care nu mi-a fost uşor; i-am spus că nu şi am întrebat-o: „Despre ce vorbeşti?" Dar ea a râs şi a zis: „E în regulă atunci. Pentru mine clar e în regulă aşa."

Nu ştiu de ce mă gândesc la asta, dar, dacă o să fie băiat, vreau să-l cheme Joe, iar dacă e fată, Kate. Ca pe părinţii mei. Ciudat cum ceva care te face fericit te poate duce cu gândul la altceva, care te face nefericit.

Ne întrebăm cu toţii ce fac ceilalţi, sperăm că sunt bine.

Ziua 270

De dimineaţă am găsit urme de jur împrejurul maşinii. Sunt vreo trei. De ce nu au încercat să intre în buncăr e un mister — sunt sigură că ne-au mirosit. Sperăm să ajungem în Socorro la timp ca să ne adăpostim peste noapte.

Ziua 270 (din nou)

Socorro. Hollis e destul de sigur că buncărele fac parte dintr-o fostă reţea de conducte de gaz. Ne-am instalat pentru la noapte. Acum aşteptăm [iligibil]

Ziua 271

Au venit din nou. Mai mult de trei, cu mult mai mult. I-am auzit toată noaptea zgâriind pereţii buncărului. Am găsit şi în dimineaţa asta urme peste tot, prea multe ca să le putem număra. Parbrizul maşinii era spart, la fel ca majoritatea celorlalte geamuri. Tot ce am lăsat înăuntru a fost călcat în picioare, distrus, făcut bucăţi. Mi-e teamă că e doar o chestiune de timp până când o să încerce să intre într-unul dintre buncăre. O să ţină oare încuietorile? Caleb plânge jumătate din noapte, indiferent de ce-i face Maus, aşa că nu-i un secret unde suntem. Ce-i opreşte atunci?

A devenit o cursă contracronometru. Toată lumea e conştientă de asta. Astăzi traversăm Câmpul de lansare White Sands spre buncărul din Carrizozo. Vreau să-i spun lui Hollis, dar nu o fac. Nu pot, nu aşa. Vreau să ajungem mai întâi la garnizoană, să fie cu noroc. Mă întreb dacă bebeluşul simte cât de speriată sunt.

Ziua 272

Niciun semn în seara asta. Toată lumea e uşurată, sperăm că ne-au pierdut urma.

Ziua 273

Ultimul buncăr înainte de Roswell. Un loc numit Hondo. Mi-e teamă că asta va fi ultima mea însemnare în jurnal. Ne-au urmărit toată ziua, luându-ne urma printre copaci. Îi putem auzi cum se mişcă pe afară şi nici măcar nu a apus încă soarele. Caleb n-o să stea liniştit. Maus îl strânge la

piept, dar el plânge şi plânge. Pe Caleb îl vor, repeta ea întruna. Îl vor pe Caleb.

O, Hollis. Îmi pare rău că am plecat de la fermă. Îmi doresc să fi avut şi noi parte de o viaţă ca aceia. Te iubesc te iubesc te iubesc.

Ziua 275

Recitind ultima însemnare, nu-mi vine să cred că suntem încă în viaţă, că am reuşit cumva să trecem de noaptea aia îngrozitoare.

Viralii nu ne-au atacat. Când am deschis uşa de dimineaţă, Humvee-ul zăcea răsturnat pe o parte într-o baltă de lichid, arătând ca o pasăre uriaşă prăbuşită la pământ cu aripa frântă, motorul fiind distrus dincolo de orice reparaţie. Capota era azvârlită la o sută de metri depărtare. Au smuls cauciucurile şi le-au făcut praf. Ştiam că suntem norocoşi că am trecut de noapte, dar acum nu mai aveam maşină. Harta ne spune că mai sunt cincizeci de kilometri până la garnizoană. Aşa o fi, dar Theo n-o să reuşească niciodată. Maus a vrut să rămână cu el, dar fireşte că el s-a opus, şi oricum niciunul dintre noi nu ar fi fost de acord. Dacă nu ne-au omorât noaptea trecută, a spus Theo, sunt convins că mai trec de una dacă o să fiu nevoit. Plecaţi mai repede, aprindeţi toate luminile şi trimiteţi o maşină după mine când ajungeţi acolo. Hollis a meşterit un suport din nişte frânghii şi husa unuia dintre scaune ca Maus să-l poată purta pe Caleb, apoi Theo i-a sărutat pe amândoi de rămas-bun, a închis uşa şi a tras zăvoarele, iar noi am plecat, cărând nimic altceva în afară de apă şi puşti.

După cum s-a dovedit, au fost mai mult de cincizeci de kilometri, cu mult mai mult. Garnizoana era în celălalt capăt al oraşului. Dar nu a contat, pentru că, pe la prânz, am fost luaţi de o patrulă. Dintre toţi oamenii, am dat tocmai peste locotenentul Eustace. Părea mai mult decât uimit să ne vadă, dar în orice caz a trimis un Humvee înapoi la buncăr, iar acum suntem cu toţii teferi şi nevătămaţi, la adăpostul zidurilor garnizoanei.

Scriu aceste rânduri din cortul civililor (sunt trei corturi locuite în total, unul pentru soldaţi, unul pentru ofiţeri şi unul pentru muncitorii civili). Toţi ceilalţi s-au dus deja la culcare. Comandantul suprem este cineva pe nume Crukshank. Un general, cum era Vorhees, dar cam aici se termină asemănările. La Vorhees puteai spune că, dincolo de toată rigiditatea soldăţească, se găsea totuşi un om, dar Crukshank arăta ca genul de persoană care nu a zâmbit niciodată în viaţa lui. De asemenea, am senzaţia că Greer e în mare necaz şi posibil ca necazul să ne includă şi pe noi. Mâine la ora 06:00 o să fim supuşi unui interogatoriu, ocazie în care o să ne putem spune povestea. Garnizoana din Roswell o face pe cea din Colorado să pară o nimica toată prin comparaţie. Cred că e la fel de mare cât Colonia, cu nişte ziduri uriaşe din beton, susţinute de drugi de fier care se întind până la terenul de instrucţie. Nu pot s-o descriu altfel decât că arată ca un păianjen întors pe dos. O mare de corturi şi de alte structuri

imobile. Toată noaptea au sosit vehicule, autocisterne uriaşe şi camioane de cinci tone încărcate cu oameni, arme şi lăzi de provizii, cabinele lor mărginite cu şiruri de lumini. Aerul e plin de zgomotul motoarelor, de mirosul combustibilului ars, de torentul sclipitor al farurilor. Mâine am de gând să găsesc infirmeria şi să văd dacă pot ajuta cu ceva. Mai sunt câteva femei pe aici, nu multe, dar sunt, majoritatea făcând parte din corpul medical, iar atâta vreme cât rămânem în zona destinată civililor, putem să ne mişcăm în voie.

Bietul Hollis. Era atât de obosit, că n-am avut ocazia să-i dau vestea. Aşa că asta o să fie ultima noapte când o să mai fiu doar eu cu secretul meu, înainte să mai afle şi altcineva. Mă întreb dacă e cineva pe aici care ne poate căsători. Sau o poate face comandantul. Deşi Crukshank nu pare genul, iar eu aş vrea să aştept până o să fie şi Michael cu noi, în Kerrville. El ar trebui să mă conducă la altar. N-ar fi corect să fac asta fără el.

Ar trebui să fiu ruptă de oboseală, dar nu sunt. Sunt mult prea entuziasmată ca să dorm. Poate că e doar în închipuirea mea, dar când închid ochii şi rămân nemişcată, jur că pot simţi copilul înăuntrul meu. Nu se mişcă, nimic de genul ăsta, e mult prea devreme. Doar prezenţa caldă şi plină de speranţă a sufletului nou pe care-l poartă acum corpul meu şi care aşteaptă să vină pe lume. Mă simt… care era cuvântul? Fericită. Mă simt fericită.

Împuşcături de afară. Mă duc să văd ce se întâmplă.

SFÂRŞITUL DOCUMENTULUI

Recuperat din situl Roswell („Masacrul de la Roswell")
Zona 16, Marker 267
33°39N, 104°50V
A doua striaţie. Adâncime: 2,1 metri
Număr de acces: BL1894,02

[1] Romane de dragoste scrise de Harry Bingham, Cynthia Webb, Jane Feather şi Brenda Joyce (n.red.).

Table of Contents